

Giới thiệu Tu La Tình Nhân

Tu La Tình Nhân là câu chuyện ngôn tình hắc bang hay. Truyện là tình cảm giữa Phụng Cơ vốn chỉ là một tu la lạnh lùng, cuộc sống của cô chỉ như một con rối, phó mặc người điều khiển, lối sống bất cần. Cô chính là tu la không máu không nước mắt, cô lớn lên trong khung cảnh đen tối nhất của xã hội, ngay từ thuở niên thiếu cô đã phải nhìn thấy sự tàn nhẫn của xã hội, nhìn thấy người xung quanh mình từng người một ra đi, đến bây giờ dù chỉ 20 tuổi nhưng cô đã chấp nhận được sự cay nghiệt của xã hội.

Trịnh Vũ Thần vốn là con nhà quyền thế, một thiếu gia đứng nghĩa dư dả về tiền bạc, ăn chơi sa đọa bất cần đời, tiền bạc, địa vị anh không màng tới vì anh đang đứng trên đỉnh cao của tất cả. Những ai có ngờ đâu có lúc chỉ vì một cô gái mà Trịnh Vũ Thần suy nghĩ lại về cuộc sống về trách nhiệm của bản thân... đó chính là động lực của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Khí Thế Giai Nhân (1)

Nông trại Lapit thuộc sở hữu của một tổ chức sát thủ nổi tiếng - Kim Điều Môn. Đây là nơi quy nạp nhiều sát thủ máu lạnh đã gây ra nhiều vụ án mạng liên hoàn khiến cảnh sát thất thủ không tìm ra manh mối. Dù ở xã hội pháp trị, nhưng người của Kim Điều Môn vẫn hoành hành ngang dọc, nhưng giết người không chớp mắt như vậy mà lại được một số bộ phận nhân dân rất nể phục, một phần là đối tượng bị giết nếu không phải là quan chức tham ô thì cũng là mấy kẻ có tiền vô sỉ hạ lưu, phần còn lại là vì Kim Điều Môn vốn là một bang phái hắc đạo, đa số 12 khu ăn chơi bạt nhất đều do tổ chức quản lý. Nên phần nào hình ảnh trong mắt mọi người, đây là một tổ chức trừ gian diệt bạo.

Từ khi tiếp nhận cai quản tổ chức, chủ thượng - Nguyễn Long Tuyết, đây là chủ thượng trẻ nhất trong lịch sử của Kim Điều Môn, là người phụ nữ tài giỏi nhất, lý trí nhất và cũng tuyệt tình nhất. Từ khi đảm nhiệm vai trò mới, Nguyễn Long Tuyết đã ra một bộ quy định hoàn toàn mới, 12 khu do 12 băng nhóm cai quản, tuyệt đối không thu tiền bảo kê hay bất cứ tài sản nào của người ở trong khu vực. Ngoài ra, dưới trướng Nguyễn Long Tuyết còn có tam đại sát thủ - bộ ba đặc lực, trăm trận trăm thắng này là thiếu chủ, tả thượng, hữu thượng.

Hiện giờ, ở nông trại Lapit là hai băng nhóm đang đối mặt nhau, một bên khoảng mười mấy tên côn đồ coi trăn, bên còn lại cũng rất đông người, cầm dao hung hăng nhìn.

“Bình cổ do khu của mày giữ, giờ mất lại đổ thừa cho người của tao, Quang Sẹo, mày cũng lão quá rồi.”

Người đàn ông tên Quang Sẹo quả thật có một vết sẹo dài bên má phải, trông vô cùng hung tợn nhưng thái độ lại đặc biệt ôn hòa, bình tĩnh nói: “Vào ngày bị bắt đồ, đàn em bên khu em nhìn thấy người của anh lảng vảng gần đó, anh Huy, bình cổ Ngoa Long là bảo vật mà chủ thượng quý nhất, anh đừng đại dốt động vào.”

“Mày lấy chủ thượng ra uy hiếp tao hả? Mày phụ trách giữ đồ, bây giờ đồ mất lại đổ cho tao. Phi! Tao khinh.” - Huy làm động tác phi nhỏ.

“Em nể trọng anh là người lớn, lại là đàn anh nên gọi anh một tiếng ‘Anh Huy’, nhưng việc nào ra việc đó, anh dám động vào cổ vật của chủ thượng, em nhất định phải truy đến cùng.”

“A thằng ranh con này lão nhĩ, đã vậy tao cho bên mặt còn lại của mày thêm một sẹo.” - Nói rồi người của Huy xông lên, người của Quang Sẹo cũng không nhường bộ, cả hai bên đánh nhau, dẫm lên những vườn hoa nhỏ trong nông trại, tạo nên không khí hỗn loạn.

Cuối thu, tuyết bắt đầu nhẹ nhàng phiêu du rồi đáp xuống mặt đất. Đường phố sau một đêm cũng nhuộm một màu trắng lạnh lẽo, Paris đã bắt đầu chuyển lạnh rồi.

Trên đại lộ Foch, cả con đường đông nghẹt xe, vào giờ cao điểm nên tình trạng kẹt xe cũng không xa lạ với người ở đây. Trong trạm xe buýt, Phụng Cơ thảnh thơi lại lấy điện thoại ra xem giờ, sau đó lại thông thả đứng đợi xe. Xe buýt dừng lại, cô bước lên, tìm cho mình một vị trí thích hợp ngồi xuống.

Có lẽ vì một cô gái Châu Á giữa rừng người Châu Âu ở đây đã tạo nên sự thu hút. Nhất là phái nam, đàn ông Pháp rất lịch thiệp lại vô cùng nhiệt tình với phụ nữ, họ đều mang trong mình dòng máu lãng tử không kém phần lãng mạn. Nhất là bây giờ, một cô gái Châu Á xinh đẹp với mái tóc đen được buộc lên cao để lộ cái cổ trắng ngần, gương mặt chữ V thanh tú, ánh mắt bị che đi bởi cặp kính đen, đôi môi căng mọng tựa quả đào chín. Xinh đẹp là thế nhưng cư nhiên lại rất điềm tĩnh thậm chí là lạnh nhạt.

Một vài người đàn ông tò ý làm quen ngồi ở ghế bên cạnh, nhưng đáp lại sự nhiệt tình của họ cũng chỉ là một nụ cười nhạt mang tính lịch sự xa cách cùng vài phần khách khí của giai nhân.

Rời khỏi đại lộ tấp nập, xe xuyên suốt chạy theo tuyến đường quốc lộ về hướng ngoại ô. Sắp đến trạm cuối, trên xe lúc này chỉ còn một người phụ nữ cùng với một đứa con nhỏ và Phụng Cơ. Trời càng lúc càng tối, con đường thì ngày càng vắng vẻ yên tĩnh.

“Chào cô, cô đi cùng tuyến với tôi à? Nhìn cô lạ quá.” - Người phụ nữ người Pháp mỉm cười nhìn cô.

Phụng Cơ cười nhạt: “Tôi là người nơi khác đến.”

“Ra vậy, tiếng Pháp của cô rất chuẩn.”- Người phụ nữ thân thiện mỉm cười, đây có lẽ là một ưu điểm của người Pháp.

“Tôi sống ở đây từ nhỏ.”

Người phụ nữ gật đầu rồi quay qua đứa con trai đang tung những quả bóng nhỏ bên cạnh phần nà: “Ri, con đừng nghịch nữa.”

Ri không nghe, có vẻ nó rất thích thú với những trái bóng đủ màu sắc kia, rồi một quả bóng lệch hướng, văng về phía cửa sổ, cứ ngỡ quả bóng sẽ rơi ra bên ngoài nhưng một bàn tay trắng nõn giờ ra, trong tích tắc, trái bóng nhỏ đã đưa trước mặt cậu bé, cùng với một giọng nói lạnh lạnh: “Của cháu!”

“Cảm ơn cô xinh đẹp!”

Cô mỉm cười quay đi, người phụ nữ đó khẽ vỗ đầu con trai rồi quay qua Phụng Cơ : “Tôi là Elli, còn cô?”

“Đến cũng là người, đi cũng là người mà thôi.”- Cô không trả lời thẳng mà chỉ nói khéo đầy ẩn ý. Elli cũng không để bụng, tiếp tục hỏi: “Cô đi đâu?”

Phụng Cơ nhìn qua khung cảnh bên ngoài cửa sổ, âm thanh không chút cảm xúc: “Nông trại Lapit.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Khí Thế Giai Nhân (2)

Hỗn loạn, thấm đẫm vị máu, từng người đau đớn ngã xuống nhưng thủ lĩnh bọn họ vẫn chưa chịu dừng.

Quang Sẹo tung đòn về phía Huy, gã ta nhanh chóng né tránh đồng thời cũng tung chiêu âm độc.

“Đều là anh em, hà tất phải đến nước này. Nếu anh giao trả Ngọa Long, em tuyệt sẽ không nói với chủ thượng.”

“Tao chẳng ngán người nào đâu!”- Huy tung nắm đấm về phía Quang sẹo. Cả hai nhóm đánh nhau làm ồn ào một góc trời đêm.

Đột nhiên, tay của Quang Sẹo và Huy bị một viên đá văng trúng, dù chỉ là viên đá nhỏ nhưng lực đạo lại không hề nhẹ, đủ để khiến bọn họ dừng lại ít giây.

“Quang Sẹo, mày thật hèn hạ, dám dùng ám khí.”

“Anh Huy, chính anh mới là kẻ hèn.”

“Hôm nay tao nhất định sống chết với mày!”- Huy định nhào vô đánh tiếp thì một cơn gió mạnh từ đâu tới thổi qua mang theo hơi lạnh băng giá, kèm theo giọng nói lạnh khốc của một cô gái: “Dừng tay!”

Cuộc hỗn loạn vì độ lạnh trong hai chữ vừa rồi cũng dừng lại, tất cả hướng mắt về một phía, sau đó sợ hãi buông dao xuống, đồng loạt cúi đầu: “Phụng tỷ!”

“Hừ, còn gọi được một tiếng Phụng tỷ, các người đang làm trò gì ở đây?”- Phụng Cơ không vui, đầy quyền uy nói.

Huy lên tiếng giải oan: “Phụng tỷ, thằng nhãi này ý được người trên trọng dụng, ngày càng không xem ai ra gì, còn dám đem thuộc hạ đánh em...”

Phụng Cơ đưa mắt nhìn qua Quang Sẹo rồi nói: “Quang Sẹo là thuộc hạ đắc lực của bốn thiếu chủ, Huy, cậu là đang nói bốn thiếu chủ bao dung kẻ dưới làm loạn sao?”

“Em, em không dám...”

“Mọi chuyện như thế nào?”- Phụng Cơ đưa mắt nhìn Quang Sẹo hỏi.

Quang Sẹo có sự cho phép của cô mới dám bước lên giải bày: “Thưa Phụng tỷ cổ vật Ngọa Long của Chủ Thượng bị ăn cắp. Vào ngày hôm đó thuộc hạ của em nhìn thấy người của anh Huy lai vãng gần chỗ để cổ vật.”

“Mày dám vu oan cho tao, tao giết chết mày.”- Huy là người nóng tính ưa bạo lực điển hình, ở đây mọi người đều biết. Gã ta lao vào định tấn công Quang Sẹo thì bị một viên đá bắn trúng đầu gối, Phụng Cơ nhanh như gió đã đứng sau lưng hai người, dùng chân đá mạnh một cước làm Quang Sẹo và Huy khụy gối ngã xuống. Đám lâu la phía sau hai người thấy đại ca quý cũng không dám đứng, đều đồng loạt quỳ xuống.

Cô chấp hai tay ra sau lưng, đứng giữa một đám đàn ông đang sợ hãi quỳ trên đất. Hàn khí của mùa đông cũng không sánh được với cô bây giờ, ngữ điệu uy nghiêm: “Một chiếc bình đã làm hai bên loạn như thế này, các người có phải muốn tạo phản không?”

“Thuộc hạ không dám!”

Phụng Cơ hừ lạnh một tiếng, cô quay lưng im lặng một lúc rồi nhìn Huy, lên tiếng: “Bình cổ Ngọa Long có phải do cậu lấy không?”

Sắc mặt Huy đại biến nhưng vẫn trả lời: “Không phải...”

“Hừ?” - Phụng Cơ từ trên cao nhìn xuống, chỉ một âm thanh nhỏ cũng đủ khiến bàn tay của gã run rẩy vì sợ, mồ hôi trên trán cũng cũng lấm tấm rơi, bộ dáng hung hăng lúc đầu hoàn toàn biến mất, Huy lắp bắp nói: “Thuộc hạ, thuộc hạ lỡ đại...”

Phụng Cơ hình như cũng không quá tức giận, cô tiếp tục hỏi: “Cậu giấu nó ở đâu?”

“Thuộc hạ không biết...” - Huy ngẩn đầu thì bất gặp ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén của cô liền lắp bắp: “Thuộc hạ bán cho một cửa hàng... chắc giờ đã bị đem đi tiêu thụ, Phụng tỷ tha tội...”

Hừ, Phụng Cơ hừ lạnh một tiếng, bước chân không nhanh không chậm di chuyển ra sau lưng Huy khiến gáy gã lạnh run, gã muốn quay lại nhưng lại không dám, để rồi một tiếng vang lên, vết máu thấm vào mặt đất, mùi tanh ói khó ngửi phảng phất trong không khí, Huy ngã xuống đất, hai mắt mở to, cả người bất động.

Phụng Cơ nhàn nhạt đưa súng trong tay cho Quang Sẹo, sau đó nhìn đám lâu la của Huy đang kinh hãi phía sau, nói: “Khu 8 do Huy quản sẽ tạm ngưng hoạt động, tôi sẽ báo với chủ thượng để tìm một người quản lý khu 8. Về phần lý do cái chết của Huy tôi tin chắc mọi người hiểu rõ, tôi không giải thích gì thêm, nếu sắp tới còn trường hợp nào tương tự hôm nay, thì hậu quả sẽ không nhẹ như vậy.”

“Dạ, Phụng tỷ!”

Phụng Cơ bước nhanh ra khỏi nông trại, Quang Sẹo và thuộc hạ của mình cũng đi theo sau, để lại đám người của Huy ở đó lo...dọn xác.

Phụng Cơ và Quang Sẹo một trước một sau cùng đám đàn em rời khỏi Lapit, đi mem theo con đường mòn ra quốc lộ.

“Phụng tỷ, về chuyện cổ vật...”

“Cậu làm việc sơ suất để mất cổ vật của chủ thượng, tôi nhất định không bỏ qua.”

“Em chấp nhận hình phạt...”

Phụng Cơ dừng lại, quay đầu nhìn Quang Sẹo, so với cô, cậu cao hơn rất nhiều: “Cậu phụ trách lô hàng lần này, xem như lấy công chuộc tội.”

“Vậy cái bình...”

“Tôi tự có cách xử lý.”

Nói rồi Phụng Cơ bước lên một bước gần hơn với Quang Sẹo khiến anh giật cả mình đến không biết làm gì, đang lúng túng thì nghe cô nói: “Ồ hắc đạo có tình anh em nhưng không có chỗ cho sự bao dung, cậu còn quá khờ khạo đối với khái niệm vô tình.”

Nói rồi cô giơ tay ra lấy xâu chìa khóa xe trong túi cậu rồi bỏ đi. Quang Sẹo lắc đầu cười khổ, cậu đoán chắc là Phụng tỷ đến từ sớm và đã nghe hết những câu nói của cậu với Huy nhưng lại cố tình đứng bên ngoài xem biểu hiện của hai bên.

Căn cứ Kim Điều Môn là một tòa nhà lớn nằm ngay tại đường lớn, có lẽ mọi người sẽ không thể lường được một tổ chức sát thủ đáng lý ra phải trốn chui trốn nhủi để tránh cảnh sát chứ sao lại xây căn cứ ngay tại trung tâm thủ đô như vậy?

Cảnh sát sẽ không ngờ được, căn cứ của Kim Điều Môn là tập đoàn xa xỉ phẩm “Nguyễn Long” bề ngoài thì là một đại lý xa xỉ phẩm nhưng thực tế lại là một cái vỏ bọc hoàn hảo cho một tổ chức tội phạm khét tiếng thế giới. Bên cạnh đó, “Nguyễn Long” còn là một đường dây rửa tiền của Kim Điều Môn.

Đậu xe vào tầng hầm, Phụng Cơ trực tiếp dùng thang máy dành cho ban quản trị đi thẳng lên tầng 27, cửa thang máy mở ra, cô đi trên hành lang dài vắng bóng người, khắp hành lang lấy tông màu chủ đạo là nâu đỏ làm tông thể càng thêm phần lạnh lẽo.

Cả hành lang dài chỉ có một căn phòng ở cuối dãy, cô nhập mật mã, hệ thống an ninh tự động chụp lại ảnh cô để đối chiếu sau đó mở cửa. Bên trong là một phòng làm việc bình thường, không có gì khác biệt, Phụng Cơ đi đến một bức tường trông cạnh cửa sổ sát đất, cô đặt ngón tay cái của mình lên một vị trí bất kỳ trên tường, một âm thanh “Ping!” vang lên, bức tường dịch chuyển, cô bước vào trong.

Một người phụ nữ quý phái đang ngồi trên chiếc ghế sofa dài thưởng thức món ăn do chính tay con gái làm, còn Phụng Nhã đứng kế bên đợi bà ăn xong rồi hỏi: “Mẹ, thấy thế nào?”

Nguyễn Long Tuyết gật đầu tấm tắc: “Nhã Nhã, con ngày càng tiến bộ.”

“Có phải hơn hẳn Phụng Cơ không?”- Phụng Nhã vênh mặt.

“Sao con cứ mãi hơn thua mấy chuyện vớ vẩn như vậy chứ? Mấy nhiệm vụ mẹ giao con làm xong chưa?”

“Con đương nhiên giỏi hơn Phụng Cơ, mấy nhiệm vụ đó con chỉ trong một đêm làm hết.”

Nguyễn Long Tuyết nhủ mảy: “Con thích hơn thua với Phụng Cơ như vậy chỉ bằng mẹ điều nó đi chỗ khác để con khỏi chướng mắt, bên Italy cũng đang cần người...”

“Đừng nha... cô ta phải ở lại đấu với con.”- Phụng Nhã liến lên tiếng, sau đó ngồi xuống cạnh Nguyễn Long Tuyết nũng nịu: “Mẹ à, người ta muốn khẳng định thực lực cho mẹ thấy thôi mà...”

“Được rồi, bộ dáng như thế này để người ta thấy thì còn gì mặt mũi?”

“Sợ gì chứ, đâu có ai...”

“Sao lại không có ai?”- Phụng Cơ bước vào, lạnh nhạt nhìn qua Phụng Nhã, rồi nói với Nguyễn Long Tuyết: “Chủ thượng, cổ vật Ngọa Long bị tên Huy đánh cắp rồi bán cho một nhà thầu.”

Nguyễn Long Tuyết nghe vậy thì đưa mắt ra hiệu Phụng Nhã đứng lên, cô ta âm ức đứng cạnh bà. Bà chau mày suy nghĩ một chốc: “Tên đó sao rồi?”

“Thuộc hạ đã giải quyết.”

“Bình cô là món đồ quan trọng với ta, các con phải nhanh chóng tìm về bằng mọi giá.”- Nguyễn Long Tuyết hít sâu một hơi, bà lại nghĩ đến quá khứ về cái bình đó rồi... “Phụng Cơ, ta có một nhiệm vụ mới muốn giao cho con và Phụng Nhã.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nhiệm Vụ Mới

“Con và cô ta? Sao có thể làm chung một việc chứ?”- Phụng Nhã tròn mắt ngạc nhiên rồi liếc Phụng Cơ một cái.

Phụng Cơ cũng chẳng ham đứng cùng hướng với đứa con gái sốc nổi này, cô nói: “Chủ thượng, nhiệm vụ gì lại cần phải cả hai hợp tác?”

Nguyễn Long Tuyết đứng lên đi vào một gian phòng gần đó, Phụng Cơ và Phụng Nhã cũng đi theo. Trên màn hình máy chiếu hiển thị một số thông tin cơ bản, Nguyễn Long Tuyết lên tiếng giải thích: “Trịnh Vỹ Thần, vừa tốt nghiệp đại học Hoa Kỳ, giờ đã tiếp quản tập đoàn bất động sản Trịnh Thị, nắm trong tay hơn 215 mẫu đất có giá trị trong khu vực. Hiện đang nằm trong danh sách nhà tài phiệt quyền lực nhất hiện nay.”

Phụng Nhã cười khinh thường: “Tuồng gì, một tên phá gia chi tử như vậy, một mình thuộc hạ dư sức đối phó.”

Nguyễn Long Tuyết nói tiếp: “Mục tiêu lần này không phải mạng hắn, mà là một thứ có tên là Khóa Kim Cương, nhớ kỹ, chỉ lấy đồ không lấy mạng.”

“Như vậy bắt buộc phải tiếp cận hắn, hừ, kẻ sách này đòi hỏi sự mưu trí, người nào tàn như cô có dám nổi không?”

“Cô nói ai nào tàn hả?”

“Đủ rồi!”- Phụng Nhã tức giận bước lên thì bị âm thanh không vui làm kinh hãi. Nguyễn Long Tuyết đầy bất mãn nhìn cô ta để cảnh cáo.

Phụng Cơ nhếch môi đầy ẩn ý, lại nghe chủ thượng nói: “Ta biết trước giờ hai đứa có hiểu lầm, nếu cả hai hợp tác không được thì chỉ bằng gọi Thiết Hạo về...”

“Không cần!”

“Không cần!”

Phụng Nhã và Phụng Cơ lên tiếng sau đó quay qua lờm nhau. Chủ thượng thật biết tính toán, bảo cái tên Thiết Hạo đó nhúng tay vào thì cả hai người bọn cô đều rất phiền phức.

Rời khỏi tầng hầm, Phụng Nhã khoanh tay, cao ngạo nhìn Phụng Cơ: “Phi vụ này tôi nhất định thắng cô.”

Phụng Cơ tựa vào cửa sổ sát đất, nhìn ra bên ngoài, chẳng thèm đoái hoài đến Phụng Nhã làm cô ta càng tức giận, liên tục bên tai cô lải nhải. Cho đến khi cô không nghe nổi nữa thì sai bước bỏ đi, để lại một bộ mặt khó coi của Phụng Nhã phía sau.

Trong Kim Điều Môn, Phụng Cơ là thiếu chủ, giữ vị trí dưới một người trên vạn người. Còn Phụng Nhã thì chỉ là hữu thượng, dù có chức quyền trong tổ chức nhưng dù gì xét về địa vị cô cũng thua Phụng Cơ một bậc. Từ nhỏ đến lớn, cô và cái người chị gái trên danh nghĩa này luôn đối chọi nhau, Phụng Cơ đi phía đông, không cần biết lợi hay hại, chắc chắn Phụng Nhã sẽ rẽ phía tây.

Dù cô hơn Phụng Nhã về địa vị, thực lực, nhưng chỉ có tình thương của mẹ là cô thua cô ta. Liệu trong suốt 20 năm cô sống trên đời, bà ta có cho cô cơ hội để ngồi cạnh bà ta, nấu đồ ăn cho bà ta ném thử? Không, chưa từng! Vì tình thương mẫu tử của bà ta chỉ dành cho một mình Phụng Nhã.

Lý do sao? Cô cũng rất muốn biết.

Phụng Cơ trở về nhà riêng, cô có thói quen bảo mật nhà rất kỹ, có lẽ cũng xuất phát từ “bệnh nghề nghiệp” sau khi nhập mật mã và xác nhận hình ảnh, khớp lệnh thì cửa mới mở ra.

Căn hộ nằm ở tầng 12 của khu chung cư RD cũng khá có danh tiếng ở Paris này. Nhà của cô cũng cũng tính là loại xa xỉ so với mấy căn nhỏ khác. Không gian bên trong gồm một phòng ngủ, một phòng bếp và một toilet, tất cả đều lấy tông màu gỗ nâu và trắng làm chủ đạo, trừ một căn phòng đặc biệt đặc cuối dãy hành lang. Đó là cánh cửa màu trắng ngà khá lớn, bên trên cửa cũng có mặt mã vân tay. Cũng không có gì, đó chỉ là nơi cô làm việc thôi.

Nhà bếp nói là nói vậy chứ bếp ga, và xoong nồi chảo quanh năm vẫn chưa một lần sử dụng, đơn giản là Phụng Cơ cực kỳ ghét trong nhà có mùi đồ ăn. Tối buổi cô tự khắc đi đến club ăn hoặc trực tiếp dùng thức ăn nhanh.

Bỏ xấp hồ sơ dày cộm lên bàn, cô chọn một bộ đồ rồi vào phòng tắm, khoảng một lúc sau mới bước ra, pha cho mình ít cà phê rồi mở tài liệu ra xem.

Thông tin về Trịnh Vũ Thần quả thật rất nhiều, trên báo cũng có thể thấy chiến công thương trường của anh. Trên đây cũng có viết, anh trai của Trịnh Vũ Thần là Trịnh Vũ Khang đang điều hành một khu vực bên phía Châu Á, có thể thấy Trịnh thị đang muốn mở rộng thị trường kinh doanh.

Mẹ của Trịnh Vũ Thần là Trịnh Phần, nghe đâu cũng là một người phụ nữ đầy lý trí, một tay sáng lập Trịnh thị, điều hành tập đoàn hơn 30 năm. Phụng Cơ hiểu rõ, mẫu phụ nữ tài giỏi này thường thì tham vọng rất lớn, người như Trịnh Phần mà lại chịu lùi về tuyến 2 để nhường chỗ cho hai đứa con trai mình tiếp quản cũng đủ chứng minh, Trịnh Vũ Thần và Trịnh Vũ Khang cũng là tay mạnh.

Phụng Cơ cũng không để tâm nhiều, thứ cô cảm thấy kỳ lạ chính là yêu cầu của Nguyễn Long Tuyết, bà không muốn lấy mạng Trịnh Vũ Thần, chuyện này rất kỳ lạ.

Cô bấm một cuộc điện thoại, nhanh chóng ra lệnh: “Evan, cậu giúp tôi xâm nhập hệ thống của Trịnh Thị, xem xem chìa khóa kim cương có tác dụng gì?”

Cô nhẫn nại chờ đợi khoảng mười lăm phút. Bên kia có âm thanh của một người đàn ông: “Phụng tỷ, em đã kiểm tra rồi, chìa khóa kim cương dùng để mở khóa hệ thống lưu trữ toàn phần của Trịnh Thị.”

Hệ thống lưu trữ toàn phần? Vừa nghe qua là biết đây là nơi lưu giữ toàn bộ tài liệu quan trọng, nếu để lộ ra thì nguy cơ bị phá sản là rất cao. Chỉ là, chủ thượng cần vật này làm gì?

“Cậu không hack vào hệ thống đó được sao?”

“Hệ thống toàn phần có tất cả 16 phần mềm bảo vệ, nếu cố tình đăng nhập vào sẽ rất dễ bại lộ tin tức.”

“Được rồi, cảm ơn!”- Phụng Cơ lạnh nhạt thở dài rồi tắt máy. Cô đi đến bên cửa sổ, nhâm nhi ít cà phê đen trong ly để lấy lại tỉnh táo. Ánh mắt nhìn thoáng qua đồng hồ điện tử trên tường rồi nhìn ra ngoài. Đã 12 giờ đêm rồi, Paris chắc là thành phố không ngủ, giờ này mà ánh đèn bên ngoài vẫn lấp lánh như pháo bông rực rỡ, nhịp sống về đêm nơi này vẫn luôn nhộn nhịp như vậy mà. Chỉ có cô vẫn luôn đứng dừng bước trong thế giới của mình thôi.

“Chìa khóa Kim Cương? Sao chủ thượng lại muốn có được nó? Bà ta muốn nuốt trọn cơ ngơi của Trịnh Thị sao? Nếu vậy chỉ cần giết Trịnh Vũ Thần thì không phải mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn sao? Không giết người là vì lý do gì? Tại sao mình và Phụng Nhã phải cùng làm chung một việc này?”

Đặt ly cà phê xuống giá để sách, ánh mắt cô lóe lên một vài tia sáng lạnh nhạt: “Còn nữa, sao chủ thượng biết Chìa khóa Kim Cương nhất định ở trong tay Trịnh Vũ Thần?”

Giọng nói Phụng Cơ mờ ảo vang lên trong đêm. Trên thực tế cô không hề biết, nhân vật chính trong nhiệm vụ lần này cô nhận, thật chất chẳng dễ giết như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nhiệm Vụ Thất Bại

Thời điểm 12 giờ khuya cho đến 3 giờ sáng là khoảnh khắc ma mị nhất trong một ngày ở thành phố sôi động như New York. Các quán bar bắt đầu sáng đèn, có người tìm tới đây để mua niềm vui, có người lại muốn bán nỗi buồn.

Màn đêm huyền ảo, tiếng nhạc trong quán lại càng huyền ảo hơn...

Trong một căn phòng sang trọng, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau. Cả hai có thân hình cao lớn, chắc cũng là một chín một mười, có điều một người thì lạnh lùng ôn trọng, còn người kia là mang nét phóng túng bất cần.

Người mang vẻ ngoài cà lơ phất phơ đó là Trịnh Vũ Thần - chủ tịch đương nhiệm của công ty bất động sản Trịnh Thị, còn người còn lại kia là Quách Diệp Thiên Kỳ đứng đầu tập đoàn trang sức đá quý “Quách Diệp”

Thiên Kỳ nâng ly rượu nhìn Trịnh Vũ Thần: “Vũ Thần, dạo này tất cả ổn chứ?”

“Ồn, có gì lại không ổn đây.”- Trịnh Vũ Thần ngả ngón cười.

“Vậy khi không đến từ Pháp xa xôi lặn lội tới New York này tìm tôi, chắc không phải chỉ vì nhớ tôi chứ?”- Quách Diệp Thiên Kỳ mang ý đùa cợt hiếm có nhìn anh.

“Hừ, bót hoang tưởng đi, nếu không phải cậu đang là đối thủ của tôi thì tôi cũng chả rảnh nghĩ đến cậu.”- Trịnh Vũ Thần lườm Thiên Kỳ, tùy ý gác chân lên sofa gần đó.

Thiên Kỳ cười nhạo một lúc rồi nói: “Sao, cậu muốn tôi rút lui à?”

Một câu của Quách Diệp Thiên Kỳ khiến Trịnh Vũ Thần suyt chút nữa là sặc khói thuốc, anh cố gắng duy trì hình tượng. Cười vài tiếng cho có lệ rồi đánh trống lảng: “Tôi là tôi nhắm trúng mảnh đất vàng ở San Francisco rồi, muốn hỏi cậu có hứng thú tham gia không?”

“Trịnh nhị thiếu gia, thật ngạc nhiên, cậu giờ cũng quan tâm đến công việc rồi.”

Trịnh Vũ Thần vẫn duy trì nụ cười không đứng đắn: “Biết sao được, mẫu thân rất coi trọng vụ này, nếu đầu thầu thành công, chứng khoán Trịnh thị sẽ thay đổi trong một đêm. Đương nhiên, tôi coi cậu là bạn nên mới chia sẻ cục mỡ béo này, nếu cậu nhất gan có thể không tham gia, Trịnh Vũ Thần tôi chỉ cần búng tay một cái là cả dãy dài xếp hàng muốn hợp tác.”

Quách Diệp Thiên Kỳ trầm tư giây lát rồi lên tiếng: “Tôi hiện cũng cần mở rộng thị trường, nghe vụ này cũng hấp dẫn...”

“Vậy thì cùng hợp tác vui vẻ rồi.”- Trịnh Vũ Thần giờ tay ra bắt tay Thiên Kỳ, anh ta không bắt tay anh, chỉ lãnh đạm thêm một câu: “Có điều Trịnh nhị thiếu gia, tôi không định hợp tác với cậu.”

Trịnh Vũ Thần roi từ thiên đàn xuống đất trong chốc lát, anh liền nói: “Từ khi tiếp quản Trịnh thị, tôi, Trịnh Vũ Thần đã đưa tập đoàn mở rộng ở các quốc gia EU* hùng mạnh, xin hỏi sao lại không thể làm đối tượng hợp tác của cậu?”

*EU: Liên minh Châu Âu.

Thiên Kỳ nở nụ cười đầy thâm ý cầm điện thoại lên nhá nhá trước mặt anh, Trịnh Vũ Thần nhanh chóng đã hiểu ra lý do, anh auy sụp ngã nhào ra sofa oán thán: “Mẫu thân ơi, mẹ nhất định phải triệt đường sống của con sao?”

Thiên Kỳ chỉ biết cười trừ, cách đây mười tiếng, khi hay tin Trịnh Vũ Thần bay sang New York cũng là lúc anh ta nhận được điện thoại của Trịnh Phần, bà ra lệnh bất cứ ai cũng không được giúp con trai bà. Thật ra anh ta hiểu, tất cả đều là vì muốn tốt cho thằng bạn này.

Một lúc sau, Thiên Kỳ đánh trống lảng: “Vân sắp về nước rồi đấy, nếu muốn trưởng thành thì lo đám cưới đi.”

Trịnh Vũ Thần lườm anh ta: “Nhiều lời.”- Nói rồi anh đứng lên rời khỏi, đi thẳng ra sân bay về Pháp.

Vài tiếng sau cũng là đầu ngày ở Paris, sân bay rộng lớn tấp nập bóng hình con người. Ở cửa chính, đáng người anh tuấn phi phàm của Trịnh Vũ Thần xuất hiện, anh mặc vest đen lịch lãm, mái tóc đen có vài lọn rũ xuống che đi phần nào vầng trán anh tuấn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, đôi mắt tà mị vô cùng hấp dẫn. Đáng về hại nước hại dân này làm Phụng Cơ đứng ở một góc cũng không nhìn được mà thầm cảm thán một tiếng trong lòng.

“Phụng tỷ, bên cạnh Trịnh Vũ Thần có quá nhiều vệ sĩ, như vậy an toàn không?”- Evan bước lên, cậu khoảng 22 tuổi, lớn hơn Phụng Cơ những 2 tuổi nhưng vẫn xưng hô chị-em. Thật ra ai trong tổ chức đều có cách xưng hô này, không phải vì quy định bắt buộc, chỉ là họ kính trọng một người dẫn đầu tài giỏi như vậy thôi.

“Sợ gì, Quang phụ trách chỗ cô ta, cho dù cô ta có bị hỏng kế hoạch cũng an toàn rút lui.”- Phụng Cơ tựa lưng vào một tấm kính, cô đứng cách Trịnh Vũ Thần chừng vài mét, có thể quan sát toàn bộ mọi chuyện.

“Chị nghĩ Hữu Thượng có thành công không?”

Phụng Cơ cười khẩy: “Cũng chỉ có thứ nảo tàn như cô ta mới chọn phương pháp nguyên thủy này để tiếp cận mục tiêu, cứ xem như là nhục một lần thì học được một bài học.”- Rồi cô cúi xuống xem đồng hồ, nói một câu không rõ cảm xúc: “Kéo bốn thiếu chủ từ giường ra sân bay để xem một cục diện nhàm chán như vậy, Phụng Nhã, tôi nhất định tính món nợ này với cô.”

Hôm nay Phụng Cơ ăn mặc giản dị, một chiếc áo phông đen cùng với chiếc quần bó sát, mái tóc được khéo léo búi lên đỉnh đầu, cô trang điểm nhạt càng tôn lên khí chất thanh lịch và dễ thương, làm nhiều người xung quanh ít nhiều phải ngắm nhìn.

Phía xa Phụng Nhã đã bắt đầu hành động.

Hai ba tên côn đồ bặm trợn xông tới lôi một cơ gái nhỏ đang định bước vào cửa soát vé. Cô gái mặc một bộ váy ngắn màu trắng, mái tóc được thắt bím một bên trông vô cùng duyên dáng, cô mang vẻ đẹp yêu kiều như pha lê, mong manh dễ vỡ. Vẻ mặt hoảng sợ nhìn mấy tên bặm trợn, đôi mắt ngập nước.

“Mấy người muốn gì, mau thả tôi ra đi...”

Một tên hùng hổ kéo tóc cô: “Muốn gì? Mày còn là tình nhân của đại ca tao mà muốn bỏ trốn?”

“Tôi, tôi chịu không nổi nữa, tha cho tôi đi...”- Cô gái nước mắt giàn giụa cầu xin.

Xung quanh người qua đường bắt đầu xúm lại bàn tán. Trước mắt họ là một cô gái yếu mềm bị mấy tên to con ức hiếp, cô gái xinh đẹp lại yếu ớt khiến nhiều người thương cảm.

“Tha? Mày tưởng dễ hả? Đồ chơi đại ca tao chán thì theo luật sẽ đến lượt bọn tao, nhìn mày còn ngon như vậy, chắc chắn tao không thể bỏ qua rồi.”- Tên đó vừa nói vừa nâng cằm cô gái lên ngắm nhìn. Cả đám đàn ông phía sau cười lên bì ỏi.

Phụng Cơ bên này hơi nghiêng đầu nhìn Evan: “Mấy cậu thoải hạ đằng đó là ai dạy bọn họ?”

Evan xanh mặt cúi đầu, lí nhí: “Là em...”

Phụng Cơ quay mặt nhìn chằm chằm gương mặt khá điển trai của cậu, không nói gì, chỉ nhìn một lúc rồi quay đi tiếp tục xem đám người phía xa diễn xuất. Evan thâm nhủ, tiêu rồi, tiêu rồi. Cậu thừa biết lúc thiếu chủ im lặng là lúc nguy hiểm nhất, cậu chỉ muốn màn kịch sinh động hơn thôi mà, không phải thiếu chủ và hữu thượng trước giờ luôn đối đầu sao? Vậy thì thiếu chủ nên vui mới phải, sao lại dùng ánh mắt bình tĩnh đó nhìn cậu, cậu thật sự suýt là ngất xỉu rồi.

“Thế nào, thân thể của mày ngon như vậy, có nên “làm” ở đây cho các du khách chiêm ngưỡng không nhỉ? Bọn bây, xé đồ nó, lão tử muốn giải khuây.”- Gã phát tay ra lệnh, nói mấy lời này làm gã ta cực kỳ mắc ói, thật không hiểu biên kịch của màn diễn này nghĩ gì nữa.

Đám người phía sau bước lên, Evan liền căng thẳng nhìn Trịnh Vũ Thần vẫn thong dong đứng xem phim như bao người khác, cậu liền nhìn Phụng Cơ: “Phụng tỷ, liệu có sao không? Trịnh Vũ Thần hình như không hề nhúc nhích.”

Phụng Cơ không trả lời, ánh mắt chăm chú quan sát tình huống. Sai! Vào lúc mấy tên côn đồ phía sau bước lại gần thì Trịnh Vũ Thần rút cuộc cũng bước lên can thiệp, vệ sĩ của anh đứng chắn mấy tên côn đồ kia.

Gã cầm đầu hung hăng ngoài mặt nhưng trong lòng lại chỉ muốn tôn Trịnh Vũ Thần làm thánh nhân mà quỳ lạy, có cho vàng gã cũng không dám đụng vào hữu thượng đầu.

“Thằng kia, mày muốn gì?”

Trịnh Vũ Thần lạnh mặt bước lên, trong mắt mọi người đứng xem xung quanh, anh bây giờ là mỹ nam cứu mỹ nhân. Vì vậy anh lớn tiếng nói với gã côn đồ: “Tôi kháng nghị, tôi không muốn chiêm ngưỡng cơ thể của cô ta, tôi cho anh mở hàng khách sạn tôi mới xây, bảo đảm mấy lạnh xông hơi có đủ, phòng tổng thống năm sao, tọa lạc hướng tây, có thể ngắm nhìn mặt biển. Là một thiên đường lý tưởng để làm mấy chuyện đó.”

“Gi cơ?”- Gã côn đồ trợn mắt nhìn Trịnh Vũ Thần.

Phụng Nhã cũng không dấu được bộ mặt kinh ngạc, cô hoàn toàn không lường được tình hình này. Xung quanh bắt đầu rộ rì tiếng cười cổ nện lại.

“Còn gì cái gì nữa?”- Trịnh Vũ Thần nhú mày định bước lên thì gã côn đồ thủ nắm đấm ra cảnh giác.

“Mày đừng lại gần.”

“Sợ gì chứ, tôi cũng đâu ăn thịt anh được, tôi chỉ muốn anh xem cái này thôi, đây anh xem...”- Trịnh Vũ Thần khoát vai gã côn đồ rồi đưa đến trước mặt gã một tờ giấy: “Đây là bản báo giá phòng, vì anh mở hàng nên tôi lấy rẻ thôi, địa chỉ cũng được in sẵn trên đó rồi đó, anh từ từ mò đường đi.”

“Chủ tịch!”- Một giọng nói nghiêm túc cắt ngang bộ dạng tiếp thị nhiệt tình của Trịnh Vũ Thần, một vệ sĩ thân cận là - Quý: “Phu nhân cần dặn, cậu phải về trước bảy giờ sáng.”

Dường như hai chữ “phu nhân” kia rất có trọng lượng, vừa nghe qua là bộ dáng hăng hái có phần trĩu xuống, Trịnh Vũ Thần theo vệ sĩ rời đi, có điều trước khi đi còn quay lại nói với gã côn đồ: “Nhớ mở hàng cho khách sạn mới của tôi đó.”

Mọi người xung quanh cười ầm lên, mặt gã côn đồ thì dần thối ra nhìn mấy tên đàn em của mình, còn Phụng Nhã đang ngồi dưới đất thì tức giận bấu chặt tay vào váy, lúc này Quang Sẹo mới đi ra làm anh hùng cứu mỹ nhân dẫn cô đi.

Bên này Evan nghiêng rằng: “Sao lại có thể loại người này chứ? Không nói còn tưởng anh ta là nhân viên tiếp thị, bộ công việc không trôi chảy hay sao mà phải tới mức mỗi chài mảy dám lưu manh vậy? Phụng tỷ, tiếp theo nên làm gì...”

Nói rồi cậu quay qua Phụng Cơ, tức thì kinh hỷ quá mà bất động.

Phụng tỷ trước giờ lãnh nhục bằng sương, vậy mà bây giờ đang nở nụ cười nhìn theo hướng Trịnh Vũ Thần vừa rời đi. Lạy trời cho cậu hoa mắt, được nhìn thấy kỳ quan hiếm có, chắc cậu sắp trúng số rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Sa Thải Diện Rộng

“Tức chết được, anh anh anh và cả anh nữa, tất cả đều là một lũ ăn hại.”- Phụng Nhã chỉ vào mặt từng người một, trong khi cô ta cất công thái ra một đồng nước mắt thì khả năng diễn xuất của mấy tên này đã phá hỏng toàn bộ kế hoạch của cô ta. Quan trọng hơn là hại cô ta bị mất mặt trước đối thủ đang chễm chệ ngồi trên sofa kia.

Cô ta không cam tâm, tất cả không phải lỗi của cô ta mà là do đám người lỗ mãng này diễn xuất tệ. Đúng, chính là như vậy, thế nên cô ta chưa bao giờ thua cả.

Đám đàn ông có vẻ cao lớn lại run sợ cúi đầu, chúa ơi, từ lúc trở về hữu thượng đã chửi bọn họ tận nửa tiếng rồi, cái kiểu nói hoài không hết của hữu thượng còn đáng sợ hơn là lời bọn họ đi làm khổ sai. Thật không hiểu, đều là chị em sao thiếu chủ lại ít nói bao nhiêu thì hữu thượng lại nói nhiều bấy nhiêu. Cái này có phải gọi là quy luật bù trừ không nhỉ?

Phụng Nhã chỉ vào Evan: “Anh là người dạy mấy câu thoại đó cho bọn họ phải không?”

“Phải...”- Evan thăm kính hãi.

“Anh có nào không vậy hả? Mấy lời hạ lưu như vậy cũng nghĩ ra được. Còn mấy người nữa, tôi đã nói bao nhiêu lần là chỉ diễn thôi, không được đụng vào người tôi, hồi này ai, ai là người sờ mông tôi, ai?”

“Chuyện này...”- Mấy tên còn đồ nhìn nhau rồi lại đồng loạt hướng mắt về phía Phụng Cơ nãy giờ vẫn im lặng. Ánh mắt họ khẩn cầu một điều là mong cô hãy giải thoát cho bọn họ, nếu cứ đứng đây một lúc e rằng bọn họ phải nhập viện truyền nước mắt thôi.

Phụng Nhã bắt gặp ý định cầu cứu của bọn họ, cô ta liền xẵng giọng: “Nhìn cái gì mà nhìn, tôi đang nói các anh, các anh có để tôi vào trong mắt không hả, tôi nói các anh thật là...”

Cứ như thế, một trận mưa tiếng nói lại ập xuống.

Quang sẹo đứng phía sau Phụng Cơ cũng bắt đầu hết kiên nhẫn, anh ta đánh liều cúi người nói nhỏ bên tai cô: “Phụng tỷ, cứ như vậy e là mấy người đó sẽ ngất xỉu mất, họ đã đứng nửa tiếng rồi.”

Phụng Cơ cười khẩy:

“Cứ để cô ta xả hết, mệt thì tự nghỉ, cậu phải biết nếu không cho cô ta cần đại một thứ gì đó thì cô ta sẽ cần bừa về phía chúng ta.”

Quang Sẹo đứng thẳng người, thầm gờ tay lau mồ hôi.

Quả nhiên, sau một lúc, Phụng Nhã đã ngã nhào ra sofa thở phì phò, cô ta một tay ôm ngực, một tay cầm lon bia uống một hơi.

“Các cậu ra ngoài đi.”- Lúc này Phụng Cơ mới lên tiếng, đám người kia y như được ban phước mà cuống quýt chạy ra ngoài.

Phụng Cơ mặc kệ bộ dáng thảm bại của Phụng Nhã, cô quay qua Quang Sẹo hỏi: “Tình hình khu 8 thế nào rồi?”

“Tạm thời đóng lại và cho vào hạng mục chờ, chưa có ai quản lý.”

“Ừm!”- Phụng Cơ gạt đầu rồi nâng ly rượu trái cây đưa lên miệng, cô lại quay qua nói: “Quang, cậu có khả năng vừa quản khu 3 vừa quản khu 8 không?”

Quang trầm mặc một lúc rồi lắc đầu: “Em không kham nổi đâu.”

Trước giờ anh ta quản lý khu 3, chỉ một chỗ đã bận bù đầu bù cổ, bây giờ biểu anh ta tiếp thêm khu 8, chắc có nước phân thân ra mà làm.

Phụng Cơ tiếp tục im lặng rồi chuyển đề tài: “Đạo này từ đâu xuất hiện bằng nhóm Riter ở đâu tới kiểm có gây sự, cậu xem tình hình mà giải quyết.”

“Dạ!”

“Đi thôi.”- Nói rồi Phụng Cơ đứng dậy đi về phía cửa, Evan và Quang Sẹo cũng tiếp bước theo sau, vừa mới đi hai ba bước đã nghe tiếng của Phụng Nhã phía sau.

“Phụng Cơ, sao bữa nay cô tốt vậy hả? Nhìn tôi thất bại mà cũng không châm chọc tôi? Sao vậy? Ăn chay hả?”

Phụng Cơ quay đầu lại, mỉm cười vô cảm, từ tốn nói: “Tôi nghĩ tôi cần đồng cảm với những người bị khuyết tật về trí tuệ.”

Nói rồi cô rời khỏi quán bar, để mặc cho Phụng Nhã phía sau quát bữa bãi: “Nguyễn Long Phụng Cơ, cô nói gì hả? Có ngon thì đứng lại xem”

Mùa đông, không khí lạnh bao phủ toàn thủ đô, nhưng trong một căn biệt thự hiện đại có hệ thống máy sưởi cao cấp vẫn ấm áp hết như mùa xuân.

Một người phụ nữ trung niên mặc một bộ đồ lụa màu trắng quý phái, vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp của thương hiệu nổi tiếng. Bà ngồi trên ghế sofa thường thức trà nóng, mắt chăm chú nhìn vào màn hình ti vi.

Bên ngoài có tiếng động, quản gia chạy vào báo một tiếng: “Phu nhân, cậu chủ về rồi.”

Người phụ nữ không nói gì. Từ xa đã nghe thấy âm thanh nam tính vui mừng gọi: “Mẫu thân đại nhân, con về rồi...”- Giọng nói của Trịnh Vũ Thần khựng lại giữa chừng khi mắt anh dán vào thông tin trên ti vi, thoáng chốc ngạc nhiên nhưng nhanh chóng thoái mái đến sofa ngồi xuống.

Trên ti vi đang chiếu hình ảnh một mỹ nam anh tuấn đang nói chuyện với một tên đàn ông hung tợn y như hai người bạn. Đã vậy hàng tiêu đề còn đặc biệt ghi là: Tin hot: Chủ tịch Trịnh thị trở thành tiếp thị.

“Con siêng năng đột xuất nhỉ?”- Âm thanh không rõ giận hay vui của Trịnh Phần vang lên, ánh mắt sắc bén bà nhìn thẳng về phía Trịnh Vũ Thần.

“Hi hi, quá khen, quá khen rồi.”- Anh cười bất cần phất tay một cái.

Trịnh Phần tắt ti vi rồi khẽ thở dài nhìn anh: “Vũ Thần, đến khi nào thì con mới khiến mẹ an tâm đây, thân phận con rất cao quý, đâu phải hạng đầu đường xó chợ mà lại nói chuyện với đám người đó. Con bây giờ là chủ tịch của một tập đoàn lớn, ít nhất phải giữ hình tượng chứ.”- Nâng ly trà lên ngửi, mỗi động tác đều toát lên vẻ cao quý.

“Mẹ thân yêu à, con chỉ muốn tăng doanh thu cho hạng mục mới của chúng ta thôi...”

“Con còn cãi chày cãi cối.”- Trịnh Phần cất giọng có phần hơi nghiêm.

Trịnh Vũ Thần liền thay đổi sắc mặt cùng thái độ, bày ra bộ dáng hối cải nhận lỗi: “Con sai, là con sai...”

Thấy anh chịu nhận lỗi, bà cũng cố dằn lại cơn giận, giọng nói có phần dễ giải hơn: “Vụ “mảnh đất vàng” ở San Francisco, đầu năm sau là bắt đầu đấu giá, con lo mà tận dụng nhân lực đi. Con có kế hoạch gì rồi?”

Nói đến vấn đề này, anh lại tỏ ra lười biếng, gờ tay nhận một ly trà của người giúp việc rồi từ từ nhâm nhi, miệng nói: “Sắp tới con sẽ sa thải một số nhân viên yếu kém của tập đoàn, rồi tuyển vào những nhân viên mới.”

Trịnh Phần nghe vậy thì tán đồng gật đầu: “Cũng tốt, như vậy sẽ nâng cao hiệu suất công việc hơn. À mà con định sa thải cục bộ à?”

Trịnh Vũ Thần cười xòa: “Mẹ thân yêu à, một khi con trai mẹ đã ra tay thì nhất định phải làm một vỏ lớn, cái con định làm là sa thải diện rộng, phổ biến ở 28 chi nhánh lân cận và nhiều quốc gia khác.”

“Cái gì? Vũ Thần, đây không phải là chuyện nhỏ.”- Trịnh Phần suất nửa thì sặc trà, không chống nổi trước quyết định của con trai. Trịnh thị tổng cộng có 28 chi nhánh khắp các quốc gia EU, mỗi một chi nhánh tối thiểu cũng 300 nhân viên, riêng với tập đoàn đầu não ở Pháp thì có tới 2000 nhân viên, muốn đào thải diện rộng? Đây là chuyện bà chưa từng dám nghĩ tới chứ đừng nói làm.

“Mẹ, mẹ thừa biết con trai của mẹ trước giờ nói được làm được mà, chuyện này cứ giao cho con đi.”- Trịnh Vũ Thần đứng lên, đi vòng qua sau lưng xoa bóp cho Trịnh Phần.

“Nhưng mà...”

“Thôi được rồi, con mới xuống chuyến bay, mệt quá, con lên phòng nghỉ ngơi đây.”- Nói rồi anh cúi xuống thơm lên má bà một cái rồi quay người lên cầu thang, không quên căn dặn trợ lý đắc lực là Quý: “Quý, hôm nay tôi nghỉ cả ngày.”- Một câu ngắn gọn ngụ ý: Cậu xử lý mớ hồ sơ ở tập đoàn giúp tôi.

“Haiz, tiểu tử này lại kiếm chuyện làm biếng, chẳng bao giờ nghiêm túc cả.”- Trịnh Phần ngoài mặt trách móc nhưng ngữ điệu lại bao dung yêu thương. Lúc quay qua Quý, bà đã lạnh nhạt hơn nhiều: “Quý, cậu giúp tôi liên lạc với Vũ Khang, nói hai tháng sau hội nghị thường niên, bảo nó tranh thủ về một chuyến.”

“Dạ, phu nhân, vậy kế hoạch sa thải diện rộng...”

“Vỹ Thần muốn như thế thì cứ theo ý nó đi.”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Sa Thải Diện Rộng (2)

Anh sẽ không biết đâu, cũng chẳng thể hiểu được. Một người đấu tranh với số phận, một người sinh ra đã được định sẵn là phải tranh giành tất cả, một cô gái như em..

Một người sinh ra đã định sẵn là tu la của nhân thế, thế giới của anh vốn là hào quang bao phủ, ngăn cấm sự xuất hiện của em.

Trong căn phòng ngủ bình thường, Phụng Cơ co rúm người ngồi dưới đất, sắc mặt cô xang mét đến đáng sợ, toàn thân run rẩy vô cùng cực khổ.

“Thuốc, cho tôi thuốc...”

“Có nghe không? Tôi muốn dùng thuốc...”

“Làm ơn, xin các người... đừng tàn nhẫn như vậy...”

Phụng Cơ gần như hét khản giọng, nhưng đáp lại cô chỉ là cánh cửa màu đen khóa chặt và dự duy trì của lặng im.

Bình tĩnh, cô thật sự không muốn nhớ lại khoảng thời gian đó, nhưng sao những chuyện đó cứ len lỏi vào giấc mơ của cô? Phụng Cơ đưa mắt nhìn xung quanh sau đó đứng dậy đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, nhìn mình trong gương thật lâu, cuối cùng cũng bật ra một nét cười nhạt.

Cười nhạt ai, chính bản thân mình...

Điện thoại bên ngoài reo, Phụng Cơ lau khô mặt rồi ra ngoài. Cầm điện thoại lên xem sau đó lên máy.

“Có chuyện gì?”

“Phụng tỷ, Trịnh thị đang tuyển nhân viên, đây sẽ là cơ hội tốt của chúng ta.” - Evan giọng điệu vui mừng, có lẽ đang phấn khích nên nói hơi lớn làm cô nhúm mày đưa điện thoại ra xa.

“Tôi biết rồi.” - Phụng Cơ nhanh chóng cúp máy, cô tùy tiện quăng điện thoại lên giường rồi ra ngoài phòng khách, đi về phía cánh cửa ở cuối dãy phòng, nhập vào hệ thống bảo vệ một dãy số: 1912

Ánh mắt cô bỗng nhiên u tối hẳn đi, mỗi lần dãy số này hiện ra là những chuyện cũ lại ủa về.

Cửa mở, cô bước vào, bên trong là không gian phòng làm việc, mùi gỗ mộc còn thoang thoang trong không khí. Phụng Cơ ngồi xuống chiếc ghế tròn phi sau cái bàn lớn, cô khởi động máy tính vào trang web của Trịnh Thị đăng ký dự tuyển. Điền đầy đủ thông tin sau đó hải lòng nhấn enter.

Kế hoạch thật sự đã bắt đầu rồi. Kể từ bây giờ, cô - Nguyễn Long Phụng Cơ này sẽ là Cơ Cơ, một cô gái có tài năng nhưng gia cảnh khốn cùng.

Trịnh Thị tuyển nhân viên, lập tức gây được sự chú ý với mọi người, hiếm khi có cơ hội bước chân vào làm ở một tập đoàn lớn như vậy nên dù chỉ có 10% cơ hội thì người tham gia cũng bằng lòng đặt hy vọng.

Sáng sớm, các bộ phận trong công ty đã phải rối bù đầu với việc xử lý hàng ngàn hồ sơ xin việc từ khắp nơi gửi về.

Trong phòng nhân sự, mọi người mệt mỏi bàn tán, có người đùa vui nói là.

“Trong cuộc họp thường kỳ sắp tới, chúng ta có nên nói với Ngô tổng, bảo anh ấy đề nghị với chủ tịch là nên để sẵn xe cấp cứu bên ngoài công ty, nếu có ai trong số chúng ta gục ngã cũng có cái chở đi.”

“Đùa à, làm việc đi.”

Trịnh Vỹ Thần ngồi ở trên cao cũng không thoải mái gì hơn, Quý liên tục đem vào mấy tài liệu bắt anh ký tên. Cửa phòng lại mở ra, Trịnh Vỹ Thần chả buồn ngẩng đầu nhìn.

“Chủ tịch, mở tài liệu bên bộ phận nhân sự này...”

“Để xuống chỗ kia đi.”- Trịnh Vũ Thần phát tay chỉ về phía kệ sách.

“Còn tài liệu bên phòng giao tiếp truyền thông...”

“Để xuống đó luôn.”

“Còn cuộc phỏng vấn với phóng viên trong một tiếng nữa.”

“Tôi sắp xếp rồi.”

“Còn...”

“Giữ nữa.”- Trịnh Vũ Thần khỏ sở nhìn lên, lười biếng ngã người ra sau: “Ngô Thành, có gì thì cậu nói luôn một lần đi, thật mệt mỗi khi phải nghe cái giọng cậu lải nhải.”

Ngô Thành dánh người khá thư sinh, nước da trắng điển hình của loại công tử. Cậu khác hẳn với Trịnh Vũ Thần, tuy rằng anh cũng thuộc loại con nhà ấm nhưng lại có vẻ gì đó từng trải mà cứ làm ra bộ dáng bất cần.

Ngô Thành hí hửng đi đến trước bàn làm việc: “Tôi không như cậu, không được ngồi một chỗ mà ký tên như vậy.”

Trịnh Vũ Thần thờ hất ra rồi đứng lên làm động tác mời gọi: “Nếu cậu thích, tôi nhường luôn chiếc ghế này, nào, lại ngồi đi.”

Ai ngờ Ngô Thành cũng không khách khí, đi vòng qua bàn ngồi vào vị trí chủ tịch xoay một vòng. Trịnh Vũ Thần cũng không tức giận ngược lại còn thờ phào nhẹ nhõm, lấy xấp hồ sơ nhét vào tay cậu: “Tốt rồi, Thành nhi, giúp tôi giải quyết mấy cái hồ sơ này đi...”

“Đừng có mơ.”- Ngô Thành quăng lại hồ sơ về phía anh, thông thả đứng đưa ghế: “Sao, còn việc gì để tôi làm không.”

“Nếu cậu hỏi câu này chứng minh chủ tịch là tôi, đã vậy thì xéo đi.”

Ngô Thành thờ dãi, lòng người thật đáng sợ mà, đành tội nghiệp đứng lên nhường lại cái ghế cho đại chủ tịch vậy, cậu không có phước chịu khổ cực như vậy đâu. Trịnh Vũ Thần ngồi lại vào vị trí, không nói gì mà chỉ liếc mắt qua màn hình vi tính rồi lên tiếng: “Thành, cậu có việc làm rồi.”

“Biết ngay mà, cậu sao chịu thiệt thòi.”

Trịnh Vũ Thần cười đầy hàm ý, rồi lấy một xấp hồ sơ anh vừa ký tên: “Đem cái này xuống phòng nhân sự, còn nữa, khoảng 30 phút nữa cậu cũng phải tham gia với đám người Gary cùng phòng vấn, sau đó toàn bộ tài liệu được cậu phê duyệt phải do cậu đem lên đây cho tôi.”

“Phải không vậy? Trịnh Vũ Thần kia, đồ đại gian ác nhà cậu, bắt tôi tăng ca nữa hả.”- Ngô Thành bấu môi oán thán một hơi, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trịnh Vũ Thần thì đành hạ giọng: “Được rồi, cậu là chủ tịch, nói gì chả được.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lấy Máu Tế Anh

Được thành lập vào tháng 12 năm 1970 đến nay đã 46 năm, Trịnh Thị hiện nay đã và đang dẫn đầu về ngành bất động sản và hàng loạt hạng mục lớn về nhà hàng khách sạn trên thị trường.

Một tập đoàn lớn như vậy tuyển nhân viên đã kéo theo hàng loạt các phóng viên tới ghi hình. Có mặt tại phòng chờ, Phụng Cơ không khỏi ngạc nhiên trước sự đông đủ của người tham dự và các phóng viên, xem ra ai cũng muốn được làm việc tại đây. Vậy cơ hội cô thành công sẽ giảm xuống, nhưng không sao, cô sẽ cố gắng qua vòng.

Có vài người đi ra từ thang máy, vẻ mặt của họ không mấy tốt và có phần lo âu. Đến lượt cô, Phụng Cơ đi theo quản lý vào thang máy. Tuy rằng không phải lần đầu đi thang máy nhưng cô vẫn cảm thấy chóng mặt. Trước giờ cô chỉ toàn dùng thang máy riêng, đi thẳng lên tầng trên nhưng giờ lại dùng thang máy thường, tầng phòng vấn ở tới lầu 36, nghĩa là phải dùng lại liên tục.

Lúc bước ra khỏi thang máy Phụng Cơ mới tìm được sự sống. Đi vào một căn phòng lớn, bên trong có ba người đang ngồi và một cô gái Pháp rất xinh đẹp đang đứng, cô biết cô ta, cô ta là thư kí riêng của Trịnh Vũ Thần tên là... gì nhỉ à, là Gary.

Còn ba người đang ngồi kia, cô biết một người, giám đốc điều hành của Trịnh Thị thường xuyên xuất hiện trên các mặt báo - Ngô Thành đây mà.

Nhìn thấy một cô gái mặt bộ váy trắng xinh đẹp như vậy bước vào, xuất phát từ phép lịch sự, Ngô Thành lên tiếng: “Xin chào, mời cô ngồi.”

Phụng Cơ ngồi xuống chiếc ghế đặt đối diện với cậu. Hôm nay cô ăn mặc khá giản dị với bộ váy trắng trong sáng cùng với trang điểm nhẹ nhàng càng làm vẻ ngoài thêm phần diễm lệ, hoàn toàn đối lập với mấy cô gái khi nãy toàn mặc mấy bộ đồ cứng nhắc giả vờ thông tuệ khi nãy cậu gặp, đối với điểm này cậu cho cô một dấu cộng.

“Sắc mặt cô không được tốt lắm lắm?”- Ngô Thành bắt đầu bằng một câu hỏi thăm thân thiện.

Phụng Cơ lắc đầu, rồi lại nói: “Chắc là do đi thang máy, dừng lại nhiều lần nên hơi chóng mặt.”

“Vậy à? Cô có đủ tinh thần phỏng vấn không?”

“Tôi không sao.”- Phụng Cơ bắt đầu có chút thiện cảm với người này.

Người ngồi cạnh Ngô Thành là một ông chú trung niên lên tiếng: “Ok, Cơ Cơ phải không, cô biết đó, để đặt chân vào tập đoàn lớn như Trịnh Thị, phải là một nhân tố hoàn hảo, tôi có xem qua hồ sơ của cô, cũng không tệ. Vì vậy chúng ta có thể bỏ qua bước test IQ, ok chứ?”

“Ok ạ.”- Phụng Cơ rất lễ phép đáp.

Người đó gật đầu, cúi xuống ghi chép gì đó rồi đột nhiên hỏi: “Cô hiểu gì về cạnh tranh?”

“Gì ạ?”- Có lẽ câu hỏi hơi đột ngột nên khiến cô có chút không phòng bị.

Người đó buông bút, nhìn cô không nói gì. Một người trí não không linh hoạt như người này, ông ta sẽ loại ngay lập tức. Ngay lúc ông ta im lặng thì ngạc nhiên khi người bên cạnh lên tiếng: “Ông Cadmen muốn hỏi, cô có hiểu thế nào là cạnh tranh không? Giả sử có một lô đất khá tốt nhưng lại có người dành nó với chúng ta, trong trường hợp này chúng ta nên làm gì?”

Trong lòng ai cũng nghĩ, nếu câu trả lời là cạnh tranh tới cùng hay giành cho bằng được thì xác nhận là người này bị loại rồi.

Phụng Cơ ra bộ dáng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi nghĩ chúng ta không cần phải cạnh tranh nữa.”

Câu trả lời không giống ai của cô làm ban phỏng vấn và cô thư ký Gary kia kinh ngạc, tất cả đều khó hiểu nhìn cô. Người đàn ông tên Cadmen đó hình như là đã không có thiện ý với cô khi nhìn thấy Ngô Thành cố ý bảo vệ cô, nên ông ta là người lên tiếng đầu tiên: “Cô kia, cô có biết quy luật cạnh tranh là gì không? Kẻ bỏ cuộc chính là kẻ thất bại. Cô ví Trịnh Thị chúng tôi là kẻ thất bại sao? Nếu vậy thì cô đi chỗ khác đi, ở đây chúng tôi không chứa.”

Dứt lời, Cadmen cầm bút định gạch tên Phụng Cơ thì bị Ngô Thành lên tiếng can thiệp: “Ông Cadmen, ở đây hình như người có tư cách quyết định thay chủ tịch là tôi.”

“Ngô tổng, chúng ta sao lại phải tuyển loại người không có ý cầu tiến này?”- Cadmen thật không hiểu, sao cái gã Ngô Thành này lại cứ phải đối đầu với ông ta nhỉ? Chết tiệt thật.

“Tôi muốn nghe lời giải thích.”- Ngô Thành dường như không để lời của Cadmen vào tai, anh nhìn qua phía Phụng Cơ phía xa.

“Giải, giải thích gì ạ?”- Phụng Cơ lắp bắp, dường như thò con Cơ Cơ đã hoảng sợ với sự giận dữ của cáo già Cadmen kia.

Ngô Thành mỉm cười: “Thì là giải thích cho câu trả lời của cô.”- Cô gái này, nói ngốc thì hơi quá, nhưng cũng chả còn từ nào để miêu tả cô ấy.

“À, ngài Cadmen à, quy luật cạnh tranh đương nhiên tôi biết, vì vậy tôi mới chọn phương án từ bỏ đó.”- Phụng Cơ nói, mỗi chữ của cô đều khiến bốn người kia xuất hiện một dấu hỏi to đùng trên đầu, cô lại giải thích: “Vừa rồi trong câu hỏi của Ngô tổng, lô đất đó khá tốt, với tầm cỡ và đẳng cấp của Trịnh Thị, thiết nghĩ chúng ta cần gì phải sút đầu mề trán vì một món hàng chỉ dừng lại ở mức “khá tốt”? Ngài Cadmen, vừa rồi ông nói “kẻ bỏ cuộc chính là kẻ thất bại” không, sai rồi thưa ông, kẻ thất bại thật sự chính là kẻ...”- Phụng Cơ sắc bén nhìn thẳng vào mặt Cadmen, trong phút giây nào đó, cô khiến ông ta rùng mình, sao ông ta lại cảm nhận được cái gì đó rợn người trong ánh mắt kia nhỉ?

Phụng Cơ nhấn mạnh từng chữ: “Chính là kẻ không biết cái gì mới là tốt nhất đối với mình.”

“Cô. ... cô...”

Cadmen giận tím mặt nhưng chả biết trả lời thế nào chỉ run rẩy chỉ tay về phía Phụng Cơ. Ngô Thành kẻ bên cũng cố gắng nén cười: “Được rồi, cô ra cửa chờ kết quả.”

Phụng Cơ đứng lên chào một tiếng rồi bước ra ngoài, Cadmen liền quay qua Ngô Thành: “Ngô tổng, hạng người ẻo lả này không được nhận đâu.”

“Là vậy hay là vì cô ấy dám đối kháng ông nên ông... muốn triệt từ gốc?”- Ngô Thành nhún nhả khoanh tay trước ngực.

“Đương nhiên không phải rồi...”- Cadmen trong lòng bức bối vạn lần. Ở tập đoàn này ông ta ít nhiều cũng là cổ đông lớn, vậy mà lại bị một con nhóc 20 tuổi mắng là “kẻ thất bại” danh dự, uy tính của ông ta biết nhét vào đâu đây? Không được, ông ta tuyệt không để người này bước vào Trịnh Thị.

Gary có điện thoại, cô nghe máy rồi ngắn gọn vâng dạ mấy tiếng sau đó thoảng ngực nhìn Ngô Thành một cái rồi dạ một tiếng sau đó cúp điện thoại. Cô bước lên, cẩn thận nói: “Chủ tịch phê duyệt cô gái vừa rồi, sắp xếp cô ấy ở bộ phận kiểm duyệt hạng mục. Lát nữa phiên Ngô tổng đem thông tin hồ sơ của cô ấy lên cho chủ tịch xem”

Ngô Thành gật đầu vài cái rồi quay qua nhìn Cadmen một cái rồi quay chỗ khác phì cười.

“Cậu cười cái gì?”

“Tôi đang cười Cadmen tiên sinh đã gặp phải rắc rối rồi, chỉ là... rắc rối này muốn xử cũng khó đó.”- Nói rồi cậu hát cầm về phía ống kính máy quay ở một chỗ khó phát hiện, Ngô Thành giờ ngón tay tán thưởng về phía ống kính.

Trên tầng 36, Trịnh Vũ Thần xoay xoay cái ghế vài cái, hai bàn tay thon dài đan vào nhau. Ánh mắt chăm chú nhìn vào gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Phụng Cơ trên màn hình, vừa nhìn vừa cảm thán, anh cứ nghĩ phụ nữ đẹp trên đời ngoài mẹ anh ra thì chết hết rồi chứ. Nào ngờ, không cần đến bar cũng tìm ra mỹ nhân khí chất như vậy. “Chỉ lấy thứ tốt nhất” - Thật không biết nên nói là cô nàng này và Trịnh Vũ Thần anh có cùng một cách làm việc hay là do cô ta hiểu anh đến vậy. Không sai, thứ Trịnh Vũ Thần anh lấy phải là thứ tốt nhất.

Giữa trưa nắng nóng, Phụng Cơ đi xe buýt dọc theo đường nhỏ đi ra đường lớn sau đó dừng ở “Nguyễn Long”

Bước vào căn phòng lớn, cô đứng trước mặt Nguyễn Long Tuyết hỏi: “Chủ thượng tìm thuộc hạ có chuyện gì?”

“Còn nhớ hôm nay là ngày gì không?”- Nguyễn Long Tuyết châm một điếu thuốc khê hút vào: “Là ngày giỗ của Tư Đình.”

Đôi mắt đen của cô khê dao động, Nguyễn Long Tuyết cười lạnh: “Ngày giỗ của người con yêu mà, sao con lại chẳng có hoạt động nào hết vậy?”

“Người muốn thuộc hạ làm gì? Đốt pháo hoa hay khai sâm banh?”

“Đừng nói vậy, ta chỉ muốn con dùng máu người tể Tư Đình - một thuộc hạ đặc lực của ta, người tiếp theo cũng nên xuất hiện rồi.”

Phụng Cơ nắm chặt tay, cô nhớ hôm nay mình cần phải làm gì, ngày 19 tháng 12 là hôm nay, vào ngày này bốn năm trước, cô đã đứng trước di ảnh của Tư Đình, nhìn hình anh mỉm cười mà phần nộ nghiêng răng nói từng chữ: “Hà Tư Đình, hằng năm vào ngày giỗ của anh, em nhất định sẽ lấy máu của người nhà họ Trương tể anh.”

Nguyễn Long Tuyết hài lòng nhìn bàn tay nắm chặt của Phụng Cơ. Bà lại nhìn bộ váy trên người cô rồi nhũn mảy: “Ăn mặc kiểu gì vậy?”

“Con cái trang để tiếp cận Trịnh Vũ Thần.”

Nguyễn Long Tuyết gật đầu rồi nói: “Đi thay một bộ đồ phù hợp, và làm chuyện con nên làm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Buổi Tối 19 Tháng 12

Chiều cuối thu, từng cơn gió thổi lạnh run người. Chiếc siêu xe hiện đại màu xanh lá cây chiếm chỗ đậu tại dòng sông Seine thơ mộng, mà người đang tựa vào nó lại là một cô gái vô cùng thu hút.

Phụng Cơ khoanh tay, nhìn dòng nước phẳng lặng ở phía xa mà trong lòng suy nghĩ đủ việc. Lại nghĩ tới bước đầu trong kế hoạch, với khả năng của một sát thủ, cô luôn nhạy bén với các loại thiết bị thu phát xung quanh, từ lúc bước vào căn phòng đó Phụng Cơ đã nhận ra trong đó có camera, vì vậy cô tuyệt đối phải biểu hiện thật tốt cho mấy người đó xem và cho cả người nào đó ngồi sau màn hình máy tính xem nữa.

Mọi câu trả lời cô nói khi này hoàn toàn là từ cách làm việc của cô, nếu đổi lại là cô thì chắc chắn Phụng Cơ sẽ chọn thứ tốt nhất dành cho mình chỉ là không biết Trịnh Vũ Thần có như vậy không?

Nếu bây giờ Trịnh Vũ Thần kia đang phê duyệt cô vào một bộ phận nào đó rồi bắt đầu xem hồ sơ thông tin của cô, vậy chứng minh kế hoạch của cô đã hoàn thành một nửa rồi.

Cách chỗ cô không xa là công viên Champ-de-Mars, màn hình lớn gắn giữa khu phố đông nghịt người bắt đầu giờ thời sự.

Cô phóng viên xinh đẹp hướng về phía máy quay và tươi cười nói: “Trịnh Thị đã và đang nắm giữ vị trí đứng đầu trong nền công nghiệp đa ngành ở phạm vi quốc nội. Man tầm vóc của doanh nghiệp quốc tế. Là một trong những tập đoàn có tính ảnh hưởng lớn ở khu vực Châu Âu, bây giờ chúng ta hãy trò chuyện với chủ tịch phụ trách đường dây ở Châu Âu, Trịnh Vũ Thần.”- Nữ phóng viên mỉm cười nhiệt tình nhìn Trịnh Vũ Thần ngồi bên cạnh đặt câu hỏi: “Chào chủ tịch Trịnh, xin hỏi phương án phát triển mà anh đặt ra là gì?”

Trịnh Vũ Thần tây trang chỉnh tề, bộ dáng anh tuấn phóng khoáng, hào hoa phong nhã đầy mị lực kia với một Trịnh Vũ Thần cả lợ phát phờ khoát vai đàn em cô nói chuyện như... hai thằng bạn ở sân bay, quả là khác xa nhau.

“Như mọi người đã biết, thông qua việc phát triển doanh nghiệp ra nước ngoài và mở rộng hoạt động kinh doanh thêm phong phú đa dạng, Trịnh Thị sẽ phát triển thành doanh nghiệp mang tính toàn cầu, trở thành nhà lãnh đạo trong giới kinh doanh, đáp ứng năng lực cạnh tranh quốc tế.”- Trịnh Vũ Thần tựa vào ghế khách mời, dường như rất tùy tiện nói ra mấy lời này nhưng lại khiến người ta không thể không tin anh nói được sẽ làm được.

Cô phóng viên kia dùng ánh mắt say mê nhìn anh, không ngừng tán thưởng đưa tay về phía anh: “Chúng tôi biết thời gian của chủ tịch là vàng bạc, vì vậy không dám làm phiền ngài, hy vọng chúng ta sẽ có một buổi phỏng vấn dài.”

Trịnh Vũ Thần bắt tay cô gái kia rồi lịch hôn lên mu bàn tay cô ấy như một phép lịch sự thông thường của đàn ông Pháp. Anh mỉm cười nói: “Có thể được mỹ nhân của đài truyền hình phỏng vấn, cho dù tôi bỏ vài tiếng ngồi ngắm cô cũng không thành vấn đề.”

Cô mc kia bị Trịnh Vũ Thần ghẹo tới đỏ mặt, liên tục đưa mắt về qua phim bảo mau tắt máy quay.

Mấy người đứng cạnh cô cũng theo dõi tin tức này, trong đó có một ông chú nói với vài người xung quanh: “Cô mc đó là CiCi phải không? Tôi nhận ra cô ta, lúc trước cô ta thường đến phỏng vấn Trịnh Vũ Khang rồi nhân cơ hội mời chài Trịnh Vũ Thần đấy.”

Một cô gái Pháp khác có vẻ cũng đang đợi bạn trai, nhân cơ hội nhập bọn hỏi: “Sao CiCi không nhắm vào Trịnh Vũ Khang nhỉ? Anh ta là anh trai nên tiền đồ sẽ hơn Trịnh Vũ Thần rồi.”

Ông chú kia lại nói: “Trịnh Vũ Khang trước giờ nổi tiếng là người nghiêm túc độc tài hơn nữa còn bảo thủ nữa, gái thấy cậu ta thì chỉ muốn chạy xa thôi riết rồi cậu ta cứ như H5N1, ai cũng sợ lây nhiễm.”

Phụng Cơ nhếch môi, thông thả bước đến, như một cơ gái tò mò hóng truyện hỏi: “Chú à, sao chú biết rành vậy?”

“Sao là sao? Tôi biết thì là biết thôi.”- Khi bị hỏi về lý do, ông chú kia liền như chợt dạ.

“À!”- Phụng Cơ hô một tiếng sau đó nói: “Chắc đây chỉ là mấy tin bịp bợm thôi chứ gì, thật sự Trịnh Vũ Khang chắc là rất hoàn hảo, chú là cố tình nói vậy để bôi nhọ anh ta.”

Chú kia bị chiều khích tướng của cô đã động tới liền gấp rút nói: “Tôi cần gì phải bôi nhọ cậu ấy, chính mắt tôi thấy chính tay tôi nghe đây này, lúc trước tôi từng là phụ tá bên cạnh Trịnh Vũ Thần đó, cô đừng xem thường tôi.”

Chú đó biết mình lỡ lời liền bịt miệng, phát hiện mấy ánh mắt không tin nổi của mấy người xung quanh liền quay mặt bỏ đi.

Người dân tản ra tứ phía, chỉ mình Phụng Cơ đứng lại, ung dung nhìn dựa vào cửa xe mà mỉm cười bí hiểm.

Xế chiều, từng cơn gió mạnh thổi tẩm rèm hoa bay phát phờ mang theo sự lạnh lẽo của quý thần. Bên ngoài Trương gia là hàng chục cảnh sát mặt cảnh phục tập trung cao độ canh gác, không chỉ ở đây mà hầu như là xung quanh nhà họ Trương đều sẽ có vài cảnh sát đứng canh gác. Họ đến đây làm gì? Chẳng gì cả, đơn giản hôm nay là ngày 19 tháng 12, cái ngày cận kề Noel mà ông già Noel đã lấy mất của người nhà họ mỗi năm một mạng người.

Trong số những ánh mắt chính trực đầy sự cảnh giác của mấy vị mặc cảnh phục kia thì cô đang ngồi ở khu chung cư đối diện biệt thự Trương gia lại vô cùng thư thả nhắm nhĩ chút trà nóng cho ngày đông giá lạnh, phong thái ưu nhã từ tốn.

Được một lúc, ánh mắt cô thoáng có nét nghi hoặc nhìn xuống chiếc xe đen vừa dừng lại trước biệt thự, Trịnh Vũ Thần diện bộ vest trắng lịch lãm xuống xe nói vài câu với cảnh sát gác cửa rồi bước vào trong.

Sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Liệu sự xuất hiện này có ảnh hưởng tới kế hoạch của cô không?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Giao Đầu

Trương gia vốn là một nhánh nhỏ của Trịnh gia. Đại tiểu thư của nhà họ Trương là Trương Ánh Quyên vốn là vị hôn thê do chính Trịnh Vũ Thần chọn lựa. Nói chính xác hơn là Trịnh Phần cường chế anh chọn lựa, lúc trước Trịnh Phần rất gấp rút bảo anh phải tìm bạn gái nếu không thì vũ trường G8 nơi anh tụ tập ăn chơi cũng sẽ bị bà niêm phong, quá bức bối anh lựa đại Trương Ánh Quyên vì theo suy nghĩ của Trịnh Vũ Thần anh thì người được anh cưới làm vợ chỉ cần để được là Trịnh Phần sẽ tha cho anh.

Mà gần đây Trịnh Vũ Thần hay tin nhà của vị hôn thê đang rất điều đứng trước ngày 19 tháng 12 này vì vào ngày này thì trên dưới Trương gia sẽ có một sinh mạng biến mất.

Đầu tiên vào ngày 19 tháng 12 năm 2013, cô tư nhà họ Trương - Trương Luyến Tâm biến mất cho đến nay cũng chưa tìm thấy tung tích.

Thứ hai là vào ngày 19 tháng 12 năm 2014, cô ba Trương Thanh Thanh bị giết trong tình trạng bị khóa thân nằm trên giường, khoang miệng toàn là thuốc lác.

Thứ ba là cô hai Trương Duệ Tiết cũng bị phát hiện xác nổi trên mặt biển.

Hôm nay là lần thứ 4, theo thứ tự sẽ là vị hôn thê của anh, Trương Ánh Quyên lên sàn. Trịnh Vũ Thần thật hiếu kỳ, sát thủ kia là người lợi hại như thế nào? Năm nay anh gọi tất cả cảnh sát đến canh gác, để xem tên sát thủ kia còn dám hoành hành không.

Nhưng anh vẫn cảm thấy, đâu đó phía sau gáy của mình có một ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, nhìn chằm chằm vào sinh mạng tươi sống. Trịnh Vũ Thần quay lại về phía tòa nhà đó, vô tình cô và anh nhìn nhau.

Trong một khoảnh khắc nhất định, Phụng Cơ có chút hoảng hốt không lường trước được, cô quay sang chỗ khác làm bộ không để ý đến người đàn ông kia. Ít phút sau cô quay lại thì Trịnh Vũ Thần đã đi qua nói chuyện với Trương lão gia.

Trương Sa lão gia của nhà họ Trương, trông ông ta có vẻ hơi già yếu, sắc mặt nhợt nhạt lo sợ. Năm nay Trương Sa đã 70 tuổi nhưng có tới 3 bà vợ nhỏ, trong bốn năm qua nhà ông ta liên tiếp mất đi con gái khiến sự ốm yếu càng che lấp vẻ phúc hậu vốn có.

Trương Sa thở dài: “Ánh Quyên nó còn trẻ quá, bác thà là người kế tiếp bị hại là mình. ”

Trương Ánh Quyên mặc bộ váy tím quyền rũ, cô ta tỏ ra vẻ lo lắng nói với cha: “Cha à, đừng nói vậy mà, con gái dù có chết cũng không sợ đâu, với lại bên ngoài có hàng chục cảnh sát bảo vệ, con không sao đâu.”

Phụng Cơ bên này khinh bỉ nhếch môi cười, không ai biết cuộc nói chuyện của đám người kia đều được thu truyền vào tai nghe của cô. Thì ra Trịnh Vũ Thần lại là hôn phu của con ả kia, nếu là vậy thì cục diện thay đổi rồi. Cô sẽ không lộ diện mà ra tay, hơn nữa phải thật tỉ mỉ vì vụ lần này liên quan đến nhiệm vụ lấy usb của chủ thượng.

Trịnh Vũ Thần nói: “Bác Trương yên tâm, con đã sắp đặt kỹ rồi.”

Trương Sa thở dài áy náy nhìn anh: “Vũ Thần, công việc của con bề bộn như vậy, làm phiền con ta thật ngại quá.”

Anh chỉ mỉm cười, sau đó quay về phía cửa sổ nhìn qua chỗ đối diện, gương mặt xinh đẹp nào đó đã không thấy đâu, để lại một chỗ trống trong mắt anh.

Buổi tối se lạnh không làm cho tinh thần của bất kỳ vị cảnh sát nào mòn mỏi, tất cả đều tập trung cao độ, bên ngoài biệt thự Trương gia được giăng thiên la địa võng, một con kiến cũng khó mà chui vào.

Nhưng bọn họ đã lầm, sát thủ mà cả nhà họ Trương khiếp sợ chính là nhất đẳng sát thủ lấy lòng thế giới, đến cả cảnh sát quốc tế cũng không làm gì được, là sát thủ có võ công nhanh hơn gió, chiêu thức ra tay thâm độc nhất. Cô tuyệt đối không phải là con kiến bé nhỏ vô hại, cô - Nguyễn Long Phụng Cơ phải là con mãng xà hung ác.

Cô đương nhiên không ngu ngốc mà đánh trực diện với mấy tên cảnh sát kia, càng không thiếu năng mà đi vào từ cửa chính. Việc mà cô phải làm chỉ là bình thân đứng đây mà ra tay. Chắc chắn rằng bọn họ không lường được, nhất đẳng sát thủ cô giỏi nhất là tấn công từ cự ly xa hơn là đánh trực diện.

Dùng ống nhòm quay về phía một căn phòng sang trọng trên tầng hai, Trương Ánh Quyên đã vào phòng và ngồi xuống bàn trang điểm tô lại chút son lên môi, Phụng Cơ nở nụ cười tàn nhẫn, sắp chết đến nơi mà vẫn ham đẹp? Cô nâng cây súng bắn tia đặt lên thành cửa sổ, không hề chần chừ mà nhắm vào phía sau gáy của Trương Ánh Quyên, một phát này bắn ra thì gương mặt son phấn kia sẽ như thế nào? Cô có tàn nhẫn quá không? Không, không hề, so với những gì mà nhà họ Trương làm với Tư Đình thì việc mà cô sắp làm không có gì là quá tàn nhẫn, hơn nữa còn rất xứng đáng.

Cạch một tiếng, cô tháo chốt an toàn, ngón tay từ từ cử động...

Bên này, Trương Ánh Quyên đang nghe điện thoại, gương mặt bởi vì sợ hãi cũng tái mét đi, cô run rẩy nói nhỏ: “Vũ Thần, em sợ quá...”

“Sợ cái gì? Cô mà không phối hợp thì cái đầu của cô sẽ nát như tương.”- Trịnh Vũ Thần hờ hững đáp.

“Anh đừng có nói nữa mà...”- Trương Ánh Quyên cơ hồ sắp khóc nài nỉ: “Em cũng đâu phải vật thí nghiệm đâu, anh, anh muốn chơi thì tìm cách khác, sao lại lấy em ra làm mồi như chứ?”

Trịnh Vũ Thần cười khoái chí: “Tôi rất hứng thú xem xem sát thủ này là giới tính gì, bao nhiêu tuổi, có gia đình hay chưa?”

“Anh thật là biến thái quá đi mất, anh muốn đùa cũng không cần thiết phải lôi em ra chứ, lờ như...”

“Cô nói ai biến thái? Muốn làm vợ của tôi thì phải mạo hiểm, nếu không thì tôi chọn cô làm gì?”

“Anh...”- Trương Ánh Quyên định nói gì thì máy vang lên tiếng tí tít, trong lòng cô ta, vô cùng ủy khuất.

Trên thực tế, tất cả đều đã được Trịnh Vũ Thần sắp xếp, cảnh sát bên ngoài nhiều như vậy, nếu anh mà là sát thủ kia thì anh cũng không có ngu mà liều mạng xông vào đây. Cách duy nhất lúc này đó là từ một góc độ đối diện mà dùng súng bắn, nếu như vậy thì mọi việc đều sẽ do anh làm chủ. Ai đó đâu

hề biết là trước đây một ngày, anh đã cho người thay toàn bộ lớp kính của căn phòng Trương Ánh Quyên thành loại chống đạn siêu cấp. Nếu người nào đó nổ súng thì có trời che cũng không chạy thoát.

Một tiếng động hay nói đúng hơn là một tiếng nổ bất ngờ vang lên, điện thoại trong tay Trương Ánh Quyên rơi xuống đất.

Phụng Cơ nổ phát súng đầu tiên khiến toàn bộ mọi người có mặt chấn động, trong một căn phòng nhỏ, vài cảnh sát nhìn vào lượt đồ trên màn hình rồi khoanh tròn khu vực chung cư nơi tiếng súng phát ra rồi nói qua bộ đàm, các cảnh sát đứng bên ngoài bảo vệ lập tức hướng súng về phía căn phòng kia mà bắn.

Đạn của cảnh sát làm kính thủy tinh vỡ, một vài mảnh cửa vào cánh tay làm cô chảy máu, Phụng Cơ nhanh nhẹn nhào qua một bên, quái lạ, rõ ràng cô nhắm rất chuẩn nhưng sao Trương Ánh Quyên chẳng hề máy may gì? Hơn nữa tấm kính phòng cô ta cũng không vỡ?

Hàng chục viên đạn bắn vào phòng khiến Phụng Cơ không còn cơ hội suy nghĩ nữa, cô nhanh chóng chạy ra cửa nhưng vừa quay lưng thì đã bị một viên đạn bắn vào chân trái.

Trịnh Vũ Thần bên này hí hửng chạy ra khỏi Trương gia, dẫn theo vài thuộc hạ đuổi theo.

Phụng Cơ bị truy đuổi, cô nấp vào một góc lấy ra chiếc mặt nạ màu xám che đi đôi mắt sau đó dùng nón áo khoác che đi mái tóc dài.

“Đứng lại, không được chạy.”

Cả một đám người truy đuổi một sát thủ, Trịnh Vũ Thần cũng không phải dạng công tử bột anh cũng đủ sức theo đến cùng hơn nữa là càng ngày càng hứng thú, khi bọn họ đuổi đến một cánh rừng nhỏ thì người phía trước dừng lại.

Trịnh Vũ Thần mượn đỡ bờ vai của một thuộc hạ mà gác tay thờ phỉ phò: “Nè, chân ấy đang bị thương mà cũng chạy nhanh như vậy, thật đáng khen đó.”

Phụng Cơ không quay đầu cũng không nói gì.

“Nè, giáo dục công dân không dạy ấy phải lễ phép khi người lớn nói chuyện với mình thì mình phải trả lời sao?”

Hai tay cô nắm chặt lại, bớ khi nếu không phải để tránh bại lộ thân phận cô đã đánh hấn bại liệt rồi. Cái người này cứ hay ăn nói tùy tiện vậy hay sao?

Trịnh Vũ Thần thấy người kia vẫn bất động thì bước lên vài bước, hình như nghe được tiếng chân anh, người áo đen kia nhanh như chớp móc trong tay áo ra vài cây dao nhỏ sau đó xoay người phóng về phía anh một cây. Trịnh Vũ Thần lách người né tránh, sau đó đứng vững lại hướng cô nói: “Ấy có cần phải nặng tay vậy không? Dữ vậy thì chẳng có ai thêm yêu đâu.”

Phụng Cơ nghiêng rặng, cô xoay vòng một cái rồi cúi thấp người khéo léo phóng tiếp phi đao thứ hai, tầm bay của dao rơi đúng vào chỗ hiểm của đàn ông mà hướng tới, Trịnh Vũ Thần hốt hoảng bậc nhảy lên một cái khiến đao không tìm được mục đích nên ghim thẳng vào thuộc hạ phía sau của anh rồi kèm theo vài thứ nhuộm máu rớt xuống đất, người đó ngã gục bất động.

Trịnh Vũ Thần hít một hơi lạnh: “Ấy muốn tôi vô hậu sao? Thật âm hiểm, được, ấy cứ quăng hết mấy phi đao kia ra đi, tôi sẽ vừa né vừa tiến về phía ấy, thế nào, dám chơi không?”

Phụng Cơ nhếch môi lạnh lùng, không nói một câu, cô liên tục phóng ra từng cây dao một, tất cả đều sẽ trúng đích nếu Trịnh Vũ Thần không khéo léo né tránh, mỗi một lần né tránh thành công là một lần anh tiến sát cô hơn. Phụng Cơ có chút kinh ngạc, không ngờ một tên công tử bột lại có khả năng né tránh phi đao của cô? Việc này trước giờ chẳng ai làm được.

Phi đao đã phóng hết, đang lúc cô không biết làm thế nào thì cánh tay đã bị một bàn tay khác nắm chặt lại. Cô có chút hốt hoảng nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng lại, khi ánh mắt giao nhau, trước mặt cô đã là gương mặt nam tính cùng nụ cười tà mị của Trịnh Vũ Thần. Anh nói: “Cánh tay nhỏ như vậy, chắc là con gái nhĩ?”

Phụng Cơ hất mạnh bàn tay kia ra, xoay người dùng chân phải đá về phía Trịnh Vũ Thần, anh lui ra sau vài bước sau đó cũng dùng chân đá về phía cô ngăn chặn một cước của cô. Phụng Cơ và Trịnh Vũ Thần đứng bằng một chân, chân còn lại cứ công kích nhau trên không trung, mỗi một quyền cước người này đưa ra thì người kia rất dễ dàng phá giải, cứ như họ thật sự rất thấu hiểu nhau. Cuối cùng, khi hai bàn chân đập mạnh vào nhau, cả hai lấy thế lui ra sau mấy bước.

Cô chưa kịp đứng vững, Trịnh Vũ Thần đã vươn tay ra, như gió vờn hoa mà lướt nhẹ qua gương mặt cô, Phụng Cơ hốt hoảng né tránh.

Chết tiệt, tên này đang muốn trêu chọc mình. Ánh nhìn cô sắc lẹm xuyên qua lớp mặt nạ bạc, đầy đe dọa nhìn anh. Trịnh Vũ Thần bình thản khoanh tay: “Chà, làn da rất mịn đấy, tôi thích những cô gái có làn da mịn màng như vậy.”

Trịnh Vũ Thần bước trước mặt cô, phát hiện sự cảnh giác của cô, anh mỉm cười nhạt, cúi người xuống nhìn thẳng vào mắt cô: “Cô lùn như vậy thì sao có thể làm sát thủ được?”

Phụng Cơ đã nghĩ đến việc bị người khác chê về một thứ khuyết điểm gì đó, có thể là chưa đủ tàn nhẫn, chưa đủ bản lĩnh nhưng cô chưa từng nghĩ là sẽ có ngày có người chê cô lùn. Bởi với chiều cao được xem là trung bình này thì cũng không quá thấp nhưng đứng trước Trịnh Vũ Thần cao 1m80 kia thì quả thật cô như bị chèn ép, cảm thấy hấn chỉ cần tung một chiêu là mình sẽ bị đẩy đến San Fransisco ngay tức khắc.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chị Dâu Tương Lai

Máu từ chân chảy ra ước đắm mặt đất, Phụng Cơ bắt đầu cảm thấy choáng váng, cô không thể ngã gục ở chỗ này nhưng lại không biết làm cách nào để rời đi. Cái tên đàn ông dịch vật này quả thật không thể xem thường được mà.

“Nè...”

Trịnh Vũ Thần muốn nói gì thì đột nhiên xảy ra biến động, ở một phía cách khu rừng không xa bất ngờ truyền đến những tiếng súng lớn sau đó những thuộc hạ của Trịnh Vũ Thần đồng loạt ngã gục. Nhân lúc anh đang phân tâm, Phụng Cơ cố gắng rời đi thật nhanh, lúc anh quay lại đã thấy bóng dáng nhỏ kia biến mất sau những tán lá lớn trong rừng.

“Mau đưa họ đến bệnh viện đi, chỗ này nguy hiểm, không thể ở lâu.”- Trịnh Vũ Thần quay qua nói, thật không ngờ ngoài cô gái sát thủ vừa rồi thì còn một người khác ở quanh đây trợ giúp cô ấy, chắc chắn rằng đây là một tổ chức sát thủ lớn nếu không sẽ không có những người tài giỏi như vậy.

Ở phía bên này, Phụng Nhã hạ súng xuống, hài lòng nhìn toàn bộ diễn biến. Thấy không? Chỉ một phát súng là có thể giải quyết một cục diện bế tắc, cần gì phải tốn công như Phụng Cơ.

Màn đêm tối tăm bao trùm nghĩa trang vắng lặng, hạt mưa đêm cũng nặng hạt mà trút xuống. Phụng Cơ chạy đến một ngôi mộ lớn nằm trong nghĩa trang, cô ngã xuống gục vào bia mộ, nước mưa thấm vào vết thương khiến cô vô cùng đau rát, Trịnh Vũ Thần, Nguyễn Long Phụng Cơ tôi sẽ nhớ kỹ cái tên này.

“Tur Đình, em thất bại rồi, lần này thật sự thất bại rồi... nhưng không sao, em nhất định sẽ khiến những kẻ hại anh từng người một phải trả giá.”

Trên bia mộ là một tấm ảnh, một chàng thiếu niên mỉm cười nhẹ nhìn cô, gương mặt anh lúc nào cũng vậy, ôn nhu và quan tâm cô, cô biết chắc một điều, ở trên đời này, Hà Tur Đình là người quan tâm cô nhất.

Phụng Cơ chạm từng ngón tay vào di ảnh kia, nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng. Tur Đình là người đàn ông khiến cho cô cảm thấy mình thật sự là một cá thể chứ không phải con rối mặc người khác tùy ý điều khiển, chính anh là người ban cho cô hy vọng và mục đích sống, cũng chính anh là người khiến cô chẳng thể nào đặt tình yêu vào ai nữa.

Năm đó, thời tiết lạnh giá của mùa đông đã mang anh, một chàng trai ấm áp rời xa cuộc đời cô mãi mãi. Anh cũng như cô, là sát thủ của Kim Điều Môn, anh cùng cô lớn lên, cùng cô luyện tập cùng cô nảy sinh tình cảm, cuối cùng lại chết trong vòng tay cô.

Bên tai hình như vẫn còn văng vẳng lời anh nói, chẳng lẽ cô gặp anh rồi sao?

“Phụng Cơ, em tuyệt đối đừng trách chủ thượng, em phải biết, sự ra đi của anh chính là đã được định trước, em không được khóc, đừng khóc, anh sợ phải nhìn thấy em khóc lắm.”

“Phụng Cơ, không một ai có thể khiến em gục ngã, đúng không? Hãy hứa với anh, đừng khiến bản thân mình chịu tổn thương được không? Anh yêu em, rất yêu em thế nên đừng khiến anh lo lắng về em nữa, em nhớ kỹ, em chính là Nguyễn Long Phụng Cơ tài giỏi nhất, là kẻ mạnh nhất cũng là người nắm giữ số phận của mình.”

“Phụng Cơ, anh sắp phải đi rồi, Phụng Cơ hãy, hãy ôm chặt anh, Phụng Cơ, anh, anh...”

“Tur Đình, đừng, anh đừng đi mà... đừng rời xa em, Tur Đình!”

Bật dậy từ một giấc mơ, thì ra là mơ thôi, nhưng mơ là giả và nỗi đau là thật. Đây là đâu? Rõ ràng cô ngất đi ở nghĩa trang, sao bây giờ tỉnh lại thì đang ở một căn phòng, trông có vẻ sang trọng và khá lớn. Cô muốn cử động thì một âm thanh trầm tĩnh ngăn lại.

“Cô bị thương, bác sĩ vừa may lại vết thương, đừng có cử động mạnh.”

“Anh là ai?”- Phụng Cơ nghi hoặc nhìn người đàn ông đó, anh ta ngồi nhìn vào mấy bảng đồ gì trên màn hình, vẻ mặt rất điển trai, đáng người cao lớn cùng khí chất phong nhã toát ra vô cùng thu hút. À, nếu so với Trịnh Vũ Thần chắc cũng một chín một mười.

Anh ta không nhìn cô, lên tiếng: “Cô tên gì? Sao lại bị trúng đạn?”

Phụng Cơ bắt trước cách anh ta không trả lời câu hỏi của cô, cô hỏi lại: “Anh là ai?”

Lần này, anh ta nhìn cô, ánh mắt đậm chiều hắt rồi lại nói: “Tôi là Trịnh Vũ Khang, tôi thấy cô nằm ngất ở nghĩa trang nên đưa cô về đây, quần áo trên

người cô tôi đã nhờ quần gia thay rồi.”

Phụng Cơ nhìn lại mình đang mặc bộ đồ quần áo ngủ màu hồng in đủ hình trái cây lên đó. Nếu không nhờ cô giới thiệu chế thì chắc chắn đã la lớn: “Cái quái gì thế này?”

“Anh, anh là đại thiếu gia của Trịnh thị? Anh trai của Trịnh Vũ Thần? Đây là đâu?”- Phụng Cơ khẩn trương nhìn Trịnh Vũ Khang.

Trịnh Vũ Khang từ tốn trả lời: “Nhà họ Trịnh.”

“Cái gì?”- Phụng Cơ đứng phắt dậy nhưng lại ngã xuống giường vì vết thương bắt đầu đau lên. Quý tha ma bắt, đi về đâu không đi lại về nhà của Trịnh Vũ Thần lại còn gặp gỡ Trịnh Vũ Khang đây không biết là phúc hay họa.

Cố gắng bình tĩnh lại, càng là lúc nguy hiểm thì đầu óc cô phải càng tỉnh táo: “Sao anh cứu tôi?”

Trịnh Vũ Khang nói: “Vì cô tựa vào mộ của bạn tôi và ngã đi, nên tôi muốn biết cô và cậu ấy có quan hệ gì?”

“Bạn anh? Người mà anh nói là...”- Cô ngập ngừng đầy nghi vấn.

Trịnh Vũ Khang từ tốn trả lời: “Hà Tư Đình.”

Tư Đình có bạn sao? Anh ấy cùng với cô lớn lên trong tổ chức, làm gì có bạn bè được? Không được, thân phận bây giờ của cô đặc thù, không được sơ ý, trước hết cứ giả như không biết rồi từ từ tìm hiểu sao.

“Tôi, tôi là bạn gái anh ấy.”- Phụng Cơ nói.

Trịnh Vũ Khang vô cùng ngạc nhiên nhìn cô rất lâu sau đó định nói gì thì một âm thanh chấn nân dưới nhà vang lên khiến Phụng Cơ trong phút chốc vô cùng hoảng hốt.

Trịnh Vũ Thần vút vừa áo khoát lên ghế sau đó ngã người xuống sofa, người làm nhanh chóng đưa trà lên.

Trương Ánh Quyên theo sau Trịnh Vũ Thần vào nhà, cô ta nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó rồi hỏi: “Vũ Khang đâu?”

“Anh đâu phải vợ tôi, sao tôi biết được.”- Trịnh Vũ Thần uống một ngụm trà nóng.

“Kỳ lạ, anh ấy nói hôm nay về mà, Vũ Khang sẽ không gạt tôi đâu.”- Trương Ánh Quyên buồn rầu nhìn xung quanh.

“Trương Ánh Quyên, cô là vị hôn thê của tôi mà cứ luôn miệng nhắc một Vũ Khang hai Vũ Khang, cũng may mẹ đã đi mua sắm, nếu có mẹ tôi ở đây nghe được nhìn được bộ dạng của cô bây giờ thì chắc chắn bà sẽ biết tông cái trò mà chúng ta bày ra, cô đừng hại tôi, được không?”- Trịnh Vũ Thần phiền phức phang cho Trương Ánh Quyên một tràng.

Trương Ánh Quyên bây giờ hoàn toàn khác với bộ dáng con cừu non e thẹn bên cạnh Trịnh Vũ Thần như trước mặt Trương Sa ban sáng. Bị mắng cho một tràng làm cô ta tức tối đứng lên: “Đủ rồi đó Trịnh Vũ Thần, cậu đừng có nhập vai quá, xét theo vai vế tôi sẽ là chị dâu tương lai của cậu đấy, nếu cậu còn hỗn xược như vậy tôi nhất định sẽ bảo Vũ Khang trừng phạt cậu cho xem.”

Trịnh Vũ Thần cũng không vừa mà đáp trả: “Ôi sợ quá, chị dâu cơ đấy, hừ nói cho cô biết Trịnh Vũ Thần tôi trước giờ trời đất đều không sợ nên đừng đại dốt mà lấy người nào đó ra hù tôi.”- Nói rồi anh quay đi bước lên cầu thang gọi: “Anh hai, Trịnh Vũ Khang, anh mau ra mà dạy lại con cộc cái của anh đi, em không chịu nổi cô ta rồi.”

“Cậu nói ai là cộc cái hả?”- Trương Ánh Quyên tức giận dậm chân.

Trịnh Vũ Thần mặc kệ cô ta, ngày càng tiến gần đến phòng Trịnh Vũ Khang.

Ở trên phòng, Phụng Cơ đã có ý định phóng qua cửa sổ mà chạy nhưng đây là tầng ba, cô lại đang bị thương, nhảy xuống dưới có nước què chân mất. Nhưng nếu bị phát hiện với một vết thương ở chân do bị súng bắn thì Trịnh Vũ Thần sẽ nghi ngờ ngay, sao bây giờ.

“Làm sao đây, anh, anh mau chặn anh ấy lại đi.”- Phụng Cơ đẩy đẩy Trịnh Vũ Khang ra cửa, anh ta lơ ngơ chẳng hiểu chuyện gì xảy ra.

“Sao cô phải sợ nó? Nó là em tôi...”

“Phí lời thật.”- Phụng Cơ nghiêng răng quay qua quay lại tìm kiếm sau đó chạy lại đĩa trái cây cầm con dao lên.

Trịnh Vũ Khang thấy vậy thì hết hoảng: “Cô muốn làm gì?”

Phụng Cơ không nói một lời rạch một đường dài lên tay trái của mình, cô cắn răng, cô chịu đựng cơn đau truyền tới.

Nhìn máu không ngừng tuôn ra từ tay Phụng Cơ cùng với sự can đảm khi dám tự làm bị thương mình của cô khiến Trịnh Vũ Khang vừa hoang mang vừa khó hiểu.

Phụng Cơ nhìn anh ta, chậm rãi nói: “Xin anh, một lúc nữa cứ nói tôi vì bị thương ở tay nên anh đưa về điều trị, đừng nói việc tôi bị đạn bắn.”

“Chuyện này...”

“Anh hai!”- Trịnh Vũ Thần đột nhiên mở cửa, ngạc nhiên nhìn Trịnh Vũ Khang sau đó nhìn sang cô gái đang bị thương đứng cạnh Trịnh Vũ Khang.

“Trịnh Vũ Khang anh về...”- Trương Ánh Quyên cũng đồng thời bước vào phòng, cô ta cũng đứng lặng ra khi nhìn thấy một nam một nữ ở chung một phòng.

“Anh...” Trương Ánh Quyên nhú mày nhìn hai người: “Cô gái này là ai vậy?”

“À đây là...”

Trịnh Vũ Khang chưa kịp trả lời thì Phụng Cơ đã bước lên khoát tay anh, cô mỉm cười ngọt ngào: “Xin chào, tôi là bạn gái của Vũ Khang, à tôi bị thương nên anh ấy đưa tôi về đây để băng bó, Vũ Khang, chắc đây là em trai anh và em dâu tương lai phải không? Hẹn hạnh được làm quen.”

Phụng Cơ hào hứng đưa tay về phía Trương Ánh Quyên nhưng cô ta lại dùng ánh mắt phần nộ nhìn Trịnh Vũ Khang, đương lúc Phụng Cơ không hiểu sao cô ta lại tức giận như vậy thì tay cô truyền đến một chút ấm áp, Trịnh Vũ Thần vươn tay ra nắm lấy tay cô, anh mỉm cười sâu xa nói: “Hóa ra là chị dâu tương lai đây sao? Tôi nhớ không lầm thì chị đã đến Trịnh Thị tham gia tuyển nhân viên phải không?”

Phụng Cơ mỉm cười gật đầu: “Mong Trịnh tổng chiêu cố.”

Trịnh Vũ Thần nhếch môi: “Đáng tiếc thật, sao chị lại là bạn gái của anh trai tôi nhỉ?”

“Lời này là có ý gì?”- Phụng Cơ khó hiểu nhìn Trịnh Vũ Thần, cô bây giờ phải là một con thỏ trắng ngây thơ mới dễ câu được sự chú ý của anh.

Trịnh Vũ Thần nói: “Không, không, ý tôi là chị dâu đã có anh hai chiều cố rồi, tôi có muốn chiều cố chị cũng không được.”

Trịnh Vũ Thần bên cạnh một tiếng chị dâu, hai tiếng cũng chị dâu đã thành công khơi dậy sự phần nộ của Trương Ánh Quyên và trạng thái đứng hình dài hạn của Trịnh Vũ Khang.

Trương Ánh Quyên tức giận hướng Trịnh Vũ Khang hỏi: “Đây là thế nào? Trịnh Vũ Khang anh giỏi lắm, dám phản bội tôi. Con hồ ly tinh này, mày còn ở đó to ra đáng yêu sao? Tao đánh chết mày...”

Nói rồi Trương Ánh Quyên bước lên đẩy mạnh Phụng Cơ một cái khiến cô té xuống nền nhà, đau là thật và té cũng là thật, chân cô đang bị thương nên đứng còn không vững chứ đừng nói đánh nhau. Phụng Cơ chưa kịp phản ứng đã bị ăn một cái tát của Trương Ánh Quyên khiến cô ngã sấp xuống đất.

“Ánh Quyên, đủ rồi!”- Trịnh Vũ Khang bước lên đẩy Trương Ánh Quyên ra rồi đỡ Phụng Cơ đứng lên.

Trương Ánh Quyên điên tiết mắng: “Anh bệnh vực cô ta? Rõ ràng anh nói anh yêu em nhất mà, sao giờ lại phản bội em? Trịnh Vũ Khang anh là đồ khốn, tôi không muốn nhìn mặt anh nữa.”- Trương Ánh Quyên bán mạng chạy đi, Trịnh Vũ Khang thật sự bị rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, anh ta quay qua nhìn về mặt đang khiêu chuyện gì của Phụng Cơ, nếu cô gái này không có quan hệ với Tư Đình thì anh ta sẽ nói ra toàn bộ sự thật, nhưng có vẻ như cô ấy đang có bí mật muốn che giấu, thôi kệ đành đi với phật mặt áo cà sa đi với ma mặt áo giấy vậy, hy vọng Tiểu Quyên sẽ hiểu cho anh ta.

Trịnh Vũ Thần xem kịch náo đã đủ bèn bước lên ra hiệu với Trịnh Vũ Khang: “Còn không mau đuổi theo thì sẽ như phim Hàn Quốc, nữ chính chạy ra đường bị xe tông sau đó mất trí nhớ.”

“Đồ dịch vật, cầm cái mỏ không được tốt của em lại đi.”- Trịnh Vũ Khang mắng một câu rồi nhanh chóng đuổi theo Trương Ánh Quyên.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gặp Lại Sát Thủ (1)

“Tiểu Quyên, em nghe anh giải thích đi.”- Trịnh Vũ Khang đuổi theo Trương Ánh Quyên đến một góc phố vắng, Trương Ánh Quyên hai mắt ngấn lệ quay lại đẩy anh ta ra.

“Anh im đi, giải thích gì nữa, mọi chuyện rõ ràng rành ra đấy rồi, nếu em mà còn tin anh thì em là con ngốc. Trịnh Vũ Khang, em lúc nào cũng nghĩ đến anh, vì anh, vì anh em thậm chí ngay cả cái lời cha cũng định làm, vậy mà bây giờ anh lại bệnh vực người phụ nữ khác, anh làm em quá thất vọng.”

Trịnh Vũ Khang khổ sở nín cô lại: “Nghe anh giải thích đi, mọi chuyện không như em nghĩ đâu...”

“Tránh xa em ra đi, Trịnh Vũ Khang, em ghét anh.”

“Tiểu Quyên!”

Trương Ánh Quyên ra sức đẩy Trịnh Vũ Khang ra rồi leo lên một chiếc taxi đi mất.

----00----

“Ngồi xuống đi!”- Trịnh Vũ Thần nhìn cô, ngắn gọn nói.

Phụng Cơ ngồi xuống ghế sofa nhìn anh, ở đây bây giờ chỉ còn lại hai người, cô ngồi một chỗ còn anh đứng một chỗ, không ai nói với ai lời nào, cảm giác thật là đè nén.

Trịnh Vũ Thần đang loay hoay tìm kiếm gì đó, cuối cùng lấy từ ngăn kéo ra một hộp thuốc tiến về phía cô, không nói một lời ngồi xếp bằng xuống đất, sau đó cầm tay cô lên lau sạch máu này giờ vẫn còn chảy ra, được một lúc Trịnh Vũ Thần đột ngột ngẩng đầu nhìn cô, lại đụng phải ánh nhìn chăm chú của Phụng Cơ.

Cả hai cứ như thế nhìn nhau được một lúc thì Phụng Cơ cúi đầu làm ra vẻ rất e thẹn, Trịnh Vũ Thần nhoen miệng cười rồi nói: “Chịu đựng một chút, sẽ đau đó.”

Nói rồi anh rắc một loại bột màu đỏ lên vết thương trên tay cô, Phụng Cơ nghiến răng chặt lại, cũng chẳng là con đau gì to tát, so với mấy lần làm nhiệm vụ bị thương thì lần này với cô cũng như gãi ngứa, có điều là cô phải đóng vai một yếu điệu cô nương, hiền thực trong sáng, đã đóng thì phải nhập vai.

“Hiếm có cô gái nào dám đứng trước mặt Trương Ánh Quyên mà công khai mình là bạn gái của Trịnh Vũ Khang như cô lắm, rất can đảm”- Trịnh Vũ Thần đột ngột nói.

Phụng Cơ hỏi: “Chẳng phải Trương Ánh Quyên là vị hôn thê của anh sao? Tôi đâu phải là bạn gái anh, sao cô ấy lại phản nộ vậy chứ?”

Trịnh Vũ Thần ngẩng đầu nhìn cô, khoe môi hiện lên nụ cười không đứng đắn: “Nếu cô thật sự là bạn gái tôi thì tốt rồi.”- Thấy vẻ mặt cô hơi khó hiểu, anh tiếp tục nói với giọng ỉu xìu hơn hẳn: “Cũng không cần phải vô duyên bị đánh một cái như vậy.”

Trịnh Vũ Thần hình như rất có kinh nghiệm băng bó vết thương, anh băng vừa nhanh lại vô cùng gọn gàng, thoát chốc tay cô đã băng bó xong. Trịnh Vũ Thần đứng lên ngồi cạnh cô, lấy một miếng bông gòn chấm vào một dung dịch rồi định thoa lên mặt cô, Phụng Cơ khéo léo xoay mặt đi chỗ khác thì bị tay anh xoay mặt lại, Trịnh Vũ Thần nhẹ nhàng chấm thuốc vào vết đỏ trên gương mặt Phụng Cơ...

Thoa thuốc cho bớt đỏ mặt ai ngờ anh càng thoa thì mặt Phụng Cơ càng đỏ. Trịnh Vũ Thần cười nói: “Nếu cô tiếp tục đỏ mặt như vậy thì chắc tôi sẽ không đủ thuốc mà thoa giúp đâu.”

Phụng Cơ thầm cắn răng, chết tiệt thật sao cô đỏ mặt chứ? Cái này đâu có giả được bởi vì đâu có ai “gắt” cho mặt đỏ được.

Trịnh Vũ Thần cười: “Cô đừng có kỳ vọng gì vô Trịnh Vũ Khang, anh ta là hoa đã có chủ rồi. Cả cái nhà này chỉ có tôi là không có ai theo, hay cô theo tôi đi.”

Phụng Cơ then thùng quay mặt chỗ khác, cô cố gắng ra vẻ lúng túng rồi hỏi: “Trương Ánh Quyên kia là vợ sắp cưới của anh mà...”

Trịnh Vũ Thần gác tay lên thành sofa, chiếc áo sơ mi khéo léo che đi cơ thể rắn chắc, anh nhìn cô, từ đầu tới cuối vẫn duy trì nụ cười không đứng đắn kia: “Chuyện của chúng tôi rất phức tạp, Trương Ánh Quyên bề ngoài là vợ sắp cưới của tôi nhưng thực tế lại là thanh mai trúc mã của Trịnh Vũ Khang, có nói cô cũng không hiểu đâu, cô đừng tới ai thì đừng nhưng đừng có đụng tới anh hai tôi, nếu không thì con cọp cái đó không tha cho cô đâu.”

“Tôi không biết...”

“Không sao không sao, dù gì thì tôi cũng là người làm việc tốt mà, à cô tên gì, gì ấy nhỉ?”

Phụng Cơ cảm thấy con người này cũng không quá khó tiếp cận, cô cũng hơi buông lỏng hơn: “À, tôi tên Cơ Cơ.”

“Cơ Cơ?”- Trịnh Vũ Thần nheo mày nhìn cô.

“... là Cơ Cơ.”- Người này bộ ngay cả chức năng phát âm cũng có vấn đề?

Trịnh Vũ Thần cười xòa: “Gì thì gì vậy, dù sao thì lai lịch của cô tôi sẽ về công ty xem lại. Nói thật, tôi thấy rất hứng thú với cô, cảm giác này y như khi này, tôi với một tên sát thủ đôi đầu, thật sáng khoái.”

Phụng Cơ nghiến răng, nhớ tới vết thương ở chân mình, thầm mắng: Sáng khoái con khi, biến thái thì có.

Nhưng cô vẫn sợ hãi nói: “Sát, sát thủ?”

Trịnh Vũ Thần gật đầu: “Là một sát thủ rất lợi hại, chỉ cần vung tay vù vù là ra cả tá dao, cũng không hiểu cái chiêu thức đó cô ta học ở đâu ra, hại người.”

Phụng Cơ mỉm cười không nói gì, cô nhìn lên đồng hồ rồi chuyển đề tài: “À, trễ rồi, tôi không làm phiền anh nữa đâu.”

Thấy cô đứng lên thì anh vội vàng níu cánh tay cô lại, thờ ơ nói:

“Muộn dậy rồi, cô còn đi đâu? Ngủ lại đây đi.”

“Hả?”- Phụng Cơ mở to mắt nhìn anh, rồi mắt tự nhiên mà rút tay về, cô lui ra sau vài bước kiềng dè nhìn Trịnh Vũ Thần: “Trịnh tổng, anh... anh không phải là muốn...”

Trịnh Vũ Thần biết tông cái về sau trong lời cô nói, anh thông thả gác tay lên thành sofa, cười nguy hiểm nhìn cô, sau cùng lại hỏi một câu không liên quan: “Tôi hỏi cô một câu, cô có phải là bạn gái anh hai tôi, hay cô có thích anh ấy không?”

“Tôi thích anh ấy.”- Phụng Cơ bấm bụng nói ra mấy chữ này, ai bảo ngay từ đầu cô tự nhận là bạn gái của Trịnh Vũ Khang, giờ lại phủ nhận thì khác gì giấu đầu lòi đuôi, hiện giờ thứ cô cần là đường thương thật tốt rồi tính sau.

Trịnh Vũ Thần nhếch môi, giễu cợt: “Phụ nữ các cô ai cũng ngu muội và bị mù vậy hết hả?”- Anh muốn nói là: sao một người hội đủ ưu điểm như tôi lại chẳng ai thèm ngó?

“Hả...”

“Đi đi đi.”- Trịnh Vũ Thần bực bội xua tay.

Phụng Cơ xoay người quay ra cửa, Trịnh Vũ Thần này tính tình không khác gì con nít, cái logic của anh cô cũng vất vả lắm mới theo kịp, xem ra cô còn phải hao phí tâm sức dài dài rồi.

Phụng Cơ vừa đi, Trịnh Vũ Thần lấy điện thoại gọi cho Ngô Thành: “Cậu dẫn theo vài người tới Low Go Go đợi tôi.”

Bên kia là tiếng gào thảm thương của Ngô Thành: “Không phải chứ Trịnh nhị thiếu gia? Bây giờ đã là 10 giờ rồi đó...”

Trịnh Vũ Thần bực bội: “Cậu là đàn ông, ra đường khuya cậu sợ có thai hả? Tôi không vui, kéo theo vài anh em đi chung đi, hôm nay tới sáng.”

“Hả?”

Low Go Go chính là một vũ trường do một thế lực lớn đầu tư, chỉ những người làm hoặc khách quen mới biết nơi này do Kim Điều Môn mở ra, ở đây đặc biệt ở chỗ chỉ cần là nữ giới bước vào thì đều phải đeo mặt nạ che mắt lại. Đây là nơi vô cùng phức tạp, ở đây chỉ cần có tiền là có thể tận hưởng thiên đường của hạnh phúc, nhưng mặt sau của cái vẻ bình thường ấy thì Low Go Go tụ tập rất nhiều con nghiện đủ thể loại, nghiện ma túy, nghiện rượu, một khi đã lên con nghiện mà không có tiền thì họ phải trở thành những con búp bê thỏa sức cho người dẫn đầu điều khiển.

Mà người dẫn đầu ở đây không ai khác chính là thiếu chủ Nguyễn Long Phụng Cơ. Ở Kim Điều Môn, ngoài chủ thượng Nguyễn Long Tuyết ra thì người bọn thuộc hạ sợ nhất là Phụng tỷ, chủ thượng ít khi lộ diện hay thậm chí là vài tháng mới xuất hiện một lần, toàn bộ trên dưới Kim Điều Môn đều xem Phụng tỷ là người dẫn đầu mà trung thành nghe theo. Lại nói, thậm chí có người mới vào không biết còn tưởng chủ thượng không tồn tại. Nhưng chắc chắn họ không biết, Phụng tỷ mà họ nghĩ rằng uy quyền kia lại phải cung kính theo sự chỉ dẫn của người dẫn đầu thật sự, thật ra thiếu chủ mà bọn thuộc hạ vẫn dựa dẫm cũng chỉ là một con rối mặc cho Nguyễn Long Tuyết tùy ý điều khiển thôi.

Xoảng! Một chai bia va vào tường và vỡ ra, người đàn ông có vẻ bề ngoài bặm trợn hung hãn, Evan đối với loại tình huống này cũng thập phần lo sợ, ông trời ơi, cái thầy mập của thằng đó cũng đủ làm cậu chết ngạt rồi, cậu không biết đánh nhau, nếu ở đây có máy tính thì cậu sẽ thi triển tài năng, nhưng động võ thì hãy chuẩn bị một cổ quan tài thượng hạng dùm cậu.

Evan bước lên, can đảm nói: “Anh, anh Bold, chẳng hay có chuyện gì mà khiến đại ca như anh phải đích thân đến đây vậy?”

Bold đầy cao ngạo, dùng nửa con mắt nhìn Evan: “Mày là thằng nào?”

Evan cười nhạt, tự giới thiệu: “Em là thuộc hạ của Phụng tỷ.”

Bold làm ra vẻ kinh ngạc, gỡ tháo kính đi đến trước mặt Evan, nhìn cậu từ trên xuống dưới rồi hất xì một cái khiến nước bọt dính đầy mặt cậu còn gã ta thì được thuộc hạ đưa khăn giấy cho lau miệng.

Bold khinh miệt nhìn Evan: “Một con chó của Nguyễn Long Phụng Cơ như mày cũng có tư cách hỏi chuyện tao? Gọi thiếu chủ hay hữu thượng của tụi bây ra đây đón tiếp lão tử.”

Một vài thuộc hạ Kim Điều Môn đứng sau Evan bất bình bước lên, Evan ra tay ngăn lại, thừa lúc Bold không để ý, cậu quay qua nói với một thuộc hạ: “Ra ngoài gọi cho Phụng tỷ đi.”

“Anh Evan, không phải anh không biết, giờ này Phụng tỷ đã ngủ rồi, ai dám phá giấc ngủ của chị ấy thì sẽ không yên ổn được đâu.”- Người đó khó xử nói, cho gan cậu cũng không dám phá Phụng tỷ. Ở Kim Điều Môn ai cũng biết, cấm kỵ đầu tiên của Phụng tỷ là không ai được làm phiền chị ấy lúc chị ấy đang... ngủ.

Mà ai cũng biết, ngoài chủ thượng ra thì còn có một người có đủ gan dạ để động tới điều cấm kỵ đó, người đó không ai khác chính là hữu thượng -

Phụng Nhã. Chỉ có điều thiếu chủ và hữu thượng trước giờ bất hòa, lần cầu cứu này chỉ là hên xui.

“Cậu gọi cho hữu thượng đi, gã Bold này không dễ đối phó đâu.”- Evan nói.

Thuộc hạ gật đầu rồi rời đi gọi điện. Evan cố gắng kìm nén cơn buồn nôn trong người, gã Bold này tởm lợn thật, nước dãi thối hơn phân nửa. Nhưng Evan biết, Bold không dễ chọc tí nào, gã là trùm cho vay nặng lãi ở xã hội đen, có thể lực lớn nên ngay cả chủ thượng cũng tránh né không trực tiếp xung đột với gã, chỉ là hôm nay không biết có chuyện gì khiến cái tên khốn này đến đây.

“Anh Bold, không biết chúng em đã bắt tội gì với anh?”

Bold khinh bỉ cười: “Tao đến đây tính sổ với người của Kim Điều Môn bọn này, hôm nay nếu không giải quyết nhanh gọn thì tao sẽ lật tung Kim Điều Môn này lên.”

Evan nói: “Nhưng cũng phải cho bọn em biết lý do chứ anh Bold?”

Blod cười khẩy, gã ta nhìn về phía thuộc hạ của mình, người đó hiểu ý bước lên thúc vào bụng của cậu một cái thật mạnh. Evan đau đớn khụy gối xuống, người đó là tiếp tục giáng thêm mấy đập khiến máu trong miệng cậu trào ra. Mấy thuộc hạ khác của Kim Điều Môn thấy vậy thì đồng loạt bước lên, một người trong bọn họ gan dạ nói: “Đánh thuộc hạ của Phụng tỷ ông sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Bold nhìn người kia rồi ra lệnh cho thuộc hạ của mình: “Người của Kim Điều Môn đều không được dạy dỗ vậy sao? Đã vậy thì bọn này, lật tung cái Low Go Go này đi.”

“Dạ!”- Mấy thuộc hạ của Bold đi ra bên ngoài, ngay lập tức tiếng đồ vỡ vang lên cùng với âm thanh la hét của khách hàng.

Trịnh Vũ Thần và Ngô Thành cùng một số người khác vừa đến cửa quán bar thì bị mấy người vừa chạy ra dọa hết hồn, Trịnh Vũ Thần gọi một nhân viên bảo vệ lại hỏi: “Anh bạn, bộ tháng bảy tới rồi sao mà mấy người kia chạy như đi giật cổ hồn vậy?”

“Trịnh Tổng, lão Bold đột nhiên đến gây sự, gã ta cho người đập phá đồ đạc trong quán, bây giờ ngài đừng vào đó.”

Trịnh Vũ Thần nói: “Cái gì mà không nên vào, tôi mà phải sợ cái loại đó sao?”

“Nhưng Bold...”

“Nghiêm!”- Trịnh Vũ Thần nghiêm nghị hô, người bảo vệ đó bị dọa đến đứng cứng đờ tại chỗ.

“Đứng sau, quay!”

Người bảo vệ quay lại theo lệnh, Trịnh Vũ Thần giờ chân đạp vào mông cậu ta một cái, cậu ta lao đảo về phía trước vài bước rồi chạy luôn.

Ngô Thành đứng kế bên lên tiếng: “Vũ Thần à, hay là về đi...”

Trịnh Vũ Thần quay qua nhìn Ngô Thành khiến cậu im bặt, hai tay âm thầm che mông lại.

Sau đó cả đám người Trịnh Vũ Thần bước vào quán. Bên trong quả thật là tứ tung lên hết, cũng may là con một căn phòng trên tầng hai là chưa hấn gì, lại nói đến căn phòng này được lắp bằng kính nên có thể nhìn ra ngoài, ở đây có thể nhìn thấy trong một căn phòng khác, một đám người đang đánh nhau, gã đàn ông hung hãn kia hẳn là Bold rồi.

Bên ngoài, thuộc hạ cả gã cũng tích cực đập phá đồ đạc. Khi đám lính đó lên định đập đồ trong căn phòng của Trịnh Vũ Thần thì Ngô Thành bước lên nói với họ vài câu, bọn họ liền dè dặt nhìn sang Trịnh Vũ Thần rồi quay đi.

Trong phút chốc, Low Go Go trở thành bình địa không hơn không kém.

“Vũ Thần, đại ca của tôi ơi, gã Bold đó vốn nổi tiếng là chó điên cắn bất kỳ ai, cậu đâu phải không biết, hay là chúng ta về đi, ở đây một lúc nữa bị vạ lây cho coi.”- bt khổ sở, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi nhìn qua Trịnh Vũ Thần.

Anh lườm cậu một cái rồi nói: “Tôi từng nghe phía sau Low Go Go này có một thế lực lớn che chở, có lần ở đây xảy ra án mạng nhưng không hiểu sao cảnh sát lại kết thành tự sát, rõ ràng thế lực kia đang ở trong bóng tối thao túng toàn bộ Low Go Go này.”

Ngô Thành ngồi xuống đối diện anh: “Đùa sao?”- Ngô Thành quay sang căn phòng kia, chỉ vào Evan đang gục ngã dưới đất: “Cái thế lực lớn mà cậu nói đang quỳ dưới chân Bold kia, trong bộ dạng cậu ta đi, thậm chí chỗ nói chưa kia, lão đại của tôi, chỗ này nguy hiểm lắm, không phải chỗ cậu chơi được đâu.”

Trịnh Vũ Thần khinh thường, giễu cợt nói: “Cậu thì biết cái gì, nhìn bộ dạng người đang quỳ dưới đất kia cũng đủ biết cậu ấy chỉ là lính thời, người mạnh thật sự vẫn chưa xuất hiện mà, nếu biết rõ cuộc là ai đang nấp ở phía sau, vậy chúng ta sẽ hiểu vì sao cảnh sát không dám đụng tới chỗ này.”

“Cậu biết mấy chuyện này làm gì, dù sao thì thân phận của cậu bây giờ cũng không phải người trong quân đội...”

“Kia giám đốc...”- Một người ngồi cạnh Ngô Thành phát hiện ra sắc mặt Trịnh Vũ Thần bắt đầu khó coi thì nhẹ giọng nhắc nhở. Ngô Thành cũng biết

mình lỡ lời liền xùy xòa nói: “Được rồi, được rồi, ai bảo tôi là bạn cậu chứ, chết thì chết vậy, dù sao tôi cũng có mua bảo hiểm ở công ty, nếu có mệnh hệ gì cũng không lo thiệt thòi.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Gặp Lại Sát Thủ (2)

“Anh Bold, có gì, thì từ từ nói...”- Evan mặt mũi be bét máu, thê thảm nằm dưới đất, xung quanh là thuốc hạ Kim Điều Môn cũng đều bị đánh gục.

Bold gác chân lên sofa, nói: “Muốn tao tha? Được, vậy bây giờ mày uống hết chai rượu mạnh này đi.”- Nói rồi gã ta quăng về phía cậu một chai rượu đỏ loại mạnh.

Evan chụp lấy rồi ngấp ngừng nói: “Anh Bold, em không biết uống rượu...”

“Cái gì? Thuốc hạ Kim Điều Môn, lại là đàn ông mà ngay cả rượu cũng không biết uống, đây chẳng phải là chuyện nực cười của hắc đạo sao?”- Bold bôn cọt, đám thuốc hạ phía sau gã cũng cười lớn.

Evan vừa tức vừa thẹn, định liều mạng uống thì bên ngoài có tiếng nói lớn:

“Anh Bold giá lâm chỗ của Kim Điều Môn này, không lẽ chỉ để gây chuyện với một thuốc hạ nhỏ bé sao?”- Từ bên ngoài, âm thanh vọng vào. Phụng Nhã thông thả bước vào, cô ta ăn bận thoải mái, cá tính với quần Jean cùng áo thun crop top, trên cổ đeo một vài sợi dây chuyền điểm xuyến cho một dung nhan tuyệt mỹ.

“Chào hữu thượng.”- Người của tổ chức cổ găng đứng lên, cung kính cúi đầu.

Bold quay qua Phụng Nhã, đánh giá cô ta một lượt rồi nói: “Mày là hữu thượng phải không?”

“Là tôi đây, tôi là hữu thượng, anh cũng thiệt tình, mình là người có văn hóa mà, nói chuyện mày tao nghe chướng tai quá, đổi lại anh em nghe hay hơn ấy.”- Phụng Nhã dựa vào tường, thông thả nói.

“Mày chỉ là con nhóc ranh 18 tuổi thì lấy tư cách gì dạy đời tao, lúc mày vừa dứt sữa mẹ thì tao đã ra đời chém giết rồi, một lũ nhóc ranh!”

“Ok, ok, trước tiên mình nói vào vấn đề đã, anh Bold, anh vừa đến là đã tặng địa bàn của chúng tôi một màn đại náo như thế này rồi, anh cũng biết, doanh thu của Kim Điều Môn được tính bằng sáu con số trong một đêm, giờ anh dọa khách của tôi đi hết, tôi phải làm sao đây?”

Bold ngông cuồng nhìn Phụng Nhã: “Vậy Thiết Hạo, người của Kim Điều Môn tụi bây đến sòng bạc của lão tử, chơi đến thiếu nợ tao rồi chạy trốn, số nợ đó hôm nay người của Kim Điều Môn các người phải trả.”

“Được, tên vô lại đó gây ra thì chúng tôi sẽ trả mà, các anh cần gì nóng nảy vậy. Người đâu?”- Phụng Nhã vẫn nhàn nhã, không hề hoảng loạn: “Đem chi phiếu đưa tôi ký.”

Người phục vụ nhanh chóng đem lên một cái mâm nhỏ, trên đó là một tờ chi phiếu và một cây viết.

“Cô gái hình như là người lãnh đạo ở đây rồi, trông cô ta cứ con nít và không nghiêm túc thế nào đấy, không có khí chất gì của lãnh đạo cả”- Ngô Thành gãi cằm nhìn về phía Phụng Nhã.

Trịnh Vũ Thần lạnh nhạt nhìn cậu, nói: “Cậu đang nói ai?”

Ngô Thành vẫn không hiểu rõ câu hỏi của anh, lơ ngơ đáp: “Thì là cô gái kia...”- Trịnh Vũ Thần lườm cậu một cái rồi quay đầu lại, Ngô Thành không sợ chết, tiếp tục hỏi: “Bọn họ đang nói chuyện gì vậy?”

“Cậu nghe được hả?”

“Không nghe.”

Trịnh Vũ Thần nghiêng răng đáp cho Ngô Thành một đáp: “Không nghe sao còn hỏi?”

Ngô Thành ngã nhào lên sofa, đau đớn kêu gào: “Cái đồ chết tiệt nhà cậu, hừ.”

Phụng Nhã đặt bút xuống ký lên tờ chi phiếu sau đó người phục vụ đưa cái mâm tới cho Bold, nhìn con số trên đó, gã hài lòng nhận lấy. Bấy lâu nay vẫn nghe nói Kim Điều Môn chất chứa toàn là tu la sống, những con người tàn nhẫn vô cùng, thật không ngờ cũng chỉ là những con nhóc miệng còn hôi sữa, gã lấy được tiền nhưng vẫn còn muốn ra oai, dù sao đề đầu được đám người Kim Điều Môn này, ngày tháng sau này của lão sẽ dễ dàng hơn.

Bold đưa mắt nhìn về phía Evan rồi nói: “Con chó tụi bây nuôi khi nãy đắc tội lão tử, bây giờ tao muốn nó phải uống hết chai rượu mạnh này, nếu không thì lão tử sẽ san bằng Kim Điều Môn.” - Bold dừng lại một lúc rồi nham nhở nhìn vào người Phụng Nhã, gã bước lên vài bước, giờ tay nắm lấy cằm cô: “Vội lại con bé hữu thượng như mày nhìn ngon phết nhỉ, hay làm vợ bé của tao đi, chỉ cần tao vui về là tụi bây sẽ không bị phiền phức nữa.”

Phụng Nhã nhú mày, bàn tay dơ bẩn của gã khiến cô ta muôn nôn ra, Phụng Nhã âm thầm nâng cánh tay, dùng nắm đấm đánh mạnh vào bụng Bold sau đó cô xoay người giờ cao chân đá mạnh vào ngực gã khiến Bold ngã nhào xuống đất lăn ra mấy vòng, đàn em của gã mau chóng đỡ gã dậy.

“Hay, đánh hay lắm!”- Ở bên này Ngô Thành không kiềm được lời khen, xen ra cô nhóc này cũng có chút bản lĩnh.

Bold ôm ngực đau đớn, nói chính xác là ai cũng biết gã đang đau đến chết đi sống lại. Nếu phi đao của Phụng Cơ là số một thì nắm đấm và quyền cước của Phụng Nhã cũng không thua kém ai.

“Con nhóc ranh này, mày, ngay cả Bold mà mày cũng dám đánh.”- Bold không thể hiểu nổi, sao mới phút trước Phụng Nhã còn rất nể mặt gã mà nhìn nhục nhưng bây giờ lại can đảm như vậy?

Phụng Nhã như hiểu được suy nghĩ của Bold cô khoanh tay, khôi phục bộ dáng thông thả, nói: “Ban đầu, tôi nhìn ông là vì thiếu nợ trả tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Bold, ông tự nhận mình lẫn lộn ở giới này nhiều năm, sao lại không biết Nguyễn Long Phụng Nhã này, ghét nhất là người khác chạm vào mặt tôi.”

Bold phi nhò đờm xuống đất rồi nói: “Tao khinh, lũ nhóc răng còn chưa mọc đủ như tụi bây, tụi bây có biết Bold này là ai và có thể lực lớn thế nào không? Đến chủ thượng của mày còn không dám đụng vào tao, mày thì là cái thá gì?”

Phụng Nhã thu lại nụ cười, sắc mặt bắt đầu chuyển lạnh. Đúng, đến chủ thượng còn phải né tránh không xung đột trực tiếp với Bold, nếu giờ cô ta làm trái lệnh, e là sẽ bị chủ thượng quở trách. Và lại Bold dẫn theo trên ba chục thuộc hạ, một cô gái cho dù có lợi hại đến đâu cũng không đánh lại ba chục tên đàn ông đồ con.

“Thế nào? Đã nói con ranh mày sẽ khiếp sợ tao mà.”- Bold cuồng ngạo cười.

Evan thấy sắc mặt Phụng Nhã bắt đầu không tốt, cũng không muốn làm cô ta khó xử, cậu bước lên vài bước nói: “Bỏ đi hữu thượng, chỉ là rượu thôi, cũng không chết được, để tôi uống.”

Phụng Nhã áy náy nhìn Evan, không đợi cái gật đầu của cô ta, Evan bật nắp chai rượu lớn sau đó đưa lên miệng mình.

Trong lúc rượu sắp chảy vào miệng, một cước đá mạnh nhắm thẳng vào chai rượu mà đá, chai rượu đó bay lên không trung hướng thẳng về phía Phụng Nhã, cô ta thân thủ nhanh nhẹn chụp lấy chai rượu đó rồi lại nhìn người vừa bước vào.

Evan mừng đến sắp khóc khi nhìn thấy cô, cậu xúc động run run giọng gọi: “Phụng tỷ!”

“Chào Phụng tỷ!”- Mọi người xung quanh đang lúc nhục chí, nhìn thấy cô bước vào, họ liền tràn đầy nhuệ khí, đồng loạt cúi đầu.

Phụng Cơ dẫn theo Quang sẻo cùng một nhóm thuộc hạ, từ khi nào đã đứng trong căn phòng này, cô bận một bộ quần áo bó đơn giản với một màu đen, ánh mắt lãnh đạm được che dấu sau chiếc mặt nạ màu xám quen thuộc.

Về việc tại sao cô lại xuất hiện trong phòng này một cách không ai biết thì mọi người cũng không lạ lắm gì. Phụng Tỷ của họ trước giờ thân thủ nhanh như gió, không tình mắt là không nhìn thấy được.

Là cô ấy? Sát thủ hôm đó muốn giết Trương Ánh Quyên? Trịnh Vũ Thần chau mày nhìn chăm chú vào gương mặt không chút biểu cảm kia, thấy khóe miệng cô khẽ nâng lên sau đó nói gì đó. Chết tiệt, sao anh lại hận mấy loại kính cách âm như thế này.

“Bold, anh cũng quá ngông cuồng rồi, lại còn dám động vào người của Kim Điều Môn chúng tôi.”

Âm thanh lạnh lẽo khiến người khác khiếp sợ của cô khiến Bold thoáng sửng sốt. Tại sao gã lại thấy được một loại tàn nhẫn rất mãnh liệt tỏa ra từ người con nhóc này nhỉ?

Bold nói: “Tụi nhóc ranh như bọn mày thì...”

“Ở đây già trẻ lớn bé vai vế đều ngang nhau, Kim Điều Môn chúng tôi nói chuyện bằng thực lực chứ không phải tuổi tác.”

Bold bước lên vài bước nói: “Ngay cả chủ thượng của mày còn...”

“Chủ thượng như thế nào là việc của bà ta. Bold, uống phí cho anh bốn ba hắc đạo đã lâu mà lại không biết điều cấm kỵ của Nguyễn Long Phụng Cơ tôi.”- Cô lần nữa cắt ngang lời Bold

“Mày cũng có điều cấm kỵ?”

Phụng Cơ nhếch môi: “Muốn biết không?”

Bold cao ngạo nói: “Nói nghe thử.”

Chỉ trong chốc lát, người xung quanh không nhìn thấy gì chỉ nghe tiếng la thảm thiết của Bold sau đó nhìn thấy gã ta đau đớn nằm cạnh góc tường cách chỗ Phụng Cơ khá xa còn cô thì thông thả hạ nắm đấm xuống, lạnh lẽo nhả ra từng chữ một: “Điều thứ nhất, không được đụng tới thuộc hạ của tôi.”

Nói rồi, dưới con mắt khiếp sợ của Bold, Phụng Cơ bước lên vài bước, bắt lấy cánh tay của gã bẻ ngược về sau, máu từ tay gã đổ ra còn Bold thì hét lên đau đớn, cô lại nói: “Thứ hai, tuyệt đối đừng gây sự vào buổi tối.”

Thuộc hạ của Bold khiếp sợ nhìn một màn này, bọn họ ngay cả dũng khí bước lên đỡ Bold cũng không có, gã vừa đau đớn vừa tức là gào thét: “Tụi bây còn đứng đó làm gì, mau, xông lên giết chết nó cho tao.”

Phụng Cơ không biểu cảm gì to lớn, chỉ hơi khẽ cười nhạt rồi nói một câu không rõ hàm ý: “Ngay cả anh em thuộc hạ của mình cũng không bảo vệ được, thì người đó có tư cách gì lên tiếng ở Kim Điều Môn?”

Ngay lập tức, từ ngoài cửa lẩn trong phòng, hơn ba chục tên đàn ông nhào lên, Phụng Cơ khéo léo né tránh rồi tấn công lại. Chiêu thức cô sử dụng rất quen thuộc với Trịnh Vũ Thần, giống như hôm đó, cô gái này đều ra tay tàn nhẫn, một chiêu chí mạng. Đa số đều sẽ bị cô đánh gãy xương cổ mà chết, còn lại là chiêu mọn dao của bọn họ mà giết chết bọn họ.

Cô gái này khiến anh vừa tò mò vừa hứng thú không biết phía sau lớp mặt nạ đó sẽ là gương mặt như thế nào?

Ngô Thành thấy Trịnh Vũ Thần chăm chú nhìn cái phòng đang vô cùng hỗn loạn đó thì lên tiếng: “Cậu nói xem, cô gái kia có phải người mạnh nhất mà cậu nói không?”

Trịnh Vũ Thần lắc đầu: “Không phải, phía sau cô ấy sẽ là một thế lực, người thao túng thế lực này mới thật sự là kẻ mạnh nhất.”

Ở bên này, Phụng Cơ hoàn toàn trở nên tàn nhẫn, gấp thần giết thần gấp phạt giết phạt, kẻ nào xông lên cô đều không chút nương tay. Một cây dao bỏ tới, cô nhanh tay chụp lấy cánh tay người đó, xoay người áp lưng người đó vào mặt kính của phòng nhanh như chớp đặt con dao trong tay hắn lên cổ hắn. Đồng thời ánh mắt vô tình nhìn trúng phòng của Trịnh Vũ Thần.

Anh tinh ý nắm được một tia kinh ngạc trong ánh mắt phía sau cái mặt nạ kia. Trịnh Vũ Thần giờ hai ngón tay đưa lên trán làm động tác chào nhìn cô.

Phụng Cơ dừng lại động tác làm người đó tưởng cô xiêu lòng liền lắp ba lắp bắp nói: “Tha mạng, xin tha a...”

Hắn ta men theo cánh cửa kính từ từ ngồi bẹp xuống đất, trên cổ đã có một vết cắt sâu khiến máu chảy ra không ngừng. Phụng Cơ bỏ cây dao trong tay xuống, không nhìn thi thể dưới chân một lần, can đảm nhìn thẳng về phía Trịnh Vũ Thần.

Ở phía sau, Bold quơ lấy một chai rượu ném về phía cô. Phụng Nhã liền một cước đá mạnh vào chai rượu khiến nó vỡ nát trên không trung rồi từng mảnh thủ tinh rơi xuống. Âm thanh khiến Phụng Cơ dời mắt khỏi người đàn ông kia mà quay lại nhìn Phụng Nhã.

Phụng Nhã xoay xoay cổ chân, hơi nghiêng đầu nhưng không nhìn bất kỳ ai, nói: “Tôi không thua cô đâu, tôi cũng bảo vệ được anh em thuộc hạ đó.”

“Xông lên cho tao.”

“Tất cả dừng tay!”- Phụng Cơ nhìn Bold nói: “Tiền, mấy người lấy được rồi, nên nhớ Kim Điều Môn chúng tôi có thế lực lớn cỡ nào, nếu hôm nay anh còn muốn chơi tiếp, e rằng vốn liếng hiện giờ của anh, có muốn cược cũng không nổi.”

Hai mắt Bold hung hãn nhìn Phụng Cơ, nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc cô đã bị phanh thây rồi, Bold chỉ thẳng mặt Phụng Cơ nói: “Mày đợi đó, giỏi, giỏi lắm. Tao coi mày phải quý xuống xin lỗi tao thế nào.”

Người của Bold nhanh chóng rời khỏi, cả căn phòng giờ chỉ còn thi thể và người sống, Phụng Cơ đi lướt qua Phụng Nhã về phía cửa, cô lạnh nhạt bỏ lại một câu: “Quang, cậu thu dọn đi, Evan và mấy người khác đi theo tôi.”

Trịnh Vũ Thần cũng kéo Ngô Thành rời đi, bám theo Phụng Cơ. Nhưng vừa ra khỏi cửa Low Go Go đã không thấy bóng cô đâu. Chết tiệt, anh lại để cô gái đó cắt đuôi một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đồng Bọn Thứ Ba

“Các cậu hôm nay làm sao vậy? Thuộc hạ của tôi, ngay cả đánh mấy tên lính quên của một gã côn đồ cũng không lại? Các cậu tham gia đặc huấn làm gì, làm thuộc hạ của tôi làm gì?”

Phụng Cơ tựa lưng vào xe bắt mắt nhìn mấy người đang bị thương đầy mình trước mặt. Bọn họ chỉ biết cúi đầu, ngay cả trả lời cũng không dám, Phụng Cơ ban đầu có chút tức giận nhưng nhìn bộ dáng thê thảm của bọn họ, cô chỉ biết thở dài. Cô nhìn qua một phía nói: “Evan, cậu nói tôi nghe, nếu vừa rồi tôi không đến, cậu sẽ uống hết cả chai rượu đó?”

“Đạ...” “- Evan không ngần đầu, nuốt một ngụm nước bọt rồi ra sức giải thích: “Phụng tỷ, em không còn lựa chọn nào khác, lúc đó rõ ràng Bold kia muốn ép thể hữu thượng, bọn em chết cũng không sao nhưng nếu để hữu thượng bị mất mặt thì đồng nghĩa là cả Kim Điều Môn cũng không còn thể diện.”

Mấy người đứng sau Evan cũng đồng loạt lên tiếng: “Đúng vậy, tổ chức nuôi thuộc hạ, thuộc hạ có nghĩa vụ liều mạng vì tổ chức.”

Quang Sẹo từ đầu đến cuối đều im lặng đứng phía sau Phụng Cơ. Nhìn thấy mọi người đồng lòng như vậy cũng cảm thấy có chút phấn khích, thuộc hạ của ai hẳn không biết nhưng thuộc hạ của Phụng tỷ chắc chắn phải là như vậy. Đang cảm thấy lòng can đảm của anh em thì hẳn nghe thấy âm thanh lạnh lẽo của ai đó.

“Thể diện của Kim Điều Môn từ khi nào đến phiên các cậu lo?”- Phụng Cơ nâng cao ngữ khí, có thể thấy cô càng ngày càng không vui, những người vừa rồi can đảm lên tiếng cũng bị loại khí thế này của cô đàn áp, không dám hó hé một câu. Phụng Cơ từng bước từng bước đi đến trước mặt bọn họ, lạnh lẽo nói từng chữ: “Các cậu là thuộc hạ của tôi, tổ chức hay chủ thượng chưa bao giờ nuôi các cậu một ngày nào cả. Nên quan tâm đến thể diện của Kim Điều Môn là tôi, Phụng Nhã và Thiết Hạo chứ không phải đám lính lác các cậu, các cậu phải ghi nhớ một điều, các cậu là thuộc hạ của tôi, nhiệm vụ của các cậu chỉ là phục tùng mệnh lệnh của tôi và bảo vệ tốt bản thân của mình.”

Phụng Cơ nhìn thẳng vào Evan: “Còn cậu, đưa cậu đi đặc huấn thì cậu kêu la là không chịu đựng được, khẳng khái đòi làm hacker, cũng được có ích nên tôi đồng ý. Nhưng cho đến hôm nay tôi thật sự không ngờ được là cậu ngay cả não cũng không chịu lấy ra dùng, cậu thừa biết là thứ chứa trong cái chai đó không đơn thuần là rượu vậy mà còn dám uống.”

Không ai lên tiếng, tất cả chỉ cúi đầu không dám cử động. Lần này e là Phụng tỷ giận rồi, chắc chắn hậu quả cho việc lần này sẽ không hề nhẹ, trước giờ Phụng tỷ nổi tiếng là công tư phân minh, là thuộc hạ của cô mà phạm sai lầm thì hình phạt còn nặng hơn người ngoài.

Bình tĩnh nhìn qua từng người một, bọn họ không dám nhìn cô, đang sợ sao? Mà họ sợ cái gì? Thứ mà cô muốn chưa bao giờ là sự sợ hãi của bọn họ.

“Ngần đầu lên, các cậu là nam nhi sao lại cúi đầu dễ dàng như vậy. Từ hôm nay, bắt buộc các cậu phải tham gia khóa đặc huấn lần hai, các cậu nằm trong danh sách thành viên kém nhất thì phải cùng những người mới huấn luyện. Nếu ai không đạt chuẩn.”- Cô ngừng lại, nhìn qua một lượt mấy người kia, nói từng chữ: “Cút khỏi Kim Điều Môn.”

Tất cả đồng loạt ngẩn đầu, họ dường như không tin vào những gì mình nói mà sững sờ nhìn cô. Phụng Cơ một ánh mắt cũng không nhìn tới, quay lưng đi một mạch tới chiếc xe đậu phía xa. Quang Sẹo vỗ vai khích lệ Evan rồi cũng quay đi theo cô.

Ba giờ sáng, ngày cuối mùa thu, thời tiết trở nên lạnh, tuyết bắt đầu rơi, chỉ trong một đêm toàn Paris đã nhuộm một màu trắng.

“Xin hỏi phải cô Cơ Cơ không? Chúng tôi gọi đến từ Trịnh Thị, chúc mừng cô, cô đã trúng tuyển vào tập đoàn, mời cô sáng bảy giờ đến bộ phận nhân sự nhận chức, xin chào.”

Âm thanh từ điện thoại tự động ngắt giọng nói của cô gái kia. Cô nằm trên giường nhắm mắt, không hề có bất kỳ động thái nào. Có điều ở bộ sofa phía xa đã có một dáng người đàn ông đang cầm trên tay một con dao, trong bóng tối không nhìn rõ diện mạo của hắn, chỉ nghe âm thanh nhẹ nhàng mà tà mị vang lên: “Bước chân vào Trịnh Thị được rồi, không tồi.”

Phụng Cơ vẫn không mở mắt, hơi hé miệng phát ra giọng nói vô cùng tỉnh táo không chút nào giống vừa mới ngủ dậy: “Tôi nằm đây năm tiếng anh cũng ngồi đó năm tiếng, kiên nhẫn như vậy là đang chờ chết sao?”

Đèn đột nhiên được mở, cả căn phòng lớn đột ngột sáng lên. Thiết Hạo cầm trên tay con dao đi đến cạnh giường Phụng Cơ, từ trên cao nhìn xuống, hắn đưa hai tay ra: “Anh vốn định đợi em ngủ dậy ai ngờ khát nước, tiện thể thấy trên bàn có quả trời táo, định gọt ăn cho đỡ khát ai ngờ gọt mãi mà cuối cùng chỉ còn lại cái hạt, anh tức quá nên, nên...”

Phụng Cơ từ từ ngồi dậy tựa vào giường, ánh mắt sắc bén nhìn vào trái táo đang ở trên tay hắn rồi lại nhìn sang một đồng hồ trái cây đằng xa, khẽ chau mày: “Nên anh phá hoại hơn ba kí táo?”

Thiết Hạo cười xòa: “Không sao, anh mua đèn lại cho em, táo New York chứ gì, vài bữa có qua đó thì anh mua là được, không cần nóng giận, không cần nóng giận ha.”

Phụng Cơ gật đầu, Thiết Hạo chớp chớp mắt, mặt cô nhóc này lúc nào cũng không biểu cảm như vậy thật là làm đối phương vô cùng áp lực, ít ra thì vui buồn hay giận cũng phải biểu hiện cho hắn biết chút ít để biết lời mình nói có đúng không chứ. Hắn thật ghét Tư Đình, chết thì thôi đi còn để lại nguyên một tảng băng di động này, nếu là trước kia cô nhóc này mà như vậy thì có cho tiền hắn cũng không thèm kết giao với cô đâu.

Thiết Hạo cảm thấy bây giờ mình nên chuẩn là tốt, ở đây thêm một phút chắc là bị đá kích tinh thần tiếp thôi.

Hắn vừa quay lưng định chuẩn thì cảm giác sau gáy có gió lạnh lùa qua, một vật sắc nhọn với tốc độ xé gió bay đến thẳng hướng gáy hắn, Thiết Hạo cảm trái táo trong tay đặt lên gáy mình. Con dao nhỏ ngoan ngoãn ghim chặt trái táo, thậm chí mũi dao sâu đến độ Thiết Hạo phải cảm thán. Cũng may là con nhóc này không muốn lấy mạng người, nếu nó chỉ cần dùng sức thêm xíu nữa thì thứ bị dao ghim trúng đơn giản là trái táo này rồi.

Thiết Hạo quay lại nhìn người đang như không có gì mà thong thả nâng ly nước lọc lên uống bên kia. Hắn tức giận nhưng so với tức giận thì sự kinh hồn

còn hơn vạn lần, Thiết Hạo ai oán nhìn cô: “Phụng Cơ, em muốn lấy mạng anh sao? “

“Không có, tôi chỉ muốn hỏi một chút chuyện. “

Thiết Hạo đưa tay sờ gáy mình xem có mất miếng da nào không, nghe cô nói vậy thì hít sâu vào: “Mới hỏi thôi mà đã dọa người như vậy, lúc em giận lên thì sẽ thế nào, ây da, hỏi đi hỏi đi. “

Phụng Cơ đưa mắt nhìn Thiết Hạo khiến hắn dựng cả tóc gáy: “Anh muốn sang New York để mua táo cho tôi hay là đến mấy sông bạc chợ đen kia?”

Thiết Hạo nuốt một ngụm nước bọt, quả nhiên vòng vèo một hồi thì nhóc con này cũng không bỏ qua.

Không đợi hắn lên tiếng, cô nói tiếp : “Chắc hẳn anh biết Bold tới gây sự ở Low Go Go, đánh thuộc hạ của tôi trọng thương. Anh biết chứ?”

Thiết Hạo nói: “Biết, thật ra anh... “

“Biết thì tốt rồi, anh có đi chơi bời thì cũng giữ kẽ một chút, lần này bị người khác tới tận chỗ đòi nợ, anh nói có phải mất mặt không? “

Thiết Hạo xuống nước: “Anh biết là anh có chơi quá chớn, nhưng mà, anh cũng là vì nhiệm vụ thôi, em không nhớ chủ thượng giao cho anh tên nghiện bài bạc mà, anh phải giả trang thành dân đánh bài mới tiếp cận được con mồi. Ai ngờ số thật đen đuối mà, đánh tài ra xiu đánh xiu lại ra tài, chơi tiền lên bài cào cái nào cũng thua, đồng thời nợ tiền gã Bold kia, lúc đó tình thế nguy cấp anh chỉ kịp đem theo cái mạng quèn của con mồi bỏ đi thôi. “

Nói rồi Thiết Hạo cố gắng quan sát vẻ mặt của cô, nhưng thật thất vọng, chả tìm được chút cảm xúc nào.

Phụng Cơ kiên nhẫn nghe Thiết Hạo giải thích, thi thoảng cô nhìn đồng hồ, trời sắp sáng rồi, cô còn phải chuẩn bị đi đến Trịnh Thị nữa, cùng cái tên dờ hơi này đây đưa ở đây cũng không có ích lợi gì.

“Thời được rồi, anh đi đi. “

Thiết Hạo mở to hai mắt nhìn cô: “Em cho anh đi thật sao?”

Thật chứ? Hẳn hại cô cả đêm chỉ nằm chứ không chợp mắt được, hại thuộc hạ của cô bị thương đầy người, hại cô đắc tội Bold rồi sắp tới chắc chắn 0c sẽ phải chịu phạt. Hại nhiều vậy mà cô tha cho hắn? Con nhóc này tu hời nào vậy? Sao tự nhiên dễ dàng vậy chứ?

Phụng Cơ rất kiên nhẫn gật đầu một cái. Thiết Hạo như được ban sống, cẩn thận lui từng bước cho tới khi ra cửa thì quay người xoắn chân chạy.

Thiết Hạo đâu biết, lý do cô không động thủ là... vết thương ở chân bắt đầu ứa máu, miệng vết thương không khép lại mà còn bị nhiễm trùng, cô lấy tấm chăn ra nhìn vào đùi mình, trên làn da trắng mịn kia có một miếng băng trắng, mà máu đã sớm nhuộm đỏ tất cả.

Nếu không phải vì vết thương thì Phụng Cơ sẽ đập cho tên Thiết Hạo đó vài cái.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bị Chơi Khăm

Trịnh Thị hôm nay khá yên ắng hơn lúc cô đến phỏng vấn, có thể vì số người bị loại quá nhiều nên xuất hiện trong phòng nhân sự cùng cô chỉ có vài người thôi.

Lúc đợi trưởng phòng vào, một cô gái xinh xắn quay sang thì thầm với Phụng Cơ: “Tôi nghe chị tôi nói là Trịnh tổng đích thân phê duyệt một người trong số chúng ta nhưng không thể biết là ai, thật không biết ai lại có điểm phúc như vậy nữa. “

Phụng Cơ mỉm cười nhẹ, đôi mắt sáng toát lên sự ngây thơ dịu dàng: “Điểm phúc gì chứ, chẳng qua là phê duyệt thôi mà.”

Cô gái đó hí hóp mắt mơ mộng: “Cô chắc là không biết trước giờ Trịnh tổng vô cùng chán ngán việc của Trịnh Thị, việc gì cũng chỉ làm qua loa thôi, ai mà được ngài ấy nhìn vào thông tin cá nhân trong hồ sơ thì thật là may mắn. Chỉ tiếc là ngài ấy có vị hôn thê rồi. “

Phụng Cơ chỉ cười chứ không nói. Phải rồi, hôm qua lu bu việc của Bold nên quên bảo Evan điều tra mối quan hệ của Trịnh Vũ Thần, Trương Ánh Quyên và Trịnh Vũ Khang, xem ra ba người này có bí mật gì đó, nếu muốn thành công lấy được USB đó thì chắc chắn phải tiếp cận Trịnh Vũ Thần mà muốn tiếp cận anh ta thì phải nắm rõ toàn bộ nhà họ Trịnh.

Còn nữa, hôm đó gặp anh ở Low Go Go... nhưng việc này không đáng lo ngại, dù sao cô cũng che mặt lại, chắc anh không nhận ra.

“À, tôi tên Trúc Diễm còn cô?”- Một bàn tay gầy gò đưa ra trước mặt Phụng Cơ, cô mỉm cười nhẹ nhàng bắt tay cô gái đó.

“Gọi tôi là Cơ Cơ.”

Trúc Diễm trầm trồ nhìn cô: “Cơ Cơ, cô xinh đẹp thật đó.”

Trúc Diễm có gương mặt nhỏ nếu không muốn nói là gầy, vóc dáng cũng thấp nếu không muốn nói là lùn. Nhưng những đường nét trên mặt cô ấy rất đáng yêu, đôi mắt mang vẻ tinh ranh cùng nụ cười thân thiện khiến người khác nhìn vào là có thiện cảm.

Đổi mặt với lời khen của Trúc Diễm, Phụng Cơ cũng không quá để tâm, cô chỉ mỉm cười thay cho trả lời. Từ bên ngoài, trưởng phòng nhân sự là một người đàn ông đầu hói bước vào, trông lão ngạo ngễ y như là quan trên đi thị sát mà nhìn từng người một, sau đó hắng giọng nói: “Mấy người là người mới, bước vào Trịnh Thị phải biết nể người trước người sau, kính trọng bậc tiền bối, cố gắng học hỏi điều hay lẽ phải, còn nữa sáu mươi hai điều nội quy này mấy người đều phải học thuộc lòng hết nghe chưa.”

Trưởng phòng vừa dứt lời, hai trợ lý đã bước lên phát cho mỗi một xấp giấy.

Trúc Diễm qua qua Phụng Cơ nói nhỏ vào tai cô: “Miệng ông ta... hôi shit quá.”

Phụng Cơ bật cười khẽ, trưởng phòng chú ý về phía bọn cô rồi chỉ vào Trúc Diễm: “Cô gái kia, cô trật tự đi.”

Trúc Diễm âm thầm làm mặt quỷ trả lời. Phụng Cơ hiểu được ẩn ý trong lời của trưởng phòng kia, “Kính trọng tiền bối” ở đây có nghĩa là người mới phải chỉ một số hiện kim và hiện vật nếu không thì ngày tháng sau này sẽ rất khó khăn. Có điều Phụng Cơ sẽ chẳng bỏ ra đồng nào đâu, tiền thì cô không thiếu nhưng phung phí để nuôi hạn cận bã này nọ thấy thì miễn bàn. Nếu lão dám đụng vào cô, thì cứ thử xem ai té trước.

Trưởng phòng không hiểu được suy nghĩ của Phụng Cơ, lão vẫn ngồi chiếm chỗ trên ghế, cầm một bảng danh sách đọc chức vụ của từng người: “Du An vào bộ phận kế toán phó, Mỹ Lệ vào bộ phận kiểm duyệt chứng khoán, Vương Á đảm nhận việc giao tiếp truyền thông, Trúc Diễm vào vị trí đánh máy ở phòng kế toán, còn có...” “- Trưởng Phòng nhìn vào tờ giấy một lúc rồi cười mỉa mai: “Cơ Cơ là ai?”

Phụng Cơ bước lên, Trưởng Phòng nói một câu lăm cô không còn tin vào tai mình nữa.

“Cô vào vị trí quản lý toilet.”

“Cái gì?”- Phụng Cơ sững sốt, đã lâu rồi cô không biết sững sốt là gì rồi. Quản lý? Quản lý con khi ấy, sao không nói thẳng ra là chà cầu tiêu đi, toilet cũng cần người quản hả? Bộ sợ người khác lấy đi mấy cục vàng nổi trong đó à?

Trúc Diễm bên cạnh còn vội hơn cả cô, lên tiếng kháng nghị... dùm: “Đâu thể nào, cô ấy xinh đẹp như vậy sao lại đi chà toilet chứ?”

Người xung quanh cũng bắt đầu bật cười chế nhạo.

Trưởng phòng nhún vai, ném xấp danh sách trong tay về phía Phụng Cơ, cô chụp lấy nhanh chóng xem, lão lại nói: “Người mà Trịnh tổng đặc biệt sắp xếp, tôi làm sao dám thay đổi gì.”

Đến lúc này mọi người đều kinh ngạc nhìn cô, hóa ra người “có điểm phúc” được Trịnh tổng chú ý tới là cô gái sắp phải giam mình trong toilet này.

Sau khi đến nhận việc, tất cả người mới được về chuẩn bị cho ngày mai. Trúc Diễm đi cùng với Phụng Cơ rời khỏi công ty, cả hai chậm chậm bước trên lề đường, Trúc Diễm luyên thuyên một lúc chợt nhận ra này giờ cô gái đi cùng không nói gì, cô ấy quay qua hỏi: “Sao vậy Cơ Cơ?”

“Không có gì.”- Phụng Cơ lạnh nhạt đáp.

Trúc Diễm vừa định nói gì thì từ phía xa Evan bước đến trước mặt Phụng Cơ, định nói gì thì nhìn sang Trúc Diễm bên cạnh rồi cảnh trọng nói: “Chị, có cần dùng xe không?”

“Không cần.”- Phụng Cơ vẫn ngắn gọn như thường lệ, cô đang cực kỳ không vui nên bước đi nhanh về phía trước.

Trúc Diễm nhìn Evan: “Anh là ai?”

Evan hỏi lại: “Tôi hỏi cô mới đúng, cô là ai? Cảnh cáo cô, đừng có đeo bám chị ấy.”

Ý của Evan là: Theo Phụng Cơ sẽ rất nguy hiểm nhưng sau khi qua bộ não rất ư là thông minh của Trúc Diễm thì lại thành...

“Tôi không phải đồng tính, anh sợ cái gì? Anh là gì của Cơ Cơ? Theo đuổi cô ấy à? Nhìn không ra dáng dấp bình thường này của anh có thể khiến Cơ Cơ để ý tới đâu.”- Trúc Diễm nói, người đàn ông này có một đặc điểm mà cô cực kỳ không thích là anh ta có làn da quá trắng, đàn ông con trai mà da quá trắng thì sẽ thiếu đi sự mạnh mẽ. Như Trịnh Văn Khang và Trịnh Văn Thần vậy, hai anh em đều là công tử nhưng lại có làn da màu đồng mạnh mẽ cực kỳ thu hút nha.

“Cô là ai? Quen biết chị ấy bao lâu? Tôi nói cho cô biết, trong lòng chị ấy tôi chiếm vị trí quan trọng lắm đấy.”

“Tôi đây đinh đĩnh đại danh tên Trúc Diễm, là cô gái khá ái xinh đẹp đây.”- Trúc Diễm hất cằm cao ngạo nói.

“Đồ tự kỷ, không nói với cô.”- Evan bừa bãi một cái rồi quay lưng đi theo Phụng Cơ, Trúc Diễm tức giận mắng: “Anh nói ai tự kỷ hả cái đồ yếu ớt.”

“Phụng tỷ, em rất quan trọng với chị phải không?”

“Cơ Cơ, mình tuy là mới quen nhưng tớ biết trong lòng cậu tớ chiếm một vị trí quan trọng mà, đúng không?”

“Phụng tỷ, chúng ta lớn lên cùng nhau mà đúng không?”

“Cơ Cơ, tuy là mới gặp nhưng cũng có thể là chúng ta đã gặp nhau kiếp trước rồi.”

Trúc Diễm và Evan mỗi người một câu làm Phụng Cơ bắt đầu bức bối, cô lên tiếng cắt ngang cái màn tự diễn xuất này của hai người kia: “Các người đi chỗ khác chơi.”

Cả hai bị dọa cho đứng lại tại chỗ, ngơ ngác nhìn theo Phụng Cơ đang đi phía trước, Trúc Diễm xuyết xoa: “Nếu lúc đầu tôi không bị nộ cười thân thiện của cậu ấy dụ dỗ thì sẽ không có gan lại bắt chuyện đâu, người gì mà đáng sợ thế không biết.”

“Tôi theo chị ấy bao nhiêu năm cũng không biết có chuyện khiến chị ấy nổi giận như vậy đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trương Ánh Quyên Gây Phiền Phức

“Trịnh tổng, tôi đã làm theo những gì ngài dặn, sắp xếp cho Cơ Cơ vào việc lao chùi toilet rồi.”- Trưởng phòng nhân sự hướng về phía Trịnh Vũ Thần nói.

“Giờ cô ấy đâu?”- Trịnh Vũ Thần nghịch ngợm cây bút trong tay, miệng nở nụ cười đắc ý.

“Đã đi rồi thưa Trịnh tổng.”

“Đi rồi sao?”- Trịnh Vũ Thần ỉu xìu giọng, được một lúc thì hai mắt sáng lên: “Anh đem số điện thoại trong hồ sơ của cô ấy lên đây cho tôi.”

Phụng Cơ, Trúc Diễm và Evan đi bộ bên lề đường được một lúc thì hai người kia bắt đầu thay nhau ăn vạ, vặn hỏi cô đủ chuyện rồi muốn vào một quán đồ ven đường ngồi nghỉ. Dù sao cũng không biết đi đâu, cô theo ý bọn họ.

Vừa nói chuyện vài câu, Evan đã cười như lụm được vàng, cậu không kiềm chế được mà thốt lên: “Phụng tỷ phải lau toilet hả? Ôi chết mất, cười chết mất.”

Phụng Cơ ném cho Evan một ánh mắt cảnh cáo làm cậu im phắc ngay nhưng bã vai vẫn còn run lên vì cố nén cơn buồn cười.

Trúc Diễm thấy vậy thì hả hê một lúc sau đó hỏi: “Cơ Cơ, hai người có quan hệ gì vậy? Cứ nghe cậu ta gọi cậu là Phụng tỷ mãi.”

Phụng Cơ nhìn qua Evan tỏ ý cảnh cáo rồi lại thờ ơ đáp: “Bạn bè thôi.”

“Thân lắm sao?”- Trúc Diễm hỏi tiếp.

Một đĩa đồ trộn được bà chủ đem ra, Phụng Cơ nhìn nó rồi chau mày, lo lắng đáp: “Ừ, đây là thứ gì vậy?”

Rau thơm, hành tây, trứng cút, tôm khô tất cả kết hợp thật chẳng biết là thứ gì.

Evan bên cạnh nói: “Em biết, cái này gọi là bánh tráng trộn.”

Phụng Cơ lo lắng cầm đĩa lên nhưng lại không gấp ngay, thứ này ăn vào không chết chứ? Lúc cô đang đấu tranh tư tưởng thì nhanh nhạy bắt được ánh mắt ngạc nhiên của Trúc Diễm và Evan ngồi đối diện, Phụng Cơ quay đầu lại, kinh ngạc nhìn chiếc xe BMW màu đen đang đậu bên lề, từ trên xe Trịnh Vũ Thần bước xuống, cả người anh vẫn tây trang chỉnh tề nhưng phong thái lại vô cùng đối lập với vẻ nghiêm túc của bề ngoài. Anh bước tới sau lưng cô, thoải mái hỏi: “Ăn vật à, tôi cũng ăn.”

“Trịnh tổng cao quý như anh mà ăn cái này thì ngày mai tôi nhất định bận rộn trong toilet rồi.”- Phụng Cơ thờ ơ nói, cô thông thả gấp một cái trứng cút định đưa lên miệng thì bị một bàn tay lớn túm lấy. Trịnh Vũ Thần đã ngồi xuống cạnh cô lúc nào không hay, anh kéo tay cô đưa về phía miệng mình, tự nhiên nuốt lấy trứng cút trên đĩa rồi tấm tắc khen:

“Không tệ.”

Evan và Trúc Diễm mở to mắt nhìn một màn này, cậu thật cảm khái sự gan dạ của Trịnh Vũ Thần cũng thật ngưỡng mộ tinh thần vì nhiệm vụ mà kiên

nhăn của Phụng tử.

Phụng Cơ hơi ngần người một lúc rồi rút tay về, cô thầm mắng: Hừ, anh làm như anh thiếu trứng lắm vậy.

Trịnh Vũ Thần quay sang hai người kia, hào phóng nói: “Mọi người ăn gì thì thoải mái, tôi bao hết.”

“Được lắm”

“Không cần đâu.”

Evan và Trúc Diễm cùng nhau nói, Trúc Diễm loay hoay đứng dậy: “Trịnh tổng, tôi là nhân viên mới, không dám la cà lâu, à bây giờ tôi về nhà chuẩn bị cho buổi làm ngày mai.”

Trịnh Vũ Thần gật đầu hài lòng, Evan vẫn vô tư nói: “Vậy tôi ăn...”

Trúc Diễm kéo Evan đứng lên, cười nói: “Anh cũng không cần ăn đâu, đi thôi.”- Nói rồi cô lôi áo Evan đi.

Đi được một lúc cậu uất ức quay qua trách móc: “Cái mụ kia, cô không ăn thì đừng giật com người khác, thật mất đạo đức quá đi.”

Trúc Diễm trừng mắt: “Cái đầu heo nhà anh thì hiểu cái gì, cái này gọi là quy tắc ứng xử thông dụng đó.”

Evan không đủ sức tranh cãi với cô, cậu bước đi về phía chiếc xe mui trần đang đỗ đằng xa.

Trúc Diễm tức giận dậm chân vãi cái rồi chạy đến ăn vạ: “Nè anh đi đâu vậy, ít nhất cũng phải đưa tôi về chứ, nè, đứng lại coi.”

“Thế nào? Đối với công việc mới chị dâu có ý kiến gì không?”- Trịnh Vũ Thần chống tay lên bàn nhìn bộ dáng chăm chú ăn uống của cô.

Phụng Cơ trong lòng thầm mắng: Tôi còn có thể có ý kiến sao?

Cô mỉm cười dịu dàng: “Tôi rất hài lòng, cảm ơn Trịnh tổng.”

Trịnh Vũ Thần nheo mày có chút không vui, dường như câu trả lời của cô làm anh thấy thất vọng: “Loại phụ nữ quá an phận như cô e là chỉ có mình anh trai tôi mới để vào mắt, tôi thì khác, Trịnh Vũ Thần tôi dĩ ứng nhất là hoa sen trắng.”

Phụng Cơ giả nai hỏi lại: “Trịnh tổng thích hoa hồng đen sao?”

“Tò mò như vậy, muốn thay đổi vì tôi sao?”- Trịnh Vũ Thần bốn cọt.

Phụng Cơ quay đi chỗ khác: “Không có, tôi, tôi chỉ là...”

Phụng Cơ đang “bối rối” thì đầu cô truyền đến một áp lực xen kẽ chút ấm áp, Trịnh Vũ Thần thế mà lại đưa tay xoa đầu cô. Phụng Cơ hoàn toàn bất động ngẩn người nhìn anh, hành động thân mật như vậy chỉ có Tư Dĩnh mới có thể làm với cô thôi...

Trịnh Vũ Thần rất thích nhìn bộ dáng ngẩn người cô, âm thanh mị hoặc vang lên bên tai: “Làm chị dâu sợ rồi?”

Phụng Cơ quay mặt đi chỗ khác không muốn mình phải phân tâm quá nhiều, công việc bây giờ của cô là phải khiến Trịnh Vũ Thần lơ là cảnh giác, dần dần tiếp cận. Đây là nhiệm vụ.

“Trịnh tổng, tôi, tôi về nhà chuẩn bị trước, ngày mai đến công ty làm việc.”- Nói rồi cô y như bị ma đuổi mà chạy tới chiếc xe gần đó. Cô gần như đã cố gắng bày ra bộ dáng thiếu nữ e thẹn rồi.

Trịnh Vũ Thần ngồi lại một mình, khoe miệng câu lên một nụ cười mê người nhìn theo chiếc xe buýt đã mang theo hình bóng yêu kiều kia được một lúc thì điện thoại reo lên.

“Vũ Thần, có phải con đang muốn mẹ tức chết hay không?”

Trịnh Vũ Thần khéo léo di chuyển điện thoại ra xa sau đó cẩn thận nói: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

Tiếng nói Trịnh Phần tràn ngập bất mãn: “Con đã làm gì Ánh Quyên, con bé bị ủy khuất tới nỗi phải khóc lóc với mẹ đây này, mẹ không cần biết con đang ở đâu, trong vòng 15 phút lập tức về đây ngay.”

Hoàn toàn không cho Trịnh Vũ Thần cơ hội kháng nghị, Trịnh Phần lập tức cúp máy.

Trịnh Vũ Thần không cần dùng não cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì. Hôm đó Cơ Cơ bám lấy anh hai anh như vậy đương nhiên khiến Trương Ánh Quyên nổi con tam bành mà Trịnh Vũ Khang vốn dĩ là mẫu người kém ăn nói nên chỉ có cách làm lơ cô nàng đợi Trương Ánh Quyên hết giận rồi tính. Qua mấy ngày Trương Ánh Quyên vẫn không thấy ai đến năn nỉ thì bắt đầu tức giận kết quả là bây giờ đã tố cáo với Trịnh Phần. Cô ta trên danh nghĩa là vợ hôn thê của anh, nên giận cá chém thớt lên người anh, lần này Trịnh Vũ Thần anh lỗ nặng rồi.

Trịnh Vũ Thần lập tức phóng xe về nhà, quả đúng như dự đoán của anh, Trương Ánh Quyên hai mắt sưng lên ngồi cạnh Trịnh Phần, Trịnh Vũ Khang bí bách ngồi cạnh Trịnh Phần đưa mắt cầu cứu anh. Thấy con trai về, Trịnh Phần liền di chuyển ánh mắt bắt mắt lên người Trịnh Vũ Thần, bà lên tiếng: “Con làm gì Ánh Quyên khiến con bé phải chịu ủy khuất như vậy? Mẹ nói bao nhiêu lần rồi là con đã có vợ chưa cưới thì đừng dây dưa với mấy cô gái thấp kém kia nữa, có phải ta già rồi nên ngay cả lời ta nói con cũng không nghe không?”

Trịnh Vũ Thần âm thầm liếc xéo Trịnh Vũ Khang, một màn này diễn ra xem xét kỹ thì người đứng trước hòng sủng là anh rồi. Trịnh Vũ Thần ỏi Trịnh Vũ Thần, sao mà lại tự đánh mình vậy?

“Con xin lỗi.”

“Xin lỗi ta có ích gì, đi mà xin lỗi Ánh Quyên ấy, con bé chịu nhiều tủi nhục lắm.”

Tủi nhục? Tủi nhục gì cơ chứ, mẹ à, người bị tủi nhục bây giờ chẳng phải là con sao?

Trịnh Vũ Thần ngồi xuống bên cạnh ôm lấy bà vai gầy của Trương Ánh Quyên, trừ cô ta thì không ai biết cái lực của tay anh mạnh đến chừng nào. Trịnh Vũ Thần nghiêng răng nói: “Anh xin lỗi, chúng ta đi ra ngoài đi, hôm nay anh dành cả ngày tạ lỗi với em, đi đi thôi nào.”- Trịnh Vũ Thần kéo Trương Ánh Quyên đi nhanh ra ngoài làm Trịnh Phần có muốn nói thêm gì cũng không còn cơ hội, bà quay qua nhìn Trịnh Vũ Khang định phản nản thì

Trịnh Vũ Khang nhanh nhẹn lên tiếng: “Đường dây bên Châu Á vẫn còn việc cần con giải quyết, con đi trước đây.”

Nói rồi anh cũng chẳng thấy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chịu Phạt

“Nè, Trịnh Vũ Thần cậu lỗi tôi đi đâu vậy?”- Trương Ánh Quyên bị Trịnh Vũ Thần lỗi tới cạnh một dòng sông, Trịnh Vũ Thần buông ra, rất thánh thiện nhìn cô.

“Thế nào vợ tương lai của tôi, có phải cô không có não hay không hả?”

Trương Ánh Quyên vẫn cho là mình vô tội mà gồng cổ lên cãi: “Tôi không não? Rõ ràng là anh trai anh làm sai trước mà, tôi chỉ cho hai người nhà các anh một bài học thôi.”

Trịnh Vũ Thần nghiêng răng: “Cô có biết cô càng tố cáo tôi đối xử tệ với cô như thế nào thì mẹ tôi càng sinh sôi cái ý định muốn chúng ta kết hôn sớm không? Cô sợ Trịnh Vũ Khang không rước cô hay sao mà nôn nóng đến vậy hả? Muốn làm nhị phu nhân lắm à?”

“Nói vậy, tôi, tôi hoàn toàn không có ý nghĩ đó... chỉ là, chỉ là...”- Trương Ánh Quyên nghe Trịnh Vũ Thần nói thì mất hết hồn vía, cô không ngờ hậu quả lại nguy hiểm đến vậy.

Trịnh Vũ Thần tiếp tục nói: “Chỉ là cái gì? Cái tính khí tiểu thư này của cô sao lại cứ ngày càng bộc phát vậy? Cô không gây phiền phức cho tôi thì không chịu nổi à?”

“Vũ Thần, em dùng thái độ gì vậy? Dù sao cô ấy cũng là bạn gái anh.”- Trịnh Vũ Khang từ xa bước tới che chắn trước Trương Ánh Quyên, bắt mắt nhìn Trịnh Vũ Thần.

Anh vô cùng thông dong, đôi mắt tràn ngập bốn cột không chút đứng đắn: “Thì là thái độ của chồng dạy vợ đó, nếu anh không muốn em thật sự trở thành chồng người ta thì mau thú nhận với mẹ đi, hai người các người ngoại trừ vác tới cho em một gánh phiền phức thì có gì nữa hả?”

Trịnh Vũ Thần quay đi, bỏ lại hai người kia đang ngơ ngác nhìn nhau.

Bốp bốp! Hai cái tát đồng loạt giáng xuống gương mặt của Phụng Cơ và Phụng Nhã, Nguyễn Long Tuyết đứng trước mặt hai người, bà ta vô cùng tức giận nhìn cả hai người, Thiết Hạo đứng bên cạnh cũng thâm hít một hơi lạnh.

“Hai con xem bản thân mình đã làm được trò gì? Liên thủ để đánh Bold, khiến cho doanh thu sòng bạc của chúng ta giảm sút đáng kể, chưa kể nếu có chém giết sẽ thiệt hại bao nhiêu, làm việc thiếu suy nghĩ là thứ mà ta dạy hai con sao?”

Phụng Cơ nói: “Nhưng con cũng không thể nhìn người của mình bị họ chà đạp.”

Nguyễn Long Tuyết liền càng thêm lửa giận: “Vì một đám thuộc hạ mà đắc tội với một bang hội lớn như Bold, đáng sao? Lòng tự tôn bọn họ đáng giá bao nhiêu còn doanh thu sòng bạc của chúng ta đáng giá bao nhiêu? Đám thuộc hạ đó là một cỗ máy, nhiệm vụ của bọn họ là chém giết và phục tùng mệnh lệnh tuyệt đối, tự tôn tự trọng của bọn nó, một xu cũng không đáng.”

Phụng Cơ siết chặt hai tay, trong lúc không tự chủ vô tình nói: Chủ thượng, bà...”

Phụng Nhã đứng bên cạnh liền âm thầm kéo tay Phụng Cơ khiến cô thu hồi lại câu nói phản nghịch sắp nói ra kia. Phụng Nhã hạ giọng: “Chủ thượng, thuộc hạ biết sai rồi.”

Nguyễn Long Tuyết thờ dài, giọng điệu cũng bớt vài phần gay gắt: “Hai người các con luôn là niềm tự hào của Kim Điều Môn này, Phụng Cơ con trước giờ luôn cẩn thận suy tính mọi tình huống vậy mà còn động thủ với Bold. Phụng Nhã con trước giờ là đứa nhiều mưu kế nhất lại không tìm được cách tránh xung đột trực tiếp, có phải đã lâu không rèn luyện nên bản lĩnh của hai con bị ăn mòn rồi không? Đã vậy thì ba người các con đến sân tập bắn, nổ súng đúng 200 phát cho ta.”

Phụng Cơ và Phụng Nhã im lặng gật đầu, Thiết Hạo vội bước lên thắc mắc: “Chủ thượng, cho con hỏi, sao lại là ba người vậy?”

Nguyễn Long Tuyết nói: “Thiết Hạo, cậu đừng tưởng cậu ở New York đã gây họa gì thì tôi không biết. Cậu chính là nguồn cơn của sai lầm hai đứa nó, cậu tưởng mình không dính líu sao?”

Thiết Hạo im pật cúi đầu, Nguyễn Long Tuyết không nói một lời đi vào bên trong mật thất, cả ba người đồng loạt di chuyển đến sân tập bắn.

Ở sân tập, Evan và Quang Sẹo đứng ở một góc khuất nhìn ba người đang nổ từng phát súng về phía hồng tâm kia. Nhìn họ như vậy làm cả hai người không được yên tâm, họ biết lực rung của súng mạnh đến mức chỉ cần bắn nhiều lần là tay có thể tê rần lên, đằng này họ phải bắn hai trăm phát ư là cả ba người đều bị tổn thương nặng.

Evan nói: “Cậu có cách nào giúp họ không? Hay là chúng ta đến xin chủ thượng đi.”

Quang Sẹo lạnh nhạt nói: “Cậu thật sự muốn giúp họ thì cố gắng hoàn thành đợt đặc huấn sắp tới đi, ở bên cạnh Phụng tỷ sẽ không có chỗ đứng cho kẻ yếu đâu, hơn nữa chắc cậu không nhớ, sắp tới chính là kỳ loại của Kim Điều Môn, cậu liệu mà vận động đi.”

Evan im lặng nhìn về phía sân tập bắn, nếu không phải tại cậu thì Phụng tỷ sẽ không bị phạt như vậy.

Từng phát súng liên tục nổ, đạn bay thẳng về hướng hồng tâm, Thiết Hạo dừng lại nạp đạn vào súng, thấy hai người kia nãy giờ im lặng thì nở nụ cười chiêu tài nói: “Lâu rồi không gặp công nhận kỹ thuật bắn súng của Phụng Cơ ngày càng lên tay nghen.”- Cả tổ chức ai cũng biết Phụng Cơ giỏi nhất chính là những bộ môn có tầm ngắm ở xa. Chỉ là sau khi Thiết Hạo nói ra câu này thì một viên đạn nào đó bay lệch hướng ghim lên hồng tâm của hắn, Thiết Hạo hít vô một hơi lạnh rồi nhìn Phụng Nhã đang đề đạn vào súng nói: “Phụng Nhã thì khỏi nói rồi, thân thủ của cô thì ai đánh lại chứ đúng không Phụng... Cơ, xem như tôi chưa nói gì đi.”

Quay qua bắt gặp đôi mắt lạnh lùng của Phụng Cơ đang nhìn mình chằm chằm khiến sóng lưng Thiết Hạo bắt đầu đổ mồ hôi. Hai chị em nhà này thật kỳ lạ, mà bản thân hắn cũng thấy mình kỳ lạ, đường đường là tả thượng của Kim Điều Môn, so về vai vế thì hắn cùng hai người kia ngang hàng nhưng sao lúc nào cũng y như kẻ dưới của họ thế nhỉ?

Thiết Hạo thờ dài, đành chịu là hắn không có khí chất lãnh đạo đi: “Thôi cho tôi xin lỗi đi, bắt hai người phải chịu phạt chung.”

Phụng Nhã nói: “Chúng tôi chịu phạt là vì chúng tôi đã động thủ với Bold khiến tổ chức chịu thiệt hại, còn Thiết Hạo anh bị phạt là vì cái thói chuyên gây họa của anh, không liên quan tới chúng tôi.”

Thiết Hạo tức đến nghẹn họng: “Phụng Nhã cô có cần sống có liên kết vậy không?”

Phụng Cơ liếc nhìn Phụng Nhã một cái rồi bắn một phát súng, lạnh nhạt nói: “Ai là “chúng tôi” với cô?”

Đến lượt Thiết Hạo hả hê còn Phụng Nhã thì tức tối: “Cho dù bị phạt nhưng có cô chịu cùng tôi cũng rất hả hê.”

Cả ba người đồng thời im lặng không nói thêm gì.

Hoàn thành xong màn trừng phạt 200 phát súng khiến cho dù là người có tố chất cỡ nào thì cũng bị hành hạ bởi cơn đau ở tay, Phụng Cơ trở về nhà với hai cánh tay tê đến dường như mất cảm giác, ngã người xuống ghế nệm được một lúc thì thiếp đi lúc nào không hay, mệt quá rồi, cô chỉ muốn ngủ thôi. Đối với cô giấc ngủ quan trọng hơn bao giờ hết, nhưng tại sao giấc ngủ này lại khó khăn như vậy?

Bữa sáng mang theo không khí lạnh từ phương bắc lùa tới, Trịnh thị bắt đầu một ngày mới đầy phấn khởi, Trịnh Vũ Thần dùng thang máy riêng đi lên phòng làm việc, Ngô Thành đi theo phía sau nói: “Vũ Thần, hôm nay cậu có cuộc hẹn với giám đốc Lý bên Cotswold, khoảng hai tiếng nữa sẽ tới.”

“Dời lại tuần sau đi.”- Trịnh Vũ Thần nói, một vài nhân viên cao cấp thấy anh thì liền tránh đường cúi chào.

Ngô Thành nhú mày: “Tuần trước cậu cũng nói là dời lại tuần này mà, lúc tôi thông báo với giám đốc Lý, giọng điệu ông ta cực kỳ không tốt.”

Thấy Trịnh Vũ Thần tới, Gary nhanh chóng bước lên mở cửa, Trịnh Vũ Thần đi vào ngồi xuống ghế, Gary liền không đợi anh nói mà đem đến một tách cà phê nóng, Trịnh Vũ Thần hớp một ít rồi nói: “Thì sao, rõ ràng lần này bên phía Cotswold cần sự hợp tác của chúng ta, tôi làm chánh chủ thì có gì không tốt? Hơn thế nữa tôi còn không muốn hợp tác với bọn họ, sắp tới họ sẽ là đối thủ với Trịnh Thị trong dự án mảnh đất vàng, tôi không muốn rước thêm chuyện cho nên nếu cần cứ thẳng thừng từ chối gặp mặt đi.”

Ngô Thành thở dài, với lỗi làm việc không đầu vào đầu này của Trịnh Vũ Thần anh ta quả thật theo không nổi, Ngô Thành đến bên Gary nhét tập tài liệu trong tay cho cô: “Công việc báo cáo lịch trình này đâu phải để giám đốc điều hành làm đúng không? Tôi cũng không biết tại sao mình lại phải làm công việc của thư ký nữa.”

Gary lịch sự mỉm cười, nụ cười nở rộ như đóa hoa khiến Ngô Thành có chút say đắm, Gary nói: “Làm phiền rồi, giám đốc Ngô.”

Ngô Thành nhìn qua Trịnh Vũ Thần đang say sưa uống cà phê bên kia, anh ta quay người định rời khỏi thì nghe Trịnh Vũ Thần nói với thư ký: “Gary, chuyện tôi nhờ làm xong chưa?”

Ngô Thành quay lại tò mò hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Trịnh Vũ Thần nghiêng răng: “Liên quan gì tới cậu? Ra ngoài đi.”

Ngô Thành quay lại, càng nghĩ càng thấy điều không ổn, anh ta xoay xoay nắm cửa làm bầm: “Ôi ổ khóa bị hỏng rồi...”

Gary mỉm cười nhìn Ngô Thành, Trịnh Vũ Thần không nói một lời đứng lên, thần không biết quỷ không hay mà đi tới phía sau Ngô Thành, mở cửa ra rồi đập vào mũi anh ta ra ngoài sau đó đóng sầm cửa lại

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Người Của Em

Trịnh Vũ Thần nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính với đôi mắt thích thú, nếu để Ngô Thành cái tên mở vệt đó biết anh sai Gary gắn camera trong toilet nam chắc là biểu tình của thẳng quý đó sẽ phong phú hết cỡ, sau đó qua ngày hôm sau cả công ty sẽ có tin đồn: Trịnh tổng trở thành ma háo sắc, nhìn lên toilet nam.

Anh mới không ngu mà để Ngô Thành biết.

Thích thú nhìn người nào đó mặc đồng phục lao công mà loay hoay dọn dẹp. Động tác rất vụng về, không biết từ đó tới giờ cô gái này có động qua mấy việc như vậy chưa, cầm cái gì là rơi cái đấy, xem ra Trịnh Vũ Thần anh phải ngự giá thân chinh xuống dưới lên mặt rồi.

“Nè, sao toilet nam sao lại cho nữ nhân viên dọn vậy?”- Hai người đàn ông rửa tay nói chuyện với nhau

Người kia ghé sát nói: “Có lẽ cô gái này gây thù chuốc oán với cậu chủ nhỏ kia rồi, nếu không đâu thê thảm như vậy.”

“Tôi nghiệp, xinh đẹp thế kia, nếu là tôi tôi sẽ cứng như trứng húng như hoa cho mà xem, Trịnh Vũ Thần quả thật là không biết thương hoa tiếc ngọc mà.”

Người kia giục: “Cậu đừng ở đó mà nổi sắc dục, đi thôi.”

Cuộc trò chuyện ngắn tuy rằng âm lượng rất nhỏ nhưng vẫn lọt vào đôi tai thính của Phụng Cơ đang loay hoay lau chùi kính ở xa, nếu không phải cô nhận thức được còn có người đang đứng ở cửa kia thì cô đã quay lại tát cho hai tên kia vài cái rồi.

Quả nhiên khi hai nam nhân viên kia quay lại thì chạm mặt “người đó” làm cả hai suýt đứng tim. Trịnh tổng trước giờ toàn dùng toilet riêng mà, sao tự nhiên xuất hiện ở đây vậy? Như vậy cuộc nói chuyện vừa rồi của họ...

“Trịnh tổng!”

Phụng Cơ quay lại nhìn anh, giả vờ như vừa hay anh tới.

Trịnh Vũ Thần nhìn lướt qua cô một cái rồi hỏi hai người kia: “Tôi không biết không biết thương hoa tiếc ngọc à?”

“...”- Cả hai người im lặng nhìn nhau.

Trịnh Vũ Thần nói: “Hai người vào đây làm gì?”

Lần này sắc mặt hai người kia bắt đầu dần ra, một người đánh liều hỏi: “Vào toilet đương nhiên là để đi xi rồi.”

Trịnh Vũ Thần ý thức được câu hỏi của mình còn dần hơn cái mặt của hai người kia, anh lên tiếng chữa ngượng: “Xi cái gì mà xi, mất vệ sinh chết được, phải nói là đi bài tiết chất thải.”

Phụng Cơ bắt gác nâng khoe miệng, động tác lau chùi vẫn không dừng lại mặc dù tai mắt cô đều hết sức chú ý Trịnh Vũ Thần.

“Vâng vâng, là bài tiết chất thải...”- Hai người kia gật đầu liên tục.

Trịnh Vũ Thần xua tay: “Đi đi đi.”

“Dạ, chào Trịnh tổng.”- Hai người nhanh chóng chuẩn bị như được ân xá, dù họ không làm gì nên tội nhưng do là nhân viên lâu năm ở công ty nên biết rất rõ phong cách làm việc không theo quy luật của Trịnh Vũ Thần.

Phụng Cơ nhận thấy Trịnh Vũ Thần đang bước tới, vừa đúng lúc đó cô quay lại làm đầu đưng vào ngực anh. Cô loạng choạng lui ra sau nhưng va phải bồn rửa tay suýt té, Trịnh Vũ Thần một tay đỡ lấy cô, tay kia thì đút vào túi.

Phụng Cơ “thẹn thùng” bước sang bên phải để đi nhưng đồng thời Trịnh Vũ Thần cũng bước sang phải, cô bước sang trái anh cũng làm y như thế.

“Trịnh tổng anh...”

“Công việc của cô ở đây sao?”- Âm thanh lộ rõ vẻ không vui của người đàn ông vang lên: “Cô là nữ sao lại phải làm việc ở toilet nam, là tên khốn nào bảo cô vào đây?”

Phụng Cơ không chớp mắt nhìn Trịnh Vũ Thần, vài giây sau cô nói: “Là anh bảo tôi làm ở đây mà.”

“Tôi...”- Phải ha, ban đầu anh muốn mình có thể trêu cô trong giờ làm nhưng lại quên mất là đây là toilet nam, nhưng nếu cho qua phòng nữ thì anh sao có thể vào gặp cô được chứ.

“Trịnh tổng, anh sao vậy?”- Thấy bộ dáng bị lời của chính mình đánh lại mà đứng đờ ra của anh, Phụng Cơ có chút buồn cười nhưng vẫn nhịn lại.

Trịnh Vũ Thần nói: “Sao cô có thể ở trong này ngắm đàn ông vậy được, đầu thế để cô được lời như vậy chứ?”

Phụng Cơ bắt gặp nâng khoe miệng cười, được lời? Ý anh là cô ở trong toilet nam như vậy là lời sao? Thật không biết sao người này lại có thể đứng trên thương trường ở một vị trí cao như vậy, trong đầu anh ta... mang cái logic gì vậy?

Phụng Cơ đi sang bên cạnh cầm một cái xô nước nhưng ngay sau đó con đau ở tay truyền đến khiến cái xô trong tay rơi xuống đất.

“Tay lại có vấn đề sao?”- Trịnh Vũ Thần nhìn động tác gượng gạo kia là biết tay cô bị thương, có điều sao lúc này thứ anh quan sát được trên gương mặt kia không phải là nước mắt hay yếu ớt mà là một biểu cảm rất đau nhưng phải bặm môi không lên tiếng, sao tự nhiên anh lại có cảm giác cô gái này rất mạnh mẽ vậy nhỉ?

“Không có gì!”- Phụng Cơ bỏ mặt con đau kia, rõ ràng cô có thoa thuốc nhưng từ sáng đến giờ cứ động vào vật gì là cái con tê dại kia lại truyền đến.

“Đưa tôi xem.”- anh giờ tay bắt lấy tay cô, Phụng Cơ liền né tránh, Trịnh Vũ Thần lúc này bướng bỉnh lạ thường, nhất định bắt lấy tay cô, anh tháo chiếc bao tay lao công dài kia ra, quả thật giật mình khi nhìn thấy những vết bầm tím hằn lên bàn tay nhỏ, cánh tay thì lại sưng tấy trông rất xấu, Trịnh Vũ Thần nhìn cô: “Vết thương cũ chưa lành sao lại để bị thương nữa?”

Phụng Cơ im lặng, vết thương cũ là do dao rạch sao? Không nhắc thì cô cũng quên luôn sự hiện diện của nó rồi.

Trịnh Vũ Thần mỉm môi: “Cánh tay đắc tội với cô à? Sao cứ phải làm nó đau như vậy?”

Trịnh Vũ Thần nói rồi thì quay lưng đi khỏi, Phụng Cơ nhìn theo anh rồi lại nhìn lên tay mình, kỳ lạ thật, sao lại không còn đau nữa rồi?

Cô thở dài định đeo găng tay rồi quay lại làm việc thì cửa phòng toilet mở ra, suy nghĩ đầu tiên của Phụng Cơ là Trịnh Vũ Thần quay lại nhưng không, người kéo cô ra khỏi toilet, đưa cô vào thang máy đi thẳng lên tầng thượng trong những cặp mắt tò mò của những nhân viên khác chính là Trịnh Vũ Khang.

Trên sân thượng gió lồng lộng thổi những lọn tóc dài của cô nhẹ nhàng đung đưa, Trịnh Vũ Khang đứng đối diện cô, sắc mặt anh ta vô cùng kém.

Phụng Cơ lên tiếng: “Kéo tôi lên đây làm gì?”

“Muốn cô đi đến trước mặt tiểu Quyên giải thích chuyện của chúng ta.”

“Không bao giờ.”- Phụng Cơ quay mặt chỗ khác, không hề đo lường mà trả lời.

Trịnh Vũ Khang nheo mày: “Lúc đầu là tôi cứu cô, vì sao cô lại muốn gây rắc rối cho tôi? Cô dùng thân phận người yêu của tôi để tiếp cận tôi hay là tiếp cận em trai tôi? Còn nữa thân phận của cô là gì, cô dàn xếp tất cả mọi chuyện nhằm mục đích gì?”

Phụng Cơ lạnh lùng nhìn thẳng vào Trịnh Vũ Khang: “Tôi là bạn của Hà Tư Đình, anh quen anh ấy thì chắc cũng sẽ biết được thân phận của tôi.”

Trịnh Vũ Khang nhìn cô rất lâu như đang phân tích một câu trả lời đầy khéo léo của cô, một lúc sau anh ta nói: “Cô làm ở cửa hàng đồ chơi à? Lúc thì nói là bạn gái lúc lại nói chỉ là bạn, rốt cuộc cô là bạn gái Tư Đình hay là bạn?”

Phụng Cơ không trả lời câu hỏi kia mà chỉ hỏi: “Cửa hàng đồ chơi? Sao anh biết, nơi đó chỉ có hai tôi biết thôi.”- Đây là câu hỏi giả giả thật thật, Phụng Cơ chưa hề biết thì ra Tư Đình còn một cửa hàng đồ chơi gì đó, nhưng nếu hỏi thẳng thì sẽ bại lộ thân phận, chỉ đành dùng câu hỏi khéo này.

Trịnh Vũ Khang không chút nghi ngờ trả lời: “Tôi gặp Tư Đình lần đầu ở tiệm đồ chơi Mcracsi, lúc đó là sinh nhật Vũ Thần nên tôi đi mua quà cho nó, vô tình gặp Tư Đình ở đó.”

Tiệm đồ chơi, Mcracsi? Chẳng lẽ là những lời năm đó...

“Nếu cho em một điều ước, em sẽ ước gì?”

“Em muốn mình được làm công chúa trong một thế giới có rất nhiều đồ chơi, nhưng mà chắc không được, mẹ rất ghét em chơi đồ chơi, mẹ chỉ thương em khi em luyện tập thôi.”

“Cô sao vậy?”- Thấy cô đột nhiên sững người thì Trịnh Vũ Khang gọi: “Tôi muốn cô đi giải thích với tiểu Quyên, nói là chúng ta không có gì, mau đi.”

“Không bao giờ.”- Vẫn là câu trả lời đó, Phụng Cơ cô chưa giết chết cả nhà họ Trương là may phước cho cô ta rồi, bắt cô đi giải thích? Nằm mơ.

“Tại sao chứ? Chỉ giải thích có một câu là cứu được cuộc sống của hai người, sao cô lại kiên quyết không chịu?”- Trịnh Vũ Khang khó hiểu.

Phụng Cơ bước lên vài bước, thu hẹp khoảng cách và nhìn thẳng vào mắt anh ta, nói từng chữ: “Bởi vì trước giờ tôi chưa từng giải thích với người nào khác ngoài mẹ tôi.”

“Vậy là cô đã hại tôi, cô...”

“Anh nên hiểu rõ, vấn đề không phải ở chỗ tôi, mà là anh.”- Phụng Cơ cắt ngang lời Trịnh Vũ Khang.

Đúng lúc đó, một âm thanh không vui đánh thức cuộc nói chuyện của hai người.

“Sao lại lên đây?”

Trịnh Vũ Thần bước đến, nhìn Phụng Cơ rồi quay sang Trịnh Vũ Khang, thấy cả hai người đứng gần đến nỗi chỉ cần cúi xuống thì có thể hôn nhau được, anh không vui bữu môi nói: “Chi nhánh bên Châu Á của anh hình như vẫn chưa ổn định thì phải, trong giờ làm việc lại đến làm phiền người của em thật là không tốt.”

Trịnh Vũ Khang nhú mày, nhanh chóng bắt được ý chính, anh ta nhấn mạnh: “Người của em?”

Trịnh Vũ Thần cố ý nhìn lướt qua gương mặt của Phụng Cơ, cô cũng nhìn anh có chút ngạc nhiên, Trịnh Vũ Thần nhoen miệng cười, như vô tình mà định chính: “Là người của công ty.”

Trịnh Vũ Thần quay qua Phụng Cơ: “Đi thôi!”

Sau đó mặc kệ Trịnh Vũ Khang, lần này người kéo tay Phụng Cơ rời khỏi tầng thượng bước vào thang máy trong ánh mắt nghi hoặc của nhân viên lại là Trịnh Vũ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hoa Hồng Đen

Nhìn thấy cửa thang máy mở ra, Gary thoáng chốc kinh ngạc khi nhìn thấy đi theo sau Trịnh tổng còn có một cô gái khá quen mặt. Thật kỳ lạ, cô gái trong bộ đồ lao công này sao có thể được ưu tiên mà lên tầng dành cho hội đồng quản trị? Trừ khi vấn đề là...

Gary thâm hiểu, nở nụ cười thân thiện có chút mờ ám mà đứng lên mở cửa phòng làm việc, Trịnh Vũ Thần và Phụng Cơ bước vào bên trong.

Suốt dọc đường đi Phụng Cơ vô cùng để ý, có một điểm cô thấy kỳ lạ là vì sao ở tầng cao nhất lại vô cùng u ám nhỉ? Không hẳn là u ám nhưng nó mang lại cho người khác cảm giác ngột ngạt và bức bối vô cùng. Phụng Cơ đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng chủ tịch lớn, màu chủ đạo chủ yếu là màu trắng, phía sau chiếc ghế chủ tịch là bức tường với những bức tranh, tuy không am hiểu về hội họa nhưng trong trí nhớ, Phụng Cơ cũng biết đại khái những bức tranh kia đều là những tuyệt tác phẩm mà buổi đấu giá Abiral ở New York hồi năm ngoái.

Căn phòng lớn gồm một quầy pha chế và phòng nghỉ, kệ sách lớn đặt cạnh bàn làm việc, có thể nói nơi này ngoại trừ toilet thì cái gì cũng không thiếu. À, vẫn còn thiếu chút, rất cuộc thì Phụng Cơ biết vì sao khi vừa bước lên đây cô đã cảm thấy vô cùng áp lực, là vì ở suốt tầng cao cấp này hoàn toàn không có lấy một cái cửa sổ, khiến cho toàn bộ không gian vô tình bị thu hẹp ảnh hưởng đến tâm lý người xung quanh.

“Đứng đờ ra đó làm gì, ngồi đi.”- Trịnh Vũ Thần từ trong phòng nghỉ bước ra, thấy cô cứ đứng mãi ở cửa mà không vào thì lên tiếng.

Phụng Cơ dừng việc đánh giá xung quanh lại, có vẻ mất tự nhiên mà nói: “Có lẽ tôi vẫn nên xuống dưới làm việc thì tốt hơn.”

Trịnh Vũ Thần bước tới nắm lấy vai cô kéo đến sofa.

“Ngồi đi.”

“Hả?”

“Tay cô bị như thế kia thì làm việc kiểu gì, ngồi xuống đi.”

Phụng Cơ lưỡng lự một chút, là tên này muốn thu hẹp khoảng cách với cô, cô đại gì mà không nhân cơ hội tốt này, cố gắng từ Trịnh Vũ Thần moi ra thông tin của Khóa Kim Cương kia.

Trịnh Vũ Thần cầm tay của cô, xem qua vết bầm trên đó, hàng mày anh khẽ nhíu lại rồi rất thoải mái ngồi xếp bằng xuống đất, lấy trong hộp cứu thương ra một lọ thuốc màu nâu nhạt xoa nhẹ lên vết bầm tím.

“Loại chấn thương này không phải do va chạm mà hình thành.”

“Hả?”- Phụng Cơ không tin vào tai mình, không phải anh ta biết gì rồi chứ?

Trịnh Vũ Thần ngẩn đầu nhìn thẳng vào mắt cô, thần nhiên nói: “Đây không phải là vết thương ngoài da, nó là do bị nội thương từ bên trong, hiện tượng này chỉ thấy khi cô chịu một lực nào đó tác động rất nhiều lần.”

Phụng Cơ đưa mắt nhìn anh: “Anh là bác sĩ à?”

Trịnh Vũ Thần bĩu môi khó hiu: “Gi chứ? Tôi là thương nhân mà.”

“Vậy sao anh lại biết quan sát vết thương vậy?”- không hiểu vì sao Phụng Cơ luôn có cảm giác con người này biết rất nhiều, nhiều hơn cái đáng về ung dung phóng túng kia.

Quả nhiên Trịnh Vũ Thần đã trở về phong thái không đứng đắn bình thường, anh khó hiểu nhìn cô: “Pháp luật có quy định là thương nhân thì không được phép biết chuyện gì khác ngoài kiếm tiền sao?”

Phụng Cơ không nói gì thêm, Trịnh Vũ Thần lên tiếng: “Không cần làm việc ở toilet nữa.”

Phụng Cơ hốt hoảng nắm lấy cánh tay anh: “Trịnh tổng xin anh đừng đuổi việc tôi mà.”

Trịnh Vũ Thần neho mày nhìn hai tay nhỏ đang níu tay mình, anh không nhận được nỗ lực cười mờ ám nhìn cô.

Phụng Cơ buông tay ra như đã ý thức được mình hơi quá chón, gì đây, mấy đoạn phim tình cảm sắc mùi cầu huyết trong laptop của Evan là cảnh nữ chính vô tình nắm tay nam chính sau đó cả hai sững sờ nhìn nhau, nữ chính sẽ thẹn thùng buông tay ra còn nam chính thì nở nụ cười dịu dàng. Chứ đâu phải giống nụ cười của Trịnh Vũ Thần, như muốn hỏi: “Muốn quyến rũ tôi phải không?” hừ cái, thể giới phim quá hừ cái, xem như lần này IQ của cô bị rút đột ngột đi, nếu để cho đám Phụng Nhã với Thiết Hạo biết thì chắc chắn họ sẽ đem làm trò cười đến năm sau.

Trịnh Vũ Thần ngẩn đầu nhìn cô, nở nụ cười trên gheo, giờ tay chạm vào gò má nhỏ, nhẹ nhàng như đáng trân quý bảo vật: “Tôi sao lại nở nụ cười em, chẳng qua tôi không muốn lãng phí nhân tài thôi, em xinh đẹp như vậy hay là thay thế Gary hiện giờ, làm thư ký riêng của tôi đi.”

Phụng Cơ khản trương, làm thư ký riêng thì sẽ có cơ hội tiếp cận Trịnh Vũ Thần hơn, như vậy đối với nhiệm vụ của cô vô cùng thuận lợi.

“Không thể đâu, tôi sẽ không làm tốt bằng Gary đâu.”

Trịnh Vũ Thần cười, anh đứng lên sau đó ngồi xuống kế bên cô: “Đương nhiên tôi biết em sẽ không thể thay thế Gary trong công việc, hiệu suất làm việc của em sẽ không hợp ý tôi có điều...”- Trịnh Vũ Thần đột ngột áp sát vào tai cô, hơi thở nam tính của anh khiến Phụng Cơ vô tình có chút cảnh giác. Anh thì thầm như rót mật ngọt: “Em rất hợp ý tôi.”

“Hả? Chẳng phải anh nói mình không thích hoa sen trắng sao?”- Phụng Cơ ngây ngô hỏi lại, cô chính là biến mình thành hoa sen trắng để Trịnh Vũ Thần không làm bừa, đương nhiên Phụng Cơ chỉ muốn tiếp cận anh chứ không muốn lấy được tình yêu hay gì gì đó. Câu nói của cô khiến Trịnh Vũ Thần bật cười:

“Nhìn đi.”- Trịnh Vũ Thần chỉ tay về phía cửa, anh dùng điều khiển kéo tấm rèm che lên để lộ một lớp cửa kính, từ bên ngoài nhìn vào sẽ không thấy nhưng ở bên trong có thể quan sát toàn bộ bên ngoài. Phụng Cơ nhìn theo ý anh, cô thấy Gary đang tất bật đánh máy, phê văn bản rồi in ấn, quả thật quá phức tạp.

Trịnh Vũ Thần nói: “Nhìn thấy không, Gary cô ấy vốn dĩ từng là một hoa sen trắng, nhưng vì để kẻ vai sát cánh với tôi cô ấy đã huấn luyện mình thành một hoa hồng đen, xinh đẹp thông tuệ bốn chữ này không hề sai khi dùng để miêu tả người con gái này.”

Phùng Cơ im lặng, một người vì một người mà thay đổi chắc chắn sẽ có nguyên nhân. Gary cô gái này có vẻ rất bí hiểm, có thể là cô ta yêu thầm Trịnh Vũ Thần cũng không chừng.

Trịnh Vũ Thần tiếp tục nói: “Vậy nên Cơ Cơ, cô có muốn biến thành hoa hồng đen hay không?”

Hay cô vốn dĩ là hoa hồng đen rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Có Khí Chất Của Hoa Hồng Đen

Paris ngày càng trở lạnh, ra đường vốn cũng là một trở ngại nên hầu như mọi người đều rút ở trong nhà để tránh những cơn rét ngoài trời. Trịnh Vũ Thần từ lúc ở Trịnh Thị về thì chỉ ở trong phòng không hề bước chân ra ngoài tụ tập bạn bè như mọi lần, điều này làm Trịnh Phần cảm thấy muôn phần khác lạ.

Mọi việc chỉ thật sự được giải đáp khi Quý đem vào một bản hồ sơ, sau khi xem xong Trịnh Phần liền tức giận đi lên phòng Trịnh Vũ Thần. Không cần gõ cửa bà trực tiếp đi vào, nhìn thấy Trịnh Vũ Thần đang xem gì trên máy tính, Trịnh Phần ném hồ sơ lên bàn, lạnh nhạt: “Giải thích đi.”

Trịnh Vũ Thần nhìn qua thứ nằm trên bàn rồi nâng khóe miệng: “Con chỉ là muốn tự mình lập một đế chế riêng thôi, cần giải thích sao?”

Không sai, bản hồ sơ đó là anh gửi cho mẹ, Trịnh Vũ Thần anh muốn thành lập Tân Trịnh Thị của riêng mình.

Trịnh Phần khoanh tay, lạnh lùng nói: “Con có biết dự án này có bao nhiêu phần ngu xuẩn không? Ta bảo con giành mảnh đất vàng kia không phải để con làm trò cười cho thiên hạ.”

“Con thật không hiểu vì sao mẹ lại cho là chuyện con tự lập lại là trò cười thiên hạ? Chẳng lẽ trong mắt mẹ, con vô dụng vậy sao?”- Trịnh Vũ Thần nheo mắt, bắt đầu không vui.

Trịnh Phần nói: “Tự lập khác với tự cao, con nghĩ kinh phí để đầu tư vào một công ty sẽ ít sao? Con nghĩ để lấy được đối tác cho một công ty sẽ dễ sao? Cho dù thành lập công ty riêng thì con vẫn sẽ phải dựa vào mối quan hệ của Trịnh Thị, con cho rằng như vậy là tự lập sao? Thật ngu xuẩn.”

Trịnh Vũ Thần có chút thất vọng nói: “Mẹ lúc nào cũng vậy, sao cứ phải phủ nhận con? Mẹ không bao giờ suy nghĩ cho con cả, mẹ bước vào phòng mà lại không hề gõ cửa, một chút quan tâm đến cảm nhận của con mẹ cũng không có.”

Trịnh Phần tức giận nói: “Con đã 20 tuổi rồi, đừng ngây thơ như vậy được không? Bao năm nay con mang tiếng là chủ tịch nhưng con đã làm được gì cho Trịnh Thị, nhìn Vũ Khang đi, chi nhánh bên Châu Á của nó phát triển mạnh biết bao, còn con? Nếu không nhờ mẹ luôn ở sau điều khiển thì con đã phá tan sản nghiệp của Trịnh gia này rồi.”

“Phải là con bắt tài được chưa, con không bằng Trịnh Vũ Khang nếu mẹ không thích có thể giao đường dây con quản lý cho anh ta luôn đi, con vốn không ham cái cảnh ngồi một chỗ phê duyệt văn bản, con sắp điên lên rồi.”- Trịnh Vũ Thần đứng dậy lạnh lùng nhìn Trịnh Phần.

Bà đầy bất mãn nói: “Đây là thái độ của con sao? Ta nói cho biết, con là phần tử của Trịnh gia, ở cái nhà này sẽ không chứa chấp một tên vô tích sự, nếu con không thể thay đổi thì đừng nhận mình là người nhà họ Trịnh.”

“Phu nhân.”- Quý phía sau bước lên can thiệp của Trịnh Phần, bà hít sâu một hơi rồi rời khỏi. Quý vỗ nhẹ vai của Trịnh Vũ Thần rồi cũng rời đi.

Quay trở phòng của mình thì Trịnh Phần nghe thấy tiếng xe, bà quay qua hỏi Quý: “Nó lại đi rồi à?”

Quý bước tới cửa sổ nhìn xuống, thấy chiếc xe màu xanh lá đã rời khỏi, cậu nói: “Đạ.”

Trịnh Phần thở dài: “Thằng nhóc này sao lại cứ bất cần đời như vậy chứ? Nó không làm tôi tức thì không ngủ ngon mà.”

Quý bước tới: “Thật ra phu nhân... tôi...”

“Cậu cứ nói đi, tôi vốn công tư phân minh mà.”

Quý lưỡng lự rồi mở miệng: “Thật ra phu nhân có bao giờ tìm hiểu lý do khiến nhị thiếu trở nên như bây giờ không? Là kể từ lúc bà ép cậu ấy rời khỏi quân đội.”

Trịnh Phần nhìn Quý một lúc rồi không chút biểu cảm hỏi: “Thế nên lỗi là ở tôi?”- Quý im lặng không nói, Trịnh Phần thở dài ngồi xuống ghế: “Sau cái chết của Mỹ Ngọc tôi nghĩ nó đã chẳng còn hứng thú gì với quân đội nữa, xem ra quả là do tôi, nhưng tôi chưa bao giờ hối hận, nó là người của Trịnh gia, nhiệm vụ của nó là kinh doanh chứ không phải bôn ba giữa nơi toàn là thuốc súng. Chỉ là thằng nhóc này sao cứ phải ngày càng buông thả như vậy,

“khiến tôi không chút nào an tâm. Cậu nói xem, nó muốn dùng cách này để trả lời cho sự ép buộc của tôi sao?”

Cả căn phòng chìm vào yên lặng, chỉ còn hình bóng kiên cường đầy cô đơn của Trịnh Phần và sự cảm thông của Quý.

Vết thương ở tay lại bắt đầu dấy lên những cơn đau tê rần, loại thuốc đặc hiệu trị thương cô luôn sử dụng cũng không còn hiệu lực, Phụng Cơ dùng tay trái bấu thật chặt vào tay phải, móng tay ghim sâu vào tay nhưng cơn đau đó vẫn không tài nào lấn át vết thương. Evan thấy cô khó chịu như vậy thì bước lên: “Phụng tỷ, hay là chúng ta đi bệnh viện đi, nhìn chị khó chịu như vậy thật nghiêm trọng.”

“Không cần.”- Con đau ở tay chưa hết thì vết đạn bắn ở chân lại bắt đầu nhứt kinh khủng.

“Sao lại không cần, chị xem bây giờ chị vừa bị thương ở tay, chân cũng bị thương, nhiều vết thương như vậy làm sao chịu đựng nổi?”

Phụng Cơ cười một cái rõ miêng cường: “Chút vết thương này đã là gì, tôi chỉ cần ra hiệu thuốc mua thuốc thoa lên là ổn.”

Phụng Cơ đứng lên thì Quang Sẹo cũng bước lên nói: “Đề thuốc hạ đi.”

“Không cần, tôi chưa vô dụng đến mức đi mua thuốc cũng không được, hai cậu phải ở đây trực ban.”- Phụng Cơ nói rồi thì rời khỏi, ở đây Quang Sẹo cũng quay qua nói với Evan: “Cậu ở đây trực, tôi đi theo Phụng tỷ, mới vừa đắc tội với Bold xong, nói không chừng gã ta quay lại trả thù.”

“Được rồi.”

“Tôi đã nói là cậu không cần đi theo mà.”- Phụng Cơ và Quang Sẹo đi bộ trên lề đường.

Quang Sẹo im lặng, Phụng Cơ cũng không nói gì, cô đi vào một hiệu thuốc còn cậu đứng bên ngoài đợi, nhìn qua nhìn lại thì thấy có mấy tên côn đồ khả nghi xuất hiện phía xa, kỳ lạ, khu phố này thuộc quản lý của Kim Điều Môn, đám người này từ đâu tới? Không phải là người của Bold chứ? Không được, cậu phải qua xem sao.

Bên trong hiệu thuốc, nhân viên bán hàng mỉm cười thân thiện hỏi: “Xin chào, chị cần thuốc gì?”

“Xin hỏi ở đây có loại thuốc trị thương dạng lỏng màu nâu nhạt không?”- Phụng Cơ nói, cô quên không nhìn tên của lọ thuốc đó rồi, chỉ biết sau khi Trịnh Vũ Thần thoa lên vết thương thì cơn đau giảm đi đáng kể.

“Chị có thể nói rõ hơn một chút được không ạ?”- Nhân viên khó hiểu nhìn cô.

Phụng Cơ ngẫm nghĩ một lúc, cô thật sự không nhớ tên lọ thuốc đó, lắc đầu nói: “Thôi, không cần nữa.”

Định quay đi thì nghe một giọng nói từ đâu đó truyền tới, âm thanh như cơn gió mùa xuân rất dễ nghe: “Một loại thuốc mật ong hòa tan vào một chút tinh dầu trà, cảm ơn.”

Phụng Cơ quay đầu, phát hiện bóng dáng cao lớn đang tựa vào tường thông thả nhìn cô, khoe môi anh vẫn là nụ cười nhẹ quen thuộc. Anh vẫn bận một chiếc áo sơ mi trắng cùng với quần tây như lúc đi làm, có lẽ lúc nào Trịnh Vũ Thần cũng bắt mình ăn mặc một cách cứng nhắc như vậy.

Nhưng sự xuất hiện của Trịnh Vũ Thần khiến Phụng Cơ không hề biết là khoe môi của mình từ lúc nào đã cong lên một nụ cười tuyệt mỹ.

Nhân viên lấy một lọ thuốc ra nói: “Hai mươi ngàn, xin cảm ơn.”

Phụng Cơ quay qua trả tiền, Trịnh Vũ Thần bước đến cạnh cô, hai người cùng nhau rời khỏi.

“Vết thương lại đau à?”

“Ừ, còn anh? Không khỏe sao?”- Phụng Cơ hỏi lại.

Trịnh Vũ Thần cười: “Hơi đau đầu nên mua thuốc uống.”

Phụng Cơ im lặng một lúc rồi cảm nhận có điều gì đó kỳ lạ, đúng là lạ, bình thường Trịnh Vũ Thần luôn tía lia cái miệng để trêu ghẹo người khác, sao hôm nay lại im lặng vậy nhỉ?

“Anh không vui hả?”

Trịnh Vũ Thần cười nhìn cô: “Không lẽ tôi thể hiện lộ liễu vậy sao?” - Cô chưa kịp phản ứng gì thì Trịnh Vũ Thần xoay người ấn cô ngồi xuống một cái ghế đá đối diện tháp Eiffel, anh ngồi xuống bên cạnh, lấy lọ thuốc trong tay cô rồi nâng cánh tay bị thương của cô lên, tỉ mỉ thoa thuốc lên, bộ dáng anh rất chăm chú xoa xoa bàn tay nhí đã bị sưng tấy lên, khiến máu bầm từ từ tan ra.

Giữa những cơn đường ngập ánh sáng, một chút giá lạnh của mùa đông, cả hai người cứ thế ngồi ở đó.

Từ đầu tới cuối cô đều quan sát gương mặt anh tuần kia, từ lúc nào người này có thể tự nhiên mà trị thương cho cô như vậy? Cô cảm thấy mình dần có

một loại cảm giác lạ lẫm đang xâm lấn trí não.

Trịnh Vũ Thần đột ngột nâng tầm mắt nhìn cô, Phụng Cơ vội quay sang chỗ khác, anh cười một cái rồi tiếp tục hạ ánh mắt xuống thoa tay cho cô, thần nhiên nói: “Em bận đồ như vậy hợp hơn, mấy bộ váy kia không hợp với em.”

Phụng Cơ im lặng, không nghĩ là sẽ gặp anh nên cô mặc đơn giản là quần dài với áo thun, tùy tiện khoác thêm một cái áo khoác màu xám tro, trông đơn giản không thể đơn giản hơn.

Trịnh Vũ Thần nói: “Mặc như vậy quả thật có khí chất của hoa hồng đen.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chân Thật

“Tôi thật không hiểu tại sao trong khi đàn ông thường rất thích thể hiện bản lĩnh bảo vệ của mình đối với hoa sen trắng thì anh lại chọn mẫu người như hoa hồng đen?”

Cô đã rất lưỡng lự khi quyết định hỏi vấn đề này, mà dường như Trịnh Vũ Thần không có câu trả lời và cũng không định trả lời.

Dường như đối với sự trầm lặng hiếm có kia, cô không được quen cho lắm “Nếu anh có tâm sự thì nói ra đi, tôi không phải là kẻ nhiều chuyện.”

Trịnh Vũ Thần bật cười, giờ tay xoa đầu Phụng Cơ khiến mái tóc dài có chút rối lên, hành động tự nhiên đến mức lạ thường của anh khiến Phụng Cơ ngây ra một lúc lại nghe giọng nói trầm lặng đều đặn vang lên.

“Có một con sói suốt ngày cứ ấp ủ giấc mơ mình sẽ trở thành phượng hoàng có thể che chở cả một bầu trời, nhưng cho đến lúc con sói đó thực hiện được ước mơ của mình thì mẹ của con sói lại ép buộc nó đi theo một con đường khác, con sói nản, mặc kệ người ta xem mình là robot mà tùy ý điều khiển. Những chuỗi ngày sau đó đối với một con sói ưa mạo hiểm vô cùng nhạt nhẽo, vô vị, nó chẳng tìm được một lý do gì để phấn đấu, thế rồi nó dần thay đổi, từ một con sói mạnh trở thành một chú vịt nhỏ, ngày ngày neo đậu trên hồ nước, tùy ý để những sức mạnh của dòng chảy cuốn đi.”

Cô im lặng nghe câu chuyện của anh kể, quả thật đáng buồn thay cho một con sói đầy sức sống lại bị kiềm hãm trong một khung kính trong suốt.

Phụng Cơ tiếp lời: “Tôi cũng có một câu chuyện, có một con vịt con, nó đã từng mơ mộng mình sẽ trở thành thiên nga, trong mắt người nào đó nó vẫn là xinh đẹp nhất, nó mặc kệ mọi sự cố gắng mà những người xung quanh đã áp đặt lên nó, thiên nga vốn chỉ cần xinh đẹp trong mắt người mình thích là đủ. Nhưng cho đến một ngày, một bức tường đề dựa vào của nó cũng không còn, nó không còn khao khát được hóa thành thiên nga yếu điệu nữa, nó muốn trở thành kẻ mạnh nhất, trở thành một con rồng đầy uy dũng, anh có biết mục đích của nó là gì không?”

“Là gì?”

Phụng Cơ nói: “Nó muốn bảo vệ từng người từng người một, nó muốn lấy hận thù để tô điểm lên sức mạnh của nó.”

Trịnh Vũ Thần đưa mắt nhìn cô, trong phút giây nào đó anh vô cùng mâu thuẫn, vô cùng khó hiểu cái loại cảm giác hiện giờ của mình.

Sống buông thả đôi khi cũng là một cách để hành hạ bản thân, khi mà con người không còn phương hướng, không còn thứ gì khiến họ phải đứng dậy, họ cứ tiếp tục từng chuỗi ngày như lá lục bình, trôi về đâu đâu tùy thuộc vào một cơn gió.

Trịnh Vũ Thần tựa lưng vào ghế đá: “Mảnh đất vàng ở San Francisco chắc hẳn em cũng đã nghe qua về hạng mục này.”

Phụng Cơ gật đầu, là khu đất có giá trị lớn, nhưng có lẽ do cô không phải là dân chuyên môn nên không nhìn ra nó giá trị ở điểm nào, chỉ nhìn vào dù chưa công khai đấu giá nhưng các tập đoàn lớn đều đang chờ giành giật thì cũng biết giá trị của mảnh đất kia.

“Tôi muốn tự mình thành lập một công ty riêng, nhưng lại bị mẹ tôi phản đối, bà cho rằng đây là một ý định ngu xuẩn và quá ngây thơ khi tôi vẫn phải dựa vào thực lực của Trịnh Thị để phát triển.”

Phụng Cơ bật cười, Trịnh Vũ Thần quay qua nhìn cô: “Em cũng thấy tôi ngây thơ sao?”

Phụng Cơ trầm nghĩ, thôi cho tôi xin đi, anh mà ngây thơ vậy cáo già chắc là đáng sợ lắm. Cô quay qua nhìn anh: “Nếu muốn chơi thì một ván sát đất, không cần nhờ nguồn vốn và mối quan hệ từ Trịnh Thị và mẹ anh, thế nào?”

Trịnh Vũ Thần bật cười lớn, dường như tâm trạng cũng khá hơn nhiều, không hề xem câu nói của cô là cố tình khiêu khích, anh quay qua nói: “Nếu tôi làm được thì thế nào?”

“Nếu anh làm được thì người được tiếng thơm là anh, sao lại hỏi tôi?”-Người này nói như là đang hợp tác với cô vậy? Cô có được lợi gì từ trong chuyện

này đâu.

Trịnh Vũ Thần đột nhiên áp sát vào cô, thoải mái khoác vai cô nói: “Nếu tôi thật sự làm được chuyện đó, em phải cười với tôi thật nhiều, em biết không Cơ Cơ, mỗi lần em đứng trước tôi em đều nở nụ cười nhưng tôi vẫn cảm thấy không hề chân thật. Chỉ có duy nhất này giờ em nói chuyện với tôi, tôi mới cảm nhận được sự chân thật từ em.”

Xe cứ chậm chậm lăn bánh trên đường lớn, Trịnh Vũ Thần hạ cửa sổ xuống, con gió nhẹ cùng với hơi lạnh của thời tiết khiến tâm tình bức bối của anh lại dễ chịu hơn, trong đầu lại bất chợt nhớ đến câu nói của Phụng Cơ.

“Cho đến một ngày, một bức tường để dựa vào của nó cũng không còn, nó không còn khao khát được hóa thành thiên nga yếu đuối nữa, nó muốn trở thành kẻ mạnh nhất, trở thành một con rồng đầy uy dũng, anh có biết mục đích của nó là gì không?”

“Là gì?”

“Nó muốn bảo vệ từng người từng người một, nó muốn lấy hận thù để tô điểm lên sức mạnh của nó.”

Khóe môi gọi cảm lại bắt đầu cong lên một nụ cười, cô gái này bên ngoài thì vô hại nhưng chỉ những người tiếp xúc với cô ấy mới biết cô có ảnh hưởng lớn đến cỡ nào, mà một trong số đó là dễ đi vào trái tim người khác. Kể từ lúc gặp cô ở nhà, cô tự nhận mình là bạn gái của anh hai anh rồi bị Trương Ánh Quyên tát cho một cái còng thêm vết thương trên tay kia nữa, nhưng ngay cả một giọt nước mắt cũng không có, vẻ mặt vẫn vô cùng oan ức nhưng chắc chỉ có Trịnh Vũ Thần phát hiện được trong khoảnh khắc bị Trương Ánh Quyên đánh thì ánh mắt của cô ấy vô cùng lạnh lẽo, chỉ là sau đó thì lại bị vẻ đáng thương che mất. Lúc đó Trịnh Vũ Thần đã nói trong lòng, cô gái này thật kỳ lạ.

Lúc nghe cô khẳng định là mình thích Trịnh Vũ Khang, Trịnh Vũ Thần có chút không cam tâm nên mới xét duyệt cô vào bộ phận lao công cốt chỉ để trừng phạt nhưng bây giờ hình như anh có chút hối hận rồi.

Cô ấy làm gì mà qua ngày hôm sau sẽ bị thương thêm một chỗ thế kia?

Ngày hôm nay, cô giận dữ mà chân thật đứng trước mặt nở nụ cười với anh ở hiệu thuốc, giây phút đó thật đã đánh động vào tâm trạng anh, nụ cười đó anh chỉ có thể dùng từ nhất tiểu khuynh thành để tả. Như một làn gió mát thổi qua những nóng bức mà anh đang chịu đựng.

Trịnh Vũ Thần biết chắc một điều cô gái này anh phải khám phá cho bằng được.

Nụ cười ở khóe môi ngày càng đậm nét, ánh mắt vô tình đảo qua một góc phố, ai đó hình như quen quen, chẳng phải là anh trai anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tuyệt Đối Đừng Phát Sinh Chuyện Gì Khác.

Trịnh Vũ Khang phiền phức bỏ đi thì bị một cánh tay níu lại, Trương Ánh Quyên bên cạnh liền đẩy cô gái đang kéo tay bạn trai ra: “Nè, cô làm gì đấy, buông tay.”

“Tôi không buông, khi nào anh ấy nói cho tôi biết Vũ Thần đang ở đâu thì tôi buông.”- Hồ Như Thủy tức tối kéo tay Trịnh Vũ Khang.

Trịnh Vũ Khang khó chịu rút tay ra nhìn cô ta, khi không còn người này lại về nước thì cả ngày hôm nay hần bị quấy nhiễu liên tục, đến lúc đi hẹn hò với tiểu Quyên mà cô ta cũng không tha cho.

“Cô cứ đến trực tiếp Trịnh Thị mà tìm, tôi nói cả ngàn lần rồi là tôi không biết mà.”

Hồ Như Thủy bĩu môi: “Tôi không tin!”

“Anh hai?”- Trịnh Vũ Thần bước xuống xe đi về phía Trịnh Vũ Khang, anh nheo mắt nhìn: “Như Thủy?”

“Vũ Thần, nhớ anh quá đi!”- Hồ Như Thủy bỏ nhào vào ôm lấy Trịnh Vũ Thần, Trịnh Vũ Khang và Trương Ánh Quyên nhún vai, của nợ lại xuất hiện rồi.

Ánh đèn vàng nhạt soi sáng một căn phòng thượng hạng, một giọng nói vang lên có chút tức giận.

“Con nói con đã thúc giục Trịnh Vũ Thần mở công ty riêng? Con muốn gia tăng thế lực cho Trịnh Thị sao?”

Phụng Cơ mặt không biểu cảm: “Chủ thượng, con làm vậy thì sẽ có chủ ý, người thử nghĩ đi một tên thiếu gia ăn chơi như Trịnh Vũ Thần thì làm gì đủ khả

năng để thành lập công ty riêng, đợi đến khi hắn ta thất bại thì thị trường và nội bộ Trịnh Thị sẽ xáo động, còn nữa, trong khoảng thời gian Trịnh Vũ Thần tập trung cho công ty riêng con sẽ nhận lúc hắn lơ là cảnh giác mà ra tay.”

Nguyễn Long Tuyết nghe cô nói xong thì biểu cảm có chút nghi ngờ nhìn cô: “Phụng Cơ, trước giờ cách làm việc của con không chủ quan như vậy, phong cách làm việc này của con có chút giống Phụng Nhã rồi. Đừng nói với ta con bắt đầu thay đổi...”

Phụng Cơ im lặng, trong lòng có chút khẩn trương, cô thế nào cơ? Cô vẫn như vậy, thay đổi cái gì?

“Chủ thượng, người nói gì vậy.”

Nguyễn Long Tuyết đứng lên đi đến trước mặt cô: “Ta hi vọng suy nghĩ của ta không phải là thật, con nên nhớ tuyệt đối đừng phát sinh chuyện gì khác ngoài nhiệm vụ ta giao với Trịnh Vũ Thần, hiểu ý ta chứ?”

Hồ Như Thủy là thiên kim của một gia tộc người Đức, cô ta là con lai nên có một vẻ đẹp khá kiêu sa của người Pháp và thanh thoát của người Đức. Đồng thời cũng là bạn thân mai trúc mã của anh.

Từ nhỏ, Trịnh Vũ Thần, Trịnh Vũ Khang, Trương Ánh Quyên và Hồ Như Thủy cùng là bộ tứ có đôi có cặp. Trong khi Trương Ánh Quyên và Trịnh Vũ Khang là một cặp khá sôi nổi và mặn mà thì Hồ Như Thủy và Trịnh Vũ Thần lại yên ắng hơn, nhưng Trịnh Vũ Thần vốn chỉ xem cô ta là bạn không hơn không kém, chỉ có cô ta tự mình đa tình, điều này Hồ Như Thủy biết, thế nên cô ta phải tích cực theo đuổi anh.

Còn nhớ năm đó, Trịnh Vũ Thần nói sẽ đính hôn với Trương Ánh Quyên, Hồ Như Thủy đầu tiên là cảm thấy trời đất nhập một, cô ta chỉ bình tĩnh khi biết rõ mọi chuyện.

Thì ra cha Trương Ánh Quyên ép gả con gái cho một gia đình thương nhân nhỏ, nhưng lúc đó Trịnh Vũ Khang phải sang Nhật Bản để quản lý đường dây Châu Á, Trịnh Vũ Thần đành cứu giúp đôi uyên ương kia mà dùng tư cách là vị hôn phu để chắn ngang cuộc hôn nhân kia. Một mặt là giúp Trịnh Vũ Khang mặt còn lại là tránh áp lực từ Trịnh Phần khi bà đang thêm con dâu như lúc đó.

Sau chuyện đó, Hồ Như Thủy cũng phải về Đức học khóa mới. Chớp mắt đã hơn hai năm.

Hồ Như Thủy lên Trịnh Vũ Thần đến để thăm Trịnh Phần, sau vài câu chào hỏi cô nói: “Bác gái, bác có muốn cùng gia tộc Hồ Như của con kết thân không? Chi bằng chúng ta tạo một cuộc hôn ước đi. “

Trịnh Phần cảm thấy muôn phần kỳ lạ, ở đời nào có chuyện con gái đi hỏi cưới nhỉ?

“Con muốn nói Vũ Khang sao? Hình như nó chưa có ý định lập gia đình.”

Hồ Như Thủy lắc đầu, nói một câu làm bà đứng hình, cô ta nói: “Con nói Vũ Thần cơ, bác gái chắc bác không biết, mấy năm nay Vũ Thần anh ấy chỉ là tri hoãn hôn nhân của Trương Ánh Quyên thay cho Trịnh Vũ Khang thôi.”

Trịnh Phần nhú mày, đầy khó hiểu và kinh ngạc: “Như Thủy, con nói gì vậy? Tiểu Quyên là do chính Vũ Thần nó chỉ định mà.”

Hồ Như Thủy thờ dài ngoắt xích lại Trịnh Phần nói: “Bác gái, có điều bác không biết, năm đó Trương Sa Trương lão gia muốn gả Trương Ánh Quyên cho một gia đình thương nhân khác trong lúc đó Trương Ánh Quyên đã có tình cảm với Trịnh Vũ Khang nhưng Trịnh Vũ Khang lại phải đi giải quyết chuyện công ty nên đành nhờ Trịnh Vũ Thần làm vật thế thân đó.”

“Cái gì?”- Trịnh Phần tức giận, đứng dậy rất lâu mới bình tĩnh trở lại: “Như Thủy, chuyện này bác sẽ trả lời con sau.”

Hồ Như Thủy đứng lên cúi chào rồi ra về, vừa quay lưng cô ta đã nở nụ cười đắc thắng, lần này cô ta đã đích thân hạ mình hạ giọng để đến hỏi cưới, Trịnh Vũ Thần kia xem anh có trốn thoát em không.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hồ Như Thủy Dẫn Mặt (1)

Sáng sớm như mọi ngày, Phụng Cơ đến Trịnh Thị bắt đầu lau chùi toilet nam. Cô nào là lau kính, lau bồn rửa tay, lau nền gạch, cũng may là thể lực được rèn luyện nên không đến mức ngất đi vì mệt, có điều cô sắp áp lực đến chết rồi.

Không sai, cô áp lực là do cái người ở cửa kia kia. Trịnh Vũ Thần từ lúc cô bắt đầu vào làm đã bắt ghế ngồi trước cửa toilet, ai mà muốn đi vào bên trong là sẽ thế này...

“Trịnh tổng!”- Nam nhân viên cúi chào, vốn dĩ đang “gấp” nhưng tự dưng gặp được ông thần con này ở đây cũng đủ để quên đi cái “gấp” trong người.

Trịnh Vũ Thần nghịch nghịch cây bút trong tay, gật đầu xem như đáp trả.

Người đó bèn muốn bước lên đi vào bên trong nhưng đụng phải vật gì, thì ra Trịnh Vũ Thần dùng chân gác lên tường chắn đường cậu trai kia, anh rất điềm nhiên nói: “Xuống tầng dưới đi đi.”

“Thưa Trịnh tổng, ở tầng 4 mới có toilet, hôm nay thang máy lại bảo hành.”

Trịnh Vũ Thần nhìn cậu ta bằng ánh mắt “bình thường”: “Các cậu là nhân viên ở Trịnh thị, suốt ngày ngồi trong phòng máy lạnh thịt sẽ bị nhão ra nên tôi có nghĩa vụ giúp các cậu rèn luyện thân thể. Đi thang bộ đi!”

“Hả? À dạ...”

Đó vậy đó, suốt cả buổi sáng Trịnh Vũ Thần như là cái máy giám sát giữ cửa, thật khiến Phụng Cơ vừa khó hiểu vừa buồn cười.

Bên ngoài Trịnh Vũ Thần nhớ đến khi nãy nói chuyện với Trịnh Vũ Khang, không kiềm được mà mỉm cười.

“Anh hai, anh và cái cô Cơ Cơ đó có gì không?”

“Hỏi thẳng như vậy có ý định gì sao?”

“Trả lời!”

“Điền rồi sao? Anh chỉ có mình tiểu Quyên thôi.”

“Vậy thì tốt!”

“Ồ... à mà khoan đã, tốt gì cơ, này...”

Tít tít tít...

Kết thúc cuộc gọi, Trịnh Vũ Thần biết mình phải làm gì rồi. Bắt một cái ghế giám sát ở toilet thôi.

Chỉ tiếc là sự việc không theo ý muốn, Gary đi xuống tận nơi, Trịnh Vũ Thần vốn dĩ xem Gary như là một đại sứ của công việc, thế nên vừa thấy bóng cô nàng là bắt đầu phiền toái.

“Trịnh tổng, tới giờ họp rồi.”

Nói có sai đâu, sao chỉ muốn thông thả một ngày cũng khó vậy nhỉ?

Trịnh Vũ Thần xua tay: “Họp gì mà họp, hủy đi.”

Gary ngạc nhiên rồi lại nói: “Nhưng đây là cuộc họp cổ đông của công ty, rất quan trọng đó.”

Trịnh Vũ Thần nhú mày: “Họp cổ đông không phải mới tổ chức gần đây sao?”

“... Là nửa năm trước.”

Trịnh Vũ Thần im lặng một lúc rồi phát tay: “Hủy đi.”

Đúng lúc điện thoại của anh reo, Gary cũng biết chuyện mà im lặng. Trịnh Vũ Thần vừa lên máy, Ngô Thành đã huyền thuyên một tràng dài.

“Ông thần con của tôi ơi, cậu thật sự là không quan tâm một chút gì đến công việc sao? Cuộc họp cổ đông nửa năm một lần rất quan trọng đó, hôm nay nghe nói đại cổ đông cũng chính là mẹ cậu cũng tham gia nghe họp đó, cậu có đi không đây?”

Trịnh Vũ Thần nghiêng răng tất máy, quay sang quở trách Gary: “Sao không nói tôi biết có mẹ tôi?”

Gary cúi đầu: “Vậy có hủy cuộc họp không ạ?”

“Cô trêu tôi à, hủy cái gì mà hủy đi thôi.”- Đùa, hủy cuộc họp này xem như là triệt đường sống của anh rồi, Trịnh Vũ Thần anh chỉ ham chơi chứ không bị mất đi trí nhớ. Còn nhớ năm ngoái anh tự ý hủy cuộc họp thượng đỉnh bị Trịnh Phần biết được đã bắt anh chép ba trăm lần câu: Không lười biếng nữa.

Thật khủng hoảng mà.

Trịnh Vũ Thần đứng lên bước vào thang máy, anh không hề biết Phụng Cơ cũng vừa bước bên trong ra, cô tựa vào cửa nhìn theo bóng lưng anh, khoe môi khẽ nâng lên.

“Cuộc họp cổ đông thông thường cũng phải diễn ra vài tiếng, đúng là cơ hội tốt rồi.”

Ở dưới tầng trệt, Hồ Như Thủy bước vào đại sảnh, cô ta bận một bộ váy màu đỏ đặc tiền cùng những món trang sức xa hoa nên thu hút không ít ánh mắt của người xung quanh. Hồ Như Thủy đến quầy tiếp tân, cô ta tháo mất kính xuống hỏi: “Tôi muốn gặp Trịnh Vỹ Thần.”

“Xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?”- Trúc Diễm đang loay hoay gì đó, nghe cô ta gọi thì quay lại lịch sự hỏi.

Hồ Như Thủy nghe vậy liền cười khẩy: “Cô biết tôi là ai không mà dám hỏi câu đó, bản tiểu thư muốn gặp mặt thì cần gì lịch hẹn chứ?”

Thấy thái độ ngạo mạn của Hồ Như Thủy, Trúc Diễm cũng khó chịu ra mặt, lập tức thay đổi ngữ khí: “Thật xin lỗi nhưng Trịnh tổng không tiếp người lạ.”

“Cô! Thái độ gì đây, có tin tôi khiếu nại cô không?”- Hồ Như Thủy lớn tiếng.

“Bộ phận nhân sự chúng tôi đang rảnh rồi đó, cô tự nhiên đi.”- Trúc Diễm cũng không lui bước.

“Cô! Hóa ra là người của phòng nhân sự, sao lại đứng ở đây vào giờ làm việc, cô dám trốn việc à?”- Hồ Như Thủy hí hóp mắt nhìn Trúc Diễm.

“Tôi không có nghĩa vụ giải thích với cô.”- Thật là, cô là nhân viên mới nên chỉ muốn xuống quầy tiếp tân hỏi chỗ lấy nước thôi mà.

“Cô cho rằng mình là ai? Cô...”

Một nhân viên khác vừa tới thấy tình hình căng thẳng thì xen vào, nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư bớt giận, từ sáng giờ Trịnh tổng vốn không có lên phòng làm việc mà chỉ ngồi... ngồi ở trước cửa toilet.”

Hồ Như Thủy nghe xong thì ngay cả con giận cũng quên đi, cô ta đờ người hỏi: “Cái gì mà ngồi trước toilet chứ? Anh ấy có mất dây không thể?”

Nói rồi cô ta quay lưng đi về phía thang máy, nhưng vẫn nghe được Trúc Diễm coi trời bằng vung kia nói với nhân viên còn lại.

“Ăn mặc sang trọng vậy mà còn thua một cô gái lao công, thật thất bại mà, tôi nói Cơ Cơ xinh đẹp như vậy, Trịnh tổng sao lại không mê được.”

“Ày da, cô bớt nói lại đi.”

Hồ Như Thủy nghe xong, trong lòng càng thêm tức tối, Trịnh Vỹ Thần kia nếu anh dám có người nào khác thì em sẽ không để yên đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hồ Như Thủy Dẫn Mặt (2)

Cửa toilet nam mở ra, Hồ Như Thủy không hề kiêng dè mà bước vào bên trong, cô nhìn thấy “cô gái lao công” trong lời nói của mấy người kia đang cặm cụi làm việc, Hồ Như Thủy bật cười khinh bỉ nhìn xung quanh: “Hồi quá đi, người ở đây cũng hồi kinh khủng. Không hiểu sao Trịnh nhị thiếu gia lại ngồi ở đây cả buổi sáng nhỉ?”

Phụng Cơ không trả lời, cũng không quay lưng lại nhưng đó ai thấy được nét cười lạnh lẽo ở khóe môi cô. Xem ra để tiếp cận Trịnh Vỹ Thần cô phải trở thành cái bia để mấy người háo sắc này gây sự.

Hồ Như Thủy bước tới vài bước, ngạo mạn nói: “Người kia, quay lại đây.”

Phụng Cơ chậm rãi quay lại, Hồ Như Thủy có chút ngạc nhiên bởi vẻ đẹp mà chính cô ta cũng không thể phủ nhận của cô gái này, tuy có chút lem luốc nhưng tuyệt đối là mỹ nhân. Chà trách suốt lúc cô ta trong thang máy cứ nghe lời thiên hạ bàn tán, nào là mỹ nhân khuynh thành xứng đôi với hoàng tử đào hoa.

“Đừng tưởng có cái mặt tốt thì có thể leo lên giường làm Trịnh nhị phu nhân, tôi nói cho cô biết, cô phải tránh xa Vỹ Thần ra.”- Hồ Như Thủy trừng mắt, hung hăng nói.

Phụng Cơ mỉm cười: “Vị tiểu thư này, cô chạy đến đây để đe dọa tôi sao? Cô lấy tư cách gì chứ?”

Hồ Như Thủy cười khẩy: “Hạng người thấp hèn như cô cũng đòi bàn về tư cách với tôi sao?”

“Ý cô là, cô không có tư cách để nói?”

“Cô!”- Hồ Như Thủy tức giận trước sự xuyên tạc của Phụng Cơ, trước giờ cô ta chỉ nhìn một mình Trịnh Vỹ Thần, hôm nay không lý nào lại nhìn một con nhỏ lao công thấp hèn. Hồ Như Thủy tức tối vung tay, hướng gương mặt xinh đẹp của Phụng Cơ giáng xuống.

“Á!”- Tiếng hét phát ra thật thảm thiết, nước mắt bắt đầu tuôn ra vì cơn đau kinh khủng truyền đến, nhưng không phải của Phụng Cơ mà là của Hồ Như Thủy. Cổ tay cô ta bị Phụng Cơ giữ lại, cô khéo léo điểm nhẹ vào huyệt đạo của Hồ Như Thủy khiến cô ta đau đớn la lên, dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn người trước mặt.

“Đừng trước mặt tôi động tay động chân, nếu không thì cô sẽ rất khó coi.”- Phụng Cơ lạnh lẽo nói ra từng chữ.

Hồ Như Thủy kinh hãi nhìn Phụng Cơ, bây giờ ngay cả một lời cô ta cũng không dám nói, sao sao cô gái này lại đáng sợ như vậy?

“Cơ Cơ ơi, Cơ Cơ à!”

Bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Trúc Diễm, Phụng Cơ khẩn trương nhìn về phía cửa rồi khẽ nhếch môi, cũng hay, vừa đúng lúc. Cô kéo Hồ Như Thủy rồi bước lui về phía sau, đang lúc cô ta ngu người thì đã thấy hai tay mình đưa lên sau đó là cô gái kia đã ngã vào xô nước lớn, đúng lúc này Trúc Diễm bước vào.

“Cơ Cơ sao vậy, Cơ Cơ?”- Trúc Diễm chạy nhanh đến đỡ Phụng Cơ đứng lên, đầu tóc cô bây giờ đã ướt sũng cả, đến bây giờ Hồ Như Thủy mới biết mình đang bị người kia lợi dụng.

Trúc Diễm quả thật phản ứng rất đúng với kịch bản của cô đề ra, cô nàng quay qua Hồ Như Thủy: “Cô ghen tức nên mới làm như vậy, cô thật bỉ ổi mà, ngoài mặt thì giả vờ cao quý nhưng không ngờ lại tiểu nhân như vậy.”

Hồ Như Thủy phát hoảng, chới bay chới biển: “Giữ chứ, tôi, tôi không làm gì hết.”

“Làm gì hay không thì cô nói với Trịnh tổng đi.”- Trúc Diễm kéo tay Phụng Cơ đi về phía cửa.

“Không được!”- Hồ Như Thủy như điên mà bước lên kéo tay Trúc Diễm lại, nhưng vì sàn nhà còn ướt nên Trúc Diễm bị trượt chân mà ngã nhào về phía sau đập đầu lên tường kéo theo Phụng Cơ té xuống đất, lần này là té thật nên đau thật luôn.

“Cô điên rồi sao?”

Trong phòng làm việc, Trịnh Vũ Thần nghiêm túc nhìn ba người trước mắt, sau khi họp xong thì anh nghe Gary báo lại là Hồ Như Thủy gây chuyện ở toilet, Trịnh Vũ Thần lập tức đến nơi xem thì anh thấy ở đó y như là một bãi chiến trường toàn là bại binh.

“Một người bị ngã vào thùng nước một người bị đập trúng đầu, Hồ Như Thủy cô đến đây gây rồi cái gì chứ?”- Trịnh Vũ Thần quả nhiên đúng theo dự đoán của cô, anh hướng mũi dùi về Hồ Như Thủy đầu tiên.

Hồ Như Thủy oan ức nhìn anh: “Vũ Thần, em không có làm gì mà...”

“Không làm gì sao lại vào toilet nam? Cô cũng thích ngắm mấy tình huống trong đó à?”- Trịnh Vũ Thần quyết không tha, hỏi tới.

“Em, em nghe nói anh ở đó nên mới đi tìm anh, cô ta bị ngã là do cô ta tự làm thế, Vũ Thần em không có đẩy ai hết.”- Hồ Như Thủy méo mào.

Trúc Diễm trừng mắt: “Nói láo, cô rõ ràng là ghen tị với Cơ Cơ vì cô ấy được Trịnh tổng chú ý tới, nên mới dấn mặt cô ấy. Tôi tận mắt nhìn thấy cô đẩy Cơ Cơ.”

“Tôi rõ ràng không làm gì cô ta hết, tôi còn bị cô ta đánh bầy giờ tay vẫn còn đau đây này.”- Hồ Như Thủy quay sang chửi tới cùng, cô ta không biết càng làm vậy thì Trịnh Vũ Thần càng chán ghét và Phụng Cơ nhân danh người bị hại càng... hài lòng.

“Đủ rồi, đủ rồi!”- Trịnh Vũ Thần lên tiếng, anh hỏi Hồ Như Thủy: “Cô bị đánh? Đánh ở đâu?”

“Là ở tay, anh xem này.”- Hồ Như Thủy thấy anh quan tâm thì mừng thầm bước lên vài bước đưa cánh tay ra, nhưng cánh tay cô ta vẫn là làn da trắng mịn được bao bọc kỹ lưỡng kia, hoàn toàn không có lấy một vết trầy xước.

“Sao, sao lại thế này?”- Hồ Như Thủy hoàn toàn không hiểu, rõ là bây giờ tay cô ta vẫn còn rất đau, sao lại không có vết thương?

Phụng Cơ thâm cười khẩy, cô không có ngốc mà để lại vết thương tố cáo chính mình. Khi nãy cô đã điểm vào huyệt

Huyệt Kiên tinh ở vai trái cô Hồ Như Thủy. Chắc hẳn là bây giờ tay cô ta đau hơn là bại liệt, hoàn toàn mất cảm giác.

Trịnh Vũ Thần thờ dài, đột nhiên chỉ vào Phụng Cơ: “Cơ Cơ, em nói đi!”

Phụng Cơ mím môi, cúi đầu như đang rất áp lực, cô chần chừ một lúc rồi nói: “Tôi, tôi không có gì để nói cả, ai đúng ai sai thì một người thông minh như Trịnh tổng sẽ biết.”

Trịnh Vũ Thần nheo mắt nhìn cô một lúc như đang ngẫm nghĩ gì đó rồi lại trở về bộ dáng vô hại quay sang nhìn Gary hỏi: “Tôi thông minh lắm sao?”

Gary cố nhìn cười gật đầu: “Dạ!”

Trịnh Vũ Thần nhìn Phụng Cơ, hay thật đấy, nếu anh thông minh thì sẽ không tự động để cô lừa toàn bộ rắc rối lên người mình rồi, một câu trả lời kia người bình thường nghe chắc là sẽ cho rằng cô rất nhân nhượng nhút nhát không dám chỉ tội Hồ Như Thủy nhưng Trịnh Vũ Thần lại nhận ra ý nghĩa thứ hai của câu trả lời này là: Thử nhìn bộ dạng bây giờ của tôi đi, có giống người hại người ta không?

Trịnh Vũ Thần khẽ thở dài nhìn Hồ Như Thủy: “Như Thủy, kể từ bây giờ cô không được bước vào Trịnh thị, càng không được tiếp cận Cơ Cơ trong vòng bán kính 100m”

“Không phải chứ? Em có ý kiến.”- Hồ Như Thủy giờ tay kháng nghị.

Trịnh Vũ Thần chống tay lên bàn, nguy hiểm nhìn cô ta: “Có ý kiến cũng không đến lượt cô nói, đừng tưởng cô đã nói gì với mẹ tôi thì tôi không biết.” - Hôm nay suốt buổi họp, Trịnh Phần luôn đặt ra những câu hỏi về kinh doanh cho anh, liên tiếp liên tiếp có câu hỏi đặt ra khiến Trịnh Vũ Thần mệt mỏi vô cùng, có mù thì cũng nhận ra mẹ hiền đã tức giận.

“Em...”

“Ngậm miệng lại và đi ra ngoài.”

“Nhưng mà...”

“Nghiêm!”

Hồ Như Thủy bị tiếng quát của Trịnh Vũ Thần làm giật mình, lập tức đứng nghiêm không dám nhúc nhích.

“Đang sau quay! Bước điều bước! “- Trịnh Vũ Thần nghiêm nghị hô, từng chữ một đều khiến Hồ Như Thủy làm theo, nhanh chóng rời khỏi. Thôi thì có chuyện gì thì tính toán sau, tạm thời đừng làm Vũ Thần giận trước đã, qua chuyện ngày hôm nay cô ta cũng biết cô gái tên Cơ Cơ này không đơn giản, nhưng thì sao, Hồ Như Thủy tuyệt không cho bất kỳ ai tiếp cận người cô ta thích.

Trịnh Vũ Thần quay qua nói với Trúc Diễm: “Sau này nếu có gặp cô ta thì cứ đuổi thẳng đi, mỗi lần như vậy, tăng lương.”

Trúc Diễm liền sáng mắt, gật đầu vài ba cái: “Dạ, dạ, à nếu không còn gì tôi ra ngoài trước đây, cảm ơn Trịnh tổng.”

Thế là giải quyết hết, chỉ còn một mình Phụng Cơ đứng giữa trung tâm căn phòng lớn, Trịnh Vũ Thần lại lo cô thấy rõ, hoàn toàn không ngó ngang tới cô mà cúi đầu lật mấy xấp hồ sơ xem.

Phụng Cơ chậm rãi quay lại, đi những bước chân thật khẽ, cô nên rời khỏi thì sẽ tốt hơn, dù sao cũng bị Hồ Như Thủy phá nát kế hoạch rồi.

“Đi đâu đó?”- Trịnh Vũ Thần ngẩn đầu, nhìn cái điệu bộ rón rén của cô từ đầu tới cuối, khi tay Phụng Cơ vừa chạm vào tay nắm cửa thì anh lên tiếng.

Phụng Cơ quay lại: “Đi làm việc.”

“Nhìn em đi, cả người toàn là nước lau sàn nhà, trong y như là cái con vừa mới bước dưới ao lên vậy, nghỉ nửa ngày đi.”- Thấy cô không nói gì, anh lên tiếng: “Còn đứng đó làm gì, qua đây lấy giấy nghỉ phép.”

Chần chừ một lúc, cũng tốt nghỉ một ngày rồi từ từ nghĩ cách tìm tung tích của Khóa Kim Cương. Với lại khi này Evan có gọi điện thông báo sòng bạc 17 có người dám giao dịch hàng cấm, cô còn phải tới xem sao.

Phụng Cơ bước tới vài bước nhưng chân đột nhiên đau đến không còn sức lực, chẳng mấy chốc cô đã ngã xuống đất. Trịnh Vũ Thần nhủ mảy đi tới đỡ cô, nhìn chân cô đã bị bầm tím lên, anh thở dài, lại bị thương.

“Chắc, chắc khi này bị Hồ tiểu thư đẩy ngã...”- Phụng Cơ lí nhí, xoa chân, này giờ cô cũng thấy đau nhưng sau đột nhiên lại đau đến mức ngã như vậy? Mất mặt quá.

“Tôi đưa em về!”- Trịnh Vũ Thần định bế Phụng Cơ lên.

Cô vội nói: “Không cần, cả người tôi toàn nước bẩn...”

Trịnh Vũ Thần không trả lời chỉ là cánh tay mạnh mẽ ôm lấy lưng Phụng Cơ, chẳng mấy chốc cô đã nằm gọn trong lòng anh. Dường như có ma lực, cô đang áp mặt vào lồng ngực rắn chắc, có thể cảm nhận được nhịp đập của tim anh, gần đầu sẽ nhìn thấy yết hầu nam tính cùng gương mặt góc cạnh điển trai. Cảm giác được bế, không tệ...

Trịnh Vũ Thần đi ra cửa, không quên để lại lời nhắn với Gary đang kinh ngạc đứng phía sau: “Cuộc hẹn với giám đốc Vương cô dời lại ngày mai đi.”

Bế cô đến cửa, Phụng Cơ thấy anh dừng lại không đi tiếp, cô ngẩn đầu thì phát hiện Trịnh Vũ Thần đang nhìn chăm chăm mình rồi lại nhìn cửa.

Cô hiểu ý, giờ tay mở cửa ra nhưng dường như Trịnh Vũ Thần vẫn không có ý định bước tiếp, hơn nữa vẻ mặt anh còn có chút khấn trương. Đúng, Trịnh Vũ Thần khấn trương vì người đang đứng phía sau cánh cửa là Trịnh Phần. Bà lạnh lùng nhìn Phụng Cơ rồi nói với Trịnh Vũ Thần: “Bỏ cô ta xuống và đi

vào làm việc ngay.”

“Mẹ...”

“Mau lên!”- Trịnh Phần ngắt lời anh.

Trịnh Vũ Thần mím môi, một câu cũng không nói, trực tiếp lướt qua người Trịnh Phần đi thẳng vào thang máy.

“Con...”- Trịnh Phần nhìn theo anh, thẳng con trai bất hiếu này vì một cô gái mà bỏ bê công việc ở công ty, hôm nay lại còn dám chính thức chống đối lại bà, lộng hành, ngày càng loạn rồi.

Đặt Phụng Cơ vào ghế lái phụ, Trịnh Vũ Thần nhanh chóng ngồi vào ghế lái chính, chạy xe khỏi gara trong hàng trăm ánh mắt tò mò của người xung quanh. Sau khi rời khỏi Trịnh thị, Trịnh Vũ Thần một câu cũng không nói, chỉ tập trung lái xe, chả biết bây giờ anh đang giận, hay đang hối hận vì đã vì cô mà cãi lời mẹ mình. Phụng Cơ rất hiếm khi bắt chuyện với ai, nhưng cuối cùng cô cũng phải lên tiếng: “Anh cãi lời bà ấy, nhất định bà ấy sẽ rất tức giận, dự án thành lập công ty riêng của anh có thể sẽ không thực hiện được nữa.”

Trịnh Vũ Thần bật cười: “Hóa ra em còn nhớ đến dự án đó của tôi.”

“Dĩ nhiên rồi, anh mau quay về xin lỗi bà ấy, biết đâu còn kịp.”- Phụng Cơ lúc này rất thật lòng mà nói những lời này, ít ra chính cô cũng hơi giật mình khi có thể nói ra câu này.

Trịnh Vũ Thần điềm nhiên hỏi: “Tôi về còn em thì sao?”

“Cứ thả tôi ở trạm xe buýt phía trước là được.”- Phụng Cơ vẫn thường đi chuyển xe buýt của trạm này.

Trịnh Vũ Thần không trả lời, vẫn cho xe chạy với vận tốc đều đều. Chẳng bao lâu đã tới trạm xe buýt mà Phụng Cơ chỉ định, nhưng anh lại không hề dừng lại mà chạy thẳng đi, từ đầu tới cuối một cái thẳng xe cũng không có.

“Nè, chạy qua rồi... sao anh không dừng lại?”- Phụng Cơ nhìn trạm xe buýt bị bỏ lại phía sau rồi quay qua nhắc nhở Trịnh Vũ Thần.

Anh thờ dài trông có vẻ mệt mỏi, không nhìn cô mà thần nhiên nói: “Làm sao tôi có thể để em dừng lại ở đây chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Sẽ Không!

Cứ như vậy, xe của Trịnh Vũ Thần cứ thong thả chạy trên đường, lúc dừng chờ đèn đỏ, cô thấy anh gọi điện dặn người nào đó chặn bị xe lẫn, Phụng Cơ có chút tức giận nói không cần, cho dù chân cô bị chặt thì cũng sẽ không dùng xe lẫn, đường đường là thiếu chủ Kim Điều Môn như cô mà lại dùng tới xe lẫn thì chắc sẽ bị thuộc hạ cười vào mặt. Cũng may là thấy cô không chịu thì Trịnh Vũ Thần cũng không ép, anh chỉ lắc đầu tỏ vẻ hết cách.

Trên đường đi ngoại trừ mấy câu hỏi thì Trịnh Vũ Thần cũng khá kiệm lời, chắc trong lòng anh vẫn còn lo về cách đối phó với mẹ mình. À, có một lúc anh hỏi nhà cô ở đâu, Phụng Cơ nói cô không dám về nhà trong bộ dạng này, sẽ làm người nhà lo lắng. Thật ra thì Phụng Cơ không thể nói nhà mình cho Trịnh Vũ Thần biết được, thứ nhất vì cô là sát thủ, tránh để lộ càng ít thông tin càng tốt, thứ hai nơi cô sống thuộc dạng chung cư cao cấp nếu anh biết chắc hẳn sẽ nghi ngờ là một người làm công như cô thì lấy tiền đâu ở đây? Thôi vậy, chỉ là một nhiệm vụ thì cần gì cô phải thành thật?

Xe dừng lại trước một căn nhà lớn chừng một phút thì có một người phụ nữ chạc 40 tuổi, gương mặt phúc hậu chạy ra mở cánh cổng lớn cho xe của anh chạy vào gara.

Phụng Cơ ngạc nhiên nhìn căn nhà đồ sộ trước mắt, cô im lặng và sẽ không hỏi mấy câu ngu ngốc như: Đây là đâu? Bởi vì nhìn cũng đủ biết đây là nhà riêng của Trịnh Vũ Thần.

Trịnh Vũ Thần xuống xe, Phụng Cơ cũng định mở cửa bước xuống thì cửa xe được anh mở ra, Trịnh Vũ Thần không nói một câu, cúi người xuống.

“Anh làm gì?”

Trịnh Vũ Thần nhìn cô cười: “Bé em vào trong, chẳng phải em nói không muốn ngồi xe đẩy sao?”- Không cho cô thời gian, anh dễ dàng bế bổng cô lên rồi đi vào bên trong nhà. Phụng Cơ tuy không nhìn nhưng vẫn nhạy bén những ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của người giúp việc, chỉ là người đàn ông ẵm một cô gái thôi, sao người làm ở đây với nhân viên ở Trịnh Thị đều dùng ánh mắt quái dị nhìn mình vậy nhỉ? Trịnh Vũ Thần đặt cô ngồi xuống sofa rồi đi lên tầng trên làm gì đó. Người phụ nữ trung niên kia lúc này mới bước lên đặt ly nước lên bàn rồi mỉm cười nhìn cô, lịch sự nói: “Tiểu thư dùng trà.”

“Cảm ơn dì.” Phụng Cơ gật đầu, nhã nhặn nói.

Người phụ nữ đó cười, Phụng Cơ thấy lạ liền hỏi lại: “Có chuyện gì sao?”- Tuy là bộ dáng cô bây giờ có chút khó coi nhưng cũng không cần phải cười công khai chứ?

Người phụ nữ kia như đã đọc được suy nghĩ của Phụng Cơ, bà vội nói: “Không có gì, tôi chỉ cảm thấy thật may mắn khi người cậu chủ dẫn về không phải cô tiểu thư họ Trương ngạo mạn đó.”

Phụng Cơ hiểu rõ nhưng vẫn hỏi: “Cô tiểu thư đó rất ngạo mạn sao? Cô ta thường đến đây sao?”

Người phụ nữ đó nói: “Cô ta đến đây để tìm đại thiếu gia, nhưng lại kéo tôi ngồi xuống nói đủ thứ chuyện mà tôi không hiểu, túi sách rồi quần áo gì đó.”

Phụng Cơ mỉm cười, cũng không muốn nói về đề tài này tiếp, phía cầu thang vang lên giọng của anh: “Di Hoài, đi đừng dọa cô ấy chứ?”

Di Hoài nhìn Trịnh Vũ Thần đang cầm hộp cứu thương đi tới: “Hiếm khi cậu dẫn một cô gái tốt về nhà, tôi mừng còn không kịp sao lại dọa cô ấy chứ?”

Trịnh Vũ Thần cười cười đi đến sofa ngồi xuống đất, như mọi lần tự nhiên hết mức, anh xoa xoa chân cô rồi ngẩn đầu: “Ai nói cô này là cô gái tốt, cô ta... là đứa trẻ nghịch ngợm, không chịu quý trọng bản thân.”

Nói rồi anh tiếp tục cúi đầu nắn chân cho cô, Di Hoài thấy vậy thì mỉm cười đi vào bếp. Phụng Cơ không đồng ý với câu nói vừa rồi của anh nhưng vẫn giữ câm ngôn sững, im lặng là vàng.

Giúp chân cô bớt đỏ xong, Trịnh Vũ Thần để Di Hoài diu cô vào một căn phòng thay đồ. Bộ quần áo đơn giản nhưng là của phụ nữ này sao lại xuất hiện trong nhà Trịnh Vũ Thần chứ? Là của mấy cô tình nhân của anh sao? Vừa nghĩ tới thì cô đã buồn nôn rồi, không muốn mặt.

Di Hoài bên cạnh nhìn ra được sự chán chường của Phụng Cơ, di liền nói vu vơ: “Thật là, cậu chủ dẫn bạn gái về nhà cũng không chuẩn bị tốt một chút, con gái tôi còn nhỏ không biết cô mặc vừa đồ nó không nữa.”

“Vóc dáng con không khó mặc đồ, chắc được.”- Phụng Cơ đảo mắt một vòng rồi gương gao lấy bộ đồ bộ vào toilet thay. Thật là, bây giờ đến quản gia cũng có thể nhìn ra cô đang nghĩ gì, không lẽ ở cạnh Trịnh Vũ Thần thì cô lại không đầu suy nghĩ đi sao?

Thay xong đồ, Phụng Cơ đi xuống sảnh nhưng đã không thấy Trịnh Vũ Thần đâu, xung quanh cũng không có bóng dáng người giúp việc, Di Hoài khi này đã vào bếp làm đồ ăn. Cô đi xung quanh tìm cũng không thấy anh, lúc đi gần đến thư phòng thì nghe tiếng lật sách ở bên trong, cô gõ cửa, bên trong truyền ra âm thanh: “Vào đi.”

Phụng Cơ bước vào, thấy Trịnh Vũ Thần đang ngồi sau bàn làm việc xem gì đó, cô nhìn quanh thì phát hiện tấm bảng trắng đang treo những tấm hình rất quen mắt.

“Anh bạn à?”

“Ừ! Em ra ngoài ăn gì đi.”- Trịnh Vũ Thần không ngẩng đầu.

“Hiếm khi nhìn thấy anh tập trung như vậy.”- Phụng Cơ cười nhẹ nói với anh nhưng mắt vẫn nheo lại nhìn tấm bảng đầy những tấm ảnh kia.

Trịnh Vũ Thần vẫn không ngẩng đầu nhưng bắt đầu trêu lại: “Thế nào, rất đẹp trai phải không?”

Phụng Cơ không trả lời, cô dồn toàn bộ sự chú ý lên những tấm hình kia. Hai bức ảnh đó rất ghê gớm, đều là hình của hai cái xác be bét máu, người thường nhìn vào chắc chắn khiếp sợ, chúng lại được treo trong phòng của Trịnh Vũ Thần. Cô thấy những người này quen lắm nhưng lại không nhớ ra là ai, vô thức bước đến gần tấm bảng đó để nhìn rõ.

Không thấy cô trả lời, Trịnh Vũ Thần ngẩng đầu, thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào những tấm ảnh kia thì lấy làm lạ, anh gọi: “Cơ Cơ?”

Phụng Cơ bị tiếng gọi của anh làm giật mình, cô dừng chân quay lại thì đã thấy Trịnh Vũ Thần đi tới nắm lấy cánh tay cô: “Đừng có nhìn mấy thứ kinh dị như vậy, tôi sẽ gặp ác mộng đó.”

Phụng Cơ nhìn anh, thắc mắc: “Những người này là ai vậy?”

Trịnh Vũ Thần diu cô đến sofa ngồi xuống: “Họ là hai nạn nhân của vụ án 19 tháng 12.”

Phụng Cơ giật mình, hóa ra là bọn họ, đám người tàn ác nhà họ Trương vừa nghĩ đến là cô lại sôi sục máu thù hận. Ngực khí dần trở nên lạnh lẽo: “Trương Thanh Thanh, Trương Duệ Tiết còn có... Trương Luyến Tâm”

“Không ngờ em cũng quan tâm về vụ này.”- Trịnh Vũ Thần cười ngắc nhiên nhìn cô.

Thu lại vẻ lạnh lẽo, Phụng Cơ cũng cười nhạt, dư thừa, tất cả đều là do cô giết sao cô lại không biết. Đến nay cô chỉ giữ lại mạng của Trương Luyến Tâm và thất bại khi ra tay với Trương Anh Quyên.

“Anh nghiên cứu mấy vụ này làm gì? Lỡ như anh vô tình biết điều gì đó không nên biết, sát thủ đó sẽ đến tìm anh giết người diệt khẩu thì sao?”- Phụng Cơ ra vẻ cần trọng nhìn anh.

Trịnh Vũ Thần vốn dĩ nên lo sợ trước lời nhắc nhở của cô, nhưng ngược lại anh hỏi: “Em thấy tôi có gặp nguy hiểm không, nếu là em liệu em có ra tay với tôi không?”

Im lặng một lúc như đang tìm kiếm câu trả lời, cô nói: “Sẽ không.”

Phụng Cơ chỉ cười nhẹ, trông cô vô cùng dịu dàng trong bộ váy màu lam nữ tính, cô tựa như ngọn gió mang theo hương hoa nhẹ nhàng phảng phất khiến Trịnh Vũ Thần có chút say đắm. Nhưng đâu ai biết về đẹp đó chính là tu la thiếu chủ của Kim Điều Môn.

Trước tòa nhà Trịnh Thị, Evan ngồi trên bậc thềm đảo mắt tìm khắp nơi, thỉnh thoảng cậu lại nhìn đồng hồ, rõ ràng cậu đã báo với Phụng tỷ là 6 giờ sẽ có vụ mua bán thuốc phiện ở địa bàn của tổ chức rồi, bây giờ chỉ còn hai tiếng nữa nhưng lại chẳng thấy người đâu, tiêu rồi có khi nào Phụng tỷ xảy ra chuyện gì không?

Tình hình gần đây của Phụng tỷ không tốt, cứ bị thương liên miên, nếu bị kẻ thù mạnh tập kích chắc hẳn sẽ khó chống chọi được.

“Tiểu thụ nhà anh đang làm gì ở đây vậy?”- suy nghĩ thì một giọng nói phía sau làm cậu giật bắn mình.

Evan ôm ngực giật mình: “Cô là ma sao, đi không có tiếng động gì, muốn dọa chết người à?”

Trúc Diễm mím môi, xem ra mỗi lần gặp tiểu thụ này là cô phải trưng cái dáng đánh đá ra mới không bị cậu ức hiếp rồi.

“Tiểu thụ, đứng đây đợi ai vậy?”

Evan nhìn xung quanh rồi hỏi: “Có thấy Phụng tỷ không?”

“Cơ Cơ á? Hồi sáng đã rời đi cùng Trịnh tổng rồi.”

“Rời đi? Không phải chị ấy phải làm việc sao?”

“Chuyện dài dòng lắm, đi theo tôi kê cho nghe.”- Trúc Diễm nháy mắt một cái rồi thông thả bước đi, Evan hơi ngần người ra, cậu không hoa mắt phải không? Vừa rồi có người rất khả ái đứng đây nháy mắt với cậu mà, không phải là bà chằn đánh đá đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Evan đi theo Trúc Diễm, im lặng nghe cô nàng kể lại mọi chuyện xảy ra, từ Hồ Như Thủy đến gây sự rồi đến Phụng tỷ “Bị hại” thế nào.

“Vậy hai người họ đi đâu rồi?”

“Làm sao tôi biết được?”- Trúc Diễm bỏ hai tay vào túi thông thả bước đi.

Evan định nói gì thì thấy vẻ mặt vốn rất thoải mái của Trúc Diễm đột nhiên căng thẳng thấy rõ, cậu nương theo tầm nhìn ấy. Một đám người áo vest đen chỉnh tề bước tới trước mặt hai người, một trong số đó đang nhìn Trúc Diễm muốn nói gì thì cô nhanh tay túm lấy cánh tay Evan, sợ hãi lui ra sau, nói nhỏ với anh: “Anh, anh mau đuổi bọn họ đi đi.”

“Tại sao?”- Evan chẳng hiểu mô tê gì nhưng thấy cô gái đánh đá kia sợ sệt nấp sau lưng mình, lần đầu tiên cậu cảm thấy thật thoải mái, thật tự hào. Đáng về lúc tỏ ra yếu đuối của Trúc Diễm quả thật rất đáng yêu, cô tuy không được nói là xinh đẹp nhưng gương mặt thì rất ưa nhìn, đôi mắt đen láy tròn xoe long lanh, bờ môi nhuộm một chút hồng của son trông càng căng mọng thật sự nếu đánh giá kỹ thì có khi cậu sẽ nhìn đến mê mẩn.

Trúc Diễm nhìn Evan đang ngu ngốc nhìn mình, cô chỉ biết thầm nghĩ rằng, cái tên ngu ngốc này có nương tựa được không đây?

“Không sao cả, mau, giải quyết mấy người kia đi.”- Trúc Diễm nói rồi mạnh tay đẩy mạnh vào lưng Evan khiến cậu nhào vào đám người kia còn Trúc Diễm thì nhanh hơn hết, cô quay đầu chạy.

“Đứng lại!”- Đám người kia định đuổi theo Trúc Diễm. Lúc này Evan đột nhiên đứng lên, ôm chặt lấy một tên có vẻ là đầu xỏ của bọn chúng, hướng về phía Trúc Diễm nói: “Chạy đi!”

Trúc Diễm quay lại, nhìn cậu đang liều mạng ôm lấy tên vệ sĩ vạm vỡ thì có chút không nỡ, nhưng cô không để lọt vào tay đám người kia được, kệ đi, chạy trước có gì sám hối với phật tổ sau vậy.

“Buông ra!” - Tên vệ sĩ đầy mạnh Evan ra khiến cậu ngã xuống đất, kế tiếp mấy người khác cũng xúm vào tấn cho cậu vài chưởng.

“Đau, đau đừng có đánh, biết tôi là ai không hả?” - Cậu lấy hai tay đỡ những cú đập mạnh của mấy người kia.

“Dừng lại!” - Tên cầm đầu kia ra lệnh, lập tức mấy thuộc hạ kia dừng lại. Hắn ta ngồi xuống: “Chú em, chó nhà ai mà mạnh miệng vậy? Lại còn dám xen vô chuyện của tụi tao?”

Khỏe miệng Evan rướm máu, cậu cười khẩy rồi phun ra một ít máu xuống đất, học theo kiểu cao ngạo của Phụng Cơ mà nói: “Ngay cả người của Phụng ty mà mày cũng dám đánh, có biết hậu quả thế nào không?”

Hắn ta khinh bỉ cười, chậm rãi lui ra sau, Evan đang không biết hắn ta làm gì thì mấy tên thuộc hạ đã bu lại tiếp tục đánh cậu.

Tên cầm đầu bước lên, nhìn Evan đang thê thảm dưới đất nói: “Biết sao tao không tin không? Nguyễn Long Phụng Cơ sẽ không nuôi phế vật. Từ nay nếu để tao gặp mày ở đâu, tao sẽ đánh ở đó, rõ chưa?”

Bọn chúng rời đi, bỏ lại Evan đang cả người bầm dập nằm dưới đất.

Phụng Cơ ngồi trên sofa uống nước ấm, tính ra thì hoàn cảnh ở nhà Trịnh Vũ Thần không tệ nhưng phong cách bày trí ở đây khiến cô không quen cho lắm. Đơn giản là vì tổng thể nhà Phụng Cơ theo tông màu trầm, tạo cảm giác ấm nhưng đồng thời cũng có chút gì đó lạnh lẽo. Còn ở đây, khắp cả căn biệt thự lớn này toàn bộ đều là màu trắng, cửa kính trong suốt càng làm phong thái ở đây vô cùng tự nhiên, nói tóm lại, nhà của anh nhất định sẽ giống với con người của anh.

Xung quanh vườn hoa là bức tường cao gấp đôi đầu người. Toàn bộ cửa ra vào đều vô cùng chặt chẽ, có thể nói ở đây là nơi không dễ gì bước vào. Và lại theo như giác quan nhạy bén của sát thủ, Phụng Cơ luôn cảm thấy đâu đó trong bóng tối đều có những cao thủ âm thầm bảo vệ hoàn cảnh xung quanh.

Xem như đã quan sát xong xung quanh, kết luận cuối cùng của cô đó là không được tự tiện hành động. Phụng Cơ nhìn bóng lưng Trịnh Vũ Thần ở phía ban công, anh đang nói chuyện điện thoại.

Trịnh Vũ Thần tựa vào ban công, nói qua điện thoại: “Đội trưởng Vu, anh nói chút nữa sẽ có giao dịch hàng trắng à? Vẫn là Kim Điều Môn sao?”

Người đàn ông bên kia nói: “Nội gián tôi gài vào Kim Điều Môn đã báo tin này, bảo đảm chính xác. Nhưng trước giờ tổ chức này vốn dĩ dùng lớp kính doanh để ngầm hoạt động xã hội đen lại chưa bao giờ có phi vụ giao dịch ma túy nào, sao giờ lại phá lệ chứ, tôi dám chắc Nguyễn Long Phụng Cơ sẽ kịp thời ngăn cản.”

“Nguyễn Long Phụng Cơ? Có phải là thiếu chủ của tổ chức đó không? Cô ta không giao dịch ma túy sao?”

“Đúng vậy, trước giờ vẫn thế, tóm lại chỗ quen biết nên tôi muốn cậu tham gia vào vụ này, chúng ta đến đó cùng thu tóm số hàng đó thế nào?”

“Nửa tiếng nữa!” - Trịnh Vũ Thần tắt máy, đi vào nhà, thấy Phụng Cơ đang chăm chú nhìn ra vườn hoa.

“Nghĩ gì chăm chú thế?” - Trịnh Vũ Thần ngồi xuống cạnh cô, anh cúi người mang giày.

Phụng Cơ thấy vậy hỏi: “Anh đi đâu à?”

Trịnh Vũ Thần không hề che giấu: “Hôm Kim Điều Môn và mấy nhóm xã hội đen nhỏ lại bắt đầu lộ hành, bạn của tôi là cảnh sát bảo tôi đi cùng.”

Phụng Cơ nhíu mày, sao Trịnh Vũ Thần lại biết nguồn tin này chứ? Đây chỉ mới lan truyền nội bộ thôi, với lại trước sao gì thì cô cũng sẽ đến đó giải quyết mở ma túy đó, nhưng sao lần này cảnh sát lại thò tay vào? Phải chăng là muốn dẫn mặt Kim Điều Môn? Muốn thông qua hành động này nhắc nhở tới tổ chức là ngoài Kim Điều Môn ra vẫn còn có một thế lực là cảnh sát.

Đội trưởng cảnh sát chính là Vu Quốc Trung kia lại bắt đầu không yên phận. Tên này là do Nguyễn Long Tuyết dùng tiền mua chuộc, xem ra gã muốn hút hết số ma túy lập công rồi. Lại còn dám kéo Trịnh Vũ Thần vào việc này, mà cái tên này cũng thật là, việc đâu liên quan đến anh ta, sao anh ta phải tham gia?

“Việc này đâu phải việc của anh, rất nguy hiểm đó, anh đừng đi thì tốt hơn.” - Phụng Cơ tỏ vẻ thờ ơ.

Trịnh Vũ Thần cười: “Thật ra con người tôi rất thích mạo hiểm, tôi rất hứng thú với những bí mật đó, giống như vụ án 12 tháng 9 hoặc... lý do thiếu chủ Nguyễn Long Phụng Cơ kia lại bài trừ một môn hời lớn như ma túy.”

Tay cầm ly nước của Phụng Cơ bỗng siết chặt lại, cô mất mấy giây mỉm cười nói: “Vậy anh đi sớm về sớm.”

Trịnh Vũ Thần đột nhiên quay qua nhìn cô: “Cơ Cơ, câu này của em giống như nói với chồng vậy. Em cứ ngủ ở bất kỳ phòng nào em thích, và rất hoan nghênh em dùng phòng của tôi.”

Phụng Cơ bắt đầu nhận ra hóa ra bản thân cô cũng có lúc bị lời nói làm cứng họng, cô thờ ơ đáp: “Ồ!”

Trịnh Vũ Thần giờ tay xoa đầu cô rồi đứng lên rồi đi. Phụng Cơ ngay sau đó cũng lầy điện thoại bấm một dãy số vào hệ thống mật của tổ chức. Cùng lúc có ai giọng nói phát ra từ tai nghe.

“Chuyện gì?”

“Phụng Nhã, Thiết Hạo hai người mau đến sông bạc 17 giải quyết cuộc giao dịch ở đó đi.”

Phụng Nhã nghe vậy thì lớn giọng: “Cô nghĩ mình là ai mà ra lệnh ở đây?”

Thiết Hạo cũng lên tiếng: “Ok baby.”

Phụng Cơ không nói nhiều cũng không bận tâm đến Phụng Nhã đang bắt mẫn, cô thắng thùng tắt máy. Hơn hết, Phụng Cơ hiểu tính của Phụng Nhã tuy rằng từ nhỏ đến lớn vì một lý do không rõ nào đó mà cô và Phụng Nhã luôn đối ngược nhau, nhưng tuyệt đối ai cũng hiểu một điều là đối phương sẽ không hại mình. Ngoài mặt càng đối nghịch thì thâm tâm càng đơn giản.

Có trách thì trách Nguyễn Long Tuyết, từ nhỏ bà ta luôn tạo mọi cơ hội để hai người so tài, chắc vì lý do này mà cô và Phụng Nhã luôn trong tư thế cạnh tranh.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Quả Nhiên Là Cô!

Thật không ngờ Trịnh Vũ Thần giữa chừng lại rời đi như vậy khiến cho Phụng Cơ phải thay đổi kế hoạch. Thay vì đến sông bạc thì cô ở lại đây để tìm Khóa Kim Cương kia. Nói không chừng nó được giấu trong thư phòng, nơi Trịnh Vũ Thần thường làm việc.

Phụng Cơ đeo mặt nạ che đi đôi mắt đen láy, khéo môi khẽ nâng lên nhìn xung quanh, thật không ngờ Trịnh Vũ Thần đối với cô không chút cảnh giác, ngay cả người giúp việc cũng không có ở đây. Phụng Cơ đi nhanh vào phòng làm việc, bây giờ cô mới để ý đến cách bày trí, cả căn phòng không lớn lắm, đa số đều là giấy tờ gì đó. Phụng Cơ đi đến bên chiếc bàn lớn kéo ngăn tủ ra tìm kiếm, nguy thật, đến giờ cô vẫn chưa hình dung được Khóa Kim Cương đó ra làm sao, cho dù nó thật sự có ở đây thì cũng không thể nhận ra được.

Đôi mắt chợt nhìn đến kệ sách phía sau tấm bảng nhỏ, trên đó có một chiếc hộp có vẻ đã được gói bọc kỹ, Phụng Cơ đi đến, thử dùng chiêu thức mà Evan thường dùng để xâm nhập bảo mật để phá mã nhưng lại chẳng nhằm nhò gì, bên trong này chắc chắn có gì đó quan trọng, nếu không Trịnh Vũ Thần đã không cần dùng tới phương pháp bảo mật với nó.

“Quả nhiên là cô.”

Giọng nói quen thuộc khiến Phụng Cơ có chút khản trương, cô ngẩn đầu nhìn ra phía cánh cửa, kinh ngạc trừng lớn mắt, sao anh ta vẫn ở đây? Không đúng, không lẽ...

“Anh gài tôi?”- Phụng Cơ nheo mắt nhìn Trịnh Vũ Thần.

Anh rất thông thả khoanh tay dựa vào cửa nhìn cô: “Tôi không gài thì làm sao em dùng thân phận thật nói chuyện với tôi, tôi biết em là ai, không cần che mặt.”

Phụng Cơ đảo mắt, nguy rồi, nơi này không thể ở lâu. Cô vung tay phóng một con dao nhỏ về phía Trịnh Vũ Thần, anh lách người né tránh sau đó khéo miệng nhếch lên phóng về phía cô. Phụng Cơ nâng tay định điểm huyệt đạo của anh nhưng cánh tay cô bị nắm lại, anh rất dễ dàng xoay người áp lưng cô vào tường, bóp chặt cổ cô.

“Quả nhiên anh không dễ qua mặt.”

Trách thì trách lẫn này cô khinh địch đi.

Trịnh Vũ Thần bật cười: “Ngốc, ngay từ đầu em vốn không giấu được tôi, có biết vì sao không? Từ lần đầu tiên em xuất hiện bên cạnh Trịnh Vũ Khang tôi đã nhìn ra vết thương trên tay của em, xét về góc độ và độ sâu của vết thương đều do chính em tự dùng dao đâm, tưởng làm như vậy có thể che đi vết đạn bắn ở chân, em thật ngốc.”

Phụng Cơ kinh ngạc, cổ bị anh nắm lấy tuy Trịnh Vũ Thần không dùng sức nhưng vẫn khiến cô khó chịu: “Không thể nào...”

Cô đã cố gắng diễn xuất như vậy, không lẽ đã bị anh nhận ra từ lần đầu tiếp xúc? Trịnh Vũ Thần đã biết vậy mà còn cố tình để cô tiếp cận, vậy ra cuối cùng Phụng Cơ lừa người rồi cuộc bị Trịnh Vũ Thần lừa lại.

Trịnh Vũ Thần phì cười: “Do chính tôi trị thương cho em, mỗi lần như vậy tôi đều có thể nhìn ra em vì sao lại bị thương.”- Anh đột nhiên dừng lại, thu lại nụ cười nói: “Tôi nói có đúng không? Phụng - tỷ.”

Hai chữ Phụng tỷ được Trịnh Vũ Thần nhấn mạnh, không thể che đi sự tức giận trong đó.

Phụng Cơ cười khẩy, thì ra cúi cùng là anh muốn dùng gây ông đập lưng ông này để vờn bắt cô, minh tri cố muội*, quả là cao tay, một lần nữa chứng minh cho Phụng Cơ thấy con người này không thể đùa.

(*) Biết mà làm như không biết.

Cô lạnh nhạt nói: “Nếu đã bị anh phát hiện rồi, xem như tôi thua, muốn chém muốn giết thì tùy.”

“Chật chặt! No no no.”- Trịnh Vũ Thần chất lưỡi vài cái rồi lắc đầu: “Cơ Cơ, em không hẳn là ngu ngốc cũng chưa thua tôi, ít ra...”

Trịnh Vũ Thần thu lại vẻ bồn chồn, ánh mắt anh trông rất điềm tĩnh ôn hòa, nhưng lại che giấu một vẻ sâu xa khiến người ta không dám tới gần. Anh đưa tay lên, chạm vào chiếc mặt nạ trên mắt cô, từ từ tháo xuống, khi tất cả dung mạo khuynh thành được hé lộ, Trịnh Vũ Thần ném chiếc mặt nạ trong tay lên bàn, anh nhẹ nhàng như là lưu luyến xoa má cô: “Ít ra, em cũng thắng tôi, vì bây giờ tôi đang không nở, một chút cũng không nở xử lý em.”

Phụng Cơ nghe vậy thì có chút ngạc nhiên, không nở sao?

“Anh biết tôi là sát thủ, nếu có cơ hội nói không chừng tôi sẽ giết chết người đầu tiên thấy được gương mặt của bản thiếu chủ.”

Trịnh Vũ Thần không hề tức giận, anh bật cười, ôn nhu nhẹ nhàng vuốt một loạn tóc trên vai cô: “Tôi không cần cũng không muốn biết em có mục đích gì, tôi chỉ không muốn em lừa tôi. Nên nhớ hai chữ “sẽ không” đó của em tôi rất coi trọng.”

Phụng Cơ ngạc nhiên kèm theo một chút khó hiểu nhìn Trịnh Vũ Thần, từ từ nhớ lại cạu hỏi xưa anh.

“Em thấy tôi có nguy hiểm không, nếu là em liệu em có ra tay với tôi không?”

“Sẽ không.”

Đúng, nhưng sao cô lại nói như vậy nhỉ? Phụng Cơ cũng không hiểu nổi cái miệng của mình, sao lại tùy tiện nói ra hai chữ đó, nếu để Nguyễn Long Tuyết biết, chắc chắn bà ta sẽ dùng hình phạt khổ hình để trừng phạt cô.

“Anh muốn sao?”- Phụng Cơ lấy lại bình tĩnh, cố gắng để bản thân dịu hết mức có thể.

“Theo tiền lệ, nếu có người dám có ý định với Trịnh thị thì sẽ giao cho cảnh sát, nhưng với cảm tình của tôi với em thì... em có thể đi. À, thứ em cần không có trong hộp này đâu.”

Phụng Cơ cảnh giác nhìn anh, cô chậm rãi bước ra phía cửa, đặt cái hộp trong tay lên bàn.

“Khoan đã!”- Trịnh Vũ Thần gọi, Phụng Cơ quay lại nhìn anh khó hiểu, Trịnh Vũ Thần vẫn cười nói: “Khóa Kim Cương đích thị ở chỗ tôi, Trịnh Vũ Thần tôi hoan nghênh em công khai đến lấy. Còn nữa, ngày mai đi làm đúng giờ, tôi có thứ muốn cho em xem.”

“Tại sao tôi phải nghe anh?”- Phụng Cơ cười lạnh, thứ gì không nên lộ cũng đã lộ rồi, cô cần gì cái vị trí nhỏ bé ở Trịnh thị?

Trịnh Vũ Thần im lặng một lúc, dùng ánh mắt sâu xa nhìn cô: “Bởi vì... em không thể thất bại.”

“Đừng quá hống hách, Nguyễn Long Phụng Cơ này không chỉ có hư danh đâu.”

Phụng Cơ không thèm đứng đây lâu, cô thoáng một cái đã rời đi mất, Trịnh Vũ Thần còn muốn nói gì đó thì giờ chỉ biết lắc đầu, còn cao ngạo như vậy nữa, hừ em chỉ có chạy là nhanh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Người Con Thích

Phụng Cơ vừa về tới nhà, cô mở cửa định bước vào ngủ một giấc, vừa vào trong thì đã bắt đầu cảm thấy khác thường, cô không hề bật nhạc nhưng lại nghe âm nhạc du dương phát ra từ đầu mp3. Cô đưa mắt nhìn đến trên bàn cạnh sofa, trên đó là lon bia, hoa quả, hộp mì và hai cái ly. Phụng Cơ bắt đầu tràn ngập sự không vui, đột nhiên chân cô có thứ gì đó cọ vào, cô cúi đầu, dưới chân là một con chó lông xù trắng tuyết đang dùng tay chạm vào chân cô, nó quả thật rất đáng yêu nhưng đối với Phụng Cơ thì càng trái ngược, cô sững sờ bước qua một bên.

Con chó nhỏ bị cô làm giật mình, kêu lên thất thanh, Phụng Nhã từ bên trong chạy ra, trên người cô ta còn đeo cái tạp dề ngàn năm không sử dụng của cô.

“Cô làm gì vậy hả? Sao lại ăn hiếp Petty chứ? Chó cô cũng không tha à? Đồ lòng lang dạ sói.”

Phụng Nhã đau lòng ẵm con chó kia lên, vừa vuốt vừa vuốt xoa. Petty cũng rất ngoan ngoãn, như tìm được “chỗ dựa vững chắc” mà cọ cọ vào ngực Phụng Nhã.

“Cút!”

Phụng Cơ không để tâm đến câu nói khó nghe của Phụng Nhã. Vì vốn dĩ bây giờ cô vô cùng mệt mỏi và nếu cô ta còn cùng với con Petty chết tiệt kia còn ở đây thì cô lẽ cô sẽ dùng tới súng mất.

“Cô tưởng tôi muốn đến đây làm sao? Thiết Hạo, mang tên súc vật kia ra đây.”- Phụng Nhã ngồi xuống một chỗ xoa “vết thương” cho cún yêu.

“Đi mau!”- Vu Quốc Trung bị Thiết Hạo đập một cái mạnh, gãi ta mặt mũi be bét máu lẫn ra đất, gã hoảng sợ nhìn xung quanh, lúc nhìn thấy Phụng Cơ, gã liền vui mừng bò tới quỳ dưới chân cô: “Phụng tỷ, tha cho tôi một lần đi, lần này là cấp trên, lệnh của cấp trên tôi không thể kháng lại được, tôi không có ý đối đầu với chị đâu, tha cho tôi một lần đi mà.”

Phụng Cơ không nhìn gã ta, cô cũng hoàn toàn dừng dừng không trả lời. Phụng Nhã bên cạnh bước tới lạnh lùng đá Vương Quốc Trung một cái khiến gã ngã ra đất: “Tổ chức cho ông lợi ích là vì ông có thể ứng phó với cấp trên của ông, bằng mọi giá phải tránh xa hoạt động của chúng tôi, bây giờ ông bảo mình không cần được cấp trên vậy chứng minh ông đã không còn giá trị lợi dụng.”

“Không, không, không, Phụng tỷ...”- Vương Quốc Trung lật đật bò lại dưới chân Phụng Cơ: “Phụng tỷ, chị làm ơn cứu tôi, bao năm nay tôi luôn trung thành với chị mà, chị nói với hữu thượng dùm tôi, tha mạng cho tôi đi, sau này tôi không dám nữa.”

Phụng Nhã cười khẩy cúi đầu tiếp tục nâng niu Petty. Thiết Hạo cầm một quả táo vừa cắn vừa ngồi lên thành ghế, vừa nhai vừa nói: “Muộn rồi, ông xin ai cũng vô dụng thôi, đối với con cò vô dụng thì sớm muộn gì cả một nước cò sẽ hoàn toàn không có lực sát thương, kéo theo cả một ván cờ thất bại. Ông nhận tiền của chúng tôi bao lâu nay nhưng mà cho đến bây giờ tôi thấy ông bắt đầu...”- Thiết Hạo đưa táo lên miệng cắn một cái rồi nhai nát ra sau đó phun hết uống đất rồi nói: “Giống nó vậy, đã bị tôi lấy sạch chất ngọt, chỉ còn cái xác khô.”

Phụng Nhã bĩu môi nhìn hắn: “Mất vệ sinh.”

Thiết Hạo lườm cô ta một cái rồi tiếp tục cúi đầu ăn táo của mình.

“Phụng tỷ, tôi cầu xin tỷ, đừng giết tôi...”- Vương Quốc Trung không ngừng cầu xin, ở đây người có quyền giết lão ta hay không là ai thì lão sẽ chú tâm van xin người đó.

Phụng Cơ hoàn toàn như cách ly khỏi cuộc nói chuyện này giờ. Tâm trí cô rối bời cả lên, một chút cũng không tập trung, trong đầu chỉ còn những lời nói của Trịnh Vỹ Thần ban sáng.

“Tôi không cần cũng không muốn biết em có mục đích gì, tôi chỉ không muốn em lừa tôi.”

“Cơ Cơ, em không hẳn là ngu ngốc cũng chưa thua tôi, ít ra... ít ra, em cũng thắng tôi, vì bây giờ tôi đang không nở, một chút cũng không nở xử lý em”

“Nè Phụng Cơ, cô cứ giữ bộ dáng nhà sư ngồi thiền ngồi ở đó làm gì? Nói gì đi.”

Cô thờ dài, cũng may Thiết Hạo kịp thời gọi cô nếu không sẽ chẳng biết cô sẽ nghĩ tới chuyện gì. Phụng Cơ xoa mi tâm mệt mỏi: “Giám gã ta lại trước.”

“Cảm ơn Phụng tỷ.. cảm ơn.”- Vương Quốc Trung liên tục cúi đầu. Ít ra nếu giam lại, gã có thể còn hy vọng đợi người đến cứu, nếu gã được thoát thì Kim Điều Môn chả là cái thá gì, gã sẽ từng chút một khai ra toàn bộ đường dây của bọn chúng, sẽ dùng công chuộc tội. Nói không chừng một số tài sản của Kim Điều Môn sẽ vù vù bay vào túi gã, vừa nghĩ tới gã đã hưng phấn vô cùng.

Phụng Nhã bắt mắt bước lên: “Phụng Cơ, hạ người như lão ta nếu giữ lại, nếu có chuyện gì sẽ vô cùng bất lợi cho Kim Điều Môn, dù gì bao năm qua đường dây buôn bán người của chúng ta không ít thì nhiều lão cũng đã biết.”

Thiết Hạo nhai trái cây rồi nói: “Đúng vậy, không thể giữ lại.”

Phụng Cơ chau mày im lặng, mặc cho Vương Quốc Trung liên tục van xin, gã biết Phụng Cơ đang suy nghĩ đề xuất của hữu thượng và tả thượng nên cô tình làm chi phôi cô. Nhưng Vương Quốc Trung không biết sai lầm lớn nhất của gã là cô tình phân tán sự chú ý của Phụng Cơ vì qua hành động đó cô đã thấy được toàn bộ tâm tư của gã.

Phụng Cơ mỉm cười, một nét cười lạnh lùng nhìn gã: “Đáng lý ra tôi định tha cho ông một mạng, nhưng người phạm sai lầm có thể châm chước, kẻ mạng đã tằm thì quả thật không nên giữ lại.”

Phụng Cơ đứng lên nhân nhả đi vào phòng ngủ, chỉ lạnh nhạt để lại một câu: “Thiết Hạo cậu dọn sạch nhà cho tôi, Phụng Nhã cô đem lão ta đi chỗ khác xử lý, tránh làm dơ nhà tôi.”

Phụng Cơ đi vào phòng không quan tâm tới những tiếng van xin của Vương Quốc Trung.

Phụng Nhã vốn dĩ không ưa cái bộ dáng cao cao tại thượng của Phụng Cơ, thấy cô dám ra lệnh với mình thì xéo xắt lại nhưng chưa kịp nói thì đã nghe tiếng cửa đóng cái rầm từ bên trong.

Thật là cái con người này sao lúc nào cũng không kiên nhẫn nghe người khác nói vậy?

Thành phố này rất hoa lệ nhưng đối với một số người sẽ luôn nhìn thấy một màu u buồn của Paris, có thể vì ở đây rất cổ kính cũng có thể do sự khác nhau giữa thế giới quan của từng người.

Càng về đêm, hạt mưa càng nặng hạt, cơn bão vẫn chưa qua đi khiến cả con đường lớn cũng bị ngập nước.

Ánh đèn pha lê ánh lên sự tức giận trên gương mặt Trịnh Phần, bà ngồi phía sau bàn làm việc, vẫn là bộ đồ vest trắng cao quý, bà lúc nào cũng vô cùng nghiêm túc.

Trịnh Phần vung tay. Bộp! Một tập hồ sơ va mạnh vào ngực Trịnh Vũ Thần đang đứng đối diện sau đó rớt xuống đất.

“Vũ Thần, con nhìn xem trong mấy ngày này con liên tục bỏ bê công việc, những tập hồ sơ này đều liệt kê con số mà Trịnh Thị thất thoát lên tới cả tỷ đồng, con thật sự muốn làm ta tức chết hay sao?”- Trịnh Phần vô cùng lạnh lùng và tức giận, với sự phẫn nộ này của bà, Trịnh Vũ Thần cũng không hề phản pháo. Trịnh Phần thấy vậy liền quay qua phía hai người kia: “Còn hai đứa con, Vũ Khang, lần này con làm mẹ quá thất vọng, lại dám kết hợp với Vũ Thần làm ra cái chuyện tày trời này, ba đứa con làm giả một cuộc hôn ước này để lừa mẹ, chắc đã đủ dũng cảm rồi nhỉ?”

Trương Ánh Quyên bước lên, ngập ngừng một lúc rồi nói: “Bác gái, thật ra là chủ ý của con, lúc đó Vũ Khang không có ở đây, nếu không làm như vậy e là con đã bị cha con già cho gia đình kia rồi.”

Trịnh Phần thở dài, mệt mỏi xoa thái dương. Tâm lý của thương nhân bà hiểu rõ, lúc đó nhà họ Trương làm ăn xuống dốc, bắt đầu suy sụp. Trương Sa vì vậy nên định gả Trương Ánh Quyên cho một gia đình kinh doanh nhỏ, lúc đó ông ta làm sao dám tư tưởng tới Trịnh Thị. Lúc đó Trịnh Vũ Thần vừa từ quân đội trở về, tình hình suy sụp nên đột nhiên lại nói muốn đính hôn với Trương Ánh Quyên đương nhiên người làm mẹ như bà sẽ không phản đối. Còn Trương Sa, ông ta được một món hời lớn như Trịnh Thị giúp đỡ đương nhiên sẽ không ngu mà từ chối, tiếp đó sự nghiệp của nhà họ Trương bắt đầu phát triển.

Trương Ánh Quyên thấy Trịnh Phần không nói gì, cộng thêm việc Trịnh Vũ Khang và Trịnh Vũ Thần vẫn luôn duy trì tình trạng trầm mặc nên cô ta đóng vai đứng sĩ lên tiếng: “Bây giờ chúng ta không cũng có hủy hôn ước đâu, cứ tiếp tục hôn ước của hai nhà nhưng vị hôn phu của con sẽ là Vũ Khang thay vì Vũ Thần ấy da!”

Trịnh Vũ Khang âm ngắt tay Trương Ánh Quyên để nhắc nhở, người tôi yêu ơi, em không có nào sao, càng nói càng làm vẻ mặt của Trịnh Phần thêm nặng nề. Quả nhiên bà nói: “Chính vì thay đổi đối tượng nên mới là vấn đề, Ánh Quyên à, truyền thống thời gian qua đều biết Vũ Thần mới là chồng sắp cưới của con nếu bây giờ con đột ngột nói với báo chí là con yêu Vũ Khang con nghĩ mọi người sẽ nhìn nhận sự việc như thế nào?”

Cả căn phòng chìm vào im lặng, từ nãy tới giờ Trịnh Vũ Thần vẫn không nói gì, thấy vậy Trịnh Phần nhìn anh: “Vũ Thần, cô gái ban sáng là ai?”

Trịnh Vũ Thần nâng khóe miệng, ý cười lan tràn từ mắt đến cả gương mặt, anh điềm nhiên nói: “Người con thích.”

Cô gái Trịnh Vũ Thần thích? Chắc hẳn trong đầu Trương Ánh Quyên và Trịnh Vũ Khang đều có một dấu hỏi to đùng nên họ mới đồng loạt quay qua nhìn anh. Trịnh Phần cũng khá ngạc nhiên với câu trả lời ngắn gọn kia, ít ra thằng nhóc con này còn nói được một chữ thích, bà cứ nghĩ sau khi xuất ngũ nó sẽ chẳng còn hứng thú vào bất kỳ chuyện gì nữa rồi. Nhưng cô gái kia lại lịch không rõ, lần này bà nên vui hay nên lo đây?

Trịnh Phần thở dài, đúng là giới trẻ ngày nay, đẩy mọi chuyện đến một cục diện không thể tháo gỡ, bảo bà phải làm sao giải quyết cái vụ lùm xùm của ba đứa này đây?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Nghi Vấn

Đối với một tình huống dở khóc dở cười này, Trịnh Phần cũng khó xử lắm, bà còn cần tìm Trương Sa để giải quyết sau. Tạm thời cho Trịnh Vũ Thần và Trương Ánh Quyên duy trì quan hệ có danh không phận này vậy.

Sau khi nói chuyện xong, Trịnh Vũ Khang đưa Trương Ánh Quyên về nhà họ Trương trước, anh ta trở lại Trịnh gia đã là nửa đêm. Tất cả người làm đều đi nghỉ ngơi hết nên Trịnh Vũ Khang phải tự mình mở cửa vào, lúc đi ngang vườn hoa thì nghe có tiếng động, giờ này mà người nào còn thức? Trịnh Vũ Khang đi xem, anh ta nhìn thấy em trai mình đang ngồi trên bậc thềm uống bia.

Cùng là anh em nhưng Trịnh Vũ Khang lại luôn nhận thấy một điều, về mặt công việc anh ta làm tốt hơn, nhưng về ngoại hình chắc chắn không bằng

Trịnh Vũ Thần. Ở em trai lúc nào cũng có một loại khí chất tự do, phong nhã mà anh ta có cố cũng không được.

“Sao chưa ngủ?”- Trịnh Vũ Khang ngồi xuống bên cạnh.

Trịnh Vũ Thần nhìn anh hai một cái rồi cười cười lấy một lon bia bên cạnh ném cho Trịnh Vũ Khang.

Trịnh Vũ Khang nhận lấy sau đó bật nắp uống một ngụm, thấy Trịnh Vũ Thần không có ý định nói chuyện thì hỏi: “Cô gái mà em thích là cô Cơ Cơ đó à?”

Trịnh Vũ Thần nhìn Trịnh Vũ Khang mang theo chút ngạc nhiên, bộ anh thật sự lộ liễu vậy à? Chắc cũng lộ liễu thật, kéo Phụng Cơ đi trước mặt Trịnh Vũ Khang còn gọi điện truy hỏi quan hệ giữa anh ta với cô thì thẳng đần cũng nhìn ra được, sao cô gái kia lại không nhìn ra được điều này nhỉ?

Trịnh Vũ Khang chỉ đơn thuần là hỏi thăm, bản thân anh ta cũng có chút đề phòng với cô gái đó, ngoại trừ việc biết cô là “bạn của Tư Đình” thì anh ta chẳng hề biết gì về cô nữa. Trịnh Vũ Khang càng không ngờ câu trả lời của em trai khiến anh cực kì sững sốt.

“Cô ấy là Nguyễn Long Phụng Cơ.”

Trịnh Vũ Khang đơ mắt hai phút, cố gắng nghĩ xem đã nghe cái tên này ở đâu rồi, rất quen thuộc. Một lúc sau anh ta ngạc nhiên nói: “Thiếu chủ Kim Diệu Môn, Nguyễn Long Phụng Cơ, là cô ta sao?”

Trịnh Vũ Thần gật đầu một cái, anh hỏi: “Em có chuyện này muốn hỏi anh, ngày mà anh gặp cô ấy là 19 tháng 12 phải không?”

“Phải, hôm đó là ngày giỗ của một người bạn của anh tên là Tư Đình. Đi viếng mộ thì gặp được Cơ Cơ à không Phụng Cơ ngắt xiêu ở đó.”

Trịnh Vũ Thần trầm mặc, lúc anh đuổi theo Phụng Cơ tới cánh rừng đó, chắc chắn cô cố tình chạy đến đó, những thành viên của nhà họ Trương đều từ nạn vào ngày 19 tháng 12, trùng hợp người tên Tư Đình kia cũng qua đời vào ngày này, rốt cuộc người nhà họ Trương và cái chết của Tư Đình có liên quan gì? Còn nữa, giữa Phụng Cơ và Tư Đình có quan hệ gì? rốt cuộc là loại quan hệ gì mới khiến cô dù bị thương vẫn muốn chạy đến ngôi mộ đó? Là loại quan hệ gì có thể khiến một cô gái bán rẻ lương tâm của mình, giết người vô số?

Xem ra vụ án 19.12 mà Trịnh Vũ Thần anh luôn hứng thú điều tra lại bắt nguồn từ những câu hỏi này.

Trịnh Vũ Khang không biết Trịnh Vũ Thần đang nghĩ nhiều vậy, anh ta dặn: “Là ai thì anh không dám nói nhưng cô Nguyễn Long Phụng Cơ đó vốn là một sát thủ bất bại của Kim Diệu Môn. Cô ta tiếp cận em chắc chắn có mục đích.”

Trịnh Vũ Thần cười vu vơ hỏi: “Anh nghĩ em có thứ gì quan trọng mà khiến đại sát thủ đó tiếp cận em?”

Trịnh Vũ Khang ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Khóa Kim Cương, đúng, là Khóa Kim Cương.”

Trịnh Vũ Thần hất hơi nhẹ một cái rồi lườm sang chỗ khác, hậm hực nói: “Giờ, không phải là nhan sắc của em cộng với cơ thể trắng kiêu của em sao?”

Câu nói mang đầy mùi tự kỷ của Trịnh Vũ Thần khiến Trịnh Vũ Khang suýt nữa phun bia ra bằng lỗ mũi, biết thằng em của mình bắt đầu “tối giờ” anh ta không thêm ở lại nói chuyện nữa liền đứng lên, trước khi đi còn hạ giọng nói: “Xin lỗi, vì chuyện của anh và tiểu Quyên đã làm phiền em.”

Trịnh Vũ Thần không để tâm, ngẩn đầu tiếp tục uống: “Có là gì chứ.”

“Nhưng mẹ đã có ấn tượng xấu về em... sau này sẽ không chia tài sản cho em đâu.”- Trịnh Vũ Khang nheo mày, em thật sự không quan tâm sao?

Trịnh Vũ Thần cười: “Từ ngày em trốn khỏi đại học để vào quân đội thì mẹ đã có ấn tượng xấu với em rồi, còn về Trịnh thị, em không hứng thú, nhưng anh đó.”

Trịnh Vũ Khang bị Trịnh Vũ Thần chọc cười, anh ta vỗ mạnh vai anh, hào hiệp nói: “Yên tâm, anh nuôi em cả đời.”

Trịnh Vũ Thần xì một tiếng: “Buồn nôn chết được đấy.”

Sau khi Trịnh Vũ Khang rời đi, Trịnh Vũ Thần vẫn tiếp tục ngồi uống bia, bỗng chốc nhớ tới vẻ mặt của cô lúc bị anh vạch trần thì phì cười. Thật muốn xem xem Phụng Cơ trong truyền thuyết có thật sự là vô tâm vô tình không.

Tối nay không có trăng, chỉ có mây đen âm u, cơn bão đã gần đi qua rồi. Con gió từ phía nam sẽ thổi tới, ấm áp dịu nhẹ.

Sáng sớm, Evan như thường lệ đã xách hai túi điểm tâm đến nhà Phụng Cơ. Chắc chỉ có mình cậu là được đặc xá có thể ra vào nhà Phụng Cơ thường xuyên, không vì đặc biệt gì chỉ là nếu không như vậy thì e là ba bữa của Phụng Cơ vô cùng vất vả. Nhưng hôm nay, từ lúc bước vào Evan đã dùng hai túi đồ che lại gương mặt của mình, cậu quay lưng về phía cô loay hoay bày đồ ăn ra bàn rồi rón rén định rời đi.

“Cho tôi mượn laptop của cậu.”

Evan lập tức căng thẳng dùng máy tính trong giỏ che chắn rồi đi đến bàn làm việc của cô để xuống, cũng may là Phụng Cơ có vẻ đang rất chuyên tâm mà không nhìn vào mặt cậu, Evan quay người bước đi vài bước

“Đứng lại!”

Evan khóc không ra nước mắt, khổ rồi, lần này coi như toi đời cậu rồi.

Phụng Cơ đưa mắt nhìn Evan một cái rồi cảm ly cà phê bên cạnh uống một ngụm, lạnh nhạt nói: “Mặt của cậu có vấn đề gì sao?”

“Không có...”

“Quay lại.”- Phụng Cơ có vẻ bắt đầu không vui: “Không nghe thấy tôi nói gì sao?”

Evan khờ sở ra mặt, chẳng nào cũng chết thôi thì cứ tự thú vậy, cậu không tin người kia có thể tàn nhẫn với một thuộc hạ khá ái như mình. Evan từ từ quay lại, gương mặt bầm tím được lộ diện, cậu cười chiều tài: “Hà hà, Phụng tỷ...”

Phụng Cơ cũng mỉm cười cho có lệ: “Những vết thương này chứng minh quyết định huấn luyện lại của tôi là không sai, ai đánh?”

“Em không biết, bọn chúng không có nói.”

“Hử?”

“Phụng tỷ, em thật sự không biết mà... ày da, đừng quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này nữa, mau lên, Quang Sẹo cậu ra ăn sáng này, Phụng tỷ, chị cũng qua ăn đi.”- Evan lánh sang chuyện khác, cậu quay lại thì thấy Quang Sẹo đi từ căn phòng bí mật bên trong ra, đáng nói là trên mặt hắn cũng bị bầm tím.

Quang Sẹo đối với biểu cảm ngạc nhiên của Evan cũng không có phản ứng gì, hắn đi đến nói với Phụng Cơ: “Đã tiêm thuốc cho cô ta rồi.”

Phụng Cơ chỉ khẽ ừ một tiếng, cô cũng không hỏi han gì, Evan lấy làm lạ: “Phụng tỷ, Quang cũng bị thương mà, hay là cho cậu ấy tham gia đặc huấn lại với tôi đi.”

Quang Sẹo lạnh lùng nhìn Evan, cậu ta cũng hí hửng đáp trả với ánh mắt: Có khổ thì tôi cũng không ngại gì chịu một mình, người anh em, cậu phải đồng cam cộng khổ với tôi.

“Đám đàn em của Bold đến gây sự, Quang Sẹo và bọn họ đánh nhau, cậu ấy bị như vậy thì chắc chắn đám người kia cũng không khá khẩm gì hơn, còn cậu thì khác, nếu giao đấu thì cậu bị thương còn đám người kia lại vô sự.”

Phụng Cơ lạnh nhạt nói một câu khiến Evan cứng họng. Gì chứ, từ khi nào lại phân biệt đối xử với cậu như vậy? Thật là, cái định kiến chết tiệt này khi nào lại áp đặt lên người cậu?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Càng Không Được Yêu Nó.

Hôm nay “Nguyễn Long” lại có một sự xuất hiện của nhân vật đặc biệt. Người đó chính là Trịnh Vũ Thần, anh vừa bước vào đã chiếm đi không biết bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ bởi soái khí ngời ngời của mình, Trịnh Vũ Thần rất thoải mái đến quây lể tân mỉm cười khiến cô bé nhân viên suýt nữa thất hồn lạc phách, y như bị điều khiển mà nhìn anh.

“Người đẹp, cho anh tôi hỏi Nguyễn Long Phụng Cơ có ở đây không?”

Nhân viên nhỏ không chớp mắt trả lời: “Không có ạ...”

Trịnh Vũ Thần tiếp tục hỏi: “Có thể cho tôi địa chỉ nhà cô ấy không?”

“Em không biết nữa, cô chủ trước giờ rất ít khi đến đây.”

Nghe đến đây thì Trịnh Vũ Thần cũng đủ hiểu nhân viên ở “Nguyễn Long” không biết nơi này còn có sự tồn tại của một tổ chức lớn như Kim Điều Môn, từ việc cô nhân viên này gọi Phụng Cơ là cô chủ thay vì Phụng tỷ hay thiếu chủ đã nói lên tất cả. Vậy ra ngay cả nhân viên trong công ty mà cũng phải che dấu, xem ra người giữ vị trí chủ thượng kia thật sự rất cẩn trọng.

“Được rồi, cảm ơn người đẹp.”- Trịnh Vũ Thần nói, trước khi đi còn đặc biệt nháy mắt một cái khiến cho nữ nhân viên kia đơ ra nửa phút. Sau khi người đàn ông điển trai kia đi khỏi, thật lâu sau cô ấy mới giật mình nghĩ ra, chủ tịch dặn nếu có ai kì lạ đến hỏi han gì thì phải thông báo ngay.

Buổi tối Phụng Cơ vừa chạy xe vào gara thì đã nhận được một cuộc điện thoại của Nguyễn Long Tuyết.

“Con nghe đây.”- Cô đóng cửa xe rồi tiến vào thang máy, nhàn nhạt nói.

“Hôm nay Trịnh Vũ Thần đến ‘Nguyễn Long’ tìm con, con để lộ thân phận rồi phải không?”

Phụng Cơ nâng tầm nhìn, ánh mắt khẽ động, cô bấm số tầng sau đó vẫn bình tĩnh nói: “Vâng ạ, chủ thượng yên tâm, thuộc hạ sẽ giải quyết gọn gàng.”

Bên kia Nguyễn Long Tuyết im lặng một lúc như đang suy nghĩ gì đó, Phụng Cơ cũng không gấp kiên nhẫn giữ điện thoại.

Nhưng cô không ngờ câu nói tiếp theo của bà ta làm cô vô cùng ngạc nhiên.

“Làm gì thì làm, con không được tổn hại Trịnh Vũ Thần.”- dừng lại một lúc, Nguyễn Long Tuyết nói: “Càng không được yêu nó.”

Phụng Cơ siết chặt điện thoại trong tay, yêu sao?

Nguyễn Long Tuyết để điện thoại lên bàn, gương mặt không hề biểu cảm chỉ là có chút không vui. Bà ta quay qua Thiết Hạo đang đứng cạnh nói: “Cậu âm thầm theo dõi mỗi một động thái của Phụng Cơ cho tôi.”

Thiết Hạo nhướng mày, có chút kỳ lạ hỏi: “Chủ thượng, bà không tin tưởng cô ấy?”

Nguyễn Long Tuyết hít sâu một hơi rồi thở dài: “Tôi vốn dĩ chưa từng tin tưởng bất cứ ai.”

“Ngay cả con mình cũng không?”- Có vẻ Thiết Hạo hôm nay rất bạo gan.

Nguyễn Long Tuyết chau mày nhìn Thiết Hạo, hẳn biết điều nên đành đi ra ngoài. Một mình Nguyễn Long Tuyết ngồi lại, bà ta thật sự hy vọng chuyện của Phụng Cơ với Hà Tư Đình sẽ không diễn ra một lần nữa bởi vì đối với Phụng Cơ con út chủ bài này bà ta vẫn chưa nở vứt bỏ. Nhưng nếu nó thật sự động tình nữa, thì bà đành một tay phế bỏ tất cả.

Phải, trong ván cờ này, Nguyễn Long Tuyết chỉ nhắm vào Trịnh Phần và Trịnh thị, ngoài ra tất cả đều là quân cờ mặc bà ta lợi dụng.

Sáng sớm, từ căn tin, bãi gửi xe, các bộ phận nhân sự, tài chính, kế toán... đều là lời bàn ra tán vào của trên dưới trong ngoài Trịnh thị. Ngoài trời đang trong cơn bão, mưa gió sấm sét nhưng vẫn không cản được dư luận thiên hạ.

Dư luận quả thật chính là một loại vũ khí quy mô lớn mang tính hủy diệt vô hình.

“Nè, cái người tên Cơ Cơ đó hôm kia đã được Trịnh tổng bế ra xe đó.”

“Không phải chứ, thật không dám tin vào tai mình, Trịnh nhị thiếu gia chưa từng có tiền lệ yêu nhân viên nha.”

“Công khai như vậy chắc là Trương Ánh Quyên kia rút đài rồi, Trúc Diễm cô có vẻ thân với cô Cơ Cơ kia, biết gì thì chia sẻ chút đi.”

Trúc Diễm đứng kế bên, không nhịn được cũng tham gia bàn tán:

“Xi, vừa nhìn đã biết Trương Ánh Quyên kia chỉ là vị hôn thê trên danh nghĩa thôi, Trịnh tổng có bao giờ để ý cô ta đâu, hai người họ nhìn kiểu nào cũng chẳng giống loại quan hệ đó, ngược lại tôi thấy là Hồ Như Thủy kia mới đáng gờm, người gì mà vừa đánh đá vừa cao ngạo chẳng xem ai ra gì cô ta không bằng một góc Cơ Cơ, nhìn xem Trịnh tổng đối với Cơ Cơ tình cảm gì đâu á.”

Đang nói hăng say đột nhiên phía sau gáy Trúc Diễm truyền đến một con đau tê tê, cô nàng quay lại thì nhìn thấy gương mặt đầy thương tích của Evan, Trúc Diễm suýt chút bị dọa vì gương mặt bầm dập thấy thương của Evan.

Còn Evan thì dùng ánh mắt phẫn hận nhìn cô gái nhỏ trước mặt. Đột nhiên tay cậu bị kéo đi, này này, cô lại muốn kéo tôi đi đâu chứ? Tôi sợ bị đánh lắm rồi mà...

Trúc Diễm dùng hết sức kéo Evan đến một góc, cô nhìn anh hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“Tôi đưa Phụng tỷ tới đây...”

“Cô ấy đâu?”- Trúc Diễm hai mắt sáng rực nhìn xung quanh, tương lai Cơ Cơ có thể sẽ là tổng tài phụ nhân nha, giờ cô phải tranh thủ ‘làm quen’.

Evan bủi môi, nếu Phụng tỷ biết vết thương này của tôi là do cô gây ra thì xem cô có vui mừng muốn gặp chị ấy nữa không?

“Đi tìm Trịnh Vũ Thần rồi.”

Trúc Diễm thấy vẻ mặt của Evan vô cùng tệ, không ngờ đám người kia mạnh tay như vậy, bây giờ khóe miệng cậu bị lở ra chưa lành, khỏi nghĩ cũng biết là nói chuyện khó khăn đến chừng nào.

“Đau lắm hả?”

Evan xịu mặt rồi gật đầu, Trúc Diễm áy náy: “Cho tôi xin lỗi đi, tình thế cấp bách nên... nói tóm lại tôi chỉ tiền thuốc lại cho anh.”

Tưởng rằng Evan sẽ vô cùng cảm kích nào ngờ cậu lại xả một tràng dài: “Cô xem tôi là ai hả, ngay cả tiền để mua thuốc cũng không có à, nói cho cô biết, tôi đi siêu xe mặc đồ hàng hiệu đấy.”

Khi không bị nguyên gáo nước lạnh tạt vào mặt, Trúc Diễm nghiêng rằng tự nhủ phải bình tĩnh, nhưng dù có ngang ngược đến đâu thì lần này người sai là cô mà, nên cô phải mềm mỏng, Trúc Diễm cố gắng kiềm chế cái cảm giác muốn được lấy dếp mà tát cậu vài cái.

Ngược lại nhớ tới cảnh Evan liều mạng giữ chân đám người kia rồi hét lên với cô là “chạy đi.” lúc đó Trúc Diễm thật sự thay đổi cách nhìn về Evan, tuy rằng trông đáng dấp của cậu rất... thụ! hắc hắc, nhưng lại rất hào hiệp. Chỉ có điều là hi sinh bản thân vì người khác này của Evan thật sự trước nay Trúc Diễm chưa từng thấy qua, nghĩ đến đây đáy lòng cô bỗng rất âm áp, Trúc Diễm giờ tay khéo léo chạm vào mép vết thương trên mặt cậu.

“Đau không?”

Evan bị hành động của cô làm bất ngờ, cậu đứng ngẩn ra rồi lờ lửng nói: “Đau, đau chết được.”

Trúc Diễm tủm tủm cười: “Sao cậu lại liều mạng cứu tôi?”

“Hả?”- Evan cố gắng tiêu hóa câu hỏi này, một lúc thì rất tự nhiên nói: “Đâu có gì, tôi trước nay rất khá ái mà, ai gặp nạn tôi cũng sẽ cứu mà, ví dụ như một lần Phụng tỷ bị kẹt trong xe, tôi đã liều mạng cứu ra đó, còn có...”

“Được rồi, tôi dẫn cậu sang phòng y tế lấy thuốc.”- Trúc Diễm bĩu môi không vui đi một mạch.

Evan không hiểu, sao tự nhiên người kia lại thay đổi thái độ vậy? Cậu nói sai gì sao? Đúng là lần đó Phụng tỷ bị kẻ thù ám sát nên đã bị kẹt lại trong một chiếc xe có gài bom, cậu đã cố gắng vẫn dụng kiến thức ông cha ta để lại để gỡ bom, như vậy không phải cứu người sao?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hợp Tác

“Cô không thể vào trong đâu, cô à...”

Rầm! Cánh cửa lớn bị đẩy ra không thương tiếc, Phụng Cơ bước vào, gương mặt xinh đẹp vì phấn nộ lại càng thêm mê người hơn. Đôi mắt đen lạnh lùng đảo về phía Trịnh Vũ Thần, mái tóc đen dài được thắt bím rồi vén qua một bên vai làm cô trong vô cùng dịu dàng, vẫn là quần jean và áo sơ mi đơn giản nhưng lại vô cùng thanh thuần.

Trịnh Vũ Thần ngẩn đầu nhìn, có chút bị mê hoặc bởi vẻ xinh đẹp của cô gái kia. Gary nhanh chân bước lên giải thích: “Trịnh tổng, cô ấy...”

“Được rồi, cô ra ngoài đi.”

Gary quay người đi ra ngoài lúc anh chưa kịp phản ứng thì Phụng Cơ đã rất nhanh đi lại trước mặt mình, cô mạnh tay kéo cả vạt của Trịnh Vũ Thần, lạnh giọng: “Anh dám đi tìm tôi?”

Trịnh Vũ Thần cười: “Em không tìm tôi thì tôi chỉ có thể đi tìm em thôi, sao phải khấn trương như vậy?”

Phụng Cơ khẽ nhủ mày: “Anh muốn tôi lấy đi khóa kim cương từ chỗ anh sao? Anh không cần nó?”

Trịnh Vũ Thần chỉ cười chứ không nói, Phụng Cơ buông tay ra, cô cũng không hiểu vì sao bản thân lại khấn trương như vậy, khi nghe Nguyễn Long Tuyết nói câu đó, cảm giác của cô chính là muốn tìm anh, thật sự muốn gặp anh.

Trịnh Vũ Thần chỉnh sửa y phục cho chỉnh tề lại rồi lấy một tập hồ sơ mới in ra đưa cho cô, Phụng Cơ nhận lấy mở ra xem, trong đó là một bản hợp đồng cô xem một lượt rồi hỏi: “Muốn tôi làm thư kí riêng?”- Cô cười khẩy rồi ném tập hồ sơ lên bàn, khoanh tay lạnh lùng nói: “Dựa vào đâu chứ?”

Trịnh Vũ Thần nâng đôi mắt nhấp nhem lườm biếng lên, âm thanh nhẹ nhàng đầy từ tính: “Dựa vào tôi nắm được điểm yếu của em.”

Phụng Cơ khó hiểu nheo mày, cô đi vòng qua bàn làm việc đến bên cạnh Trịnh Vũ Thần rồi khẽ tựa vào bàn làm việc của anh: “Điểm yếu? Tôi có điểm yếu sao?”

Trịnh Vũ Thần cười vô hại: “Thứ em muốn lấy chính là điểm yếu của em, chắc em cũng biết dự án tân Trịnh Thị sắp thi hành, tôi cần em trợ giúp tôi, sau

khi tân Trịnh Thị đi vào khuôn khổ thì Khóa Kim Cương sẽ là của em”

“Trợ giúp? Tôi chỉ là sát thủ, làm quen với dao súng còn nhiều hơn làm quen với giấy bút, anh muốn tôi giết đối thủ cạnh tranh dùm anh à?”- Trịnh Vũ Thần, rốt cuộc đầu óc anh đang theo đuổi logic gì thế hả?

“Tôi biết thiếu chủ Kim Điều Môn sẽ có bản lĩnh thế nào, tóm lại một câu, em đồng ý hay không?”

Phụng Cơ im lặng suy nghĩ, nếu cô trợ giúp Trịnh Vũ Thần và sau khi xong việc anh sẽ đưa Khóa Kim Cương cho cô nhưng con người này thâm sâu khó hiểu nên cô phải cẩn thận. Trịnh Vũ Thần ngay cả Trịnh Thị cũng sẵn sàng đánh đổi chỉ vì muốn kinh doanh riêng sao? Còn nữa, chẳng lẽ Nguyễn Long Phụng Cơ cô không đủ sức lấy Khóa Kim Cương mà phải hợp tác với Trịnh Vũ Thần?

Dường như mọi suy nghĩ của một cái đầu cao ngạo như Phụng Cơ đều bị Trịnh Vũ Thần nhìn thấu, anh bật cười đứng lên, cả người nhurón về phía trước hai tay ấn xuống cạnh bàn, thu hẹp khoảng cách rồi nói: “Cô gái, hợp tác chưa bao giờ là một điều không tốt, chúng ta hai bên cùng có lợi chẳng phải tốt hơn sao? Với lại một mình cô làm sao lấy được Khóa Kim Cương khi mà cô ngay cả hình dạng của nó cũng không biết?”

Phụng Cơ có chút mất tự nhiên vì tư thế có phần ái muội này, nhưng cô rất giỏi trong việc che dấu cảm xúc, nếu ai để lộ sự bối rối kẻ đó sẽ thua.

Phụng Cơ lưỡng lự một lúc rồi cầm bản hợp đồng lên kí tên vào.

“Tôi đồng ý, nhưng nếu anh dám có bất kỳ hành vi nào không đứng đắn tôi nhất định sẽ không tha cho anh.”

Trịnh Vũ Thần nghe vậy thì bật cười, tiếp tục áp sát lại gần gương mặt của cô, Phụng Cơ ngã người về phía sau cố né đi hơi thở nam tính của anh, Trịnh Vũ Thần đặt một bàn tay lên lưng cô, âm thanh quyến rũ ái muội nói: “Theo em hành vi nào là không đứng đắn? Thế này? Hay thế này?”- Bàn tay đặt trên sống lưng chậm rãi di chuyển như đang men theo từng khớp xương, trêu đùa lại vô cùng thuần thực.

Phụng Cơ trừng mắt, nhanh như chớp bắt lấy cổ tay Trịnh Vũ Thần bẻ theo chiều ngược lại khiến anh suýt nữa đau tới ngất xỉu kêu lên: “Tổ tông của tôi, chỉ đùa thôi mà, đừng mạnh tay vậy chứ, bẻ gãy tay tôi thì sau ai bồi thuốc cho em đây?”

Phụng Cơ nói lỏng tay thừa lúc đó anh giật mạnh tay ra, đúng là không thể đùa với ngọn lửa nhỏ này mà.

Trịnh Vũ Thần bắt đầu dĩ cười khỏ, anh định nói gì thì điện thoại reo lên, Trịnh Vũ Thần nói vài câu thì tắt máy, nhìn cô: “Hợp đồng ký rồi, tối nay cùng tôi đi San Francisco một chuyến, có vấn đề gì không?”

“Không vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hiểu Biết Chỉ Thêm Dư Thừa

Câu chuyện nhỏ của Phụng Nhã.

Chỉ cách đây một năm, trong lúc phải tiếp quản một địa phận ở sáu khu ăn chơi, Phụng Nhã tình cờ gặp được một anh chàng sinh viên đang dắt chó đi dạo trong công viên. Không biết vì một nguyên nhân nào vô hình mà cả hai va vào nhau, Phụng Nhã đã mắng cho anh chàng đó một trận vì cái tội đã đẹp trai còn phải dùng đến cái chiêu cũ rích này làm quen con gái. Nhưng quả thật anh chàng sinh viên này cũng thật đẹp trai và cao ráo đi, làn da trắng thật giống bạch mã hoàng tử.

Sau lần đó, Phụng Nhã luôn “vô tình” đi ngang công viên đó, mặc dù anh chàng kia vẫn rất xa cách không nhìn tới cô một cái nhưng con chó nhỏ bên cạnh anh lại khác, cô đi qua đi lại mỗi ngày, lượn qua lượn lại như ma trơi cả tháng, lượn đến nỗi con chó kia cũng nhận ra bộ mặt không thể dày hơn của cô. Có một ngày nó chạy lại riu rít dưới chân cô, Phụng Nhã nhìn xung quanh thì không thấy anh chàng kia đâu, cô buồn bực ngồi xôm xuống bệ con chó kia lên than vãn vài câu, không ngờ anh đứng ngay ở phía sau mình, cảm giác thật là chỉ muốn chui vào toilet ba tiếng thôi.

Đại khái thế này, Phụng Nhã phàn nàn với chó con là: “Chủ của mày đó, còn thua mày nữa, rõ ràng mày còn chịu để ý đến tao, còn chủ của mày y như tên mặt than vậy chả có chút cảm xúc, cũng không biết là người ta thích mình rồi, hức...”

Lập tức phía sau có giọng nói tỉnh không thể tỉnh hơn: “Ai nói không biết?”

Sau lần đó, Phụng Nhã và anh chàng đó không khác gì một đôi tình nhân hạnh phúc. NgC31

Câu chuyện nhỏ của Phụng Nhã.

Chỉ cách đây một năm, trong lúc phải tiếp quản một địa phận ở sáu khu ăn chơi, Phụng Nhã tình cờ gặp được một anh chàng sinh viên đang dắt chó đi dạo trong công viên. Không biết vì một nguyên nhân nào vô hình mà cả hai chạm mặt nhau, Phụng Nhã đã mắng cho anh chàng đó một trận vì cái tội đã

đẹp trai còn phải dùng đến cái chiêu cũ rích này làm quen con gái. Nhưng quả thật anh chàng sinh viên này cũng thật đẹp trai và cao ráo đi, làn da trắng thật giống bạch mã hoàng tử.

Sau lần đó, Phụng Nhã luôn “vô tình” đi ngang công viên đó, mặc dù anh chàng kia vẫn rất xa cách không nhìn tới cô một cái nhưng con chó nhỏ bên cạnh anh lại khác, cô đi qua đi lại mỗi ngày, lượn qua lượn lại như ma trôi cả tháng, lượn đến nỗi con chó kia cũng nhận ra bộ mặt không thể dày hơn của cô. Có một ngày nó chạy lại riu rít dưới chân cô, Phụng Nhã nhìn xung quanh thì không thấy anh chàng kia đâu, cô buồn bực ngồi xôm xuống bệ con chó kia lên than vãn vài câu, không ngờ anh đứng ngay ở phía sau mình, cảm giác thật là chỉ muốn chui vào toilet ba tiếng thôi.

Đại khái thế này, Phụng Nhã phàn nàn với chó con là: “Chủ của mày đó, còn thua mày nữa, rõ ràng mày còn chịu để ý đến tao, còn chủ của mày y như tên mặt than vậy chả có chung cảm xúc, cũng không biết là người ta thích mình rồi, hức...”

Lập tức phía sau có giọng nói tình không thể tình hơn: “Ai nói không biết?”

Sau lần đó, Phụng Nhã và anh chàng đó không khác gì một đôi tình nhân hạnh phúc. Ngay ngày cùng nhau dạo phố, nấu ăn, xem phim, tắm cho thú cưng, anh ta rất tốt, luôn quan tâm đến cô khiến Phụng Nhã vô cùng hạnh phúc. Nhưng... cho đến một ngày, anh ta lại âm thầm rời xa cô khi biết cô chính là Phụng Nhã hữu thượng của Kim Điều Môn, khi nhìn thấy chính tay cô bắn chết một tên phản đồ trong con hẻm vắng...

Anh chàng đó chính là thanh xuân, toàn bộ thanh xuân của Phụng Nhã. Cho đến bây giờ, xa nhau đã hơn một năm nhưng cô vẫn hoài niệm về tất cả của anh ấy.

Đặng Thiên Phúc, anh giờ đang ở đâu?

Đêm tối, thời tiết đã chuyển biến tốt hơn nên chuyến máy bay từ Paris đến San Francisco cũng có thể cất cánh, làn khói máy bay mờ ảo hòa cùng con gió thanh mát, chiếc máy bay dần dần bị đám mây che khuất.

Trời đêm, cũng mờ ảo như lòng dạ con người. Gió mát, nhẹ nhàng thổi bay rèm cửa sổ, ánh trăng lười liềm dùng chút ánh sáng mờ mịt của mình để soi vào căn phòng lớn, phủ kính hình bóng của một cô gái đang say ngủ.

Phụng Nhã đang ngủ yên giấc thì cảm thấy có thứ gì đó đang chạm vào mặt mình, móng vuốt của nó dài và rất cứng cáp, nó còn mang theo hương sữa tắm thơm phức, nó còn kêu vài tiếng lí nhí bên tai cô, Phụng Nhã ôm lấy nó, thều thào: “Petty, ngủ đi...”

Có vẻ nó vẫn không nghe lời, dùng móng vuốt quào nhẹ tay Phụng Nhã khiến cô giật mình mở mắt.

“Petty, bộ muốn ăn đòn hả?”- Phụng Nhã hai mắt mở không lên, nhưng khi nhìn thấy Petty đang ngậm một tấm ảnh của anh ấy vô cùng kinh ngạc, cô nhào tới giật tấm ảnh đó lại, trong ảnh là hình một đôi nam nữ ôm nhau hạnh phúc giữa chợ hoa, là cô và Đặng Thiên Phúc. Tấm ảnh này là thứ duy nhất còn sót lại, cũng chỉ có nó mới khiến cô có thể xoa dịu nỗi nhớ, rõ ràng cô đã cất rất kỹ, sao chó Petty lại có thể moi ra được chứ?

Phụng Nhã đứng lên, cất lại tấm hình đó vào một cái hộp thiết rồi để lại lên tủ. Cô quay lại bế Petty lên, con chó này cũng là thứ mà Đặng Thiên Phúc để lại, cô luôn tin chỉ cần có nó thì anh sẽ quay lại, vì anh thương nó lắm, thế nhưng gần một năm rồi, anh nhẫn tâm thật đấy.

Ngủ không được nữa rồi, Petty thôi, ban đêm không lo ngủ mà còn quậy phá. Phụng Nhã bỏ xuống cho chó con một gói đồ ăn rồi ra khỏi nhà, giờ này mới giữa khuya, đến Low Go Go uống vài ly không chừng sẽ dễ chịu hơn.

Vì Low Go Go hoạt động sáng đêm nên các tín đồ cú đêm đều đứng giờ tụ tập ở đây, chỉ cần bước qua cửa chính là sẽ bị tiếng nhạc xập xình bên trong hòa tan.

Phụng Nhã ra hiệu cho phục vụ đem rượu ra, cô mặc kệ cái gì mà hò hét hay tiếng nhạc sôi động, cô muốn say, càng say càng tốt. Phụng Nhã ngẩn đầu uống từng ly một, cho đến khi rượu trong chai lớn đã vơi đi hơn phân nửa thì cảnh quan trước mắt Phụng Nhã bắt đầu mờ dần đi.

“Say rồi sao? Không đâu có, chưa say, Phụng Nhã này là ai chứ? Dễ dễ say như vậy.”- Phụng Nhã từ cười rồi tự nói với mình, cô lấy điện thoại ra nhắn một tin nhắn cho anh: Em không có say rượu đâu, em còn phải tỉnh táo đợi anh về mà.

Mỗi lần cô say rượu đều sẽ lấy điện thoại gửi một tin nhắn cho Đặng Thiên Phúc. Cô biết rằng tuy rằng anh như bột khí mà biến mất nhưng chưa hề thay đổi số điện thoại, tuy là mỗi lần như vậy đều sẽ không nhận được hồi âm, nhưng không sao, đối với cô, cô chỉ hy vọng anh nhận được tin nhắn này.

Ngay sau đó Phụng Nhã ngã gục lên bàn, tay còn cầm ly rượu, cô sẽ và luôn luôn không thể nhìn thấy, mỗi một lần cô gửi tin nhắn đi thì một người nào đó ở một góc gần cô cũng đồng thời mở điện thoại đọc tin nhắn sau đó sẽ lảng lảng cất điện thoại, tiếp tục quan sát. Nhìn cô gái kia đang say đến ngất đi đằng xa, ánh mắt nâu đen đó khẽ lay động rồi từ từ chuyển sang khăn trương khi nhìn thấy một tên đàn ông đang đi về phía Phụng Nhã.

“Cô em này nhìn ngon phết nhỉ?”- Một tên nhà giàu trung niên đi tới, bạo dạn ôm lấy eo thon của Phụng Nhã, ra vẻ xót thương nói: “Tội nghiệp chưa, uống say thế này rồi.”

“Về nhà, đưa tôi về nhà...”- Phụng Nhã uể oải nói.

Tên kia cười: “Được, anh đưa em về nhà, nào đứng lên.”- Gã ta đỡ Phụng Nhã đứng lên nhưng ngay tức khắc cả thân người say khướt của cô nhanh chóng lay động rồi khỏi vòng tay góm ghieo của gã kia. Phụng Nhã bị Thiết Hạo kéo vào lòng, hẩn trùng mắt lạnh lùng nhìn gã nhà giàu kia: “Gheo gái thì

nhìn kỹ một chút, đụng đến hữu thương thì coi chừng cả nhà ông chôn chung đó.”

Gã nhà giàu kia vừa nghe vậy thì lắp bắp: “Hữu thương sao? Xin lỗi, xem như tôi không làm gì, chào, xin chào.”

Thiết Hạo đắc chí cười, tính ra thì hắn cũng oai phết ra đấy. Nhưng khoan, sao lòng ngực hắn ướt ướt vậy? Thiết Hạo cúi đầu, ngay lập tức tạo ra biểu hiện kiêu trời không thấu: “Cái người này, đến say rượu rồi vẫn còn bản bựa như vậy, gớm chết đi được, cái áo cả ngàn usd của tôi, thôi tiêu rồi.”

Thiết Hạo diu cô ra khỏi quán, vừa đi vừa cần nhần: “Con gái con đũa, không ý tứ gì hết, tính tình như vậy bày đặt lấy tên Phụng Nhã, Nhã Nhã cái con khi ấy, phải gọi là mất nét thì hay hơn.”

Phụng Nhã trong cơn say mông lung, nhưng vẫn còn nghe rõ có người đáng ghét nào đang lau bầu bên tai mình, cô giãy dựa cái gáy : “Đù rồi, đồ đàn bà nhà anh, nói lảm thế.”

“Tôi đàn bà? Cô... “- Thấy Phụng Nhã định ngã xuống thì Thiết Hạo nhanh chóng đỡ lấy: “Nếu còn mắng tôi thì tôi sẽ bán cô cho mấy sòng bạc, đền lại cái áo cho tôi.”

Phụng Nhã cười hi hi: “Anh là ai? Anh hạ tiện như vậy chắc chắn không phải Thiên Phúc, Thiên Phúc, anh ấy tốt với tôi lắm...”

Thiết Hạo lườm Phụng Nhã: “Chẳng hiểu cô nói gì nữa.”

Hai người cùng nhau rời khỏi, còn một người luôn chăm chú dõi theo. Nếu không phải Thiết Hạo đến đúng lúc có lẽ người đó sẽ tấn cho gã nhà giàu kia một trận.

San Francisco là thành phố của biển cả, gió và không khí ở đây luôn mang một vị mặn thoang thoang của đại dương.

Vừa mới đáp chuyến bay năm tiếng, Phụng Cơ và Trịnh Vũ Thần cùng với Gary, Ngô Thành cũng liền lên xe đến một khách sạn cao cấp nghỉ ngơi. Bước vào căn phòng lớn, xem ra Trịnh Vũ Thần này cũng không bạc đãi nhân viên đi, cho cô dùng hẳn một căn phòng tổng thống lớn như vậy, thiết kế vô cùng hiện đại, đèn chùm pját ra ánh sáng ấm áp, cạnh giường là một cây đèn để dưới đất, ghế sofa lớn được đặt cạnh cửa sổ sát đất, phòng tắm, nhà vệ sinh đều là trang thiết bị hiện đại.

Phụng Cơ ngắm mình trong bồn tắm, cô bỏ một chút tinh dầu Oải Hương mang từ Pháp đến vào nước, nhẹ nhàng thư giãn.

Tính ra làm cấp dưới của Trịnh Vũ Thần còn thư thái hơn là làm thuộc hạ của Nguyễn Long Tuyết. Nhưng biết sao được, ai bảo cô là do bà ta sinh ra, là do bà ta rèn luyện mà ra, suốt đời này định sẵn là vậy rồi.

Tắm rửa xong, định đánh một giấc thật thoải mái thì Gary đi sang, cô nâng gối cửa rồi bước vào, vẫn một bộ dáng thông tuệ mỉm cười nói: “Cơ Cơ, lát nữa chúng ta sẽ họp ở phòng họp cao cấp, Trịnh tổng bảo cô hãy chuẩn bị.”

“Chuẩn bị gì cơ?”- Sáng nay cô mới kí họp đồng với anh, tối đến lại phải họp, anh còn chưa giao cho cô công việc gì mà bảo cô chuẩn bị?

“Chuẩn bị đi họp, tôi đợi cô, cô chuẩn bị đi.”

Gary đi đến sofa ngồi chờ, Phụng Cơ đi vào phòng thay đồ, sau đó cùng Gary đi đến phòng họp cao cấp, bước vào thang máy, Gary hít sâu một hơi rồi hỏi: “Cơ Cơ, đây là hương thơm gì vậy? Dễ chịu thật.”

Phụng Cơ chỉ cười đáp: “Là một chút tinh dầu Oải Hương cộng thêm một số hương hoa nhài tôi tự phối, nếu cô thích bữa nào cho cô một chai.”

Gary mỉm cười để lộ đôi lúm đồng tiền duyên dáng: “Vây cảm ơn cô trước.”

Phụng Cơ im lặng một lúc rồi hỏi: “Gary này, cô cảm thấy Trịnh Vũ Thần là người thế nào?”

Gary chau mày suy nghĩ rồi nói: “Anh ấy rất khó hiểu, nhiều lúc có vẻ không bận tâm đến tất cả nhưng lại không để lộ ra bất kỳ chi tiết nào, tôi thật không hiểu anh ấy nghĩ gì mà lại chẳng hề hứng thú với gia sản của Trịnh Thị.”

Phụng Cơ đảo mắt đi chỗ khác, đúng là kỳ lạ, thứ gì đã khiến anh trở nên như vậy chứ? Trịnh Vũ Thần nói muốn tạo một công ty riêng chứng tỏ anh không hẳn là không hứng thú với thương trường, nhưng lại không dốc sức vì Trịnh Thị, vì sao?

Gary tiếp tục nói: “Thật ra con người Trịnh tổng rất tốt, tính tình có hơi khó hầu hạ nhưng đối đãi với cấp dưới cực tốt, ngài ấy trước giờ không quen mấy cô gái lung tung, ngoại trừ một người, nhưng... thôi bỏ đi.”

Phụng Cơ nghi hoặc nhìn Gary, cô thật sự rất muốn hỏi nhưng gì cơ? Nhưng có vẻ không nên quan tâm qua nhiều thì hơn, quan tâm quá nhiều làm gì chứ? Thật dư thừa. Ngày ngày cùng nhau dạo phố, nấu ăn, xem phim, tắm cho thú cưng, anh ta rất tốt, luôn quan tâm đến cô khiến Phụng Nhã vô cùng hạnh phúc. Nhưng... cho đến một ngày, anh ta lại âm thầm rời xa cô khi biết cô chính là Phụng Nhã hữu thương của Kim Điều Môn, khi nhìn thấy chính tay cô bắn chết một tên phản đồ trong cơn hém văng...

Anh chàng đó chính là thanh xuân, toàn bộ thanh xuân của Phụng Nhã. Cho đến bây giờ, xa nhau đã hơn một năm nhưng cô vẫn hoài niệm về tất cả của anh ấy.

Đặng Thiên Phúc, anh giờ đang ở đâu?

Đêm tối, thời tiết đã chuyển biến tốt hơn nên chuyến máy bay từ Paris đến San Francisco cũng có thể cất cánh, làn khói máy bay mờ ảo hòa cùng cơn gió thanh mát, chiếc máy bay dần dần bị đám mây che khuất.

Trời đêm, cũng mờ ảo như lòng dạ con người. Gió mát, nhẹ nhàng thổi bay rèm cửa sổ, ánh trăng lười liềm dùng chút ánh sáng mờ mịt của mình để soi vào căn phòng lớn, phủ kính hình bóng của một cô gái đang say ngủ.

Phụng Nhã đang ngủ yên giấc thì cảm thấy có thứ gì đó đang chạm vào mặt mình, móng vuốt của nó dài và rất cứng cáp, nó còn mang theo hương sữa tắm thơm phức, nó còn kêu vài tiếng lí nhí bên tai cô, Phụng Nhã ôm lấy nó, thì thầm: “Petty, ngủ đi...”

Có vẻ nó vẫn không nghe lời, dùng móng vuốt quào nhẹ tay Phụng Nhã khiến cô giật mình mở mắt.

“Petty, bộ muốn ăn đòn hả?”- Phụng Nhã hai mắt mở không lên, nhưng khi nhìn thấy Petty đang ngậm một tấm ảnh của anh ấy vô cùng kinh ngạc, cô nhào tới giật tấm ảnh đó lại, trong ảnh là hình một đôi nam nữ ôm nhau hạnh phúc giữa chợ hoa, là cô và Đặng Thiên Phúc. Tấm ảnh này là thứ duy nhất còn sót lại, cũng chỉ có nó mới khiến cô có thể xoa dịu nỗi nhớ, rõ ràng cô đã cất rất kỹ, sao chớ Petty lại có thể moi ra được chứ?

Phụng Nhã đứng lên, cất lại tấm hình đó vào một cái hộp thiết rồi để lại lên tủ. Cô quay lại bế Petty lên, con chó này cũng là thứ mà Đặng Thiên Phúc để lại, cô luôn tin chỉ cần có nó thì anh sẽ quay lại, vì anh thương nó lắm, thế nhưng gần một năm rồi, anh nhẫn tâm thật đấy.

Ngủ không được nữa rồi, Petty thôi, ban đêm không lo ngủ mà còn quậy phá. Phụng Nhã bỏ xuống cho chó con một gói đồ ăn rồi ra khỏi nhà, giờ này mới giữa khuya, đến Low Go Go uống vài ly không chừng sẽ dễ chịu hơn.

Vì Low Go Go hoạt động sáng đêm nên các tín đồ cú đêm đều đứng giờ tụ tập ở đây, chỉ cần bước qua cửa chính là sẽ bị tiếng nhạc xập xình bên trong hòa tan.

Phụng Nhã ra hiệu cho phục vụ đem rượu ra, cô mặc kệ cái gì mà hò hét hay tiếng nhạc sôi động, cô muốn say, càng say càng tốt. Phụng Nhã ngấn đầu uống từng ly một, cho đến khi rượu trong chai lớn đã vơi đi hơn phân nửa thì cảnh quan trước mắt Phụng Nhã bắt đầu mờ dần đi.

“Say rồi sao? Không đâu có, chưa say, Phụng Nhã này là ai chứ? Dễ dễ say như vậy.”- Phụng Nhã từ cười rồi tự nói với mình, cô lấy điện thoại ra nhắn một tin nhắn cho anh: Em không có say rượu đâu, em còn phải tỉnh táo đợi anh về mà.

Mỗi lần cô say rượu đều sẽ lấy điện thoại gửi một tin nhắn cho Đặng Thiên Phúc. Cô biết rằng tuy rằng anh như bọt khí mà biến mất nhưng chưa hề thay đổi số điện thoại, tuy là mỗi lần như vậy đều sẽ không nhận được hồi âm, nhưng không sao, đối với cô, cô chỉ hy vọng anh nhận được tin nhắn này.

Ngay sau đó Phụng Nhã ngã gục lên bàn, tay còn cầm ly rượu, cô sẽ và luôn luôn không thể nhìn thấy, mỗi một lần cô gửi tin nhắn đi thì một người nào đó ở một góc gần cô cũng đồng thời mở điện thoại đọc tin nhắn sau đó sẽ lẳng lặng cất điện thoại, tiếp tục quan sát. Nhìn cô gái kia đang say đến ngất đi đằng xa, ánh mắt nâu đen đó khẽ lay động rồi từ từ chuyển sang khảm trương khi nhìn thấy một tên đàn ông đang đi về phía Phụng Nhã.

“Cô em này nhìn ngon phết nhỉ?”- Một tên nhà giàu trung niên đi tới, bạo dạn ôm lấy eo thon của Phụng Nhã, ra vẻ xót thương nói: “Tội nghiệp chưa, uống say thế này rồi.”

“Về nhà, đưa tôi về nhà...”- Phụng Nhã uể oải nói. Cô say đến mất khả năng phân biệt rồi.

Tên kia cười: “Được, anh đưa em về nhà, nào đứng lên.”- Gã ta đỡ Phụng Nhã đứng lên nhưng ngay tức khắc cả thân người say khướt của cô nhanh chóng lay động rồi khỏi vòng tay góm ghềnh của gã kia. Phụng Nhã bị Thiết Hạo kéo vào lòng, hân hưởng mát lạnh lưng nhìn gã nhà giàu kia: “Gheo gái thì nhìn kỹ một chút, đừng đến hữu thượng thì coi chừng cả nhà ông chôn chung đó.”

Gã nhà giàu kia vừa nghe vậy thì lấp bắp: “Hữu thượng sao? Xin lỗi, xem như tôi không làm gì, chào, xin chào.”

Thiết Hạo đắc chí cười, tính ra thì hắn cũng oai phết ra đấy. Nhưng khoan, sao lồng ngực hắn ướt ướt vậy? Thiết Hạo cúi đầu, ngay lập tức tạo ra biểu hiện kiêu trời không thấu: “Cái người này, đến say rượu rồi vẫn còn bản bựa như vậy, góm chết đi được, cái áo cả ngàn usd của tôi, thôi tiêu rồi.”

Thiết Hạo diu cô ra khỏi quán, vừa đi vừa cần nắn: “Con gái con đũa, không ý tứ gì hết, tính tình như vậy bày đặt lấy tên Phụng Nhã, Nhã Nhã cái con khi ấy, phải gọi là mất nét thì hay hơn.”

Phụng Nhã trong cơn say mông lung, nhưng vẫn còn nghe rõ có người đáng ghét nào đang lau bầu bên tai mình, cô giả vờ cau gắt: “Đủ rồi, đồ đàn bà nhà anh, nói lắm thế.”

“Tôi đàn bà? Cô...”- Thấy Phụng Nhã định ngã xuống thì Thiết Hạo nhanh chóng đỡ lấy: “Nếu còn mắng tôi thì tôi sẽ bán cô cho mấy sòng bạc, đền lại cái áo cho tôi.”

Phụng Nhã cười hi hi: “Anh là ai? Anh hạ tiện như vậy chắc chắn không phải Thiên Phúc, Thiên Phúc, anh ấy tốt với tôi lắm...”

Thiết Hạo lườm Phụng Nhã: “Chẳng hiểu cô nói gì nữa.”

Hai người cùng nhau rời khỏi, còn một người luôn chăm chú dõi theo. Nếu không phải Thiết Hạo đến đúng lúc có lẽ người đó sẽ tấn cho gã nhà giàu kia một trận.

San Fransisco là thành phố của biển cả, gió và không khí ở đây luôn mang một vị mặn thoang thoảng của đại dương.

Vừa mới đáp chuyến bay năm tiếng, Phụng Cơ và Trịnh Vũ Thần cùng với Gary, Ngô Thành cũng liền lên xe đến một khách sạn cao cấp nghỉ ngơi. Bước vào căn phòng lớn, xem ra Trịnh Vũ Thần này cũng không bạc đãi nhân viên đi, cho cô dùng hẳn một căn phòng tổng thống lớn như vậy, thiết kế vô cùng hiện đại, đèn chùm phát ra ánh sáng ấm áp, cạnh giường là một cây đèn để dưới đất, ghế sofa lớn được đặt cạnh cửa sổ sát đất, phòng tắm, nhà vệ sinh đều là trang thiết bị hiện đại.

Phụng Cơ ngắm mình trong bồn tắm, cô bỏ một chút tinh dầu Oải Hương mang từ Pháp đến vào nước, nhẹ nhàng thư giãn.

Tính ra làm cấp dưới của Trịnh Vũ Thần còn thư thái hơn là làm thuộc hạ của Nguyễn Long Tuyết. Nhưng biết sao được, ai bảo cô là do bà ta sinh ra, là do bà ta rèn luyện mà ra, suốt đời này định sẵn là vậy rồi.

Tắm rửa xong, định đánh một giấc thật thoải mái thì Gary đi sang, cô nâng gờ cửa rồi bước vào, vẫn một bộ dáng thông tuệ mỉm cười nói: “Cơ Cơ, lát nữa chúng ta sẽ họp ở phòng họp cao cấp, Trịnh tổng bảo cô hãy chuẩn bị.”

“Chuẩn bị gì cơ?”- Sáng nay cô mới kí họp đồng với anh, tối đến lại phải họp, anh còn chưa giao cho cô công việc gì mà bảo cô chuẩn bị?

“Chuẩn bị đi họp, tôi đợi cô, cô chuẩn bị đi.”

Gary đi đến sofa ngồi chờ, Phụng Cơ đi vào phòng thay đồ, sau đó cùng Gary đi đến phòng họp cao cấp, bước vào thang máy, Gary hít sâu một hơi rồi hỏi: “Cơ Cơ, đây là hương thơm gì vậy? Dễ chịu thật.”

Phụng Cơ chỉ cười đáp: “Là một chút tinh dầu Oải Hương cộng thêm một số hương hoa nhài tôi tự phối, nếu cô thích bữa nào cho cô một chai.”

Gary mỉm cười để lộ đôi lúm đồng tiền duyên dáng: “Vây cảm ơn cô trước.”

Phụng Cơ im lặng một lúc rồi hỏi: “Gary này, cô cảm thấy Trịnh Vũ Thần là người thế nào?”

Gary chau mày suy nghĩ rồi nói: “Anh ấy rất khó hiểu, nhiều lúc có vẻ không bận tâm đến tất cả nhưng lại không để lộ ra bất kỳ chi tiết nào, tôi thật không hiểu anh ấy nghĩ gì mà lại chẳng hề hứng thú với gia sản của Trịnh Thị.”

Phụng Cơ đảo mắt đi chỗ khác, đúng là kỳ lạ, thứ gì đã khiến anh trở nên như vậy chứ? Trịnh Vũ Thần nói muốn tạo một công ty riêng chứng tỏ anh không hẳn là không hứng thú với thương trường, nhưng lại không dốc sức vì Trịnh Thị, vì sao?

Gary tiếp tục nói: “Thật ra con người Trịnh tổng rất tốt, tính tình có hơi khó hầu hạ nhưng đối đãi với cấp dưới cực tốt, ngài ấy trước giờ không quen mấy cô gái lung tung, ngoại trừ một người, nhưng... thôi bỏ đi.”

Phụng Cơ nghi hoặc nhìn Gary, cô thật sự rất muốn hỏi nhưng gì cơ? Nhưng có vẻ không nên quan tâm qua nhiều thì hơn, quan tâm quá nhiều làm gì chứ? Thật dư thừa.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Trên Phố (1)

Khách sạn này có một phòng họp lớn dành cho trường hợp cần thiết. Bốn người Trịnh Vũ Thần, Phụng Cơ, Gary và Ngô Thành ngồi đối diện nhau, Gary phát cho mỗi người một bản kế hoạch sau đó đứng nói: “Lần này chúng ta sẽ tham gia đấu giá giành “mảnh đất vàng” đây sẽ là một chiến dịch mang tầm ảnh hưởng lớn đối với thị phần của Trịnh thị.”

Ngô Thành tiếp lời: “Được biết hiện giờ chúng ta có ba đối thủ cạnh tranh lần này của chúng ta có bốn người cần thận trọng, một là tập đoàn Quách Diệp, hai là công ty Cotswold, ba là Trương Thị, cuối cùng là tập đoàn “Nguyễn Long” “

Phụng Cơ vừa nghe tới đây thì ngạc nhiên nâng tầm mắt lên nhìn Trịnh Vũ Thần, anh cũng đang dùng ánh mắt mang ý cười quen thuộc nhìn cô. Nguyễn Long cũng tham gia đấu thầu? Sao cô chưa từng nghe Nguyễn Long Tuyết nhắc đến việc này? Phụng Cơ lờm Trịnh Vũ Thần một cái, bỗng chốc hiểu ra, tốt, giờ thì cô hiểu rồi, chính vì Trịnh Vũ Thần biết lần này sẽ có “Nguyễn Long” tham gia cạnh tranh thế nên anh bắt cô làm thư ký riêng của mình, muốn cô công khai chống lại chủ thượng, đáng chết, cô quá dễ dàng sập bẫy.

Gary nhìn Trịnh Vũ Thần hỏi: “Chúng ta nên vẽ ra một kế hoạch.”

Trịnh Vũ Thần không dời mắt khỏi Phụng Cơ, ánh nhìn của anh ngày càng mang một thứ gì đó thâm sâu, có chút lạnh nhạt lại có một ý cười thường lệ,

anh nói: “Cơ Cơ, tôi muốn nghe em phân tích, bốn đối thủ này ai lợi hại nhất?”

“Cái gì?”- Ngô Thành và Gary khó hiểu nhìn nhau, Ngô Thành bật cười nhìn Trịnh Vũ Thần: “Vũ Thần, tớ còn tưởng cậu để cô ấy làm thư ký là vì nhầm trúng con nhà người ta, không biết cô ấy còn biết phân tích đấy, Cơ Cơ nói tôi nghe xem nào.”

Ngô Thành ăn nói trước giờ thẳng như ruột ngựa nếu không muốn nói là EQ thấp, Trịnh Vũ Thần thì có thể thông cảm cho anh ta nhưng... anh biết Phụng Cơ sẽ không thích người khác xem thường mình. Thế nên, Ngô Thành ơi Ngô Thành, nếu cậu còn muốn sống thì im lặng đi, tiểu tu la kia chỉ cần “xoẹt xoẹt” một cái là dao trúng cổ cậu đấy.

Trịnh Vũ Thần nhếch môi: “Tôi tin tưởng Cơ Cơ.”

Một câu này của anh khiến lòng cô như bị một tảng đá đè nén, tin tưởng sao? Thật sự sao? Càng tin tưởng anh sẽ càng thất vọng thôi, Trịnh Vũ Thần anh không hiểu sao?

Phụng Cơ suy nghĩ một lúc rồi nói, âm thanh đều đều, chất giọng cô như một nguồn nước thanh mát, có chút lạnh nhạt lại khiến người nghe như bị mê hoặc:

“Tập đoàn “Quách Diệp” trước nay chỉ tập trung mở rộng thị trường ở Paris, với lại theo tôi biết thì Quách Diệp Thiên Kỳ đối với “mảnh đất vàng” cũng không hẳn là phải dành cho bằng được, vì hiện nay “Quách Diệp” đang tập trung điều chỉnh bộ trang sức Chân Mỹ. Thứ hai, Cotswold vốn dĩ chỉ là một công ty nhỏ mới ra thị trường, không đáng lo ngại. Thứ ba là Trương Thị, Trương Sa vốn nổi tiếng là xem tiền như mạng, nên khả năng để ông ta chi một số tiền lớn để giành thắng lợi là rất thấp, cho dù Trương gia muốn đầu tới cùng cũng sẽ không qua nổi chúng ta.”

Nói tới đây, Ngô Thành đã dùng ánh mắt ngạc nhiên không tin nổi nhìn Phụng Cơ, Gary ngưng ghi chép, từ đầu tới cuối lắng nghe phân tích của cô.

“Vậy còn “Nguyễn Long” thì sao? Có muốn nghe tôi phân tích không?”- Trịnh Vũ Thần cười như không cười.

Phụng Cơ mỉm cười nhẹ nói: “Phiền anh.”

Một tia tán thưởng lướt qua mắt Trịnh Vũ Thần, tuy rằng anh biết cô không hề viết việc “Nguyễn Long” cũng tham gia đấu giá lần này nhưng sự bình tĩnh của Phụng Cơ khiến Trịnh Vũ Thần rất ngạc nhiên, cô có thể phân tích ba đối thủ còn lại, chỉ là thật khó để tìm ra suy nghĩ của Nguyễn Long Tuyệt để phân tích. Qua việc này cô gái nhỏ kia cũng muốn biết cách nhìn của anh về thế lực đứng sau cô. Thông minh! Trịnh Vũ Thần chỉ có thể dùng hai chữ này để nói về cô.

““Nguyễn Long” vốn là tập đoàn xa xỉ phẩm, “mảnh đất vàng” lại ở một quốc gia phồn thịnh, thị trường nơi này đối với tập đoàn này rất có lợi về thị phần, việc này dù đối với bất kỳ lĩnh vực nào của “Nguyễn Long” cũng vô cùng có lợi, Nguyễn Long Tuyệt cũng sẽ biết trước mắt Trịnh Thị sẽ là đối thủ cạnh tranh lớn nhất nên thời gian qua bà ta đã sai một người đến lấy cắp dữ kiện chỗ tôi hòng đánh đổ Trịnh Thị trước khi buổi đấu giá diễn ra, chỉ là thuộc hạ bà ta phải tới quá ngốc, dễ dàng bị tôi tóm.”- Trịnh Vũ Thần điềm nhiên nói. Phụng Cơ nghiêng răng đập vào chân anh một cái khiến Trịnh Vũ Thần cười khò, trẻ con thật.

Ngô Thành cười: “Trịnh nhị thiếu gia là ai chứ, cho dù là sát thủ thiếu chủ của Kim Điều Môn cũng chưa hẳn là đối thủ của cậu, đại sát thủ gì chứ, chỉ là hư danh, thực tế chỉ là con rùa rụt đầu không dám cho người ta thấy mặt, hừ.”

Nói xong câu này, Ngô Thành bất chợt thấy lạnh sống lưng, cứ như có ai đó đang dùng ánh mắt giết người nhìn mình vậy.

Trịnh Vũ Thần thấy Phụng Cơ nhìn Ngô Thành thì bật cười, chỉ anh mới hiểu phía sau ánh mắt bình thản kia là sự đe dọa lớn thế nào.

Gary pha vài ly cà phê đen đem tới, không kiềm được che miệng ngáp một cái.

“Có vẻ như mọi người mệt hết rồi à?”

“Cậu còn mặt mũi để hỏi câu này sao? Cũng chỉ có cậu mới biến thái như vậy, bắt hợp lúc ban đêm.”- Ngô Thành ngả người ra sau.

“Vậy thì đi ngủ đi, Gary cô chuẩn bị bản kiểm kê kế toán rồi mai đưa cho tôi, Ngô Thành cậu đem toàn bộ hồ sơ liên quan tới thương hiệu ngày mai đưa tôi xem.”

Ngô Thành và Gary ai nấy vâng một tiếng rồi về phòng ngủ. Trước khi rời đi Gary còn hỏi: “Cơ Cơ cô biết đường về phòng không, hay để tôi đưa cô về.”

“À...”

“Để tôi đưa cô ấy về.”

Gary có chút ngạc nhiên rồi nói: “À, vâng ạ.”

Mọi người vừa đi Trịnh Vũ Thần liền đóng tập tài liệu trong tay lại rồi nhìn qua đồng hồ treo tường nói: “Đói quá, đi ăn khuya.”

“Tôi không đói.”

“Em no rồi thì phục vụ kẻ đối đi.”- Trịnh Vũ Thần nhăn mặt, ỉu xiu: “Lại nói tới bây giờ em là thư ký của tôi...”

Phụng Cơ thở ra bằng miệng nhìn anh: “Trịnh tổng, thư ký riêng phải phục vụ luôn chuyện cá nhân sao? Bây giờ anh tè dầm thì tôi cũng phải thay tã cho anh à?”

Trịnh Vũ Thần mở to mắt ngạc nhiên rồi cười lớn: “Hợp đồng ghi rõ, 24 tiếng đồng hồ của em thuộc về tôi, trừ việc rửa ráy ra thì cái gì em cũng phải dính sát vô tôi, đương nhiên anh sẽ không ngại nếu em thay tã cho tôi đâu, có điều là tôi ngưng tè dầm từ năm bốn tuổi rồi, hay là về già lúc không còn đi đứng được nữa thì em giúp tôi mấy chuyện này, thế nào?”

“...”

“Giờ đi không? Không đi là anh sẽ không nhìn mặt em nữa.”

Phụng Cơ nghiêng rằng, anh không nhìn tôi thì tôi cảm ơn anh, đồ phiền phức. Cô đứng mạnh dậy, vẫn mang một bộ dáng lạnh nhạt làm Trịnh Vũ Thần tưởng cô xem lời nói của anh là thật liền cuống quýt lên nói: “Khoan đã, nếu bây giờ em không đi ăn với anh anh nhất định sẽ bám lấy em như ma trôi, thế nào?”

“Đi!”- Phụng Cơ thờ dài.

Giờ này có lẽ đa số mọi người sẽ say ngủ, nhưng với khu chợ đêm ven biển vịnh San Francisco thì khác, nơi này hoạt động về đêm, bán đủ thứ đồ từ quần áo đến thực phẩm phương đông. Phụng Cơ và Trịnh Vũ Thần vào một quán đồ phương đông nhỏ, cô gái phục vụ lịch sự vừa bước tới thì đã dán mắt lên người Trịnh Vũ Thần, dùng tiếng anh hỏi anh dùng gì.

Trịnh Vũ Thần cũng dùng tiếng anh hỏi Phụng Cơ ăn gì, cô lắc đầu không nói. Anh nói gì với nhân viên phục vụ kia, cô ấy mỉm cười rồi quay vào trong.

“Sao thế, không ăn đồ phương đông à? Cô đâu giống người Pháp?”- Trịnh Vũ Thần lau chùi đĩa muối rồi đưa cho Phụng Cơ.

“Cha tôi là người Châu Á, từ nhỏ tôi đã sống cùng mẹ ở Pháp nên không ăn được đồ ăn phương đông.”

Trịnh Vũ Thần cười, nhìn cô đánh giá một lượt, cơ thể cô hầu như cân đối chiều cao chỉ thấp hơn anh chứ không phải là quá lùn, chỉ có điều...

“Ăn nhiều vào, cô gầy quá.”

Phụng Cơ nâng mắt nhìn anh, không nói gì chỉ gật đầu nhẹ.

“Anh biết “Nguyễn Long” sẽ tham gia vào hạng mục đấu thầu này?”- Phụng Cơ đột nhiên mở lời.

Trịnh Vũ Thần không hề có ý che giấu mà thẳng thắn gật đầu: “Chuyện này em cứ hỏi chủ thượng của em là biết không phải sao?”

Phụng Cơ thờ dài, nếu bây giờ cô giúp anh có nghĩa là đối đầu với tổ chức. Trong lúc não bộ chưa tìm ra phương án giải quyết thì trong đầu cô hiện ra một câu hỏi.

“Tôi thật không nhìn ra giá trị của lô đất đó, nó có gì hấp dẫn mà khiến ai cũng đổ xô đi mua vậy?”

Người phục vụ đem lên hai tô chè trôi nước đoàn viên còn nóng hổi. Phụng Cơ nhíu mày, món này là món gì vậy? Trịnh Vũ Thần thấy vậy thì nói: “Ăn đi, đây là chè trôi nước đoàn viên.”

Nói rồi Trịnh Vũ Thần múc một viên ăn sau đó nhìn cô, Phụng Cơ thấy vậy cũng ăn một chút, mùi vị không tệ nhưng cô không thích ăn ngọt cho lắm.

“Ăn xong em sẽ như bong bóng mà phì bự ra.”

Phụng Cơ thấy cách ví von của Trịnh Vũ Thần có chút kỳ quặc thì phì cười: “Trẻ con.”

Trịnh Vũ Thần ngưng ăn nhìn cô một lúc, nụ cười dù chỉ là thoáng qua nhưng lại khiến tâm trí anh vô cùng khấn trương, cô vui sao?

“Cười nhiều một chút, còn nhớ em hứa với tôi cái gì không?”

Phụng Cơ đương nhiên nhớ, cô hứa nếu anh thành lập được công ty riêng thì sẽ đứng trước mặt anh cười một trăm tiếng.

“Bây giờ anh đã làm được đâu.”- Cô vừa nói vừa múc nước ăn.

“Đặc cọc trước.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Trên Phố (2)

Sau đó cả hai im lặng ăn, khi ăn không nói hình như đã trở thành nguyên tắc. Trời đã tối thế này, những người còn ở ngoài lều lồng giờ này đa số là mấy cặp tình nhân trẻ trốn cha mẹ đi hẹn hò. Họ đi ngang một quán nhỏ và không thể không ấn tượng tới hình ảnh một anh chàng điển trai cùng một cô gái xinh đẹp đang cùng nhau ngồi ăn khuya, không ít người còn tò mò quay đầu tìm máy quay vì nghĩ đây là một cảnh quay của hai tài tử nào đó.

Trịnh Vũ Thần vì đói bụng nên ăn rất nhanh, anh tựa vào ghế thong dong nhìn Phụng Cơ ăn, mái tóc dài được thả lỏng phủ xuống hai vai mảnh khảnh có vẻ hơi cản trở cô ăn đồ. Phụng Cơ thật hối hận khi xả tóc kiểu này, thật phiền phức. Đột nhiên, Trịnh Vũ Thần đứng lên đi vòng ra phía sau cô giờ tay vén lấy mái tóc dài rồi giữ ở phía sau.

Hành động của anh tự nhiên chẳng khác gì đối với người yêu làm mấy ánh mắt ghen tị xung quanh ngày càng đông. Mà hình như anh không có ý định buông mái tóc của cô ra, thấy Phụng Cơ không động đậy Trịnh Vũ Thần nheo mày: “Ăn đi.”

Phụng Cơ hít sâu một hơi, bình tĩnh, Phụng Cơ mày râu phải lần đầu tiếp xúc với đàn ông? Chẳng qua là người này đặc biệt hơn một chút thôi.

Cô cúi đầu tiếp tục ăn phần của mình thì nghe Trịnh Vũ Thần nói: “Lúc trước có người từng nói với tôi, chè trôi nước đoàn viên, nếu như muốn gặp một người nào đó thì khi cả hai cùng ăn món này sẽ tự khắc gặp nhau, thật ngớ ngẩn.”

Phụng Cơ im lặng không nói, Trịnh Vũ Thần cũng không nói gì thêm nữa.

Sau khi ăn xong cô và anh đi về khách sạn, vì khu chợ đêm dành cho người đi bộ lại rất gần với khách sạn nơi anh và cô ở nên cả hai dứt khoát đi bộ, có điều bây giờ Phụng Cơ quả thật hơi bị hối hận, sự hối hận đầu tiên cô biết đến sau 20 năm sống trên đời đó là đi giày cao gót.

Đối với một đoạn đường dài, một người quen mang giày thể thao phải đi bằng giày cao gót là một cực hình.

Trịnh Vũ Thần thấy Phụng Cơ đi ngày càng khập khiễng thì cúi đầu nhìn hai chân đang bị sưng đỏ của cô, anh chau mày hỏi: “Sao lại mang giày cao gót, không hợp với em.”

Phụng Cơ nghe anh nói thì cúi đầu nhìn chân mình, thật sự không hợp sao?

“Tôi nghĩ làm thư ký riêng cũng giống như Gary, phải đi gặp đối tác nên nhờ cô ấy mang một đôi giày cho mượn.”

“Gary là Gary em là em sao mà so sánh được, hơn nữa còn là đồ đi mượn? Phụng tử, giày thần kinh sĩ diện của em bỏ đi đâu rồi?”- Trịnh Vũ Thần cao giọng khoanh tay nhìn cô, bộ dáng cao cao tại thượng của anh làm Phụng Cơ thật sự không quen, ngữ khí này thường là chỉ có cô nói với người khác hôm nay lại bị Trịnh Vũ Thần nói ngược lại, thật không quen.

Phụng Cơ nghiêng răng: “Có tin tôi cho anh một dao không hả?”

Trịnh Vũ Thần bỗng nhiên ngang bướng lạ thường, không hề chịu thua: “Tuồng biết phóng dao thì hay lắm sao? Bỏ giày ra, thật là, nếu tôi có vợ tôi cũng không nỡ để cô ấy ngu ngốc hành hạ mình vậy đâu.”

Về mặt Phụng Cơ ngày càng bối rối.

“Nhưng... bỏ giày ra sẽ đập phải gai đây.”

“Tôi cởi em.”

Trịnh Vũ Thần cúi thấp người xuống, thấy cô còn chần chừ thì nói: “Leo lên mau.”

Phụng Cơ vốn dĩ bản tính quật cường nhưng không hiểu sao nhìn anh như vậy làm cô có chút dè dặt, được rồi, cô thừa nhận là ban đêm có chút buồn ngủ đi, vì buồn ngủ nên cô mới nảy sinh một chút cảm giác đặc biệt.

Như có một ma lực, cô từ từ bước tới, để tầm lưng rộng lớn của anh nhắc mình lên, Trịnh Vũ Thần cũng cô chậm chậm bước đi.

“Trịnh Vũ Thần.”

“Hả?”

“Tôi hỏi anh một câu, sao anh lại muốn điều tra về vụ án 19 tháng 12 mỗi năm?”

Trịnh Vũ Thần im lặng một lúc rồi hít sâu hỏi: “Vậy em trả lời tôi trước, sao em từ chối một món kinh doanh có nhiều lợi nhuận như bán ma túy?”

Trịnh Vũ Thần chỉ hỏi một câu không liên quan, anh hiểu cô gái này, tâm tư của cô không đơn giản, trái tim của cô làm bằng thiên la địa võng, nếu bây giờ anh hỏi tại sao cô phải giết người nhà họ Trương chắc chắn cô sẽ không trả lời.

Mà Phụng Cơ lại là người biết rõ cái gì nên nói cái gì không nên. Một việc khiến cô gái 20 tuổi vứt bỏ tất cả để trả thù chắc chắn là một việc gây thương tổn cho cô ấy sâu nặng nhất.

Bên cạnh đó anh cũng thật sự muốn biết lý do vì sao, Kim Điều Môn vốn dĩ là xã hội đen, không lẽ còn có tình “giữ trong sáng”?

Phụng Cơ nhú mày:

“Trả lời tôi trước.”

Trịnh Vũ Thần cười: “Thương nhân phải nói đến lợi ích.”

Phụng Cơ thở mạnh không thèm nói với anh. Trịnh Vũ Thần cũng rất kiên nhẫn không hỏi thêm gì nữa, chỉ là ánh mắt có chút trầm xuống, không lẽ ngay cả một vấn đề nhỏ như vậy mà cô cũng cho anh biết? Trong lòng cô, anh xa cách vậy sao?

Đang lúc anh trở nên không vui thì Phụng Cơ bình tĩnh cất giọng:

“Ma túy có lẽ là một sự kiện khủng khiếp nhất trong đời của tôi, lần đó tôi vì trải qua một cú sốc lớn nên nhất thời không tự chủ va vào ma túy, sau đó bị chủ thương phát hiện, bà đã giam tôi vào một căn phòng, hành hạ tôi bằng những cơn khát thuốc đau đớn thống khổ, sau đó tôi hoàn toàn không cho phép bên cạnh hay trong nơi mình quản lý xuất hiện thứ đó, như là một lời cảnh báo.”

Cô nói bằng âm thanh xa lạ, một ngữ khí bình thường như đang kể một câu chuyện cổ tích.

Trịnh Vũ Thần ngạc nhiên hơi nghiêng đầu quay lại nhìn cô, vô tình Phụng Cơ cũng đang đặt cảm lên vai anh, hai cánh môi lướt qua nhau dù chẳng triển miên nhưng vẫn phảng phất hơi ấm nào đó. Phụng Cơ mở to mắt bắt động nhìn Trịnh Vũ Thần. Anh cười như không cười, vẻ mặt bình thản cứ như nụ hôn phớt qua vừa rồi không phải xảy ra với mình vậy.

Phụng Cơ thở ra một cái, thật là sao lại không cảnh giác thế này, Phụng Cơ ới cảnh giác của mày, bản lĩnh của mày lúc gặp Trịnh Vũ Thần thì xếp xó ở đâu rồi?

“Này, trả lời câu hỏi của tôi đi chứ.”- Phụng Cơ cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh đánh vai anh.

Trịnh Vũ Thần cười: “Câu hỏi nào cơ?”

“Anh nuốt lời à?”

“Anh có hứa gì à?”

Phụng Cơ nghiêng rằng: “Anh... cái đồ gian thương này, bỏ tôi xuống.”

Trịnh Vũ Thần không nói gì, chỉ còn cách một chút nữa là tới khách sạn rồi. Bước chân anh vẫn bình tĩnh và điều đặn.

“Trịnh Vũ Thần bỏ tôi xuống.”- Phụng Cơ nâng cao ngữ khí, hai chân bắt đầu vẩy đạp.

“Đường đá, đi chân không sẽ đau lắm.”- Trịnh Vũ Thần chậm rãi nói.

Phụng Cơ im lặng nhìn anh, anh không quay đầu nên nhìn từ góc độ này anh không còn vẻ uể oải thường ngày, chỉ thấy những đường cong góc cạnh điển trai trên gương mặt của anh bây giờ mang một vẻ gì đó rất đặc biệt, nghe được câu nói còn mang chút tình người của anh, Phụng Cơ hơi xìu giọng: “Liên quan gì đến anh, chân cũng là của tôi, đau tôi chịu.”

Trịnh Vũ Thần bật cười: “Liên quan gì tới em, lưng cũng là của tôi, mỏi tôi chịu.”

Phụng Cơ bị anh chọc cười, khá thật, bình thường người khác dám nhái lại giọng của cô như vậy cô sẽ trực tiếp “ban” cho một phát chấn thương. Nhưng giờ lại bị anh chọc cười.

Ánh trăng dần xuống thấp mờ ảo sau làn mây, đường phố đông người ai nấy đều đưa mắt nhìn một đôi nam nữ đang đi trên đường, người đàn ông cao lớn điển trai, cô gái có nụ cười khuyếch thành điểm lệ, họ đang quay phim sao? Chẳng thấy máy quay gì cả.

Phụng Cơ lia mắt một vòng rồi hỏi nhỏ: “Nè, sao ai nấy đều nhìn mình vậy?”

“Còn sao nữa, vì một chàng trai cực phẩm như tôi lại đi công một cô gái lạnh lùng như em, người ta hâm mộ tôi quá nên mới nhìn.”- Trịnh Vũ Thần thông thả bước đi, mặt không biến sắc nói.

“Sao lại hâm mộ anh chứ?”- Phụng Cơ không hiểu vì sao vừa phóng tầm mắt ra xa một chút là sẽ thấy mấy cô gái nóng bỏng cứ thì thầm gì đó, nhìn Trịnh Vũ Thần rồi sau đó dùng ánh mắt như con mèo động dục dán lên người anh. Cô cảm thấy thật là bản, không dễ chịu.

Trịnh Vũ Thần vốn dĩ chẳng hề quan tâm đến ai, anh chỉ tập trung công cô và nhìn đường đi, nghe cô nói vậy thì tranh thủ trêu: “Vì tôi thật là cao thượng, có thể chịu đựng một người vừa lạnh lùng, vừa độc miệng như em.”

Phụng Cơ đá mạnh chân vào chân anh một phát khiến Trịnh Vũ Thần đau đến... bật cười luôn.

“Mặc kệ, đi nhanh lên, tôi không muốn người ta nhìn tôi như thú lạ.”

Trịnh Vũ Thần cười cười vài tiếng rồi nghiêm túc chau mày, Phụng Cơ cứ nghĩ là anh sẽ tức giận nào ngờ Trịnh Vũ Thần đột nhiên nói to khiến cô ngạc nhiên:

“Người đẹp nằm trên tôi không thích bị người khác nhìn như thú lạ, vì vậy cảm phiền mọi người di dời ánh mắt khỏi cơ thể thanh xuân của cô ấy. Please!”

Trịnh Vũ Thần vừa dứt lời thì xung quanh đã có người bùm miệng cười. Cách dùng từ của anh bạn này thông minh thật đấy, làm cô gái kia mặt bắt đầu thay đổi rồi.

“Trịnh Vũ Thần chết tiệt, tôi nhất định phải phóng dao, phóng dao cắt đứt... cắt đứt mạch máu của anh.”

Trịnh Vũ Thần không trả lời chỉ bật cười thích thú. Quả là có cảm giác thành tựu, cuối cùng anh cũng làm gương mặt quá nhiều bơ của Phụng Cơ thay đổi rồi, không nói thì không biết cô gái này cũng biết mắng người nữa, lúc này cô thật dễ thương đấy, hóa ra trêu chọc Phụng Cơ lại vui như vậy, dù có là sát thủ hay gì đi chăng nữa thì bản chất của cô vẫn chỉ là con nhóc 20 tuổi thôi. Khoan đã, vai của mình sao đau vậy nhỉ?

À, cô gái đáng ghét kia dám cắn mình!

Thủ đô Paris ngày càng lạnh nhiệt độ giảm còn 14 độ C, sau khi tâm bão đi qua nhưng vẫn để lại con áp thấp lạnh lẽo.

Hồ Như Thủy ngồi tựa vào đầu giường, cô ta mặc một bộ váy ngủ màu hồng nhạt bằng lụa, cầm điện thoại bấm một dãy số, đợi người kia vừa lên máy, Hồ Như Thủy đã vui mừng nói.

“Vũ Thần, là em.”

Trịnh Vũ Thần dường như đang ngủ, giọng uể oải mệt mỏi: “Có chuyện gì?”

“Phải có chuyện người ta mới gọi anh được sao?”- Hồ Như Thủy xụ mặt, giọng hờn dỗi.

“Hồ Như Thủy cô đừng có dờ hoi như vậy được không, tôi đang ở nước ngoài, bây giờ là hai giờ sáng, tôi cần ngủ.”

“Anh đi nước ngoài sao? Sao nói em biết?”

Trịnh Vũ Thần ngáp một tiếng rồi đi tới quầy nước pha một ít trà gừng uống: “Tại sao tôi phải nói cho cô biết?”

Trịnh Vũ Thần trước giờ đối với người anh không thích thì anh sẽ không thèm bận tâm mà dùng lời nói phũ không thể phũ hơn để nói với họ. Quan tâm tới cảm xúc của người mình không thích sao, xin lỗi anh không dư thời gian.

Hồ Như Thủy hơi thất vọng với câu nói của anh, cô buồn bực nói: “Người ta nhớ anh.”

“Buồn cười, tôi có thiếu tiền cô đâu nhớ tôi làm gì?”- Trịnh Vũ Thần suýt chút bị sặc trà.

“Vũ Thần không lẽ anh không biết trước giờ em luôn thích anh à?”- Hồ Như Thủy hôm nay như là được ai gia tăng can đảm, cô ta từ nhỏ đã được nuông chiều, muốn thứ gì thì thứ đó sẽ thuộc về mình, thế nhưng Trịnh Vũ Thần lại khác, cô đã rất mạnh dạn bày tỏ nhưng thứ đổi lại chỉ là...

“Thích tôi? À, vì cô thích tôi nên mới giúp tôi khai quật luôn cả chuyện hôn ước giả, làm tôi bị mẹ mắng một trận, cô quả thật giúp tôi quá nhiều.”

“Vũ Thần, không lẽ anh định cứ làm vị hôn phu của Trương Ánh Quyên cả đời? Chuyện này sớm muộn gì cũng phải phanh phui ra, em là đang giúp anh giải quyết mọi việc, chỉ như vậy thì anh mới thích em.”

Trịnh Vũ Thần im lặng một lúc như là không khí mà không hề cử động, sau một lúc anh trở nên thanh tĩnh hẳn đi: “Tôi không thích cô, đừng có tiếp tục làm những trò dư thừa đó.”

Sau đó anh tắt máy, như thường lệ thì người ngắt ngang cuộc trò chuyện luôn là anh. Hồ Như Thủy tức giận ném điện thoại vào tường khiến nó vỡ ra thành vài mảnh, cô gọi người bên ngoài vào.

“Tiểu thư, có gì cần dặn?”

“Xem xem Trịnh Vũ Thần hiện tại đang ở đâu rồi đặt cho tôi một vé máy bay.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Người Muốn Tự Tử

“Chủ thượng, đây là hình ảnh tôi chụp được.”

Thiết Hạo đưa Nguyễn Long Tuyết một số hình, trong đó là một cặp trai gái đang mỉm cười hạnh phúc cùng ngồi ăn ở quán nhỏ ven đường. Nguyễn Long Tuyết phần nộ vò nát tấm hình, ngữ khí lạnh lẽo: “Tiện nhân vẫn là tiện nhân, mang trong mình dòng máu vong on thì khó có thể đào tạo.”

Bà ta ném mẫu giấy vụn xuống đất, ánh mắt trở nên tàn nhẫn lạ thường. Hơi thở vì tức giận cũng trở nên dồn dập.

“Phụng Nhã đâu?”

Thiết Hạo lưỡng lự một lúc rồi nói: “Đêm qua có chút quá chén, sáng nay vẫn chưa dậy.”

Nghe vậy Nguyễn Long Tuyết càng tức giận: “Cậu lòi nó tới đây gặp tôi.”

Thiết Hạo theo lời của Nguyễn Long Tuyết lập tức rời đi, vừa mở cửa thì thấy Phụng Nhã đã đứng trước mặt, chắc cô cũng vừa đến, Thiết Hạo thờ dãi dùng mắt ra hiệu điểm nguy cho cô, Phụng Nhã gật đầu rồi bước vào trong.

“Mẹ... chủ thượng”- Phụng Nhã nhất thời gọi nhầm xưng hô.

“Con ngoài mấy việc như tự chuốc say bản thân thì còn có thể làm gì? Giao địa bàn cho con quản lý tốt cuộc Thiết Hạo nó toàn làm thay phần việc của con.”

Phụng Nhã nâng tầm mắt như muốn nói gì đó, khóe môi xinh đẹp khẽ mở nhưng cuối cùng vẫn là cúi mặt xuống hạ giọng: “Con xin lỗi.”

Nguyễn Long Tuyết quay mặt chỗ khác: “Phạt con bị nhốt trong Kim Điều ba tuần. Trong ba tuần này đừng có xuất hiện làm ngứa mắt ta.”

“Dạ... con biết rồi.”

Kim Điều chính là nhà giam của Kim Điều Môn, ở trong đó không khác gì địa ngục trần gian, nội không gian yên tĩnh và những con rệp độc cũng đủ để làm Phụng Nhã thương tích đầy mình, Thiết Hạo khẽ co đồng tử nhìn Phụng Nhã, cô trước giờ luôn cao ngạo, sống sung sướng như vậy sao có thể chịu nổi khổ này?

Tiếng chuông điện thoại khiến Phụng Cơ tỉnh giấc, cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn đồng hồ treo tường, mới bốn giờ sáng, là tên thần kinh nào gọi cho cô vài lúc này chứ? Cô vẫn chưa ngủ đủ mà.

Phụng Cơ giờ tay cầm lấy điện thoại lên máy: “Alo.”

“Quý cô còn đang ngủ à? Thức đi, ra mở cửa cho tôi.”

“Trịnh Vỹ Thần? Đợi một chút đi.”-

“Nhanh lên đi.”

Phụng Cơ có chút ngạc nhiên, mới có bốn giờ sáng mặt trời còn chưa lên vậy mà Trịnh Vỹ Thần qua đây làm gì chứ?

Cô mệt mỏi rời khỏi cái giường êm ái, vào toilet đánh răng rửa mặt rồi chải lại mái tóc dài, sau đó trang điểm sơ bộ, ít ra thì cô cũng sẽ không mang cái bộ dáng xuề xòa của mình để đi gặp người khác.

Thôi chết! Làm xong tất cả mọi thứ mới để ý đã nửa tiếng trôi qua, Phụng Cơ sấy xong mái tóc rồi chạy đến mở cửa, nhưng chẳng thấy Trịnh Vỹ Thần đâu, người này không phải đợi lâu quá nên bỏ đi rồi chứ, trong lòng tự nhiên có chút buồn bực, người đàn ông này thiếu kiên nhẫn vậy sao?

Phụng Cơ khẽ thở dài một tiếng, vừa lúc đó thì giọng nói không biết ở đâu vang lên: “Mới sáng sớm thôi dài cái gì, mau thay đồ đi.”

Cô đưa mắt tìm kiếm xung quanh hành lang sau đó lại nhìn vào trong phòng, Trịnh Vỹ Thần từ lúc nào mà đã ngồi trong phòng khách, ánh gác tay lên thành ghế buồn cười nhìn về mặt ngạc nhiên của Phụng Cơ.

“Anh, sao, sao anh vào đây được?”

Trịnh Vỹ Thần cười: “Tôi đứng bên ngoài đợi lâu quá, nên ra quầy tiếp tân mượn chìa khóa sơ cua vào đây, tôi ngồi đây đợi em son môi, chải tóc, sấy tóc, đánh phấn cũng đã hơn nửa tiếng rồi đó.”

Nghe câu nói mang tính trêu ghẹo của Trịnh Vỹ Thần, Phụng Cơ vừa thẹn vừa tức, chống nạnh nhìn anh: “Giờ mới bốn sáng, anh hiện ra sớm như vậy làm gì?”

Trịnh Vũ Thần đứng lên, bước tới trước mặt cô, anh cúi đầu nâng một tay xoa cái mặt nhỏ vì bị lạnh mà nhột nhạt của cô, âm thanh đầy sức quyến rũ: “Tôi hiện ra để... câu hồn em.”

Phụng Cơ có chút không quen với sự dịu dàng và cử chỉ thân mật này của anh, cô lui ra sau một vài bước: “Ha, tán tỉnh đúng là sở trường của nhị thiếu gia mà.”

Trịnh Vũ Thần bật cười, cũng không hề giận vì hành vi xa cách vừa rồi của cô, anh vươn tay vỗ đầu cô: “Tán tỉnh cái gì? Tôi đến câu hồn em đi tập thể dục, em nghĩ đi đâu vậy?”

“Hả? anh...”

“Sao? Thất vọng lắm hả? Hay là tôi cứ thử tán tỉnh em xem.”

“Không thêm.”- Phụng Cơ bước vào trong phòng ngủ, không thêm nghe Trịnh Vũ Thần nói thêm câu nào, mặt của cô cũng không biết là vì giận quá hay thẹn quá mà đỏ cả lên.

Nhìn theo bóng lưng cô, Trịnh Vũ Thần cảm thấy rất ấm áp, cứ như chỉ khi ở bên cô gái này thì anh sẽ rất dễ chịu. Dù cô có gai góc thế nào chẳng nữa, anh vẫn kiên nhẫn lạ thường.

Gió mang hương vị mặn nhạt của biển cả mà hòa vào không khí. Chỉ mới hừng đông sáng mà con đường ven công viên đã có rất nhiều người tập thể dục, Trịnh Vũ Thần và Phụng Cơ đạp xe cùng nhau, cô thật bất ngờ khi sức khỏe của công tử nhà giàu như anh lại dai đến vậy, còn cô, dù là sát thủ được đặc huấn đi nữa thì cũng hồ thẹn không bằng.

Trịnh Vũ Thần mặc một bộ đồ thể thao đơn giản, hiếm khi nhìn thấy anh không bận những bộ vest nghiêm chỉnh làm Phụng Cơ có phần mới lạ. Trịnh Vũ Thần bây giờ trông rất tự nhiên, phong nhã và phóng khoáng, anh vẫn như một luồng gió ấm áp với nụ cười rập rờn nắng xuân lúc nào cũng hiện diện trên gương mặt, mái tóc undercut hai bên làm anh càng thêm nam tính, với vẻ ngoài này thì chỉ cần đạp xe đạp chứ không cần ngồi Lexus cũng khiến dân chúng chao đảo.

Phụng Cơ thật phải cảm thán, người đàn ông này rất thu hút.

Đoạn lên dốc, Phụng Cơ bắt đầu đuối sức, cô thờ phỉ phò nhìn Trịnh Vũ Thần đã bỏ xa mình một quãng đường khá xa thì hậm hực xuống xe dẫn bộ, anh đạp xe của mình đi, tôi không dư hơi để đi kèm với anh.

Không khí sáng sớm ở bên ngoài thật tốt, trước giờ cô ít khi đi bộ thể này, ngoài thời gian làm nhiệm vụ thì đa số thời gian của cô là ngủ, đối với một người như cô thì giấc ngủ rất quý giá, đó là lúc cô được giải thoát tạm thời, không cần giết người, không còn nhiệm vụ.

Điện thoại reo, Phụng Cơ nhìn màn hình rồi lên máy: “Tôi nghe đây.”

“Nguy rồi Phụng tỷ ơi, hữu thượng bị chủ thượng nhốt vào Kim Điều rồi.”- Evan hoảng hốt nói.

Phụng Cơ nghe xong liền chau mày: “Sao cơ? Cô ta làm sai gì à?”

“Em cũng không biết, chỉ là hữu thượng sau khi say khướt tỉnh dậy thì bị chủ thượng phạt luôn, cũng không biết bà ấy không vui chuyện gì.”

Trước giờ Nguyễn Long Tuyết đối với Phụng Nhã vẫn luôn dung túng, mỗi lần cô ta uống say là Nguyễn Long Tuyết lại mắt nhắm mắt mở cho qua, sao lần này lại phạt? Hơn nữa lại là nhốt vào Kim Điều cái nơi tăm tối ấy? Chuyện này đương nhiên sẽ khiến người khác khó hiểu.

Evan tiếp tục: “Phụng tỷ, hình như tả thượng đã đến San Francisco rồi.”

“Ừ, tôi biết rồi, trong những ngày tôi không có ở đó các cậu quản lý cho tốt.”

“Dạ, em biết mà, chị yên tâm.”

Tắt máy, Phụng Cơ lại có chút khẩn trương, cô cứ có cảm giác bất an, cứ như có người theo dõi mình mấy ngày nay, chắc là phóng viên, mấy ngày nay cô và Trịnh Vũ Thần ở cạnh nhau nên phóng viên cũng bám theo lấy tin tức. Có điều trên các tạp chí cũng không có tin tức nào của cô và Trịnh Vũ Thần, có lẽ do thể lực của Trịnh Thị áp đảo.

Đi gần đến một tiểu khu sang trọng dành cho người có tiền thì thấy có nhiều người đang đứng phía dưới. Đám đông xung quanh, ai nấy đều chỉ chỏ bàn tán. Phụng Cơ đến gần xem có chuyện gì thì mới biết, có người muốn tự tử.

Cô ngẩn đầu, nhìn thấy phía cao tít trên kia là một cô gái đang ngồi lên bực nguy hiểm, chỉ cần một chút nữa là cô ấy sẽ ở trên tầng 18 rơi xuống, tan xương nát thịt.

Trước giờ Phụng Cơ vốn dĩ không xen vào chuyện người khác, có người gặp nạn cũng không liên hệ tới cô nhưng cô gái kia là đang tự tử, cứ nghĩ đến hai từ này cô lại nhìn thấy chính bản thân mình bốn năm trước, nhớ đến độ lạnh của lưỡi dao bị chính cô dùng để cắt cứa cổ tay của mình, nhớ đến cảnh cô dùng ma túy quá liều suýt nữa tử vong, nhớ tới bản thân gần như rơi vào địa ngục...

Giương mặt Phụng Cơ rất nhanh đã trắng bệch, hai tay cô lạnh ngắt nắm chặt lại, cô chạy nhanh vào thang máy trong sự ngạc nhiên của mọi người.

Cô gái kia, hốc mắt đỏ hoe nhìn những cái máy điện thoại phía dưới đang hướng về mình, bọn người dưới kia chỉ chực chờ những thước phim đẹp nhất từ việc tự tử này của cô ấy. Cô gái đó có gương mặt dịu dàng, sóng mũi thanh tú, mái tóc rũ xuống bờ vai vì mồ hôi mà dính vài gương mặt.

Phụng Cơ vừa lúc chạy lên đến nơi, cô vừa thở vừa nói: “Cô kia, cô đừng có làm chuyện dại dột, sao cô không trân trọng bản thân mình chứ?”

Cô gái đó không quay đầu, giọng nói yếu ớt u buồn: “Tất cả mọi người trên thế gian này đều mong tôi chết, không ai quan tâm tôi, bọn họ chỉ giỏi bỏ mặt và quăng tiền vào người tôi...”

“Cô không trân trọng bản thân mình thì có tư cách gì đòi hỏi sự trân trọng của người khác, đừng ngu ngốc như vậy, có rất nhiều người quan tâm đến cô mà.”- Phụng Cơ ra sức ngăn cản, cô dùng cái cách mà Phụng Nhã đã dùng để giáo huấn cô bốn năm trước để khuyên can cô gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Nguy Hiểm

“Không cô nói dối, tất cả mọi người đều lừa dối tôi... lừa dối, lừa dối tôi, tôi không muốn bị lừa dối.”- Cô gái kia bỗng nhiên trở nên kích động, cô ấy đứng lên thanh chắn an toàn, cả thân hình gầy yếu cứ như chỉ cần một cơn gió là có thể đẩy cô gái đó xuống bờ vực thẳm phía sau vậy.

Cô gái đứng lên la hét với một người khác làm người dân phía dưới bắt đầu ồn ào bàn tán, không lẽ thật sự có nhảy lầu tự tử? Trông bộ dáng khủng hoảng của cô gái kia hình như đây không phải là trò đùa. Người hiếu kỳ ngày càng tập trung đông hơn, thoáng chốc thì cả con đường đã đông nghẹt đến nỗi ùn tắc giao thông.

Vì tiểu khu này là dành cho những người giàu có, và địa vị xã hội cao nên chẳng mấy chốc nhân viên bảo an đã được điều động tới hiện trường.

Trịnh Vũ Thần dẫn bộ chiếc xe đạp vừa đi vừa tìm kiếm Phụng Cơ, thật là cô gái này mới đây đã không thấy đâu rồi, một khung cảnh hỗn loạn trước tiểu khu khiến Trịnh Vũ Thần cảm thấy kỳ lạ, anh theo hướng mà mọi người nhìn ngón đầu lên thì hiểu rõ là có người tự tử.

Thì sao chứ? Liên quan gì đến anh, những con người không biết quý trọng sinh mạng mình, đem sự sống của chính bản thân ra làm lựa chọn duy nhất để giải thoát, Trịnh Vũ Thần trước giờ chẳng rồi hơi quan tâm.

Người vây quanh ngày càng đông, đã là con người thì ai cũng sẽ hiếu kỳ, dù thành phố này có bận rộn đến đâu đi nữa thì khi thấy một đám đông vây quanh thứ gì đó thì con người vẫn muốn dừng lại xem.

Một vài lời bàn tán xôn xao trong đám đông vô tình để Trịnh Vũ Thần nghe được.

“Khi nãy có cô gái chạy lên đó rồi, hy vọng là ngăn được chuyện khủng khiếp này.”

“Đề tôi dẫn xe của cô gái đó lên không khéo lại mất.”- Người nọ nói xong rồi thì bước lại một chỗ không xa dựng chiếc xe đạp địa hình sản xuất số lượng có hạn lên.

Chiếc xe đạp của anh ngã xuống.

Hai tay Trịnh Vũ Thần buông thõng, mọi ánh mắt xung quanh đều tò mò nhìn anh. Trịnh Vũ Thần ngược lên, anh nhìn thấy tháp thoáng tít trên cao hình như đang xảy ra vụ nổ. Không nghĩ thêm được gì nữa, Trịnh Vũ Thần đẩy hết những người chắn đường mình ra, chạy nhanh vào thang máy.

“Cô bình tĩnh đi.”- Phụng Cơ cố gắng giữ lấy cô gái kia, cô không thể dùng lực mạnh bởi chỉ cần sơ xuất một chút thì cô ấy sẽ ngã xuống dưới. Cô gái đó cũng liều mạng đẩy Phụng Cơ lui ra vài bước: “Tôi cảnh cáo cô, đừng có làm hại tôi, không có dễ đâu? Ha ha, mấy người ngoài miệng luôn nói những lời nghĩa tình, vậy mà nội tâm rắn độc luôn tìm cách hãm hại tôi.. bây giờ tôi không còn gia đình, không còn sản nghiệp, không còn gì nữa rồi...”

Từng luồng gió nhẹ lướt qua làn da của cô, vẻ mặt bắt đầu trở nên bi thương, bốn năm trước, không sai cô gái này chính là tái hiện hình ảnh bốn năm trước của cô.

“Cô đã gặp phải chuyện gì?”

“Cô không hiểu đâu, tôi cũng sẽ không nói, vì cô biết rồi sẽ hãm hại tôi... hãm hại tôi.”- Cô gái mở to đôi mắt tròn, bộ dáng như điên dại, cười lớn: “Những con người thâm độc như mấy người, hại tôi mất đi tất cả, ha ha, mấy người không hiểu tôi, không hề...”

“Tôi hiểu!”- Phụng Cơ lên tiếng cắt ngang những câu nói khó hiểu của cô gái kia, thành công khiến cô ấy đặc tầm mắt lên người cô, ngữ khí của Phụng Cơ bắt đầu trở lại vẻ nhàn nhạt mang chút nét bi ai: “Tôi đã từng tự tử, tôi dùng dao cứa vào cổ tay của mình, tôi lao vào ma túy như một kẻ điên, tôi đã từng như cô, từng rơi vào vực thẳm. Lòng dạ con người là thứ khắc nghiệt nhất, tôi biết rõ điều đó.”

“Cô cũng nghĩ như vậy sao?”

Nhìn thấy được tâm trạng của cô gái kia dần trở nên ổn định, Phụng Cơ tiếp tục nói: “Tôi đã từng điên rồ như vậy, và bây giờ tôi luôn xem đó là sai lầm lớn nhất của mình.”

“Cô... cô cũng bị phản bội sao?”

Ánh mắt cô trở nên mù mịt: “Không hẳn, chỉ là người tôi yêu đã bị kẻ khác hãm hại khiến anh ấy chết thảm...”

“Cô thật ngu ngốc khi vì một người mà tự tử... tôi thì khác, tôi bị một người phản bội.”- Cô gái đó cười bi thương.

“Cô cũng ngốc như tôi thôi, tội gì phải từ bỏ tất cả? Cô chưa mất tất cả, vào phút cuối cùng tất cả sẽ thay đổi. Tin tôi đi, đưa tay đây, đừng dại dột, sau này sẽ không có ai hãm hại cô nữa.”- Cô đưa tay về phía cô gái kia, giọng nói của Phụng Cơ như là một mê dược có tính thời miên làm cô gái kia vô thức tin tưởng, cô ấy đã nâng cánh tay lên, dè dặt vươn ra.

Hai bàn tay lạnh ngắt chạm vào nhau, Phụng Cơ cười nhẹ nhõm, vô sự rồi, cô định kéo lấy cô gái đó nhưng lại bị một sức lực kéo giật về phía trước, cô đang lao qua thanh chắn an toàn của tầng thượng.

“Ơ Co!”- Trịnh Vũ Thần này giờ đứng ở phía sau, thấy một cảnh này thì kinh hoàng, trái tim anh như bị ai dùng lưỡi câu giật ra khỏi lồng ngực. Trong lúc tưởng như cô sẽ cùng với cô gái kia rơi xuống dưới...

Phụng Cơ dùng chân móc vào thanh chắn bằng gạch, cả người cô treo ngược lại, tay cô nắm lấy tay của cô gái kia, cô cố dùng lực ở chân mặc dù biết là không trụ được nữa rồi.

“Sao cô phải làm như vậy?”- Phụng Cơ cố gắng nói, sức nặng của cả hai làm cô không thể trụ nổi trong tư thế này.

Cô gái kia ngẩng lên nhìn cô: “Cô cũng như tôi mà, chúng ta đi cùng nhau đi... đó là một điều tuyệt vời.”

Hai chân đang dần mất đi sức lực, Phụng Cơ cố gắng cạp mấy cũng biết mình đang dần dần tuột xuống, vào lúc này, có một sức mạnh đặt lên eo cô kéo lên, Phụng Cơ và cô gái kia rơi xuống nền gạch, mọi người bên dưới vỗ tay vui mừng, quả là kỳ tích.

Cô gái kia đau đớn gắng gượng ngồi dậy.

“Cô... a.”- Trịnh Vũ Thần kịp thời đánh mạnh vào cổ cô ấy khiến cô ấy ngất đi.

Phụng Cơ thở dài, cô hít sâu cố nén cơn đau ở hai bàn chân lại, vừa rồi thật nguy hiểm, cô thậm chí đã soạn ra di ngôn để lúc thoi thóp có thể truyền lại cho thế hệ sau, cũng thật may mắn khi Trịnh Vũ Thần có mặt kịp thời. Cô quay qua nhìn Trịnh Vũ Thần thấy sắc mặt anh không tốt, nghĩ rằng là anh đang mệt.

“Trịnh Vũ Thần, cảm ơn anh.”

Trịnh Vũ Thần thở gấp, hai tay ôm ngực, mồ hôi tuôn ra như mưa, tầm nhìn của anh ngày càng chao đảo, sắc mặt trắng bệch ngã xuống đất. Những khung cảnh kinh hoàng của ngày hôm đó lại lần nữa hiện về, cảnh anh đứng trên vực thẳm nhìn thân hình nhỏ nhắn rơi xuống một cách tự do, cảnh anh đau lòng xiết chặt một thi thể đã lạnh toát, cuối cùng một chút ý thức còn sót lại cũng tiêu tan, chỉ nghe thấy bên tai có một giọng nói rất dễ nghe đang gọi tên mình.

“Trịnh Vũ Thần anh sao vậy? Nè, đừng có dọa tôi, nói gì đi, nè?”- Phụng Cơ vỗ nhẹ vào mặt Trịnh Vũ Thần vài cái nhưng vô dụng, anh đã ngất đi.

Phụng Cơ hoảng sợ lay người anh, sao vậy? Vừa rồi không phải vẫn rất tốt sao? Cô diu anh đứng lên, cô gắng chống đỡ thân hình to lớn của anh. Vừa lúc đó nhân viên bảo an cũng có mặt, cô báo bọn họ thu xếp cho cô gái kia xong thì loạng choạng diu Trịnh Vũ Thần rời khỏi, dùng tốc độ nhanh nhất liều mạng xuyên qua dòng người đang tập trung phía dưới tiểu khu rồi leo lên taxi.

Tài xế taxi nhìn qua cô rồi chỉ vào một tấm biển: “Cô à, tôi giao ca rồi.”

Ngay lập tức một tờ tiền mệnh giá lớn được đưa ra, người tài xế vui vẻ lái xe. Trịnh Vũ Thần khép hờ mắt, sắc mặt vô cùng tệ chỉ là anh vẫn cố nở nụ cười thiếu thào nói: “Thật phung phí...”

“Anh đừng có nói nữa, tôi đưa anh đến bệnh viện.”

Trịnh Vũ Thần gượng cười giờ bàn tay đang run rẩy lên vò nhẹ mái tóc của cô, anh cố sức nhướng người lên, đặt cằm lên vai Phụng Cơ, vui mặt vào cổ cô rồi từ từ thiếp đi.

“Trịnh Vũ Thần, anh đừng có dọa tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Tiếng bánh xe lăn trên nền gạch bóng loáng tạo ra những âm thanh lạch cạch, Phụng Cơ đi theo bước chân của những y tá bác sĩ và lo lắng khi nhìn của phòng cấp cứu khép lại, cô tựa vào bức tường lạnh lẽo sau đó thở dài.

Cô giữ áo khoát và điện thoại của anh, chẳng bao lâu thì điện thoại reo lên, là Ngô Thành gọi.

“Vỹ Thần, cậu lại giờ trò gì nữa đây, bảng thống kê kế toán cần cậu phê duyệt đây này, cậu làm biếng nữa sao?”

“Tôi là Phụng Cơ, Trịnh Vỹ Thần đang ở bệnh viện, phòng cấp cứu.”- Nói rồi cô tắt máy, chưa kịp nghe âm thanh hốt hoảng của Ngô Thành. Cô lại nhìn vào cánh cửa màu xanh kia, lúc này đây Phụng Cơ thật sự rất mong Trịnh Vỹ Thần bình an vô sự, vì cô... còn chưa lấy được Khóa Kim Cương còn chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Đã vào trong rất lâu rồi, anh cũng không phải bị thương gì, sao lại phải nằm trong phòng cấp cứu lâu như vậy chứ?

Một lúc sau đó, Ngô Thành Gary còn có Hồ Như Thủy cũng chạy tới, Hồ Như Thủy thở hổn hển không nói nên lời, Gary bước lên lo lắng hỏi: “Sao vậy? Đang yên đang lành sao lại thế này?”

“Tôi cũng không biết, lúc này tôi và anh ấy ở trên tầng thượng của một tiểu khu cứu một cô gái muốn tự tử, sau đó thì thành ra thế này.”- Phụng Cơ thành thật kể lại.

Đột nhiên Hồ Như Thủy bước lên trước mặt cô, lớn giọng: “Sao cô có thể để Vỹ Thần lên chỗ cao chứ? Anh ấy bị bệnh sợ độ cao mà, cô không thấy khắp Trịnh Thị đều có cửa sổ kính chỉ riêng tầng cao nhất ở văn phòng riêng của Vỹ Thần là không có sao?”

“Sợ độ cao?”- Phụng Cơ nhún mày, anh còn có bệnh này sao?

“Cô cái gì cũng không biết lại để cô ở cạnh anh ấy, đúng là sơ xuất của Ngô Thành.”- Hồ Như Thủy liếc mắt về phía Ngô Thành.

Anh ta trở mặt ra ngạc nhiên rồi sao đó gật đầu vài cái. Đúng lúc đó bác sĩ bước ra, cả bốn người đều không hẹn mà sốt ruột hỏi han, Ngô Thành là người lên tiếng: “Bác sĩ, bạn tôi cậu ấy sao rồi?”

Bác sĩ tháo cặp kính xuống điềm đạm nói: “Đây chỉ là biểu hiện thông thường của người mắc chứng sợ độ cao nên không có gì đáng lo ngại, các người tuyệt đối phải đề cao sự chú ý vì đây là bệnh tâm lý, bệnh nhân đã có một ám ảnh tâm lý nào đó mới dẫn tới chứng sợ độ cao, nếu như tình trạng này còn tiếp tục thì khả năng cậu ấy ngủ quên trong tiềm thức là rất lớn.”

“Ngủ quên trong tiềm thức?”- Phụng Cơ hỏi.

“Chính là hôn mê sâu, tốt nhất là người nhà cần phải tránh cho cậu ấy tiếp xúc với độ cao, xin hỏi ai là người nhà của cậu ấy?”

Hồ Như Thủy bước lên: “Tôi là bạn gái của anh ấy.”

“Phiền cô đi theo chúng tôi làm thủ tục nhập viện.”

“Được.”- Hồ Như Thủy trước khi rời đi còn hất cằm về phía cô, Phụng Cơ cũng chẳng còn hơi sức để ý đến cô ta, cô chỉ tập trung suy nghĩ về những lời bác sĩ vừa nói.

Trịnh Vỹ Thần nhanh chóng được đưa tới phòng bệnh anh vẫn hôn mê và chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Gary đi ra một góc gọi điện hoãn lại các buổi tiệc của Trịnh Vỹ Thần. Lúc này trên hành lang dài chỉ có Phụng Cơ và Ngô Thành, thấy Phụng Cơ từ đầu tới cuối im lặng, tưởng rằng cô đang áy náy, anh ta nói: “Cũng đừng tự trách mình, về việc này cô cũng không biết.”

Phụng Cơ mỉm cười nhẹ, cô cúi đầu im lặng một lúc sau đó ngược lên hỏi: “Anh có thể nói với tôi lý do tại sao Trịnh Vỹ Thần lại sợ độ cao không?”

“Hả?”- Ngô Thành có vẻ ngạc nhiên bởi trước giờ chưa có ai hỏi anh về khoảng thời gian trước đây, tất cả ký ức về nó dường như đã bị xếp xó vào một góc nhỏ, là điều tối kỵ không được nhắc đến.

“Tôi... là tôi muốn sau này có thể đề phòng chuyện tương tự xảy ra, tôi không thích không khí ở bệnh viện chút nào.”- Phụng Cơ tìm ra một lời giải thích theo cô là... khá hợp lý.

Ngô Thành cười, có nói cô biết cũng không sao, vì anh ta có thể nhìn thấy Trịnh Vỹ Thần đối xử với cô gái này có chút ưu đãi, một chút chuyện riêng tư này cũng không có lý do đâu đâu.

“Mới đây thôi lúc Vỹ Thần 18 tuổi, tức là hai năm trước, cậu ấy gặp gỡ và theo đuổi Mỹ Ngọc, cô ấy rất tốt bụng, lương thiện và rộng lượng, sau khi

học xong cấp ba thì hai người bạn họ chính thức hẹn hò, đáng tiếc là ước mơ của Mỹ Ngọc là làm một nữ bác sĩ trong quân khu và càng đáng tiếc hơn là Mỹ Ngọc lựa chọn ước mơ của mình và từ bỏ Võ Thần. Sau đó Võ Thần không muốn vào đại học và bảo lưu kết quả học tập tại trường để nhập ngũ, và tôi cũng đã kiên quyết kẻ vai sát cánh bên cạnh cậu ấy, việc Võ Thần vào quân đội khiến bà chủ Trịnh không vui, có lẽ mọi việc bắt đầu từ đây.”

Một hôm, quân khu tổ chức một buổi huấn luyện đặc biệt cho các quân nhân, trong đợt đặc huấn này các quân nhân phải trang bị súng và lương thực phòng trong trường hợp khẩn cấp. Nếu như xuyên qua được rừng nhiệt đới, lên được tầng thứ 7 một cách an toàn thì xem là vượt qua chuyển đặc huấn. Trịnh Võ Thần cũng là một thành viên trong quân đội, anh kiên quyết muốn tham gia nhưng Trịnh Phần cũng kiên trì phản đối, anh biết bà lúc nào cũng mong anh có thể tiếp quản tập đoàn lớn của gia đình, nhưng thứ anh đam mê là những pha hành động mạo hiểm, là những kỷ cương cứng rắn, là mục tiêu vì nhân dân phục vụ và cũng là vì cô ấy - cô gái mà anh muốn chinh phục.

Tất cả niềm đam mê và nhiệt huyết của anh đều nằm trong quân đội, điều này khiến mẹ luôn không hài lòng, khi bà điều tra ra được Mỹ Ngọc cũng là nguyên nhân khiến Trịnh Võ Thần cố chấp như vậy, bà đã cho anh tham gia đợt đặc huấn nguy hiểm đó một cách bất bình thường. Nhưng Trịnh Võ Thần chỉ hiểu được mọi âm mưu của mẹ mình khi anh vừa vượt qua tầng rừng thứ 6 và cùng đồng đội chinh phục tầng cao nhất, khi đến khu vực ven bia rừng, anh nhìn thấy Mỹ Ngọc đang nhìn anh, cô ấy rơi nước mắt và nhìn anh bằng ánh mắt phần uất, khóc nức nói lên từng chữ khiến trái tim anh như tan rã, cô ấy đã nói bốn chữ: “Em rất hối hận.”

Hoàn toàn không cho anh cơ hội để hỏi rõ, Mỹ Ngọc đã chọn phương thức đầu đón nhất để từ giã cõi đời này. Cô ấy nhảy từ trên tầng bảy của rừng nhiệt đới, gây phúc đó Trịnh Võ Thần hoàn toàn chấn động, anh điên cuồng gào thét tên cô ấy cỡ nào, muốn lao xuống cứu lấy cô ấy thế nào chỉ có anh mới biết, đồng đội ngăn anh lại, trong lúc trước khi thiếp đi anh đã nhìn về phía vực sâu kia...

Lúc tỉnh dậy, anh đã trở về biệt thự Trịnh gia, mất đi Mỹ Ngọc thì vô hình anh không còn hứng thú với bất kỳ việc gì nữa, mẹ sắp xếp cho anh làm chủ tịch Trịnh Thị, từ thì anh làm theo ý bà, lúc ban đầu Trịnh Võ Thần đã vô cùng hăng hái hoàn toàn chú tâm phát triển Trịnh Thị, dù thế nào thì đây cũng là mồ hôi nước mắt của cả gia tộc Trịnh gia, anh có nghĩa vụ phải phát phát triển nó. Cho đến lúc Trịnh Thị phát triển rộng rãi ở thị trường châu Âu và vượt mặt đường dây châu Á của Trịnh Võ Khang, lúc này anh đã nghe anh hai của mình vô tình nói ra tất cả sự thật rằng chính Trịnh Phần người mẹ mà anh tôn kính đã giết chết người con gái anh yêu. Không có gì là vô cơ cả, Mỹ Ngọc vốn không phải vô cơ tự sát mà là bị chính mẹ anh dùng người cha nát rượu của cô ấy hãm dọa cô ấy, nếu như không làm theo thì bà sẽ khiến cho cha Mỹ Ngọc chết không thấy xác.

Sau khi biết chuyện, Trịnh Võ Thần dù có đau lòng thế nào đi nữa, anh là con trai của bà, không thể trở mặt với mẹ ruột của mình được, càng không thể rũ bỏ tất cả thế nên anh trả thù theo một cách rất tàn nhẫn là bắt cần tất cả, phải chỉ cần tiền bạc và tình cảm cái gì anh cũng không cần thì sẽ chẳng có điểm yếu gì khiến người khác có thể tổn thương anh.

Cuối cùng thì Phụng Cơ cũng đã hiểu lý do vì sao Trịnh Võ Thần bây giờ lại buông bỏ tất cả. Với một Trịnh Võ Thần đã từng tràn đầy lòng nhiệt huyết như vậy lại trở nên như một tên ăn chơi trác táng bây giờ, anh chính là đang dùng sự phóng túng để tự dày vò bản thân.

Mỗi cuộc đời của một con người đều không giống nhau, nhưng sinh mệnh luôn huyền diệu như vậy, vô tình đã gắn kết hai số phận cùng có một quá khứ đau thương lại với nhau, nhưng để làm gì? Để cả hai tìm sự cảm thông sao? Anh tận mắt nhìn thấy người mình yêu nhảy xuống vực thẳm, cô tận mắt nhìn thấy Tư Đình bị bom nổ chết. Anh nhìn thấy độ cao là sẽ nhìn thấy bi kịch còn cô luôn đối mặt với bi kịch trong những cơn ác mộng. Nhiều điểm tương đồng như vậy nhưng cả hai người đều lựa chọn khác động cơ để dằn vặt mình, nếu như Trịnh Võ Thần lựa chọn phương thức buông bỏ tất cả thì Phụng Cơ đã lựa chọn cách mà cô có thể nắm lấy tất cả.

...

Cốc cốc! Gary bước vào phòng, nhìn qua Trịnh Võ Thần vẫn đang hôn mẹ rồi nói với Ngô Thành.

“Trịnh tổng bảo tôi soạn sẵn những thông tin thương hiệu và bảng thống kê kế toán nhưng giờ lại như thế này...”

Ngô Thành thở dài, cô đè nén cảm giác mệt mỏi lại, nhận lấy hồ sơ từ tay Gary, định mở ra xem thì Phụng Cơ lên tiếng: “Để tôi duyệt cho, ngày mai là khai mạc buổi đầu giá, những hồ sơ này cần gấp.”

Ngô Thành và Gary ngạc nhiên, cả hai không tin nổi vào tai mình, ngay cả phó giám đốc như Ngô Thành còn không đủ tư cách duyệt những thông tin quan trọng này thì làm sao một thư ký nhỏ như Phụng Cơ có thể đảm nhiệm? Nhưng Phụng Cơ vốn không còn hơi sức để dài dòng dư thừa, cô trực tiếp lấy hồ sơ từ tay Ngô Thành sau đó đến một cái bàn cạnh cửa sổ tìm một vị trí có thể vừa làm việc vừa thuận tiện có thể nhìn thấy Trịnh Võ Thần sau đó ngồi xuống.

“Ngô Thành anh cho tôi mượn laptop, Gary phiền cô pha giúp tôi ly cà phê cảm ơn.”

Mặc dù bề ngoài đây là một câu mang tính nhờ giúp đỡ nhưng xét về cái loại ngao khí khó có thể lẫn vào đâu được của cô thì giống một mệnh lệnh hơn, Ngô Thành và Gary có vẻ cũng đứng hình với bộ dáng nghiêm túc của cô, cả hai gật đầu một cái rồi đi làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Những tia nắng yếu ớt của buổi chiều xuyên qua hàng lá soi xuống gương mặt có phần nhợt nhạt của Phụng Cơ. Cô cúi đầu chăm chú làm việc, bàn tay cầm viết liên tục ghi chép sau đó có gì không hiểu thì dùng máy tính tra cứu. Đột nhiên bàn tay linh hoạt của cô khựng lại, Gary mang tách cà phê đặt xuống bàn, vừa đúng lúc nhìn thấy sự khác thường liền hỏi: “Sao thế?”

Phụng Cơ nhúm mày nhìn vào những con số đang loading dao động trên màn hình, khẽ nói: “Hai người qua đây xem”

Ngô Thành đang ngồi cạnh giường bệnh, nghe vậy thì liền đi tới sau đó cũng dùng vẻ mặt tương tự Phụng Cơ khi nhìn thấy thông số trên đó.

Gary cũng không khác là bao: “Sao có thể chứ? Số vốn mà Trịnh Thị bỏ ra đâu ít như vậy? Tôi nhớ bà chủ Trịnh đã phê duyệt số tiền dự trù cho buổi đấu giá là hơn bốn triệu đô, sao ở đây chỉ còn có hai triệu đô?”

“Gary cô có lấy nhầm thống kê không? Đây là chuyện lớn đó.”- Ngô Thành hỏi.

“Tôi...”

“Cô ấy không lấy nhầm, mà là Trịnh Vũ Thần thật sự muốn chơi sát ván.”- Phụng Cơ lướt xuống phía dưới bản thống kê trên màn hình, thật không ngờ những lời hôm đó anh nói với cô là thật, anh thật sự muốn thành lập tân Trịnh Thị, thật sự muốn dùng chính số tiền tiết kiệm của mình để đấu giá. Trịnh Vũ Thần, anh điên rồi sao?

Nghe đến đây, Gary cũng hoàn toàn mờ mịt, có lẽ anh vẫn chưa nói việc này với cô thư ký tài năng của mình, nhưng Ngô Thành đã có nghe qua về ý định thành lập tân Trịnh Thị Ngô Thành đã từng nghe Trịnh Vũ Thần kể qua những lần đi quán bar, nhưng lại không ngờ lần này anh làm thật.

Không để bất kỳ ai đặc câu hỏi, Phụng Cơ nói: “Tôi nghĩ đây là vấn đề bây giờ Trịnh Vũ Thần muốn giao cho hai người, Ngô Thành anh liên lạc với chủ đầu tư của dự án đấu giá ngày mai đăng kí tham gia đấu giá với tư cách là tân Trịnh Thị, Gary cô mở dùm tôi một tài khoản cùng ngân hàng với Trịnh Vũ Thần.”

“Nhưng sao...”

Gary không hiểu cái gì là tân Trịnh Thị? Cô ấy định hỏi thì Ngô Thành cất ngang nói một câu rồi kéo cô đi: “Đi, tôi kể cô nghe sau.”

Sau khi họ đi, Phụng Cơ nhìn anh vẫn đang truyền nước phía xa, Trịnh Vũ Thần anh rốt cuộc là muốn gì? Nói là bất cần phóng túng nhưng lại khẳng khái muốn tạo dựng một sự nghiệp, ý định này của anh theo tôi là rất rất bốc đồng, còn anh, anh nghĩ sao về nó?

Dạ dày cô truyền đến cơn đau âm ỉ, Phụng Cơ lấy ly cà phê uống vào như để xoa dịu đi từng tế bào, cô bị viêm dạ dày lâu nay, cứ hễ bỏ ăn hoặc ăn đồ cay là dạ dày sẽ réo lên đau đớn, không được cô phải ra quầy thuốc bệnh viện mua thuốc, Trịnh Vũ Thần vẫn chưa tỉnh lại có lẽ không sao. Phụng Cơ mím môi rồi đứng lên ra ngoài, cô không thấy được cửa vừa khép lại thì đôi mắt tinh anh của người nằm trên giường bệnh cũng chậm rãi mở ra, anh vừa mơ thấy một giấc mơ về Mỹ Ngọc, có lẽ là do ám ảnh ủa về, từ lúc đẩy ra khỏi phòng cấp cứu anh đã tỉnh lại rồi, nhưng gì đâu óc cứ quay vòng vòng nên không dám mở mắt.

Thật ra những gì diễn ra này giờ anh đã nghe hết, cô muốn làm gì anh đều hiểu rõ, cô mở một tài khoản cùng ngân hàng với anh là muốn dùng tiền hỗ trợ anh đấu giá. Nhưng cô gái ngốc đó không hiểu, Trịnh Vũ Thần anh sẽ không ngu ngốc mà liều lĩnh như vậy khi không chuẩn bị dư thừa số tiền mà Trịnh Phần dự trù, bà đưa ra bốn triệu thì bao năm nay anh làm ở Trịnh Thị cũng đã hơn năm triệu đô, cộng thêm trước lúc rời khỏi Pháp Trịnh Vũ Thần cũng đã bán chiếc xe màu xanh lá hiếm có của mình và căn biệt thự riêng bạc tỷ của mình, vậy nên tiền anh có bây giờ hơn mười triệu đô.

Nhưng anh sẽ không để thông số quá rõ ràng trong bảng thống kê kế toán, cũng không phải chuyện gì to tát chỉ là không muốn tiết lộ thôi. Thế mà cô gái kia lại khờ đến nỗi chuẩn bị tiền của mình để tiếp tế cho anh, Trịnh Vũ Thần phì cười, thật đúng là ngốc quá. Anh lấy điện thoại bấm số sau đó gọi đi, một hồi chuông dài reo lên nhanh chóng Gary đã trả lời.

Trịnh Vũ Thần ngắn gọn nói: “Gary cô không cần mở tài khoản của Cơ Cơ nữa mà hãy nhanh chóng đến ngân hàng làm một sổ thủ tục rút tiền cho tôi.”

Lúc cô quay lại đã thấy Trịnh Vũ Thần đang dùng laptop cô đang làm việc, anh đang gõ những chỗ còn thiếu trong bản thống kê mà cô làm, nhìn thấy cô vào, Trịnh Vũ Thần chỉ nhìn lướt qua một cái rồi tiếp tục chăm chú vào màn hình.

Phụng Cơ đặt ly cà phê của mình xuống, ngồi đối diện anh, không khí rơi vào im lặng, không ai nói với ai câu nào, chỉ có tiếng đánh bàn phím là đều đặn vang lên. Đèn đường bên ngoài cũng vừa được bật lên, một chút ánh sáng màu vàng nhạt soi xuống gương mặt góc cạnh đang hết tập trung của Trịnh Vũ Thần.

Có câu nói lúc đàn ông làm việc và lúc đàn ông mớ ví tiền ra đưa cho người phụ nữ là lúc trông họ quyến rũ nhất. Phụng Cơ thấy câu này không hề sai chút nào, ít ra người bao năm luôn xem thường cái tính mê trai mà như cô cũng phải đưa mắt nhìn anh vài lần.

Mới này cô có ghé qua phòng điều dưỡng hỏi, các y tá nói ngày mai chỉ cần kiểm tra sơ bộ là Trịnh Vũ Thần có thể xuất viện vài buổi sáng, vậy vào buổi tối ngày mai anh vừa kịp lúc tham gia buổi đấu giá.

Mỗi người ngồi một chỗ, cô uống hết ly cà phê mà anh vẫn chưa mở miệng nói câu nào, khác với cái tính cà lờ phát phơ chuyên đi xuyên tạc người khác thường ngày của anh, đang muốn đầu tâm lý với cô sao? Ai da, xem như cô nhượng bộ một lần, cố gắng xóa bỏ cái không khí tĩnh lặng đến quý dị này, Phụng Cơ đành hắng vai cái rồi nói:

“Anh làm gì mà lâu vậy? Tôi đã hoàn thành hơn một nửa rồi, hiệu suất làm việc của anh chậm thật đấy.”

Trịnh Vũ Thần vừa đúng lúc kết thúc cả một bản kế hoạch dài, anh ấn Enter rồi lưu lại file word sau đó từ từ nâng tầm mắt lên nhìn cô, không nhanh không chậm nói: “Một nửa đã hoàn thành của em đều dùng sai hàm để thống kê, để tính tổng thì phải dùng hàm SUM chứ không phải AVERAGE, Phụng tỷ, em đã học tin học ở đại học nào vậy?”

Phụng Cơ mở to mắt sau đó nhủ mảy mai rồi nhượng người xoay máy tính lại nhìn vào những con số trên đó, thật sự sai rồi, hai bên má dần dần đỏ ửng lên, trên mặt chắc đã khắc rõ sáu chữ: Quá xấu hổ, quá mất mặt. “Tôi, nè, đại học có cấp bằng hành nghề sát thủ sao?”- Hừ, cô không có học đại học, cùng lắm thì chỉ xong 12 rồi là bắt đầu lao vào đặc huấn của tổ chức, mấy chuyện cầm viết này đương nhiên không rành, chuyện ở “Nguyễn Long” trước giờ là Phụng Nhã và Nguyễn Long Tuyết giải quyết, cô cũng không quan tâm qua.

Trịnh Vũ Thần thích thú nhìn chăm chú cái mặt y như bảng pha màu kia của Phụng Cơ, cô gái này đã biết ngượng mà còn cố tỏ ra bình tĩnh, anh buồn cười giả vờ ngạc nhiên hỏi: “Em không học đại học? Vậy hồ sơ mà em nộp để xin việc ở đâu ra? Trong đó ghi em tốt nghiệp Havard đó.”

Phụng Cơ có chút chột dạ nhưng cố bao biện: “Hừ, tôi là ai? Là ai chứ, tôi muốn hồ sơ gì thì có cái đó, muốn bằng cấp gì thì chỉ cần vận dụng một số tiểu thuật nho nhỏ là xong.”

Trịnh Vũ Thần không nhẫn tâm bức cô vào đường cùng, anh cũng hơi ngán chiêu phóng dao của cô nên tốt nhất là dừng đúng lúc vậy, nhưng quả thật so với lúc mới gặp thì dường như bây giờ cô đã thay đổi chút ít, mà thay đổi gì thì anh không biết rõ.

Phụng Cơ đưa ly cà phê lên uống nhưng lại càng thêm bối rối vì cà phê trong ly đã cạn hết, cô đứng lên: “Tôi đi lấy thêm cà phê.”

“Đừng uống cà phê, không tốt cho tim mạch, lấy một ly mật ong nóng đi.”- Trịnh Vũ Thần ngăn đầu, khoe môi ẩn hiện nụ cười nhạt: “Mật ong nóng tốt cho dạ dày.”

Phụng Cơ mím môi, di chuyển ánh mắt đi chỗ khác rồi nhanh chân bước đi, cánh cửa phòng đóng lại, Trịnh Vũ Thần chỉ biết lắc đầu cười trừ, anh đứng lên vươn vai, nếu biết để cô gái phá hoại kia làm sẽ hỏng hết cả bảng thống kê thì có kẻ dao vô cô anh cũng không để cô làm đâu. Hại anh bây giờ đây cả người đau nhứt, đầu óc căng thẳng. Suốt gần một tiếng đồng hồ anh phải giả vờ chăm chú làm việc, cũng chả hiểu tại sao cô gái kia lại cứ nhìn mình mãi, làm anh chả tập trung gì, cũng may là chúa phù hộ anh vẫn hoàn thành bảng thống kê.

Trịnh Vũ Thần tích cực làm mấy động tác giãn gân cốt, nếu để cô ấy nhìn thấy mình trong bộ dạng này chắc người xấu hổ sẽ là mình mất. Vừa nghĩ đến đây, Trịnh Vũ Thần đã nghe tiếng mở cửa, anh nhanh chóng ngồi xuống ghế chéo chân làm ra bộ dáng không có gì, nghe tiếng bước chân chậm rãi phía sau, Trịnh Vũ Thần lên tiếng chữa cháy: “Nhanh thế, cô đi bằng đĩa bay à?”

Đột nhiên có một giọng cười khúc khích vang lên, Trịnh Vũ Thần định quay lại nhưng sau đó hai cánh tay nhỏ đã choàng qua cổ anh, bên tai vang lên giọng nói nhẹ nhàng: “Anh mong em đến vậy à?”

Trịnh Vũ Thần đứng lên khiến Hồ Như Thủy suýt nữa bỏ nhào, anh thở hắt ra một cái, còn nghĩ là tự nhiên Cơ Cơ ôm mình ai ngờ... ôi, Trịnh Vũ Thần ơi mày bị thần kinh sao mà nghĩ đến chuyện đó?

“Vũ Thần anh ngạc nhiên như vậy làm gì, em đang đứng ở đây nè, có phải rất surprise không?”

Hồ Như Thủy ửng thẳng người, mỉm cười tươi nhìn anh, cô ấy mặc một chiếc váy hàng hiệu màu hồng lại tết tóc hai bím trông rất đáng yêu đã vậy còn nở nụ cười sáng chói như vậy, nhìn vào thì tên đàn ông nào không đổ gục.

Nhưng Trịnh Vũ Thần chắc hẳn sẽ là ngoại lệ, anh hít sâu sau đó ngồi xuống ghế, về mặt khi biểu cảm: “Đến làm gì? Tôi đi đâu cô cũng ám tới đó là sao?”

“Là vì em thích anh đó.”- Hồ Như Thủy vô tư trả lời.

“Đại tiểu thư, tôi là đang đi làm việc, đừng có đi theo cản đường cản lối, về đi.”

Hồ Như Thủy nhủ mảy mui môi không cam tâm nói: “Sao cô gái tên Cơ Cơ kia có thể đi với anh còn em không được? Không công bằng chút nào.”

Trịnh Vũ Thần thở dài rồi dứt quyết phũ một lần vậy: “Muốn công bằng, cô có bản lĩnh vậy đi hẳn nói.”

“Nói káo, rõ ràng anh sợ độ cao mà còn liều mạng chạy lên chỗ đó, cô ta đâu phải Mỹ Ngọc, anh lo lắng vậy làm gì chứ...”

Hồ Như Thủy cúi đầu lí nhí sau đó mới phát hiện mình lỡ lời, cô ấy ngăn đầu thì quả nhiên nhìn thấy đầu mày hơi nhú lại của anh.

“Về đi.”- Một lúc sau, Trịnh Vũ Thần thu lại tất cả mọi cảm xúc, nhìn Hồ Như Thủy lạnh nhạt nói.

“Đừng vậy mà.”- Hồ Như Thủy đứng lên đi sang chỗ anh sau đó bạo dạn ngồi lên đùi anh: “Người ta từ Pháp sang tới đây cũng vì anh thôi, đừng có tuyệt tình vậy.”

Trịnh Vũ Thần khó chịu ra mặt, định đẩy cô ấy ra thì nghe có tiếng bước chân đang đi về phía này, còn có hương thơm thoang thoảng của mặt ong. Tự nhiên anh lại không muốn đẩy Hồ Như Thủy ra nữa, khoe miệng âm thầm nâng lên, anh thật sự muốn nhìn thấy vẻ mặt của cô gái kia sẽ thế nào khi thấy cảnh này.

Cánh cửa mở ra, Phụng Cơ vừa bước vào đã nhìn thấy Hồ Như Thủy đang như động vật không xương mà dính vào ngực Trịnh Vũ Thần, anh đưa mắt nhìn cô, rõ ràng nhìn thấy động tác của Phụng Cơ hơi khựng lại một chút nhưng sau đó lại khôi phục hoàn toàn, cô di chuyển tầm mắt đi về phía anh đặt ly mặt ong nóng trên tay lên bàn.

“Sao có một ly vậy?”- Trịnh Vũ Thần thắc mắc hỏi.

Phụng Cơ nhàn nhạt trả lời: “Mới nãy nhìn thấy cô Hồ vào đây, biết là hai người có chuyện muốn nói nên tôi ở bên ngoài uống trước một ly rồi, đây là phần của anh.”

Trịnh Vũ Thần há to mồm, rõ ràng nhìn thấy Hồ Như Thủy vào đây lại còn cố tình “chừa không gian riêng” cho anh, cô gái này đang muốn chọc tức anh sao? Phụng Cơ, chẳng lẽ giờ tôi nên nghiền mình 80 độ để cảm ơn vì sự biết điều này của em? Tức chết tôi rồi, mà tại sao tôi tức, tôi cũng không biết nữa.

Hồ Như Thủy bĩu môi hất hàm nói: “Vậy giờ ra ngoài đi, một thư ký thôi mà, đâu cần phải túc trực cạnh chủ ngay cả lúc ngủ chứ.”

Phụng Cơ im lặng nhìn anh, nãy giờ cô nói ra mấy lời đó hoàn toàn là sai sự thật. Sao vậy, rõ ràng là cô đi đến căn tin mới biết là chỉ còn một phần nước mặt ong, sau đó đem một ly lên đây cho anh uống, dù gì thì anh cũng vì cô nên mới ra nông nổi này, ai ngờ mở cửa thì thấy một cảnh... thật chướng mắt. Tại sao chướng mắt, cô cũng không biết nữa.

Trịnh Vũ Thần thờ ra một tiếng như đang lấy lại tinh thần, anh nói: “Ra ngoài đi.”

“Thấy chưa, ra ngoài đi, mau.”- Hồ Như Thủy cứ như đuổi chó, giọng điệu đó của cô ta làm Phụng Cơ chỉ muốn lao vào xáng cho vài bạt tai. Cô phải bình tĩnh lại, Phụng Cơ nhìn chăm chú Trịnh Vũ Thần, cô tin tưởng anh sẽ đứng về phía mình.

Quả nhiên...

“Tôi nói là Hồ Như Thủy cô đi ra ngoài đi, tôi cần nghỉ ngơi.”

Hồ Như Thủy không tin vào tai mình cô ta từ từ định thần lại rồi bĩu môi: “Em đi cũng được nhưng cô ta lấy tư cách gì ở lại đây? Cô cũng phải đi.”

Hồ Như Thủy bước lên túm tay Phụng Cơ kéo ra ngoài, nhưng vừa đi được hai bước đã bị một lực mạnh tác động sau đó cánh tay truyền đến một cơn đau, y như lần trước ở Trịnh Thị, lần đó cô gái này không biết giờ trở quý gì mà khiến tay Hồ Như Thủy đau như sắp bại liệt vậy, sau khi trở về cô ta đi bác sĩ thì cũng không có vấn đề gì, cũng may là sau một ngày thì không sao nữa.

Hồ Như Thủy vẫn luôn nghĩ rằng đó chỉ là sơ suất của mình chứ một con nhỏ nhìn vẻ ngoài mỏng manh như Phụng Cơ mà làm gì được mình. Cho đến hôm nay, cô ấy mới biết...

Hồ Như Thủy ôm cánh tay của mình, nước mắt cũng rơi xuống vì đau, cô ta vừa đau vừa tức chỉ vào cô lấp bắp nói: “Cô, cô...”

Trịnh Vũ Thần liền xen vào: “Chỉ bằng bao nhiêu đây thì Cơ Cơ có tư cách ở lại rồi chứ?”

Hồ Như Thủy cắn môi, uất ức nuốt nước mắt vào lòng rồi quay người bỏ đi, trong lòng thâm thù, thù này không trả thì Hồ Như Thủy cô sẽ không theo họ Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

“Tôi cũng đi đây.”- Sau khi Hồ Như Thủy rời đi thì Phụng Cơ cũng định đi, nhưng cô bị anh kéo lại, Phụng Cơ nhử mày khó hiểu nhìn anh. Trịnh Vũ Thần thờ dài: “Muốn đi đâu? Em định về khách sạn ngủ bỏ tôi ở đây một mình à?”

Phụng Cơ mở to mắt nhìn anh, chợt nghĩ ra một ý: “Để tôi gọi Ngô Thành đến trông anh.”

“Nhưng cậu ấy đang bận lo cho buổi đấu giá ngày mai, chắc là thâu đêm đó.”

“Vậy thì Gary.”

“Gary là con gái, em cũng là con gái sao em không ở đây?”

“Tôi...”- Phụng Cơ cứng họng nhìn anh, đây có thể xem là tự tìm chỗ chết không?

Trịnh Vũ Thần bật cười, xem như là trả thù cái tội dám lơ mình. Trịnh Vũ Thần ngồi xuống uống ly mật ong nóng, hoàn toàn không để ý đến cô.

“Được rồi, tôi ngủ ở ghế cũng được.”- Chính cô cũng không ngờ là sẽ có ngày mình thỏa hiệp với một người nào đó, quá vi diệu.

“Không được, nếu lỡ cô em bị treo một bên thì tôi sẽ phải bồi thường bảo hiểm đó, em cũng biết tên Trịnh Thị của tôi đang trên đà thành lập, không thể hao tổn tiền tùy tiện đâu.”

Phụng Cơ nghiêng răng, rớt cuộc trong đầu anh ta đang nghĩ gì vậy? Sao cô luôn có cảm giác mình đang bị Trịnh Vũ Thần dẫn dắt đi theo một hướng khác.

“Vậy tôi ngủ ở đâu?”- Lại hạ giọng, dù gì thì cô cũng là người khiến anh ra nông nỗi này, phải chịu trách nhiệm chứ, Phụng Cơ cô trước giờ là người phân rõ ràng mọi chuyện, cô hiểu mình đã vô tình khai quật nỗi đau của Trịnh Vũ Thần nên cũng có chút áy náy.

Trịnh Vũ Thần đảo mắt một vòng, đưa tay gãi cằm có vẻ đang suy nghĩ gì đó rồi búng tay một cái nói: “Trên giường.”

“Tôi ngủ trên giường vậy anh ngủ ở đâu?”

“Cũng ở trên giường.”

“Hả, cái gì?”

Trịnh Vũ Thần bắt ngờ bày ra bộ dáng rất mệt mỏi, anh đưa tay xoa nguyệt thái dương, uể oải nói: “Tôi vừa mới trải qua một chuyện kinh hoàng, tôi mệt lắm, không lẽ em nhẫn tâm để tôi ngồi ghế ngủ? Tôi không muốn đền tiền bảo hiểm lại càng không muốn đem tính mạng của mình ra đùa, chỉ còn cách là em và tôi ngủ chung giường, vậy là tốt nhất.”

“Chuyện này...”

Phụng Cơ có chút do dự không biết làm gì thì Trịnh Vũ Thần đứng lên sau đó anh lao đảo như sắp ngã xiêu, Phụng Cơ hốt hoảng đỡ lấy cả cơ thể to lớn của anh. Trịnh Vũ Thần mệt mỏi nói: “Nếu em không thích thì cứ để tôi ngủ ở ghế cũng được, không sao đâu.”

“Được rồi, được rồi, chúng ta đi ngủ, xem như tôi nhường anh.”- Lại thỏa hiệp, dù gì thì cô cũng là người khiến anh... haiz, thôi bỏ đi.

Phụng Cơ dìu Trịnh Vũ Thần nằm xuống giường sau đó mình cũng nằm kế bên, ha, lần đầu nằm chung giường với người khác mà lại còn là đàn ông làm cô cảm thấy không khí này thật áy náy đi. Cô gắng xóa bỏ mấy suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, cô xoay lưng về phía anh, quá mười một giờ nếu không cho cô ngủ thì chắc chắn cô sẽ trở nên rất bức bối.

Trịnh Vũ Thần nằm cạnh thấy Phụng Cơ vô cùng yên tĩnh, không hề có dấu hiệu gì bất thường thì hỏi: “Nè, nằm ngủ với đàn ông mà em vẫn bình tĩnh vậy à?”

Phụng Cơ không quay lưng nói: “Chứ tôi phải làm sao?”

Trịnh Vũ Thần không biết trả lời làm sao, anh chỉ muốn nhìn thấy cô gái này lúng túng nên mới dụ cô ngủ chung với mình, nào ngờ cô ấy bình tĩnh như chẳng có gì, Thất vọng quá.

“Giấc ngủ với em quan trọng vậy sao?”- Trịnh Vũ Thần hỏi một câu mà anh cũng không nghĩ là Phụng Cơ sẽ trả lời, chỉ đơn giản là một câu hỏi mang tính than vãn thôi. Nào ngờ, cô thật sự trả lời, giọng nói nhỏ vừa đủ nghe vang lên trong khi cô vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Giấc ngủ đối với tôi rất quan trọng, ngoài để nghỉ ngơi ra thì đối với tôi lúc ngủ chính là lúc giải thoát tạm thời, tôi sẽ đến một nơi khác, ở đó tôi không cần phải giết người, không cần phải làm nhiệm vụ, không phải suốt ngày tiếp cận người khác vì một mục đích nào đó. Phiền phức sẽ không đến với tôi, tôi luôn tìm những điều mình muốn nhìn thấy trong lúc ngủ.”

Trịnh Vũ Thần kê hai tay lên đầu, anh nhìn lên trần nhà, không nói gì một lúc lâu, cho đến khi anh thấy cô không động đậy, Trịnh Vũ Thần cho là Phụng Cơ đã ngủ thì anh mới nói: “Thật ra, nếu cô không muốn thì sẽ không ai có thể ép cô làm chuyện mình không thích. Cô có thể chọn từ bỏ, lúc đó không phải suốt ngày giành lấy sự sống trên sinh mạng của người khác, tôi biết cô chỉ mới 20 tuổi, vẫn chỉ là một cô gái mới lớn, thật ra cô còn thời gian để quay đầu.”

Những tưởng sẽ không có hồi âm nhưng ngay sau đó Phụng Cơ xoay người, bắt chước anh cũng gác hai tay lên đầu và nhìn lên trần nhà, hôm nay sao lại khó ngủ vậy nhỉ? Có lẽ là không quen bên cạnh có người, cứ hít thở là mũi lại xộc vào hương bạc hà dịu nhẹ của người đàn ông này.

Phụng Cơ cười nhạt: “Thế giới mà anh lớn lên không giống với tôi, anh có thể không muốn làm những gì mình không thích nhưng tôi thì không. Tôi không thể từ bỏ bởi vì tôi là sát thủ, tôi sinh ra và lớn lên ở Kim Điều Môn, ở thế giới của tôi, sự lương thiện không đòi lấy được gì hết, tôi và tất cả mọi người ở đó phải giẫm đạp lên cái gọi là lương thiện đó mà sống. Anh có thể cho rằng tôi là một kẻ ngu xuẩn, nhưng giết người chính là phương thức để tôi có thể

sinh tồn.”

Trịnh Vũ Thần hơi nghiêng đầu, anh nhìn thấy một vệt chua xót trong ánh mắt của cô. Tự nhiên trong lòng lại cảm thấy không dễ chịu, cô đang tâm sự với anh sao? Cô tin tưởng nên mới nói ra những lời này với anh phải không? Trịnh Vũ Thần tự hỏi, liệu rằng ngoài mình ra, còn có ai có thể nhìn thấy được bộ dáng tịch mịch kia của Phụng tử luôn cao ngạo kia không?

“Em thật sự rất ngu xuẩn, chỉ những người nào có trái tim biết yêu thương thì họ mới có thể thấy được vẻ đẹp của cuộc đời.”

Phụng Cơ mỉm cười, không trả lời, cô lưỡng lự một lúc rồi quay sang nhìn Trịnh Vũ Thần: “Trịnh Vũ Thần, tại sao anh biết mình bị sợ độ cao mà lại liều mạng chạy lên tầng thượng?” - Thật ra cô rất muốn hỏi, vì sao ngay lúc tôi nguy hiểm nhất chính là anh đã bất chấp tính mạng để cứu lấy tôi?

“Vi nếu tôi không chạy lên đó, thì sẽ không còn gì cả.”

Cô nghiêng đầu đụng phải ánh mắt mị hoặc đầy ám áp của anh, cô có thể nhìn thấy hình bóng mình trong đó, cô thật sự muốn chạm vào gương mặt anh tuần kia xem nó có ám áp như cách mà anh luôn dùng để đối mặt với cô không?

Thấy Phụng Cơ nhìn mình chăm chú, Trịnh Vũ Thần liền thêm vào: “Nếu tôi không lên đó thì giờ em đã trở về cát bụi, không còn gì cả.”

Phụng Cơ bật cười, lờ anh một cái sau đó không nói gì nữa, cô luôn kiệm lời như vậy, Trịnh Vũ Thần biết rõ nên cả hai cùng im lặng rồi thiếp đi lúc nào không hay. Ở trong giấc mơ luôn tồn tại những gì mình muốn trong thấy, đó chính là sự giải thoát tạm thời, nhưng khi gặp ác mộng thì giấc ngủ đó cũng giống như là một sự dằn vò hiển nhiên, hoặc là một đoạn băng nhắc nhở về những bi kịch mà ta từng chứng kiến.

----- ... -----”Bà chủ, số tiền chúng ta chuyển đi cho nhị thiếu gia đến giờ cậu ấy vẫn chưa hề động tới.”

Lôi đề xuống bàn bản thông báo mà ngân hàng vừa gửi tới, Trịnh Phần mở ra xem sau đó chau mày khó hiểu, đáng lý ra thì Trịnh Phần phải rút nhanh số tiền đó để chuẩn bị cho việc đấu giá, việc này làm sao có thể lơ là như vậy.

“Nó định làm gì đây?”

Trịnh Vũ Khang ngồi phía xa xem laptop cũng lên tiếng: “Mẹ không biết chuyện Vũ Thần muốn thành lập công ty riêng sao? Nghe nói là Tân Trịnh Thị gì đó.”

“Tân Trịnh Thị? Nó nói với con sao?”

“Vâng, con vừa liên lạc bên chủ thầu, quả thật Vũ Thần đăng ký tham gia đấu giá với tư cách là chủ tịch hội đồng quản trị của Tân Trịnh Thị.”- Trịnh Vũ Khang nói rồi đem laptop đến cho Trịnh Phần xem, bà tức giận đập bàn đứng phất dậy sau đó loạng choạng ngã xuống ghế, Trịnh Vũ Khang thấy vậy liền hét hoảng chạy đến đỡ bà.

“Mẹ không sao chứ?”

Trịnh Phần không trả lời, nhịp thở nặng nề hơn, Lôi đem đến một tách trà nóng, Trịnh Vũ Khang nhận lấy đưa cho Trịnh Phần nhưng bà không nhận lấy, chỉ tức giận nói:

“Nó điên rồi, điên thật rồi, sao không nghĩ đến nếu Trịnh Thị thất bại thì tất cả sẽ sụp đổ, nó đâm sau lưng mẹ mình như vậy, thằng phản bội, tôi đúng là đã nuôi ong tay áo mà.”

Trịnh Phần hoàn toàn phần nộ, điều này đối với bà không khác gì sự phản bội. Trịnh Vũ Khang thấy vậy liền vỗ lưng bà, ở bên cạnh chậm rãi nói: “Thật ra Vũ Thần cũng có chí hướng riêng, cứ để nó đi theo hướng mà nó đã chọn đi mẹ. Thật ra Trịnh Thị đâu chỉ có một người gánh vác, còn có con mà.”

“Vũ Khang, ý con là...”

“Mẹ chuyển bốn triệu đô qua cho con, Trịnh Vũ Khang sẽ dùng tư cách chủ tịch Trịnh Thị để đi đấu giá, thế nào?”

Trịnh Phần đứng lên, trầm tư một lúc rồi thở dài: “Xem ra chỉ còn cách này.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Người Đàn Ông Ám Áp

Hoa cỏ âm đạm, sương còn thoảng vương hương vị tanh của máu, ánh sáng xuyên qua từng lớp lá dày đặt rọi hiu hắt xuống mặt đất, điểm thêm một chút

nhọt nhọt trên gương mặt nhu hòa của Mỹ Ngọc. Cô đứng bên vách núi, roi nước mắt nhìn Trịnh Vũ Thần, tràn đầy bi ai.

“Vũ Thần, em rất hối hận...”

Em rất hối hận, rất hối hận, hối hận... từng chữ từng chữ một như đánh vào từng tế bào của anh, giống như một lời thề nguyện vẫn không bao giờ chấm dứt. Anh đã tìm thấy cô nằm ở cạnh một con sông, ôm thi thể lạnh lẽo đó mà gào thét, tự dần xéo bản thân vì đã không thể chăm sóc tốt cô gái mình thích, cái cảm giác đó giống như khi bạn đã tìm được một chân lý và ngay sau đó người khác phủ nhận nó.

Phụng Cơ cảm thấy có cái gì đó đang xiết chặt mình lại, cô mở mắt muốn ngồi dậy thì phát hiện Trịnh Vũ Thần phía sau đang ôm mình rất chặt. Phụng Cơ nghiêng rằng gỡ tay của anh ra, nhưng ngoài sức tưởng tượng của cô, cái tên này mạnh hơn so với cô nghĩ, Phụng Cơ không thể gỡ tay anh ra.

“Trịnh Vũ Thần anh có ý hả? Buông ra mau nếu không...”

“Mỹ Ngọc, Mỹ Ngọc...”

Cô dừng lại mọi động thái, dường như tim anh đang đập rất nhanh, cảm giác được người khác ôm ngủ cũng không tệ nhưng... anh đang gọi tên của một người khác, hơn nữa... anh mơ thấy cô ấy sao?

“Em hối hận, hối hận gì chứ? Từ bỏ tất cả vì em rồi, em hối hận cái gì? Sao không nói cho anh biết... em rốt cuộc là hối hận cái gì?” - Trịnh Vũ Thần thìu thào giọng nói mơ hồ vang lên bên tai cô.

“Trịnh Vũ Thần, Trịnh Vũ Thần tỉnh lại đi.” - Phụng Cơ nhẹ nhàng gọi nhưng Trịnh Vũ Thần chỉ cựa quậy một cái y như trẻ con rồi vùi đầu vào cổ cô. Ít khi tiếp xúc thân mật quá đà kiểu này với người khác khiến cô cảm thấy không quen, hơi thờ thanh mát của anh phủ vào cổ càng làm cô bối rối. Được rồi, nếu ngủ mê như vậy thì để cô dùng vài chiêu bạo lực một chút, Phụng Cơ thúc tay về phía sau trúng vào bụng anh một cái thật mạnh, Trịnh Vũ Thần liền bị đẩy lùi vài vòng sau đó ngã xuống giường. Phụng Cơ vừa thoát khỏi cánh tay gông cùm của anh, cô ngồi bật dậy chỉnh sửa lại cổ áo có phần xộc xệch.

Trịnh Vũ Thần hét lên một tiếng thảm thiết sau đó loạng choạng ôm bụng ngồi dậy, sắc mặt khó coi nhìn cô: “Cơ Cơ em làm cái gì vậy? Nếu lỡ anh đang có thai thì sẽ một xác hai mạng đấy.”

“Cho anh chừa cái thói lưu manh lúc ngủ, lần sau còn dám ôm tôi kiểu đó tôi sẽ trực tiếp bẻ gãy tay anh.”

A ha, hình như Trịnh Vũ Thần phát hiện ra điều gì hơi sai sai, anh nở nụ cười gian nhìn cô. Phụng Cơ có chút đề phòng rồi sau đó cũng nhận ra sơ hở trong lời nói của mình, có lần sau nữa hả?

Trịnh Vũ Thần ngồi lên giường, nghiêng người về phía cô: “Bản chất con người thường biểu hiện vào lúc ngủ lắm, Cơ Cơ lần sau tôi sẽ cố gắng không chế, được không?”

Phụng Cơ dùng ánh mắt hung hãn nhìn anh sau đó nói: “Tôi tên Phụng Cơ không phải Cơ Cơ.”

Tự nhiên nhớ đến chuyện khi này anh ôm chặt cô gọi tên Mỹ Ngọc là có chút không vui thậm chí là bức bối, tự dưng cảm thấy cái tên Cơ Cơ trước giờ anh gọi có vấn đề.

Trịnh Vũ Thần nâng đôi mắt nhấp nhem lười biếng nhìn cô rồi nhún vai, tiện miệng nói: “Quen miệng rồi.”

“Thói quen có thể sửa.”

“Không muốn sửa.”

“Tại sao?”

Trịnh Vũ Thần nhe răng cười tượng trưng một cái rồi tỉnh bơ nói: “Thì tại quen rồi.”

“Anh giống mặt với tôi hả?” - Phụng Cơ đánh vào vai anh một cái, nghiêng rằng nói.

Trịnh Vũ Thần phì cười: “Phần trên mặt em lem rồi kia, nóng quá cháy phần đó, đi tẩy trang đi rồi đi làm thủ tục xuất viện cho tôi.”

Trịnh Vũ Thần xô giày vào rồi đứng lên chỉnh lại bộ quần áo, hôm qua xảy ra chuyện làm anh phải nằm trong bệnh viện cả đêm, bộ đồ lúc đi tập thể dục vẫn chưa thay ra, lát nữa về khách sạn anh phải chui vào phòng tắm tẩy trần mới được. Trịnh Vũ Thần quay lại thấy Phụng Cơ vẫn ngồi xếp bằng trên giường trông y như bà cô đang lên đồng làm anh có chút bật cười hỏi: “Sao vậy, đi tẩy trang đi.”

“Không đâu.” - Phụng Cơ lắc đầu, mái tóc có chút rối xỏa xuống vai, trông cô dường như đã rũ bỏ vẻ ngạo mạn hằng ngày, Trịnh Vũ Thần cảm thấy Phụng Cơ như vậy sẽ đáng yêu hơn, luôn khiến anh muốn chọc ghẹo.

“Huh?” - Trịnh Vũ Thần nhìn cô mang theo tia khó hiểu.

Phụng Cơ nhìn đi chỗ khác, vốn không định trả lời nhưng thấy Trịnh Vũ Thần vẫn như cũ, kiên nhẫn như đang đợi câu trả lời của cô, Phụng Cơ đành hắng một tiếng rồi nói: “Tôi, tôi mà tẩy trang thì không ai nhìn đâu.”

Trịnh Vũ Thần khoanh tay, tựa vào tường nói: “Không ai nhìn thì tôi nhìn, còn hơn em để cái mặt lem luốc phần này ra ngoài, bộ dáng bây giờ của em so với lúc tẩy trang xong tôi cá chắc chắn sẽ dễ nhìn hơn, nào ngoan vào trong chuẩn bị đi.”

Trịnh Vũ Thần kéo tay cô dậy sau đó đẩy cô về phía nhà vệ sinh.

“Nhưng...”

“Đi mau đi.”

Phụng Cơ đánh thờ dãi đi vào bên trong, vừa nhìn vào kính thì chính cô cũng hết hồn, quả thật mặt mũi bây giờ của mình khó coi như vậy, y như trét vôi lên mặt vậy. Nhưng thật sự là trang điểm giúp cho cô rất nhiều, cô cũng đâu có phải là Phụng ty hoàn hảo trong mây lời tám nhảm của đám người Evan, thật ra khuyết điểm trên gương mặt vẫn có, điển hình là quảng thâm dưới mắt do thường xuyên ngủ trễ của cô, nó làm vẻ mặt Phụng Cơ trông vô cùng uể oải.

Sau khi rửa mặt, cô dùng lược chải sơ qua mái tóc rồi xả suối tóc xuống che đi hai gò má nhọt nhọt. Làm sao đây, trông bộ dáng bây giờ của mình y như cái con vừa chui dưới ao lên quá. Làm xong tất cả, cô đi ra ngoài, Trịnh Vũ Thần đang để y tá kiểm tra sức khỏe, thấy Phụng Cơ cúi mặt đi ra y như sợ người khác lấy đi đôi mắt của mình thì phì cười.

Cô y tá người Mỹ kia tưởng rằng cậu trai trẻ kia cười với mình thì liền mỉm cười đáp trả sau đó cố tình ngồi xuống bên cạnh đo huyết áp cho anh. Kỳ thật Trịnh Vũ Thần cho dù trông bộ dáng bây giờ của anh quả thật rất thảm hại nhưng cho dù thảm hại hơn nữa thì cũng không thể khiến sức quyến rũ từ tận xương tủy của anh phai đi chút nào. Đây gọi là khí chất, cái mà không phải ai cũng có.

Sau khi kiểm tra xong, cô y tá kia quay người ra ngoài, lúc lướt qua Phụng Cơ còn ném cho cô một ánh mắt kì quái như kiểu: Cô vừa bị hăm hiếp à? Phụng Cơ thăm nhãn mặt, quần áo xộc xệch, tóc tai rũ rượi, mặt cúi xuống đất quả thật... giống như... ày da, bậy quá đi.

“Cô kia, nhìn cái gì, ra ngoài đi.”- Trịnh Vũ Thần hướng cô y tá kia nói, cô ta ngậy ngốc một lúc rồi thất vọng rời khỏi. Trịnh Vũ Thần đi lại trước mặt Phụng Cơ, cô có thể nghe thấy âm thanh khi anh bật cười.

Trịnh Vũ Thần nửa đùa nửa thật nói: “Cũng không đến nỗi nhìn xong là muốn đi tự tử.”

Phụng Cơ thăm mắng một tiếng, nếu như giờ cô có thể dùng ánh mắt để giết người thì hay quá. Trịnh Vũ Thần vươn tay ra, bàn tay lớn nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, Phụng Cơ cũng để mặc anh muốn làm gì thì làm, dù gì thì bây giờ nếu cô chạy trốn thì càng mất mặt hơn, phải bình thần đối mặt.

Trịnh Vũ Thần như cười như không, nói hai chữ: “Panda à?”

“Anh có tin là tôi đâm hai mắt anh đen hơn con Panda không?”- Phụng Cơ gần như là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, trước giờ người xúc phạm cô có, người nhục mạ cô cũng có, và đa số là người không dám hờ hênh trước mặt cô, nhưng cái kiểu người nhục mạ không ra nhục mạ, chửi không ra chửi như Trịnh Vũ Thần thì đúng là lần đầu cô gặp. Cô không nhìn thấy ý đồ địch tử anh, cũng không nhìn thấy Trịnh Vũ Thần muốn gây bất lợi cho cô nhưng anh lại luôn miệng trêu cô, thật khó hiểu.

Trịnh Vũ Thần cười cười ấn cô ngồi xuống ghế rồi lấy cây lược trong tay cô.

“Làm gì?”

Trịnh Vũ Thần không nói, bàn tay nhẹ nhàng dùng lược chải lên mái tóc dài của Phụng Cơ, từng ngón tay xen qua những sợi tóc mềm mại còn thom hương dầu gội, động tác của anh rất nhẹ nhàng và hiền hòa là không hề chuyên nghiệp nên sợ làm da đầu của cô đau, Trịnh Vũ Thần cột mái tóc dài của cô cao lên sau đó chỉnh lại một chút rồi nói.

“Như vậy đẹp hơn, thật ra thần thái con người là do từ bên trong mà ra, chỉ cần tự tin hơn một chút thì sẽ khác đi nhiều, từ giờ em không cần trang điểm nữa.”- Trịnh Vũ Thần đi ra cửa, trước khi đi còn ra lệnh: “Cô thư ký xinh đẹp của tôi, lấy sổ ra ghi lại lời tôi nói.”

Phụng Cơ nhanh chóng xách lấy túi xách đi theo sau, cô lấy bút và sách ra ghi lại tất cả những gì anh nói. Thật không ngờ là cô cũng có ngày trông bộ dáng này mà đi phục tùng người khác, thật là mất mặt.

“Làm thư ký của tôi thì phải nhanh nhẹn, những lời tôi sắp nói em đều phải dùng giấy viết ghi lại, tôi sẽ chỉ nói một lần. Thứ nhất, nếu em không thích có thể không cần mang giày cao gót. Thứ hai, ở trước mặt tôi em không cần trang điểm, tôi sẽ không để ý đến dáng vẻ xuề xòa của em. Thứ ba, mỗi buổi sáng đúng năm giờ em phải gọi tôi dậy đi tập thể dục, buổi tối lúc mười giờ em phải nhắn tin nhắc tôi đi ngủ.”

“Điều này cũng cần phải nhắc sao?”- Phụng Cơ ngẩn đầu hỏi.

Trịnh Vũ Thần không ngừng bước cũng khó trả lời câu hỏi của cô, anh nói thêm: “Mọi ý kiến điều bị bác bỏ, mọi câu hỏi tôi có quyền không trả lời.”

Một chiếc xe đã đỗ sẵn ở ven đường, một người đàn ông đến đưa chìa khóa xe cho Trịnh Vũ Thần rồi rời đi. Phụng Cơ cũng không lấy làm lạ gì, chắc là trong lúc cô tẩy trang anh đã gọi người đưa xe tới, cô quay qua hỏi: “Tôi làm việc cho anh vậy thì khi nào Khóa Kim Cương mới thuộc về tôi?”

Trịnh Vũ Thần cười, cất giọng lười biếng: “Nó đang là bùa hộ mạng của tôi, chưa cho em được.”

Chương 40: Tham Gia Đấu Giá.

Sân bay lúc không có máy bay nhập cảnh sẽ vô cùng yên tĩnh, cả hàng ghế chờ đều kín mít người ngồi đợi chuyến bay của mình. Trương Ánh Quyên nhìn quanh rồi quay qua nói nhỏ với Trịnh Vũ Khang: “Anh định để Trịnh Vũ Thần em trai anh thành lập công ty riêng à?”

“Có vấn đề gì sao?”- Trịnh Vũ Khang hạ điện thoại xuống nhìn cô.

Trương Ánh Quyên nhanh chóng nói: “Đương nhiên rồi, nếu Trịnh Vũ Thần thành lập công ty riêng vậy thì sau này có thể cậu ta sẽ thầu tóm thị trường Trịnh Thị, khi đó...”

“Tiểu Quyên!”- Trịnh Vũ Khang nhú mày, sắc mặt sa sầm vô cùng khó coi: “Vũ Thần muốn mở công ty là chuyện của nó, anh tin nó sẽ không làm chuyện như vậy.”

“Anh không được đặc lòng tin vào bất kỳ người nào đâu, Vũ Khang, trên đời này ngoài em ra thì ai cũng sẵn sàng quay lại cắn anh hết. Em không tin Vũ Thần đối với một khối sản nghiệp lớn như vậy lại cam tâm dâng hiến cho anh, có chăng dần mới làm như vậy.”

“Đù rồi tiểu Quyên, nó là em trai anh, anh hiểu nó hơn ai hết.”- Trịnh Vũ Khang cắt ngang lời cô, thấy tâm trạng anh ngày càng sa sút Trương Ánh Quyên thức thời nắm lấy cánh tay Trịnh Vũ Khang ngả đầu lên vai anh nũng nịu: “Người ta chỉ là lo cho anh thôi, anh cầu gì chứ.”

Trịnh Vũ Khang thờ dãi sau đó mỉm cười hôn lên trán cô một cái, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Quyên, cho dù anh trắng tay đi nữa thì chỉ cần em luôn bên anh là đủ rồi.”

Trương Ánh Quyên mỉm cười ngọt ngào nhưng trong lòng vẫn chưa hết lo về vấn đề của hai anh em này. Tuy ngoài mặt Trịnh Vũ Thần luôn tỏ ra phóng túng bất cần nhưng suy nghĩ trong đầu anh ta chưa có ai có thể nhìn thấu được, trên ti vi cũng thường có cảnh này, người không cần hoàng vị cuối cùng lại được kế thừa ngai vàng, nhưng ngặt nỗi là Vũ Khang lại tin tưởng em trai mình như vậy, thật khiến cô không an tâm.

Một không khí náo nhiệt đang diễn ra tại khách sạn Hoàng Gia, những chiếc siêu xe ra vào tấp nập nơi này, đưa mắt nhìn xung quanh thì đều là những anh chàng doanh nhân tài giỏi và những cô mình tinh thướt tha và quyến rũ trong những bộ váy dạ hội lộng lẫy. Ánh đèn vành nhật được bố trí thấp sáng cả con đường, những đóa hoa được trang trí một cách tinh tế.

Buổi đấu giá “Mảnh đất vàng” - một ngày mà các doanh nghiệp mong đợi, một cuộc chiến tài sản dự kiến sẽ diễn ra vô cùng kịch tính trong mắt báo chí. Hôm nay tập trung rất nhiều nhân vật quyền lực trong xã hội thượng lưu, nên việc thắt chặt an ninh trong bán kính hai trăm mét xung quanh khách sạn là vô cùng chặt chẽ, chính vì vậy chỉ cần nhìn quanh một vòng là sẽ nhìn thấy FBI khu vực và vệ sĩ đứng quan sát từng người một ra vào khách sạn.

Xe của Trịnh Vũ Thần chậm chậm dừng lại ở mép đường, chiếc xe Jeep đời cũ này mà Trịnh Vũ Thần cũng chịu ngồi lên sao? Phụng Cơ thật không tin nổi, cô còn tưởng anh chỉ thích siêu xe như BMW hay những chiếc xe đua địa hình đời mới chứ. Con Jeep đời cũ này đậu cùng hàng với những chiếc siêu xe xa hoa đã thành công thu hút ánh mắt của mọi người có mặt trên đường.

Thấy Phụng Cơ chần chừ không chịu xuống xe, Trịnh Vũ Thần buồn cười hỏi: “Sao vậy?”

Cô ngay lập tức quay qua bình tĩnh nói: “Thưa chủ tịch, tôi có hai vấn đề.”

Trịnh Vũ Thần thấy cô tự nhiên dùng kính ngữ thì bật cười, gương mặt anh tuấn ôn nhu nhìn cô, nói: “Nói đi.”

“Thứ nhất, tại sao anh lại ngồi Jeep đến đây? Thứ hai, tôi không quen với bộ váy này nên có thể không cùng anh vào không?”- Phụng Cơ nói rồi tự nhìn bộ váy mình đang bận, váy thì cô đã từng mặc rồi nhưng độ táo bạo như này thì mới lần đầu. Chiếc váy dài tới gót chân màu vàng có đính những viên thủy tinh long lanh, chiếc váy được thiết kế kiểu đuôi cá xòe ra ở phần dưới và cúp ngực ở phần trên để lộ bờ vai gầy quyến rũ của cô, chính vì điểm này Phụng Cơ mới thấy mình... là lạ.

Trịnh Vũ Thần đánh giá cô từ trên xuống dưới, dáng người của cô thì không cần phải bàn cãi, cô gái suốt ngày chạy đầu này đầu kia, lúc nào cũng ăn uống tùy tiện và chạy theo nhiệm vụ của sát thủ so với một cô gái nằm nhà chỉ biết ăn rồi ngủ thì thân hình của ai đẹp hơn chắc không cần phải nói, tự hiểu đi!

Hôm nay vì Trịnh Vũ Thần kiên quyết phản đối nên Phụng Cơ chỉ trang điểm nhẹ để che đi hai con mắt Panda và tô một chút son, gương mặt lúc cô trang điểm sẽ tạo cho người khác cảm giác sắc sảo khó gần nhưng những lúc rũ bỏ toàn bộ son phấn hay chỉ điểm tô một chút nhẹ thì tốt hơn. Trông cô gái trước mặt anh bây giờ, vẫn còn vẻ sắc sảo lạnh nhạt và xa cách nhưng cũng có sự thanh nhã đáng yêu ở đó. Mái tóc đuôi thẳng xõa xuống cổ như một con suối óng mượt, hai hàng lông mày cong cong, lông mi thật dài, đôi mắt to tròn, chiếc mũi xinh đẹp thẳng tắp, đôi môi đỏ mọng khiến anh chỉ muốn nếm thử xem hôm nay cô dùng son hương gì. Nhìn xuống một chút là xương quai xanh quyến rũ, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cặp ngực căng tròn có vẻ bí ẩn nấp sau lớp vải.

Phát hiện ánh mắt của anh đang nhìn chăm chăm vào ngực mình, Phụng Cơ nghiêng rặng che ngực lại, hung hăng nhìn anh, dám chiếm tiện nghi của bản thiếu chủ cũng chỉ có Trịnh Vũ Thần mà thôi. Hừ, lúc cần nghiêm túc thì lại lộ rõ cái bộ dáng vô lại ra, chết tiệt.

Trịnh Vũ Thần cười khổ lắc đầu, rồi bây giờ hối hận rồi, thật là sai lầm khi chính anh chọn cho cô bộ váy này, nó sẽ khiến mọi người trong buổi đấu giá hôm nay không quan tâm đến mảnh đất giá trị kia mà chỉ chú tâm vào hòn đảo vô danh này thôi.

Anh nhìn cô, cố gắng tập trung chỉ nhìn vào mặt cô chứ không ngó lung tung: “để tôi trả lời hai vấn đề của em, thứ nhất, vì dự án thành lập Tân Trịnh Thị mà tôi đã bán đi siêu xe và nhà riêng rồi. Thứ hai, bộ váy này rất hợp với em, em không cần thấy mất tự nhiên.”

Phụng Cơ nhướn mày nhìn anh rồi lại cúi đầu, một người nếu phải bán đi những thứ mình thích sẽ phải khó khăn nói ra tới mức nào, một là vì sĩ diện hai là vì họ không nỡ nhắc đến nhưng Trịnh Vũ Thần lại thản nhiên như đang kể chuyện cổ tích như vậy khiến Phụng Cơ cảm thấy vừa khó hiểu vừa bối phục.

“Nhưng... bộ váy này cũng hơn ngàn đô, anh không cần tỏ ra là mình hào phóng như vậy chứ.”

Trịnh Vũ Thần không hề tức giận ngược lại còn cười nhẹ nhìn cô sau vài giây thì nói: “Cô gái ngọc, không phải vì tôi hào phóng mà là vì em là một sự tồn tại đặc biệt.”

Phụng Cơ chớp mắt nhìn chăm chú gương mặt góc cạnh vẫn một mực ôn nhu của Trịnh Vũ Thần, cố tìm ra một cử chỉ không nghiêm túc để có thể tin rằng anh chỉ đang đùa giỡn, nhưng không, anh đang nghiêm túc sao? Trái tim luôn vững chắc của Phụng Cơ lại vì một câu nói, một ánh mắt của anh mà rung động.

“Vào thôi.”- Phụng Cơ mở cửa xuống xe, cô cố gắng làm cho ngữ khí của mình bình tĩnh nhất có thể mặc dù trái tim đã rộn ràng vì câu nói đầy mờ ám kia.

Trịnh Vũ Thần cũng xuống xe cùng cô đi vào bên trong, mọi người xung quanh tiếp tục trầm trồ, tưởng là kẻ tiểu thương nhỏ nào nghèo nàn lắm ai ngờ lại là Trịnh nhị thiếu gia.

“Nè, Trịnh Thị phá sản sao? Tại sao tôi không có nghe tin gì vậy?”

“Thật không vậy, Trịnh Vũ Thần nổi tiếng trong giới thượng lưu là không phải siêu xe thì tuyệt đối không dùng, bộ sưu tập xe của anh ta cũng tận cả chục tỷ đô đó.”

Phụng Cơ khoát tay Trịnh Vũ Thần rồi đi vào trong, mấy lời bàn tán kia cũng bỏ ngoài tai, cô hỏi nhỏ: “Anh thật sự bán hết xe và nhà sao?”

“Đúng vậy, cho nên bây giờ tôi là kẻ trắng tay nếu như vụ này không thành công.”- Trịnh Vũ Thần nhìn cô sau đó thu hết hình ảnh của những người đang bàn tán xung quanh vào mắt, khóe môi không khỏi ẩn hiện nụ cười mỉa mai.

Cô biết anh đang nghĩ gì, nếu như hôm nay Trịnh Vũ Thần xuất hiện với một con Lamborghini thì chắc chắn vừa bước xuống xe là sẽ có người đến chào hỏi, nhưng nãy giờ đi một đoạn khá dài rồi cũng chỉ nhận được những ánh mắt nghi hoặc của người xung quanh. Đây chính là xã hội, có câu khi chúng ta bước vào chỗ tối thì cả cái bóng cũng chẳng thêm theo bạn.

Phụng Cơ mím môi nói: “Anh còn có người mẹ đại gia chống lưng mà, nếu thất bại thì chỉ cần quỳ xuống xin lỗi là được.”

“Cơ Cơ, em nghĩ gì khi tôi dùng tư cách là chủ tịch Tân Trịnh Thị đi công khai giành ‘mảnh đất vàng’ và nếu thất bại thì vẫn sẽ có thể nương tựa Trịnh Thị?”- Trịnh Vũ Thần mang theo ý cười mỉa mai nói, cho dù có thế thì Trịnh Vũ Thần sẽ không mặt dày tìm tới mẹ mình xin giúp đỡ.

Phụng Cơ suy nghĩ một hồi rồi mới gật đầu tán thành, hành động này của Trịnh Vũ Thần chẳng khác gì đâm sau lưng Trịnh Thị một nhát đau đớn. Nếu Trịnh Phần mà biết chắc chắn chỉ hận nhét anh lại vào bụng sau đó mãi mãi không sinh đứa con này ra.

“Nè, nói gì thì nói Trịnh Phần cũng là mẹ anh mà, anh lại tuyệt tình quay lại đánh bà ấy một vố, không thấy áy náy sao? Chỉ vì một quyết định như vậy mà lại trở mặt với mẹ mình, thật là không đáng?”

Chỉ vì một quyết định như vậy? Trịnh Vũ Thần hơi nghiêng đầu nhìn cô với ánh mắt sâu xa, não bộ anh hoạt động rất tốt nên nhạy bén nắm được một câu của Phụng Cơ, anh hỏi: “Em cho là tôi bỗng bột khi đi nước cờ này?”

Phụng Cơ cười khẩy nhìn đi chỗ khác: “Anh có bao giờ nghiêm túc đâu.”

Cả hai người đã đi đến cánh cửa kính của khách sạn, đột nhiên Trịnh Vũ Thần dừng chân quay lại nhìn Phụng Cơ làm cô thấy khó hiểu, mình nói sai gì rồi sao? Hình như có vấn đề. Anh nhìn cô rất lâu, đầu mày từ từ nheo lại rồi giãn ra cứ như đang tức giận lại như là đang suy nghĩ gì đó, đúng lúc Phụng Cơ cảm thấy hơi bất an trước ánh mắt như tia X - quang kia thì một giọng nói truyền tới.

“Hai người ở đây rồi.”- Ngô Thành và Gary chạy đến, cả hai thở phì phò vì mệt, Gary cố gắng nói mấy chữ: “Chủ tịch, số tiền anh bảo tôi đi kiểm tra tất cả đã đủ rồi, còn nữa...” Gary thấy Ngô Thành không nói nổi nữa, cô nhanh chóng lấy xấp hồ sơ trong tay anh ta đưa cho Trịnh Vũ Thần: “Đây là danh sách các công ty nổi tiếng về lĩnh vực dịch vụ giải trí từ Á sang Âu đều có đủ.”

Khôi phải nói hai người họ đã chạy hai ba chỗ để lấy được số tài liệu này, vậy nên mới thở không ra hơi như vậy.

Trịnh Vũ Thần không nhận lấy mà đưa mắt nhìn Phụng Cơ, cô hiểu ý liền cầm tập hồ sơ đó rồi hỏi: “Gary, cô có vào trong cùng không?”

“Chắc vào...”

“Tôi thấy thôi đi, cả hai người vất vả rồi, về khách sạn nhận đồ tốt đi.”- Trịnh Vũ Thần cắt ngang lời Gary.

Lúc này Ngô Thành đang mệt mỏi cũng phấn khởi hơn mà hô: “Vũ Thần muôn năm.”

Sau đó cả hai liền không hẹn mà nhanh chóng rời đi. Trịnh Vũ Thần cầm tay Phụng Cơ khoét lên cánh tay anh rồi bước vào trong, từ đầu tới cuối vẫn lạnh mặt. Hiếm khi thấy Trịnh Vũ Thần kì lạ như vậy ngược lại làm cô bất an.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Khi Cả Thế Giới Quay Lưng (1)

“Cậu chủ, người bên tôi đã bố trí xong, giờ chỉ còn đợi lệnh cậu thôi.”

“Chờ ám hiệu của tôi mà hành động.”- Trịnh Vũ Khang nói rồi ngắt điện thoại, sau đó nhìn mình trong gương, gương mặt thư sinh hàm chứa một tia tàn nhẫn, anh chỉnh lại cà vạt rồi đi khỏi toilet.

Đại sảnh của khách sạn được trang hoàng lộng lẫy, toàn bộ mọi đồ vật như chén đĩa đều được làm bằng những loại sứ cao cấp, những chiếc bình cổ cao hơn cả đầu người được đặt ở cạnh những bức tường có giá trị triệu đô. Tổng thể đại sảnh lấy màu vàng và trắng làm chủ đạo, những ánh đèn như pha lê mà tỏa ra những ánh sáng lung linh, Phụng Cơ quả thật phải cảm thán với cách bài trí xa hoa này.

Trịnh Vũ Thần và Phụng Cơ bước vào đại sảnh, phục vụ liền biết điều đưa đến hai ly rượu đỏ rồi lui đi, cô thấy Trịnh Vũ Thần đưa mắt nhìn xung quanh sau đó thoải mái nắm tay cô đi đến một chỗ có người đàn ông đang đứng không xa, anh ta quả thật mang một vẻ bề ngoài điển trai cùng chiều cao đáng ngưỡng mộ, nếu đem so sánh thì Trịnh Vũ Thần và người này có vẻ là một chín một mười.

Trịnh Vũ Thần bước đến thoải mái vỗ vai của Quách Diệp Thiên Kỳ: “Lão Quách, thật không ngờ hôm nay cậu lại hạ mình đến sớm vậy.”

Quách Diệp Thiên Kỳ quay lại nhìn Trịnh Vũ Thần, lúc này Phụng Cơ mới có thể nhận ra đây là Quách Diệp Thiên Kỳ chủ tịch của tập đoàn dầu khí quốc tế Quách Diệp, quả thật danh bất hư truyền, cô thường nghe đến người này là ông trùm của hắc bạch lưỡng đạo, gia thế không tầm thường, thị trường hắc đạo của Quách Diệp gia tộc có thể nói là sánh ngang hoặc vượt mặt Kim Điều Môn của cô. Đừng hỏi vì sao cô biết rành rọt như vậy, bởi vì mỗi năm Kim Điều Môn sẽ tiến hành buôn người quy mô lớn, và Quách Diệp gia tộc lại là mối làm ăn lâu năm của tổ chức.

Quách Diệp Thiên Kỳ dứt hai tay vào túi quần, thông thả nói: “Nửa tiếng sau tôi có việc phải đi nên đến sớm một chút.”

Trịnh Vũ Thần thờ ơ ra một tiếng rồi không khách sáo nói: “Anh em với nhau, cậu nói thật đi, có phải là do lão hồ ly Alix kia dùng chuyện ông ta cứu ông nội cậu ra để nhờ vả không?”

Quách Diệp Thiên Kỳ vẫn không đổi sắc mặt, chỉ im lặng cũng đủ khiến những người xung quanh nể nang vài phần.

Phụng Cơ bắt đầu thấy khó hiểu kéo tay Trịnh Vũ Thần, nhỏ giọng hỏi: “Có ý gì đó?”

Trịnh Vũ Thần hơi nghiêng đầu, cũng không che dấu mà giải thích: “Alix chính là một lão hồ ly giam xảo mê gái và tham lam, ông ta chính là chủ thầu ngày hôm nay.”

Phụng Cơ cũng hiểu ra, hóa ra là Alix tận dụng quan hệ với Quách Diệp Thiên Kỳ mà nhờ anh ta tham gia đấu giá với mục đích kéo giá của mảnh đất lên, gian xảo, quá gian xảo. Cô nâng tầm mắt thì phát hiện Quách Diệp Thiên Kỳ đang dò xét nhìn mình, cô không hiểu tại sao anh ta lại dùng ánh mắt quái lạ đó nhìn mình nhưng cũng bình thản tiếp nhận.

Làm bạn với Trịnh Vũ Thần bấy lâu nay, Quách Diệp Thiên Kỳ biết rõ, Trịnh Vũ Thần có hai điều là cực kỳ chán ghét, thứ nhất là phải giảng dạy hay giải thích cho người khác hiểu, thứ hai chính phải lên chỗ quá cao. Thái độ ôn tồn giải thích với cô gái này đương nhiên khiến anh ta lấy làm lạ.

“Nhìn gì mà nhìn?”- Trịnh Vũ Thần đột ngột chuyển sang ngữ khí bất mãn, ánh mắt neho lại tỏ rõ sự không vui nhìn bạn mình.

Quách Diệp Thiên Kỳ thu lại tầm nhìn định nói gì với Trịnh Vũ Thần thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

“Tôi trở lại rồi đây.”- Một cô gái mang vẻ đẹp thanh tú từ phía sau Quách Diệp Thiên Kỳ bước lên. Phụng Cơ thấy rõ lúc giọng nói đó vang lên thì lãnh ý trên mặt Quách Diệp Thiên Kỳ cũng giảm đi vài phần, thậm chí cô còn nhìn thấy anh ta cười. Phụng Cơ càng ngày càng thấy loại ánh mắt mà Quách Diệp Thiên Kỳ nhìn cô tình nhân kia rất giống với lúc Trịnh Vũ Thần nhìn cô.

Phụng Cơ âm thầm mắng mình một tiếng rồi ngẩn đầu liền chạm phải ánh mắt ôn nhu của anh, cô bối rối quay sang chỗ khác thì nhìn thấy cô tình nhân kia đang nhìn mình, a người quen đây rồi.

“Tình Nghiên?”

“Phụng Cơ?”

Cả hai đồng loạt gọi tên nhau, Phụng Cơ bước lên nắm lấy tay Tình Nghiên rồi nhìn sang Quách Diệp Thiên Kỳ với ánh mắt khó hiểu.

“Hai người quen nhau sao?”- Trịnh Vũ Thần chưa từng nhìn thấy Phụng Cơ chủ động nắm tay anh bao giờ mà bây giờ lại thân mật với cô gái kia như vậy trong lúc anh chưa hiểu chuyện đang xảy ra thì bất giác có chút bức bối.

Phụng Cơ chưa kịp nói gì thì bị một lực vừa phải kéo về phía sau, chẳng mấy chốc cô đã trở về bên cạnh Trịnh Vũ Thần. Bàn tay nắm cổ tay cô hơi xiết chặt như đang cảnh cáo.

Phụng Cơ quay sang nói với Trịnh Vũ Thần một câu rồi nhìn Tình Nghiên:

“Cô ấy là bạn tôi, Tình Nghiên cô và anh ta có quan hệ gì? Có phải anh ta là ùm...”

Phụng Cơ vốn định hỏi có phải Quách Diệp Thiên Kỳ là cha của con Tình Nghiên hay không nhưng chân của Tình Nghiên nhanh hơn miệng cô, cô ấy bước lên bịt miệng Phụng Cơ lại kịp lúc. Mà hai người đàn ông đứng bên cạnh cũng không hiểu gì nhìn theo hành động kì lạ của hai cô gái này.

“Để chúng tôi đi lấy rượu cho hai người.”- Nói rồi Tình Nghiên cứ như áp giải mà kéo Phụng Cơ đi trong khi Trịnh Vũ Thần định nói là rượu của hai anh vẫn còn. Quách Diệp Thiên Kỳ khi này đã tỉnh ý bất được một trọng điểm trong lời nói của Tình Nghiên, anh ta quay sang Trịnh Vũ Thần hỏi: “Phụng Cơ?”

Càng nghĩ anh ta càng thấy cái tên này quen thuộc.

Trịnh Vũ Thần vốn dĩ định dấu nhưng nếu không nói thì khác gì xem Quách Diệp Thiên Kỳ là người dung, với lại anh không phải không biết rằng gia thế của thằng bạn mình có liên quan mật thiết đến hắc đạo. Nhưng chưa để Trịnh Vũ Thần trả lời thì Quách Diệp Thiên Kỳ đã chợt nhớ ra cái tên này, anh khẽ nâng giọng vừa đủ hai người nghe: “Nguyễn Long Phụng Cơ? Thiếu chủ của Kim Điều Môn?”

Trịnh Vũ Thần nhún vai sau đó gật đầu xem như trả lời, thảo nào vừa nhìn thấy cô gái kia là Quách Diệp Thiên Kỳ cảm thấy rất không bình thường, tuy là những cuộc giao dịch với Kim Điều Môn thường là do thuộc hạ của hai bên ra mặt nhưng ít nhiều thì Quách Diệp Thiên Kỳ cũng nghe qua về tam đại sát thủ của tổ chức này, trong đó có thiếu chủ Nguyễn Long Phụng Cơ là thần bí nhất.

“Loại người nguy hiểm này mà cậu cũng giữ bên mình sao? Muốn chơi đùa thì tìm hạng tầm thường một chút.”- Quách Diệp Thiên Kỳ tranh thủ vừa mĩa mai vừa cảnh cáo.

Trịnh Vũ Thần bật cười, cũng không hề tức giận chỉ là anh rất từ tốn nói: “Tôi lại chẳng thấy cô ấy nguy hiểm gì, mà cho dù cô ấy có muốn làm hại tôi đi nữa thì tôi vẫn có cách thỏa hiệp với cô ấy.”

Ngữ khí của anh vô cùng dịu dàng mà có lẽ ngay cả anh cũng không nhìn ra được. Quách Diệp Thiên Kỳ nghe xong thì vừa buồn nôn vừa buồn cười nói: “Đừng nói với tôi cậu yêu cô gái này rồi, bạn bè với nhau đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, cẩn thận một chút, thân phận và sự tuyệt tình của một sát thủ không phải là thứ có thể dùng tình yêu để hóa giải đâu.”

Trịnh Vũ Thần di chuyển ánh mắt đặt lên bóng dáng thướt tha của cô gái phía xa, anh yêu cô gái đó sao? Câu này của Quách Diệp Thiên Kỳ khiến Trịnh Vũ Thần cảm thấy có lỗi với Mỹ Ngọc, anh đã từng tự hứa với chính mình là trừ Mỹ Ngọc ra anh không yêu bất kỳ ai khác, nhưng bây giờ là yêu sao? Nếu không yêu tại sao phải đánh đôi cả Trịnh Thị cho cô, nếu không yêu tại sao lại luôn đôi với cô kiên nhẫn như vậy? Anh không thể tự trả lời, nếu đây không phải là yêu vậy chắc chỉ là thứ na ná tình yêu. Đúng, chỉ đơn thuần là rung động mà thôi.

Dường như suy nghĩ này sẽ giúp anh có thể dễ chấp nhận hơn.

Ánh mắt anh nhuộm màu u tối đặt lên người Phụng Cơ, anh từ tốn nói: “Tôi không mong có thể hóa giải sự lạnh lùng và tuyệt tình của cô ấy, tôi chỉ muốn khi nào còn cơ hội tôi đều sẽ bao dung cô ấy.”

Không phải kẻ đáng thương nào cũng đáng được thương hại, không phải kẻ đáng ghét nào cũng đáng bị ghét bỏ. Đối với anh Phụng Cơ chính là trường hợp này, cô đối với ấn tượng của anh luôn là một sát thủ lạnh lùng thờ ơ và tàn nhẫn nhưng anh luôn cảm thấy cô rất cô đơn. Trịnh Vũ Thần chợt nhớ câu nói của cô lúc ở trên sân thượng lần đó... “Tôi đã từng tự tử, tôi dùng dao cứa vào cổ tay của mình, tôi lao vào ma túy như một kẻ điên, tôi đã từng như cô, từng rơi vào vực thẳm. Lòng dạ con người là thứ khắc nghiệt nhất, tôi biết rõ điều đó.”

Đã nhiều lần Trịnh Vũ Thần muốn hỏi cô rằng Cơ Cơ, em có bao giờ cảm thấy cuộc sống của mình rất mệt mỏi, rất cô đơn không? Nhưng khi Trịnh Vũ Thần định hỏi thì có một loại suy nghĩ khiến anh không thể mở lời, đúng, anh cảm thấy sợ khi phát hiện ra mỗi suy nghĩ của anh đều là những câu hỏi dành cho cô gái đó, từng chút một đều là về cô ấy.

Tự nhiên anh lại rất muốn bước đến ôm lấy thân hình mảnh mai đó. Quách Diệp Thiên Kỳ cũng lơ đi câu nói của anh, cả hai bị một đám tiều thương vây quanh chào hỏi.

Ở phía xa, Phụng Cơ không hề hay biết Trịnh Vũ Thần vẫn luôn quan sát mình, cô chỉ kinh ngạc nói: “Cậu đừng nói Quách Diệp Thiên Kỳ chính là...”

Tĩnh Nghiên thoáng chốc chán chừ rồi gật đầu, Phụng Cơ thờ dãi đặt tay lên vai cô: “Sao số cô lại bị đát đến thế, nói cho cô biết, anh ta chính là ông trùm hắc đạo đó, mỗi năm Kim Điều Môn buôn người thì anh ta sẽ cho người chọn mấy cô gái bắt đi làm mại dâm, thật sự xấu xa lắm.”

Tĩnh Nghiên buồn cười nghe một mớ lý thuyết nói xấu Quách Diệp Thiên Kỳ của Phụng Cơ, cô ấy không phản ứng gì nhiều mà chỉ hỏi: “Nói vậy Quách Diệp Thiên Kỳ và Trịnh Vũ Thần là hạng người giống nhau rồi.”

“Phải...”- Theo phản xạ Phụng Cơ bất ngờ nói nhưng một lúc lại thấy không đúng, liền chỉnh lại: “Không phải, Trịnh Vũ Thần không hoạt động ở hắc đạo, lý lịch trong sạch, không tiền án tiền sự, sao lại giống Quách Diệp Thiên Kỳ chứ.”

Tĩnh Nghiên mỉm cười: “Nếu cô không buôn người thì “Quách Diệp” cũng đâu thể mua có đúng không? Cô nói anh ấy xấu xa thì cô cũng...”

“Ây da bậy bậy! Không phải tôi mà là tổ chức buôn người, tôi chỉ phụ trách theo mệnh lệnh, với lại Kim Điều Môn không buôn ma túy, không thu bảo kê, nếu không buôn người thì chúng tôi lấy gì nuôi sống cả ba ngàn anh em?”- Phụng Cơ quen biết Tĩnh Nghiên khá lâu, cũng hiểu rõ và thấy Tĩnh Nghiên rất hợp ý cô, tính tình của hai người khá giống nhau, đều khá kiêu lời nên khi gặp nhau nếu Phụng Cơ không nói nhiều một chút thì chắc sẽ không ai nói với ai câu nào.

“Tôi nói này Tĩnh Nghiên, cô bệnh trai quá mức rồi đấy, cô yêu anh ta sao?”- Phụng Cơ đầy bất mãn nhướn mày nhìn Tĩnh Nghiên.

Tĩnh Nghiên đưa mắt nhìn về phía Quách Diệp Thiên Kỳ, trên gương mặt anh tuấn vẫn không hề phai bớt sự lạnh nhạt. Ánh mắt Tĩnh Nghiên nhìn anh ta cũng dần chuyển sang nét ưu thương khó đoán.

“Yêu thì sao mà không yêu thì sao?”

Phụng Cơ bắt đầu nhận ra sự tổn thương của Tĩnh Nghiên, người đàn ông đó bỏ rơi cô ấy bốn năm vậy mà đến giờ thái độ của Tĩnh Nghiên vẫn còn chán chừ như vậy. Cô nâng ly rượu lên uống một ngụm sau đó lại bắt giác đưa mắt nhìn Trịnh Vũ Thần đang cười nói với một vài doanh nhân, bên cạnh anh từ bao giờ. Đã có vài cô mình tinh chân dài cố gắng động chạm cơ thể với Trịnh Vũ Thần.

Thấy Phụng Cơ nhìn chăm chú một màn bên kia như vậy, Tĩnh Nghiên định nhân dịp mại mai thì khi quay lại đã thấy hơi sợ về mặt bây giờ của Phụng Cơ. Cô vẫn không có biểu cảm, về mặt lạnh lùng điềm tĩnh vẫn không hề có dấu hiệu ghen tuông, chỉ là ánh mắt Phụng Cơ như lưỡi dao nhìn chằm chằm vào mấy cô mình tinh bên kia... chính Tĩnh Nghiên là người từng trải qua vô số sự kiện cũng phải khiếp sợ. Cô ấy từ ý định mại mai chuyển sang xoa dịu.

“Ồ giới thượng lưu này, việc trao đổi nhân tình cũng không có gì lạ.”

Phụng Cơ nhún mày quay sang, suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Vậy tôi có bị trao đổi không?”

Tĩnh Nghiên khoanh tay, cười nhạt, vu vơ nói: “Làm sao tôi biết được, cô sợ cái gì? Cô là nhân tình của Trịnh Vũ Thần sao?”

Phụng Cơ bị Tĩnh Nghiên nói khiến không thể đáp trả, cô chỉ cười khẩy một cái rồi nói: “Cái gì? Tôi mà đi làm nhân tình của anh ta? Cô nói tào lao gì thế, Tĩnh Nghiên à, bấy lâu không gặp không ngờ cô nhây hơn nhiều rồi.”

Tĩnh Nghiên đưa ly rượu lên, cô ấy cũng không muốn mạo hiểm mà trêu Phụng Cơ nữa, bởi vì là bạn thân nên Tĩnh Nghiên hiểu rõ khi thật sự tức giận Phụng Cơ có thể làm ra chuyện gì.

“Cạn ly cho việc cô không phải là tình nhân của Trịnh Vũ Thần.”

Phụng Cơ nâng ly cùng Tĩnh Nghiên nhưng vẫn không quên nói: “Nhảm nhí.”

“Hai người đẹp có cần chúng tôi chung vui không?”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Sóng Gió Buổi Đầu Giá (1)

Hai cô gái một diễm lệ, một sắc sảo, cả hai đều sở nhan sắc xinh đẹp rạng ngời hệt như những đóa Anh Túc đầy mị lực, bên cạnh họ lại không hề có đàn ông nên lũ ong bướm xung quanh này giờ đều tha hồ ngắm nghía mỹ nhân.

Hai người đàn ông trẻ tuổi người Pháp lịch lãm bước tới tỏ ý trêu chọc. Phụng Cơ không thèm để ý tới họ, cô vốn chẳng hay nhiều lời với người lạ, nếu làm cô không vui thì cô sẽ thẳng tay trị cho họ sợ. Thấy Phụng Cơ không phản ứng, Tĩnh Nghiên lên tiếng: “Hai anh bạn này phiền đi chỗ khác, chúng tôi không thích bị người khác quấy rầy.”

Một trong hai người đó bắt đầu trêu chọc khi thấy Tinh Nghiên trả lời, Phụng Cơ ở bên cạnh chỉ biết âm thầm than thở, uống cho Tinh Nghiên bạn cô bốn ba xã hội bấy lâu lại không biết im lặng chính là cách từ chối tốt nhất đối với một lũ háo sắc.

“Tiểu thư này, em tên gì?”- Một người có chiều cao khá khiêm tốn hỏi, anh ta tùy ý ngồi gần Tinh Nghiên.

“Liên quan gì đến anh, biến đi.”- Tinh Nghiên bực bội đáp.

“Đừng nóng nảy vậy mà...”

Phụng Cơ tin với khả năng của Tinh Nghiên có thể đuổi được đám ong bướm này, nhưng chỉ có điều là hiệu suất của Tinh Nghiên sẽ không nhanh bằng Phụng Cơ, bởi vì cô ấy còn hơi lịch sự. Phụng Cơ nhâm nhi ly rượu trong tay, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn qua Trịnh Vũ Thần, thấy anh vẫn tươi cười nói chuyện và không có vẻ gì là bài xích đối với bộ ngực lớn đang chà sát lên cánh tay mình của cô mình tinh tót vàng kia.

Phụng Cơ hừ lạnh, quả nhiên lời mà Nguyễn Long Tuyết luôn răn dạy cô quả là không sai, giới thượng lưu chỉ được vẻ ngoài hào nhoáng nhưng bên trong lại vô cùng thối nát, đến cả tình nhân mà cũng có thể trao đổi vì lợi ích, cho là không có tình cảm đi chăng nữa thì cũng đâu thể lấy thân xác phụ nữ ra làm vật trung gian như vậy. Hạ tiện, quá hạ tiện.

Phụng Cơ chỉ lo âm thầm chải rửa Trịnh Vũ Thần hàng ngàn hàng vạn câu độc địa trong đầu, cô không hề phát giác có một ánh mắt vẫn luôn nhìn cô chăm chú. Mái tóc dài xõa xuống phủ lên che đi xương quai xanh khiêu gợi, đôi mắt to tròn ẩn chứa sự cao ngạo xa cách, đôi môi nhỏ với khóe môi xinh đẹp khẽ mím lại, một mỹ nhân như vậy lại một mình ngồi đó, uống ly rượu đỏ khiến không ít người bị mê hoặc.

Kỳ thật đã có rất nhiều ánh mắt chú ý đến Phụng Cơ rồi, bởi vì cô gái này quá đẹp, quá quyến rũ, cô không cần trang điểm đậm như mấy cô mình tinh khác vẫn vô cùng cuốn hút.

Hai người đàn ông vừa đến, một người đang liên tục nhắm vào Tinh Nghiên còn người còn lại vẫn thong thả đứng cách cô vài bước chân, ánh mắt không che dấu sự thích thú nhìn Phụng Cơ. Được một lúc, đôi chân dài bước lên vài bước đi đến trước mặt cô, Phụng Cơ chỉ nghe thấy một âm thanh khá dễ nghe vang lên bên tai.

“Xin hỏi sau khi buổi đấu giá kết thúc tôi có vinh dự được làm bạn nhảy của em không?”

Buổi đấu giá kết thúc thì cũng là bữa tiệc để mọi người ăn uống khiêu vũ, có thể nói là chúc mừng người giành được mảnh đất vàng kia. Phụng Cơ nghe anh ta nói thì nâng khóe miệng, cô vẫn nhìn chằm chằm bên trong ly rượu đang dao động nhẹ nhàng, điềm tĩnh nói: “Người đến làm quen với tôi rất nhiều, nhưng thẳng thắn như anh là người đầu tiên.”

Phụng Cơ không biết, bộ dáng nghiêng đầu nhìn ly rượu cùng vẻ mặt bình tĩnh của cô có bao nhiêu phần mỉa mai, ai cũng biết chỉ trừ cô ra, Trịnh Vũ Thần kết thúc cuộc trò chuyện và đuổi đi được mấy cô mình tinh phiền phức kia, đúng lúc anh thở phào nhẹ nhõm quay lại thì thấy một cảnh trước mắt.

Trịnh Vũ Thần quay sang định nói gì thì thấy sắc mặt Quách Diệp Thiên Kỳ cũng không khá khẩm hơn là bao, nhìn Tinh Nghiên bị cái bàn tay dơ bẩn của tên kia nắm tới kéo lui, Thiên Kỳ dùng bộ dạng như hung thần bước nhanh về phía Tinh Nghiên, thấy cảnh này Phụng Cơ cũng phải hít sâu để nén sự hốt hoảng, vẻ mặt của Quách Diệp Thiên Kỳ giống y như muốn giết người vậy, anh ta không nói một lời kéo Tinh Nghiên đi chỗ khác dưới cái nhìn sừng sốt của người đàn ông kia.

Trịnh Vũ Thần bên này cũng bắt đầu thong thả đi qua, anh không giống Quách Diệp Thiên Kỳ, trên mặt Trịnh Vũ Thần vẫn mang theo ý cười nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp kia của Phụng Cơ, trên đoạn đường ngắn đó Trịnh Vũ Thần tiện tay lấy từ tay người phục vụ một ly nước ép trái

Thấy Trịnh Vũ Thần đi về phía này, Phụng Cơ cũng thầm nâng khóe môi nói với người đàn ông kia: “Chờ tôi đi tẩy trang sau đó hãy quyết định.”

Người đàn ông kia có chút ngạc nhiên nhưng che dấu rất nhanh, anh ta bắt đầu hứng thú nhìn Phụng Cơ: “Em thật biết nói đùa, rất quyến rũ đó.”

Người đàn ông đó định ngồi xuống đối diện cô nhưng giữa chừng Trịnh Vũ Thần xen vào chỗ ngồi đó khiến anh ta ngại cả người. Trịnh Vũ Thần vẫn giữ phong thái ung dung, nhìn cô: “Cơ Cơ, uống cái này đi.”

Anh cầm lấy ly rượu đỏ trong tay cô rồi thay vào đó ly nước ép trái cây trong tay mình. Phụng Cơ cũng không từ chối mà nhận lấy, người đàn ông kia thấy Trịnh Vũ Thần tự nhiên xuất hiện liền cười khẩy một cái như đang đánh giá đối thủ sau đó cười nói: “Hóa ra em tên Cơ Cơ, cái tên rất hay.”

Phụng Cơ không nhìn tên đó mà nhìn thẳng vào gương mặt lúc nào cũng chứa nụ cười tươi rói của Trịnh Vũ Thần, cô khẽ lên tiếng: “Trịnh Vũ Khang hôm nay cũng tham gia, khi này tôi vừa thấy anh ta.”

Trịnh Vũ Thần gật đầu: “Cũng tốt.”

“Anh không lo lắng sao?”- Phụng Cơ nghi hoặc nhìn anh, cô đã nghe Gary nói Trịnh Vũ Thần không muốn để cô mở tài khoản ngân hàng, cô biết tuy Trịnh Vũ Thần là người cả lo phát phơ nhưng có thể nhìn thấy lần này anh như đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi, rốt cuộc Trịnh Vũ Thần đang suy tính cái gì?

Trịnh Vũ Thần không trả lời cô, anh nâng ly rượu trong tay lên uống một ít nhưng lại khiến Phụng Cơ tròn mắt nhìn anh, đó là ly của cô mà. Trịnh Vũ Thần thấy vẻ mặt cô y như đang nhìn thú lạ thì nhìn lại cái ly mình vừa uống sau đó bật cười nói một câu đầy hàm ý: “Rất ngon.”

Rất ngon này là rượu ngon sao? Phụng Cơ cũng chẳng để trong lòng lâu, cô không phải là loại phụ nữ hay suy nghĩ viển vông nên không cần hao tổn sức

lực phân tích người đàn ông này.

Nãy giờ hai người họ hình như đã quên đi sự tồn tại của người thứ ba, anh ta thấy mình cứ như không khí chẳng ai thèm đoái hoài tới thì bất mãn nhưng vẫn cố giữ vẻ ngoài lịch thiệp nhìn cô: “CƠ CƠ, xin tự giới thiệu tôi là Ansel, rất vui được biết cô.”

Phụng Cơ im lặng định tiếp tục không để ý đến anh ta, không ngờ Ansel mặt dày như vậy, nếu ở đây mà vắng người hơn thì Phụng Cơ sẽ trực tấn anh ta một trận. Ai ngờ Trịnh Vũ Thần lại hào hứng lên tiếng: “À quên giới thiệu với em, CƠ CƠ, đây là Ansel, giám đốc của ngân hàng YL.”

Phụng Cơ khó hiểu nhìn Trịnh Vũ Thần sau đó thì tay cơ bị anh nắm lấy kéo lên, Phụng Cơ bắt đầu hiểu ý, liền nhanh chóng phối hợp: “À là ngân hàng YL đang rơi vào khủng hoảng thanh khoản đó hả?”

“CƠ CƠ, đừng nói vậy, dù sao thì cũng phải nỗ lực Ansel chứ.”- Trịnh Vũ Thần vòng tay ôm lấy eo nhỏ của cô rồi làm giọng trách móc.

Ansel bị hai người một đám một xoa khiến sắc mặt lập tức đen hơn lộ nỗi nhìn Trịnh Vũ Thần: “Trịnh Vũ Thần cậu hay lắm sao? Trịnh Thị bây giờ cũng do Trịnh Vũ Khang nắm quyền rồi, so với tôi thì cậu còn tệ hại hơn.”

Ansel không phải không nhận ra Trịnh Vũ Thần, trước đây cả hai cũng từng hợp tác làm ăn một thời gian nhưng không lâu sau thì anh ta bị Trịnh Vũ Thần quay lại cắn một vỏ khiến tình hình của YL dần dần rơi vào khủng hoảng, có thể nói Ansel hận Trịnh Vũ Thần thấu xương, nếu không phải vì anh thì công ty của anh ta cũng không rơi vào bước đường này.

Nhưng hôm nay, công thông tin điện tử chính thức đăng tin, Trịnh Phần giao toàn bộ quyền điều hành Trịnh Thị lại cho Trịnh Vũ Khang nhằm xoa dịu các cổ đông, mặc dù là nguyên nhân gì nhưng bây giờ cả thế giới đều biết Trịnh Vũ Thần đã trắng tay. Nhân cơ hội này sao Ansel có thể không kích thích Trịnh Vũ Thần, anh ta muốn khiến anh phải mất mặt trước toàn thể mọi người.

Hai người đàn ông lời qua tiếng lại mặc dù Trịnh Vũ Thần luôn giữ thái độ hòa nhã như đang nói chuyện phiếm nhưng sự kích động của Ansel khiến mọi người xung quanh hiếu kỳ nhìn về bên này, trong đó có Trịnh Vũ Khang đang ngồi một chỗ không xa cũng âm thầm theo dõi.

Cô mình tinh tóc vàng có bộ ngực khủng khi nãy còn ve vãn Trịnh Vũ Thần bây giờ nghe thấy Ansel nói như vậy thì liền quay sang một cô gái khác, dùng giọng điệu không tin nổi hỏi: “Trịnh Vũ Thần không còn quyền thừa kế nữa sao? Nói vậy bây giờ Trịnh Vũ Khang là chủ tịch của Trịnh Thị, vậy Trịnh Vũ Thần còn đến đây làm gì nữa?”

“Tôi không biết nữa, nhưng xem ra anh ta đến để cầu xin anh trai mình thủ hạ lưu tình thôi chứ làm được gì?”

“Thật không thể tin nổi mà.”

Phụng Cơ nâng tầm mắt nhìn về phía hai người đang rất thoải mái nói chuyện mà không giới hạn âm thanh kia sau đó quay lại quan sát Trịnh Vũ Thần, anh cũng không có biểu cảm gì nhiều, vẫn như những lời bàn tán kia không phải nói về mình vậy.

Ansel thấy Trịnh Vũ Thần im lặng thì bắt đầu đắc chí nhìn Phụng Cơ, anh ta dường như cố tình nói cho cả đám đông xung quanh nghe: “CƠ CƠ yêu dấu của anh, em đi theo một người nghèo nàn như anh ta quả là lãng phí cuộc đời, thay vì vậy thì theo anh là tốt nhất không phải sao?”

Xung quanh bắt đầu vang lên tiếng cười khúc khích cùng tiếng xì xầm to nhỏ, Phụng Cơ bắt đầu có cảm giác tất cả sự chú ý xung quanh đều nhìn vào cô, thậm chí cô còn nhận ra từ trên đỉnh đầu là ánh mắt ôn nhu của Trịnh Vũ Thần vẫn bình tĩnh nhìn cô.

Phụng Cơ bước lên một bước rồi lại một bước đi đến trước mặt Ansel rồi chậm rãi đặt tay lên vai anh ta. Ansel bắt đầu mừng rỡ mà cười lớn như đang tuyên bố chiến thắng nói với Trịnh Vũ Thần: “Trịnh Vũ Thần cậu thấy chưa, giờ ngay cả gái bên cạnh cậu cũng theo tôi nốt, cậu chẳng còn gì cả rồi, tôi nói vậy cậu xó hiểu không? Ý tôi là cậu từ hoàng thượng bị giáng làm thường dân, thế nào, cảm giác thế nào hả?”

Nói rồi anh ta cùng đám đông vây quanh không khách khí mà cười khúc khích, mọi sự mỉa mai bây giờ đều hướng về Trịnh Vũ Thần. Anh vẫn thong dong đứng đó, đầu mày hơi chau lại, chăm chú nhìn Phụng Cơ, giống như ngoài bóng dáng thướt tha của cô thì thế giới của anh không còn sự tồn tại nào khác.

Thật may mắn, trong những tiếng cười mỉa mai và những lời nói đả kích tột độ của đám người kia thì một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên khiến tất cả im lặng.

“Nãy giờ tôi nhìn anh rất kỹ, bất luận là diện mạo hay phẩm chất không giống bạn gái tương lai của tôi.”

“Cái gì?”- Ansel không tin vào tai mình nhìn cô, mắt một lúc lâu mới gượng cười chữa cháy anh ta liền bạo gan giờ tay định ôm lấy eo nhỏ của Phụng Cơ nhưng bàn tay kia chưa kịp động tới người cô thì sắc mặt Ansel trở nên méo mó vô cùng khó coi, con đau làm tê liệt cả một cánh tay của anh ta. Bọn người xung quanh không hiểu sao anh ta lại trong đau đớn đến vậy, họ chỉ thấy cô gái kia gạt nhẹ tay Ansel ra thôi.

“Cô, cô...”- Ansel đau đến khụy gối xuống nền nhà la ó.

“Anh ta làm sao vậy?”- Bộ dáng như sắp lên cơn đại của Ansel khiến mọi người lấy làm lạ.

Trịnh Vũ Thần bước lên một bước, kéo người phụ nữ xinh đẹp trở lại bên mình, anh rất tự nhiên xiết lấy eo thon của Phụng Cơ, ngữ khí điềm nhiên nói: “Thế nào Ansel, cảm giác từ thiên đàng rơi xuống địa ngục thế nào?”

Ansel không phục ném cho anh ánh mắt khinh thường, thuộc hạ của anh ta nhanh chóng đỡ anh ta đứng lên. Ansel tùy ý chỉnh lại vest của mình, nâng

khỏe mỗi khiêu khích Trịnh Vũ Thần: “Tôi chưa hề lên thiên thiên đàng nên sẽ không có chuyện bị rơi xuống, cho dù bị rơi... cũng không té đau như cậu.”

Trịnh Vũ Thần bỏ hai tay vào túi quần Âu, gương mặt thoáng lướt qua vài nét khó đoán nhưng sau đó lại bắt đầu cười cao ngạo nói: “Trịnh Vũ Thần tôi cho dù là bây giờ không có Trịnh Thị chống lưng thì vẫn đủ sức chiến thắng trong ngày hôm nay.”

Trịnh Vũ Thần dường như không muốn quá bận tâm đến Ansel đang cực kỳ khó coi đứng bên kia, anh quay qua nhẹ nhàng nói với cô: “Đi thôi.”

Phụng Cơ bị Trịnh Vũ Thần dẫn đi trong tình trạng chưa kịp tiêu hóa câu nói vừa rồi của anh, ánh mắt cô vô tình lướt qua vẻ mặt không vui của Trịnh Vũ Khang, anh ta này giờ cùng với Trương Ánh Quyên ngồi ở đó nhưng lại chỉ im lặng xem em trai mình bị mọi người mỉa mai. Đột nhiên, Phụng Cơ nhìn thấy ánh mắt Trịnh Vũ Khang như là đang ra ám hiệu về một phía nào đó, đặc biệt là động tác ngón tay trỏ của tay trái ấn lên ngón cái của tay phải và gõ vài cái, cô ngạc nhiên nhìn từng cử động của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Sóng Gió Buổi Đầu Giá (2)

Buổi đầu giá còn hai mươi phút nữa sẽ bắt đầu, trong đại sảnh cũng dần đông người hơn. Trịnh Vũ Thần và Phụng Cơ ngồi vào một bàn gần sân khấu, những ánh mắt xung quanh có tò mò có khinh thường mà nhìn về cô và anh. Khả năng chịu đựng của Phụng Cơ không tồi, thấy Trịnh Vũ Thần bên cạnh vẫn điềm nhiên như không thì cô cũng mặc kệ đám người xung quanh, càng nhìn càng thấy thái độ bình tĩnh này của Trịnh Vũ Thần có phần kì lạ, cô hơi nghiêng đầu hỏi nhỏ.

“Anh bị đám người kia xem thường như vậy sao lại không có chút tức giận vậy?”

Trịnh Vũ Thần nhướn mày, gương mặt góc cạnh quay sang nhìn cô, bờ môi hơi rướn lên tạo cho Phụng Cơ cảm giác nguy hiểm, anh cũng hơi nghiêng người về phía cô, chậm rãi lên tiếng: “Ai nói tôi không tức giận? Lát nữa tôi muốn em dạy cho từng người bọn họ một bài học, tốt nhất là giống như Ansel khi nãy, điểm nguyệt khiến bọn họ đau đớn.”

Phụng Cơ quay sang dùng mắt lờm Trịnh Vũ Thần một cái rồi nhìn sang chỗ khác: “Thật không ngờ anh nhìn ra được chiêu thức của tôi, có điều tại sao tôi phải nghe lệnh anh?”

Trịnh Vũ Thần ngồi thẳng người trở lại, anh cũng không chấp nhất cái thái độ quật cường của Phụng Cơ. Cô cũng chẳng đur hơi mà nói chuyện không nghiêm túc với Trịnh Vũ Thần, ánh mắt vô tình nhìn qua cửa chính của đại sảnh.

Cánh cửa lớn mở ra, tất cả mọi người đồng loạt đứng lên khách sáo chào hỏi người vừa bước vào. Phụng Cơ vừa nhìn thấy bà ta thì liền khấn thầm, bất giác cũng đứng lên. Là... Nguyễn Long Tuyết, bà ta cùng với một vài vệ sĩ thân cận bước vào, đám thuộc hạ đó vừa nhìn thấy Phụng Cơ thì liền khề cúi đầu, Nguyễn Long Tuyết đưa ánh mắt bình lặng như mặt nước nhìn cô.

Phụng Cơ rũ mắt không dám nhìn thẳng Nguyễn Long Tuyết, hai tay cô vô thức bấu chặt lại, một chút căng thẳng cùng bộ dáng áp lực này của cô bị Trịnh Vũ Thần thu hết vào mắt, anh nhìn lướt qua Nguyễn Long Tuyết rồi đặt tay lên bờ vai trần của Phụng Cơ. Nguyễn Long Tuyết không vui thấy rõ nhưng vẫn giữ phong thái cao quý, bà ta nở nụ cười đáp lễ lại những ánh mắt kính nể xung quanh. Từ bên trong một căn phòng lớn, một người đàn ông trung niên bước ra, vừa nhìn thấy Nguyễn Long Tuyết tới thì vẻ mặt ông ta như là vỡ được vàng mà chạy đến trước mặt bà ta nghiêng mình nịnh nọt.

“Nguyễn Long chủ tịch lặn lội đường xa đến đây, thật là vinh hạnh của lão già này.”

Nguyễn Long Tuyết thu hồi tầm mắt, không chút cảm xúc nói: “Alix tiên sinh quá lời, thật ra mà nói là tôi chỉ tiện đường ghé qua, xem có may mắn giành lấy được mảnh đất giá trị kia hay không thôi.”

Alix vừa nghe một tập đoàn máu mặt như “Nguyễn Long” có hứng thú với mảnh đất vàng của ông ta thì như là có một đồng tiền bỏ vào túi màu cười ha hả, liền đuổi một vài tiểu thư nhỏ ra khỏi bàn để Nguyễn Long Tuyết ngồi, bà ta cười nhạt nói:

“Tôi muốn ngồi ở chỗ có thể quan sát sân khấu, như bên kia chẳng hạn.” - Nguyễn Long Tuyết đưa mắt nhìn về chỗ trống bên cạnh Phụng Cơ, Alix liền theo ý mà sắp xếp bà ta ngồi ở đó, đợi Nguyễn Long Tuyết vừa ngồi xuống ghế ta định bước lên nịnh nọt tiếp thì một vệ sĩ bước lên ngăn lại, người đó lạnh giọng cảnh cáo: “Đi làm việc của ông đi.”

Alix liền không dám làm phiền mà xéo đi chỗ khác. Phụng Cơ từ đầu tới cuối vẫn không dám ngồi xuống, cô ngáy người đến lúc Trịnh Vũ Thần đã ngồi xuống và nhẹ nhàng nói với cô: “Cơ Cơ, em sao vậy? Ngồi xuống đi.”

Phụng Cơ lấy can đảm nuốt một ngụm nước bọt, vẫn không dám động đây, thấy vậy Trịnh Vũ Thần bật cười: “Em sợ gì chứ?”

Dù là câu hỏi nhưng ánh mắt của Trịnh Vũ Thần vẫn luôn đầy hàm ý cùng phán đoán nhìn Nguyễn Long Tuyết, anh biết rõ là người có thể khiến Phụng Cơ sợ hãi thành ra bộ dạng này chỉ có một mình Nguyễn Long Tuyết, Trịnh Vũ Thần luôn cho rằng bà ta là người phụ nữ rất tàn ác, nhưng nhìn vẻ ngoài bình tĩnh và nhã nhặn của bà ta thì thật khó nhận ra người này chính là thủ lĩnh của Kim Điều Môn. Nguyễn Long Tuyết nở nụ cười nhạt quay đầu

nhìn cô, điềm đạm nói: “Vị tiểu thư này, cô có thể ngồi xuống và đừng che tầm nhìn của tôi không?”

Trịnh Vũ Thần cũng lên tiếng: “Nếu em thấy không thoải mái, hay là tôi đổi chỗ với em.”

Phụng Cơ vừa định từ chối thì Nguyễn Long Tuyết bên cạnh đã nói: “Chỗ nào nên ngồi chỗ nào không nên, Cơ Cơ, con là người hiểu rõ nhất.”

Trịnh Vũ Thần nhú mày, ánh mắt của anh dần bị thay thế bởi sự suy tư nhìn Nguyễn Long Tuyết mà bà ta cũng thông thả đáp trả ánh mắt của anh. Phụng Cơ thấy tình hình dần căng thẳng thì ngồi xuống giữa hai người họ, lên tiếng: “Tôi, tôi ngồi ở đây được rồi.”

Trịnh Vũ Thần quay sang nhìn cô, anh mỉm cười nhìn cô: “Em cảm thấy ổn là được rồi, chủ tịch “Nguyễn Long” bà cũng không nên chuyên chế quá mức, dọa một cô gái gan lớn như cô ấy thành ra bộ dáng này, thật khiến tôi đau lòng.”

“Cậu đau lòng?”- Nguyễn Long Tuyết cười khẩy.

Phụng Cơ liền ngay lập tức ra hiệu cho Trịnh Vũ Thần, anh vẫn không chịu hiểu chủ thượng là người không thể đụng vào hay sao? Cô chỉ sợ một lúc nữa ngay cả xác của Trịnh Vũ Thần cô cũng không tìm được.

Nguyễn Long Tuyết không chú ý đến sự khó xử của Phụng Cơ, bà ta quay qua nhìn Trịnh Vũ Thần một lúc rất lâu, dường như đang cố gắng đánh giá một món đồ, được một lúc bà ta hài lòng gật đầu, được lắm, thằng nhóc này cuối cùng cũng lớn rồi, tuy quả là có chút không chừng chặc nhưng vẫn rất nổi bật.

“Phụng Cơ, con nhất quyết muốn giúp cậu ta sao?”

Phụng Cơ hít sâu một hơi rồi trả lời: “Con chỉ đi theo thôi, không có giúp gì cả.”

Nguyễn Long Tuyết cũng không muốn nói thêm, Phụng Cơ cầm lấy ly rượu muốn uống một ít để xóa bỏ sự áp lực trong lòng nhưng giữa chừng tay cô lại bị Trịnh Vũ Thần nắm lại, anh đưa đến trước mặt cô một ly nước ép nói: “Viêm dạ dày, không được uống rượu.”

Phụng Cơ tuy rằng không muốn quá thân thiện với Trịnh Vũ Thần trước mặt chủ thượng nhưng thật sự là bụng của cô bắt đầu đau âm ỉ, cô liền nhận lấy ly nước trái cây từ anh.

“Chào mừng toàn thể các vị khách quý đang có mặt ngày hôm nay, sau đây xin mời ngài Alix, chủ thầu của buổi đấu giá ngày hôm nay lên sân khấu phát biểu đôi lời.”- MC người Mỹ điển trai cất giọng nói lớn thu hút toàn bộ sự chú ý đều đổ vào sân khấu, ánh đèn cũng được bật sáng đến chói mắt.

Alix di chuyển thân hình mập mạp của mình một cách chậm rãi lên sân khấu, âm thanh giả nua chậm rãi nói: “Dự án đấu giá của tôi năm ngoái thì đã công bố với truyền thông và vinh dự được các anh chị báo chí vinh danh là “mảnh đất vàng” của San Francisco, nhờ vậy mà bây giờ tôi rất lấy làm hạnh phúc với sự có mặt của các vị ngày hôm nay, sau đây tôi sẽ nêu chi tiết đặc điểm của mảnh đất giá trị này.”

Tiếp theo đó là những thông tin cơ bản về mảnh đất này. Phụng Cơ cố gắng không để ý tới con đau ở bụng mà chăm chú lắng nghe, theo cô thấy ngoài vị trí địa lý, mảnh đất nằm ở khu vực trung tâm thành phố, thuận lợi cho việc kinh doanh thì chẳng còn điểm gì khiến cho hàng loạt các thương gia ào tới tranh giành cả, rốt cuộc đầu óc của người giàu có đang nghĩ gì?

“Tôi thật không hiểu tại sao anh lại hứng thú với mảnh đất này, tôi không nhìn ra giá trị tầm cao của nó.”- Phụng Cơ rất thẳng thắn đặt câu hỏi nhìn Trịnh Vũ Thần.

Anh vẫn nhìn Alix đang huyền thoại trên sân khấu về mảnh đất của ông ta giá trị thế nào, kinh khủng ra sao, mục đích là thu hút các con mồi ngu ngốc nâng giá lên. Một lúc lâu sau Trịnh Vũ Thần cũng phát chán với màn diễn của ông ta, đương lúc Phụng Cơ cho rằng anh không trả lời mình thì anh quay lại, chậm rãi nói: “Giá trị thật sự phải nằm ở một nơi mà chỉ những người có tầm cao mới nhìn thấy.”

“Hả?”

Phụng Cơ nhú mày, nhất thời không hiểu ẩn ý của anh, cái gì giá trị và tầm cao? Trịnh Vũ Thần bật cười có vẻ rất hả hê, ngay tức khắc thì cô cũng đã hiểu rõ, Phụng Cơ đánh một cái khà mạnh vào cánh tay anh, cô nghiêng răng tức giận: “Anh chơi tôi?”

Về nghĩa đen, Trịnh Vũ Thần đang mắng cô hạn hẹp tầm nhìn, về nghĩa bóng rõ ràng anh đang chê cô lùn hơn anh. Đáng ghét, thật sự Phụng Cơ có một loại kích động chỉ muốn kéo đứt hết tóc của Trịnh Vũ Thần. (_ _ III)

Trịnh Vũ Thần chỉ cười chứ không nói gì thêm, anh đưa mắt nhìn về phía sau cô, Nguyễn Long Tuyết vẫn rất chăm chú nhìn lên sân khấu nhưng anh biết bà ta luôn theo dõi nhất cử nhất động của Phụng Cơ. Có thể đào tạo một cô gái 20 tuổi trở thành một sát thủ hàng đầu và có thể khiến cô chỉ cần nhìn thấy là sợ đến mất mặt thì cũng đủ để Trịnh Vũ Thần nhìn ra sự cao tay của người đàn bà này.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Sóng Gió Buổi Đầu Giá (3)

Buổi đầu giá mà báo chí và tất cả mọi người đang chờ đợi cũng bắt đầu, những tấm bảng in những con số từ thấp đến cao liên tục giờ lên, có vẻ như cuộc chiến này vẫn chưa có hồi kết. Sự căng thẳng trong đại sảnh ngày một dâng cao, có nhiều người đã thờ dài ngoai ngăn bỏ cuộc, có một số người khác lại như đang cố gắng thôi thóp chút hơi tàn.

Đến cả Ansel ban đầu khích tướng Trịnh Vũ Thần như thế mà cũng đã bỏ cuộc, xem ra cuộc chiến này bắt đầu loại trừ những con cá lỏng tong loi nhoi trên mặt nước và bắt đầu trò chơi của những con cá mập vẫn luôn nằm dưới đáy đại dương.

Lúc này, ở phía Trịnh Vũ Khang cũng bắt đầu có động tĩnh, anh ta giờ bảng lên đồng thời lớn tiếng nói: “Một triệu đô.”

“Hai triệu.”- Phía Quách Diệp Thiên Kỳ cũng bắt đầu ra trận.

Không khí khán phòng bắt đầu nóng lên, tất cả những tiểu thương đều biết điều đã âm thầm rút lui, nhường sân chơi lại cho hai người họ. Trịnh Vũ Khang bình tĩnh suy nghĩ một lúc rồi giờ bảng: “Ba triệu.”

“Nè, sao anh không động đậy gì đi?”- Phụng Cơ nói nhỏ với Trịnh Vũ Thần, cô sợ Nguyễn Long Tuyết nghe thấy.

Anh quay sang nhàn nhạt nói: “Để bọn họ đấu với nhau, kiệt sức rồi thì chúng ta lên.”

Quả nhiên Quách Diệp Thiên Kỳ vô cùng hào phóng giờ bảng tiếp tục: “Năm triệu.”

Khắp khán phòng đều là âm thanh trầm trồ, Trịnh Vũ Khang bắt đầu chán chừ không dám tiếp tục liều mạng, ngay lúc này thì một âm thanh phụ nữ bình tĩnh vang lên.

“Bảy triệu.”

Phụng Cơ kinh ngạc quay sang Nguyễn Long Tuyết, bà cũng lạnh lùng quan sát sự lo lắng lộ rõ trên gương mặt cô rồi nở nụ cười tàn nhẫn khiến Phụng Cơ lạnh sống lưng. Tại sao chủ thượng lại dường như đối với cô có điều gì bất mãn? Phụng Cơ lớn lên từ nhỏ bên cạnh bà ta, cô hiểu rất rõ bà ta, ngay từ lúc Nguyễn Long Tuyết đến là cô đã nhìn ra sự tức giận của bà ta rồi.

“Có ai trả cao hơn giá bảy triệu không?”- Mc thấy đã lâu mà vẫn không có ai giờ bảng thì lên tiếng thúc giục: “Lần thứ nhất!”

“Lần thứ hai!”

Tất cả bắt đầu nín thở, họ đều cho rằng Nguyễn Long Tuyết sẽ là người thắng cuộc nhưng...

“Lần thứ...”

“Mười triệu.”

Lần này tất cả đều quay sang ngó lại vị đại gia vừa lên tiếng và rồi họ xem chút nữa là rớt tròn mắt ra khi phát hiện người vừa mạnh tay chi tiền kia là Trịnh Vũ Thần.

Lần này, Trịnh Vũ Khang cũng đã đưa ra quyết định, hay là cứ liều một phen, anh ta nhanh chóng giờ bảng: “Mười hai triệu.”

Trương Ánh Quyên bên cạnh hoảng hồn kéo tay bạn trai, cô nói nhỏ: “Vũ Khang, anh, anh dám dùng cò phần của các cò đồng sao?”

Trịnh Vũ Khang đặt nhẹ tay mình lên tay cô ta, nhẹ nhàng nói: “Đến nước này, chỉ có thể dùng cách này thôi.”

“Nhưng...”- Trương Ánh Quyên bắt đầu lo sợ, nhưng nhìn vẻ cương quyết trên gương mặt của Trịnh Vũ Khang cô ta cũng không còn cách lay chuyển, Trương Ánh Quyên âm thầm lấy điện thoại nhắn đi một tin nhắn về phòng kế toán của Trương Thị, đến bước này chỉ còn cách nương nhờ vào Trương Thị vậy, hy vọng là số tiền nhanh chóng được gửi qua.

“Trịnh tổng, xem ra hai anh em tương tàn, người ngoài như tôi chỉ nên đứng một bên xem.”- Nguyễn Long Tuyết thong thả uống một ít rượu đỏ rồi nhìn sang Trịnh Vũ Thần.

“Đây là cạnh tranh công bằng, tôi vẫn tin ở anh trai mình.”

Nguyễn Long Tuyết liền cười khẩy: “Tin? Cậu tin cái gì? Tin rằng Trịnh Vũ Khang sẽ nhường cho cậu lần này hay là tin cậu ta sẽ chiến thắng đây? Ở trên thương trường tốt nhất là dứt khoát một chút.”

Phụng Cơ im lặng quan sát sắc mặt của cả hai người, cô thấy ánh mắt Trịnh Vũ Thần thoáng trầm xuống suy tư một lúc. Thật ra cô biết Trịnh Vũ Thần và Trịnh Vũ Khang có tình cảm rất tốt nhưng Phụng Cơ luôn cảm thấy Trịnh Vũ Khang không hề đơn giản, hơn nữa cô còn cảm nhận được có vẻ như Nguyễn Long Tuyết rất muốn Trịnh Vũ Thần thắng lần này.

“Mười lăm triệu.”

Đó là câu trả lời của Trịnh Vũ Thần đối với Nguyễn Long Tuyết đồng thời cũng là một nhát chí mạng đối với Trịnh Vũ Khang. Mười lăm triệu đô là số tiền không hề nhỏ chút nào, điều khiến ai cũng không ngờ là cái giá trên trời này lại phát ra từ miệng kẻ tán gia bại sản là Trịnh Vũ Thần.

“Trịnh Vũ Thần!”- Trịnh Vũ Khang âm thầm nghĩ rằng, hai tay cũng vì tức giận mà nắm chặt lại, anh ta định giơ bàn lên tiếp như bị Trương Ánh Quyên nhanh chóng cản lại.

“Đừng cản anh!”

“Trịnh Vũ Khang không được, nếu tiếp tục e là cả Trịnh Thị sẽ phá sản đó.”

Mc nhìn qua tình hình của Trịnh Vũ Khang rồi lớn tiếng nói: “Mười lăm triệu đô la Mỹ, còn ai trả cao hơn không?”

“Mười lăm triệu lần thứ nhất!”

...

“Mười lăm triệu lần thứ hai!”

...

Mười lăm triệu lần ba!”

Vừa dứt lời, mc dùng búa gõ ba cái tuyên bố mảnh đất vàng chính thức thuộc về Trịnh Vũ Thần, liền sau đó là tiếng vỗ tay chúc mừng cùng với những nụ cười giả tạo của những con người mới khi này còn không tiếc lời khinh thường người khác kia. Thật khiến Phụng Cơ cảm thấy kinh bi. Alix chậm chạp bước đến, về mặt ông ta hồng hào và vui mừng khi một số tiền lớn lại sắp sửa bay vào túi của mình, lão ta bắt tay Trịnh Vũ Thần rồi chúc mừng anh.

“Trịnh tổng, ngài đúng là điển hình cho kiểu người không cần chống lưng vẫn có thể dành thiên hạ, thật khiến tôi bội phục, mọi người nói có đúng không.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”- Tiếng nói cười của đám đông cũng phụ họa theo.

Trịnh Vũ Thần từ đầu tới cuối vẫn mỉm cười hòa nhã, anh thỉnh thoảng nhìn về gương mặt biến sắc của Trịnh Vũ Khang, lần này anh không làm sai chứ?

Tất cả mọi người đều tham gia tiệc tối hoành tráng, giữa đại sảnh là nơi để khiêu vũ, thức ăn bắt đầu được đem lên, tự nhiên bây giờ mấy cô mình tinh kia lại chen vào chỗ của Phụng Cơ mà bám lấy Trịnh Vũ Thần, anh cũng rất nhiệt tình và dường như không hề để ý đến thái độ coi thường mình của bọn họ khoảng một tiếng trước. Phụng Cơ thật không biết cô nên nói Trịnh Vũ Thần khoan dung hay là rất ngốc đây. Cô tìm cho mình một chỗ vắng người ngồi nghỉ ngơi, Nguyễn Long Tuyết từ phía xa thấy vậy cũng bước tới ngồi cạnh cô.

“Phụng Cơ, đối với Vũ Thần con có nhận xét gì?”

Nguyễn Long Tuyết đầy hàm ý nhìn cô.

Phụng Cơ lưỡng lự một chút rồi thẳng thắn trả lời: “Không nghiêm túc, có phần tự phụ và... khó hiểu.”

Nguyễn Long Tuyết mỉm cười không nóng không lạnh nói: “Nhiệm vụ của con kết thúc rồi, con theo vụ khác đi.”

Phụng Cơ đột nhiên căng thẳng, cô khó hiểu nhìn gương mặt lạnh lùng của Nguyễn Long Tuyết: “Chú thượng, con vẫn chưa lấy được Khóa Kim Cương thì làm sao bỏ nhiệm vụ? Trước giờ con làm việc luôn theo nguyên tắc, chú thượng, rốt cuộc con làm sai điều gì?”

Nguyễn Long Tuyết hơi chau mày nhìn cô, bà ta như đang chiêm nghiệm một món đồ, ánh mắt sắc bén muốn nhìn thẳng vào tận đáy lòng của người khác: “Con rất ít khi kích động như vậy.”

Phụng Cơ nhận ra mình có chút thất thố, cô hoảng sợ cúi đầu lại nghe âm thanh thỏa hiệp của Nguyễn Long Tuyết: “Vậy thì tùy con vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Trúng Đạn

Cuối buổi tiệc, mọi người tranh thủ tìm cho mình một người để làm bạn nhảy. Trịnh Vũ Thần nhất quyết kéo Phụng Cơ ra giữa đại sảnh, khiến cô không mấy hài lòng, chưa kịp phản ứng thì điệu nhạc êm dịu đã được bật lên. Trịnh Vũ Thần ôm lấy eo Phụng Cơ hòa vào dòng người xung quanh.

Cô có chút bối rối mà chính mình cũng chẳng hiểu vì sao, Phụng Cơ cúi đầu rồi lại ngẩng đầu tình cờ chạm phải ánh mắt ấm áp của Trịnh Vũ Thần. Anh

nhìn cô chăm chăm mang theo nụ cười tỏa nắng nơi khóe môi, âm thanh tựa như hương rượu nho nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

“Em có thấy chúng ta giống tình nhân lắm không?”

Phụng Cơ có chút ngẩn người rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “VẬY sao, anh giỏi tán tỉnh thật đấy, đối với mấy cô tình nhân lúc trước anh cũng vậy sao?”

Trịnh Vũ Thần mỉm cười: “Tôi chỉ tán tỉnh một cô gái khi tôi muốn qua đường với họ.”

Phụng Cơ định nói thêm gì thì Trịnh Vũ Thần đột nhiên xoay người kéo cô ngã ra sau, cánh tay anh đỡ lấy cô tạo ra một tư thế rất lãng mạn khiến bao người xung quanh ghen tị nhưng giờ phút này trái tim Phụng Cơ lại vô cùng lạnh lẽo, cô cố giữ ngữ khí bình tĩnh nói: “Vừa rồi anh tán tỉnh tôi...”

Trịnh Vũ Thần đứng thẳng người, đem cô tiếp tục chuyển động theo từng bước chân đều đặn.

“Sao?”

“Không có gì.”- Phụng Cơ vờ như lơ đã, cũng may là nhờ tiếng nhạc nên anh không nghe thấy câu nói vừa rồi của cô. Thật ra cô cũng không phải đối tượng qua đường của Trịnh Vũ Thần, càng không phải đối tượng khiến anh nghiêm túc. Lúc này cô chợt nhớ đến Mỹ Ngọc, Trịnh Vũ Thần có thể từ bỏ tất cả để đi theo cô ấy, đó chính là nghiêm túc của anh phải không?

Phụng Cơ, Phụng Cơ mày đang nghĩ cái gì vậy? Mày chỉ ở cùng người đàn ông này vài ngày mà đã thành ra thế này rồi, chả trách chủ thượng muốn đưa mày khỏi nhiệm vụ. Thật ra chính bản thân mày cũng biết mà, người đàn ông như Trịnh Vũ Thần chính là yêu nghiệt, anh ta đối với ai cũng dịu dàng như vậy cả, mày còn cho là mày đặc biệt sao?

Trịnh Vũ Thần bất ngờ hơi siết chặt eo cô, anh nghiêm túc hỏi: “Cơ Cơ, em có bao giờ tán tỉnh người nào không?”

Phụng Cơ bị câu hỏi quái đản của Trịnh Vũ Thần làm từ ngạc nhiên đến bật cười.

“Tôi từ nhỏ đến lớn chỉ có giết chóc, lấy thời gian đâu để tán tỉnh đàn ông, nếu miễn cưỡng thì có thể nói là có một lần, anh không biết đâu lần đó tôi khiến Tư Đình lúng túng tới không biết làm gì luôn...”

Nụ cười trên gương mặt anh tuấn Trịnh Vũ Thần dần bị sự không vui lấn át, anh nhíu mày nhìn cô, không rõ vì sao bản thân lại không vui đến như vậy. Mà anh lại nhìn thấy sau khi Phụng Cơ vô tình mất kiểm soát mà nói ra vài câu kia thì sắc mặt cô cũng u tối hơn nhiều, cả hai người không hẹn mà duy trì sự im lặng dai dẳng, họ cứ mặc kệ tiếng nhạc len lỏi vào từng tế bào cô đơn của mình.

Thật ra Phụng Cơ cũng không hiểu nổi tại sao mình lại không hề phòng bị mà khai quật lại câu chuyện đau lòng đó chứ? Cô còn nhớ lần đó là sinh nhật tròn mười tám của cô, Nguyễn Long Tuyết không cho phép tổ chức sinh nhật nên khiến cô vô cùng buồn bã, lần đó Tư Đình đã lên dẫn cô leo tường ra khỏi Kim Điều Môn, cả hai người đi khắp khu phố mua đủ loại đồ ăn rồi lấy vài que tăm cắm lên ô bánh mì tượng trưng cho nến. Phụng Cơ dùng đôi mắt cảm động đến suýt òa khóc của mình nhìn Tư Đình.

Cô nói: Tư Đình, em thích anh, thật đấy.

Cô nói: Hay là em xin mẹ gả cho anh nhỉ?

Tư Đình vốn dĩ chưa hề nghĩ tới Phụng Cơ lại có ngày bạo gan như vậy, nói mấy lời đó mà không hề đỏ mặt ngược lại còn dùng đôi mắt lấp lánh đầy hy vọng nhìn anh. Riêng anh đã bị sự vô tư kia làm cho lúng túng cả tay chân.

Anh nói: Cơ, em còn nhỏ, chưa hiểu thích là gì đâu.

Anh nói: Mẹ em sẽ không cho phép chúng ta đâu, và em cũng đừng đấu tranh vì điều đó.

Còn nhớ sau ngày hôm đó, cả hai người đã bị Nguyễn Long Tuyết phạt quỳ gối ngoài nắng suốt ba tiếng.

Lần đó cũng là lần sinh nhật cuối cùng Phụng Cơ đón cùng Tư Đình.

“Tôi mệt rồi!”- Cho đến một lúc, Phụng Cơ lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc, cô thờ dãi muốn buông Trịnh Vũ Thần ra nhưng đồng thời anh lại cứ bước bình ổn ôm chặt lấy cô.

“Trịnh Vũ Thần!”

Người này... nói con gì nữa đây?

“Đừng động đây, có người đang quan sát chúng ta.”- Trịnh Vũ Thần đột ngột đổi giọng nghiêm túc, anh ôm chặt lấy Phụng Cơ, cô bị anh dọa cho đơ ra một lúc, cô chỉ thấy sau đó Trịnh Vũ Thần âm thầm lấy ra một khẩu súng, Phụng Cơ trừng lớn mắt.

Trịnh Vũ Thần cũng đem theo súng bên người? Mà khoan, cô đã thấy có vài người đi lại bên ngoài bữa tiệc, họ từ từ tiến vào đi về phía cô, đội đám sát thủ kia vừa mạnh động thì Trịnh Vũ Thần đã lập tức ôm lấy Phụng Cơ đồng thời bắn về phía trần nhà nơi bọn chúng đang đứng.

Chiếc đèn trần to lớn rơi xuống, cả đại sảnh bỗng nhiên náo loạn, đồ đạc bị hất tung, mọi người bỏ mặc nhau chạy tứ tung. Tiếng súng đáp trả nổ lên liên

tiếp, Trịnh Vũ Thần ôm Phụng Cơ xoay người, anh dùng chân đá lên một cái bàn khiến nó lật ngược lại trở thành chỗ ẩn nấp an toàn.

“Có khoảng bốn người.”- Phụng Cơ căng thẳng, vừa rồi cô nhảy bén quan sát được có khoảng bốn người đàn ông, chỉ nhìn thoáng qua, họ rất quen mắt, hơn nữa loại thân thủ họ dùng cô cũng biết.

Đạn liên tục bắn về phía chiếc bàn của Trịnh Vũ Thần, những mảnh gỗ cao cấp dần dần mất đi tác dụng phòng vệ, không khó nhận ra bọn người đó là nhắm vào Trịnh Vũ Thần. Đột nhiên bên tai cô vang lên tiếng kêu khê, đồng thời vòng tay của Trịnh Vũ Thần cũng siết chặt lại.

“Anh sao vậy?”- Cô hốt hoảng khi nhìn thấy trên lưng anh đã bắt đầu rướm máu, chiếc áo vest bị đạn làm rách một lỗ, có thể thấy miệng vết thương sâu đến cỡ nào. Phụng Cơ lúc này mới ý thức được Trịnh Vũ Thần vừa cứu mình một mạng, giọng cô trở nên mất bình tĩnh hẳn đi: “Anh bị thương rồi.”

Trịnh Vũ Thần buông cô ra, trán anh bắt đầu lấm tấm mồ hôi, anh nói: “Chạy đi.”

Phụng Cơ nghiêng rằng, cô chưa thảm bại đến mức phải chạy đâu, cô đỡ Trịnh Vũ Thần đứng dậy đồng thời đập chiếc bàn va vào một tên sát thủ gần đó làm hắn ngã nhào, khẩu súng kia rơi xuống đất được Phụng Cơ nhanh chóng nhặt lấy. Trịnh Vũ Thần thấy Phụng Cơ không chịu chạy đi thì chỉ biết cười khổ lắc đầu, anh nhanh chóng xoay người né đi viên đạn kia, súng của gã sát thủ dường như cũng đã hết đạn, hắn ta quăng súng sang một bên, cầm một con dao đâm về phía Trịnh Vũ Thần.

Phụng Cơ nhìn khẩu súng trong tay mình, đây là vũ khí của Kim Điều Môn. Cô lạnh lùng quét mắt qua hai tên sát thủ đang đứng đó nhìn cô chứ không dám xông lên kia, Phụng Cơ nhanh chân bước tới khiến bọn họ bắt đầu hoảng sợ, cúi đầu.

“Ai sai mấy người đến? Nói, không có chỉ thị của tôi thì ai phái mấy người đến?”

Một trong hai tên lấp bắp nói: “Là anh Hạo ra lệnh cho bọn em tới giết Trịnh Vũ Thần, Phụng tỷ, bọn em hoàn toàn không biết tỷ cũng ở đây.”

Phụng Cơ nhìn qua Nguyễn Long Tuyết phát hiện bà ta đang lo lắng quan sát về một phía khác, rất hiếm khi thấy bộ dáng này của bà ta, Phụng Cơ bắt đầu có chút nghi ngờ. Trịnh Vũ Thần bắt lấy tay của Thiết Hạo, bẻ ngược lại một cái thật mạnh, anh dùng chân đá mạnh vào bụng của Thiết Hạo khiến anh ta không kịp phòng thủ đồng thời điểm nguyệt đạo khiến cả hai cánh tay của Thiết Hạo hoàn toàn vô lực.

Thiết Hạo ngã xuống đất đau đớn nhìn sang phía cô hét lớn: “Phụng Cơ, mau cứu tôi.”

Trịnh Vũ Thần đưa mắt nhìn sang Phụng Cơ rồi cũng hiểu ra mọi chuyện, anh ngả ngón nói: “Người của Kim Điều Môn, ngoài Cơ Cơ ra thì ai cũng thất bại như vậy sao?”

“Hừ, Trịnh Vũ Thần, Phụng Cơ sẽ nhanh chóng trả thù cho tôi thôi.”

Trịnh Vũ Thần bật cười: “Đáng tiếc, cô ấy không có khả năng.”

“Cậu nói gì?”- Thiết Hạo đã hiểu ra vì sao Trịnh Vũ Thần lại khiến người đó căm ghét đến vậy, tất cả là vì cái bộ dạng bất cần và bình tĩnh của anh, chính cái tính này của Trịnh Vũ Thần vô tình trở thành vũ khí sát thương đối với người muốn công kích mình, khiến họ tức chết. Đang lúc Thiết Hạo cảm thấy vô cùng tức giận thì ngay lập tức cầm nín khi thấy họng súng đang hướng về phía mình.

“Phụng Cơ, cô làm gì vậy?”- Thiết Hạo khó tin nhìn người con gái đang đứng cạnh Trịnh Vũ Thần.

Nguyễn Long Tuyết lúc này mới bước đến, một vài vệ sĩ của bà ta áp chế Thiết Hạo, mặt anh cũng bắt đầu ngờ ngác không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nguyễn Long Tuyết nhìn qua vết thương đang chảy máu trên vai của Trịnh Vũ Thần rồi áy náy nói: “Thật xin lỗi, lần này là do tôi quản lý không nghiêm, tôi nhất định sẽ dạy dỗ lại thuộc hạ.”

Trịnh Vũ Thần gạt đầu, làm ra vẻ không chấp phát tay: “Nếu ngay cả ‘Nguyễn Long’ chủ tịch cũng lên tiếng thì thôi vậy, chỉ mong bà quản lý chú chặt lại một chút.”

“Cậu nói gì?”- Thiết Hạo mất bình tĩnh hét về phía Trịnh Vũ Thần. Lần đầu Phụng Cơ chứng kiến bộ dáng làm nhiệm vụ của Thiết Hạo, thật không ngờ cũng ra dáng lắm, cũng nghiêm túc lắm nhưng tiếc là...

Anh ta động nhằm người rồi.

Nguyễn Long Tuyết quay sang cảnh cáo Thiết Hạo khiến cậu ta không dám hó hé một câu nào. Bà ta nhìn Phụng Cơ: “Con thu xếp về tổ chức cho ta.”

Phụng Cơ chưa kịp trả lời thì Trịnh Vũ Thần bên cạnh đã lên tiếng, anh choàng tay qua vai cô, tất tự nhiên nói: “Cơ Cơ bây giờ không thể về được, mong chủ tịch ‘Nguyễn Long’ thông cảm.”

Nguyễn Long Tuyết đắn đo một lúc rồi không nói một lời, đem đám người Thiết Hạo giải đi. Đúng lúc đó, Phụng Cơ cũng phát hiện thân hình to lớn của Trịnh Vũ Thần đã hoàn toàn tựa vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tôi Bây Giờ Không Còn Gì Cả Rồi...

Trịnh Thị thất bại trong đợt đấu thầu lần này khiến cho tất cả mọi hạng mục đã định trước của cả tập đoàn bị đình công một cách nghiêm trọng, cổ phiếu cũng như mất phanh mà cứ vài tiếng lại giảm sút đáng kể, đã vậy chuyện Trịnh Vũ Khang dám lấy cổ phần của công ty mà không hề bàn bạc gì với ai khiến các cổ đông rất bất mãn yêu cầu anh ta xin lỗi trước toàn thể cổ đông. Dưới sức ép dư luận ngày một nặng nề, Trịnh Vũ Khang cũng tổ chức buổi họp cao cấp để trấn tĩnh và xin lỗi công khai để xoa dịu các cổ đông.

Trịnh Phần sau khi hay tin Trịnh Thị thiệt hại nặng thì bệnh tim cũng bộc phát khiến bà phải nằm trên giường dưỡng bệnh, mọi quyền hành bây giờ đều do Trịnh Vũ Khang nắm trong tay.

Bên cạnh đó báo chí kinh tế liên tục đăng tin về chiến thắng ngoạn mục của Trịnh Vũ Thần lần này, và không có bất kỳ tin tức nào liên quan đến vụ ám sát ngay tại trước mặt hàng trăm con người, có thể thấy Nguyễn Long Tuyệt sau khi trở về đã lập tức dùng thế lực hắc bạch hùng hậu của mình dàn xếp tất cả.

Gary và Ngô Thành có vẻ làm việc rất ăm ý, trong mấy ngày này họ thay phiên nhau đi tìm và tạo những mối quan hệ với các công ty lớn và xưởng may mặt nổi tiếng trên cả San Fransico và Paris.

Đó là tất cả những việc đã xảy ra ba ngày lúc Trịnh Vũ Thần hôn mê. Về phía Phụng Cơ cô vẫn vô cùng nhàn rỗi, mỗi ngày chỉ có ở bệnh viện cùng Trịnh Vũ Thần, rảnh rỗi thì lại lấy một số tài liệu ra xem rồi ngủ. Có thể nói kể từ ngày cô chính thức trở thành sát thủ thì chưa hao giờ Phụng Cơ rảnh rỗi đến vậy, bác sĩ họ nói cô có thể về nhà và họ sẽ quan sát Trịnh Vũ Thần rồi báo với cô sau. Nhưng Phụng Cơ từ chối, cũng không hiểu tại sao mặc dù rất ghét bệnh viện nhưng cô vẫn hy vọng người đầu tiên Trịnh Vũ Thần nhìn thấy khi tỉnh lại sẽ là mình.

Nhưng có lẽ sự thật luôn phủ phàng như vậy, vào giữa trưa ngày thứ tư, Trịnh Vũ Khang đã đến bệnh viện, anh ta vừa đến thì ném bó hoa trên tay một cách tùy tiện lên bàn rồi ngồi xuống một cái ghế nhìn sơ qua Trịnh Vũ Thần rồi chau mày nhìn Phụng Cơ.

Vừa nhìn thấy người này cô lại cảm thấy rất muốn đánh người, nhưng khi anh ta chưa động thủ thì Phụng Cơ cũng sẽ không mạnh động, cô bình tĩnh hỏi: “Tại sao anh làm vậy?”

Trịnh Vũ Khang mơ hồ khó hiểu nhìn cô, anh ta giả vờ hỏi: “Sao cơ?”

Phụng Cơ vẫn rất nhẫn nại nói: “Tại sao anh lại muốn giết Trịnh Vũ Thần? Anh ta là em trai anh.”

Trịnh Vũ Khang có lẽ không thích cách nói chuyện thẳng thắn vạch trần của cô, nhưng anh ta vẫn thản nhiên nói: “Dựa vào đâu cô khẳng định người đứng phía sau vụ ám sát Trịnh Vũ Thần là tôi?”

“Dựa vào anh biết vận dụng mật mã Morse, Trịnh Vũ Khang tôi không phải đang cùng anh khảo sát trí tuệ, anh trả lời thẳng thắn chút đi.”- Phụng Cơ lạnh lùng nhìn anh ta, hôm đó động tác gõ tay theo nhịp của Trịnh Vũ Khang rất kỳ lạ, sau khi liên kết với những thứ mà giáo viên đặc huấn dạy, Phụng Cơ mới nhận ra đó là mật mã Morse, mà ý nghĩ của nó chính là: Giết chết nó.

Trịnh Vũ Khang cười khẩy, bắt đầu đổi thái độ nói: “Là vì Trịnh Vũ Thần vốn dĩ không phải con ruột của Trịnh Phần, tôi mới phải.”

Phụng Cơ dường như không tin vào tai mình, cô mở to mắt cố gắng phân tích từng câu của Trịnh Vũ Khang.

“Trịnh Vũ Khang, anh ghen tị đến điên rồi phải không?”

“Tôi không điên, rõ ràng ADN của Trịnh Vũ Thần và mẹ tôi không giống nhau, ba năm trước tôi âm thầm đến tìm luật sư về vấn đề phân chia tài sản, theo thủ tục thì cả hai chúng tôi phải xét nghiệm ADN với Trịnh Phần để hợp lý về huyết thống. Lần đó, tôi chỉ âm thầm làm, sau khi phát hiện ADN của Trịnh Vũ Thần và mẹ tôi hoàn toàn khác biệt, cô có biết tôi hận tới đâu không?”

Phụng Cơ nắm chặt tay vịn ghế, cô nhìn Trịnh Vũ Thần vẫn đang thở oxi trên giường, nếu anh biết được chuyện này thì sẽ như thế nào?

Trịnh Vũ Khang đứng lên, bắt đầu nói về sự thù hận đối với Trịnh Vũ Thần, từng câu một điều như muốn nghiền nát em trai mình ra: “Tôi hận, vì sao Trịnh Vũ Thần không phải là con cháu Trịnh gia nhưng nó lại luôn nổi bật hơn tôi, tôi hận vì sao Trịnh Phần lại luôn đặt niềm tự hào lên một kẻ phá hoại như nó, tôi còn hận cái bộ dáng thanh cao của nó khi luôn nói sẽ nhường Trịnh Thị lại cho tôi, tôi hận... rõ ràng rất muốn đâm nó một phát nhưng cuối cùng lại phải trưng ra bộ mặt anh em tình thâm khiến tôi buồn nôn kia.”

“Anh im đi!”

“Tôi không im, lần này tôi hại Trịnh Vũ Thần không thành công, nhưng nó cũng dừng hòng tạo được công ty riêng ở đây, tôi muốn khiến nó trải qua cảm giác mà tôi luôn gánh chịu...”

“Anh im đi!”- Phụng Cơ cố nén lại không khí trong lồng ngực.

“Nguyễn Long Phụng Cơ, cô đau lòng sao? Nực cười thật, cô cũng từng đau lòng vậy với Tư Đình phải không? À phải rồi, tiểu Quyên hình như cũng có

phần gây nên cái chết của Hà Tư Đình mà, nhưng cô đừng hòng động đến cô ấy, vì cô rất rất... vô dụng. Cô yêu Trịnh Vũ Thần rồi, đã yêu rồi, cô... sắp chết thêm lần nữa rồi.”

“Tôi bảo anh im đi!”- Phụng Cơ bước nhanh lên dí súng vào đầu Trịnh Vũ Khang, lạnh lùng nói: “Nếu anh còn không im tôi có rất nhiều cách khiến anh câm miệng lại.”

Trịnh Vũ Khang dường như dần bình tĩnh lại, anh đằng đằng sát khí nhìn cô, hai tay cũng nắm chặt lại thành quyền: “Cô có biết Hà Tư Đình mà cô yêu, cậu ta yêu ai không? Không phải cô.”

Bàn tay cầm súng của Phụng Cơ bắt đầu run rẩy, cô cắn chặt môi cố gắng không để những lời nói kia tác động tới, dùng ngữ khí run run nói: “Thế nên, anh nói với tôi những lời này là để?”

“Để cô biết rằng, Trịnh Vũ Thần cũng sẽ giống như Hà Tư Đình, cô tốt nhất đừng xen vào chuyện của tôi và nó, đi càng xa càng tốt.”

Sau đó Trịnh Vũ Khang cười lớn rồi khỏi, Phụng Cơ buông lỏng tay, khẩu súng rơi xuống đất, đồng thời cô cũng ngã xuống. Nước mắt lại tuôn ra như mưa, cô lạnh rồi, rất lạnh... con rét truyền đến từ da đến tận xương tủy. Bầu trời bị từng cụm mây đen cuộn cuộn bao phủ, thỉnh thoảng từ đằng xa truyền đến tiếng sấm nặng nề, ánh sáng hiu hắt soi lên dáng vẻ yếu ớt của cô gái đang ngồi bệt trên đất. Phụng Cơ cố dùng hết sức lách vào góc tường, hai tay cô ôm lấy đầu gối, cứ yên lặng để nước mắt chảy xuống, không khí xung quanh hết sức tịch mịch.

“Người cậu ta yêu không phải cô.”

“Không phải cô...”

Hình ảnh này lần đầu đập vào mắt ai đó, trái tim của một người cũng vì vậy mà nhói lên xót xa. Từng bước, từng bước đến cạnh Phụng Cơ, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô, khoát lên người Phụng Cơ áo khoát của anh rồi nhẹ nhàng để cô tựa vào ngực mình.

“Chịu bao nhiêu uất ức, dồn nén bao nhiêu cô đơn, mất mát bao nhiêu thứ quan trọng, đem trút ra hết một lần đi.”

Giọng nói trầm lắng nhẹ nhàng cùng với hương thơm nam tính như một loại sức mạnh khiến Phụng Cơ hoàn toàn không hề cảnh giác, nhưng trong lúc yếu ớt nhất cô vẫn vô cùng bướng bỉnh cắn môi, nén lại tiếng nấc nghẹn ngào.

“Cơ Cơ, ngàn vạn lần đừng để tôi thấy bộ dáng này của em một lần nào nữa, tôi chỉ muốn thấy em khóc một lần duy nhất thôi, tận dụng cơ hội đi.”

Một tiếng gọi tên cô phát ra từ miệng Trịnh Vũ Thần đã đủ khiến cho bao nhiêu con sóng ngầm cô dồn nén trong một khắc bùng phát, cô bật khóc như một đứa trẻ, gờ hai tay ôm chặt lấy anh, vừa khóc vừa nói: “Anh ấy rõ ràng rất yêu tôi, anh ấy đã nói với tôi như vậy, tại sao, tại sao Trịnh Vũ Khang lại nói Tư Đình không yêu tôi chứ... Trịnh Vũ Thần anh nói tôi biết đi, Tư Đình yêu tôi đúng không? Có đúng không?”

Trịnh Vũ Thần nhủ mảy mòi nhẹ lưng cô, cứ như thể để Phụng Cơ trút hết bao nhiêu uất ức lên người mình.

“Tôi cố gắng trở thành sát thủ giết người không chớp mắt, là để chủ thượng thành toàn cho tôi và Tư Đình, vì anh ấy tôi đã bị chủ thượng giam lỏng trong ngục tối, bị những cách thức giết người gần như bức tôi đến điên lên rồi, tôi chịu biết bao nhiêu cực khổ như vậy, cuối cùng... cuối cùng anh ấy cũng rời xa tôi, vậy cũng được nhưng tại sao, tại sao anh ấy lại không yêu tôi chứ?”

Cứ như vậy, sau một lúc tiếng khóc cũng dần nhỏ đi rồi tắt hẳn, Phụng Cơ chỉ mở mắt dờ dẩn ngồi thẳng người dậy, cô một câu cũng không nói cứ tiếp tục như người mất hồn mà ôm hai đầu gối như là đang tận lực thu nhỏ bản thân để thoát ly khỏi thế giới này vậy. Trịnh Vũ Thần cũng ngồi cạnh cô, anh im lặng, từ đầu tới cuối vẫn duy trì sự trầm mặc.

Không gian xung quanh lần nữa chìm trong tĩnh mịch, tiếng kim đồng hồ lạch cạch khiến không khí càng thêm quý dị đến lạ thường, nếu một người nào khác ngay bây giờ mà bước vào căn phòng này chắc chắn sẽ bị loại im lặng này tra tấn đến chạy mất. Bỗng chứng là y tá vừa vào định thay thuốc nhưng cô ta lại nhanh chóng chạy đi và nói một lúc nữa sẽ quay lại.

Một lúc sau...

“Anh tỉnh lúc nào?”- Phụng Cơ dường như đã có thời gian lấy lại bình tĩnh, giọng cô đã khàn lên vì khóc, hốc mắt cũng đỏ hoe.

“Lúc Trịnh Vũ Khang vừa đến.”

Phụng Cơ quay sang nhìn Trịnh Vũ Thần: “Anh...”

“Tôi nghe thấy hết rồi, thật ra cũng không quá ngạc nhiên.”

Trịnh Vũ Thần vô cùng điềm đạm khiến Phụng Cơ cảm thấy vừa xa lạ vừa khó hiểu: “Trịnh Vũ Thần, anh không giận anh ta sao?”

Trịnh Vũ Thần quay sang, nhìn gương mặt trắng bệch của cô thì không vui nói: “Giận, tôi giận anh ta dám làm em khóc thành như vậy.”

“Nghiêm túc đi, anh ta nói anh không phải là con ruột của Trịnh Phần, anh không cảm thấy rất đau lòng sao?”- Phụng Cơ khó hiểu nhìn anh.

Trịnh Vũ Thần ung dung nhìn cô, người phụ nữ này khóc xong rồi lại giờ giọng tra hỏi anh, thật khiến cho Trịnh Vũ Thần có chút buồn cười: “Thật ra

trước giờ tôi đã cảm thấy giữa tôi và bà có rất nhiều sự khác biệt, tôi đã từng nghi ngờ về việc này, bây giờ biết được sự thật, cũng không quá bất ngờ.”

Phụng Cơ không nói gì, chỉ yên lặng nhìn thẳng vào mắt Trịnh Vũ Thần, anh cũng坦然 đối diện ánh mắt chất vấn của Phụng Cơ.

“Thành thật đi!”

Cô đã thành thật với chính mình rồi, cô dám thề trước giờ ngoại trừ lúc ở một mình thì Phụng Cơ chưa từng khóc một cách mất mặt thế này trước mặt ai. Chỉ là không hiểu sao cô khóc trước mặt Trịnh Vũ Thần xong lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Trịnh Vũ Thần và Phụng Cơ đều cao ngạo như nhau, ích kỷ như nhau. Hai người họ luôn không muốn đối phương nhìn thấy sự yếu đuối của mình nhưng lại muốn đối phương dùng cảm xúc chân thật để đối đãi với mình.

Trịnh Vũ Thần thu lại nụ cười ung dung đó, trầm mặc một lúc rồi anh nói: “Đau, rất đau, em biết không Cơ Cơ, lúc tôi phát hiện bản thân trúng đạn, tôi không cảm thấy đau như vậy, hóa ra viên đạn do chính người mà mình luôn tin tưởng bắn ra mới là vũ khí có sức sát thương cao nhất, Ansel và chủ thượng của em nói rất đúng, tôi bây giờ không còn gì cả rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tâm Tư Khó Dò

Lần này đến lượt Phụng Cơ là người im lặng, cô ngồi cạnh Trịnh Vũ Thần anh cũng trầm mặc một lúc lâu rồi đột ngột lên tiếng: “Phụng Cơ!”

“Hả?”- Phụng Cơ có chút kỳ lạ nhìn anh, Trịnh Vũ Thần chưa từng gọi thẳng tên cô như vậy, dường như điều anh muốn nói rất liên quan đến cô.

Trịnh Vũ Thần ngẩn đầu, đắm chiêu nhìn cô rồi nói: “Buông bỏ đi, quá khứ của em”

“Anh đang nói gì vậy?”- Buông bỏ, sao có thể buông bỏ đây?

“Tôi thật không muốn em cứ thỉnh thoảng lôi chuyện quá khứ ra để hành hạ mình, em xem nó là một tấm huy chương mà đeo lên để dẫn dắt mình như vậy...”

“Đủ rồi!”- Phụng Cơ loạng choạng đứng lên thì bị Trịnh Vũ Thần dùng sức kéo lại khiến cô ngồi yên tại chỗ, Phụng Cơ cười bi ai nhìn anh: “Trịnh Vũ Thần chính anh cũng không thể buông bỏ Mỹ Ngọc không phải sao?”

Bàn tay đang giữ lấy Phụng Cơ cũng bắt đầu hơi run, Trịnh Vũ Thần hơi buông lỏng ra, có vẻ như chính câu nói của Phụng Cơ đã thật sự đánh bại được anh.

Phụng Cơ cười khẩy, cô không rõ trong lòng bây giờ là vui hay buồn. Phụng Cơ đứng lên đi được vài bước thì từ phía sau bị Trịnh Vũ Thần kéo mạnh cánh tay, hoàn toàn chưa kịp phòng bị thì môi anh đã dán lên môi cô. Phụng Cơ cố gắng vùng vẫy nhưng hôm nay sức lực của Trịnh Vũ Thần mạnh lạ thường, cô không tài nào thoát ra được.

Trịnh Vũ Thần xoay người áp chặt cô vào bức tường lạnh, bờ môi nhỏ bị một sức lực mạnh mẽ tấn công, nụ hôn của anh vừa như muốn chứng minh điều gì đó là vừa như một sự trừng phạt đặc biệt. Hơi thở mạnh mẽ của anh khiến tim Phụng Cơ đập loạn, Trịnh Vũ Thần ôm chặt cô đến mức giữa hai người không còn một khe hở, đầu lưỡi của anh tiến quân thần tốc nhiệt tình mút lấy những ngọt ngào cùng chiếc lưỡi dính hương âm ướt của cô, động tác của Trịnh Vũ Thần càng lúc càng muốn hút hết mật ngọt cùng hơi thở thơm tho ấy.

Mà Phụng Cơ vô cùng căng thẳng, vô lực bị Trịnh Vũ Thần ôm lấy, hai cánh tay cô yếu ớt cố gắng cáp mấy cũng không thể đẩy người đàn ông đang làm càn kia ra, giờ phút này cô thật không biết nên làm gì bởi khi nghĩ đến vết thương của Trịnh Vũ Thần thì lại không dám cử động mạnh. Thân thể hai người áp sát vào nhau, cô có thể cảm nhận được sự biến đổi rõ rệt của người đàn ông trên người Trịnh Vũ Thần, Phụng Cơ vừa tức giận lại vừa xấu hổ dùng hết sức bình sinh đẩy Trịnh Vũ Thần ra.

Anh lui ra sau vài bước rồi lại nhìn xuống hạ thân của mình, bất giác cười khổ, quả là anh có chút xem thường khả năng của mình rồi.

Phụng Cơ được trả lại không khí, cô liên tục hít thở lấy lại đường khí sau đó ngẩng ngốc nhìn Trịnh Vũ Thần, cô không biết nói gì hay đúng hơn là không thể nói, chỉ mong người trước mặt có thể giải thích một chút về hành động quá đáng này.

Nhưng Trịnh Vũ Thần cũng lờ đi sự trông chờ của cô, anh hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói: “Đi, tôi đưa em về khách sạn thu xếp đồ, sáng ngày mai chúng ta về Pháp.”

Trịnh Vũ Thần đi ra tới cửa, thấy cô gái kia vẫn mơ mơ hồ hồ đứng đó thì khóe miệng nâng lên, anh bước tới vài bước rồi kéo tay cô, phát hiện Phụng Cơ có chút né tránh nhưng cũng không nói gì chỉ kéo cô rời khỏi bệnh viện.

Sáng ngày hôm sau, theo như dặn dò của Trịnh Vũ Thần cứ đứng giờ là cô sẽ nhắn tin đánh thức anh dậy, về việc nộ hôn tối qua thì cô cứ xem như là anh nhớ đến Mỹ Ngọc nên mới mất khống chế, không suy nghĩ nhiều.

Phụng Cơ thu xếp xong rồi qua phòng Trịnh Vũ Thần gõ cửa, nghe âm thanh bên trong truyền ra mới bước vào, Trịnh Vũ Thần đang nghe điện thoại, anh ra hiệu cho cô vào bếp pha cà phê còn mình thì ngồi trên sofa chằm chằm. Phụng Cơ tuy là vô cùng ghét mấy người sai bảo mình nhưng mà thôi kệ, dù sao... lần này cũng là vì cô nên anh mới bị thương.

Lúc cô từ bếp trở ra Trịnh Vũ Thần đã nghe xong điện thoại, nghe thấy bước chân anh nâng tầm mắt nhìn cô. Phụng Cơ để ly cà phê nóng xuống chỗ anh còn mình ngồi ở một chỗ đối diện.

Trịnh Vũ Thần nhìn ly cà phê đó nhưng không uống, anh tiếp tục nhìn vào những văn kiện kia. Phụng Cơ thấy vậy liền hỏi: “Anh không lo Trịnh Vũ Khang sẽ gây bất lợi sao?”

Nhớ đến lời Trịnh Vũ Khang nói hôm qua thật khiến Phụng Cơ lo lắng. Lần đầu cô gặp Trịnh Vũ Khang thì đã cảm thấy con người này không đơn giản, có thể khắc chế một sự thù ghét trong lòng tận 20 năm như vậy thật không dễ dàng, lúc này cô chợt nghĩ đến Phụng Nhã, dù Phụng Cơ và cô ta là chị em, tình cảm cũng không thân nhưng ngay từ nhỏ cả hai người đã lộ ra sự ganh đua không che giấu với đối phương, đối với Phụng Nhã, Phụng Cơ hơn cô ta cái gì thì cô ta sẽ vượt mặt cô cái đó và Phụng Cơ cũng vậy.

Cô cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn một người luôn dồn nén tất cả lại trong lòng như Trịnh Vũ Khang.

“Anh trai sẽ không hại tôi, chỉ ít tôi vẫn nắm giữ đầu não của Trịnh Thị.”- Trịnh Vũ Thần lật tài liệu, ung dung nói.

“Ý anh muốn nói là Khóa Kim Cương? Đúng vậy, bây giờ anh hoàn toàn có đủ khả năng lật đổ Trịnh Thị.”- Lúc này đầu óc Phụng Cơ chợt bừng sáng, Khóa Kim Cương là tài liệu nắm giữ toàn bộ cổ phiếu và trái phiếu, chỉ cần Trịnh Vũ Thần bây giờ một chút thủ thuật thì Trịnh Thị sẽ thuận lợi sụp đổ. Xem ra Trịnh Vũ Khang lần này đã quên mất việc này cho nên mới liều lĩnh trở mặt với Trịnh Vũ Thần.

Trịnh Vũ Khang nheo mắt nhìn Phụng Cơ, trong đôi mắt đó ẩn chứa sự dò xét khiến cô có chút không tự nhiên, anh mím môi hỏi: “Vì sao em muốn giúp tôi chiến thắng?”

“Vì, vì nếu anh thua tôi sẽ rất mất mặt.”- Phụng Cơ quay sang chỗ khác.

“Sao vậy?”- Thấy Trịnh Vũ Thần cứ nhìn mình như vậy thì rất kỳ lạ, cô thật không quen bị người ta dò xét chút nào.

Sau đó Trịnh Vũ Thần liền bật cười: “Nếu bây giờ tôi đưa em Khóa Kim Cương vậy em sẽ lập tức rời đi đúng không?”

“Đương nhiên rồi.”- Phụng Cơ không do dự liền trả lời.

Trịnh Vũ Thần khề chau hàng mày lại rồi giãn ra, anh im lặng nhìn tài liệu một lúc, không khí chợt im lặng đi. Khoảng vài phút sau Trịnh Vũ Thần đứng dậy nhìn Phụng Cơ, cô cũng theo phản xạ căng thẳng đứng lên. Cô càng không thể tự chủ được hành vi hơn khi nhìn thấy Trịnh Vũ Thần đang thong thả cời từng cúc áo sơ mi.

“Trịnh Vũ Thần, anh... muốn thay đồ thì vào trong.”

Trịnh Vũ Khang nhoen miệng cười.

“Bằng không tôi ra ngoài.”

Nụ cười quỷ dị mang vẻ thích thú trên môi anh càng đậm hơn.

Lúc Trịnh Vũ Thần đã hoàn toàn cởi xong chiếc áo sơ mi, cô cũng dứt khoát tức giận đứng lên quay người đi. Nhưng cánh tay mạnh mẽ kia nhanh chóng tóm lấy cô nhấn mạnh cô ngồi lại xuống ghế sau đó anh cũng quay lưng lại ném áo sơ mi lên bàn rồi ngồi xuống thăm dưới đất.

“Thay thuốc giúp tôi.”

“Giờ cơ?”- Thư ký cũng phải làm việc này sao? Phụng Cơ thật sự có cảm giác mình bây giờ giống như là tùy tùng của Trịnh Vũ Thần vậy. Hơn nữa... cái giọng điệu đáng ghét này, anh đang ra lệnh với ai thế?

Trịnh Vũ Thần không nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Làm ơn.”

Phụng Cơ nhếch môi bước lên cài bước lấy hộp thuốc rồi trở lại ghế. Cô cẩn thận tháo miếng vải trắng trên vai Trịnh Vũ Thần ra, tuy rằng Phụng Cơ cũng vô số lần bị thương nhưng nhìn vết thương trên lưng anh vẫn khiến cô không dám động vào.

Phát hiện ra sự chần chừ của Phụng Cơ, Trịnh Vũ Thần hơi nghiêng đầu: “Không sao.”

Phụng Cơ gật đầu, cố gắng khéo tay nhất có thể dùng thuốc sát trùng bôi lên vết thương, cô cảm nhận được cơn đau của Trịnh Vũ Thần bây giờ, dù sao thì anh từ nhỏ cũng là cậu ấm chưa từng phải bị thương nặng thế này. Phụng Cơ học theo cách mà Trịnh Vũ Thần vẫn thường làm để băng bó vết thương cho cô lúc trước, cố gắng làm rất nhẹ tay, tuy viên đạn đã được gấp ra nhưng miếng vết thương vẫn đỏ và sâu thấy rõ.

“Tôi sẽ đưa Khóa Kim Cương cho em.”

Trịnh Vũ Thần đột nhiên lên tiếng nói, Phụng Cơ vừa băng lại vết thương cho anh cô chỉ khẽ ừ một tiếng chứ không nói gì, anh hỏi tiếp: “Vui không?”

“Rất vui.”

Vậy là cuộc nói chuyện của hai người chẳng còn ai muốn tiếp tục, cả hai cứ im lặng nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thuận Lợi Xin Ở Nhờ

Bang! Một cái tát khiến Thiết Hạo ngã xuống đất, khoe miệng anh cũng rướm máu. Thiết Hạo đưa tay lau khoe môi rồi loạng choạng đứng lên, mấy người thuộc hạ phía sau cũng sợ hãi quỳ xuống. Thấy anh ta như vậy Phụng Cơ cũng muốn lên tiếng can ngăn nhưng nhìn thấy Nguyễn Long Tuyết thì cũng hơi chần chừ.

Tại sao bà lại tức giận như vậy?

Nguyễn Long Tuyết tràn đầy lửa hỏa khiến gương mặt cao quý trở nên vô cùng đáng sợ. Bà lạnh lùng nhìn Thiết Hạo nói: “Ai cho cậu tự ý hành động?”

Thiết Hạo cúi đầu: “Chủ thượng bớt giận... là, là Trịnh Vũ Khang đưa cho thuộc hạ một số tiền bảo phải giết cho bằng được Trịnh Vũ Thần.”

“Bây giờ cậu cần tiền lắm sao? Tôi đã nói rồi, tất cả mọi người của Kim Điều Môn muốn đụng ai cũng được nhưng tránh xa Trịnh Vũ Thần ra, các người điếc hết rồi sao?”

Cả căn phòng im lặng không một ai dám hó hé nửa lời, Nguyễn Long Tuyết đập tay lên bàn, nhìn vào từng người một: “Khi này là ai bắn Trịnh Vũ Thần? Ra đây.”

Mấy tên kia nhìn nhau sau đó cúi đầu im lặng, Nguyễn Long Tuyết rút ra một khẩu súng hướng về đám người đó: “Nếu còn không ra tôi sẽ giết hết tất cả.”

Khí lạnh bao trùm cả căn phòng, ai nấy đều sợ hãi run rẩy, một trong số đám người kia bò lên lấp bắp nói: “Xin chủ thượng tha mạng...”

Nguyễn Long Tuyết hừ lạnh rồi đặt khẩu súng trong tay xuống, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, bà bình tĩnh ngồi xuống suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tất cả bị đuổi khỏi Kim Điều Môn, riêng Thiết Hạo bị giam trong Kim Điều hai tuần để tự kiểm điểm, ra ngoài hết đi.”

Tất cả nhanh chóng đi khỏi, Phụng Cơ cũng định rời đi thì bị Nguyễn Long Tuyết gọi lại, bà nhìn cô nói: “Con rút khỏi nhiệm vụ đi, để Phụng Nhã tiếp tục làm thay con là được.”

Phụng Cơ nhún mày lập tức phản đối: “Trịnh Vũ Thần hiện giờ đã tin tưởng con, rất nhanh con có thể lấy được Khóa Kim Cương, chủ thượng xin hãy cho con thời gian.”

“Phụng Cơ ta thật không yên tâm về con, chưa có nhiệm vụ nào con mất nhiều thời gian như vậy.”- Bà không yên tâm, nhìn thấy những biểu hiện của Trịnh Vũ Thần đối với Phụng Cơ bà thật sự không thể không hoài nghi.

“Một tháng, Phụng Cơ ta chỉ có thể kiên nhẫn thêm một tháng.”

“Dạ, con nhất định sẽ không làm bà thất vọng, vậy... chủ thượng bà giam Phụng Nhã cũng đã lâu rồi, có phải nên thả cô ta ra không?”

Nguyễn Long Tuyết gật đầu, Phụng Cơ rời khỏi căn phòng, Nguyễn Long Tuyết xoay ghế hướng về cửa sổ sau lưng, bà bấm một số điện thoại nhưng lại không gọi đi. Chưa đến lúc, nghe nói người đó bị suy tim, nếu như bà gặp người đó vào lúc này liệu có chuyện gì không? Nguyễn Long Tuyết hận chính bản thân mình, tại sao lại luôn nghĩ cho người đó.

Trong nhà lao giam lỏng, lạnh lẽo cùng u ám, cánh cửa căn phòng giam Phụng Nhã vừa mở ra, một vài vệ sĩ đã đưa Thiết Hạo vào. Phụng Nhã ngồi đó buồn cười nhìn Thiết Hạo rồi lại đưa mắt sang Phụng Cơ đang đứng bên ngoài, cố ý nói lớn: “Xem ra nhà lao này thật sự rất có điểm phúc, hôm nay được cả tam đại sát thủ chúng ta giá lâm rồi.”

“Đừng nhảm nhí nữa, ra ngoài đi.”- Phụng Cơ lạnh nhạt quan sát Phụng Nhã, mới bị giam có mấy ngày mà trông cô ta đã tiêu tụy thấy rõ.

Phụng Nhã đứng lên, thông thả lướt qua Thiết Hạo bước ra ngoài, Phụng Cơ nhìn anh ta một lúc rồi mới hỏi: “Anh cần nhiều tiền làm gì?”

Phụng Nhã chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nghe Phụng Cơ hỏi vậy thì nhìn chăm chăm Thiết Hạo lại phát hiện anh ta cũng đang nhìn mình thì cảm thấy

vô cùng khó hiểu. Phụng Cơ không cần đợi câu trả lời của Thiết Hạo chỉ cần nhìn ánh mắt của anh ta là cô biết nguyên nhân là ở đâu rồi.

Thế nên mới nói, sát thủ không hẳn là vô tình, chẳng qua là họ biết cách khống chế tình cảm của mình mà thôi. Từ nhỏ Nguyễn Long Tuyết đã dạy cả ba người mà bà trọng dụng, vô tình thì là kẻ mạnh nhất bởi vì tình cảm là kẻ thù số một của chiến thắng.

Từ lúc xuống máy bay, Trịnh Vũ Thần cùng đám người Ngô Thành đi lo chuyện công việc, cô tranh thủ trốn anh về Kim Điều Môn một chuyến, dù sao rời khỏi tổ chức đã lâu, những địa bàn cô quản lý cũng có rất nhiều việc cần giải quyết, cô giao cho Evan và Quang Sẹo một số việc rồi giải quyết đâu vào đấy. Evan vừa gặp lại cô là mừng hóm lên chạy đến cạnh cô khoe thành tích, hóa ra trong thời gian Phụng Cơ đi vắng cậu ta đã vượt qua được đợt đặc huấn một cách thần kì nào đó.

Phụng Cơ rời khỏi Kim Điều Môn đã là buổi tối, cô lái xe về chung cư. Cửa thang máy vừa mở ra, Phụng Cơ cúi đầu tìm chìa khóa vừa nhìn lên đã thấy Trịnh Vũ Thần đang uể oải tựa lưng vào tường nhìn mình, bên cạnh anh còn có một mớ hành lý.

“Sao anh lại ở đây? Đem theo đồ đến làm gì?”

Trịnh Vũ Thần nhìn cô với ánh mắt rõ ràng chán ám chỉ cho cô biết câu hỏi này quá dư thừa, vừa nhìn đã biết Trịnh Vũ Thần định ở nhờ rồi.

“Cơ Cơ, nhà tôi bán rồi, bây giờ vô gia cư... muốn nương nhờ em một thời gian.”- Nói hết câu anh còn đặc biệt nở nụ cười vô lại nhìn cô.

“Không được, tôi không quen để người khác vào nhà.”- Phụng Cơ xoay người, rất kiên quyết từ chối.

Trịnh Vũ Thần bước lên vài bước kéo tay cô, Phụng Cơ bức bối há hốc miệng, cô thề là cô chỉ há hốc miệng nhưng người nào đó đã làm ra dáng loạng choạng rồi ngã vào tường sau đó kêu lên thảm thiết.

“Vết thương của anh, Cơ Cơ em sao lại động thủ với người bị thương cơ chứ?”

“Tôi...”- Phụng Cơ khổ sở không nói nên lời, cô động thủ sao, có sao?

Trịnh Vũ Thần tiếp tục xụ mặt.

“Nếu em không cho tôi ở nhờ thì thôi vậy, tôi đành mang vết thương do bảo vệ người nào đó và vác một mớ hành lý lang thang ngoài đường giữa đêm khuya, ông trời ơi, sao số tôi khổ thế này? Ngay cả lòng người mà người ta cũng không có...”

Nói là làm, Trịnh Vũ Thần “cực khổ” xách hành lý, bước chân của anh như hệ thống slow motion mà bước đi. Phụng Cơ thờ dãi hết cách, im lặng mở cửa nhà rồi mở cửa, cô không đóng lại mà để đó, Trịnh Vũ Thần thấy vậy thì hiểu ý, mang về mặt hí hửng mà cô không thể nhìn thấy được, anh liền ngang bước vào nhà cô.

Phụng Cơ đi vào nhà bếp mở tủ lạnh lấy đồ uống, Trịnh Vũ Thần bỏ hành lý trong tay xuống rồi quan sát một lượt căn nhà. Cách bài trí màu gỗ tuy rằng có nét quý phái thật nhưng cũng dễ khiến người khác cảm thấy nhạt nhẽo y như chủ nhân của nó vậy, Trịnh Vũ Thần bước tới một bức tường trên đó có dán một tờ lịch, đánh dấu một số ô quan trọng như tết nguyên đán, tết dương lịch, Trịnh Vũ Thần đặc biệt chú ý một ô nhỏ khác, ô đó ghi: My birthday, 20 tháng 1.

Hóa ra cô gái này cũng chú ý tới sinh nhật mình, Trịnh Vũ Thần có chút khó hiểu bật cười, anh tiếp tục đi vòng quanh ngôi nhà rồi chợt nhìn thấy cửa sổ sát đất...

Hồ hập bỗng nhiên trở nên dồn dập, Trịnh Vũ Thần ngã xuống sofa mở to mắt nhìn về phía phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Phụng Cơ vừa lúc đi ra thấy cảnh này thì hoảng hốt nhanh chân chạy đến kéo rèm lại sau đó ngồi xuống cạnh anh.

“Thật xin lỗi, tôi có thói quen mở rèm cửa cả ngày, anh không sao chứ? Nè, uống nước đi.”- Cô đưa ly nước trong tay cho anh, Trịnh Vũ Thần nhận lấy, im lặng một lúc lâu rồi đưa lên uống.

Thấy sắc mặt anh cũng không quá tệ, cô nhìn anh dò hỏi như muốn khẳng định : “Không sao phải không?”

Trịnh Vũ Thần mỉm cười nhìn cô: “Không cần khăn trương.”

Phụng Cơ gạt đầu an tâm, vậy là anh không sao rồi. Khoan đã, ai khăn trương cơ? Trông mình khăn trương lắm sao? Phụng Cơ ơ ơ mày tiêu rồi, sao mày lại khăn trương chứ?

“Tôi ngủ ở đâu?”

“Ở đây, sofa nè.”- Cô thần nhiên nói, tiện tay vỗ lên sofa vài cái.

Trịnh Vũ Thần nửa cười nửa không, nhìn cô sau đó rất nhanh liền bày ra bộ mặt đau đớn: “Ghế sofa rất cứng, tôi lại đang bị thương.”

“Vào phòng tôi ngủ đi.”- Phụng Cơ rót ít trà ra ly, thông thả nói.

Anh vui mừng chồm tới, hai mắt long lanh nhìn cô: “Thật sao? Cơ Cơ, em thật tốt mà.”

“Ừ, anh dọn hành lý rồi đi tìm khách sạn ngủ đi, anh nằm mơ à?”- Phụng Cơ hơi lớn giọng, cái người này là mặt dày hay là rất dày vậy? Ngay cả hàm ý của cô mà cũng không nhìn ra, ai đòi đi ở nhờ nhà người khác lại đòi vào phòng của gia chủ ngủ như anh chứ?

Vậy là Trịnh Vũ Thần ngâm ngùi ngủ ở ghế sofa một đêm. Ban đêm khu này đặc biệt yên tĩnh nên không quá khó để cô và anh chìm vào giấc ngủ rất nhanh, mấy ngày nay vì chuyện mảnh đất vàng mà ai cũng mệt mỏi vô cùng rồi, chỉ cần nằm xuống là Trịnh Vũ Thần lập tức thiếp đi.

Nhưng giữa đêm, những tiếng động lạch cạch khiến anh tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Sống Chung (1)

Trịnh Vũ Thần bật đèn lên nhìn thấy phòng Phụng Cơ vẫn không có đèn, nhưng âm thanh lạch cạch kia ngày càng rõ ràng như vậy, cô là một sát thủ thì sao lại ngủ say như vậy chứ? Mà âm thanh đó giống như tiếng ai đó đang xé giấy vậy.

Trịnh Vũ Thần đứng lên đi theo hướng có âm thanh, khi anh đi tới cánh cửa màu trắng ngà ở cũi góc nhà thì muốn mở cửa ra nhưng không được, Trịnh Vũ Thần nhíu mày nhìn bộ ghi mật khẩu gắn trên cửa, chỉ là căn phòng bình thường thì cần gì phải gài mật khẩu? Nhưng âm thanh kỳ lạ đó rõ ràng là vang ra từ căn phòng này mà, không lẽ là Phụng Cơ vẫn chưa ngủ, cô đang trong đó sao?

“Anh làm gì ở đây?”

Trịnh Vũ Thần suýt chút bị dọa cho đứng tim, quả thật khâm phục biệt tài đi không tiếng động của Phụng Cơ, cô hoàn toàn âm thầm đã đứng sau lưng anh từ lúc nào. Trịnh Vũ Thần quay lại, nhìn thấy cô khiến anh suýt chút chảy máu mũi, cô thể mà ngang nhiên mặc áo ngủ hai dây mỏng manh như vậy khi trong nhà có đàn ông? Phụng Cơ nhíu mày im lặng nhìn anh, mái tóc đen dài có chút rối xõa trên bờ vai mảnh khảnh, nương theo đó nhìn xuống là...

Trịnh Vũ Thần không dám nhìn nữa, anh không tự tin về khả năng tự chủ của mình cho lắm. Anh nhìn cô, thành thật nói: “Em ở đây sao? Vậy tiếng động bên trong...”

“Anh ngủ không được hả?”- Phụng Cơ tựa vào tường nhìn Trịnh Vũ Thần, chắc do thuốc đã hết tác dụng nên thứ bên trong mới tỉnh dậy vào giờ này, Phụng Cơ cũng bị tiếng động làm tỉnh giấc.

“Mật khẩu là 1912.”

Trịnh Vũ Thần cẩn thận nhìn cô rồi quay lại nhập mật mã, 1912 con số này khiến anh nghĩ tới vụ án ngày 19 tháng 12 kia, không lẽ trong căn phòng này là thứ có liên quan đến chuyện này. Cánh cửa lớn mở ra, Phụng Cơ đi lướt qua Trịnh Vũ Thần nhanh chân vào trong, anh vẫn đứng bên ngoài, tầm mắt liền đặc trên người cô gái kia, trong căn phòng đơn giản, một cô gái mặc bộ váy trắng đang không ngừng xé những bức tranh trên kệ đi, cách cô gái đó không xa là khay màu và cọ vẽ. Cả căn phòng khá là xáo trộn, sách vở quần áo đều nằm rơi rớt dưới đất, cửa sổ cũng bị đóng chặt như sợ ai đó mở ra.

Cô gái đó quay mặt lại hoảng sợ nhìn Phụng Cơ rồi lại nhìn Trịnh Vũ Thần, cô ấy chần chờ một lúc rồi chạy đến góc nhà ngồi xuống y như một con thú được huấn luyện tỉ mỉ. Trịnh Vũ Thần nhận ra, người này không ai khác là Trương Luyến Tâm cô tư nhà họ Trương, người đã mất tích bấy lâu nay.

“Thì ra cô ta ở đây.”- Cảnh sát nhọc công tìm kiếm mấy năm trời thì ra Trương Luyến Tâm ở ngay trong nhà của Phụng Cơ, Trịnh Vũ Thần đột nhiên đề phòng nhìn Phụng Cơ, bây giờ anh thấy cô gái này giống y như mấy tên sát thủ biến thái ở trong phim bác cóc kẻ thù về nhà rồi dần xé cho đến chết.

Có điều nhìn bộ dáng Trương Luyến Tâm bây giờ không giống như người bị hành hạ. Cô ta mặt mũi thanh tú, tóc tai gọn gàng, quần áo sạch sẽ, làn da trắng do bị giam ở đây lâu năm không ra nắng, thần thái có hơi nhợt nhạt nhưng không quá thảm hại. Hoàn toàn không có vết thương hay có dấu hiệu của sự đánh đập.

Trương Luyến Tâm liên tục lẩm bẩm gì đó trong miệng, cô ta hình như đang hát một bài nhạc thiếu nhi.

“Có vẻ tinh thần không tốt lắm.”

Phụng Cơ hơi nâng mắt nhìn Trương Luyến Tâm rồi đi thẳng đến một cái kệ, cô cầm lấy ống tiêm đi tới chỗ Trương Luyến Tâm ngồi xuống trước mặt cô ta. Phụng Cơ cầm tay Trương Luyến Tâm lên thì cô ta sợ hãi rút tay ra, đôi mắt hoang mang nhìn cô.

“Tiêm một cái thì có thể ngủ ngon rồi.”- Ngực khí của cô nhẹ nhàng nhưng cũng rất lạnh nhạt.

“Tur Dĩnh, Tur Dĩnh...”- Trương Luyến Tâm ngây ngốc lẩm bẩm.

Phụng Cơ bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Câm miệng!”

Tiếng quát của cô khiến cho Trương Luyến Tâm hoảng sợ, vài giọt nước mắt rơi xuống sau đó cô ta khóc càng lớn hơn, Phụng Cơ buông ống tiêm xuống, hai tay nắm lấy bờ vai gầy của Trương Luyến Tâm, lạnh lùng nói từng chữ một: “Tôi có thể nhìn cô, nhưng cô không được gọi tên của anh ấy? Cô, không có tư cách đó, nghe có hiểu không?”

Trương Luyến Tâm dù không hiểu gì nhưng qua bao năm tháng bị giam ở đây cô ta dù điên cũng biết đường gạt đầu cho qua chuyện. Phụng Cơ thở dài, mấy chuyện tiêm thuốc thường ngày đều do Quang Sẹo hay Evan làm, cô lại không quen tay, Phụng Cơ hơi nghiêng đầu nhìn anh, hạ giọng: “Nếu như không tiêm thuốc thì cô ta sẽ không thể ngủ được.”

Trịnh Vũ Thần biết cô là đang muốn nói rõ công dụng của thuốc này là không làm hại đến Trương Luyến Tâm, anh gạt đầu hiểu ý bước lên cầm lấy ống tiêm

“Để tôi.”

Trương Luyến Tâm ngoan ngoãn để Trịnh Vũ Thần tiêm hết thuốc vào người, sau đó anh và cô đứng lên, Trịnh Vũ Thần nhìn Phụng Cơ rồi lại nhìn những bức tranh treo trong phòng, anh từng nghe Trương Ánh Quyên nói Trương Luyến Tâm rất thích vẽ tranh, dù bây giờ cô ta bị giam ở đây nhưng vẫn được làm điều mình thích, cô gái Phụng Cơ này thật sự nhân từ đến vậy sao?

Sau khi để thuốc ngấm vào người, Trương Luyến Tâm cũng dần chìm vào giấc ngủ, Trịnh Vũ Thần tranh thủ đi một vòng quan sát căn phòng này tỉ mỉ. Lấy màu chủ đạo là màu trắng, khắp căn phòng chỉ có một màu trắng từ bàn ghế, kệ sách đến rèm cửa. Tông màu trắng là màu dễ chịu nhưng nếu toàn bộ một căn phòng đều chỉ là màu này thì ngược lại sẽ khiến tâm lý người khác vô cùng bức bối ngột ngạt, cảm giác như bị đè nén không thể tháo gỡ.

“Em giam cô ta ở đây đã lâu rồi?”

Phụng Cơ sắp xếp lại thuốc an thần trên kệ, khẽ ừm một tiếng

“Thật ra... Cơ Cơ, em đã dùng áp lực tâm lý khiến cô ta thành ra bộ dạng này sao?”

Bàn tay của Phụng Cơ hơi ngừng lại, ánh mắt di chuyển sang gương mặt say ngủ nhợt nhạt của Trương Luyến Tâm. Bao năm nay, thủ đoạn hay cực hình cô đều thử qua, tiêm vào người Trương Luyến Tâm vài chất thuốc gây ảo giác khiến tinh thần cô ta dần trở nên mất tinh táo rồi dần dần chìm vào mộng tưởng.

Trịnh Vũ Thần không muốn ép cô phải trả lời, anh chỉ muốn biết lý do tại sao Trương Thanh Thanh, Trương Duệ Tiết đều bị sát hại một cách tàn nhẫn như vậy, nhưng Trương Luyến Tâm lại giữ được mạng sống, anh lại nghĩ nếu như Trương Sa biết con gái mình vẫn còn sống thì sao?

Trịnh Vũ Thần không ngờ, Phụng Cơ lại trả lời anh: “Nếu không phải trước khi chết, Tư Đình đặc biệt căn dặn tôi không được giết cô ta, thì mạng của cô ta cũng đi theo mấy con tiện nhân kia rồi.”

Trịnh Vũ Thần nhíu mày, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn vào tận ruột gan người khác, ngữ khí điều điều rất êm tai: “Không giết cô ta cũng không có nghĩa là em hành hạ cô ta, Hà Tư Đình chắc chắn xem cô ta rất quan trọng nên mới đặc biệt dặn em chuyện này.”

Phụng Cơ quay sang Trịnh Vũ Thần, cô nhìn anh rất lâu như muốn phân tích câu nói khi nãy. Quan trọng sao? Nếu Trương Luyến Tâm quan trọng với Tư Đình thì cô với anh ta là gì chứ? Phụng Cơ đi lướt qua Trịnh Vũ Thần rồi rời khỏi. Cô ra nhà bếp mở tủ lạnh lấy một ít rượu uống nhưng khi nhìn thấy anh lắc đầu thì tự động đổi sang nước trái cây. Cô tựa vào bếp rồi bật nắp uống, hoàn toàn im lặng, cô đang đợi những câu hỏi từ Trịnh Vũ Thần.

Anh tựa vào cửa khoanh tay nhìn nhả nhìn cô, thấy Phụng Cơ cũng nhìn mình thì mỉm cười: “Uống xong rồi đi ngủ đi, tôi sẽ không hỏi trừ khi em muốn nói.”

Cô chỉ cảm thấy mình bây giờ rất mâu thuẫn, Phụng Cơ cố gắng bình tĩnh sắp xếp lại mọi thứ đang xảy ra. Bây giờ đã là 10 giờ tối, cả chung cư cũng dần yên tĩnh hơn, không khí vào thời gian này cũng ấm hơn. Có những người vật lộn với những hoan náo ngoài kia để rồi gặm nhấm những tâm sự không thể nói thành lời. Phụng Cơ biết, nỗi đau của mình chẳng có ai có thể gánh vác thay, cô từ lâu đã ngưng việc kêu ca và oán trách, bởi vì thay vì đổ lỗi cho số phận cô học cách chấp nhận và xem đó là tấm huy chương danh dự mà đeo lên cổ. Trịnh Vũ Thần nói đúng, cô đang bị ràng buộc bởi quá khứ.

“Trương Luyến Tâm dạo gần đây mắc chứng mất ngủ, tôi buộc phải dùng thuốc mới có thể khiến cô ta ngủ.”

“Ừ, khuya rồi, đi ngủ đi.”

Trịnh Vũ Thần bước lên nhẹ nhàng xoa đầu cô rồi đi ra ngoài, anh biết cảm giác mất đi người mình yêu thương sẽ như thế nào, nếu là anh, cho tới bây giờ nếu người nào đó kêu anh kể lại chuyện cũ, đó là một điều quá khó khăn.

Trịnh Vũ Thần không biết tất cả những cảm xúc của mình đối với Phụng Cơ chỉ là cảm thông hay xuất phát từ một mục đích khác, anh chỉ biết anh không nhẫn tâm khai quật nỗi đau của cô.

Phức tạp... từ hiện thực đến nội tâm

...

Sáng sớm hôm sau, Trịnh Vũ Thần đã nhận được một cuộc điện thoại, là Trịnh Phần tìm anh, vừa nhận cuộc gọi đã nghe âm thanh mệt mỏi của Trịnh

Phản.

“Vỹ Thần, con về đi, mẹ không trách con.”

Anh nhìn về phía phòng của cô, Phụng Cơ vẫn chưa dậy thì phải, thật không ngờ cô gái này lại còn có tật ngủ nướng cơ đấy. Vừa nghĩ đến cô, trong lòng anh bỗng cảm thấy vui vẻ đến suýt quên đi mình đang nói chuyện với Trịnh Phần, Trịnh Vỹ Thần lạnh nhạt nói: “Mẹ, mẹ chịu để một người không có quan hệ huyết thống ở lại nhà họ Trịnh sao?”

Trịnh Vỹ Thần phiền muộn, anh vô tình nhìn thấy kết quả xét nghiệm thông qua máy tính của Trịnh Vỹ Khang, lúc đó anh đã vô cùng sốc, ý nghĩ đầu tiên của Trịnh Vỹ Thần chính là chạy đi tìm Trịnh Phần hỏi rõ ràng mọi chuyện. Vì sao anh không phải con trai do chính bà sinh ra? Vì sao bấy lâu nay bà luôn lợi dụng anh để làm nước cờ cho Trịnh Thị?

Sau khi biết được anh đã đi tìm một bệnh viện đáng tin cậy để chứng thực, sự thật đã hiện hữu ra, anh không có cùng huyết thống với cha và mẹ mình, anh không phải con họ, Trịnh Vỹ Thần không phải người thừa kế của Trịnh Thị, bấy lâu nay mẹ không thể nào không biết điều này chứ? Bà bắt ép anh đến mức anh phải sống một cuộc sống quá vô nghĩa khi chỉ mới 20 tuổi, bà ép Mỹ Ngọc đến mức cô ấy phải nhảy xuống vực sâu ngay trước mặt anh, tất cả những chuyện đó chẳng phải đều là vì Trịnh Thị sao? Được, bây giờ Trịnh Vỹ Thần anh sẽ rời khỏi cái lồng giam bằng sắt thép đó. Trịnh Vỹ Thần không thể hận một người đã cướp mạng mình 20 năm, nhưng anh tuyệt đối không tha thứ cho người đã làm tổn thương cô gái mình yêu.

Ngoài dự đoán của Trịnh Vỹ Thần, giọng Trịnh Phần bắt đầu trở nên ngạc nhiên: “Vỹ Thần, con nói gì? Sao con lại không cùng huyết thống chứ?”

Trịnh Vỹ Thần nhếch môi, mẹ của anh à không Trịnh phu nhân còn muốn giả vờ sao?

“Vỹ Thần, con không được nghi ngờ về chuyện này, con là con trai mẹ, năm đó lúc mẹ lạc đường ở Hà Lan, mẹ đã sinh con trên đường phố, mẹ là mẹ của con, không có gì có thể thay đổi được.”- Giọng Trịnh Phần yếu ớt nhưng vô cùng kiên định.

“Vậy bản xét nghiệm ADN do chính tay Trịnh Vỹ Khang đưa ra đủ để thay đổi chưa?”

Trịnh Phần im lặng một lúc, Trịnh Vỹ Thần cũng không nói gì, cho đến ít phút sau, bà dường như mới trấn tĩnh lại: “Bản xét nghiệm?”

Trịnh Vỹ Thần mím môi: “Trịnh phu nhân, bà đừng giả vờ nữa, bà nôn nóng như vậy là vì cái gì? Chẳng phải Khóa Kim Cương sao? Nhưng bà yên tâm, tôi sẽ không hèn hạ đến mức dùng nó để gây nguy hại cho các người, nhưng muốn tôi giao ra Khóa Kim Cương thì là chuyện không thể được.”

“Vỹ Thần, trở về đi, con là con trai của mẹ, tuy rằng hai mươi năm nay mẹ có phần nghiêm túc nhưng mẹ chỉ là muốn tốt cho con thôi.”

Trịnh Vỹ Thần ngắt máy, anh để mạnh điện thoại lên bàn tạo ra tiếng động không nhỏ. Muốn tốt cho anh, nực cười, Trịnh Vỹ Thần hay Trịnh Vỹ Khang điều là con cờ của bà mà thôi, năm bảy tuổi, Trịnh Vỹ Thần đã phải học ngoại ngữ thông dụng như tiếng anh, năm tám tuổi anh bắt đầu học những ngoại ngữ khác như Pháp, Hàn, Trung... Năm 10 tuổi, trong khi các bạn khác vui chơi thoải mái thì Trịnh Vỹ Thần phải cùng giáo viên kinh tế học luận về nền kinh tế của thế giới. Lúc anh chỉ mới 18 tuổi, anh bị đẩy sang Hoa Kỳ để du học trong tình trạng không hiểu bất kỳ chuyện gì đang xảy ra, từ nhỏ tới lớn thử hỏi anh có giây phút nào cho riêng mình hay chưa?

Chưa, hoàn toàn chưa...

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Sống Chung (2)

Buổi sáng chủ nhật, Phụng Cơ thức dậy rất sớm, cô thay y phục rồi ra ngoài, từ phòng bước ra đã phát hiện có điều lạ thường. Trước giờ trong căn nhà này cấm kỵ nhất là mùi thức ăn, nhưng bây giờ không khí truyền đến hương thơm của thịt nướng và cả căn nhà mờ mờ khói. Phụng Cơ từ từ bước đến nhà bếp, suýt chút nữa cô đã bị cảnh trước mắt làm ngạc nhiên đến bật ngửa.

Trịnh Vỹ Thần vậy mà đeo cái tạp dề đứng cạnh bếp ga, tay cầm đồ gấp trở thịt nướng. Thấy Phụng Cơ vào, anh chỉ nhìn sơ qua một lúc rồi tiếp tục chuyên chú làm việc.

Phụng Cơ vừa tức giận vừa có chút buồn cười, Trịnh Vỹ Thần bây giờ rất ngộ nghĩnh, chiếc tạp dề đeo lên người anh cứ như hoàn toàn không ăn khớp gì với cơ thể cao lớn, anh mặc chiếc áo sơ mi xanh đơn giản, nhìn từ phía sau Phụng Cơ mới nhận ra... Trịnh Vỹ Thần rất gầy, dù chiều có chiều cao nhưng trông dáng của anh không thể gọi là cường tráng bởi vì anh hơi gầy.

“Sáng sớm tôi thức dậy, định kéo em đi tập thể dục mà gọi mãi em chẳng tỉnh lại, tôi đành đi một mình. Tôi có thắc mắc này, em là sát thủ hàng đầu được huấn luyện kiểu gì mà tôi vào phòng em em cũng ngủ say như chết, may là em gặp tôi, nếu gặp sắc lang thì em toi đời rồi.”

Phụng Cơ bước đến ngồi xuống bàn ăn, cô chưa truy cứu chuyện anh tự động nấu ăn trong nhà cô, anh đã lên án cô? Khoan đã...

“Anh, sao anh có thể vào phòng của tôi?”

Trịnh Vũ Thần hơi ngừng tay, nhìn cô: “Sao tôi không thể?”

“Trịnh Vũ Thần, anh có biết chữ lịch sự viết ra sao không vậy?”- Phụng Cơ gắt giọng.

Trái với sự khấn trương của cô, ngữ khí của anh ngược lại vô cùng nhẹ nhàng hỏi lại: “Viết thế nào?”

“Anh!”

“Tôi làm sao?”

Phụng Cơ giờ tay rót ly nước uống, cô ực hết ly nước mới bình tĩnh lại. Dường như lúc nói chuyện với Trịnh Vũ Thần thì người trước giờ rất ít khi tức giận như cô lại rất thường xuyên muốn đòi co bởi mấy chuyện gì đâu.

Trịnh Vũ Thần nhìn bộ dáng của cô thì mỉm cười, quay lại đặt một đĩa thức ăn lên bàn, Phụng Cơ định kéo đĩa lại thì Trịnh Vũ Thần lên tiếng: “Không phải của em, đem vào cho Trương Luyến Tâm đi.”

Phụng Cơ mở to mắt nhìn anh: “Tôi? Sao tôi phải đem cho cô ta? Tôi cứ ăn đấy, anh làm gì tôi?”

Trịnh Vũ Thần gạt đầu quay người tiếp tục nướng thịt, Phụng Cơ hài lòng ghim miếng thịt, vừa đưa lên miệng thì Trịnh Vũ Thần đã tứ tón nói một câu khiến cô đứng hình.

“Phần ăn của Trương Luyến Tâm tôi đặc biệt thêm chút thảo dược an thần vào...”

Keng! Phụng Cơ đặt mạnh muỗng xuống, cô bước tới giờ tay định kéo anh thì...

“Vết thương của tôi mới khép miệng lại.”

Phụng Cơ đơ mắt hai giây rồi từ từ thu tay lại, cô hậm hực mang đĩa thịt nướng kia đến cho Trương Luyến Tâm.

Trịnh Vũ Thần chậm rãi nở nụ cười thích thú.

Trước giờ đều là cô sai Evan làm mấy chuyện này, hôm nay Trịnh Vũ Thần dựa vào cái gì mà ra lệnh sai lại cô chứ? Nhắc đến Evan mới nhớ, cô phải gọi cho cậu ta nói cho cậu ta biết là không cần mang thức ăn sáng lên. Evan vừa nghe thấy vậy liền nói: “Phụng tỷ, vậy mai có cần đem không?”

Phụng Cơ lưỡng lự một chút rồi nói: “Về sau không cần đem nữa.”

Phụng Cơ tắt máy, bỏ điện thoại vào túi, bàn tay bấm mặt khẩu mở cửa phòng. Bên trong, Trương Luyến Tâm ngồi trước bánh vẽ, cô ta cảm cộ khéo léo tô lên những đường nét ngoằn ngoèo khó nhìn. Phụng Cơ đặt đồ ăn xuống một cái bàn rồi không nhìn tới cô ta mà rời khỏi.

Trở lại nhà bếp, thịt nướng đã được dọn ra bàn thơm tất. Trịnh Vũ Thần ngồi vào bàn dâng thong thả ăn, cô cũng rất tự nhiên cùng dùng bữa. Cô vô cùng thắc mắc, Trịnh Vũ Thần là đàn ông sao lại nấu ăn ngon vậy?

Thật là, thôi đi... có luật nào là đàn ông phải nấu ăn dở đâu. Như cô đây, chả biết nấu ăn là gì.

Buổi ăn sáng rất yên tĩnh, cả hai đều giữ nguyên tắc lúc ăn không nói. Cho đến lúc dùng xong đồ ăn, Trịnh Vũ Thần đặt trước mặt cô một ly nước ép.

“Hôm nay anh có dự định gì?”

Trịnh Vũ Thần mỉm cười: “Chủ nhật cũng không có gì làm.”

Phụng Cơ im lặng không nói thêm, bởi lẽ hôm nay cô cũng không có việc làm, xem ra bây giờ cô được hưởng một ngày cuối tuần rất nhàn nhã. Mà sở thích lúc nhàn nhã của Trịnh Vũ Thần rất chất, anh thích đi tập bắn súng.

Ha ha, Trịnh Vũ Thần kéo Phụng Cơ đi cùng, cô không ham, bình thường ở Kim Điều Môn đã mặc định luyện tập bắn là hình phạt rất khổ sở cho tất cả mọi người, hiếm khi chủ nhật rảnh rồi dù không muốn nhưng cứ bị Trịnh Vũ Thần kéo đến câu lạc bộ.

Trịnh Vũ Thần gặp một vài người bạn ngoại quốc, anh nói với họ vài câu chào hỏi, Phụng Cơ đợi ở phía xa, chỉ thấy mấy người bạn của anh nhìn về phía cô gật đầu, cô cũng gật đầu chào lại như một phép lịch sự.

Nhìn Trịnh Vũ Thần bật cười sáng khoái với mấy người bạn kia khiến Phụng Cơ nhớ đến lúc cô ở Trịnh Thị thường xuyên nghe câu nói: Chủ tịch lúc cười lên thì bất kỳ ai cũng tìm đập tay run.

Quả nhiên không sai, tuy không đến mức tim đập tay run nhưng Phụng Cơ phải công nhận lúc cười rộ Trịnh Vũ Thần đặc biệt cuốn hút.

Hàn huyền vài câu, Trịnh Vũ Thần bước về phía cô: “Xin lỗi, gặp mấy người quen nên nói chuyện hơi lâu.”

Khắp câu lạc bộ thỉnh thoảng vang lên tiếng nổ súng nhỏ, đây là khu thể thao lớn nhất Paris, bước vào đây có thể thoải mái vận động những môn yêu thích như leo núi đá giả, bắn súng, Belling... nơi này có rất nhiều người ra vào nên muốn đến phải xếp hàng đợi, nhưng Trịnh Vũ Thần lại là thành viên cấp kim cương ở đây, có thể ra vào thoải mái.

Trịnh Vũ Thần đeo bao tay rồi cầm súng giả lên, anh thấy cô không hề có ý định tham gia thì bước lên kéo lấy tay cô.

“Tôi không chơi trò này.”

Trịnh Vũ Thần nâng mắt nhìn cô rồi lấy một đôi bao tay sau đó cầm bàn tay nhỏ của cô lên đích thân đeo vào.

Phụng Cơ nhìn anh chăm chăm

Trịnh Vũ Thần nói: “Đừng lúc nào cũng cứng nhắc như vậy, em chỉ mới hai mươi tuổi thôi, tôi cũng vậy, chúng ta bằng tuổi nên đều là người trẻ, phải thoải mái nhìn nhận và hưởng thụ thật nhiều thứ, vậy mới không lãng phí.”

“Thật vô vị.”- Phụng Cơ rút tay về, nhàn nhạt nói.

Trịnh Vũ Thần nhún mày ngó cô, không nói một lời kéo cô ra sân. Lúc này một cô nhân viên trẻ tuổi của câu lạc bộ, bước đến, cô ta nhìn Trịnh Vũ Thần đỏ mặt nói: “Chào anh...”

Phụng Cơ quan sát cô gái đó rồi làm như không để ý mà nhìn chỗ khác, nhìn bộ dáng e thẹn của cô ta kia, bộ là thiếu nữ mới lớn sao? Sao lại chỉ chào Trịnh Vũ Thần mà không chào cô chứ, rõ ràng cô đứng ở đây cơ mà...

“Đang bận, đi chỗ khác chơi đi.”- Trịnh Vũ Thần chăm chú lắp ráp súng, thờ ơ nói.

Phụng Cơ nhìn anh, làm tốt lắm. Cô nhướn miệng cười thầm, ơ mà sao mình lại khen anh ta cơ chứ?

Cô gái nhân viên kia bước tới gần hơn nữa, cố gắng gây sự chú ý với Trịnh Vũ Thần, cô ấy nói: “Thưa anh, câu lạc bộ hiện đang có Event, một cặp tình nhân đến cùng nhau bắn bẻ trái tim đỏ được làm bằng cao su cao cấp kia trong vòng 30 giây sẽ được nhận một phần quà tùy chọn.”

Trịnh Vũ Thần cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn cô nhân viên khiến trái tim của cô ta đập hết công suất. Nhưng ngay sau đó ánh mắt anh lại chuyển sang phía một trái tim được treo lơ lửng trên không trung cách họ một vị trí khá xa, vừa nhìn đã biết nó được làm bằng vật liệu cao cấp, mà đạn ở đây lại làm bằng nhựa, 30s bắn bẻ trái tim đỏ là chuyện hơi bị khó...

Trừ khi động tác lắp đạn nhanh đến mức chuyên nghiệp, mà điều này Trịnh Vũ Thần rất tự tin ... về Cơ Cơ.

Cô là sát thủ, bắn súng chắc chắn không tệ.

Cô nhân viên đó thấy Trịnh Vũ Thần bắt đầu chú ý thì bước lên một bước đứng sát anh, nhẹ nhàng nói: “Nếu như anh muốn tham gia nhưng không có người chơi cùng, em rất sẵn lòng chơi cùng anh đấy.”

Trịnh Vũ Thần hơi khó chịu lui ra sau, anh mất lo lắng nhìn qua Phụng Cơ như muốn quan sát vẻ mặt của cô, nhưng hơi đáng tiếc, Phụng Cơ hoàn toàn không để ý.

“Cô loạn thị hả, ai nói tôi không có người chơi, đúng không Cơ Cơ...”- Quay sang nhìn cô cười lấy lòng.

Phụng Cơ cười nhạt: “Thì đúng, nhưng cô gái này căn bản này giờ không biết tôi hiện diện ở đây, quan sát rất tệ.”

Ngụ ý: Lần sau muốn quyến rũ đàn ông thì nên quan sát xem bên cạnh họ có phụ nữ đi cùng không, nếu không sẽ có ngày bị người ta bứt hết tóc trên đầu xuống đấy.

Cô gái kia hiểu rõ ám chỉ của Phụng Cơ liền âm ức rồi đi. Không phải cô ấy không để ý tới Phụng Cơ nhưng rõ ràng là cô ấy thấy cô không hề để tâm gì tới nên mới bạo gan như vậy...

Thì ra cô luôn chú ý từng chi tiết một... thật đáng sợ.

Trịnh Vũ Thần quay sang nhìn cô: “Thử không?”- Anh hất mặt về phía trái tim to lớn ở đó.

“Trẻ con quá.”- Phụng Cơ không lạnh không nhạt nói, sau đó thêm vào một câu: “Nhưng thử xem.”

Cả hai người đồng thời nâng súng cùng bắn về phía trái tim đỏ trên không trung kia, không ngoài dự đoán, quả thật nó rất khó vỡ.

Người xung quanh thấy náo nhiệt liền vây quanh xem, một số người bỏ luôn súng của mình để chạy lại xem người nào đủ khả năng bắn bẻ kỷ lục của câu lạc bộ này.

Phụng Cơ quơ tay lấy đạn, thành thạo lắp vào sau đó tiếp tục giờ súng lên bắn. Những tiếng bụp bụp từ súng nhựa phát ra, liên tiếp những mũi tên hình viên đạn bay về phía trái tim, nhưng đó không hề.

30s giờ chỉ còn lại 10s, người canh giờ bắt đầu đếm ngược...

Ở giây cuối cùng, bụp lớn một tiếng, trái tim bị vỡ ra, kim tuyến trong đó rơi xuống tạo nên khung cảnh lung linh.

“Bè rồi, bè rồi...”

Tiếng cười thoải mái đặc chí vang lên, Trịnh Vũ Thần không thể tin được Phụng Cơ đang bật cười ha hả nhảy lên vì phấn khích. Nụ cười đó rất rạng rỡ, hoàn toàn không phải như thường lệ một cách máy móc, Trịnh Vũ Thần nhất thời có chút mất tự chủ bước tới gần cô...

Anh đứng bên cạnh Phụng Cơ dường như sợ chỉ cần mình bước lên thì ngay lập tức sẽ phá vỡ một kỉ quan hiếm thấy. Một Phụng Cơ lạnh lùng luôn cố tỏ ra bình tĩnh lại thật sự bật cười chỉ vì thắng một trò chơi trẻ con?

Phụng Cơ quay lại liền bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, cô không hề để ý tới hình tượng, kéo tay anh: “Đi lựa quà.”

Anh bị cô kéo đến bên cái tủ kính chứa đầy mấy món đồ trưng bày, như gấu bông hay khung ảnh. Phụng Cơ nhìn đi nhìn lại rồi chỉ bữu môi, thu lại nụ cười hiếm có, chỉ còn lại sự thất vọng. Đang lúc Trịnh Vũ Thần không biết tại sao thì nghe cô hỏi một nhân viên.

“Thật là, không có cái gì ăn được à?”

Anh chàng nhân viên nhìn qua Trịnh Vũ Thần rồi lại nhìn cô lắc đầu: “Phần quà chỉ có gấu bông, quà lưu niệm thôi.”

Phụng Cơ quay lưng rồi đi, thật là, quà lưu niệm lấy làm gì chứ? Cô lại không phải loại con gái thích mơ mộng, lại chẳng có ai để nhớ tới thì lấy quà lưu niệm làm quái gì.

Trịnh Vũ Thần quay qua người nhân viên, anh cúi đầu nhìn một loạt món quà trong tủ kính...

“Tôi lấy cái này.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đạo Phố

Ngày chủ nhật là vậy, đông đúc xe cộ trên con đường lớn. Cả tuần con người ta phải gồng lưng lên làm việc, nói không mệt mỏi và áp lực là nói dối, hơn nữa thời tiết hôm nay khá thoải mái, không nắng cũng không mưa nên dạo phố là việc lý tưởng nhất.

Thế nhưng Trịnh Vũ Thần hình như không hài lòng cho lắm, anh bước phía sau Phụng Cơ vài bước, cô vừa đi vừa cầm trên tay một hộp nhạc, khi bật ra sẽ có tiếng dương cầm du dương trong đó cũng có một hình nộm công chúa xinh xắn chậm rãi quay tròn, đây là món trẻ con nhất mà cô từng thấy.

Đi một lúc thì nhìn sang bên cạnh thấy trống trơn, quay đầu nhìn ra sau thì lại thấy Trịnh Vũ Thần đã mặc kệ tất cả, anh vứt bỏ luôn hình tượng cao quý của mình mà ngồi bẹp xuống đường nhìn cô. Khóe miệng Phụng Cơ giật giật, mà nói cho cùng thì tên này cũng chả có hình tượng để mất.

“Đó chẳng phải là Trịnh Vũ Thần sao? Bị đá khỏi Trịnh Thị rồi bây giờ thê thảm đến mức ra đường ngồi à?”

“Còn nhớ lúc trước anh ta hống hách lắm, liên tục hủy lịch hẹn với công ty chú tôi.”

“Nhưng tội thật, anh ta dù có thê thảm nhưng sao vẫn đẹp trai thế kia... thật ngang trái.”

Phụng Cơ thật sự chỉ muốn bỏ đi luôn, cô không muốn nhận bà con với tên kia nữa, mất mặt chết được. Nghĩ là làm, Phụng Cơ len lén quay đầu đi...

“Cơ Cơ, bỏ tôi hả?”

Mọi người xung quanh quay đầu nhìn cô, Phụng Cơ nghiêng răng bước tới chỗ anh: “Anh làm sao vậy?”

“Vừa đói vừa mệt.”

Phụng Cơ nhìn xung quanh rồi lại ngồi xuống: “chẳng phải anh nói sẽ dồn toàn bộ sức lực người trai mà đi dạo vòng quanh nước Pháp sao?”

“Nhưng cũng đâu phải thỉnh kinh, cần gì phải đội nắng như vậy mà đi bộ.”

“Hôm nay là chủ nhật, trên đường sẽ kẹt xe, hơn nữa anh hai à, chính anh lôi tôi ra ngoài đi dạo đó, ở đây than thở cái gì?”

Trịnh Vũ Thần nhìn mấy người xung quanh đang chỉ trỏ về phía mình rồi im lặng, một lúc sau anh đột nhiên ngán đầu: “Mặc kệ, tôi mệt, ngồi nghỉ một

lúc.”

Phụng Cơ thở dài, thấy bên đường có quán ăn nhỏ thì thỏa hiệp: “Thôi được rồi, khổ nhục kế của anh thắng rồi đó, đi thôi.”

“Giữ chứ, rõ ràng tôi dùng mỹ nam kế mà.”

Phụng Cơ không thèm ngó tới Trịnh Vũ Thần nữa, cô đi về phía quán ăn nhỏ kia, Trịnh Vũ Thần thấy vậy đứng lên lơ đãng theo sau.

Cả hai vào một quán hàng rong ven đường, Phụng Cơ gọi một đĩa đồ nướng rồi quay qua nhìn Trịnh Vũ Thần thấy sắc mặt anh có phần quái dị, ánh mắt cứ ngó xung quanh thì nói.

“Không quen ăn hàng ven đường thì đừng có ăn.”

Trịnh Vũ Thần nhìn sang khay đồ nướng bằng than của chủ quán thì mím môi. Quán này chắc có từ lâu rồi, nhân viên khoảng hai ba người chia nhau nướng chả đem ra cho khách, người đến ăn cũng khá đông khiến anh không tài nào lý giải được.

“Chất bột nướng sẽ tạo thành hydrat cacbon bị cháy ở nhiệt độ cao, tạo ra acrylamide gây ung thư đó, khí độc khiến con người mắc chứng tê liệt vì oxy không được vận chuyển đi nuôi cơ thể, còn nữa...”

“Đủ rồi, đủ rồi.”- Phụng Cơ mất kiên nhẫn ngắt ngang một mớ lý thuyết dài dòng của Trịnh Vũ Thần: “Thích thì ăn thôi, dài dòng làm gì. Tôi trước giờ có gì ăn nấy vẫn sống khỏe mạnh đây, tôi thấy là đại thiếu gia như anh vốn quen ăn sơn hào hải vị nên có thành kiến với đồ nhân gian.”

Trịnh Vũ Thần nhướn mày, dường như câu nói của cô khiến anh cảm thấy hứng thú.

“Em dù gì cũng là thiếu chủ của Kim Điều Môn người người khiếp sợ, sao lại...”

“Lại thế nào?”- Phụng Cơ trừng mắt nhìn anh, đúng lúc đồ nướng được đem lên. Khói từ đồ ăn làm Trịnh Vũ Thần hơi khó chịu nhíu mày né ra chỗ khác. Nhìn bộ dáng này của anh, Phụng Cơ có chút buồn cười, xem ra anh đúng là nhiễm thói công tử rồi. “Người của Kim Điều Môn chúng tôi đều bình dân như vậy, có cơm ăn cơm có cháu ăn cháu, không quan trọng. Chúng tôi xem nhẹ tất cả các loại tình cảm đặt mạng sống lên hàng đầu, tôi nói cho anh biết, anh đừng xem thường chúng tôi, kỳ thực anh em ở Kim Điều Môn của tôi còn đáng tin hơn mấy đám thương gia giả tạo của bạch đạo các anh.”

“Cơ Cơ à...”- Giọng nói anh trầm ấm của anh cất lên mang theo chút sùng bái: “Em nói đúng nhưng đừng quy chụp như vậy, ít nhất tôi không như bọn họ, em xem tôi thích ăn chơi nên tôi đến vũ trường, tôi cảm thấy áp lực thì đi tìm phụ nữ, lúc tôi mệt thì thẳng thừng bỏ công việc sang một bên, em xem tôi có chút nào giả tạo không?”

Phụng Cơ tao nhã gấp một miếng chả cá đưa lên miệng ăn ngon lành: “Cái đó không phải sống thật, kỳ thật anh đang sống giả đấy thôi. Tuy tôi không hiểu nhiều về anh cho lắm nhưng tôi biết con người thật sự của anh không phóng túng như vậy, anh chỉ đang...”

Phụng Cơ hơi ngừng lại, suy nghĩ chút thì cô lại nói tới quá khứ của anh rồi, nếu đụng chạm đến nỗi đau của người khác chắc chắn sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Nhưng sao cô lại đi quan tâm cảm giác của Trịnh Vũ Thần như vậy?

Trịnh Vũ Thần cũng không đặt nặng vấn đề quá khứ nữa, anh thoải mái nói: “Không sao, nói đi. Đôi lúc tôi cũng muốn nghe Phụng tỷ thốt ra lời vàng ngọc, con người thật của tôi không phóng túng như vậy? Tôi không biết đó, em giải thích đi.”

Đôi lúc? Miệng của cô luôn luôn nói lời vàng ngọc đấy thôi. Phụng Cơ mím môi rồi tiếp tục xử lý mớ chả cá trên bàn, cô gọi thêm một ly trà uống một chút rồi nói: “Anh đã từng nhập ngũ thể nhưng anh hoàn toàn không có hứng thú với quân ngũ, mục đích của anh năm 18 tuổi đó là tốt nghiệp rồi học đại học sao đó trở thành một doanh nhân như mẹ mình, tuy anh không nói nhưng tôi có thể nhìn ra người anh thật sự thần tượng là mẹ anh.”

“là Trịnh phu nhân.”- Trịnh Vũ Thần khéo léo nhắc lời. Phụng Cơ hơi dừng lại rồi thông thả nói tiếp.

“Bản chất con người của anh không như vậy, anh không phóng túng bởi vì anh có thể nghiêm túc từ bỏ ước mơ kinh doanh của mình mà nhập ngũ, làm những việc anh không hề hứng thú, chịu đựng những giờ huấn luyện quá sức đối với một thiếu gia sống trong nhung lụa như anh. Anh chịu đựng như vậy tất cả đều vì...một cô gái.”

“Nếu không biết tôi còn tưởng em là bác sĩ tâm lý cơ đấy, sao, phân tích tôi à?”- Trịnh Vũ Thần nheo mắt nhìn Phụng Cơ, trong lời nói của anh ẩn chứa ý mỉa mai.

Phụng Cơ nuốt thức ăn xuống cổ họng, hương vị cay xé màn mưa của bột ớt khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái, Phụng Cơ uống chút nước ấm xoa dịu cái lưỡi tê rần vì bột ớt.

“Kinh nghiệm nhìn thấu tâm lý của tôi so với bác sĩ tâm lý còn lợi hại hơn gấp mấy lần. Bác sĩ tâm lý họ chỉ nhìn vào những khiếm khuyết về tâm lý của đối phương, còn tôi... tôi nhìn vào ý định của người khác.”

Người xung quanh ra vào quán ăn rất nhiều, mặt trời cũng dần lặn xuống. Trịnh Vũ Thần im lặng không nói chỉ nhìn Phụng Cơ, cô cũng tập trung ăn phần của mình. Bầu không khí im lặng này tựa như một áp lực vô hình, Phụng Cơ thấy vậy thì đưa một ít thức ăn trong đĩa cho anh, Trịnh Vũ Thần nhíu mày khó chịu: “Thức ăn thừa?”

Phụng Cơ nhướn mày: “Hoặc ăn hoặc không ăn, đừng nói mấy câu khó ưa như vậy.”

Phụng Cơ rút tay về, không ăn thì thôi, cuối cùng cô cũng thấy được còn có người cao ngạo hơn mình. Ở đây không có đàn em chứ nếu Evan và mấy anh em ở đây chắc chắn Phụng Cơ sẽ cho bốn người giữ chặt tứ chi của anh rồi sao đó nhét cả đồng đồ nướng có chứa chất gì gây ung thư kia vào miệng anh, để xem Trịnh Vũ Thần anh lúc đó còn hồng hách được không.

Đúng lúc Phụng Cơ định tiếp tục ăn thì mâm đồ trước mặt cô bị Trịnh Vũ Thần kéo về phía mình, anh thậm chí còn thông thả gấp từng viên chả ăn trông rất ngon lành, ngay sau đó liền nhử mày nhìn cô: “Em thích ăn cay à?”

Phụng Cơ không kịp phản ứng, cô cả kinh.

Anh dùng đũa của cô gấp thức ăn lại còn thông thả như vậy. Lần trước lúc ở buổi đầu gia Trịnh Vũ Thần cũng ngang nhiên uống ly nước của cô. Chẳng lẽ anh không cảm thấy có gì sai sai sao?

Phụng Cơ cúi đầu không dám nhìn anh, hai má cô bắt đầu ửng đỏ, vết đỏ đó lan đến tận man tai. Trịnh Vũ Thần quan sát rất tỉ mỉ, thu hết phản ứng của cô vào mắt, anh chỉ mỉm cười im lặng ăn thức ăn còn sót lại.

Phụng Cơ tận lực làm cho mình trở nên bình thường nhất có thể, cô nói: “Thật ra... thật ra tôi thấy chúng ta cũng có rất nhiều điểm chung hay là mình kết nghĩa anh em đi.”

Trịnh Vũ Thần không lập tức trả lời mà đợi một lúc sau mới lên tiếng, giọng nói không lạnh không nhạt: “Vậy sao? Chúng ta có điểm chung gì?”

Phụng Cơ suy nghĩ một lúc, phải ha... ngoại trừ việc cả hai đều từng mất đi người mình yêu ra thì thói quen sống hoàn toàn khác biệt...

Cuối cùng Phụng Cơ cũng nghĩ ra: “Chúng ta có hai bà mẹ cực kỳ giống nhau, mẹ của anh... à không là Trịnh phu nhân trước giờ luôn áp đặt những điều anh không thích lên người anh, mẹ tôi cũng vậy đó thôi, thế nên chúng ta có điểm chung, có thể kết giao.”

Anh thu lại nụ cười nhìn cô: “Mẹ của em?”

“Mẹ tôi là chủ thượng...”

Lời vừa nói ra Phụng Cơ chợt cảm thấy hối hận, sao cô lại đi nói ra chuyện này cơ chứ, Phụng Cơ nhớ rõ lời răn đe của bà...

Trịnh Vũ Thần nhìn thấy vẻ mặt hoang mang kia thì bắt đầu cảm thấy buồn cười nhưng vẫn cố nhẫn nhịn, không muốn nói anh cũng ép, thế nhưng việc Nguyễn Long Tuyết lại là mẹ của Phụng Cơ thật sự khiến anh chấn động.

“Tôi đang nghèo, không muốn nhận em nuôi.”

“Không cần, sau khi nhận nuôi anh chỉ cần giao ra Khóa Kim Cương là được.”

Lời vừa nói ra Phụng Cơ nhận thức mình lại hơi hên tập 2...trời ạ Phụng Cơ ơi mày bị ma nhập hay sao?

Trịnh Vũ Thần đứng lên đi vòng qua chỗ cô, anh đột ngột cúi người chống hai tay lên thành ghế, nụ cười trên môi hết như yêu ma, không hiểu vì sao lại đặc biệt rạng rỡ, giữa đôi môi mỏng là những lời nói mê hoặc.

‘Cơ Cơ, tôi thật không ngờ thiếu chủ Kim Điều Môn lãnh khốc vô tình mà tôi luôn ngưỡng mộ còn có cái tính... ranh ma này!’- Nói xong chữ cuối cùng Trịnh Vũ Thần búng nhẹ lên trán cô một cái đầy sùng nịnh.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Trịnh Vũ Khang Đánh Phũ Đầu.

Sáng sớm, thành phố thật náo nhiệt, Phụng Nhã vẫn duy trì thói quen chạy bộ buổi sáng. Khi những giọt sương bắt đầu lắng đọng lại, không khí và thời tiết cũng dễ chịu hơn. Petty rất ngoan ngoãn mà ngồi một chỗ ngoài đầu nhìn cô chạy hai ba vòng quanh công viên, nó có vẻ cũng đang bận “làm quen” với các cô chó Chihuahua quý phái.

Nhưng Petty chỉ là chó thường, nó bị chó quý tộc ghẻ lạnh. Nó chỉ còn biết cật tiếng kêu ư ử đầy tủi thân...

Lúc Phụng Nhã chạy ra phía xa, một người đàn ông bước tới ngồi xuống cạnh Petty, anh ta đưa cho nó một phần ăn sáng quen thuộc, đây là món mà cậu chủ vẫn thường cho mình ăn đây mà. Petty quẫy đuôi riu rít, nó không nhìn lầm, đây đích thị là cậu chủ đáng kính của nó rồi...

Người đàn ông đó cũng mỉm cười giờ tay ra hiệu im lặng, Petty ngoan ngoãn nằm xuống gặm phần sáng thượng hạng của mình. Từ ngày đi theo Phụng Nhã cho đến giờ, lúc cô vui thì cô cho ăn, lúc cô buồn thì bỏ đi chẳng thấy tâm hơi. Như vừa rồi cô bị giam cả tuần lễ, Petty cũng chịu đói trong nhà cả tuần lễ, dù rằng đói xử không tệ nhưng chó cũng bị sụt cân mà, Petty giờ đây đã từ chàng dũng sĩ hùng mạnh trở thành ma không da rồi.

“Một con chó cũng không lo được, em chăm sóc bản thân thế nào?” - Người nào đó thở dài đầy lo lắng, chậm rãi rời đi.

Lúc Phụng Nhã trở lại là lúc phần ăn đã bị Petty chén sạch, nó kêu ư ử vui vẻ nhìn cô, cô không hề nghi ngờ mà dẫn nó rời khỏi công viên, Phụng Nhã không hề nhìn thấy người nào đó vẫn nhìn theo bóng dáng mình, cho tới khi cô rời khỏi.

Anh không muốn như thế này, không muốn xa cô, nhưng bản thân anh còn không lo được thì làm sao bảo vệ cô gái đó. Cô là sát thủ, là người của xã hội đen, nếu anh biết rõ điều này mà còn cố chấp thì chỉ là tự tay hại cô. Phụng Nhã đối với anh không quan trọng bằng sự nghiệp của mình, nhưng cô lại là người anh muốn bảo vệ.

...

Mấy ngày nay Trịnh Vũ Thần ở nhà Phụng Cơ cũng đặc biệt nhàn nhã, nhờ vậy mà Phụng Cơ không cần ăn thức ăn nhanh do Evan đem tới, cô phát hiện Trịnh Vũ Thần nấu ăn đặc biệt hợp khẩu vị, dần dần Phụng Cơ nhận ra hóa ra trong nhà có mùi thức ăn cũng không tệ...

Hai người không có cuộc sống khá hài hòa, nếu không có đề tài gì thì cô sẽ không mở lời nói chuyện trước, Trịnh Vũ Thần lúc này cũng dần bận rộn với dự án xây dựng công ty riêng nên sau khi ăn sáng là anh đi khỏi nhà. Làm gì thì làm thì tù lạnh và lò vi sóng luôn có dự trữ thức ăn, đúng 11 giờ ??? là Trịnh Vũ Thần sẽ nhắn tin nhắc cô ăn trưa.

Trịnh Vũ Thần: Hôm nay bữa trưa có cá hấp, ăn xong rồi uống một ít măng cầu xây.

Trịnh Vũ Thần: Tối giờ rồi, ở trong bếp có sẵn món sườn nướng em thích đó.

Trịnh Vũ Thần: Không được lười ăn bỏ cừ, đi vào bếp lấy nước ép uống đi.

Trong một tuần này, ngày nào anh cũng kiên nhẫn một cách có quy luật mà gửi tin nhắn cho cô, dù cho tất cả tin nhắn cô đều không trả lời... thói quen này lặp đi lặp lại cho đến nỗi Phụng Cơ cũng quen dần với chuyện này.

Có một hôm cô vào nhà bếp nhưng lại chỉ thấy một phần trứng gà nướng đơn giản thì liền không vui nhũn mảy, đúng lúc lại nhận được tin nhắn, giọng điệu lúc nhắn tin của anh cũng không nghiêm túc.

Trịnh Vũ Thần: Hi hi, thật ngại quá buổi sáng nay anh dậy trễ, chỉ kịp làm gà nướng, ăn đỡ đi, có đói thì lấy sữa chua ăn dặm.

Phụng Cơ bật cười bỏ điện thoại vào túi, ngậm ngùi dọn cơm ra ăn. Trước đây cô rất thường bỏ bữa, nếu quá bận rộn có khi không biết đói là gì thì cả ngày sẽ không ăn. Đám người Phụng Nhã thường đùa là bao tử của Phụng tỷ bị chai, mất cảm giác rồi. Nhưng cô phát hiện cả tuần nay thì hành chính sách thực đơn của Trịnh Vũ Thần, bệnh dạ dày của cô cũng giảm hẳn đi.

Vừa ăn vừa nghĩ tới tin nhắn vừa rồi, sáng nay Trịnh Vũ Thần dậy trễ sao? Chắc tối qua lại thức đêm để làm bảng kế hoạch gì đó, đã mệt mỏi như vậy còn có nấu ăn làm gì? Thật là thích tự làm khổ mình.

Sau khi ăn xong, chén đĩa cô cứ tự nhiên để vào bồn rửa. Phụng Cơ thay bộ đồ rồi ra ngoài, cô không quên để lại phần ăn cho Trương Luyến Tâm.

...

Trong căn phòng chủ tịch rộng lớn, hôm nay có rất nhiều người mang đồ ra vào, Trịnh Vũ Khang đứng một bên chỉ đạo cách bài trí toàn bộ căn phòng. Bảy giờ nơi này, để quốc này đã là của hắn, hắn muốn làm gì thì làm đó, tất cả những đồ vật của Trịnh Vũ Thần đều bị Trịnh Vũ Khang gom bó.

Sau khi tất cả hoàn thành, Trịnh Vũ Khang ngồi vào chiếc ghế chủ tịch mà bấy lâu nay mình luôn hằng ao ước, hắn phải tận hưởng cảm giác đứng đầu một doanh nghiệp lớn là như thế nào.

Mấy ngày nay, Trịnh Phần gọi anh không nghe máy, có nghe thì Trịnh Vũ Khang cũng nhờ thư kí nói khéo một tiếng, hắn không muốn tăng thêm phiền phức nữa, tạm thời án binh bất động trước đã.

Giám đốc sáng tạo mới của công ty do Trịnh Vũ Khang tuyển chọn vào, cậu ta tên là Jale, Jale đưa cho Trịnh Vũ Khang một số giấy tờ rồi nói: “Đây là toàn bộ thông tin về công ty của Trịnh Vũ Thần.”

Trịnh Vũ Khang cầm lấy tài liệu, xem kỹ từng chữ một, hắn phải cho người vớt và lắm mới có được bản sao kế hoạch này từ tay một nội gián do mình gài bên đó. Trịnh Vũ Khang cười khẩy: “Muốn tạo dựng công ty riêng cũng đừng hòng, trừ khi nó không ở trong tầm thị trường của Trịnh Thị còn bằng không tôi quyết không để Trịnh Vũ Thần được yên ổn. Muốn tạo một công ty thì trước tiên phải có đối tác, Jale anh liên hệ với tất cả xí nghiệp may mặc trong nước lẫn ngoài nước, nếu ai dám hợp tác với Trịnh Vũ Thần thì Trịnh Thị sẽ thu mua công ty của người đó.”

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Trương Ánh Quyên mỉm cười nhìn Trịnh Vũ Khang, cô hơi chần chừ không biết có nên bước vào không.

“Anh ra ngoài làm việc đi.” - Trịnh Vũ Khang nói với Jale, cậu ta gật đầu đi ra ngoài.

Trương Ánh Quyên bước vào đem một vài phần ăn được đóng hộp cẩn thận đặt trước mặt Trịnh Vũ Khang, hân hoan dừng bút nhìn cô. Trương Ánh Quyên mỉm cười nói: “Ăn chút gì đi, đây là món em làm đó.”

“Anh không đói.” - Trịnh Vũ Khang thờ dãi rồi đẩy tất cả sang một bên, anh ta tiếp tục phê duyệt vào hợp đồng.

“Vũ Khang, anh cũng nên nghỉ ngơi đi, đừng lại ăn uống một chút đâu có mất bao nhiêu thời gian đâu.”

Trương Ánh Quyên nhìn thấy Trịnh Vũ Khang từ khi lấy được Trịnh Thị thì thời gian hẳn ở bên cô càng ít đi. cô có thể hiểu được, nhưng lại không thể không đau lòng khi nhìn anh ngày càng hốc hác.

“Anh không ăn.”

“Vũ Khang...”

“Em đừng phiền anh nữa, anh bận.” - Giọng Trịnh Vũ Khang gắt lên.

Thái độ của Trịnh Vũ Khang vô cùng xa cách khiến Trương Ánh Quyên đau lòng, cô cố gắng ấn nhẫn đi vòng qua sau lưng anh, bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp hai bắp vai lớn của anh, giọng nói dịu dàng dễ nghe: “Vũ Khang, gần đây anh không đến tìm em...”

“Tại sao anh luôn là người đi tìm em?” - Trịnh Vũ Khang hờ hững nói.

“Thì bây giờ em đã đến tìm anh rồi đây... Vũ Khang, tối mai anh có thể tới gặp cha em được không, ông muốn cùng anh ăn bữa cơm thân mật.”

Trịnh Vũ Khang buông viết xuống, trong lòng thầm cười khẩy, bữa cơm thân mật?

“Ngày mai anh không rảnh, thứ bảy tuần sau đi.”

...

“Vũ Thần, đây là bản thiết kế của tòa nhà chúng ta muốn xây dựng, cậu xem còn chỗ nào muốn chỉnh sửa không?” - Ngô Thành để một bản vẽ lên bàn đây về phía Trịnh Vũ Thần, anh cầm lấy xem xét một chút rồi bỏ lên bàn, ưỡn oải.

“Nói đi.”

Ngô Thành ngơ ra một lúc: “Nói gì?”

Trịnh Vũ Thần nhướn mày: “Anh hai à, tôi là dân thường có biết gì về kiến trúc đâu mà anh đưa tôi cái bản vẽ chẳng chịt như chữ Phạn thế này, thà anh nói tôi nghe còn hơn.”

Đúng lúc này thì Phụng Cơ mở cửa bước vào, nhìn thoáng qua Ngô Thành đang ngồi trong sofa rồi đi vào nhà bếp. Ngô Thành quay sang Trịnh Vũ Thần nhìn anh như thú lạ rồi dè chừng nói: “Hai người...”

Họ sống chung sao? Ôi mẹ ơi, chả trách này giờ Ngô Thành cứ suy nghĩ sao Trịnh Vũ Thần lại có thể tìm nhà nhanh như vậy, hóa ra là nương nhờ Cơ Cơ.

Trịnh Vũ Thần gõ tay lên bản vẽ ý nhắc nhở Ngô Thành tập trung, cậu đang háng vài tiếng rồi nói: “Dự kiến các bộ phận kinh doanh cộng lại thì công trình của chúng ta sẽ là tòa nhà 14 tầng, tôi chỉ nói một số chi tiết cơ bản thôi.”

“Cơ bản quái gì, cậu nói đầy đủ cho tôi, xây nhà mà cậu chỉ nói mấy chi tiết cơ bản còn mấy điểm quan trọng thì sao? Nhờ mà xây lên vài ngày nhà sập đè chết tôi thì sao? Tôi muốn cậu nói cho tôi nghe tất cả, từ cái nền nhà của tầng trệt lên tới trần nhà của tầng 14.”

Ngô Thành bày ra vẻ mặt khổ sở càng làm Trịnh Vũ Thần đắc ý. Đại ca à, nói hết như vậy thì tôi sẽ phải đi mổ họng mất thôi, Trịnh Vũ Thần cậu đúng là muốn hại người, chỉ có đây dọa người khác thì cậu mới đạt được khoái cảm sao? Nhưng nói gì thì nói, ở khía cạnh là bạn thân - bạn chí cốt - anh em sống chết có nhau thì thấy thằng bạn lâu năm vốn luôn bất cần như vậy tự nhiên thay đổi trở nên chuyên tâm hơn, ắt cũng là chuyện vui. Nghĩ vậy nên Ngô Thành không nề hà, trực tiếp đem hết tất cả kiến thức thuyết minh ra một lần, chỉ là... sau đó anh ta mới biết suy nghĩ của mình đơn thuần biết bao.

Kiến trúc nhà cửa có rất nhiều loại nên nói xong cũng mất nửa tiếng, Ngô Thành vẫn háng say nói cho đến khi Phụng Cơ từ bếp cầm ly nước đi ra, thấy một cảnh trước mắt thì thờ dãi bước đến đập nhẹ lên vai Ngô Thành. Anh ta quay qua nhìn cô, còn cô thì hất cằm về phía Trịnh Vũ Thần, Ngô Thành nhìn theo cô thì quả thật suy nghĩ trong đầu anh ta lúc bấy giờ là... muốn - chửi - thề.

“Trịnh - Vũ - Thần!”

Ngô Thành quát lớn đầy phẫn nộ đập bản vẽ lên bàn, này giờ anh ta tốn cả tấn nước bọt vậy mà cái tên, cái tên chết bầm kia làm gì? Trịnh Vũ Thần nằm ườn ra sofa, ôm lấy cái gối dễ... ngủ.

Cái tên chết dầm này!

Trịnh Vũ Thần bị tiếng quát của Ngô Thành làm tỉnh giấc mơ mơ hồ hồ nhìn xung quanh, đối với con giận của Ngô Thành cũng chỉ cười lấy lòng vài cái

rồi nói: “Thật ngại quá, mở kiến thức mà cậu nói tôi nhất thời nuốt không trôi, vòng vo cả buổi trời tôi cũng chả hiểu khi khô gì. Hay là vậy đi, cậu soạn một bản thảo thuyết trình rồi đưa lại cho tôi xem sau.”

“Cậu, cậu...”- Ngô Thành nghiêng răng.

“Cậu gì mà cậu, nghe cho kỹ tôi chỉ nói một lần.- Trịnh Vũ Thần ngắt lời Ngô Thành, ngời dậy nghiêm chỉnh nhìn Phụng Cơ rồi lại nhìn vào bản vẽ, Ngô Thành nghe vậy liền thức thời gạt bỏ ân oán cá nhân sang một bên, anh ta lấy điện thoại bật chế độ ghi âm

Phụng Cơ thấy vậy thì than thầm, dầu biết tốc độ nói lúc ra lệnh của Trịnh Vũ Thần đặc biệt nhanh nhưng Ngô Thành cậu có ần khoa trương tới mức bật chế độ ghi âm để ghi lại không?

Trịnh Vũ Thần cất giọng đều đều.

“Toàn bộ công trình đều phải sử dụng loại gạch Eurotile của các công ty liên doanh trong nước với nước ngoài, nếu thấy cần thiết có thể xem xét nhập khẩu từ Italy hoặc Ấn độ để đảm bảo yêu cầu kiến trúc và thẩm mỹ công trình.”

Ngô Thành rời đi, Phụng Cơ từ trong phòng cầm laptop ra ngồi lên sofa, Trịnh Vũ Thần thì thoải mái lăn ra ngủ ngon lành. Hình như không phải anh có tình làm biếng mà là thật sự mệt mỏi, Phụng Cơ chẳng thấy Trịnh Vũ Thần bận bịu gì, thời gian của anh đa số là ở nhà nhìn máy tính nhưng tại sao hình như mọi công việc anh đều nắm rất rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Dũng Khí Để Đối Diện Quá Khứ (1)

Phụng Cơ lấy tấm chăn khoát lên người anh, Trịnh Vũ Thần nhắm mắt kê đầu lên thành ghế, lúc ngủ có vẻ trong bộ dáng của anh có phần nghiêm túc hơn.

Không hiểu mà xui quẻ khiến gì mà Phụng Cơ lại ngồi xuống bên cạnh nhìn gương mặt yêu nghiệt kia. Vẻ mặt tà mị lúc ngủ vẫn không hề giảm đi chút nào, khóe môi hơi giãn ra như cười như không, mái tóc không được vuốt keo nên vài lọn rủ xuống trán cực kỳ cuốn hút.

Nhìn anh, nhìn đến khóe môi cô nở một nụ cười nhẹ, cô có chút không ý thức muốn chạm vào gương mặt anh tuần kia, Phụng Cơ muốn xem gương mặt đó được làm bằng chất liệu cao cấp gì?

Đối với Phụng Cơ, Trịnh Vũ Thần mãi là một vật thể phát ra ánh hào quang khiến người khác chói mắt. Thế giới của cô đầy mây đen xám xịt, không dám thử, không dám liều, không dám tin tưởng, không dám mềm lòng, không dám yêu đương. Còn anh, thế giới của anh là gì? Sự bông bột, sự tùy hứng, Trịnh Vũ Thần thẳng thắn bộc lộ toàn bộ lớp nguy trang của mình rồi khiến cô không ngừng từ hỏi: Anh là người thế nào?

Phụng Cơ là người rõ ràng, cô không thích mập mờ trong bất kỳ chuyện gì, vì vậy cô lấy hết can đảm để tự thừa nhận với chính mình rằng bức tường thành cô dày công xây dựng trong lòng bấy lâu nay đã vì một người mà sụp đổ, người đó ôn nhu dịu dàng, người đó có lúc rất tà mị cũng có lúc rất trẻ con. Nhưng đó chỉ là bản thân cô, còn người đó... anh ấy thì sao?

“Trịnh Vũ Thần, thời gian của tôi chỉ còn một tháng thôi, nếu sau một tháng mà tôi không lấy được Khóa Kim Cương...”- Phụng Cơ nhỏ giọng, cô biết anh không nghe được nhưng vẫn muốn nói ra: “Theo lệnh chủ thượng thì tôi phải qua Nam Mỹ tiếp nhận địa bàn mới, anh nói... tôi phải làm sao đây?”

Phụng Cơ thở dài sao tự nhiên lại cảm thấy bất lực thế này? Cô đứng lên định rời đi thì bị giọng nói tinh táo suýt dọa cô ngã đi.

Trịnh Vũ Thần cất tiếng vô cùng bình tĩnh nhưng vẫn giữ vẻ ẻo oai: “Vậy thì em tận dụng đi, nếu trong vòng một tháng này em có thể nhớ hết tất cả sở thích cùng thói quen của tôi, tôi sẽ không làm khó dễ mà đưa Khóa Kim Cương cho em. Cơ Cơ, hãy dùng toàn bộ trí nhớ của em để khắc ghi những điều thuộc về tôi.”

Sau câu nói đó Trịnh Vũ Thần thật sự đã ngủ say, còn cô vẫn đứng nhìn anh chăm chú.

...

Trịnh Phần sau khi tịnh dưỡng một thời gian thì cho gọi Trịnh Vũ Khang đến gặp mặt nhưng hẳn kiên quyết viện cớ này nọ tránh mặt bà, cho đến khi Trịnh Phần tìm đến tận Trịnh Thị thì Trịnh Vũ Khang mới chịu gặp mặt.

Bước vào phòng chủ tịch, Trịnh Phần đi đến trước mặt Trịnh Vũ Khang ngồi xuống, bà nghiêm túc nhìn anh: “Mẹ có nghe Vũ Thần nói về bản xét nghiệm gì đó, có thật không?”

“Bản xét nghiệm nào cơ ạ?”- Trịnh Vũ Khang ra vẻ chuyên chú ký tên vào mấy hợp đồng.

Trịnh Phần lạnh nhạt: “Bản xét nghiệm ADN, Vy Khang con giải thích chuyện này, sao Vy Thần lại nói mấy lời kỳ lạ đó, nó nói nó không phải con trai của mẹ.”

Rốt cuộc là sao, đến bây giờ bà vẫn rất mơ hồ.

“Sao có thể như vậy được, không phải con trai của mẹ thì của ai? Mẹ à, lần đó mẹ lạc đường nên hạ sinh nó ngay trên đường phố còn suýt chút khiến mẹ nguy hiểm phải nhập viện khẩn cấp, mẹ không nhớ sao?”- Trịnh Vy Khang chau mày đầy kỳ quặc nhìn bà.

Trịnh Phần im lặng, nhưng rõ ràng thái độ của Vy Thần qua điện thoại hoàn toàn không giống kiểu bông đùa hàng ngày, lần này nó là nghiêm túc, bà vẫn rất nghi ngờ nhìn Trịnh Vy Khang.

Hắn đương nhiên hiểu rõ bây giờ không phải lúc nói ra sự thật, hắn phải tận dụng quân bài lớn nhất đó là mẹ mình để khử trừ một người nguy hiểm trước mắt. Muốn hoàn toàn hạ gục Trịnh Vy Thần thì trước tiên phải đánh đòn phủ đầu lên người bên cạnh anh.

Trịnh Vy Khang đặt bút xuống, tiếp lời: “Mẹ, theo con thấy Vy Thần lần này sai rồi, em ấy không mần tới công lao nuôi dưỡng của mẹ thì thôi đi, thân là con cháu của Trịnh gia lại cầu kết với người ngoài bán đứng Trịnh Thị, thật là không thể chấp nhận được.”

“Vy Khang con nói gì, người ngoài nào cơ?”- Trịnh Phần càng ngày càng mù mịt.

Trịnh Vy Khang thừa dịp tấn công: “Mẹ không biết sao, chính là cô gái lạ xuất hiện bên cạnh Vy Thần trong thời gian gần đây, mẹ xem.”

Trịnh Vy Khang đưa cho Trịnh Phần một tờ giấy, trong lúc bà xem thì hắn nói: “Mẹ, cô gái Cơ Cơ này thực tế là đại sát thủ thiếu chủ của Kim Điều Môn Nguyễn Long Phụng Cơ, cô ta cố tình tiếp cận Vy Thần để thu hết cơ nghiệp của Trịnh Thị chúng ta, Vy Thần chắc là đã bị cô ta thôi miên nên mới bán đứng Trịnh Thị.”

Bàn tay cầm tờ giấy của Trịnh Phần hơi siết chặt lại khiến mảnh giấy nhăn nhúm sau đó rơi xuống đất, trong chốc lát gương mặt đã tràn đầy sự kinh hãi.

“Nguyễn Long Phụng Cơ? Cô ta...”- Trịnh Phần lắp bắp, sắc mặt chuyển sang tái mét, bà không tin nổi vào tai mình, cái họ này dù có qua bao nhiêu năm đi nữa thì bà cũng không quên được.

“Đúng, chính là cô ta đã ở phía sau làm mưa làm gió.”

Trịnh Phần im lặng, bà mím môi rồi lại tận lực nắm chặt tay để lấy lại bình tĩnh.

“Nguyễn Long Phụng Cơ, Nguyễn Long... Vy Khang, chủ thượng của cô ta là ai?”

Trịnh Vy Khang kỳ lạ nhìn bà rồi nói: “Người này trước giờ thần bí, con cũng không rõ, nhưng mẹ à nếu muốn Vy Thần quay lại thì phải làm cho Nguyễn Long Phụng Cơ biến mất.”

Trịnh Phần đứng lên, bước chân chậm rãi di chuyển đến cửa sổ, bên tai bà hình như vẫn còn văng vẳng tiếng cười hồn nhiên của cả hai người lúc chơi đùa bắt trong vườn hoa, tiếng khóc của hai người lúc chị ấy phải ra nước ngoài, niềm vui của hai người khi được đoàn tụ và cả... sự oán hận của chị ấy đối với mình.

“Tuyệt Tuyệt, nếu sao này em phản bội chị thì sao?”

“Ừm... chị sẽ dùng biện pháp tàn nhẫn nhất để đáp trả, sao hả, em có sợ không?”

“Hừ, em ừ sợ nhé, vì em sẽ không phản bội chị đâu.”

...

“Phần, chị cũng không cho em có cơ hội phản bội chị, chị không muốn chúng ta phải đối mặt nhau bằng những ánh mắt xa lạ.”

...

“Phần, mọi người ai cũng nói gia đình chị đạo nhái bán quyền của cha em, cha chị thật sự không có làm vậy... em tin chị đi.”

“Em tin chị, luôn tin chị mà.”

...

“Phần...”

“Đừng gọi tên tôi, bắt đầu từ hôm nay Trịnh Phần và Nguyễn Long Tuyệt sẽ chẳng còn quan hệ gì, tôi nói có cô biết, thứ đồ đạo nhái như cô thì chỗ mà cô nên ở là trong tù chứ không phải đứng ở đây làm dơ mắt tôi, cút đi.”

...

“Mẹ, sao vậy? Mẹ không khỏe sao?”- Trịnh Vũ Khang cảm thấy Trịnh Phần có chút kỳ lạ, hần bước lên nhẹ nhàng đỡ bà ngồi xuống ghế.

Trịnh Vũ Thần thu lại toàn bộ suy nghĩ bất an, nhìn Trịnh Vũ Khang chậm rãi nói: “Vũ Khang con yên tâm, mẹ nhất định sẽ đưa Vũ Thần trở về, con bé Cơ Cơ đó cứ giao cho Lôi với vài thuộc hạ xử lý.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Không Ai Có Thể Tổn Thương Em

Như thường lệ mỗi buổi sáng Trịnh Vũ Thần đều sẽ chuẩn bị điểm tâm trong bếp, có điều hôm nay khi bước vào bếp Phụng Cơ đã bắt đầu cảm thấy không vui khi nhìn thấy có người đã ngồi vào bàn.

Trong bếp, Trịnh Vũ Thần quay lưng bận rộn thái thịt còn Trương Luyến Tâm yên tĩnh ngồi vào vị trí, thấy Phụng Cơ bước vào cô ta thoáng qua nét sợ hãi rồi cúi gằm mặt xuống.

Phụng Cơ nhíu mày, giọng nói có chút lớn tiếng nhìn cô ta rồi lại nhìn sang anh: “Trịnh Vũ Thần anh đừng cho rằng anh muốn làm gì cũng được, ai cho anh đem cô ta ra đây?”

“Ngồi xuống ăn đi.”- Trịnh Vũ Thần cũng ngồi vào vị trí, anh dùng dao chia nhỏ miếng thịt bò ra.

“Anh!”

“Cơ Cơ.”- Trịnh Vũ Thần nâng mắt nhìn cô, ngữ khí của anh rất ôn hòa, chỉ cần anh dịu dàng gọi cô như thế cũng đủ khiến Phụng Cơ bình tĩnh lại, Trịnh Vũ Thần nhìn cô: “Học cách khoan dung với người khác đi.”

Phụng Cơ nở nụ cười nhạt, bị ai. Khoan dung? Hai từ này lần đầu cô nghe thấy, nhưng liệu đây có phải là lúc để cô có chấp không? Cô mệt rồi, hận cũng rất mệt...

Trịnh Vũ Thần kéo ghế nhìn về phía cô mỉm cười, Phụng Cơ chần chờ một lúc rồi ngồi xuống đối diện Trương Luyến Tâm. Cả buổi ăn Không ai nói với ai lời nào, Trịnh Vũ Thần đem phần thịt bò đã cắt ra đẩy về phía cô, bao trùm xung quanh là bầu không khí tĩnh mịch đến dị thường.

Sau khi ăn, Trịnh Vũ Thần đưa Trương Luyến Tâm ra sofa ngồi rồi đưa mắt quay sang nhìn Phụng Cơ, anh bước tới đứng cạnh cô một lúc, anh nghĩ cô sẽ trách anh vì tự tiện đưa Trương Luyến Tâm ra khỏi phòng, anh biết mục đích Phụng Cơ nhốt cô ta trong căn phòng toàn màu trắng đầy bức bách đó thứ nhất là muốn dẫn dắt tâm lý của cô ta thứ hai là không muốn Trương Luyến Tâm nghĩ quẩn, Trịnh Vũ Thần đã quan sát căn phòng đó vài ngày này, anh phát hiện có máy camera giám sát, chắc chắn thuộc hạ của Phụng Cơ luôn để mọi động thái của Trương Luyến Tâm trong tầm mắt.

Nhưng hôm nay anh muốn giu Trương Luyến Tâm giải thoát đồng thời cũng muốn giúp cô từ từ quay lại bản chất thật sự của mình, anh muốn cô đơn thuần là cô gái 20 tuổi bình thường. Nhưng Phụng Cơ bây giờ quá mức tĩnh lặng, khiến anh khó hiểu.

Đột nhiên Phụng Cơ lên tiếng

“Còn nhớ câu chuyện vịt và rồng của tôi không? Là thật đấy, vịt chính là tôi rồng cũng là tôi. Vịt con lúc đầu luôn muốn hóa thành thiên nga, tôi cũng vậy... từ nhỏ, từ lúc ý thức được mình đang sinh tồn ở đâu thì tôi đã được dạy rằng thế giới này xấu xa ra sao, nghiệt ngã thế nào, lòng dạ con người là thứ còn đáng sợ hơn cả quỷ thần. Nhưng tôi không tin điều đó, vì ít ra bên cạnh tôi còn có một Hà Tư Đình.”- Phụng Cơ nhìn Trịnh Vũ Thần chậm rãi nói từng chữ một.

Anh đứng cạnh nghiêm túc nhìn cô, im lặng... Trịnh Vũ Thần biết đây là lần đầu tiên cô nói ra câu chuyện luôn khiến mình dằn vặt. Nhìn bộ dáng bị thương đến yếu ớt của cô anh cảm thấy rất đau lòng, chỉ muốn bước lên ôm lấy cô mà thôi.

Phụng Cơ, tôi luôn chờ một ngày em đủ can đảm để nói ra mọi chuyện, đủ dũng khí đối mặt với vết thương của mình.

Phụng Cơ thờ dãi, hơi thở cũng có chút run rẩy: “Tư Đình vừa là anh trai, vừa là người tôi thích, bất cứ lúc nào anh ấy đều đứng ra bảo vệ tôi, anh ấy đối tốt với tôi đến nỗi tôi đã gần như muốn được gả cho anh ấy, nói ra thì có chút buồn cười nhưng thật sự lúc đó tôi đã nghĩ như vậy. Mọi chuyện ngày hôm nay sẽ không xảy ra nếu cô ta không xuất hiện.”- Cô nhìn Trương Luyến Tâm đang ngây ngốc ngồi ở sofa lẩm nhẩm bài hát.

“Từ lần đầu tiên Tư Đình cứu Trương Luyến Tâm ở hội chợ, anh ấy hình như rất nhớ về cô ta, anh ấy cũng không quan tâm tôi như lúc trước nữa...”

Trương Luyến Tâm vốn dĩ là con gái họ Trương giàu có, quyền lực bậc nhì thành phố, Tư Đình không dám mơ mộng nhiều nhưng hình như suy nghĩ này không do anh điều khiển. Lần thứ hai gặp lại Trương Luyến Tâm đã khiến Tư Đình hoàn toàn mất hồn, anh bắt đầu chênh vênh nhiệm vụ, bỏ bê tổ chức khiến Nguyễn Long Tuyết để tâm tới chuyện này. Sau một thời gian, Trương Luyến Tâm và Hà Tư Đình ngày càng thân mật hơn, cho đến khi...

Ánh mắt Phụng Cơ đột ngột ảm lên tia tàn nhẫn, ngữ khí lạnh lẽo như muốn đâm thủng một sinh mạng: “Cho đến khi ba con tiện nhân kia biết đến chuyện

này, luật lệ của nhà họ Trương là rể phải môn đăng hộ đối, bọn chúng vì muốn chiếm lấy sản nghiệp muốn loại bỏ đi trở ngại lớn nhất là Trương Luyến Tâm nên cố tình giả mạo hẹn Tư Đình và Trương Luyến Tâm cùng một địa điểm để lão già Trương Sa có thể bắt quả tang. Nhưng cuối cùng nhà kho đó phát nổ, tôi chạy tới đó không kịp, tôi chỉ thấy trong đám lửa lớn Tư Đình đã liều mạng che chắn cho cô ta, anh ấy cố hết sức đẩy cô ta ra khỏi đám cháy, anh ấy, anh ấy...”

Nhìn thấy vẻ mặt cô càng lúc càng tệ, Trịnh Vũ Thần nhìn không được bước lên ôm lấy cơ thể đang run rẩy của cô.

“Đừng nói nữa, tôi hiểu rồi.”

Hóa ra đây không chỉ là nỗi đau mà còn là ám ảnh tâm lý, nếu không sao lúc nhắc đến chuyện này tâm trạng của cô không hẳn là đau lòng, mà Trịnh Vũ Thần chỉ nhìn thấy được, sự hoảng sợ, kinh hoàng và ám ảnh.

Một người đứng nhìn người thân của mình bị bom nổ chết trước mặt mình, dù có tâm lý mạnh mẽ thế nào đi nữa, chắc gì không để lại một ám ảnh. Mà Phụng Cơ trước giờ luôn đem ám ảnh này ra dằn vặt mình, cô mặc nhiên đem nó trở thành thù hận để có thể giải tỏa sự bất lực trong lòng. Cô muốn mình trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ rồi thì cô có thể bảo vệ người mình yêu thương.

Phụng Cơ lắc đầu, giọng nói run rẩy: “Tôi muốn nói ra, ít nhất...”- Phụng Cơ ngăn đầu, không hề phản kháng mà mặc kệ để anh ôm cô: “Trịnh Vũ Thần, tôi cảm thấy anh là người thích hợp để tôi có thể kể ra chuyện này.”

Thật ra hai năm nay cô rất mệt, hóa ra hận cũng không vui về gì, cô chỉ chờ một ngày mình có thể bước ra được cái cuộc sống tanh máu này.

“Lúc đó chủ thượng đã nói toàn bộ mọi việc với tôi, bà nói chính nhà họ Trương bày mưu hãm hại Tư Đình vì vậy tôi mới giết từng người một trong số bọn họ. Đầu tiên tôi bắt Trương Luyến Tâm, tôi không giết cô ta là vì đã hứa với Tư Đình, tiếp theo là Trương Thanh Thanh, cô ta thích ăn chơi, thích hút chích được thôi trong giây phút cuối cùng của cuộc đời tôi đã cho cô ta tại nạn, cuối cùng Trương Thanh Thanh chết vì dùng thuốc lắc quá liều, hoàn toàn là một tai nạn.”

Năm đó cũng là lần đầu cô giết người, cảm giác rất khủng hoảng.

Trịnh Vũ Thần kinh sợ không phải vì cách thức cô dùng để giết người bởi anh cũng từng chứng kiến không biết bao nhiêu về lòng dạ con người, nhưng anh kinh sợ là vì thái độ lạnh lùng ẩn giấu sự bất lực của cô.

“Có thật là vì Hà Tư Đình nên em mới không giết Trương Luyến Tâm? Hay là trên thực tế em vốn hiểu rõ Trương Luyến Tâm không đáng chết, cô ta yêu Hà Tư Đình mà Hà Tư Đình cũng có tình cảm với cô ta.”

“Không phải.”- Phụng Cơ có chút nóng nảy trả lời: “Cô ta quả thật không đáng chết nhưng Tư Đình không yêu cô ta, anh đừng nói bậy.”

Trịnh Vũ Thần cười khổ, vẫn là thái độ u mê này, Hà Tư Đình ơi Hà Tư Đình, trong giây phút cuối cùng cậu vẫn không nói với Phụng Cơ rằng cậu yêu ai, cậu cho cô ấy hy vọng rồi lại gián tiếp biến cô ấy thành sát thủ giết người không chớp mắt. Tuy tôi không phải cậu, nhưng tôi biết tâm tư cậu vốn dĩ không thuộc về Phụng Cơ, chỉ đáng tiếc cô gái này đối với chuyện này vẫn cố chấp không thừa nhận.

Thật khiến người khác vừa đau xót vừa tức giận.

Phụng Cơ thấy anh im lặng thì nói tiếp: “Tiếp theo đó là Trương Duệ Tiết, tôi vốn là định năm sau mới giết cô ta, nhưng do bản thân cô ta quá hấp tấp, buổi trưa hôm Trương Thanh Thanh xảy ra chuyện cô ta liền sáp nhập cổ phần của Trương Thanh Thanh vào cổ phần của mình, điều này làm tôi có cảm giác như tôi vừa giúp con tiện nhân đó một việc lớn vậy. Trương Duệ Tiết thích boi lội, được rồi tôi sẽ cho cô ta tại nạn, tôi chỉ cần giờ một chút thủ đoạn trong đồ uống của cô ta, lúc cô ta boi lội sẽ đột ngột đột quỵ, chết do tai nạn. Vậy là trong ngày 19 tháng 12 của một năm, Trương gia xảy ra hai vụ tai nạn rất hợp lý.”

Ba chữ cuối cùng được cô thốt ra một cách chậm rãi, Phụng Cơ nâng mắt, cả người hơi dịch ra xa một chút nhìn Trịnh Vũ Thần: “Không phải anh chơi thân với cảnh sát sao? Không phải anh vẫn luôn tò mò về chuyện án mạng 19 tháng 12 sao? Tôi cho anh biết hết rồi, anh định làm gì tiếp theo? Kêu cảnh sát bắt tôi?”

Trịnh Vũ Thần nheo mày trở về bộ dáng cà lơ phất phơ, anh lui ra sau rồi ngồi lên bàn ăn đối diện cô, ngữ khí ôn hòa: “Em sợ à?”

Phụng Cơ bật cười nhưng giọng không hề lộ rõ sự vui vẻ: “Anh biết không, chỉ bằng ba chữ đó của anh đã khiến tôi muốn phi đao rồi.”

Trịnh Vũ Thần thu lại nụ cười, anh bước lên gần cô, đương lúc Phụng Cơ không đề phòng thì anh đã nhấn người xuống, hai tay chống lên bếp, gương mặt cận mặt cô, âm thanh tà mị: “Tôi đã từng nói, em là một sự tồn tại đặc biệt, vì vậy ngoại trừ tôi, người khác muốn tổn thương em e là một chuyện rất khó.”

“Cơ Cơ, em là sát thủ ắt hẳn sẽ biết xã hội vốn dĩ có những chuyện không nằm trong phạm vi của cảnh sát, huống hồ Kim Điều Môn mỗi năm cũng cung phụng không ít cho ngài cảnh sát trưởng Anselme, cho dù tôi bắt em giao cho cảnh sát thì có cho vàng bọn họ cũng không dám làm gì em”

Phụng Cơ im lặng có chút bối rối giờ tay muốn đẩy anh ra như anh lại cúi người càng áp sát cô hơn, mặt anh cọ cọ vào gương mặt nhỏ của cô, giọng nói đầy mê hoặc: “Cơ Cơ, trong một tháng này em phải nghe lời tôi, quan tâm đến tôi, nhìn về phía tôi, tôi sẽ không làm khó dễ mà giao Khóa Kim Cương cho em.”

...

“Phu nhân, bà tìm gì thế?”- Lôi vừa bước vào thì kinh hoàng nhìn căn phòng bị Trịnh Phần bới tung cả lên, đồ trên kệ sách cũng rơi xuống, chiếc máy laptop thường dùng cũng bị bà tháo tung các vì mạch ra.

Trịnh Phần không trả lời, tiếp tục tìm kiếm, quay qua quay lại một lúc, trên gương mặt hiện từ dần mất bình tĩnh, bà tức giận hét lên rồi cầm chiếc laptop quăng mạnh về phía vách tường khiến nó vỡ tung tóe.

“Phu nhân, có chuyện gì vậy? Đừng kích động coi chừng bệnh tình bộc phát.”- Lôi nóng ruột bước lên đỡ bà, người bị bệnh tim đặc biệt là suy tim thì không nên kích động.

“Tránh ra, cút ra ngoài!”- Trịnh Phần hất tay Lôi, hét lớn.

“Phu nhân bà...”

Lôi im lặng lui ra sau vài bước rồi đi ra ngoài. Trịnh Phần mệt mỏi ngồi xuống ghế, quá kinh khủng...

Vừa rồi lúc bước vào phòng bà đã nhìn thấy, trên tường, trên cửa, trên kệ sách thậm chí máy tính cũng bị hack. Mà nội dung toàn là hình ảnh về vụ thảm sát trong tù của bác trai, những bức ảnh nude của bà, trong ảnh là một khung cảnh kích tình, bà và người đó trần như nhộng quần lấy nhau...

Trịnh Phần vô đầu, đầy đầu là chuyện ở quá khứ, bà rất muốn hét lên, rất muốn đi tìm chị ấy.

“Nguyễn Long Tuyết, chị muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Điều Tra

Trong quán bar toàn là hương rượu mờ ảo nhẹ nhàng phảng phất tựa như thứ độc dược làm mê hồn người, Hồ Như Thủy đau lòng tu hết ly rượu lớn rồi ra hiệu cho phục vụ rót thêm.

Phục vụ nam thấy cô ta đã say thì chần chừ, cô gái này lúc vào đây liền như kẻ điên mà uống rượu, nếu lỡ cô ta chết ở đây thì sẽ không hay.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Rót rượu đi.”- Hồ Như Thủy quát người phục vụ. Cô ta muốn say, say rượu rồi thì có thể quên đi người đàn ông đó, nhưng sao càng uống cô ta lại càng nhớ anh?

“Chuyện này... tiểu thư cô uống quá nhiều rồi.”- Phục vụ có chút lo lắng nhìn cô gái kia.

Hồ Như Thủy cười khẩy, cất giọng lớn tiếng: “Bây giờ ngày cả phục vụ quán bar cũng dám chống đối tôi, có biết tôi là ai hay không? Mau, rót rượu cho tôi.”

“Chuyện này...”- Người phục vụ khó xử, một lúc lâu cũng không hề bước lên.

Ở phía xa, Quang Sẹo bắt đầu chú ý đến bên này, hắn quay qua một vài thuộc hạ dặn dò rồi tiến về phía quầy bar.

“Có chuyện gì?”- Âm thanh nghiêm túc của Quang Sẹo vang lên, người phục vụ thấy anh tới thì nhanh chóng nói.

“Anh Quang, cô gái này uống quá say rồi nhưng không chịu ngừng...”

Quang Sẹo giơ tay ra hiệu cho phục vụ rồi đi sau đó đến bên cạnh Hồ Như Thủy, lạnh nhạt nói: “Tiểu thư, cô nên nghỉ uống thì hơn.”

“Anh là ai?”- Hồ Như Thủy nắc cục một cái, đôi mắt lim dim nhìn người trước mặt.

“Tôi là quản lý ở đây?”

“Quản lý thì lớn lắm sao? Low Go Go này làm ăn kiểu gì vậy, anh muốn bao nhiêu tiền cũng được, đem hết rượu ra đây.”- Hồ Như Thủy vung tay ném một xấp tiền lên bàn.

Quang Sẹo chau mày nhìn cô ta, âm thanh bực bội: “Có tiền là lớn lắm sao? Quy định là quy định, phiền cô ra về cho.”

Hồ Như Thủy cười lớn vài tiếng rồi đứng lên, bước chân loạng choạng suýt chút nữa là té, cô ta nín lấy vai của hắn để giữ thăng bằng, vừa cười vừa nói: “Tôi có tiền, tiền có thể mua được quy định.”

Quang Sẹo hát tay cô ta ra rồi quay lưng định bước đi, hần ghét con gái uống rượu đặc biệt là ghét mấy cô gái vừa không có bản lĩnh vừa thác loạn ăn chơi.

Quang Sẹo vừa đi được hai bước thì nghe phía sau 'Bịch' một tiếng quay lại đã thấy Hồ Như Thủy nằm dài trên sàn nhà say đến bất tỉnh nhân sự. Quang Sẹo giờ tay ra hiệu cho thuộc hạ bước lên lời cô ta ra ngoài nhưng sau đó lại nghĩ lại, hần lại ra lệnh đưa cô ta vào phòng nghỉ.

...

Cả ngày Phụng Cơ cứ ngồi trong phòng không nói chuyện với ai cũng không ra ngoài khiến Trịnh Vũ Thần có chút lo lắng. Để điện thoại lên bàn, hôm nay anh biết được giữa họ Trương và cô có mâu thuẫn gì, nhưng mà anh cảm thấy có vài điểm rất đáng nghĩ. Thứ nhất là Nguyễn Long Tuyết, con người này khiến anh luôn cảm giác được bà ta có liên quan đến mình theo một cách nào đó, hơn nữa bà ta còn rất tàn độc. Thứ hai, là Nguyễn Long Tuyết ra lệnh Phụng Cơ giết Trương Thanh Thanh và Trương Duệ Tiết nên cô mới nhất thời dùng sự đau lòng mà biến nó thành thù hận, có thể nói đầu tiên Nguyễn Long Tuyết nhắm vào họ Trương, sau đó bà ta lại giao cho Phụng Cơ nhiệm vụ lấy đi Khóa Kim Cương hồng thấu tím Trịnh Thị, vậy... giữa Trịnh Thị, Trương gia và "Nguyễn Long" phải chăng có một mối xích nào đó.

Trịnh Vũ Thần xoay cốc nước lạnh trong tay tạo nên tiếng động nhỏ, nếu như suy đoán trên là thật vậy mọi chuyện đều bắt nguồn từ Nguyễn Long Tuyết. Anh không quan tâm đến bà ta hay câu chuyện bí mật kia, anh chỉ cảm thấy rất xót xa cho Cơ Cơ, thế giới của cô quá đen tối, quá mạo hiểm khiến anh không đành lòng. Khi nghe cô nói mình chỉ có một tháng để lấy được Khóa Kim Cương Trịnh Vũ Thần quả thật tức giận đến nỗi muốn ngồi dậy để truy hỏi cô rằng cô muốn xa anh như thế sao?

Thế nhưng anh có tư cách gì làm như vậy? Chẳng phải cô gái đó luôn xem anh là một nhiệm vụ cần phải hoàn thành sao, chẳng phải cô gái đó trước giờ chỉ nghe lời chủ thượng thôi sao, nếu như Nguyễn Long Tuyết ra lệnh thì cô ấy cũng sẵn sàng nổ súng về phía anh. Nghĩ đến đây, vị trí nào đó trong lòng ngực lại đau nhói, Trịnh Vũ Thần siết chặt tay nhìn về phía cửa phòng cô.

Điện thoại trên bàn reo lên, đầu dây bên kia vang lên tiếng nói nghiêm túc: "Vũ Thần xin lỗi khi này đang họp nên không nghe điện thoại được."

"Thiên Phúc, cậu giúp tôi điều tra xem Trịnh Thị trước kia có liên quan gì đến tập đoàn Nguyễn Long hay không."

Đặng Thiên Phúc là thanh tra cao cấp của sở cảnh sát, anh ta nghe vậy thì khó hiểu: "Trịnh Thị? Muốn biết chuyện về Trịnh Thị thì cậu đi hỏi đi Trịnh đi."

"Đừng nhiều lời, mau làm đi, có tin gì thì gửi qua email cho tôi."- Trịnh Vũ Thần mất kiên nhẫn.

Đặng Thiên Phúc thờ dãi sau đó tắt máy, Trịnh Vũ Thần cũng một mõi xoa mi tâm. Anh bước đến trước cửa phòng cô, bây giờ anh rất muốn biết cô đang làm gì, có khóc không hay là chết lặng đi rồi. Nếu là anh, nếu như bắt anh nhớ lại chuyện cũ thì chẳng khác gì đem tâm trí anh đi lãng trí đau đớn. Trịnh Vũ Thần hiểu tâm trạng của cô bây giờ. Cô là con gái, một cô gái mới lớn chỉ có 20 tuổi nhưng những chuyện cô trải qua có thể so với những người 40 tuổi.

Điều này thôi thúc anh muốn xông vào ôm cô vào lòng, cứ như hôm ở bệnh viện, để cô phát tiết hết tất cả.

Khi nhớ tới chuyện đó Trịnh Vũ Thần chợt nhớ đến nụ hôn kia, lúc đó vì thấy Phụng Cơ có chút mất bình tĩnh nên anh mới hôn cô cốt yếu là để cô tỉnh táo lại nhưng không thể lý giải nổi vì sao ngay sau đó chính anh cũng đánh bay sự tỉnh táo của chính mình. Trịnh Vũ Thần có thể cảm thấy hương thơm thanh khiết từ cô, có thể cảm nhận được đôi môi mềm mại của cô hơn nữa ngay bây giờ chính bởi vì suy nghĩ này khiến anh bắt đầu rạo rức.

Bàn tay to lớn chần chờ một chút rồi giờ lên định gõ cửa thì ngay lập tức cánh cửa mở ra, Phụng Cơ bước ra ngoài nhìn anh với vẻ kỳ lạ rồi nói: "Có chuyện gì?"

Trịnh Vũ Thần thu tay lại cười cười: "Hôm nay có chương trình ti vi rất hay, muốn gọi em ra xem."

...

"Đặt cô ta nằm xuống đó đi."- Quang Sẹo ra lệnh với thuộc hạ, hai người đàn ông tranh thủ đặt Hồ Như Thủy nằm xuống chiếc giường lớn.

"Anh Quang, còn chuyện gì không?"

"Không, ra ngoài đi."

Hai người gật đầu rồi ra ngoài, Quang Sẹo cũng định rời đi nhưng đúng lúc này cô gái nằm trên giường bắt đầu cọ quậy, cái miệng nhỏ lí nhí: "Nước, đem nước lại đây..."

Thật là, trong lúc say rượu cô ta vẫn không quên mình là người có tiền mà ra lệnh người khác. Quang Sẹo bực bội bước lên rót một ít nước lọc rồi đỡ cô ta lên, Hồ Như Thủy tựa vào người hần ngoan ngoãn tu hết một ly nước lớn.

Quang Sẹo đặt ly lên bàn rồi diu cô ta nằm xuống nhưng không thể, Hồ Như Thủy như con bạch tuột bám chặt vào người hần, hai tay cô ta vòng qua thắt lưng hần. Quang Sẹo cau chặt hàng mày, bàn tay dùng sức gỡ tay cô gái kia ra.

"Này cô!"- Giọng nói Quang Sẹo có chút cáu gắt. Có trời mới biết sức lực của cô gái này mạnh đến cỡ nào.

Quang Sẹo mất kiên nhẫn bất chấp Hồ Như Thủy đeo mình cỡ nào, hần đứng thẳng người nhưng ngay sau đó một chuyện khiến hần không tin được xảy

ra. Hồ Như Thủy khẽ chuyển người, đôi tay giựt một cái đã khiến hần mắt thẳng băng ngã nhào xuống giường còn cô ta thì lại xem hần là gối ôm mà kê đầu lên ngực hần ngủ.

“Cái cô này, mau buông ra!”- Quang Sẹo gắt giọng.

“Vỹ Thần, Vỹ Thần...”- Âm thanh say mê của người con gái trong ngực vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Giao Dịch (1)

“Cái này là cái quái gì vậy? Anh, nói chương trình rất hay, là cái này à?”- Phụng Cơ neho mảy nhìn ti vi rồi lại nhìn anh, một chương trình rất hay mà anh nói là hoạt hình siêu nhân sao? Có thể đừng trẻ con như vậy không?

“Sao, nó rất hay, Cơ Cơ em xem anh đã mua một ổ CD hoạt hình, có thể từ từ xem.”- Nói rồi Trịnh Vỹ Thần quay qua lấy một túi đồ đồ ra, hơn hai mươi cái đĩa hoạt hình.

“Anh có thể đừng ấu trĩ vậy không?”

“Em có thể đừng nhàm chán vậy không?”- Anh trả lời khiến cô đứng hình.

“Tôi nhàm chán? Dựa vào đâu anh nói như vậy?”

Trịnh Vỹ Thần vận nhỏ ti vi xuống rồi quay qua nhìn cô, giọng anh có chút chế giễu: “VẬY anh hỏi em, em có từng chơi trò chơi ở công viên giải trí không?”

“Không!”

“Em có từng nói đùa không?”

“Không!”

“Em có từng làm việc không có giờ giấc không?”

“Không!”

“VẬY còn không chịu là nhàm chán.”

“Tôi...”- Phụng Cơ tức giận cắn môi nhìn Trịnh Vỹ Thần, quả thật là cô hơi nhàm chán nhưng cô cứ có cảm giác vừa rồi mình đang rơi vào cái bẫy của anh vậy.

Còn Trịnh Vỹ Thần thì thoải mái cười, tiếp tục chăm chú xem ti vi của mình. Phụng Cơ tức tối giành lấy điều khiển khiến Trịnh Vỹ Thần chau mày không vui, cô nhếch môi nhìn anh: “Chương trình này chỉ giành cho con nít xem thôi, anh đừng nói với tôi là anh già thể xác trẻ tâm hồn.”

“Cơ Cơ, đang tới đoạn gay gấn, người sát sắp giải cứu thế giới rồi, em đừng gây sự nữa.”- Trịnh Vỹ Thần thấy cô có vẻ định chuyển kênh thì lo lắng.

Phụng Cơ hài lòng nhìn bộ dáng bây giờ của Trịnh Vỹ Thần, con tức trong lòng cũng giảm đi phần nào, cô chậm rãi cầm điều khiển tùy tiện bấm một cái nhưng ánh mắt thì cứ chăm chăm vào vẻ mặt hệt hăng của anh.

Nhưng điều làm Phụng Cơ thấy lạ là sao từ vẻ hệt hăng Trịnh Vỹ Thần lại đổi sang vẻ ngạc nhiên rồi anh nhìn cô đầy hứng thú. Lúc Phụng Cơ chưa thể hiểu nổi thì từ ti vi truyền ra âm thanh rền rĩ của phụ nữ đầy mờ ám, sắc mặt cô sa sầm chậm rãi quay lại nhìn ti vi, trên màn hình là bộ phim Mỹ nóng bỏng, người đàn ông và người phụ nữ không một mảnh vải che thân quấn lấy nhau trên giường, theo những động tác đầy tình thú của họ truyền ra những âm thanh va chạm đầy cảm dỗ.

“Hóa ra em 'già tâm hồn' thế này à?”- Trịnh Vỹ Thần không mấy hứng thú với cảnh nóng trên màn hình, ngược lại anh có vẻ hứng thú với vẻ mặt pha đầy màu sắc như bảng pha màu của Phụng Cơ hơn.

“Không, không phải kênh này...”- Phụng Cơ vừa thẹn vừa giận định chuyển kênh thì điều khiển trong tay cô bị Trịnh Vỹ Thần giật lấy, anh ném điều khiển ra phía xa rồi thản nhiên cười.

“Em không cần che giấu bản thân mình, nếu khát khao như vậy thì tôi không có ý kiến, em cứ xem đi.”

Phụng Cơ nghiêng răng quay qua anh: “Trịnh Vỹ Thần anh là đang cố tình trêu tôi?”

Trịnh Vỹ Thần vẫn không đổi sắc mặt: “Oan quá Phụng tỷ, vừa rồi anh xem hoạt hình em lại nói anh trẻ con, vì vậy anh định cùng em xem chương trình giành cho người lớn mà thôi.”

“Anh, Trịnh Vỹ Thần anh!...”- Phụng Cơ không biết mắng gì, cô chỉ nghe thấy tiếng rên gọi tình của diễn viên trong phim ngày càng lớn, tiếng da thịt va chạm ngày càng to.

Trịnh Vỹ Thần buồn cười nhìn cô, anh còn tưởng là cô là Phật sống sớm đã không còn cảm giác với mấy chuyện này từ lâu rồi, hôm nay nhìn thấy biểu cảm lẫn lộn của cô anh mới nhận ra rằng hóa ra Phụng tỷ cũng biết mắc cỡ.

“Em đừng gọi tên anh trong hoàn cảnh này, anh sẽ xem là em đang 'mời' anh đó.”

“Trịnh Vỹ Thần anh... lưu manh!”- Cô chỉ hận mình không thể đứng lên tát xéo mồm cái tên đàn ông thói này, Phụng Cơ tức giận đứng dậy định đi vào phòng thì bị Trịnh Vỹ Thần kéo lại, cả người cô ngã xuống ghế sofa, đáng thẹn hơn là cô lại ngồi trên đùi anh.

Trong chốc lát cô thấy rõ đầu mày hơi chau lại của Trịnh Vỹ Thần, ánh mắt anh dần trở nên thâm thúy nhìn cô.

Âm thanh kích tình của hai diễn viên ngày càng dữ dội, một màn trong ti vi tràn ngập khoái cảm.

Phụng Cơ muốn đứng lên...

“Ngồi yên.”- Âm thanh trầm thấp có chút kiềm nén của Trịnh Vỹ Thần vang lên.

Phụng Cơ vốn dĩ chưa từng rơi vào cái hoàn cảnh éo le như thế này nên chẳng biết xử lý thế nào, cô vẫn bỏ ngoài tai lời anh nói, cạo quấy muốn đứng lên.

“Ngồi yên dùm một cái đi.”- Giọng Trịnh Vỹ Thần có chút lớn hơn, vừa như là tức giận vừa như là khổ sở.

Phụng Cơ cũng ngoan ngoãn làm theo, dù sao thì địch bất động ta bất động. Nhưng âm thanh trên ti vi cùng những tư thế đa dạng của cặp diễn viên vẫn không có dấu hiệu dừng lại, cô còn nghe thấy tiếng cầu xin thống khổ của nữ diễn viên.

“Sâu hơn, đi sâu vào... a!”

“Anh thật tuyệt vời!”

“Ừm, mạnh lên nào.”

Mặt cô nóng ran, cắn chặt môi để ngăn mình không suy nghĩ bậy bạ.

Phụng Cơ ngày càng cảm thấy nguy hiểm, ngay sau đó cô nhận ra Trịnh Vỹ Thần đã vùi đầu vào cổ cô, hai cánh tay rắn chắc vòng qua eo cô, anh thở dài trông có vẻ có gì đó rất khó chịu, sau đó anh đặt cô xuống bên cạnh.

“Em đi ngủ đi, ba cái phim này nếu xem tiếp sẽ rất nguy hiểm.”

Nói rồi đứng lên đi vào nhà tắm, Phụng Cơ liền chạy đi nhặt điều khiển rồi tắt ti vi, cô thở phào, vừa rồi thật là căng thẳng, cô ngồi trên đùi anh nên có cảm nhận được có thứ gì đó cộm cộm cứ cọ xát vào mông mình.

Anh nói 'nguy hiểm' là ám chỉ cái đó sao?

Phụng Cơ đứng lên, chạy nhanh vào phòng đóng sầm cửa, đúng lúc đó Trịnh Vỹ Thần từ phòng tắm bước ra thấy vậy cũng chỉ biết cười trừ.

...

Hôm nay trong tổ chức có một cuộc giao dịch thực hiện lúc giữa đêm, tất cả đều phải thức trắng đêm để chuẩn bị. Mà Phụng Nhã có vẻ là người khổ sở nhất, bởi vì không có Thiết Hạo và Phụng Cơ nên tất cả công việc vốn dành cho ba người chỉ huy lại dồn hết vào người cô ta.

Địa điểm giao dịch là ở một kho hàng bỏ hoang phía đông thành phố, bao bọc xung quanh là bìa rừng hoang vu.

“Đã bảo anh không cần đưa tôi đi.”- Phụng Cơ khuấy ly cà phê trong tay, đưa mắt nhìn anh.

Trịnh Vỹ Thần tựa lưng vào gốc cây, cũng lười phải trả lời cô. Đáng lý ra anh ngủ rồi, nhưng cứ hề nhắm mắt là cứ cảm giác tay mình đang lướt trên da thịt mềm mại của Phụng Cơ, cảm giác này khiến anh trần trọc mãi cho đến khi phát hiện cô muốn rời khỏi nhà, anh đành kiên quyết chờ cô đi.

Trịnh Vỹ Thần biết chuyện của mấy tổ chức phi pháp như Kim Điều Môn không thể tùy tiện để người ngoài biết được, nhưng có vẻ như Phụng Cơ lại không hề kể thị chuyện anh là người ngoài, ngược lại anh có thể thấy, cô đang mất tự nhiên...

“Yên tâm, tôi không nghe, không thấy gì.”- Trịnh Vỹ Thần cười như không cười nói.

Cô liếc anh một cái: “Ai mà biết được anh.”

Vừa nói Phụng Cơ lại bắt đầu cảm thấy hối hận vô cùng, nói như vậy chẳng khác nào cô đang ám chỉ một màn ái muội khi nãy. Kỳ thật nhớ tới cảm giác lạ lạ lúc đó cô chỉ muốn tìm một cái hố chui xuống, mà nãy giờ anh đứng đối diện nhìn cô chăm chăm khiến cô gần như mất tự nhiên.

Trịnh Vũ Thần bật cười, tựa hồ như đã nhìn thấu suy nghĩ của Phụng Cơ: “Chính anh cũng không biết được anh nữa.”

Nói rồi anh hài lòng nhìn bộ dáng cạn lời của ai đó, giờ phút này anh thật muốn mình ích kỷ một chút mà chọc tức cô.

Thiết Hạo từ xa đi tới, vừa nhìn thấy Trịnh Vũ Thần thì liền như gặp kẻ thù, bước chân chậm rãi cẩn thận. Thấy bộ dạng đề phòng của hắn, Trịnh Vũ Thần cũng không quan tâm gì, Thiết Hạo bước đến khoát vai Phụng Cơ.

“Phụng tỷ, chuyện gì đang xảy ra đây? Cô lại để một người không liên quan đến đây, có biết là rất nguy hiểm không?”- Âm thanh không hề kiêng nể của Thiết Hạo vang lên, ngoài mặt khiển trách Phụng Cơ nhưng thật chất lại có ý đuổi khách.

Phụng Cơ trở lại trạng thái lười nói chuyện, cô chẳng buồn để ý đến mấy lời chăm chọc của Thiết Hạo, bây giờ cô chỉ quan tâm cách mà Phụng Nhã điều hành buổi giao dịch sắp diễn ra, chăm chú đến nỗi quên hất tay hắn ra.

“Thiết Hạo phải không, vấn đề này thì e là một người thiếu EQ như cậu rất khuyết thiếu. Để tôi giảng cho cậu biết, đây gọi là lòng tin, à mà nói cho cậu hiểu thì mất thời gian lắm, cậu ngoại trừ ham tiền thì đâu có hiểu cái gì khác.”

Trịnh Vũ Thần không hiểu suy nghĩ của cô, anh nheo mày nhìn cánh tay của Thiết Hạo đang ôm lấy bờ vai của cô, một sự buồn bực truyền đến khiến đầu mày anh chau lại. Đáng giận hơn là cô lại không hề mấy may né tránh sự đụng chạm thân mật của tên đàn ông kia, không lẽ cô và tên này thân như vậy?

Phụng Cơ tựa hồ bị chọc cười, cô tuy không nhìn anh nhưng khóe môi lại nâng lên một đường cong tuyệt đẹp. Thấy Phụng Cơ cười Thiết Hạo lại càng bức xúc, cũng lớn lên với cô nhưng kể từ năm Tư Dinh mất thì thứ tồn đọng trên gương mặt của Phụng Cơ không còn là nụ cười ngọt ngào đầm ấm nữa, mà là một cái nhếch môi máy móc và tàn nhẫn.

Cách đây một thời gian, Evan từng nói với anh ta, cậu ta nói đã nhìn thấy Phụng tỷ cười, ở sân bay Phụng tỷ đã cười, nở rộ như đóa hoa bị đóng băng lâu ngày được tưới nước, băng đã tan và nước ấm chảy tới.

Thiết Hạo nghe vậy liền mĩa mai cậu ta hoa mắt, cho tới ngày hôm nay hắn mới tin đây là sự thật, đáng tức hơn là cô lại cười khi hắn bị một kẻ phá gia chi tử ô nhục... ừm, cũng không phải ô nhục, hình như dùng từ hơi sai rồi.

Thôi bỏ qua đi.

“Ha ha, người tham tiền và người hủy của khác nhau lắm đó, chỉ cần dùng đầu gối suy nghĩ thì cũng nhìn ra mà. Có người bị gia đình hất hủi, còn dư một chút tiền lại không chịu đi làm thiện nguyện đi, lại không biết tự lượng sức mình mà đầu tư kinh doanh, chỉ sợ là tèo cao té đau đó.”

“Tôi không nghe lầm chứ, tã hộ sứ của Kim Điều Môn, người giỏi điều chế chất nổ nhất lại đang mở miệng nói chuyện làm thiện nguyện sao? Vậy theo cậu tôi nên bỏ thí cho ai, cho mấy người nghèo mê tiền bất chấp thủ đoạn như cậu hả?”- Giọng nói đáp trả vừa chăm chọc, vừa không chịu nhường bước của Trịnh Vũ Thần khiến sắc mặt Thiết Hạo xanh mét khó coi.

Thiết Hạo trước giờ nổi tiếng là co cái lưỡi không xương, nói thê nào cũng không thê nói lại hắn, xem ra hôm nay hắn có đối thủ rồi.

Phụng Cơ cảm nhận được bàn tay trên vai mình đang siết chặt khiến cô nhận ra nãy giờ Thiết Hạo đang khoát vai mình, cô nhú mày hất tay của hắn ra.

Thiết Hạo thấy thái độ của cô thì quay sang chỉ trỏ.

“Phụng Cơ, cô cũng...”

“Tôi thế nào?”- Phụng Cơ quay sang nhìn Thiết Hạo khiến hắn dù không muốn cũng phải nuốt xuống cơn giận.

Phụng Cơ chậm rãi nói: “Tôi cảm thấy hai người bây giờ giống như mấy người phụ nữ đang giành đàn ông với nhau vậy.”

“Cô, cô...”- Thiết Hạo càng ngày càng lên máu, đối với Phụng Cơ hắn cũng không hề kiêng nể gì, chỉ là không tìm ra vấn đề chửi. Vì đối với hắn, chửi ai chẳng ai hắn cũng làm được, duy chỉ có Phụng Nhã và Phụng Cơ, hai người này tuy rằng sẽ không gây nguy hiểm cho hắn, nhưng mỗi lần hắn muốn mắng thì phải cẩn thận lựa vấn đề...chửi làm sao cho hai cô nương này đừng tức giận.

“Em nói đúng Cơ Cơ, co điều anh bây giờ đang giành phụ nữ.”- Trịnh Vũ Thần thông thả buông lời rồi gơ tay kéo Phụng Cơ về phía mình.

“Mặt dày.”- Cô hơi giẫy tay ra, không rõ vui buồn nói.

Trịnh Vũ Thần bật cười.

Giành phụ nữ? Cụm từ này thật khiến Thiết Hạo hay bất kì người nào nghe thấy cũng nhận ra sự mờ ám ở đây. Có điều nhìn nét mặt của Phụng Cơ, hình như cô chẳng bận tâm suy xét gì mấy. Đáng chịu, Phụng Cơ trước giờ là mẫu phụ nữ không thích tự huỷ hoại hoặc bất kì thứ gì, cô lười mở xẻ từng câu từng chữ của người khác.

Đã từng tự xem mình là tất cả của ai đó, hóa ra tất cả đó toàn là sự huyền hoặc trá hình.

Một Hà Tư Đình thôi là đủ.

“Đề tôi xuống giúp Phụng Nhã, nhìn cô ấy vất vả quá.”- Thiết Hạo quay lưng đi.

“Chủ thượng có lệnh, đề Phụng Nhã một mình giải quyết giao dịch này.”

Thiết Hạo quay lại thờ dài tựa lưng vào cây, ánh mắt có chút không nỡ nhìn người đang bận rộn bên dưới. Trước giờ mấy chuyện này đều do hắn hoặc Phụng Cơ làm, lần này để người không có kinh nghiệm như Phụng Nhã đi làm khiến hắn không an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Giao Dịch (2)

Phụng Cơ khẽ thờ dài, vốn dĩ cô đang ngủ mơ màng thì nhận điện thoại, Nguyễn Long Tuyết ra lệnh cô đến đây yểm trợ âm thầm cho Phụng Nhã. Thông thường thì nhiệm vụ đột xuất này cũng thường xảy ra, nhưng hôm nay cô cảm thấy rất mệt, từ lúc chiều đã thấy cơ thể ể oải hẳn ra, bây giờ còn có chút chóng mặt.

“Mệt à?”- Tiếng thờ dài nhỏ của cô không lọt qua lỗ tai thánh của Trịnh Vũ Thần, anh quay qua hỏi.

“Ừ”- Phụng Cơ xoa mi tâm.

Trịnh Vũ Thần giờ tay nhẹ nhàng vén những lọn tóc phủ trên hai gò má của cô vén ra sau tai, lên tiếng đầy dịu dàng: “Mệt thì tựa vào anh ngủ một chút, có chuyện gì anh gọi em”

Thiết Hạo thu hết những động thái của Trịnh Vũ Thần vào tầm mắt, ánh mắt hắn từ dò xét chuyển sang ngạc nhiên, sao Trịnh Vũ Thần lại có thể tự nhiên như là đối với người yêu vậy chứ?

“Không sao, anh về nghỉ trước đi, tôi trụ được.”- Phụng Cơ lắc đầu, dù sao cũng chỉ vài tiếng là xong, đối với cô cũng không vấn đề gì. Nhưng Trịnh Vũ Thần không liên quan đến chuyện này, lý nào lại kéo anh chịu trận chung.

Trịnh Vũ Thần bật cười: “Anh trước giờ ăn rất nhiều đồ bổ, nhiều đây đã là gì.”- Anh mỉm cười xoa đầu cô rồi tiện đà kéo cô tựa vào ngực mình: “Ngủ đi, có Thiết Hạo trông chừng rồi, phải không?”

Trịnh Vũ Thần vô hại nhìn Thiết Hạo.

“Phải cái gì... à phải rồi, cô ngủ đi.”- Thiết Hạo cũng nhìn thấy sắc mặt tái mét của Phụng Cơ, với tư cách là một người bạn anh cũng rất lo lắng.

Tựa vào ngực Trịnh Vũ Thần, cô có thể ngửi thấy hương thơm nam tính từ anh, có thể nghe được tiếng tim đập theo nhịp điệu của anh, có thể cảm nhận được một thứ rất yên bình khiến cô rất nhanh đã thiếp đi...

“Cậu cũng lợi hại thật, cậu thôi miên cô ấy sao?”

Anh cũng là một sát thủ, tư duy cùng giác quan của sát thủ rất nhạy bén, luôn cảnh giác với mọi thứ xung quanh. Hơn nữa trước giờ Phụng Cơ không hề ngủ trong hoàn cảnh nguy hiểm, có người ở bên cạnh.

Rất nhanh Phụng Cơ đã ngủ say, khiến Thiết Hạo không thể tin vào mắt mình.

Trịnh Vũ Thần chỉ cười, ánh mắt dừng trên gương mặt của cô đầy ôn nhu.

Nguồn thu nhập chủ yếu của Kim Điều Môn chính là buôn người, hàng ngày, hàng giờ các thuộc hạ của tổ chức luôn dò xét khắp nơi tìm kiếm mục tiêu, đối tượng thường là những người phụ nữ ở các hợp đêm.

Kim Điều Môn không bắt buộc hay bắt cóc bất kỳ ai, đa số các “con mồi” đều đang rơi vào hoàn cảnh túng quẫn hoặc muốn có tiền nên đã cam tâm tình nguyện hiến thân cho tổ chức.

Sau mỗi cuộc giao dịch, bọn họ sẽ được đưa tới những thành phố khác, hoặc là vận chuyển sang Lào, Campuchia, Trung Quốc, Tam Giác Vàng... hình thức vận chuyển được diễn ra kín đáo và tinh vi. Bọn họ sẽ giống như máu được điều đi nuôi các tế bào khác, sau khi giao dịch thì sống chết của họ cũng sẽ phó mặc cho người mua.

Nhưng gần đây một vài thành phần của Kim Điều Môn đã mượn danh tổ chức để trục lợi riêng, bọn họ ngang nhiên cưỡng bức rồi bắt cóc phụ nữ khiến người dân bắt đầu xôn xao phần nộ đề nghị cảnh sát phải có câu trả lời. Trên thực tế bọn họ không biết giữa cảnh sát và Kim Điều Môn luôn diễn ra một mối quan hệ mờ ảo, ngoài mặt đối đầu nhưng thật chất lại luôn dung túng cho nhau.

Nhưng lần này cảnh sát không thể không có hành động cụ thể nào đó để xoa dịu lòng dân.

Giữa lúc cuộc giao dịch tưởng chừng thuận lợi diễn ra thì vài xe cảnh sát hú còi ập tới khiến toàn bộ hỗn loạn.

“Tất cả bỏ vũ khí xuống.”

Phụng Nhã quay qua thuộc hạ ám chỉ anh ta bảo vệ “hàng”, lập tức một số thuộc hạ âm thầm rời đi cất giấu con tinh.

Thiết Hạo bắt đầu chú ý, hần căng thẳng bật dậy rồi quay sang gọi Phụng Cơ, nhưng cô vẫn không hề tỉnh giấc.

“Cậu gọi cô ấy đi.”

Trịnh Vũ Thần nhú mày nhìn cô đang tựa vào ngực mình, anh khẽ vỗ nhẹ lên mặt cô, thật kì lạ sao trong tình huống này cô có thể ngủ say như vậy?

“Cơ Cơ?”- Trịnh Vũ Thần nhú mày giờ tay uớms lên trán cô, sau đó đầu mày chàng chặt hơn khi thấy gương mặt cô đã đỏ lên, anh không nói một lời đứng lên bế Phụng Cơ chạy ra xe để Thiết Hạo ngây ngốc không hiểu chuyện gì, hần gọi với theo.

“Nè, Phụng Cơ sao vậy? Cảnh sát nhiều như vậy không có cô ấy thì khó đối phó lắm.”

Trịnh Vũ Thần hơi dừng lại, cô sốt rồi, sao anh không phát hiện cô có biểu hiện thất thường chứ, trong lòng anh vừa lo lắng vừa tự trách, anh hơi quay lại quan sát người dẫn đầu bên phía cảnh sát rồi nói: “Cảnh sát sẽ không làm quá mọi chuyện lên đâu, tạm thời cậu cứ xuống dưới phối hợp diễn với bọn họ.”

“Được tôi biết rồi.”- Thiết Hạo lo lắng nhìn gương mặt vẫn nhắm nghiền mắt của cô, cho đến khi Trịnh Vũ Thần đi khỏi Thiết Hạo mới nhận ra, vừa rồi anh ra lệnh cho hần sao? Anh dựa vào cái gì mà ra lệnh chứ.

Thiết Hạo chạy nhanh xuống yểm trợ Phụng Nhã, hần cứ tưởng là hai bên sẽ đánh nhau dữ dội lắm nhưng nào ngờ chỉ thấy một vài thuộc hạ của Kim Điều Môn bị thương nằm dưới đất, sau đó người dẫn đầu phía cảnh sát đã ra lệnh thu đội.

Quả nhiên Trịnh Vũ Thần nói đúng, nhưng làm sao anh có thể biết được cảnh sát sẽ không lấn lướt, lại còn bảo hần 'phối hợp diễn'?

Khi nhìn qua vẻ mặt của Phụng Nhã thì hần càng khó hiểu hơn, Phụng Nhã sắc mặt trắng bệch, hai mắt đầy ngạc nhiên tràn ngập kinh hỷ nhìn người trước mắt, Thiết Hạo cứ tưởng là cô bị thương nắm lấy cánh tay cô xem xét một lượt.

“Phụng Nhã, em không sao chứ?”

Phụng Nhã không trả lời cũng không nhìn hần, khóe môi hơi run rẩy lên tiếng: “Thiên Phúc?”

Đặng Thiên Phúc nhìn Thiết Hạo đang nắm tay cô tỉ mỉ xem xét, anh không thể hiện nhiều biểu cảm, trực tiếp quay lưng bước đi.

Thấy anh muốn đi, Phụng Nhã hốt hoảng gạt tay Thiết Hạo ra chạy thật nhanh đến kéo anh lại: “Thiên Phúc, anh đừng đi, anh rời bỏ em bao nhiêu năm như vậy rồi, hôm nay rốt cuộc anh cũng xuất hiện, anh có biết em vui thế nào không, Thiên Phúc...”

“Cô Nguyễn.”- Đặng Thiên Phúc cắt ngang lời của cô, anh quay lại nhìn Phụng Nhã, xa lạ lên tiếng: “Chào cô, tôi là tổ trưởng đội cảnh sát mới được điều đến.”

Phụng Nhã không hề để ý tới câu nói của anh, cô lau nước mắt rồi vừa cười vừa nói: “Anh có biết em tìm anh lâu lắm rồi không, Thiên Phúc em không dám tin đây là sự thật, anh thật sự đang đứng ở đây sao.”- Phụng Nhã bước lên ôm chầm lấy thanh hình cao lớn của anh, nước mắt vui mừng cứ tự nhiên trào ra. Gặp lại anh rồi, cô thật sự có thể gặp anh, ôm lấy người đàn ông đã dày vò cô biết bao nhiêu lâu nay.

Thiết Hạo đứng từ xa nhìn thấy một màn này, trái tim đột nhiên đau nhói.

Đặng Thiên Phúc hơi nâng bàn tay định xoa lên cái lưng nhỏ đang run lên của cô, anh muốn đáp trả cái ôm của cô, thậm chí cịn muốn hôn cô thật lâu, nhưng cuối cùng anh vẫn lựa chọn cách thức mà mình luôn sử dụng, Đặng Thiên Phúc hạ bàn tay xuống rồi đẩy cô ra.

Thiết Hạo nhìn thấy tất thấy.

Phụng Nhã vẫn không nhận ra sự thay đổi của anh, cô vẫn chìm trong vui mừng nhìn anh: “Thiên Phúc, em thật sự rất vui...”

“Cô Nguyễn, xin cô giữ khoảng cách.”- Anh lạnh lùng.

Phụng Nhã mơ hồ không hiểu lời anh nói: “Sao cơ?”

Đặng Thiên Phúc nhấn mạnh từng chữ: “Cô là tội phạm, tôi là cảnh sát, tuy rằng tôi không thể động vào Kim Điều Môn, nhưng nếu cô dám gây tổn hại gì

đến bất kỳ ai tôi nhất định không bỏ qua.”

Anh không bỏ qua, anh nói cô hãy giữ khoảng cách, anh nói anh là cảnh sát còn cô là tội phạm. Phụng Nhã khó tin nhìn anh, hốc mắt cũng dần bị nước mắt làm mờ ảo tầm nhìn, giọng cô khàn khàn: “Thế nên... anh vì thân phận nên mới rời bỏ em sao?”

Đặng Thiên Phúc không trả lời.

Phụng Nhã bước lên nắm lấy cánh tay anh: “Thiên Phúc, nghe em giải thích đi...”

“Giải thích gì đây, cô muốn nói rằng mình không phải người của Kim Điều Môn, không phải hữu thượng luôn tiên phong giết người đầu tiên, đừng tưởng tôi không biết thám án ở thành phố này đều do tam đại sát thủ gây ra. Cô giải thích gì nữa đây, cô không thể phủ nhận rằng mình đã giết người...”

“Em không phủ nhận, nhưng em có nỗi khổ, anh không phải là em anh sẽ không hiểu.”- Âm thanh xen lẫn tiếng nấc nghẹn, cô giương mắt nhìn anh đầy đau đớn, giống như một con thú nhỏ đang cố vùng mình thoát khỏi một hố đen tội lỗi lớn. Cô không muốn anh hiểu lầm cô, tất cả những gì anh biết chỉ là mặt nổi của sự việc. Nếu cô không giết người thì người chết sẽ là cô, nếu cô không buôn bán người vậy thì người bị bán chính là cô, và nếu cô không thật tàn nhẫn thì người tàn nhẫn hơn sẽ thay thế cô.

Cô chỉ mong anh hiểu cho cô mà thôi, anh đừng rời xa cô nữa...

Nào ngờ...

“Sai chính là sai, không thể lấp liếm bằng bất kỳ lý do gì, tốt nhất cô đừng để tôi tìm được bằng chứng, nếu không tôi nhất định sẽ truy tố cô.”

Nói rồi anh dứt khoát quay lưng, vừa đi vài bước thì đã nghe âm thanh khàn khàn cay đắng của cô.

“Thiên Phúc, em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ anh...”

Bóng lưng của anh cứng đờ vài giây rồi bước nhanh lên xe rồi đi. Phụng Nhã bắt lực nhìn anh, cô ngã khụy xuống đất gào khóc. Thiết Hạo đi đến bên cạnh, cô không nói lời nào liền ôm lấy hắn rồi khóc lớn.

...

Hồ Như Thủy tỉnh lại, cô ta mơ màng cảm thấy mình đang nằm lên thứ gì đó rất kì lạ, cô ta mở mắt thì tá hỏa khi nhìn thấy bên cạnh mình lại là một người đàn ông xa lạ. Vội vàng chỉnh lại quần áo của mình, cô ta cố gắng nhớ lại chuyện đêm qua nhưng lại không hề nhớ ra bất cứ thứ gì. Nhưng có lẽ là cô ta và người đàn ông này không xảy ra chuyện gì, vì nghe nói lần đầu của con gái sẽ rất đau mà bây giờ cô ta thấy mình hoàn toàn bình thường.

Nghĩ đến chuyện mình qua đêm với một người đàn ông khác thì Hồ Như Thủy liền đỏ mặt, mà nhìn anh ta bây giờ vẫn còn ngủ say, gương mặt anh tuấn khắc thêm một vết sẹo cang làm anh ta thêm nam tính.

Chỉ là anh ta không thể lọt vào mắt xanh của Hồ Như Thủy, cô ta là ai? Đại tiểu thư Hồ gia sao lại tùy tiện qua đêm với người khác, nếu để Võ Thần biết anh nhất định không cần cô ta nữa.

Hồ Như Thủy không muốn làm lớn chuyện, cô ta cố gắng bước xuống giường, bởi vì còn chóng mặt nên có chút lảo đảo, cô ta cắn môi chạy ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Rung Động Của Anh.

Buổi tối, Trịnh Vũ Khang và Trương Ánh Quyên cùng trở về nhà họ Trương. Trương Sa ra đón tiếp rất nhiệt tình, ông đã nghe qua Trịnh Phần nói về chuyện hôn ước bị trao đổi của Vũ Khang và Vũ Thần, về chuyện này ông cũng không có ý kiến. Bởi vì bây giờ chủ tịch Trịnh Thị là Trịnh Vũ Khang.

Trương Ánh Quyên vui mừng chạy tới ôm lấy Trương Sa, hai cha con hàn huyên vài câu thì Trịnh Vũ Khang bước tới lễ phép chào hỏi ông: “Bác Trương, hôm nay cháu đưa tiểu Quyên về gặp bác, thứ nhất là để giải thích về chuyện hôn ước trước đây của cháu, thứ hai là cháu muốn kết hôn với tiểu Quyên.”

Trương Ánh Quyên hạnh phúc nhìn Trịnh Vũ Khang. Trương Sa thoải mái cười lớn, cả ba người cùng nhau vào nhà ngồi, người giúp việc đem trà bánh lên.

“Vũ Khang nhà chúng ta bây giờ lại là chủ tịch của Trịnh Thị, phong thái nói chuyện cũng khác hẳn lúc trước, tiểu Quyên nó được cháu đề mắt đến là điểm phúc của nó.”

“Cha!”- Trương Ánh Quyền ngồi bên cạnh thẹn thùng kéo tay Trương Sa.

Trịnh Vũ Khang nhếch môi cười: “Cả Trịnh Thị sau này còn phải nhờ vào bác Trương, tiểu Quyền thì khỏi nói, cô ấy sẽ là bà chủ Trịnh rồi.”

Trương Ánh Quyền ngượng ngùng, hạnh phúc nhìn anh, nhưng thứ mà cô thấy trên gương mặt Trịnh Vũ Khang lại là một sự lạnh lùng âm hiểm khiến cô giật mình.

Trương Sa nghe vậy thì càng thích thú cười lớn, cả ba người cùng ăn một bữa cơm thân mật sau đó Trịnh Vũ Khang lấy cớ là bận họp nên ra về trước, anh dẫn Trương Ánh Quyền rời đi.

Trương Sa về phòng làm việc, ông ta ngồi trên ghế suy nghĩ về những lời mà Trịnh Vũ Khang vừa nói. Hào môn thế gia xưa nay đều là lấy hôn nhân làm giao dịch, chỉ cần ông ta ngày càng có địa vị trong Trịnh Thị thì Trương Thị sẽ càng phát triển.

Nghĩ đến đây Trương Sa cười lớn, giữa hai anh em nhà họ Trịnh trước giờ ông ta vẫn đánh giá Trịnh Vũ Thần cao hơn, con người này tuy bề bối nhưng hiệu suất làm việc không hề kém doanh thu của Trịnh Thị, ngược lại còn làm công ty ngày càng phát triển, có điều Trịnh Vũ Khang này cũng không tệ, có thể kì vọng.

Ông mở ngăn tủ định lấy điện thoại gọi cho Trịnh Phần, vừa nhìn vào hộp tủ thì vẻ mặt vui vẻ vừa nãy lập tức biến mất...

Thay vào đó là nụ cười cứng ngắt và sự căm giận tột độ.

Trong ngăn tủ là một tập giấy, trên đó có ghi những thông tin chi tiết về một bộ trang sức, đáng nói hơn là nó khiến Trương Sa không tin vào mắt mình.

Sao nó lại có thể ở đây? Nó đã bị ông tiêu hủy rồi mà.

...

Sau khi đưa Phụng Cơ về nhà, tình trạng của cô vẫn không hề khá hơn chút nào, ngược lại càng lúc càng nặng hơn. Phụng Cơ hôn mê, mồ hôi liên tục tuôn ra như mưa mặc dù trong phòng đã bật máy điều hòa.

Phụng Cơ nằm trên giường nhắm mắt, đầu mảy hơi chau lại có vẻ như trong cơn mê mang còn gặp phải ác mộng, sắc mặt cô trắng bệch rồi lại nóng đến đỏ lên.

Trịnh Vũ Thần đi nấu một ít nước nóng rồi đem vào phòng, anh ngồi xuống cạnh giường, hơi chân chờ một lúc, anh nhìn cô rất lâu rồi cuối cùng đưa tay cời bỏ từng cúc áo trước ngực cô. Chẳng mấy chốc khuôn ngực đầy đặn của Phụng Cơ hoàn toàn hiện ra trước mặt anh, ẩn hiện dưới áo lót là hai nụ hoa hồng xinh đẹp, khung xương quai xanh gợi cảm cùng chiếc eo nhỏ xinh xắn khiến tâm tình anh chợt xao động.

“Uhm!”- Có lẽ vì lạnh nên Phụng Cơ có chút khó chịu kêu nhỏ, tiếng kêu này càng khiến Trịnh Vũ Thần nghiêng rằng. Anh nhún khăn nóng rồi lau mình cho cô, chiếc khăn đầu tiên là phủ lên hai quả đồi xinh đẹp sau đó luồn qua cổ cô. Trịnh Vũ Thần nhếch môi, quả nhiên cảm giác rất mềm mại, cách một lớp khăn vậy mà sự mềm mại đó vẫn cứ nhiên len lỏi vào tâm trí anh khiến anh bắt đầu nảy sinh phản ứng của một người đàn ông.

“Đừng động vào tôi!”- Đột nhiên bị chạm vào người khiến Phụng Cơ có chút khó chịu, cơ thể nhạy cảm vô thức phản kháng. Âm thanh của cô tựa như nỉ non khiến anh hít một hơi sâu.

“Cơ Cơ, nằm yên nào.”- Giọng nói của anh trở nên rất hữu lực. Cô gái này lúc hôn mê vẫn còn có ý thức cảnh giác cao đến vậy, chẳng lẽ anh không tạo cho cô cảm giác an toàn nào sao? Trịnh Vũ Thần cười trừ, suy nghĩ hạ lưu trong đầu anh giờ đây khiến chính anh cũng thấy mình không an toàn.

Trịnh Vũ Thần cố gắng giữ suy nghĩ, mình chỉ là đơn thuần lau người giúp cô hạ sốt thôi, không sao...

Trịnh Vũ Thần cời bỏ áo lót cùng quần của cô, chẳng mấy chốc quần áo trên người Phụng Cơ bị anh trút sạch. Hai nụ hoa như trái đào cắn mộng trước ngực cô hoàn toàn lộ diện. Dưới ánh sáng nhu hòa của đèn, cô trông như một tê phẩm hoàn hảo của thượng đế, không một mảnh vải che thân nằm trên giường. Từng đường cong tuyệt mỹ, lớp da thịt bám trên khung xương mê người, vòng eo thon, hai chân nhỏ vô thức khép lại khiến nơi thần bí kia như ẩn như hiện trước mắt anh.

Trịnh Vũ Thần vô thức nhíu mày, ánh mắt anh tỉ mỉ lướt qua từng tấc da của cô...

Anh luôn cho rằng cơ thể Phụng Cơ rất đẹp, nhưng hôm nay nhìn thấy mới nhận ra cô đẹp hơn trí tưởng tượng của anh rất nhiều.

Trịnh Vũ Thần chậm rãi lướt khăn lên từng tấc của Phụng Cơ, anh có thể cảm nhận được sự run rẩy mê người của cô.

Ánh mắt ngày càng trầm đục, nơi nào đó bên dưới lại trỗi dậy lên đau đớn.

“Đừng...”- Sự dưng chạm xa lạ mà dịu dàng khiến Phụng Cơ vô thức muốn né tránh nhưng lại bị một cánh tay rắn chắc giữ lại.

Trịnh Vũ Thần cười khổ, không lẽ là do quá lâu anh không động vào phụ nữ? Bây giờ ngay cả đối với người bệnh chân yếu tay mềm anh cũng nảy sinh dục vọng? Suy nghĩ của một người đàn ông muốn “ăn” một người phụ nữ khiến anh vô thức cảm thấy mình thật... rất không ngoan.

Trịnh Vũ Thần đem thao nước đi ra ngoài rồi trở lại phòng của cô, anh bước đến tủ đồ của cô mở ra. Quần áo bên trong của Phụng Cơ rất đa dạng, từ

váy đến quần dài đều có đủ, quả nhiên về điểm này với điểm thích trang điểm thì cô giống phụ nữ nhất. Có mấy bộ váy rất đẹp được xếp lại để bên dưới nhưng từ lúc gặp cô cho đến giờ anh vẫn chưa từng thấy cô mặc.

Không mặc thì mua làm gì? Hay là mấy thứ này là do mấy tên đàn ông không biết điều mua tặng cô?

Nghĩ đến đây anh có chút không vui tìm đại một bộ đồ ngủ rồi quay lại mặc vào cho cô.

...

Màn đêm thật lạnh lẽ, Trịnh Vũ Thần mượn tạm phòng làm việc của Phụng Cơ để dùng. Anh thông qua mạng online để nhắc nhở Ngô Thành một số công việc cần thiết trong công trình xây dựng, Ngô Thành lại hỏi vừa rồi anh đã sai bảo Gary chuyện gì mà khiến cô ấy quay qua nhìn cậu đầy kinh ngạc.

Trịnh Vũ Thần không trả lời.

Thật ra vừa rồi vì lo lắng cho tình hình của Phụng Cơ nên anh đã gọi cho Gary bảo cô ấy tìm bác sĩ riêng, Gary lại nói giờ này đã khuya sẽ rất khó tìm người.

Thế là bị Trịnh Vũ Thần quát cho vài tiếng rồi tắt máy.

Có thể thôi mà cô ấy cũng ngạc nhiên sao? Trước giờ anh cũng không phải chưa từng mắng cô ấy. Gary tuy là cấp dưới anh trọng dụng nhất, lúc trước anh suy sụp nên bỏ bê công việc, chỉ có cô ấy ngày nào cũng chạy mấy chục cây số từ Trịnh Thị đến nhà riêng của anh chỉ để nài nỉ anh phê duyệt văn bản.

Nhưng nhiều lúc công việc quá nhiều, Gary lại là người mắc bệnh cuồng công việc, thật không hiểu vì sao anh không hề tăng lương mà cô ấy vẫn gom hết công việc về cho mình mà làm. Có lúc Gary khiến anh hơi bức bối nên cũng có quát cô ấy vài tiếng rồi sau đó cũng lẩm “đền” lại cho cô ấy một buổi cà phê.

Ở bên kia, Ngô Thành vẫn tiếp tục trình bày một số việc rồi hỏi anh: “Vũ Thần, cậu lần này thật sự nghiêm túc sao? Trịnh Vũ Khang bây giờ đã như là có thù hận với cậu từ ngàn năm vậy, cậu ta chặn đứng hết mọi đối tác kinh doanh của chúng ta, nếu bây giờ cậu muốn thành lập Mimala thật sự rất khó khăn.”

Trịnh Vũ Thần trả lời: “Tôi nghiêm túc đấy, tin tôi đi Mimala sẽ được thành lập như dự tính.”

Ngô Thành thờ dãi nhìn vào hồ sơ rồi ngân đầu: “Đến lúc đó chúng ta sẽ đánh sập Trịnh Thị, trả thù nên nguy quân từ kia, thế nào?”

Trịnh Vũ Thần im lặng, một tay khẽ quay bút, Ngô Thành nói tiếp: “Không phải cậu định tha cho Trịnh Vũ Khang chứ? Cậu cũng nói rồi mà, hần ta đâu phải anh trai cậu, không cần nương tay.”

“Tôi sẽ không động tới Trịnh Thị, cả cơ nghiệp đó tôi vốn không đặt vào mắt, mà cho dù có coi trọng đi nữa thì nó cũng không phải của tôi. Không phải tôi nương tay, mà là tôi chỉ trả vật lại cho cổ chủ.”- Trịnh Vũ Khang nheo mắt, ngữ khí điềm tĩnh, chậm rãi.

Ngô Thành chật lưỡi một cái: “Nói cậu ngu hay là lương thiện đây?”

Trịnh Vũ Thần phì cười: “Tôi không ngu, cũng không phải người lương thiện.”

Lúc kết thúc cuộc họp với Ngô Thành đã là hơn 12 giờ đêm, anh trở lại phòng xem tình hình của Phụng Cơ nhưng lại thấy một dáng người đang đứng bên ngoài.

Trương Luyến Tâm quay lưng về phía anh, cô ta mở hé cửa nhìn Phụng Cơ đang ngủ trên giường rất lâu.

Trịnh Vũ Thần đi đến.

“Cô đứng đây làm gì?”

Trương Luyến Tâm giật mình quay lại, cô ta ôm con gấu bông trên tay, cúi đầu không dám đối mặt anh, chỉ nghe thấy âm thanh lí nhí: “Cơ Cơ không sao chứ...”

Trịnh Vũ Thần nhướng mày, từ lúc gặp cho tới giờ đây là lần đầu tiên anh nghe Trương Luyến Tâm trực tiếp gọi tên Phụng Cơ. Nhưng cô ta không gọi là Phụng tỷ hay thiếu chủ hoặc trực tiếp gọi tên cô mà lại dùng hai tiếng 'Cơ Cơ' thân thiết như vậy?

Trịnh Vũ Thần hiểu ra, chắc do học được từ anh...

“Cô ấy không sao.”- Trịnh Vũ Thần trả lời cho có lệ.

Trương Luyến Tâm hơi chần chừ rồi hai tay đưa con gấu bông trong tay cho anh, Trịnh Vũ Thần nheo mày khó hiểu.

“Đây, đây là của Tư Đình tặng tôi, Cơ Cơ thích Tư Đình mà... chắc là cũng thích gấu bông, anh đem vào cho Cơ Cơ đi.”

Trịnh Vũ Thần nhủ mày có chút không vui hỏi: “Cô lo cho cô ấy vậy sao?”

Trương Luyến Tâm gật đầu.

“Cô ấy nhốt cô, hành hạ cô hai năm trời, cô không hận sao?”

Chắc chắn là có rồi, anh từng nghe Trương Ánh Quyên nói Trương Luyến Tâm chị cô ta là người con gái rất thủ đoạn, cũng vô cùng có bản lĩnh làm ăn nên được Trương Sa thương nhất, chính vì điều này nên Trương Duệ Tiết, Trương Thanh Thanh và cả Trương Ánh Quyên đều nhắm vào cô ta mà hãm hại.

Trương Luyến Tâm đối với nhà họ Trương chắc chắn không có cảm tình tốt đẹp, chỉ vì bị chính chị em cùng cha khác mẹ với cô ta hãm hại. Đầu lý nào bị hành hạ suốt hai năm, bị bức đến nổi phát điên thành ra cái bộ dạng này lại không một chút oán hận.

Ai ngờ càng khiến anh ngạc nhiên cùng khó hiểu. Trương Luyến Tâm cắn môi lắc đầu, vô cùng chắc chắn.

Cô không hận Phụng Cơ, không hận người dày vò mình bao nhiêu năm như vậy?

“Tại sao?”

Trương Luyến Tâm tiếp tục lắc đầu, Trịnh Vũ Thần thờ dài. Có thể do tâm lý và trạng thái tinh thần không tốt nên Trương Luyến Tâm cũng không biết tại sao mình lại lắc đầu nữa.

Sao anh lại hỏi chuyện một người điên cơ chứ? ... Chỉ là anh muốn biết nhiều hơn về Phụng Cơ.

Trịnh Vũ Thần đi lướt qua cô ta rồi mở cửa.

“Đem con gấu về phòng ngủ đi, Cơ Cơ sẽ không vui khi nhìn thấy nó đâu.”

Trương Luyến Tâm vẫn không nghe lời, kiên quyết nhét con gấu vào tay anh, muốn anh đem vào đưa Phụng Cơ. Trịnh Vũ Thần đẩy lại, cô ta lại tiếp tục dùng đẳng khiến con gấu rơi xuống đất.

'Cộp.' Trương Luyến Tâm cuối xuống nhặt con gấu lên, buồn bã quay đầu.

“Đứng lại!”- Trịnh Vũ Thần bước lên nhìn cô ta rồi lại cầm lấy con gấu kia xem qua một lượt.

Con gấu không có gì đáng nghi nhưng tiếng khi nó va chạm với nền nhà khiến anh chú ý. Gấu làm bằng vải, lúc rớt xuống gạch sẽ không tạo nên âm thanh 'Cộp' kia.

Quả nhiên, anh tìm được một USB nhỏ bên trong lớp bông được ngụy trang tỉ mỉ, anh nhìn Trương Luyến Tâm.

“Đi về phòng nghỉ đi.”

Trịnh Vũ Thần định đi vào phòng thì nghe âm thanh yếu ớt có chút run run của Trương Luyến Tâm.

“Cơ Cơ rất tội nghiệp.”

Cô ta chỉ nói vài chữ khiến Trịnh Vũ Thần dừng lại một chút, sau đó đi vào trong đóng cửa phòng lại.

Nhìn thấy cô gái đang nằm trên giường thều thào lí nhí, cô khát nước. Anh rót một ly nước sau đó đỡ cô dậy, Phụng Cơ nhanh chóng uống hết ly nước. Trịnh Vũ Thần đặt cô nằm xuống rồi đo nhiệt độ của cô, sốt 40 độ hên gì lại thành ra thế này.

Anh đau lòng nhìn cô, gương mặt Phụng Cơ nhợt nhạt, bờ môi đỏ hàng ngày cũng không còn một giọt máu. Trịnh Vũ Thần vuốt ve gương mặt nhĩ xinh đẹp của cô, một cô gái lúc nào cũng bán mạng cho mấy cái nhiệm vụ của Nguyễn Long Tuyết, cô không biết lo cho bản thân hay sao?

Có lẽ anh đã quen được nhìn thấy một Cơ Cơ quật cường không chịu thua ai, có lẽ anh đã quen thấy dáng vẻ cô đứng trước một đám đàn ông bình tĩnh ra lệnh. Có lẽ anh cũng quen nhìn thấy bóng dáng cô đơn tựa như hoa lan mọc trong một hang động vắng vẻ, vừa thanh khiết, vừa ưu tư.

Quen nhìn thấy tất cả nên bây giờ thấy cô yếu ớt mà nằm trên giường khiến anh không quen, anh chỉ mong sao có thể dịch chuyển sự khó chịu của cô vào bản thân mình, chỉ mong thay cô bị ốm.

Tại sao lại như vậy? Trước đây Trịnh Vũ Thần sẽ không tự trả lời câu hỏi này, nhưng bây giờ anh đã tìm được câu trả lời phù hợp nhất.

Vứt bỏ quá khứ, anh yêu cô rồi.

Trong lòng anh có cô, muốn trước mặt cô chọc cho cô tức giận rồi lại khiến cô thấy ấm áp, muốn cô khóc vì anh cười vì anh. Hơn hết, anh muốn mang lại cho cô một cuộc sống thật tốt đẹp.

Trịnh Vũ Thần trước giờ luôn thẳng thắn với trái tim mình, đối tượng qua đường sẽ được anh đối xử khác, vui xong một đêm thì không còn lưu luyến gì.

Nhưng một khi anh xác định mình yêu ai thì chắc chắn sẽ nghiêm túc theo đuổi cô ấy.

Chỉ là... cô gái nhỏ này vẫn quá cố chấp gặm nhấm quá khứ đau lòng đó, cô không mở lòng với bất kì ai, không dám tin tưởng bất kì ai. Vậy nên Trịnh Vũ Thần tạm thời ở bên cạnh cô, tạm thời chỉ như thế là đủ.

...

“Phu nhân, Trương lão gia đến.”

Trịnh Phần khoát bộ áo ngủ mỏng vào rồi cho người mời Trương Sa vào, ông ta vừa thấy Trịnh Phần thì liền chạy đến hoảng hốt.

“Tiểu Phần à, gay go rồi.”

Trịnh Phần nhíu mày nhìn ông ta: “Chú Sa, có chuyện gì?”

Trương Sa là bạn thân của cha bà lúc còn sống, đối với lão già gian xảo này ngoài mặt gọi một tiếng 'chú Sa' nhưng thật chất bà lại luôn phòng bị.

“Con xem!”- Trương Sa đưa ra một xấp giấy vừa rồi ông ta tìm thấy trong thư phòng cho Trịnh Phần rồi kể lại mọi chuyện sau đó lo sợ: “Tiểu Phần, không phải chuyện ta và cha con làm năm đó có người biết chứ? Nếu không bản vẽ này sao lại xuất hiện ở đây? À phải rồi, năm đó con cho người thám sát nhà họ Nguyễn, có đảm bảo là diệt cỏ tận gốc không?”

Trịnh Phần nãy giờ bận cả kinh nhìn mớ bản vẽ trong tay, bà cố nuốt vài ngụm nước bọt rồi lên tiếng: “Chú Trương, năm đó con sợ ý, để xổng mất Nguyễn Long Tuyết...”

“Sao cơ? Chuyện quan trọng như vậy sao con không nói cho ta biết, nếu lần này con bé đó muốn quay lại trả thù chúng ta, vậy thì...”

“Chị ấy đã trở lại rồi.”- Trịnh Phần nhìn về mặt bàng hoàng của Trương Sa, nói từng chữ: “Có điều, người chị ấy thật sự muốn nhắm vào là con.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Thích Anh Rồi Đây

C59

Buổi sáng thức dậy Phụng Cơ đã cảm thấy đỡ mệt hơn, cô không biết tại sao mình lại thiếp đi. Trong lúc mơ màng cô cảm nhận được có người còai quần áo và lau người cho mình. Thậm chí hình như cả đêm qua có người đã ôm cô ngủ, đến bây giờ cô vẫn cảm nhận được hơi ấm ấy.

Điện thoại đầu giường reo lên khiến Phụng Cơ dần tỉnh táo lại, cô mệt mỏi giờ tay lấy điện thoại. Là Trịnh Vũ Thần, nhìn ba chữ hiển thị trên màn hình khiến cô có chút đỏ mặt.

Sao phải ngỡ ngàng chứ? Vì tối qua người đã chạm vào người cô là anh, người lau mình cho cô cũng là anh và người ôm cô ngủ cũng là anh. Thật không khó tưởng tượng ra hai má cô đã đỏ tới tận mang tai. Phụng Cơ hít sâu, trả lời cuộc gọi.

“Dậy rồi sao?”- Trong điện thoại là âm thanh dịu dàng của anh.

“Ừ.”

“Sáng nay tôi phải đến xem công trình thi công, không kịp làm đồ ăn sáng. Em cứ dùng những món tốt cho dạ dày trong tủ lạnh đi.”- Trong điện thoại thì thoảng vang ra tiếng động cơ, thật sự anh đang xem tiến độ công trình.

“Anh... bận lắm sao?”

Trịnh Vũ Thần hình như đang ra lệnh cho ai làm gì đó nên có lẽ không nghe thấy câu hỏi của cô. Anh trả lời.

“Hôm nay trời mưa, ngoan ngoãn ở nhà đi.”

Phụng Cơ cụp mi mắt không nói gì.

“Sao vậy, vẫn còn không khỏe sao?”- Trịnh Vũ Thần hơi cao giọng hỏi.

Cô thờ dài, mình bị làm sao vậy? Ngay cả khi cố gắng suy nghĩ thì cũng không thể nghĩ ra nên nói gì bây giờ, cô thậm chí thờ dài: “Không có gì, cúp máy đây.”

“Khoan đã Cơ Cơ, em học ở đâu cái thối ngắt máy ngang vậy?”

Phụng Cơ chần chừ, trong lòng như có từng đợt sóng ngầm nổi lên. Nghĩ tới cảnh anh nhìn thấy cả thân thể của cô, đã vậy còn ôm cô ngủ khiến trái tim nhỏ bé cứ đập liên hồi.

Một cảm giác chưa bao giờ có.

Hình như phát hiện được sự bất thường của cô, Trịnh Vũ Thần khẽ cười nhẹ. Tà tử lên tiếng, “Cơ Cơ, thời hạn một tháng của chúng ta chỉ còn một ngày thôi.”

“Anh thật sự muốn tôi nhớ đến thời hạn này sao?”- Anh thật sự muốn cô chú ý, anh muốn nhắc nhở cô rằng cô sẽ sắp phải rời xa anh rồi sao? Giữa bọn họ đơn giản chỉ là một mối quan hệ không có tên gọi, một loại mập mờ không rõ là gì.

“Đúng vậy, tôi muốn em nhớ rõ.”

Cô lập tức ngắt điện thoại, cô rất buồn. Như có một cỗ máy đang dày xéo trái tim vậy. Cô không đủ can đảm để nghe tiếp, tại sao anh lại đối tốt với cô như vậy. Thà rằng anh cứ xem cô như người xa lạ còn hơn cứ dịu dàng như vậy. Ngay cả khi anh nhắc nhở cô phải rời xa anh, thì anh cũng dùng giọng điệu ôn nhu đến vậy.

Phụng Cơ cười khỏ, anh muốn cô phải làm sao đây? Mà làm sao đi nữa thì cô cũng đâu thể lựa chọn, Phụng Cơ không thể phản bội lại Kim Điều Môn, cô không thể cứ tiếp tục khiến chủ thượng thất vọng.

Cô thật sự rất muốn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi rời khỏi anh, không liên can gì nữa. Giữa hai người là một rào chắn của hai thế giới khác nhau, mà hai thế giới này không có bất kì sự liên kết nào.

...

Trịnh Vũ Thần đứng giữa trời nắng ngẩn đầu lên cao quan sát những công nhân đang tất bật làm việc. Lúc này lại nhận được điện thoại của Đặng Thiên Phúc.

“Vũ Thần, gặp mặt một lúc, địa điểm cũ”

Trong quán cà phê lớn, Trịnh Vũ Thần bước vào đã nhìn thấy Đặng Thiên Phúc đang thong thả ngồi uống cà phê. Anh ngồi xuống đối diện gọi một ly nước khoáng.

“Thứ mà cậu cần đây.”- Đặng Thiên Phúc lấy ra một xấp tài liệu đưa cho anh, Trịnh Vũ Thần nhận lấy.

“Nói khái quát đi.”- Trịnh Vũ Thần nhận lấy tài liệu cũng không mở ra xem mà để lên bàn.

Đặng Thiên Phúc hơi nhếch môi, bao lâu gặp lại thì người này vẫn không thay đổi. Rõ ràng là anh đang nhờ cậu vậy mà còn làm giọng như là ra lệnh với thuộc hạ. Đặng Thiên Phúc thờ dãi khuấy ly cà phê trên bàn, uống một ngụm rồi nói: “Cậu đoán đúng rồi, cách đây hai mươi năm giữa họ Trịnh và họ Nguyễn đã xảy ra một chuyện lớn. Lúc trước cả hai nhà xem nhau như họ hàng, ông ngoại cậu và cha Nguyễn Long Tuyết còn kết nghĩa anh em. Bọn họ chính là một bộ đôi ăn ý trên thương trường, nhưng sau đó không hiểu vì lý do gì mà họ Trịnh lại liên kết với Trương Sa tố cáo họ Nguyễn đạo nhái bản quyền. Khiến Nguyễn lão gia bị giam mười năm tù, nhưng chỉ được một thời gian sau thì bị mưu sát. Sau đó thì cả nhà họ Nguyễn trên dưới đều biến mất một cách kỳ lạ.”

“Việc này ắt hẳn là tư liệu mật, không được phép tiết lộ với truyền thông.”

Đặng Thiên Phúc ngay người rồi hỏi: “Sao cậu biết? Cấp trên quả thật có lệnh này, không được phép điều tra sâu hơn, ngoài những thông tin vừa rồi thì tôi cũng không biết thêm điều gì.”

Trịnh Vũ Thần nhếch môi, đem ly nước khoáng người phục vụ vừa đem ra uống một ít. Sau đó một tay khẽ lắc khiến nước trong ly dao động nhẹ nhàng, như đang đùa giỡn và im lặng. Một lúc sau mới lên tiếng hỏi: “Cả nhà họ Nguyễn chắc chắn không thể vô duyên vô cớ mất tích được. Kẻ sát hại Nguyễn lão gia là ai?”

Đặng Thiên Phúc cũng không biết đáp án. Trịnh Vũ Thần hít hơi sâu, đột nhiên nhớ đến gương mặt yếu ớt của người bệnh ở nhà...

Đặng Thiên Phúc lên tiếng: “Tôi nghĩ, chắc cậu cũng có đáp án rồi.”

Trịnh Vũ Thần vẫn mỉm cười.

Ngoài mặt đặt câu hỏi nhưng trong lòng anh vốn đã chuẩn bị câu trả lời. Kẻ ám sát Nguyễn lão gia chắc chắn là người của mẹ, không ai khác là Lôi. Giết Nguyễn lão gia, thăm sát họ Nguyễn, những thủ đoạn tàn nhẫn như vậy. Rốt cuộc là mẹ có điều gì che giấu? Còn nữa, một điểm khiến anh lưu tâm.

Sao Nguyễn Long Tuyết lại còn sống? Sao bao nhiêu năm nay mẹ lại không diệt cỏ tận gốc?

“Bộ trang sức đính nghi án đạo nhái năm đó là gì?”

“Diễm Tinh.”

...

Hồ Như Thủy ngồi trong phòng, bộ dáng thất thần tựa lưng vào cửa sổ. Anh không nghe máy, cũng không trả lời tin nhắn. Anh thật sự không muốn dây dưa với cô vậy sao?

Trịnh Vũ Thần, anh chính là tên đàn ông nhẵn tâm nhát trên đời.

“Vân nhi, Vân nhi!”- Tiếng gọi già cỗi vang lên, cửa phòng mở ra cha của Hồ Như Thủy bước vào. Tên lúc nhỏ của cô vốn là Như Vân, năm 15 tuổi một lần dạo phố với Trịnh Vũ Thần anh đã vô tình nói 'nếu cô tên Như Thủy vậy tôi sẽ suy nghĩ lại.'

Cô không hề do dự lập tức đổi tên khiến cha cô tức giận. Dù biết câu nói năm đó cũng chỉ là anh muốn đuổi cô đi mà thôi, có khi anh cũng không nhớ.

“Hô hô, con gái yêu của ta. Làm gì mà lại ngồi đây không vậy, ai dám ức hiếp con nào.”

Người nói là cha cô, Hồ Hải Nam. Đi theo sau ông là người mẫu nổi tiếng Minh Nguyệt, cô ta là vợ bé thứ ba của cha cô.

Hồ Như Thủy lau nước mắt ứa khuất tựa vào ngực ông: “Cha phải làm chủ cho con gái nha.”

Minh Nguyệt lườm nguyệt nhìn cô, Hồ Hải Nam đau lòng lên tiếng: “Cha luôn làm chủ cho con mà, sao nào có chuyện gì?”

Hồ Như Thủy chớp chớp mắt: “Cha, con muốn cha chuyển nhượng cổ phần của cha ở Trịnh Thị cho con.”

“Đại tiểu thư, cô nóng lòng muốn chia gia tài như vậy sao? Thật không tốt chút nào đâu.”- Minh Nguyệt phía sau lên giọng chanh chua chen vào.

Hồ Như Thủy lay lay tay Hồ Hải Nam: “Cha, con gái chỉ muốn giúp Vũ Thần dành lại Trịnh Thị thôi. Bây giờ không có Trịnh Thị chóng lưng anh ấy nhất định rất khó khăn, con rất lo...”

“Thanh niên phải trải qua khó khăn mới có thể thành đạt mà, đừng không tiểu Nguyệt ha ha.”

Minh Nguyệt thức thời gạt đầu nịnh nọt.

“Nhưng Vũ Thần trước giờ chưa từng chịu cực khổ...”

“Đại tiểu thư à, không phải cô không biết là trước giờ cổ phần của lão gia chỉ để giúp người trong nhà thôi sao. Nếu đem đi giúp một người không liên quan thì sẽ trái quy định đó.”- Minh Nguyệt khoát tay Hồ Hải Nam.

Ông ta gạt đầu tán thành ý kiến của cô vợ nhỏ, sau đó nói: “Cổ phần Trịnh Thị cha có thể cho con, nhưng nếu con dùng để giúp Trịnh Vũ Thần thì không thể. Con gái, con phải hiểu Trịnh Thị và chúng ta có tâm giao, giờ đây Trịnh Vũ Thần và Trịnh Vũ Khang trở mặt thành thù. Chỉ cần một bước sai là sẽ đi vạn dặm, cho nên nếu Trịnh Vũ Thần không phải là con rể của cha thì cha sẽ chọn phương án đứng bên ngoài xem ngựa đấu nhau.”

“Cha, Trịnh Vũ Thần và con là thanh mai trúc mã mà. Từ nhỏ chẳng phải cha rất ủng hộ mối quan hệ này sao, sao giờ lại...”

“Trước khác giờ khác, đại tiểu thư cô nhìn đi. Bao lâu nay chẳng phải Trịnh Vũ Thần vẫn luôn từ chối cô không thương tiếc hay sao? Huống hồ gì bây giờ cậu ta không phải là chủ tịch Trịnh Thị nữa, cho dù có lấy thì cũng phải lấy người môn đăng hộ đối chứ.”- Minh Nguyệt nói chuyện rất 'hợp lý' khiến sắc mặt Hồ Như Thủy tái mét.

“Cha...”

“Được rồi, cha quyết định rồi. Quy định là quy định, không phá là không phá.”

...

Đêm về, nơi này lại tràn ngập những cơn mơ ảo giác. Chìm đắm mãi trong truy lạc, chìm trong nỗi cô đơn, chìm trong hận thù và trong cả giấc mơ.

“Thiên Phúc, Thiên Phúc đừng bỏ rơi em...”

Thiết Hạo ngồi bên cạnh dùng khăn lau mồ hôi cho Phụng Nhã, hẳn cảm thấy cực kì khó chịu. Từ lúc cô trở về từ lần đó, cả người cứ bần thần mơ hồ hẳn đi. Chủ thượng gọi điện cô cũng cố gan không nghe máy. Không ăn bất cứ thứ gì anh đưa, cuối cùng lúc mệt quá ngủ thiếp đi thì lại luôn mồm gọi tên người đàn ông đó.

“Thiên Phúc, đừng đi mà... em có nỗi khổ mà...”

Thiết Hạo thở dài nắm lấy tay cô. Phụng Nhã, em có nỗi khổ anh hiểu. Bởi vì chúng ta cùng một loại người, chúng ta bắt buộc phải giết chóc, phải sống trong bóng tối. Nhưng còn Đặng Thiên Phúc thì không, tên đó không cùng thế giới với chúng ta nên sẽ không hiểu nỗi khổ này.

“Phụng Nhã, tên đàn ông đó không đáng để em đau lòng.”- Thiết Hạo bắt lực thán. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày cô đều đến quán bar uống rượu, uống đến mức say bí tỉ thì ngủ đi. Mỗi lần như vậy Thiết Hạo đều ở bên cạnh, hân dưng sức để nhìn thấy Đặng Thiên Phúc đứng từ xa nhìn cô. Chỉ là... dù cho có để cô ngủ giữa đường đi nữa thì gã đàn ông đó cũng không dám bước tới.

Hắn đã cho Đặng Thiên Phúc rất nhiều cơ hội để tiếp cận Phụng Nhã. Nhưng gã đàn ông chết tiệt đó có đánh gãy chân thì gã chỉ đứng từ xa đau lòng nhìn cô.

Thứ đàn ông nhu nhược như vậy, đáng sao? Đáng để cô bỏ lỡ hai năm thanh xuân của mình, đáng để cô không chấp nhận bất kì ai nữa.

Thiết Hạo cúi đầu hôn lên trán cô.

Ở một góc khác của thành phố, cũng có một người đang bị giấc mộng dẫn dắt.

“Anh phải cứu Luyến Tâm.”

Cô mơ thấy Tư Đình đi vào căn nhà kho đó, cô níu tay anh lại anh hất mạnh cô ra. Phụng Cơ ngã xuống đất, cố gắng gọi nhưng anh vẫn từng bước một tiến vào căn nhà kho đó...

“Đừng vào đó, có bom... có bom”

Anh quay lại nhìn cô, mỉm cười: “Phụng Cơ, anh rất yêu Luyến Tâm.”

Anh yêu Luyến Tâm...

Rất yêu Luyến Tâm

Một màn sương ảo ảnh bao phủ, bóng dáng Tư Đình dần dần biến mất.

“Không, sao có thể... đừng mà. Tư Đình, đừng anh sẽ mất mạng đấy... không!”- Một tiếng hét cuối cùng khiến Phụng Cơ bật ngồi dậy, cô thở hổn hển. Bên tai hình như còn bị âm thanh của tiếng bom nổ làm nhức óc. Ngay sau đó một sự ám áp phủ lên mặt cô, Phụng Cơ ngẩn đầu. Trong bóng tối cô vẫn cảm nhận được ánh mắt đen của anh, cô vô thức nhường người choàng tay ôm lấy cổ anh.

Trịnh Vũ Thần hơi bất ngờ với hành động của cô. Cô... đang ôm Hà Tư Đình hay là Trịnh Vũ Thần anh?

“Vũ Thần, Vũ Thần...”- Phụng Cơ yếu ớt gọi tên anh, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống.

Đây là lần đầu tiên cô gọi anh như vậy, chỉ có hai chữ 'Vũ Thần' đã khiến tâm tư anh xao động tựa như sóng biển. Trịnh Vũ Thần đưa tay xoa nhẹ lưng cô, cô cứ yếu ớt như vậy mà gọi tên anh.

Chỉ gọi tên thôi nhưng lại làm anh cảm thấy vừa thích vừa khổ sở. Hương thơm và sự mềm mại của cô lúc ôm anh quá mê hoặc, Trịnh Vũ Thần bắt đầu hít sâu. Âm thanh có chút khàn khàn: “Cơ Cơ, em vạn lần đừng có châm lửa.”

Phụng Cơ vốn không hiểu 'châm lửa' trong lời anh nói có nghĩa là gì. Cô chỉ cảm thấy cơn mơ vừa rồi rất khủng hoảng, vì vậy người lúc này cô muốn nhìn thấy nhất chính là Trịnh Vũ Thần.

Cô chỉ muốn cứ như vậy ôm lấy anh. Sự ám áp này của anh cứ như là muốn hòa tan cô vậy, cô rất thích cảm giác này.

Trịnh Vũ Thần nhắm mắt nhìn cô gái nhỏ cứ xem anh là cây cọc mà thất thần ôm lấy. Anh rất muốn an ủi cô, rất muốn ôm lấy cô trấn an. Nhưng mục đích này, ai bảo anh là đàn ông cơ chứ? Tiểu quái này lại quá mê người, thật sự muốn bức chết anh mà.

Nhưng Trịnh Vũ Thần biết là anh không thể động vào cô, chỉ ít là không phải bây giờ.

Trịnh Vũ Thần thở dài, âm thanh khàn khàn khổ sở: “Cơ Cơ, nhân lúc anh còn không chế được. Ngoan, buông anh ra.”

Trịnh Vũ Thần thử đẩy cô ra nhưng có trời mới biết là sát thủ được đặc huấn có sức mạnh đến chừng nào.

Phụng Cơ kiên quyết ôm lấy anh, cô cũng không biết mình đang làm gì.

“Vũ Thần”

Người con gái đang vui đùa vào cổ anh cũng lên tiếng, âm thanh lí nhí hoàn toàn khác với sự tinh táo thường ngày. Nhưng nghe cô gọi tên mình, cảm giác thật thoải mái. Khiến anh rất vui.

“Huh?”- Trịnh Vũ Thần khẽ hỏi.

“Tôi hình như, thích anh rồi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Hy Vọng Không Gặp Lại

Buổi sáng, Phụng Cơ đi vào nhà bếp Trịnh Vũ Thần đang ngồi yên ăn sáng, nhìn thấy cô cũng không nói gì, chỉ im lặng lấy chén đĩa để vào vị trí của cô. Phụng Cơ ngồi xuống, có chút khó chịu. Tuy rằng cơn sốt đã khỏi rồi, nhưng hình như cánh tay của cô bị đau nhức ê ẩm.

Phụng Cơ không lập tức ăn sáng, cô uống ly nước khoáng trên bàn rồi tận lực xoa bóp hai cánh tay của mình. Trịnh Vũ Thần nhìn thấy thì có chút buồn cười, nhớ lại tối qua. Cô gái nhỏ nói một câu thích anh rồi sau đó giữ nguyên tư thế ôm lấy cổ anh mà ngủ, cánh tay cô ôm rất chặt khiến Trịnh Vũ Thần có cỡ cũng không ra. Mà anh cũng không muốn gỡ, Trịnh Vũ Thần bị câu nói của cô làm vui đến mức trong lòng nở hoa.

“Vũ Thần, tôi hình như. . . thích anh rồi.”

Càng nghĩ khoe miệng anh càng cười tươi, vậy nên cả đêm qua cô gái nào đó cứ choàng cổ anh mà ngủ. Sáng ra thì hai cánh tay của ai kia đã đau đến khó cử động.

“Cơ Cơ, nhớ gì không?”

Nghe anh gọi thì cô ngẩng đầu có chút căng thẳng ngẩng đầu. Phát hiện nụ cười của anh rất đậm, cô nhớ chứ. Hôm nay là ngày cuối cùng của thời hạn một tháng, anh... vui đến vậy sao?

Chỉ cần cô ghi nhớ những thói quen và sở thích của anh, trong vòng một tháng này anh sẽ đưa Khóa Kim Cương cho cô.

Phụng Cơ trong lòng buồn bã, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh: “Tôi nhớ, Trịnh Vũ Thần anh thích nhất là xem hoạt hình siêu nhân. Cuộc sống hàng ngày khá đa dạng, anh không thích sự nhàm chán nên mỗi khi có thời gian trống anh sẽ tìm việc gì đó để làm. Anh ghét dơ, ghét mùi mồ hôi, ghét ăn đồ cay, ghét nhìn người khác khóc. Không thích vật nuôi, thích tùy tiện làm việc. Có cần tôi nói số đo ba vòng, size giày và quần áo không?”

Trịnh Vũ Thần nhìn cô chăm chăm, hóa ra cô lại không nhớ gì cả. Những lời đêm qua đối với cô cũng chỉ như câu nói mê sảng mà thôi, cô thật sự mong mau chóng rời xa anh vậy ư? Nói nhiều như vậy cũng chỉ để hoàn thành nhanh ước hẹn một tháng của anh, cô hoàn toàn xem anh là một nhiệm vụ.

Mặc dù đã biết trước nhưng có lẽ sự thật này khiến anh khó chịu, rất khó chịu.

Giọng nói Trịnh Vũ Thần trầm hẳn đi, rầy lâu sau mới trả lời: “Rất tốt, em giỏi lắm. Nhọc công ghi nhớ như vậy là vì cái gì, để chờ ngày này sao?”

Phụng Cơ nhìn thẳng vào mắt anh, bình tĩnh nói: “Vậy anh nghĩ gì?”

Trịnh Vũ Thần ngoài cười nhưng trong không cười: “Có lẽ suy nghĩ của chúng ta không giống nhau. Em ăn sáng đi, tôi tới ngân hàng lấy Khóa Kim Cương cho em.”

Anh đứng lên đi ra ngoài, tiếng cửa chính đóng lại cũng chính là lúc giọt nước mắt của cô rơi xuống. Phụng Cơ đưa tay quạt lấy, dù đã quá trễ nhưng cô vẫn muốn nói với bản thân rằng chính mình là sát thủ, không được động tình.

“Số phận của sát thủ chính là cả đời này cô độc đến chết. Không được động tình, tình cảm chính là thứ đi đầu dẫn đến sự thất bại. Trong Kim Điều Môn này từ lớn đến nhỏ, nếu ai dám động tình, có người thân, có bạn bè ta đều sẽ giết tất cả người các người yêu thương kia. Bản thân của các người cũng sẽ bị lưu đày xử phạt.”

Phụng Cơ vẫn nhớ rành rọt những lời dạy bảo của chủ thượng, Kim Điều Môn, anh em trong tổ chức, bọn họ mới là nhà, là tín ngưỡng là thế giới của cô. Đoạn tình cảm này với anh cô xem như là thử thách phải vượt qua.

Đời này kiếp này không có kết quả.

...

“Trịnh tổng, anh sao vậy? Sắc mặt không tốt lắm.”- Gary vừa lái xe vừa nhìn anh, Trịnh Vũ Thần mệt mỏi nhắm mắt lại. Anh đau đầu quá nên mới gọi Gary tới để lái xe hộ, ai ngờ cô gái này vừa mới im được hai phút đã mở mồm nói chuyện công việc.

“À phải rồi, họp đồng với A&B...”

“Gary, im lặng.”

“Giám đốc Lý của A&B...”

“Im lặng!”

“Cuộc hẹn chiều nay...”

“Chết tiệt thật!”- Trịnh Vũ Thần nhường người qua nắm lấy vô lăng bé lái mạnh, xe lao lên lề ngoài tầm kiểm soát. Cũng may Gary nhanh chân đạp thắng bằng không đã đâm vào gốc cây rồi.

“Trịnh tổng...”

Trịnh Vũ Thần mở cửa xuống xe sau đó đóng sầm cửa xe lại. Anh đứng tựa vào xe, anh đau đầu đến mức này rồi mà vẫn gặp phải Gary, nếu cô ấy là đàn ông anh nhất định sẽ đâm cho vài phát.

“Phụ nữ các cô lúc nói thì không nghe, chỉ khi đợi người khác lộ thiên ra mới chịu hiểu.”

Gary đến cạnh anh, cô không biết mình đã làm sai điều gì. Sao trông Trịnh tổng lại có vẻ tức giận như vậy: “Trịnh tổng, tôi nói sai gì à?”

“Nói ra rồi lại không nhớ, cái sai nhất của mấy người là đã nói ra rồi.

“Hả... 'mấy người' nào ạ?”- Trịnh tổng sao vậy chứ? Sao vô cớ lại tức giận như vậy?

Trịnh Vũ Thần nhắm mắt lại, hít sâu. Sao lại đi mắng người khác, bình tĩnh đi. Dù sao thì chỉ có một cái Khóa Kim Cương thôi mà, người đi rồi thì sẽ gặp lại thôi...

...

Cửa nhà vừa mở, Phụng Cơ liền căng thẳng đi ra. Chỉ thấy Trịnh Vũ Thần đang tháo giày bước vào, anh đi lướt qua cô rồi ngồi lên sofa. Phụng Cơ thấy vậy thì ngồi xuống đối diện anh, cô hơi cân nhắc một chút rồi nhẹ giọng nói: “Sau này căn nhà này anh cứ ở đây, Trương Luyến Tâm anh muốn làm gì thì tùy.”

“Không cần, tôi sẽ dọn ra ngoài. Còn về Trương Luyến Tâm, nếu em để tôi tùy ý xử lý, tôi sẽ thả cô ta.”- Trịnh Vũ Thần không lạnh không nhạt nói, âm thanh có chút mệt mỏi.

Phụng Cơ lắc đầu: “Tùy anh, nếu thích anh cứ ở lại đây.”

Trịnh Vũ Thần nhìn cô, dường như anh đã nhìn thấy được niềm vui lại rồi. Cô muốn anh tiếp tục sống cùng cô sao? Cô vẫn nhớ lời tối qua mình nói, tất cả đều là thật có phải không?

Phụng Cơ đứng lên, lạnh nhạt nhìn anh. Ngực khí hoàn toàn tỉnh táo: “Sắp tới tôi phải đi đến nơi khác, căn nhà này tùy anh xử lý.”

Nói rồi cô quay lưng bước đi, định về phòng dọn dẹp hành lý. Khi cánh tay vừa chạm đến cửa phòng thì một loạt bước chân đằng sau vang lên, tay cô bị anh siết chặt kéo lại.

“Em đi đâu?”

“Không liên quan tới anh.”

Phụng Cơ có cảm giác như bàn tay của anh đang siết lại rất chặt, tựa hồ muốn bóp nát xương cô. Ngay lúc cô cho rằng anh sẽ tức giận thì Trịnh Vũ Thần buông tay, lúc này Phụng Cơ mới nhớ rằng Trịnh Vũ Thần trước giờ chưa từng tức giận.

Phát hiện Mỹ Ngọc do chính mẹ mình gián tiếp sát hại, anh không tức giận. Trong bữa tiệc đấu giá bị Ansel công kích trước mặt đám đông, anh không tức giận. Bị anh trai phản bội giành lấy gia sản, anh không giận. Trước giờ, chưa có bất kỳ chuyện gì là Trịnh Vũ Thần không thể nhắm mắt cho qua được.

Nhắm mắt cho qua...

Phụng Cơ cũng vậy, đứng không?

Quả nhiên Trịnh Vũ Thần vận nở nụ cười, chỉ là chỉ anh mới biết. Ngoài cười nhưng thâm tâm nghịch lại.

Trịnh Vũ Thần lấy ra một con chip điện tử có đính kim cương, nhìn qua nó giống như là một khối băng nhỏ lấp lánh. Nhưng không, nó là con chip có nguồn dữ liệu đầu não của Trịnh Thị, một hệ thống lưu trữ toàn phần quan trọng của toàn tập đoàn.

Thì ra Khóa Kim Cương mà ai cũng truyền miệng lại là một con chip điện tử nhỏ xíu.

“Cầm lấy, em đi được rồi.”

Phụng Cơ cầm lấy đi lướt qua anh, mỗi bước chân giống như có một sợi dây vô hình kéo lại khiến từng bước vô cùng nặng nề.

Vào lúc cô đi ra tới cửa chính...

“Cơ Cơ...”

Phụng Cơ quay lại nhìn anh, chỉ cần một tiếng thôi...

Trịnh Vũ Thần vẫn bình tĩnh, mỉm cười dịu dàng nhìn cô, chậm rãi nói: “Hy vọng, sẽ không gặp lại. Được chứ?”

Phụng Cơ có thể nhìn thấy tầm mắt mình đã nhòe đi, nhưng cô không muốn khóc trước mặt anh.

“Được thôi.”- Nói rồi cô đi nhanh ra cửa, chạy vào thang máy. Những giọt nước mắt tuôn trào, đôi mắt phủ một tầng nước mờ ảo. Cô vô lực tựa lưng vào thang máy, từ từ ngồi xuống...

Kết thúc, đơn giản như vậy.

Trịnh Vũ Thần, rất vui vì được gặp anh. Cũng rất đáng tiếc vì gặp được anh...

...

Nguyễn Long Tuyết cầm Khóa Kim Cương trong tay xem xét một lúc, xác nhận là thật thì mới cất vào tủ. Đúng hên như vậy xem ra Phụng Cơ vốn không có ý đồ với Vũ Thần, bà có thể yên tâm rồi.

“Phụng Cơ, con hoàn thành nhiệm vụ rất tốt.”

Phụng Nhã và Thiết Hạo ngồi cạnh ăn hạt dưa, dường như đối với chuyện này cũng không hứng thú. Phụng Cơ hơi cúi người với Nguyễn Long Tuyết rồi đi đến chiếc ghế bên cạnh Phụng Nhã ngồi xuống, cô ta bóc một nắm hạt dưa đưa cô.

“Không cần!”

Phụng Cơ không nhận lấy, Phụng Nhã cũng không nói gì. Tiếp tục cắn hạt dưa của mình. Nếu là bình thường chắc chắn cô ta sẽ cùng cô đấu khẩu sôi lửa, nhưng sao hôm nay tự nhiên 'hiền' đột ngột. Điều này khiến Phụng Cơ nghi ngờ.

Nguyễn Long Tuyết suy xét một lúc rồi nói: “Thời gian sắp tới ta sẽ đi đến một số chỗ thị sát, ba đưa đi cùng ta.”

“Không được.”- Ba người trăm miệng một lời.

Nguyễn Long Tuyết nhíu mày khó hiểu nhìn từng người một, mấy đứa này hôm nay bị gì vậy? Yên lặng lạ thường, đã vậy còn có gan khước từ bà.

Thiết Hạo hắng giọng vài cái, xung phong nói trước: “Thật ra bây giờ cũng sắp tết rồi, khác khu phố chúng ta quản lý trong mấy ngày này sẽ có trộm cướp. Con phải ở lại dẹp loạn.”

Phụng Cơ chau mày chực nhớ ra, gần đến tết vậy là gần đến sinh nhật cô rồi.

Phụng Nhã cũng lên tiếng: “Chủ thượng, con có chút không khỏe.”

Phụng Cơ nhìn Phụng Nhã, giọng cô ta quả là có chút mệt mỏi. Hơn nữa vẻ mặt cũng tiêu tụy hơn hẳn. Ánh mắt Nguyễn Long Tuyết nhìn về phía Phụng Cơ, như muốn đợi lý do.

“Con muốn nghỉ ngơi, trong vòng bảy ngày sẽ không nhận nhiệm vụ.”

“Được rồi, đi thị sát ta đi một mình cũng được. Trong khoảng thời gian ta đi vắng, chuyện ở Kim Điều Môn sẽ giao cho ba đứa con quản lý.”

“Dạ!”- Ba người đồng thanh.

...

“Công trình xây dựng đã hoàn thành 70%, phần còn lại dự là vào dịp tết năm nay cũng sẽ xong luôn. Nhưng tạm thời chúng ta phải tìm cổ đông, tình hình này chắc chắn Trịnh Vũ Khang đã dùng quyền lực chặn các công ty muốn hợp tác với chúng ta rồi.”- Ngô Thành vừa lật những trang tài liệu, vừa nói chuyện. Một lúc lâu không thấy ai trả lời thì nhìn lên: “Vũ Thần?”

Gary đang lái xe cũng quay qua liếc nhìn anh, Trịnh Vũ Thần ngồi ở ghế lái phụ thất thần nhìn ra ngoài. Bị tiếng gọi của Ngô Thành kéo lại hiện thực, anh nhíu mày nói: “Anh trai đã dùng phạm vi rộng của Trịnh Thị để áp đảo các công ty khác. Nhưng đừng quên một điều, thị phần của Trịnh Thị tôi biết rõ hơn bất cứ ai.”

Ngô Thành buông hồ sơ xuống, bất mãn nói: “Đến giờ cậu vẫn còn giữ cách xưng hô này với hần ta? Anh trai, anh trai gì mà như là có thù bầy kiếp với cậu vậy.”

Trịnh Vũ Thần mỉm cười cho qua, nói sang đề tài khác: “Cậu liên hệ với phía Thiên Kỳ, xem ra lần này cần cậu ấy ra tay rồi.”

Ngô Thành gạt đầu, có quan hệ thật tốt. Lúc cần chỉ việc gọi một cuộc điện thoại thì tất cả đều được giải quyết.

Gary nãy giờ yên lặng lái xe nhưng vẫn để ý đến biểu hiện của anh, cô chần chừ một lúc rồi lên tiếng: “Trịnh tổng, anh có việc gì buồn sao?”

Từ lúc lên xe đến giờ, Trịnh Vũ Thần hoàn toàn mất tập trung. Anh cứ nhìn ra cửa sổ một cách chăm chú như đang tìm người vậy.

Trịnh Vũ Thần bật cười trông vô cùng gượng gạo: “Nhìn tôi giống người đang buồn lắm sao? Gary, cô cứ để ý tôi như vậy không khéo tôi nghĩ cô thích tôi đây.”

Trịnh Vũ Thần vừa dứt lời Ngô Thành đã ném tài liệu cái 'bốp' vào tay anh, cậu nhìn anh bằng ánh mắt: Cậu đi chết đi.

Trịnh Vũ Thần đáp trả bằng ánh mắt vô tội. Gary đã ngượng đỏ mặt cảnh cáo Ngô Thành đừng làm càn.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chọn Nỗi Đau

Đã hai ngày nay Phụng Cơ không hề trở về nhà, cũng không điện thoại. Như cô đã nói, cô sẽ không dính líu gì đến anh nữa. Trịnh Vũ Thần tìm một bác sĩ tâm lý để điều trị chứng khủng hoảng tương của Trương Luyến Tâm. Vị bác sĩ này tên Erika, một người phụ nữ trung niên.

Erika từ phòng của Trương Luyến Tâm đi ra, tháo mắt kính xuống đi tới chỗ của Trịnh Vũ Thần.

“Cô ta như thế nào?”- Anh uống một ít cà phê rồi hướng vị bác sĩ hỏi.

Erika tường tận nói: “Trương tiểu thư chỉ là bị hoảng loạn, u uất nhẹ. Chỉ cần điều trị tâm lý vài lần sẽ ổn ngay thôi, bây giờ cô ấy đã ngủ rồi.”

“Cảm ơn bác sĩ, không tiền.”

“Chào cậu.”- Erika rời khỏi.

Trịnh Vũ Thần nhắm mắt tựa vài ghế sofa. Trong đầu toàn là hình ảnh về Phụng Cơ, cô gái này quả thật nói đi là đi. Nhưng nói đi cũng phải suy lại, lúc đó chính anh là người không giữ cô lại.

Trịnh Vũ Thần biết những lời cô nói tới hôm đó không phải nhất thời không tỉnh táo mà nói ra. Anh biết trong lòng cô có anh, hơn nữa anh càng hiểu rõ rằng anh cũng vậy. Nhưng vậy thì sao? Cô có thể từ bỏ sao, có thể phản bội vị chủ thượng cô kính trọng, từ bỏ Kim Diệu Môn sao?

Thích thì sao, yêu đến cỡ nào mới có thể vứt bỏ tất cả chứ?

Trịnh Vũ Thần thở dài, mấy ngày nay cuộc sống anh không có cô. Vẫn tiếp tục theo quỹ đạo bình thường, không hề bị xáo trộn không phải sao. Chỉ là... buổi sáng làm xong điểm tâm thì anh sẽ vô thức đợi cô cùng ăn. Lúc xem ti vi sẽ vô thức nhìn sang vị trí bên cạnh, lúc đi làm trở về sẽ vô thức nhìn về phía cửa phòng cô.

Về hình thức hoàn toàn không thay đổi nhưng bản chất đã bị xáo trộn từ lâu.

Anh đặt ly cà phê trong tay lên bàn, vô tình lại nhìn tới usb hôm đó rơi ra từ trên con gấu của Trương Luyến Tâm. Trịnh Vũ Thần cầm lên xem, cái này chắc chắn không phải của cô ta. Vậy là của ai, là ai giấu usb này lên con gấu đó?

“Đây là của Tư Đình tặng tôi...”

Hà Tư Đình! Đây là suy nghĩ đầu tiên của Trịnh Vũ Thần, anh liền gắn usb vào laptop. màn hình hiển thị thư mục, mang tên 'Bí mật.'

Quả nhiên, Hà Tư Đình kia quả thật không đơn giản, hẳn ta còn muốn để lại bí mật.

Trịnh Vũ Thần mở thư mục đó ra, bên trong có ba đoạn clip và một file word...

...

Phụng Nhã ngồi trên tầng cao nhất của 'Nguyễn Long', cô ta leo lên thanh chắn ăn toàn, duỗi thẳng chân chằm chằm. Bên cạnh có rất nhiều vỏ lon bia, vừa uống vừa nhìn thành phố trong đêm tối. Cực kì lạnh lẽo, nỗi đau trong lòng khiến tất cả mọi thứ xung quanh đối với con người cũng sẽ u ám lạnh lẽo hơn.

Phụng Cơ từ xa đã nhìn thấy cô ấy, cô không nói lời nào đi tới bật một cái đèn ngồi lên cạnh cô ấy. Phụng Nhã không nói một lời, chỉ nhìn cô vài giây rồi quay mặt đi.

“Tôi nghĩ cô bây giờ cũng có người muốn gặp mà không được.”- Phụng Nhã lên tiếng, giọng nói có vẻ tự giấu lại như đang đùa.

Phụng Cơ im lặng.

Phụng Nhã cười, một nụ cười u ám “Còn nhớ không, từ nhỏ cô đã rất thích Tư Đình. Vì cậu ta cô không muốn làm sát thủ, tôi nhớ lúc đó cô đã mạnh mẽ nói với chủ thượng rằng 'Con không muốn vấy máu tanh, không muốn trở thành máy giết người'. Nhưng rồi cuộc thì sao, thời gian qua đi. Tư Đình mất, cô lại mất hết lý trí lao vào ma túy, mười tám tuổi đã trở nên nghiện ngập.”

Về mặt Phụng Cơ vẫn không đổi, nhưng lại nhớ tới khoảng thời gian đó. Phụng Nhã vẫn giữ nụ cười trên môi, lúc đó chủ thượng biết chuyện đã cai nghiện cho Phụng Cơ bằng cách giam cô vào phòng, mặc cho Phụng Cơ có van xin hay nài nỉ cỡ nào đi nữa.

Từng mảnh ký ức cứ ủa về trong trí nhớ, vang bên tai cô là tiếng thìu thảo và nấc nghẹn.

“Chủ thượng con sai rồi, mẹ cứ giết con đi... sao lại khiến con khổ sở như vậy.”

“Chủ thượng, là con động tình. Là con sai...”

“Thuốc, cho con thuốc.”

“Lúc đó cô so với phế nhân cũng không bằng.”- Phụng Nhã tiếp tục nói: “Khoảng thời gian đó qua đi, cô lại trở thành một người khác. Chủ thượng rất hài lòng về biểu hiện của cô, cho cô làm thiếu chủ. Thuốc hạ cũng trông cậy vào cô, tôi là gì? Trong mắt bọn họ tôi chỉ là người chanh chua hay kiểm chuyện với cô thôi.”

Phụng Nhã đưa lon bia lên uống một hơi, giọng nói cũng khản đi: “Phụng Cơ, cô hay lắm. Tôi chế cười cô dám động tình, hả dạ nhìn cô bị dày vò. Nhưng cuối cùng tôi cũng yêu anh ấy, thậm chí hơn là người đó lại là cảnh sát nhân dân. Anh ấy chỉ xem tôi là một sát thủ giết người không chớp mắt, tôi... nhớ anh ấy.”

Phụng Nhã khóc, không hề phát ra tiếng động. Nước mắt cứ vậy mà rơi xuống, cô ấy muốn gặp Thiên Phúc... rất muốn đi tìm anh ấy.

Từ đầu tới cuối Phụng Cơ vẫn im lặng, nếu không phải cô vẫn còn thở thì chắc Phụng Nhã sẽ xem cô không tồn tại. Cô giật lấy lon bia trên tay Phụng Nhã rồi ngửa đầu uống. Phụng Nhã nhìn cô đầy khó hiểu...

Phụng Cơ nuốt chất lỏng đắng ngắt vào miệng, cổ họng cũng nóng rát. Chất lỏng chạy vào dạ dày, gây nên một cơn tê nhẹ. Giảm đi rất nhiều áp lực.

Cô cũng nhớ anh.

Nếu có thể, tâm hồn này của cô nguyện bay theo gió phóng thẳng tự tại. Nếu có thể, thật muốn từ đây lao xuống dưới.

Phụng Nhã như tìm được cảnh lạ, nhìn cô không chớp mắt: “Thật khó tin, người lý trí như cô cũng uống bia kiểu này nữa hả? Cô không sợ say à?”

Phụng Cơ hít sâu: “Lý trí được gì, say thì đã sao?”

Cô mạnh mẽ, đôi khi lại không phải như vậy. Chỉ là bởi cô sợ bị tổn thương, yếu đuối đến không dám nhìn lại quá khứ. Nhu nhược nên mới phải mạnh mẽ, chỉ cần cô có tất cả thì sẽ chẳng ai làm cô tổn thương.

“Phụng Nhã, cô muốn uống đến chết sao?”

Phụng Nhã cười: “Chết, càng tốt.”

“Nếu cô uống say không thể tự bảo vệ mình thì tôi sẽ mặc xác cô.”

Phụng Nhã ném lon bi xuống đất, quay qua nhìn cô: “Tôi chưa thắng được cô thì sẽ không dễ chết như vậy, cô đừng nằm mơ.”

Phụng Cơ im lặng, Phụng Nhã cũng không nói thêm. Cứ như mỗi người đều có một suy nghĩ riêng, không thể nắm bắt. Không ai liên can tới ai, đều là vì một người khác. Cô không thích nói quá nhiều, lời nói và ngôn ngữ rất dễ để lộ suy nghĩ của mình.

Phụng Nhã và cô từ nhỏ tới lớn vốn luôn đối đầu nhau, nhưng chỉ cần lắng lại một chút thì thật ra có thể nhìn thấy được giữa bọn họ không hề có địch ý.

Phụng Nhã thờ dãi: “Phụng Cơ, cô nói xem. Tại sao anh ấy không tin tôi, không chịu hiểu cho nỗi khổ của tôi. Cô cũng biết chúng ta là sát thủ của Kim Điều Môn, chúng ta không thể nương tay với bất kỳ ai. Sao anh ấy vẫn không chịu hiểu.”

Phụng Cơ vốn định duy trì sự im lặng. Không phải cô làm ngơ với câu chuyện của Phụng Nhã mà là vốn dĩ cô không biết phải nói gì.

Bất gặp ánh mắt mong chờ của Phụng Nhã, cô chỉ lạnh nhạt nói: “Có một số chuyện đã được định sẵn ngay từ lúc bắt đầu là sai lầm.”

Phụng Cơ đứng lên, nhìn thấy qua Phụng Nhã vẫn đang thất thần rồi rời đi. Cuộc đời của sát thủ tựa như một người đang đứng ở ngã tư đường, không có chỉ dẫn, không có đèn báo. Loay hoay mãi vẫn không biết nên đi tiếp hay dừng lại. Hoặc giả dụ có đi tiếp, cũng không biết nên đi theo hướng nào để

bản thân không bị tổn thương.

Không, không có con đường nào là không gây ra đau thương cả. Nhưng ít nhất, cô vẫn có thể lựa chọn nỗi đau cho riêng mình.

Đó là chuyện duy nhất cô có thể làm cho bản thân.

...

Trịnh Vũ Thần từ căn phòng của Phụng Cơ bước ra, anh cầm theo một vài sợi tóc nhỏ lấy từ giấy gói lại thật kỹ. Sau đó cầm điện thoại gọi cho Ngô Thành: “Ngô Thành, đặt lịch hẹn với bác sĩ.”

Ngô Thành hỏi lại: “Cậu bệnh gì à?”

“Không, tôi muốn xét nghiệm DNA.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Sự Thật Hai Người Phụ Nữ

Trịnh Phần ngồi trên xe, sắc mặt mệt mỏi thiếu sức sống. Chỉ trong vài ngày mà người phụ nữ vốn rất lý trí trở nên vô cùng tiêu tụy. Bà ra lệnh cho tài xế nép xe vào lề đường, sau đó bảo cậu ta mua giúp vài liều thuốc cảm. Ngồi trong xe, ánh mắt Trịnh Phần vô tình nhìn qua con đường phía đối diện. Bà thấy một người mặc áo khoác xanh lam dài đang quay lưng về phía bà, thoát nhìn có chút quen thuộc khiến bà chú ý.

Sau đó người đó quay lại, gương mặt lạnh lùng quen thuộc xuất hiện trước mặt bà. Trịnh Phần kinh ngạc, chỉ thấy Nguyễn Long Tuyết quay lưng đi vào một con hẻm nhỏ. Trịnh Phần mở cửa xe đuổi theo bà ta, lúc qua đường suýt nữa là bị xe khác đụng trúng. Nhưng bà không quan tâm, bà chỉ biết chị ấy đang ở rất gần mình.

Bà đi theo Nguyễn Long Tuyết vào con hẻm bên kia đường. Trịnh Phần không hề biết ở phía sau, Trịnh Vũ Thần cũng bước xuống xe rồi đuổi theo mình.

Anh theo dõi Trịnh Phần, từ lúc xem được đoạn clip trong usb anh đã gần như không tin vào thế giới quan của mình. Một bí mật kinh thiên động địa bấy lâu nay Trịnh Phần luôn che giấu, anh không tin, vốn dĩ không tin nhưng khi thấy Trịnh Phần hối hả chạy theo Nguyễn Long Tuyết...

Người mà bà yêu không phải cha anh mà là bà ta, chủ thượng của Kim Điều Môn - Nguyễn Long Tuyết.

Bước đi của Nguyễn Long Tuyết ngày càng nhanh, Trịnh Phần lại không hề biết võ nên đuổi theo có phần vất vả. Một lúc sau lại nhìn lại thì bà đã mất dấu Nguyễn Long Tuyết, con hẻm vắng vẻ không một bóng người.

Ngay lúc đó cả người Trịnh Phần bị đẩy mạnh rồi liền bị va vào tường kèm theo đó là con đầu ẽ buốt ở cổ. Bà khó thở đưa mắt nhìn người trước mắt, khó khăn gọi tên bà ta.

“Tuyết, Tuyết...”

“Đi theo tôi làm gì?”- Nguyễn Long Tuyết lạnh lùng, bàn tay gia tăng thêm chút sức lực. Vào thời khắc này chỉ có trời mới biết bà ta muốn giết chết người trước mặt biết chừng nào. Bà ta từng nghĩ nếu gặp lại Trịnh Phần có lẽ mình sẽ giữ thái độ lạnh nhạt và tuyệt tình. Thế nhưng người phụ nữ này lại gan lớn đi theo bà ta, vào thời khắc đối diện với Trịnh Phần bà ta thật sự kích động.

Là kích động hay vui mừng?

“Em, em...”- Trịnh Phần nghẹt thở.

Nguyễn Long Tuyết buông tay, lạnh lùng nhìn bà. Cười lạnh: “Trịnh Phần, cô gan lớn như vậy không sợ tôi giết cô hay sao?”

Trịnh Phần khó khăn thở, sắc mặt bà tái nhợt, giọng nói run run: “Chị sẽ không giết em, em biết mà...”

“Đừng tưởng rằng cô hiểu tôi, tôi bây giờ... chỉ hận không thể làm cho cô thống khổ đến tột cùng.”- Giọng Nguyễn Long Tuyết hoàn toàn phẫn nộ. Bà ta ghét nhất cái cảm giác bị người khác nhìn thấu tâm tư này.

Bà ta sẽ không giết người con phụ nữ kia, thậm chí còn không muốn làm người đó tổn thương.

Nhưng những gì đau khổ bà ta gánh chịu bao năm nay đều là do người bà ta yêu nhất gây ra.

“Vậy nên chị để những đoạn phim của chúng ta vào máy tính em, và bán về 'Diễm Tinh' vào nhà Trương Sa. Chị muốn làm gì?”

Nguyễn Long Tuyết cười khẩy: “Tôi muốn làm gì sao, chính là... muốn đánh dấu sự trở lại. Tôi muốn từng người một phải trả giá cho việc mình đã gây ra cho tôi và cho gia đình tôi.”

Trịnh Phần cố gắng để mình không hoảng sợ, người đang đứng trước mặt bà đã là một người khác rồi. Rất xa lạ...

“Vậy nên, em cũng là một trong số đó.”

“Không sai. Cô, Trương Sa, Trịnh Vũ Khang, và tên đàn ông chết tiết năm đó dám cưỡng bức cô. Hắn ta mạng lớn chạy trốn đã bao năm nay, nhưng Nguyễn Long Tuyết tôi thề cho dù mấy người có trốn trên trời dưới đất tôi nhất định tìm từng người một.”

Trịnh Phần lui ra sau nhưng phát hiện sau lưng mình là bức tường lạnh lẽo. Nước mắt bà rơi xuống, đau lòng nhìn Nguyễn Long Tuyết: “Tuyết, chị muốn báo thù phải không? Năm đó thăm sát gia đình chị là em làm, cho người sát hại cha chị trong tù cũng do em làm. Chị muốn báo thù, cứ việc tìm em nhưng con em nó vô tội... Vũ Khang và Vũ Thần hoàn toàn không liên quan gì. Xin chị, đừng làm hại tội nhỏ.”

Nguyễn Long Tuyết cười lớn vài tiếng: “Vô tội, Trịnh Vũ Khang chính là rác phẩm do tên cầm thú kia để lại. Còn Trịnh Vũ Thần... con cô? Nực cười.”

“Chị nói vậy là ý gì?”- Trịnh Phần cảnh giác nhìn Nguyễn Long Tuyết, trái tim vì lời này của bà ta cũng đập liên hồi.

“Nghe cho kỹ đây Trịnh Phần. Trịnh Vũ Thần không phải con trai cô, năm đó cô lạc đường nên sinh thằng bé trên phố. Cô có bao giờ hỏi là tại sao cô lại lạc đường, tại sao cô kêu cấp mấy cũng chẳng ai giúp đỡ hay không? Có bao giờ tự hỏi tại sao... lại là con trai mà không phải con gái hay không?”

Trịnh Phần mặt trắng bệch, nước mắt lăn xuống hai gò má. Tại sao lại là con trai, rõ ràng trước lúc hôn mê bà đã nhìn thấy đó là một bé gái. Bà đã từng tự hỏi nhưng cuối cùng lại cho rằng lúc đó mình không tỉnh táo nên nhìn nhầm. Bà đi lạc là vì phải đuổi theo một tên cướp, chạy đến một con đường vắng thì mệt đến ngã khụy. Không có ai dám giúp bà gọi xe cấp cứu là vì...

Đó là địa bàn của Kim Điều Môn.

“Đều do chị sắp đặt?”

“Đúng vậy, tôi cũng phải cảm ơn cô. Trịnh Phần, bao nhiêu năm nay... cảm ơn cô nuôi con trai dùm tôi.”

Cả thế giới của Trịnh Phần bắt ngờ vì một câu nói của Trịnh Phần đã sụp đổ. Từng mảnh vỡ cắm chặt vào tâm trí và trái tim. Sự thật là đứa con mà bà luôn yêu thương lại chính là con của người bà yêu, chuyện này thật hoang đường.. sao có thể?

“Năm đó là do tôi nhân lúc cô sinh rồi hôn mê, đã trao đổi con trai tôi và đem con gái cô đi. Sao nào, đây là sự trả thù đầu tiên mà cô phải chịu vì đã dám vu oan cho cha tôi năm đó.”- Nguyễn Long Tuyết lạnh lẽo như quỷ sai nói ra từng chữ, gương mặt trung niên tuy vẫn giữ sự bình tĩnh nhưng đáy lòng đang nổi lên từng cơn sóng lớn.

Trịnh Phần không tin vào tai mình, bà vừa nghe cái gì vậy? Đáng lý ra bà không nên đi theo Nguyễn Long Tuyết vào đây, bà thà rằng cả đời cũng không biết sự thật này. Trịnh Phần ngồi thụp xuống đất, gương mặt đờ đẫn không chút sức sống.

Bà đau đầu quá...

“Vậy con gái tôi ở đâu?”

Trịnh Phần ngẩng đầu đợi câu trả lời của Nguyễn Long Tuyết, chỉ tiếc là bà ta không có ý định trả lời khiến Trịnh Phần nhất thời mất bình tĩnh.

“Chị nói đi, con gái tôi đâu?”- Trịnh Phần đứng lên đẩy mạnh Nguyễn Long Tuyết khiến bà ta lui ra vài bước sau đó dùng sức nắm lấy hai cánh tay Trịnh Phần. Bà vẫn không chịu thua, dường như đã liều mạng để đánh Nguyễn Long Tuyết, vừa khóc vừa gào thét: “Chị đem con gái tôi đi đâu rồi hả?”

Hai người một người đỡ một người đánh nhất thời tạo nên khung cảnh hỗn loạn. Đúng lúc này Hồ Như Thủy cũng trùng hợp đi ngang con hẻm đó, nghe thấy hình như là tiếng của bác gái thì liền theo âm thanh đi vào. Vừa thấy Trịnh Phần và Nguyễn Long Tuyết giằng co thì hết hồn chạy lại đẩy mạnh Nguyễn Long Tuyết ra sau đó đỡ lấy Trịnh Phần.

“Bác gái, không sao chứ? Sao lại cùng người kia đánh nhau, bác có bị thương ở đâu không?”- Hồ Như Thủy lo lắng quan sát tay chân Trịnh Phần, từ trước đến giờ cô ta chưa bao giờ thấy vẻ mặt trắng bệch của Trịnh Phần nên hoảng loạn xem bà có bị gì không.

Trịnh Phần đã hoàn toàn mất mọi, trong lúc ý thức còn sót lại bà chỉ thều thào: “Con gái tôi, con gái...”

“Con gái sao? Ai vậy?”- Hồ Như Thủy khó hiểu hỏi.

Hồ Như Thủy chỉ lo tra hỏi lo lắng lại không hề để ý đến ở phía sau Nguyễn Long Tuyết cũng giơ khẩu súng giảm thanh trong tay lên, hướng ót của cô ta định bóp cò.

Đúng lúc này 'Cốp' một tiếng, khẩu súng trên tay bà ta bị một viên đá va vào khiến bàn tay nhất thời vì đau nên buông lỏng. Khẩu súng rơi xuống đất. Chưa kịp để phòng lại thấy một thân hình nhanh nhẹn phóng tới đá mạnh vào khẩu súng khiến nó bay lên rồi dễ dàng nắm chặt lấy.

Chỉ trong phút chốc, Trịnh Vũ Thần đã che trước mặt Hồ Như Thủy. Tay anh cầm súng giờ lên trước mặt Nguyễn Long Tuyết.

“Anh Vũ Thần...”- Hồ Như Thủy vừa nhìn thấy anh thì vui mừng nhìn lại kinh sợ khi phát hiện ra khẩu súng. Nếu không có Trịnh Vũ Thần ở đây có lẽ đầu cô ta giờ đã nát bét rồi. Người phụ nữ kia là ai, sao lại có súng trên người?

Trịnh Vũ Thần tay nắm chặt cán súng, sắc mặt anh trở nên lạnh lùng đáng sợ nhìn Nguyễn Long Tuyết. Nói ra từng chữ một: “Tôi không phải con trai bà.”

Nguyễn Long Tuyết hơi đau lòng, nhưng chính bà đã đem con trai mình đi cho người khác nuôi, đây là chuyện thảng bẻ khó chấp nhận. Bà hiểu, đối mặt với Trịnh Vũ Thần sắc mặt Nguyễn Long Tuyết dần có một chút tình thương lại: “Mẹ biết là con sẽ nhất thời không chấp nhận được...”

“Không phải nhất thời.”- Trịnh Vũ Thần rất lạnh lùng nói ra từng chữ một: “Mà là vĩnh viễn. Nguyễn Long Tuyết tôi thà là trẻ mồ côi cũng không thừa nhận điều này.”

“Người thân duy nhất trên đời này còn sót lại của con là mẹ, con không thừa nhận cũng không sao. Nhưng mẹ muốn con biết rằng đây là sự thật.”- Nguyễn Long Tuyết bình tĩnh nói, bà ta nhìn khẩu súng đang hướng về phía mình trong tay anh. Thấy Trịnh Vũ Thần không trả lời thì hơi mỉm cười: “Con trai, nhắm súng vào mẹ của mình sẽ mang tội đó.”

Trịnh Vũ Thần cười khẩy, một nụ cười tàn nhẫn: “Một người cam tâm vứt bỏ con trai của mình, xem nó như một quân cờ để trả thù như bà, có tư cách làm mẹ sao?”

Giờ phút này Trịnh Vũ Thần thật sự có ý muốn giết người, tuy nhiên anh vẫn giữ lại một chút tình tảo. Anh biết những lời vừa rồi Nguyễn Long Tuyết nói với Trịnh Phần là muốn anh nghe thấy, với năng lực của bà ta thì sao lại không phát hiện ngoài Trịnh Phần ra thì còn có Trịnh Vũ Thần đang bám theo mình.

Vì vậy mấu chốt là bà ta muốn anh biết chuyện anh là con trai của bà ta. Nhưng, để làm gì? Chỉ đơn giản để đã kích tâm lý của Trịnh Phần thôi sao? Không, anh không tin bà ta lại đơn giản như vậy. Nguyễn Long Tuyết là người phụ nữ lý trí hơn cả Trịnh Phần, bà ta nhọc công để anh lớn lên trong vai 'con trai của Trịnh Phần' hai mươi năm trời. Một việc được sắp đặt trong hai mươi năm, sao lại có thể đơn giản chỉ để đã kích kẻ thù?

Anh không biết cái bẫy phía sau âm mưu này của Nguyễn Long Tuyết là gì, vì vậy anh nhất quyết không nhận bà ta.

“Con...”- Quả nhiên lời Trịnh Vũ Thần nói đã chọc đúng tim đen của Nguyễn Long Tuyết, khiến bà ta tức giận.

Trịnh Vũ Thần nhếch môi: “Nguyễn Long Tuyết, hai mươi năm sống trên đời này... chuyện mà Trịnh Vũ Thần tôi ghét nhất chính là bị người khác xem mình như một công cụ.”

Hồ Như Thủy nãy giờ hoàn toàn đỡ đỡ, cô ta dường như có thể hiểu ra một vài điều nhưng tâm trí vẫn vô cùng mù mịt. Lúc này Trịnh Phần bên cạnh cuối cùng cũng hơi tỉnh táo trở lại, bà nhìn Nguyễn Long Tuyết thỉnh cầu: “Tuyết, chị nói em biết, chị giấu con gái em ở đâu vậy?”

Nguyễn Long Tuyết đang trong cơn tức giận với Trịnh Vũ Thần, bà ta nghe thấy vậy thì tàn nhẫn nói: “Nó vừa ra đời đã bị tôi bóp chết rồi, giờ chắc là nằm ở dưới ba lớp đất.”

“Không thể nào, chị không thể tàn nhẫn như vậy...”- Trịnh Phần khủng hoảng thều thào sau đó đẩy mạnh Hồ Như Thủy bên cạnh ra rồi lao đến nắm lấy hai bà vai của Nguyễn Long Tuyết gào thét: “Sao chị lại đối xử như vậy với em chứ...”

“Tại sao tôi không thể?”- Nguyễn Long Tuyết hất tay Trịnh Phần ra rồi đẩy mạnh bà xuống đất: “Năm xưa cô đối xử với tôi như thế nào, tàn nhẫn thế nào cô có tự hỏi mình câu đó không? Trịnh Phần, tôi muốn nhìn thấy cơ nghiệp Trịnh gia mà cô cất công gây dựng, muốn những con người mà cô xem là tất cả... từng thứ, từng người một sụp đổ trước mắt cô. Tôi muốn nhìn thấy, trên dưới Trịnh gia đại loạn.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Không Gặp Lại...

“Nguyễn Long Tuyết, bà đang dùng thù hận để lấp liếm cho sự bất lực của bản thân đó thôi.”- Trịnh Vũ Thần một tay giữ chặt khẩu súng, không hề di chuyển tay kia đỡ lấy Trịnh Phần rồi giao bà cho Hồ Như Thủy phía sau.

Đúng như dự liệu của anh, sau khi nghe thấy Trịnh Vũ Thần nói vậy thì sắc mặt Nguyễn Long Tuyết đanh lại vô cùng khó coi, lạnh lùng lên tiếng: “Con nói gì?”

Trịnh Vũ Thần giữ lãnh ý bên khóe môi, không hề lui bước mà đối mặt với bà ta: “Không phải sao, bà sẽ không thể giết mẹ của tôi.” Không dám giết, cũng không nỡ giết.

“Cô ta không phải mẹ của con.”

“Bà ta là mẹ tôi.”- Trịnh Vũ Thần vô cùng kiên định trả lời, bàn tay cầm súng cũng bắt đầu chuẩn bị... anh chính là muốn làm Nguyễn Long Tuyết tức giận.

Quả nhiên...

“Bao nhiêu năm nay mẹ chưa bao giờ để cho cô ta yên ổn, mẹ vẫn luôn dẫn dắt cô ta. Chỉ là kế hoạch buộc phải tiến hành trong im lặng, hàng ngày hàng giờ mẹ đều muốn giết chết cô ta.”- Nguyễn Long Tuyết có chút kích động, hận ý hoàn toàn làm mờ tâm trí.

Khi nhìn thấy khoe môi Trịnh Vũ Thần khẽ nâng lên đầy mỉa mai thì bà ta mới ý thức được lời nói của mình. Bà ta như thế nào lại bị con trai của mình đưa vào trông dễ dàng như vậy?

Trịnh Vũ Thần lạnh lùng nói từng chữ: “‘Kế hoạch tiến hành trong im lặng’ của bà chính là...” Anh cố tình kéo dài âm thanh ra sau đó nói ra một loạt cái tên. “Trương Thanh Thanh, Trương Duệ Tiết, Trương Luyến Tâm phải không? À, còn sót một người chắc chắn bà còn nhớ, là Hà Tư Đình.”

Lời vừa thốt ra khiến vẻ mặt Nguyễn Long Tuyết ngưng trọng, bà không thể tin nổi nhìn Trịnh Vũ Thần. Trịnh Phần và Hồ Như Thủy hoàn toàn ngờ ngác, không hiểu những lời mà anh nói.

Hà Tư Đình là ai thì Hồ Như Thủy không biết nhưng bà thiên kim của họ Trương kia không phải hai người chết, một người chết không thấy xác rồi sao?

Trịnh Vũ Thần chuyên tâm quan sát Nguyễn Long Tuyết chỉ thấy ánh mắt bà ta có chút biến đổi nhỏ rồi giận quá hóa cười, bà ta cười lớn nhìn anh: “Con nói ta bắt lực sao, kì thực mọi chuyện trong trò chơi này đều nằm trong tính toán của ta. Chỉ cần ta chưa muốn kết thúc thì Trịnh Phần cô ta vĩnh viễn đừng hòng yên ổn. Vũ Thần, con biết Phụng Cơ vậy chắc đã từng nghe qua tên Phụng Nhã rồi chứ? Hai đứa nó, là em gái của con đấy.”

“Nói xằng bậy!”- Trịnh Vũ Thần hơi cao giọng.

“Trịnh Vũ Thần anh làm gì vậy, bỏ súng xuống.”

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên khiến tâm tư anh khẽ run. Tay cầm súng bất giác hơi hạ xuống, tầm mắt liền đặt lên người cô.

Một màn này bị Nguyễn Long Tuyết hoàn toàn nhìn thấy, bà ta khẽ chớp mắt che đi suy nghĩ của mình. Quả nhiên, cho dù đã xác định được Phụng Cơ không có ý đồ với Vũ Thần nhưng... Vũ Thần lại để tâm đến con bé như vậy.

Khốn khiếp, đã vậy thì đừng trách bà ta.

Nguyễn Long Tuyết, Phụng Nhã và Thiết Hạo đi tới đứng trước Nguyễn Long Tuyết. Lúc này Trịnh Vũ Thần mới hiểu ra, ngay từ đầu bà ta đã gọi điện cho Phụng Cơ, thì ra cuộc gặp gỡ này không phải là ngẫu nhiên.

Phụng Nhã, Phụng Cơ và Thiết Hạo cùng nhau chạy đến chắn trước mặt Nguyễn Long Tuyết. Trừ Phụng Cơ ra thì hai người kia đều đồng thời nhắm súng về phía Trịnh Vũ Thần. Tuy rằng cô không hiểu tại sao hai bên lại gặp nhau, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nhưng... cô phải bảo vệ chủ thượng, tại sao ngay cả giờ súng lên như Phụng Nhã và Thiết Hạo cô cũng không làm được.

Trịnh Vũ Thần cười lạnh nhìn thẳng vào Nguyễn Long Tuyết đang cao hứng phía sau. “Quả nhiên người ngồi lên vị trí chủ thượng Kim Điều Môn, quả thật không tầm thường.”

Nguyễn Long Tuyết nói. “Chỉ cần con chịu quay đầu, ta tuyệt sẽ bỏ qua tất cả.”

Quay đầu? Trịnh Vũ Thần cười lạnh. Nguyễn Long Tuyết muốn anh gia nhập vào kế hoạch trả thù của bà ta sao? Hoang đường, bây giờ chỉ cần anh nổ súng kết thúc sinh mạng của bà ta thì sau này sẽ chẳng còn phiền phức nữa.

Phụng Cơ cả kinh, cô vừa nhìn thấy sát ý trong ánh mắt của Trịnh Vũ Thần, ngày càng nồng đậm. Anh bây giờ không còn. Bộ dáng tao nhã thường nhật nữa, anh bây giờ dường như rất tức giận.

Cô không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng Nguyễn Long Tuyết vừa là mẹ vừa là chủ thượng. Bất kể bà ta đúng hay sai, nhiệm vụ của cô chính là bảo vệ bà ta.

Sát ý của anh khiến Phụng Nhã và Thiết Hạo nâng cao cảnh giác.

“Trịnh Vũ Thần, trong ấn tượng của tôi anh trước giờ luôn là người tỉnh táo.” Phụng Cơ bình tĩnh, ngữ khí không nóng không lạnh.

Một câu nói đó của cô đồng thời khiến ánh mắt Trịnh Vũ Thần bớt đi vài phần lạnh lẽo. Anh nhìn cô chăm chăm, anh biết nếu bây giờ anh động thủ với Nguyễn Long Tuyết thì cô sẽ không vui.

Trịnh Vũ Thần chán chừ rồi bỏ súng xuống, Nguyễn Long Tuyết hoàn toàn chú ý từng cử động của con trai. Anh dìu Trịnh Phần, không nói một lời quay người đi. Vào lúc sắp rời khỏi Trịnh Vũ Thần thoáng nghe thấy tiếng một vật thể xuyên qua không khí, chưa biết xảy ra chuyện gì thì lại nghe thấy âm

thanh hốt hoảng của Phụng Nhã và Thiết Hạo.

“Phụng Cơ!”

Trịnh Vũ Thần gấp gấp quay lại, Phụng Cơ khụy gối một chân ngã xuống đất. Máu từ cánh tay đã làm ướt chiếc áo khoát đen của cô, sắc mặt cô cố gắng nén lại đau đớn.

“Cơ Cơ...” - Trịnh Vũ Thần cũng ngỡ ngàng ra, một giây sau đó anh nhìn về phía tòa nhà đối diện. Chết tiệt, là súng bắn tía, có kẻ tập kích. Trịnh Vũ Thần bất giác bước lên muốn đỡ lấy cô thì bị Phụng Nhã cản lại. Cô ta lạnh lùng nhìn anh cảnh cáo. Thiết Hạo vừa đỡ lấy Phụng Cơ vừa khăn trương đề phòng về phía đạn bay tới, nhưng xung quanh thành phố cũng chỉ có những tòa nhà cao tầng không nhìn thấy gì khác thường.

“Trịnh tổng, anh quả nhiên rất thâm độc. Một mặt giao ra Khóa Kim Cương, mặt khác lại ám sát Phụng Cơ.”

“Tránh ra.” - Trịnh Vũ Thần né người sang trái muốn đi về phía cô. Giờ khắc này, viên đạn đó không đơn thuần là bắn vào vai cô nữa... đó là gián tiếp ghim vào tim anh.

Phụng Nhã cười, ý châm chọc tràn ngập trên mặt. “Anh còn giả mèu khóc chuột sao? Muốn đến gần cô ta thì tốt nhất đánh hạ tôi trước...”

Thiết Hạo bên cạnh chỉ im lặng đỡ Phụng Cơ lên, để cô tựa vào người mình. Hắn là người đỡ cô nên nhận ra rõ, vết thương rất sâu, cô chảy rất nhiều máu.

Trịnh Vũ Thần trực tiếp bỏ qua lời Phụng Nhã nói, anh nhìn Phụng Cơ. “Cơ Cơ...” - Lúc này anh chỉ biết gọi tên cô, cô gái anh thích bị bắn ngay trước mặt anh như vậy khiến anh cảm thấy vô cùng xót xa. Mà Phụng Cơ lại trong bộ dáng cần răn chịu đựng, không dám kêu đau càng khiến anh đau lòng. Trịnh Vũ Thần trực tiếp đẩy Phụng Nhã ra một bên rồi đi đến muốn đỡ lấy Phụng Cơ nhưng lại bị cánh tay của Thiết Hạo ngăn lại. Phụng Cơ nhìn anh, nét mặt cô trở nên mơ hồ, cô biết mình sắp trụ không nổi nữa.

“Trịnh Vũ Thần, xem ra... anh thật rất không tinh táo.”

“Cơ Cơ...”

Phụng Cơ thều thào đánh gãy lời anh muốn nói.

“Hy vọng chúng ta, không gặp nhau nữa.”

Anh suy xét biểu hiện của cô rất lâu, xác định những lời cô nói là thật thì tâm can anh cũng chợt run lên sợ hãi. Cùng một câu nói, lúc từ miệng Trịnh Vũ Thần phát ra anh vẫn không đau lòng như lúc nghe thấy chính cô nói. Anh hy vọng không gặp lại cô nhưng trong thâm tâm anh đã định, nếu vẫn gặp lại anh sẽ không buông tay. Nhưng lúc từ miệng Phụng Cơ nói ra khiến thế giới của anh như sụp đổ hoàn toàn, cô chính là muốn thật sự tuyệt giao với anh.

Phụng Cơ khẽ nhắm mắt, dùng tay trái cố gắng che miệng vết thương trên bả vai tay phải, yếu ớt nói. “Phụng Nhã, bảo vệ chủ thượng rời khỏi. Thiết Hạo, chúng ta đi.”

Thiết Hạo vội đỡ Phụng Cơ rời khỏi, lúc đi ngang qua Trịnh Vũ Thần hắn cố ý dừng lại hơi nghiêng nói, âm thanh vừa đủ để Trịnh Vũ Thần nghe được. “Trịnh Vũ Thần, nếu cậu thật sự muốn tốt cho Phụng Cơ thì rời xa cô ấy. Sát thủ động tình chính là đại kỵ, cậu... còn nhớ tám gương như Tư Đình chứ? Nó hoàn toàn có thể lặp lại một lần nữa, trên người Phụng Cơ.”

Lời nói của Thiết Hạo phát ra khiến chính hắn cũng run lên. Thật ra bản thân hắn cũng có tình cảm, Phụng Nhã cũng có và Phụng Cơ hẳn tin chắc rằng cũng vậy. Mở miệng nói lời vô tình chẳng qua chỉ muốn che lấp cho tâm hồn của mình mà thôi.

Vừa mới đi lướt qua Trịnh Vũ Thần, Thiết Hạo cảm nhận được một giọt nước mắt nóng hổi của cô gái kia rơi xuống sau đó cả người cô mất đi tri giác.

Trịnh Vũ Thần im lặng, khắc này chỉ đau lòng nhìn gương mặt tái nhợt của Phụng Cơ. Thiết Hạo sau đó dìu Phụng Cơ ra xe, Nguyễn Long Tuyết cũng ra lệnh cho Phụng Nhã đi trước. Bà ta lúc chuẩn bị rời đi, trước khi đi bà cố nhìn qua gương mặt bàng hoàng của Trịnh Phần.

“Vũ Thần, con không muốn nhận mẹ cũng không sao. Nhưng mẹ mong con hiểu rõ, so với những gì mẹ làm trong thời gian qua thì hành vi của Trịnh Phần càng đáng khinh bỉ hơn nhiều lần. Mẹ không mong con bảo vệ bà ta, nếu thật sự con muốn đối đầu thì đối tượng lãnh hậu quả sẽ là người quan trọng bên cạnh con.”

Đối với sự uy hiếp đó anh cũng không để tâm, chỉ lạnh lùng mỉa mai. “Vậy mong chủ thượng cũng nhớ cho kỹ, không có ai là người quan trọng nhất đối với tôi cả.” Chỉ có quan trọng hơn mà thôi.

“Còn nữa...” - Ánh mắt anh thay đổi, thay vào sự xa lạ là một phần khẩn cầu. “Mong bà chăm sóc tốt cho thuộc hạ của mình.”

“Con yên tâm, nó là con gái của ta. Ta sẽ chăm sóc nó thật tốt, nhưng nếu một thời điểm nào đó nó cãi lời ta... ta vẫn sẽ giết nó như thường.”

Nguyễn Long Tuyết rời đi, Trịnh Vũ Thần đứng yên tại chỗ.

Trở về tổ chức, Nguyễn Long Tuyết liền cho gọi bác sĩ tới. Sau khi xem xét kỹ lưỡng, kết luận vết thương không nghiêm trọng thì cả nhóm mới thả lỏng tâm trạng để bác sĩ băng bó cho Phụng Cơ.

Tác giả:

Vì mình đã post nhầm chương 63 thành 62 và đã kịp thời chỉnh sửa. Một số web khác cập nhật nhanh quá nên thành ra sẽ có hai chương 63, các bạn có thể vào santruyen.com để tìm chương 62 nha, kéo lại chẳng hiểu cái quái gì đang xảy ra. Mình chân thành xin lỗi vì sự nhầm lẫn ngớ ngẩn này ^^

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Bảo Vệ Cô Ấy

Bác sĩ lần này rất lạ mặt, hần có ngũ quan sáng sủa, cặp kính cận dày khiến gương mặt có phần ngổ ngổ nhưng vẫn trông vô cùng phúc hậu. Hần tên Đại Khâm, có sở trường là nói rất nhiều. Chỉ mới vào phòng chưa đầy năm phút liền mở miệng giáo huấn từng người một bao gồm Phụng Nhã, Thiết Hạo và cả 'thương binh' như Phụng Cơ. ==

“Các người có thân thể ngày hôm nay là do cha mẹ các người sinh ra, là một sự kết hợp hoàn hảo của trứng và tinh trùng. Là cả một trời tình hoa diệu nhất, vậy mà cái gì không làm lại đi làm sát thủ. Tối ngày chém giết có gì hay chứ, tôi nói các người nghe...”

Quang Sẹo đứng bên cạnh, mắt hết kiên nhẫn túm lấy cổ áo của Đại Khâm quát lớn. “Tôi mặc kệ anh Đại Khâm hay Đại Tiện, mau chữa trị cho Phụng tử còn bằng không tôi sẽ cho anh ngay cả đại tiện cũng không đi được.”

Một tên mặt lạnh và điềm tĩnh như Quang Sẹo còn chịu không nổi, nếu không phải Thiết Hạo nãy giờ bên cạnh 'khổng chế' con dao trong tay Phụng Nhã thì Đại Khâm đã một phát bị 'chết oan' rồi.

Phụng Cơ nằm trên giường, cô mặc áo thun tay ngắn màu da bò. Sắc mặt trắng bệch chống trọi với sự đau đớn của vết thương. Đại Khâm hơi sợ sệt lấy bông băng thuốc đỏ ra sau đó chần chừ nhìn cô. “Nè... sẽ hơi đau đó, ráng chịu chút.”

“Tự nhiên.” Phụng Cơ thốt ra hai chữ tùy tiện.

Đại Khâm đưa đồ gấp tới gần vết thương của cô, bàn tay hần run run vừa nhìn đã biết đây là lần đầu hần gặp một vết thương do loại súng đặc biệt bắn ra. Loay hoay mãi vẫn không dám động đây, hần quay lại nhìn sang Thiết Hạo và Phụng Nhã đứng bên cạnh. “Tôi... có thể bị mất lại rồi gấp viên đạn ra không?”

“Tôi tấn anh một trận bây giờ!” - Phụng Nhã tức tối xắn tay áo lên, Thiết Hạo vội kéo cô ta lại rồi lạnh lùng nói với Đại Khâm “Nghiêm túc làm việc đi.”

Đại Khâm run rẩy, mồ hôi lạnh tuôn ra. “Nhưng, tôi trước giờ chưa phẫu thuật vết thương...”

Im lặng..

“Trời ạ!” - Lần này là Phụng Nhã tann ngăn ra.

Thiết Hạo cũng cảm thán: “Tổ chức không còn bác sĩ à? Sao lại đưa một khúc gỗ vừa đàn vừa vô dụng này tới?”

Quang Sẹo hắng giọng: “Chuyện là sắp tết nên bác sĩ của tổ chức đều nghỉ hết rồi... chỉ có tên này muốn ở lại kiếm thêm tiền xài thôi.”

Phụng Nhã và Thiết Hạo ôm trán cạn lời, vừa lúc này dụng cụ trên tay Đại Khâm bị giật lấy. Phụng Cơ ngồi dậy, Quang Sẹo vội chạy đến đỡ cô tựa vào đầu giường.

“Phụng Cơ, cô muốn làm gì?” Thiết Hạo nhíu mày khó hiểu.

“Tự xử!” - Phụng Cơ lạnh lùng trả lời, nếu đợi bọn họ cãi nhau xong thì cô đã chết vì mất máu quá nhiều rồi. Nhờ người chỉ bằng tự xử lý, dù sao loại chuyện này cũng không làm khó được cô. Phụng Cơ dùng nhíp thẳng tay ấn vào vết thương.

Sắc mặt cô căng thẳng, cơn đau khiến hai tay cô bắt giác nắm chặt. Từ từ chậm rãi cuối cùng viên đạn được gấp ra, sau đó máu cũng tuôn ra nhiều hơn. Đại Khâm đem sọt rác tới để cô bỏ viên đạn dính máu kia vào nhưng Phụng Cơ lại ném lên cái khay mà Quang Sẹo đưa tới.

Viên đạn này chính là manh mối duy nhất mà cô nắm giữ, cô tám phần tin rằng do Trịnh Vỹ Thần làm nhưng thâm tâm vẫn còn một chút mâu thuẫn. Vì vậy Phụng Cơ phải truy cứu tới cùng.

“Anh còn nhìn cái gì, mau xử lý vết thương giúp tôi.” - Phụng Cơ thấy Đại Khâm vẫn ngẩn người thì khó chịu nói. Cái người vô dụng này không phải ngay cả thấy máu cũng sợ chứ?

“À, vâng.”- Đại Khâm lúng túng cầm lấy một chai thuốc sát trùng đổ vào vết thương khiến Tĩnh Nghiên nén đau nhịu chặt mày. Sau đó dùng bông băng thấm nước lau sạch miệng vết thương rồi băng lại, vừa thực hiện động tác băng bó vừa lén lút quan sát đáng vẻ nén đau của Phụng Cơ, một tia tinh quang lóe lên nơi đáy mắt.

Giờ khắc chịu đựng đau đớn này, Phụng Cơ lại nhớ tới những lần người đàn ông kia khéo léo sát trùng vết thương giúp cô. Anh sẽ ngồi thẳng xuống sàn nhà rồi vừa lau bầu vừa băng bó giúp cô...

Cảm giác đó rất nhẹ nhàng, dịu dàng và khiến Phụng Cơ ấm áp. Bây giờ hoài niệm lại vẫn có chút dư vị.

...

Ở khu vực ngoại ô hoang vắng, hai bên đường dẫn đến một cánh đồng. Bên trong nông trại Lapit có một người đàn ông có vẻ như đang đợi một người nào đó.

Có một chiếc xe dừng lại, người trên xe bước xuống. Bộ âu phục màu đen tôn lên dáng người mạnh mẽ của anh, thần thái của Trịnh Vũ Thần hôm nay nghiêm túc lạ thường.

Người đàn ông kia bước đến, chưa nói lời nào vội vàng cúi đầu. “Chủ nhân!”

Hai tiếng chủ nhân này phát ra một cách đầy kính cẩn, tựa như một tín ngưỡng tối cao.

“Thiếu chủ các người ra sao rồi?”- Âm thanh lãnh đạm của Trịnh Vũ Thần vang lên, bàn tay anh có vẻ tùy tiện mà vuốt ve một cánh hoa.

Người đàn ông kia vẫn nghiêm túc trả lời: “Vết thương của thiếu chủ không đáng lo ngại, sáng nay chị ấy còn... tự tay xử lý vết thương.”

Người đàn ông vừa dứt lời thì đã nhìn thấy những cánh hoa khi nãy còn xinh đẹp trong tay của Trịnh Vũ Thần giờ đã bị anh làm cho rã rời rơi xuống. Trịnh Vũ Thần quay sang gã ta, ánh mắt lạnh lẽo nhuộm màu sát khí. “Thế nào là 'tự tay xử lý vết thương'? Bác sĩ của Kim Điều Môn chết hết rồi à?”

Người đàn ông kia sợ đến mức không dám trả lời. Trịnh Vũ Thần mím môi, đôi đồng tử lạnh băng nhìn gã ta. “Chú ý một chút, thay tôi bảo vệ cô ấy, đừng để cô ấy tự ngược đãi bản thân”

Không có ai có bản lĩnh làm tổn thương cô cả, vì vậy điều Trịnh Vũ Thần lo lúc này là cô gái gốc đỏ tự tổn thương mình.

“Dạ!”

“Mấy ngày này Nguyễn Long Tuyết sẽ đặc biệt có hành động, chú ý quan sát bà ta. Mỗi một động tĩnh phải ngay lập tức báo cáo. Cẩn thận một chút, nếu bị bại lộ thân phận cậu biết phải làm gì rồi chứ?”

“Dạ!”

Trịnh Vũ Thần quay người rời đi, người đàn ông cũng quan sát xung quanh một lúc rồi quay đi về hướng ngược lại. Anh cất công gài nội gián vào Kim Điều Môn bao lâu nay cốt là để tiện lợi nắm bắt thông tin, nếu không có việc chắc chắn sẽ không dễ dàng dùng đến.

Thật không ngờ hôm nay vì một cô gái mà phá luật.

Sau khi đưa Trịnh Phần về Trịnh gia, anh cũng không nán lại quá lâu. Bác sĩ vừa kiểm tra kết luận bà vì sợ hãi quá độ mà ngất đi và không đáng lo ngại thì anh rời đi. Sau khi ổn định việc của Trịnh Phần thì lại có một Hồ Như Thủy đeo bám sau lưng, vậy nên Trịnh Vũ Thần bảo Gary đem cô ta về Hồ gia. Trong đầu anh chỉ có hình ảnh vết thương của cô, chỉ nhiều đó thôi.

Trịnh Vũ Thần lái xe đến nhà Ngô Thành. Cậu ném cho anh một lon bia, Trịnh Vũ Thần tự nhiên mở ra uống.

“Hiếm khi cậu đại giá quang lâm cái ổ của tôi, có chuyện gì sao?”

“Cậu khỏi giả ngu, bản xét nghiệm DNA đâu?” Trịnh Vũ Thần không cười, thần thái nghiêm túc hẳn lên.

Ngô Thành nhún vai quay lưng đi vào bên trong một lúc rồi cầm hai tờ giấy đi ra, cậu cầm kết quả trên tay không đưa cho Trịnh Vũ Thần. “Nếu cậu không nói có tôi biết chuyện gì đã xảy ra thì đừng hòng tôi đưa nó cho cậu.”

“Ngô Thành...”

“Còn xem tôi là bạn không?”

Trịnh Vũ Thần thờ dãi. “Được rồi, trước sau gì cậu cũng biết. Có một chuyện rất hoang đường, tôi cá là cậu sẽ ngạc nhiên đến té ngựa.”

“Đừng nhiều lời, nói đi.”- Ngô Thành ngồi xuống một cái ghế làm ra bộ dáng sẵn sàng lắng nghe.

“Có hai người phụ nữ yêu nhau, bị hai bên gia đình phản đối kịch liệt. Một trong số hai người thuê xã hội đen giết hết gia đình người còn lại, người đó sau

khi mất gia đình liền oán hận mong một ngày trả thù. Bà ta trao đổi con trai mình với con gái của người kia, thành lập một thế lực công kích lại người đó.”

Một câu chuyện dài, kịch tính như vậy mà qua giọng nói từ tốn và bình thản của Trịnh Vũ Thần khiến cho anh giống như đang kể lại một câu chuyện cổ tích không có vai của mình.

“Cái gì mà người kia người đó loạn cả lên, rốt cuộc cặp đồng tính nữ đó là ai?” Ngô Thành mù mờ.

“Trịnh Phần và Nguyễn Long Tuyết.”

“Nguyễn Long Tuyết, chủ thượng Kim Điều Môn?”

Trịnh Vũ Thần gật đầu, Ngô Thành ngửa mặt lên trời một lúc lâu mới phát ra ba chữ: “Ôi trời ạ!”

Trịnh Vũ Thần nói đúng, Ngô Thành đã ngã từ trên ghế xuống mặt đất, cú ngã đau khiến cậu trở về hiện thực. Nếu như chuyện này là thật thì Nguyễn Long Tuyết chính là mẹ của Trịnh Vũ Thần? Trời ạ, cái loại chuyện hoang đường này cũng có thể xảy ra sao? Ngô Thành nhìn lại hai tờ giấy trong tay, hai mẫu DNA này là...

“Của Cơ Cơ và Nguyễn Long Tuyết.”- Trịnh Vũ Thần dường như hiểu rõ suy nghĩ của cậu bạn mình, anh hơi nheo mắt. “Kết quả?”

Giờ phút này anh căng thẳng hơn bất cứ ai, Trịnh Vũ Thần vạn lần cũng không tin rằng Cơ Cơ chính là em gái anh. Anh biết nếu Nguyễn Long Tuyết muốn dùng một chiêu này để thăm dò anh là chuyện dễ dàng thế nào, và thật sự lúc bà ta nói cho anh biết anh và Cơ Cơ có quan hệ huyết thống, Trịnh Vũ Thần vào lúc đó đã mất bình tĩnh mà để lộ ra suy nghĩ của mình.

Từ nhỏ đến lớn Trịnh Vũ Thần ghét nhất là cảm giác bị người khác nhìn thấu suy nghĩ của mình, vậy nên khi bị Nguyễn Long Tuyết đoán ra tâm tư. Vào thời khắc đó Trịnh Vũ Thần đã thật sự muốn giết chết bà ta. Nếu không vì một câu '... trong ấn tượng của tôi anh trước giờ luôn là người tình tảo' của cô gái đó, anh thật sự đã giết chết bà ta rồi.

Ngô Thành thờ dài, cậu là bạn tốt của Trịnh Vũ Thần bao nhiêu năm nay. Đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ của anh đối với Cơ Cơ, chính vì vậy cậu cũng không hề chần chừ lên tiếng. “Kết quả DNA, một trùng khớp, một không trùng khớp.”

Đây chính là kết quả mà Trịnh Vũ Thần không mong muốn nhất, anh thật sự mong sao cho cả hai đều không trùng khớp. “Ai Không trùng khớp?”

Chỉ cần biết một người là đủ.

“Là Cơ Cơ.”

Trịnh Vũ Thần nhắm chặt mắt rồi nhẹ thở ra, hoàn toàn không che dấu sự nhẹ nhõm của mình.

Ngô Thành nói tiếp. “Nhưng sau khi vô tình đối chiếu qua với bản xét nghiệm lần trước cậu đưa tôi, là bản của Trịnh phu nhân và cậu và bản của Cơ Cơ, thì tôi phát hiện ra một chuyện rất kỳ lạ. Những thông số DNA của Trịnh phu nhân và Cơ Cơ khá giống nhau.”

“Nói cách khác?”- Giọng nói của anh khản trương.

“Nói cách khác, Cơ Cơ và Trịnh Phần có quan hệ huyết thống thật sự.”

Đây là chuyện gì? Trịnh Vũ Thần tận lực áp chế sự ngạc nhiên của mình, giọng nói anh vẫn chậm rãi. “Vậy tức là năm đó Nguyễn Long Tuyết trao đổi tôi và Cơ Cơ, một mặt để Trịnh Phần xem tôi là con trai mà chăm sóc, một mặt lại nuôi dưỡng Cơ Cơ.”

Ngô Thành gật đầu.

“Tôi cảm thấy Nguyễn Long Tuyết này cũng không phải người xấu. Ít ra bà ta cũng còn lòng thương hại mà không giết luôn Cơ Cơ. Nếu là tôi, người con gái tôi yêu lại có con với người khác tôi nhất định sẽ vừa gặp sẽ hành hạ đứa trẻ đó.”

“Thương hại? Hừ, nếu Nguyễn Long Tuyết có một chút lòng thương hại vậy thì Cơ Cơ sẽ không phải chịu bao nhiêu khổ sở như vậy. Bà ta giữ mạng của cô ấy là vì bà ta chọn cách dẫn vật kẻ thù thật đau đớn, bà ta chính là muốn nhìn cảnh Cơ Cơ bắn chết Trịnh Phần.”- Trịnh Vũ Thần cười khẩy, sau khi Phụng Cơ giết Trịnh Phần thì Nguyễn Long Tuyết sẽ ở phía sau kết thúc sinh mạng của cô bằng một viên đạn. Đây chẳng phải là một cách trả thù hoàn hảo sao?

Ngô Thành thấy cảm xúc của Trịnh Vũ Thần không tốt, dù gì cũng là bạn thân nhiều năm cậu ta ít nhiều cũng hiểu được lúc ngừ khí của Trịnh Vũ Thần trở nên bình thản tức là lúc mọi người nên im lặng. Ngô Thành chuyển đề tài, “Dạo này tài chính của Trịnh Thị không tốt lắm, sau khi Trịnh Vũ Khang tiếp quản thì đã âm thầm rút một số vốn lớn ra để làm việc gì đó. Có lẽ sắp tới đối với tình hình xuống dốc của Trịnh Thị cậu ra sẽ bận tới mất tới mũi.”

Trịnh Vũ Thần lặng im một lúc, tay phải khẽ gõ nhẹ lên bàn tạo nên âm thanh 'cộp cộp.' anh nói. “Ngô Thành, tôi muốn đẩy nhanh tiến độ của Mimala.”

Ngô Thành háng giọng: “Hiếm khi thấy cậu nghiêm túc như vậy. À mà tôi hỏi này, rốt cuộc thân phận của Cơ Cơ là gì vậy? Thú thật lúc đứng gần cô ấy tôi cứ có cảm giác mình sắp bị cắn cổ vậy.”

Trịnh Vũ Thần cười: “Cô ấy là Nguyễn Long Phụng Cơ.”

Chỉ cần nói như thế, còn lại tự hiểu.

Nguyễn Long Phụng Cơ? À, cái tên này quen quen để cậu nặn óc nhớ lại coi. Ngô Thành miệng nhắm đi nhắm lại một lúc rồi giật mình té ghế lần hai, lần này là ngã sòng soài ra đất. “Là thiếu chủ của Kim Điều Môn, Nguyễn Long Phụng Cơ?”

Trịnh Vũ Thần không nói, ban cho cậu ta cái gật đầu xem như trả lời.

Đoàng, đoàng, đoàng! Ngô Thành có thể nghe thấy tiếng thế giới quan của mình sụp đổ. “Không xong rồi, vậy là lần trước lúc họp tôi còn đồng dạt trước mặt cô ấy mất thiếu chủ của Kim Điều Môn là... con rùa rụt đầu. Trời ơi, cô ấy, không thù dai mà vì chuyện này giết tôi chứ.”

Trịnh Vũ Thần, có chút buồn cười: “Lúc đó tôi không ngăn lại, cậu thật sự đã toi rồi.”

Ngô Thành xanh mặt, gơ tay lau mồ hôi lạnh: “Cậu rõ ràng biết thân phận của cô ấy tại sao không nói cho tôi chứ, cậu muốn mưu sát bạn bè hả?”

“Nếu nói ra thì người nguy hiểm sẽ là tôi.”

“...”- Ngô Thành đứng hình nửa ngày, chợt ý thức được đáng về ngồi chàng hảng dưới đất nói chuyện này của mình quá xấu xí, liền đứng lên điều chỉnh lại hình tượng. Cậu hắng giọng: “Trịnh Vũ Thần, tôi nghiêm túc nói cho cậu biết. Cơ Cơ, à không là thiếu chủ đó không dễ chọc đâu, cậu... đối với cô ta càng ít giao thiệp thì càng tốt đi.”

Nói lời dư thừa! Ngô Thành cũng biết điều này, cực kỳ thừa. (￣▽￣)

Quả nhiên sâu khi trầm mặc như suy xét một lúc thì Trịnh Vũ Thần lên tiếng, giọng nói lãnh đạm: “Hết cách rồi, ai bảo người tôi muốn bảo vệ là cô ấy.”

Ngô Thành: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Sợ Kim Tiêm - Suýt Khóc

Trịnh Vũ Thần nói đẩy nhanh tiến độ của Mimala, Ngô Thành chỉ tưởng thẳng bạn của mình nói đùa nào ngờ, sáng ngày hôm sau Gary thay vì mang điểm tâm đến cho cậu thì lại gõ cửa nhà cậu với một chồng hồ sơ. Về mặt Gary khô sở, Ngô Thành cũng chẳng khá khẩm gì hơn.

Hai trợ thủ đắc lực đã vậy, đằng này Trịnh Vũ Thần một mình quản lý cả vòng đầu tư kêu gọi vốn hơn cả trăm người tham gia kia khiến anh cũng bắt đầu uể oải. Vừa mới xem xong một hợp đồng thì cửa phòng mở ra, Trương Luyến Tâm đem một tách cà phê vào đặt cạnh anh. “Uống chút gì đi.”

Mấy ngày nay, Trương Luyến Tâm được trị liệu tâm lý điều đặn, đối với chứng u uất cũng giảm đáng kể. Không còn tự mình mê sảng, tự nói tự khóc nữa. Nhưng có một điều kỳ lạ là Trịnh Vũ Thần có nói thế nào cô ta cũng không trở về nhà họ Trương. Anh tự hỏi, có khi nào Trương Luyến Tâm sau khi hồi phục đã cảm kích anh đến mức muốn lấy thân đền đáp?

A di đà phật!

Trịnh Vũ Thần không dám liên tưởng nhiều, anh gạt đầu một cái rồi tiếp tục làm việc. Một lúc sau cảm giác hình như Trương Luyến Tâm không hề rời đi mà đứng bên cạnh, anh ngẩng đầu phát hiện cô ta đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

“Có chuyện gì sao?”- Trịnh Vũ Thần khó hiểu.

Trương Luyến Tâm: “Trịnh tổng, nếu tôi có thể giúp anh một tay thì thế nào?”

“Nói rõ đi!”- Trịnh Vũ Thần lạnh nhạt nói, tốc độ đánh máy cũng chậm lại.

Trương Luyến Tâm ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh: “Trịnh tổng cứu tôi, tôi rất cảm kích. Nhưng anh muốn biết lý do mà tôi nhất quyết ở lại nơi này là gì không?”

A di đà phật, đừng tò tình số sàng vậy chứ. (￣□￣)

“Tôi năm nay hai mươi hai tuổi, từ nhỏ đến bây giờ khoảng thời gian tôi cảm thấy nhẹ nhõm nhất chính là hai năm bị Nguyễn Long Phụng Cơ giam ở đây. Nói không hận là nói dối, nhưng so với hận tôi lại biết ơn nhiều hơn. Thật ra cô ta đối với tôi không tệ, ở đây tôi cảm thấy thư thả hơn so với lúc ở nhà mình. Trong nhà, anh chị em ngoài mặt đoàn kết nhưng trong thâm tâm lại mưu tính lẫn nhau. Tôi vì tự bảo vệ mình nên tôi cũng mưu tính họ. Cuộc sống đầy rẫy mưu tính khiến tôi cực kỳ áp lực, lúc này... tôi lại gặp một chuyện khủng hoảng khác...”- Giọng nói của Trương Luyến Tâm ngày càng trở nên bi thương, nhưng rất nhanh cô ta lại thay đổi ngữ khí: “Nói thẳng ra vậy, tôi muốn tham gia vào đội ngũ làm việc của Mimala với tư cách cố đồng.”

“Cổ đông?”- Trịnh Vũ Thần ngưng hẳn động tác đánh phím, di chuyển ánh mắt về phía Trương Luyến Tâm.

Trương Luyến Tâm cười khổ: “Từ năm 16 tuổi tôi đã bắt đầu âm thầm làm việc cho Trương Thị, tích góp được một số tiền.”

Trịnh Vũ Thần ngã người ra sau, gờ tay lấy ly cà phê trên bàn rồi tự nhiên đem lên uống sau đó anh khẽ nheo mắt với Trương Luyến Tâm, biểu tình muốn nói: Cà phê dở.

Trịnh Vũ Thần hắng giọng: “Trương tiểu thư, nói điều kiện ra đi.”

Thương gia làm ăn phải xác định được mục đích mới có thể đầu tư. Điều này người được dạy từ nhỏ như anh và Trương Luyến Tâm hiểu hơn ai hết.

Quy tắc trên thương trường: Không có bữa ăn nào miễn phí.

Trương Luyến Tâm bị nhìn trũng tâm tư cũng không có biểu tình, lên tiếng: “Tôi muốn sau khi Mimala có chỗ đứng, Trịnh tổng sẽ góp một phần sức lực giúp tôi thu mua Trương Thị.”

Công ty của cha mình mà cũng muốn thu mua? Hận luôn cha sao?

Trịnh Vũ Thần khó hiểu: “Trương tiểu thư...”

“Cứ gọi tôi là Luyến Tâm.”

Tên của Trương Luyến Tâm phát âm ra nghe rất hay, hai chữ này đáng lý ra phải đặt cho người còn gái điếm đậm nhu mì một chút mới hợp... chỉ là, thực tế quá phũ phàng.

Trịnh Vũ Thần cười: “Được, Luyến Tâm, cô dựa vào đâu mà cho rằng tôi sẽ thành công gây dựng Mimala? Đứng trên góc độ một người làm ăn lương thiện, tôi sẽ không khuyến khích cô đi nước cờ mạo hiểm này.”

Trương Luyến Tâm cười, cô ta biết Trịnh Vũ Thần lại đang thử mình. Anh muốn xem cô ta có đủ bình tĩnh để phát hiện ra khe hở trong lời nói kia không. Trương Luyến Tâm lên tiếng giọng đều đều: “Nhưng đứng trên góc độ một lão đại hắc đạo mà nói, đây không phải là chuyện khó đối với Trịnh Vũ Thần anh, có phải không? Trịnh tổng, tôi đã từng vô tình điều tra ra, thật ra Trịnh Vũ Thần vô hại sa đọa mà mọi người luôn thấy lại chính là thủ lĩnh của một đường dây ngân hàng đen khổng lồ. Tôi cho rằng, lúc anh cảm thấy không vui thì hoàn toàn có thể sử dụng một phần thế lực ngầm của HS để lật đổ Trịnh Thị của Trịnh Vũ Khang, hơn thế nữa nếu dốc đi hai phần thế lực thì Kim Điều Môn của Nguyễn Long Tuyết cũng không là hạt bụi nào cả. Đừng nói gì đến việc thành lập Mimala nhỏ bé như thế.”

Trịnh Vũ Thần không có thái độ gì khi bị vạch trần như vậy, anh sẽ không ngạc nhiên đến độ tin Trương Luyến Tâm chỉ là 'vô tình điều tra ra' trên thực tế chắc chắn cô ta đã tốn rất nhiều công sức để điều tra.

Vì sao ư? Bởi vì ngoài Trịnh Thị ra thì chỉ có HS của Trịnh Vũ Thần đủ sức áp chế Trương Thị.

“Luyến Tâm, ngoài Cơ Cơ ra thì cô cũng miễn cưỡng được xem là có lá gan lớn đấy. Cô có biết, tôi hoàn toàn có thể giết người diệt khẩu không?”- Trịnh Vũ Thần không rõ là uy hiếp hay thử thách.

Đáy mắt Trương Luyến Tâm cũng thoáng qua vẻ nghi hoặc nhưng rất nhanh liền khẳng định: “Anh biết tôi không có địch ý mà.”

Trịnh Vũ Thần xoay ghế lại tiếp tục làm việc của mình, chỉ thờ ơ nói: “Cô chính thức trở thành cổ đông của Mimala.”

“Anh giúp tôi?”- Trương Luyến Tâm ngạc nhiên: “Là vì Phụng Cơ sao? Anh yêu cô ấy à?”

Trịnh Vũ Thần lạnh lùng nhìn Trương Luyến Tâm, ánh mắt anh như muốn nói: Liên quan gì cô?

Trương Luyến Tâm khẽ cười: “Thật ra tôi biết thiếu chủ Phụng Cơ thật ra cũng không oai dũng gì, có lần tôi thấy Phụng Nhã và Thiết Hạo đưa Phụng Cơ về đây lúc giữa đêm, cánh tay của Phụng Cơ bị dao chém khiến cô ấy mất nhiều máu. Còn lần khác, lần khác nữa... rất nhiều lần cô ấy bị thương.”

“Bị thương là do cô ấy không biết yêu thương bản thân mình.”- Trịnh Vũ Thần vẫn bình tĩnh, chỉ có Trương Luyến Tâm đứng bên cạnh mới nhìn thấy vẻ chau mày của anh. Cô cười nhạt rồi quay lưng muốn ra ngoài, vừa đi được vài bước thì Trịnh Vũ Thần lại lên tiếng: “Cái chết của Hà Tư Đình năm đó, không đơn giản.”

Vai của Trương Luyến Tâm hơi run lên, cô không quay đầu mà bước ra khỏi cửa, chỉ để lại một câu: “Bữa khác hãy bàn tới, anh cứ lo đi tìm Phụng Cơ của anh đi.”

Trịnh Vũ Thần nhìn cánh cửa đóng lại, khóe môi khẽ nâng lên, vô thức bê ly cà phê trên bàn lên định uống, nhưng cũng may là nhìn lại kịp. Anh để ly cà phê xuống, Trương Luyến Tâm này rõ ràng muốn dùng cà phê ngọt để kiến tha anh đi mà, tính độc chết anh sao?

Có một điều Trương Luyến Tâm nói đúng, anh phải tìm Phụng Cơ. Mấy ngày nay không biết cô như thế nào, là ai to gan bắn cô? Trịnh Vũ Thần nhất định phải điều tra ra kẻ đó, nhưng...

Trịnh Vũ Thần thờ dài.

“Chỉ e là Cơ Cơ không cần mình nữa rồi, ai bảo lúc đó hung dữ quá nếu không thì cô ấy cũng không nghĩ rằng mình sai người ám sát cô ấy. Ày da, Trịnh Vũ Thần ơi, tại mày hết thấy chưa....”

Ở một nơi nào đó, có cô gái nào đó đang nằm trên giường dưỡng thương bị hắt xì vài cái. Phụng Cơ tỉnh dậy, vừa định xuống giường thì đầu cô ong cả lên, hai chân mất hết sức lực chuẩn bị ngã xuống. Cô nghe tiếng một tiếng kêu hốt hoảng sau đó cả cơ thể cô bị ôm lấy.

“Sao lại xuống giường, phải nằm chứ. Cô sốt mấy ngày nay rồi, thân thể cô là do cha mẹ cô ban cho, cô không thể ngược đãi nó.”- Đại Khâm dìu Phụng Cơ ngồi xuống giường, miệng luôn giảng một mớ đạo lý. Phụng Cơ nghĩ anh chàng này sao lại làm bác sĩ, đi làm linh mục trong giáo đường đi.

“Không có cha, cũng xem như không có mẹ.”- Phụng Cơ đáp ngắn gọn, cô không biết cha mình là ai, từ nhỏ Phụng Cơ đã bị Nguyễn Long Tuyết cấm cô gọi bà là mẹ. Dù ở bất cứ đâu cũng phải một tiếng chủ thượng hai tiếng chủ thượng. Bà chắc hẳn là muốn cô ghi nhớ bản thân làm ai, mà cũng phải. Sát thủ thì làm gì có người thân?

Lúc nhỏ Phụng Cơ vẫn luôn ám ức, sao người nói người là mẹ cô nhưng lại không cho cô gọi một tiếng mẹ? Nhưng dần dà lớn lên Phụng Cơ mới hiểu ra, cho dù cô có tủi thân và giận dữ bao nhiêu thì người mẹ đó của cô cũng chẳng quan tâm tới. Với lại nếu vào lúc Nguyễn Long Tuyết giam cô cùng với một con nghiện kia, cái lúc mà Phụng Cơ tự ngồi trong phòng cào rách da thịt mình để chống lại cơn khó chịu của ma túy kia mà cô vẫn gọi Nguyễn Long Tuyết là mẹ. Chắc hẳn cô sẽ đau lòng lắm, bởi vì một người mẹ sẽ không nhẫn tâm với con gái mình như vậy.

Bây giờ Phụng Cơ quen rồi, chủ thượng chỉ có một còn mẹ thì không tồn tại.

Ai ngờ nghe một câu nói hồ hững của cô lại khiến Đại Khâm bắt đầu ngồi xuống, hần nắm lấy tay cô: “Cô mò côi à, tội nghiệp quá. Nhưng chúa sẽ luôn phù hộ cô, cô cứ tin rằng bỏ ác theo thiện sẽ được chúa trời ban phước. Giống như tôi này, cứu một người băng xây mười tháp chùa.”

Thấy chưa, rõ ràng là nên làm linh mục ==

“Anh thuyết pháp cho sát thủ à?”- Phụng Cơ không vui hỏi.

“Sát thủ vẫn có thể hướng thiện, chỉ cần buông bỏ đồ đao, lập địa thành phật. Tất cả đều có thể quay đầu giác ngộ.”

Bây giờ là thầy chùa?!!!

Phụng Cơ nhún mày, lạnh mặt: “Đừng có nhiều lời.”

“Đây là quyền tự do ngôn luận, cô không thể ngăn cấm.”

Ok fine, anh có thể làm luật sư luôn.

Phụng Cơ có chút buồn cười đứng lên, nhưng lại loạng choạng. Đại Khâm vội đỡ lấy cô, hần lấy nhiệt kế ra đo độ sau đó hốt hoảng.

“47 độ, sốt đến từng này mà cô chưa bốc cháy cơ á? Thiếu chủ à, cô làm từ băng ngàn năm hả? Mau nằm xuống dùm tôi, truyền nước biển.”

Giờ lại trở về làm lương y rồi.

Phụng Cơ thờ dài: “Đừng có ghim kim lên người tôi nữa, tôi không sao.”

Đại Khâm mở to mắt cúi xuống nhìn Phụng Cơ, gương mặt này khiến cô cảm thấy hần giống nai con lạc bầy ==

“Cô, thiếu chủ Kim Điều Môn, sợ kim tiêm?”- Đại Khâm dường như gặp chuyện kỳ lạ khó tin trên đời.

“Sợ cái đầu anh, tiêm thì tiêm đi.”- Phụng Cơ lúc bệnh chốc có chút nóng tính, với lại bản tính không khuất phục của cô sẽ không cho phép người khác nhìn thấy nhược điểm của mình. Tuy rằng, cô không sợ dao hay súng chỉ khi nhìn thấy kim tiêm y tế là cứ như nhìn thấy ma quỷ.

Không không, ma quỷ sao đáng sợ bằng kim tiêm chứ?

Phụng Cơ cứ như dâng hiến cánh tay quý báu của mình lên để Đại Khâm tìm mạch, sau đó ông kim ghim vào xuyên qua da thịt. Phụng Cơ suýt chút nữa đã rơi nước mắt, hu hu thật mất mặt mà. T_T

...

Ở trước cổng chung cư, đã hơn mười hai giờ đêm, người bảo vệ đóng cửa lớn lại. Chỉ cho người có thẻ nhà trong chung cư vào trong, Phụng Nhã đi qua đi lại, nhìn thấy ngõ xung quanh bốn phía sau đó chỉ biết thờ dài.

Trời rất lạnh, cô lại mất ít áo. Hiển nhiên là sắp bị rét chết rồi, thỉnh thoảng Phụng Nhã lại ho khan vài tiếng, cái đầu cũng quay mòng mòng. Phụng Nhã ngồi xuống buồng hoa cạnh bức tường, sau đó thiếp đi lúc nào không hay.

Ánh đèn xe hơi ngày càng sáng, Đặng Thiên Phúc hạ kính xe xuống rồi đưa thẻ nhà của mình ra. Người bảo vệ xem xét qua rồi đẩy cửa cổng lớn, Đặng

Thiên Phúc chạy xe vào bên trong sau đó đưa chìa khóa cho bảo vệ đem xe đỗ ở gara.

“Cảnh sát Đặng, trước cửa có một cô gái cứ lảng vảng từ chiều đến giờ. Không biết tốt hay xấu, nhưng hình như cô ta đang đợi người.”- Người bảo vệ vừa nói vừa đảo mắt ra phía cửa.

“Chắc người ta có việc quan trọng.”- Anh lơ đãng đáp.

“Anh xem kia, cô ấy hình như ngắt đi rồi.”

Tiếng nói của bảo vệ làm bước chân Đặng Thiên Phúc khựng lại, đợi người mà cổ chấp đến mức bất chấp trời lạnh bảy độ mà đứng từ chiều tới giờ cho đến lúc ngắt đi, không cần nói anh cũng biết là ai.

Đặng Thiên Phúc đi ra, quả nhiên Phụng Nhã đang tựa vào tường. Sắc mặt tái nhợt yếu ớt, hai mắt nhắm nghiền. anh thở dài đầy chán nản, bướng bỉnh như vậy cũng chỉ có Phụng Nhã thôi.

Mà dưới chân cô là con chó nhỏ Petty đang tích cực chạy tại chỗ làm ấm người. Vừa thấy anh liền chạy lại ngoáy đuôi.

Đặng Thiên Phúc không cách nào khác, đành bế Phụng Nhã đem vào chung cư.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Trên văn phòng của tập đoàn “Nguyễn Long”, Nguyễn Long Tuyết xoay người về phía cửa sổ lớn ngắm chiều nhìn vào cảnh vật bên ngoài.

“Không phải nhất thời.”

“Mà là vĩnh viễn. Nguyễn Long Tuyết tôi thà là trẻ mồ côi cũng không thừa nhận điều này.”

“Một người cam tâm vứt bỏ con trai của mình, xem nó như một quân cờ để trả thù như bà, có tư cách làm mẹ sao?”

Nguyễn Long Tuyết khản trương đứng lên, hít sâu cố gắng điều chỉnh tâm tình. Những lời nói của Trịnh Vỹ Thần khiến bà vô cùng đau lòng, cảm giác bị hiểu lầm lại lần nữa xuất hiện. Trên thế giới này, người bà ta tin hay người bà ta thương điều hiểu lầm bà ta.

Dù Nguyễn Long Tuyết có ác độc tới đâu, cứng rắn tới đâu đi chăng nữa thì suy cho cùng bà ta chỉ là một người làm mẹ.

Trịnh Phần hiểu lầm Nguyễn Long Tuyết đã đạo nhái bản quyền. Đến con trai bà ta cũng cho là bà ta vứt bỏ nó. Thật ra năm đó bị Trịnh gia truy sát, Nguyễn Long Tuyết dùng hận thù làm động lực để cùng với một người khác xây dựng Kim Điều Môn. Lúc đó giới xã hội đen dưới sự lãnh đạo của Kim Điều Môn có phần bất phục, đao súng khắp nơi, Nguyễn Long Tuyết lại mang thai Trịnh Vỹ Thần. Bà ta không muốn để con trai mình lớn lên trong hoàn cảnh nguy hiểm này nên mới trao đổi con gái của Trịnh Phần. Nếu có thể để Trịnh Vỹ Thần lớn lên trong một môi trường yên bình, bà ta sẵn sàng đánh đổi quyền làm mẹ.

Bà ta luôn nghĩ việc mình làm không hề sai, ngược lại Trịnh Vỹ Thần còn phải cảm ơn vì người mẹ là bà ta đã suy nghĩ cho mình. Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng lạnh lùng cùng lời vô tình của anh...

Bà ta có chút hối hận rồi.

Mục đích ban đầu của việc hoán đổi này hoàn toàn không xuất phát từ việc trả thù, chẳng qua lúc đó vì muốn đánh bại tính kiêu hãnh của Trịnh Phần nên bà ta mới nói vậy. Sau đó, Kim Điều Môn ổn định địa bàn, mọi việc trở về quỹ đạo Nguyễn Long Tuyết lại muốn tìm một trợ thủ đắc lực khác, như lần trước bà ta tùy tiện chọn một người đàn ông ngủ một đêm.

Phải động chạm một tên đàn ông gần như là một cực hình đối với Nguyễn Long Tuyết. Nhưng rồi cũng vượt qua được sự nhục nhã đó, Nguyễn Long Tuyết sinh ra đứa con thứ hai là Phụng Nhã. Bà ta giữ lại mạng của con gái Trịnh Phần và đặt tên là Phụng Cơ. Thật ra Phụng Cơ tư chất không tồi, nhưng bà ta bắt buộc phải tỏ ra chán ghét và nghiêm khắc để con bé vừa hận vừa sợ mình. Nguyễn Long Tuyết lại càng không thể để Phụng Nhã và Phụng Cơ quá mức thân thiết kéo lại có những vấn đề sau này không nở ra tay với nhau phát sinh, nên từ lúc cả hai còn nhỏ Nguyễn Long Tuyết đã ra lệnh cho hai người tham gia những trận đấu loại trừ khắc nghiệt, vì vậy Phụng Cơ và Phụng Nhã luôn trong tâm thế đối đầu nhau. Không sai, đó là điều bà ta muốn nhìn thấy.

Hai mươi năm, Nguyễn Long Tuyết luôn đứng từ xa quan sát Trịnh Vỹ Thần lớn lên. Ngày đầu tiên vệ sĩ của Trịnh gia đưa anh đến trường mẫu giáo, Nguyễn Long Tuyết có thể nhìn thấy sự thất vọng trong mắt con trai khi không được cha mẹ dẫn đến trường như bao đứa trẻ khác. Cho đến khi Trịnh Vỹ Thần ra nước ngoài du học, lúc đó nội bộ Kim Điều Môn lục đục chuyện của Phụng Cơ và Tư Đình nên Nguyễn Long Tuyết nhất thời buông lỏng quan sát đối với Trịnh Vỹ Thần.

Mãi sau này bà ta mới biết thì ra khoảng thời gian đó Trịnh Vũ Thần cũng phải chứng kiến người nó yêu nhảy xuống vực, mà nguồn cơn của việc này lại là do Trịnh Phần. Hận thù đối với Trịnh Phần ngày càng tăng lên. Nếu nói tàn nhẫn, Trịnh Phần chắc chắn không kém gì so với Nguyễn Long Tuyết.

Nhiều lúc bà ta tự hỏi mình thật sự muốn gì? Làm bao nhiêu chuyện chỉ vì muốn khiến Trịnh Phần đau khổ thôi sao? Nhưng lúc Trịnh Phần đứng trước mặt bà ta khóc lóc sao bà ta lại chẳng hề thoải mái chút nào? Liệu... có nên buông bỏ hay không?

Lúc đang chăm chú với dòng suy nghĩ của mình, cửa phòng đã mở ra từ lúc nào mà bà ta không biết. Đại Khâm bước vào, hần cời áo blouse trắng trên người ra vớt lên ghế sau đó tùy tiện rót một ly nước. Tiếng nước chảy vẫn không đá động gì tới Nguyễn Long Tuyết ở phía xa.

“Cộp, cộp, cộp!” Đại Khâm bước lên vài bước, gõ tay xuống bàn ba cái.

Nguyễn Long Tuyết quay lại nhác nhìn qua hần, sau đó bà đi tới ghế nệm ngồi xuống. Giọng nói không lạnh cũng không ấm: “Nó sao rồi?”

Đại Khâm giả ngu hỏi lại: “Ai cơ, nó là ai?”

Nguyễn Long Tuyết lạnh nhạt nhìn hần, Đại Khâm bật cười. “Chủ thượng ngàn lần dùng dùng loại ánh mắt này nhìn tôi. Phụng Cơ không sao, sốt cao vài trận thì tự dưng sẽ ổn thôi.”

Đại Khâm chính là người năm đó trợ giúp Nguyễn Long Tuyết xây dựng Kim Điều Môn này, nói hần là thuộc hạ của bà ta thì không phải nhưng nếu nói quan hệ hợp tác cũng không giống. Đại Khâm có thể trợ giúp Nguyễn Long Tuyết, hần sẽ phục tùng mệnh lệnh của bà ta nhưng không bao giờ phục tùng một cách vô điều kiện.

Vì vậy đối với người này, Nguyễn Long Tuyết trước giờ vẫn ba phần đề phòng, ba phần kiêng dè bốn phần phản nghịch ngầm.

Nguyễn Long Tuyết lên tiếng: “Tại sao cậu lại bắn phát súng đó? Tự tổn thương người của mình cậu không cảm thấy đó là hành động ngu ngốc sao?”

Đại Khâm cười, nụ cười của hần không mang theo chút niềm vui nào: “Chủ thượng, bà vạn lần dùng dùng ngữ khí này với tôi.”

“Tại sao? Không lẽ tôi phải dạ thưa với cậu?”- Không xét về mối quan hệ không có khái niệm kia, chỉ nói đến tuổi tác thì Nguyễn Long Tuyết cũng là trưởng bối của hần. Bà ta không thể để đối phương lên mặt, cuộc chơi này chỉ có một người làm chủ, và đó là Nguyễn Long Tuyết.

“Đơn giản, tại vì tôi không thích. Tôi biết chủ thượng không tán thành cách làm này của tôi, nhưng lúc đó bà không biết đó thôi. Lúc mà Trịnh Vũ Thần và bà ở cùng một chỗ thì hần ta cũng đã bố trí cả đám thuộc hạ mai phục xung quanh rồi. Tên này rõ là có ý phản nghịch, không dùng được. Tôi lại thấy giữa Trịnh Vũ Thần và Phụng Cơ có chút dây dưa mờ ám, tiện thể bắn cô ấy một phát, vừa cắt đứt mọi chuyện, vừa để chủ thượng thuận lợi rút lui.”- Đại Khâm dường như có thể nhìn ra suy nghĩ của Nguyễn Long Tuyết, cũng không phản biện gì nhiều.

Nguyễn Long Tuyết cười khẩy: “Đại Khâm, cậu đừng quá tự mãn. Lúc đó ngoài Phụng Cơ thì Thiết Hạo và Phụng Nhã cũng có mặt, tôi có gì nguy hiểm chứ?”

Tam đại sát thủ là thế lực mà bà ta tự hào nhất, do chính tay Nguyễn Long Tuyết đào tạo ra, trước giờ luôn là niềm kiêu hãnh của bà ta.

Đại Khâm thu lại nụ cười trên môi, lạnh lùng nâng khóe miệng, không giấu sự khinh thường: “Dựa vào ba người họ? Thuộc hạ của Trịnh Vũ Thần ẩn nấp xung quanh tổng cộng có hơn một trăm tên, vũ khí thông dụng là súng giảm thanh, chỉ cần bọn họ mỗi người nhỏ một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết tam đại sát thủ của bà rồi.”- Đại Khâm uống một ngụm nước, nói tiếp: “Chủ thượng đừng trách tôi ăn ngay nói thẳng, theo đánh giá của tôi thì ba tên mạnh nhất của Kim Điều Môn đều vô dụng rồi. Một người vì tên cảnh sát quen mà đứng đợi bốn tiếng đồng hồ giữa trời rét lạnh, người kia lại vì người đang đứng giữa trời lạnh mà đau lòng đến uống rượu say mèm, mất đi lý trí. Còn người nữa, bà cũng tận mắt thấy Nguyễn Long Phụng Cơ, lúc đối mặt với Trịnh Vũ Thần, ngay cả súng đang cầm trong tay cũng không giơ lên được.”

Ý mĩa mai trong lời nói của Đại Khâm không hề che giấu, đừng hỏi tại sao hần lại biết nhiều như vậy. Bên cạnh Nguyễn Long Tuyết luôn có tai mắt làm trung gian truyền nhất cử nhất động của cấp dưới. Người đảm nhận vị trí tương tự nội gián này phải là người có trí nhớ tốt cùng năng lực ẩn mình tuyệt vời.

Người đó không ai khác chính là hần - Đại Khâm.

“Theo như lời nhận xét của cậu thì tôi phải đào tạo một lớp sát thủ khác để thay thế bọn họ?”

“Không hần, trong ba người ít nhất Nguyễn Long Phụng Cơ vẫn còn dùng được, cô ta chưa điên mù quáng như hai kẻ còn lại.”

“Hừ!”- Nguyễn Long Tuyết hừ lạnh, im lặng một lúc liền nghi hoặc lên tiếng: “Nhưng sao Vũ Thần lại huy động được nhiều sát thủ như vậy? Hơn nữa tôi còn không nhận ra xung quanh mình bị mai phục.”- Chắc hẳn những tên sát thủ của Trịnh Vũ Thần rất lợi hại.

“Những sát thủ của Trịnh Vũ Thần chắc chắn đã được đặc huấn trong môi trường đặc công, khả năng tiếp cận con mồi cao hơn ta tưởng. Vấn đề này tôi cũng đang thắc mắc, Trịnh Vũ Thần làm sao lại có bản lĩnh ra lệnh cho họ?”- Đại Khâm biết rõ, bản chất của sát thủ tinh nhuệ rất khó trị. Bởi vì họ là những kẻ mạnh nên họ chỉ phục tùng kẻ mạnh hơn bọn họ, còn những kẻ khác họ đều không để vào mắt.

“Nguyễn Long Tuyết, bà cẩn thận con trai cưng của bà, hần ta không đơn giản đâu.”

...

Phụng Cơ nằm mãi cũng chán, cô thay đồ rồi đi ra ngoài. Nói là đi ra ngoài nhưng cũng không thể rời khỏi Kim Điều Môn, bởi vì Phụng Nhã và Thiết Hạo có chỉ thị trong thời gian thiếu chủ đang dưỡng thương thì người gác cổng không được cho cô ra ngoài. Phụng Cơ cảm thấy vừa phiền phức vừa ảm áp, nhưng tìm xung quanh này giờ cũng chẳng thấy hai người họ.

“Cậu kia!”- Phụng Cơ gọi một người đang trực ban lại.

Người đó bước đến lễ phép: “Phụng tỷ có chuyện gì cần dặn?”

Phụng Cơ lại nhìn quanh một vòng: “Phụng Nhã, Thiết Hạo, Evan và Quang Sẹo đi đâu hết rồi?”

Người đó cung kính trả lời: “Khởi bẩm Phụng tỷ, hữu thượng và tả thượng đều ra ngoài, tả thượng đã về nhưng hình như đã uống say. Evan và Quang Sẹo sáng giờ không thấy, chắc là đến Low Go Go xem xét rượu tồn kho.”

Phụng Cơ nhíu mày khó hiểu: “Cậu bị gì vậy? Khởi bẩm với khởi tố cái gì? Ai dạy cậu cái đó đấy?”

Làm như ở cung điện cổ đại không bằng, tuy rằng Phụng Cơ thích được thuộc hạ kính phục nhưng... có cần làm quá vậy không? ==

Người thuộc hạ thả lỏng, cười nói: “‘Khởi bẩm’ là câu mà Đại Khâm dạy cho chúng tôi, anh ấy nói phải để hai từ đó ở đầu câu thì mới thể hiện sự kính trọng và lễ phép của mình. Thuộc hạ rất thần tượng Phụng tỷ nên... à...”- Người thuộc hạ vốn định nhân cơ hội vuốt mông ngựa (1) vài cái thì thấy đầu mày của Phụng Cơ chau lại không vui liền đứng hình. Cậu ta gãi đầu, không lẽ mình nói sai gì rồi?

Phụng Cơ quay đi, không thèm để ý đến người kia nữa.

“Buông tôi ra, buông ra!”

Tiếng quát chói tai của Thiết Hạo vang lên phía xa, Phụng Cơ vừa đi tới liền có hai người bị đập ngã sòng soài trước mặt cô. Phía xa, Thiết Hạo hung hăng động thủ với những kẻ muốn ngăn cản mình.

Một người phụ trách quản lý chỗ này bước lên, vừa thấy Phụng Cơ thì y như thấy cứu tinh. Người đó chạy đến.

“Phụng tỷ, chủ thượng có lệnh không được để tả thượng ra ngoài, nhưng ngài ấy...”-

Thiết Hạo biết Phụng Cơ đến, hần chạy đến nắm lấy hai vai của cô lay lay: “Phụng Cơ, cô mau đưa tôi đi tìm Phụng Nhã, cô ấy từ hôm qua tới giờ không về... chắc chắn là vì chờ tên khốn kia ngoài trời lạnh nên ngất xỉu rồi.”

“Phụng Nhã không sao, nó trở về tổ chức từ sớm rồi.”- Thật xin lỗi, Thiết Hạo, tôi không còn cách nào khác ngoài việc nói dối anh.

“Vậy sao, vậy tôi không ra ngoài nữa, tôi đi đến phòng cô ấy.”- Thiết Hạo vừa nghe vậy thì vui mừng lao đi, sau đó liền có hai thuộc hạ phía sau bước lên cản lại. Hần sững sờ quay sang Phụng Cơ.

Cô lạnh lùng không hề nhìn hần: “Chủ thượng có lệnh, tạm thời anh phải trở về New York điều hành sông bạc bên đó, anh đi chuẩn bị đi.”

Thiết Hạo mở to mắt kinh ngạc, một giây sau liền giận dữ vòng lên phía trước nhìn thẳng vào Phụng Cơ, găng từng tiếng: “Chủ thượng biết tôi thích tiểu Nhã? Nguyễn Long Phụng Cơ là cô nói sao?”

“Tôi giống loại người bán đứng anh em sao? Tất cả tâm tư của cậu đều đặt lên người của Phụng Nhã, hơn nữa lại còn thể hiện rõ ra như vậy, ngay cả kẻ gốc như Evan cũng nhìn ra được.”- Phụng Cơ đậm mặt nhìn Thiết Hạo. (Evan: Có cần lấy tôi ra làm ví dụ không? = _ =)

Thiết Hạo ngồi phịch xuống đất thờ thẩn.

“Thiết Hạo, cậu phải biết là khi mà bà ta còn ngăn cản chính là cậu còn đường lui, nếu muốn bảo vệ Phụng Nhã thì làm theo lời bà ta đi. Hai năm trước bà ta đối với tôi như thế nào thì hai năm sau bà ta sẽ đối với Phụng Nhã như vậy.”

Thiết Hạo im lặng ngồi dưới đất, sau đó gơ tay cào tóc bộ dạng vô cùng quẫn bách. Cuối cùng hần cười khổ vài tiếng: “Chẳng lẽ cứ phải như vậy sao?”

Phụng Cơ hơi mỉm môi, không nói. Cô quay sang mấy người đứng phía sau nói nhỏ: “Giúp tả thượng chuẩn bị hành lý.”

“Dạ!”

Cô quay người rồi đi bỏ mặc Thiết Hạo đang khổ sở vò đầu ngồi dưới đất. Đột nhiên điện thoại trong túi reo lên, hần mở tin nhắn ra xem: Đừng quá bi quan.

Bốn chữ ngắn gọn.

Thiết Hạo nhìn điện thoại chăm chú, đây là lần đầu tiên Phụng Cơ khuyên hần sao? Từ nhỏ đến lớn lúc nào cô cũng xem thường hần nhưng hôm nay... thật không ngờ câu đầu tiên Phụng Cơ khuyên hần lại là bảo hần đừng bi quan.

Thiết Hạo không có tâm tư trả lời, định cắt điện thoại đi thì lại có tin nhắn gửi tới: Muốn thoát khỏi Kim Điều Môn, cậu có hai lựa chọn. Hoặc là bắn vào tim cậu hoặc là bắn vào tim Nguyễn Long Tuyết. Cả hai chuyện này cậu đều không có can đảm làm, vậy thì cứ cam chịu đi.

Hai tiếng sau Thiết Hạo ra tới sân bay, lên chuyến bay cuối cùng trong ngày hắn lại nhận được tin nhắn của Phụng Cơ: Nếu tới nơi anh nhớ Phụng Nhã thì tự làm một chén chè trôi nước nóng mà ăn, có người từng nói với tôi, chè trôi nước sẽ giúp đoàn viên. Good time!

Nếu là bình thường Thiết Hạo chắc chắn sẽ nhận cơ hội cười Phụng Cơ trẻ con. Nhưng hôm nay tâm trạng hắn quá nặng nề, từ đầu tới cuối không hề nhắn tin lại. Hắn chỉ gửi đi một tin nhắn cho Phụng Nhã: Tôi đi rồi, em không cần phải phiền phức vì bị tôi bám theo nữa. Good time!

Phụng Cơ bỏ điện thoại xuống rồi cầm lấy thìa chuyên chú ăn chén chè trôi nước trước mặt. Ánh mắt lơ đãng nhìn qua vết thương trên tay, vải băng đã bắt đầu hết thấm, dính vệt máu đỏ.

Chè trôi nước thật sự có thể đoàn viên sao? Cô tự hỏi, nhưng vài phút sau lại lắc đầu như muốn vứt mấy câu hỏi đó ra khỏi đầu. Đang muốn cùng ai đoàn viên? Sao cô lại nghĩ đến Trịnh Vỹ Thần như vậy, chẳng phải không gặp nữa rồi sao?

Lúc này Đại Khâm đi tới, hắn để hộp thuốc lên bàn rồi im lặng thay băng cho cô. Phụng Cơ để mặt hắn làm gì thì làm, dù đau cô cũng không nói tiếng nào.

“Đừng có dạy mấy thuốc hạ của tôi bậy bạ, anh ý là người có học thức thì có thể tùy tiện xúi giục người khác sao?”- Phụng Cơ không mấy thiện cảm lên tiếng.

Đại Khâm gãi gãi đầu: “Thiếu chủ nói gì?”

Phụng Cơ không có ý giải thích, chỉ nhìn hắn.

Đại Khâm cười hi hi: “Mấy thuốc hạ kia văn hóa kém quá, gặp người yếu ớt như tôi liền mạnh mẽ ăn hiếp. Nhưng sau khi tôi giảng dạy cho bọn họ thể nào là đạo làm người, đạo lý của chúa trời muốn truyền đến con người thì họ lại quay ra tôn sùng tôi không thôi. Thiếu chủ, cô hãy đề nghị với chủ thượng để tôi phổ cập văn hóa cho thuốc hạ cô đi, đây đâu phải chuyện gì xấu.”

Đại Khâm thay thuốc xong cho Phụng Cơ, hắn dọn dẹp đồ nghề y tế rồi chống cằm nhìn Phụng Cơ.

Thấy Đại Khâm nói có lý, lúc Phụng Cơ định lên tiếng nói để suy nghĩ lại thì Evan chạy vào thờ gấp nhìn cô, khẩn trương: “Phụng tỷ, khi nãy có khoảng hơn chục người của tổ chức đến tìm em, họ nói cái gì mà đã thấu hiểu được đạo làm người, đạo lý của chúa trời muốn truyền đến con người nên không muốn ở lại Kim Điều Môn nữa, họ còn nói muốn đi tìm chân lý của cuộc đời nữa.”

Đại Khâm: “...”

Phụng Cơ: “...”

Vài người thuốc hạ đứng phía sau: “...”

Qua một lúc lâu sau...

“Khụ khụ, tôi nghĩ tôi không có phước làm thầy giáo người ta, tôi vẫn nên đi xem có ai bị thương rồi thực hiện trách nhiệm của lương y thôi.”- Đại Khâm hắng giọng, ngữ khí run run.

Phụng Cơ lạnh nhạt ăn thêm vài thìa chè sau đó nói: “Để bọn họ đi đi, phần việc tháng này mà mười người đó làm sẽ do bác sĩ Đại Khâm đảm nhiệm.”

Evan nhìn Đại Khâm: “...”

Đại Khâm muốn phản đối thì Phụng Cơ quay qua, nhàn nhạt hỏi: “Bác sĩ Đại, có vấn đề gì không?”

Đây là câu hỏi sao? Rõ ràng là có ý: Anh dám có vấn đề thử xem?

“Đương nhiên là... không rồi.”- Thử lỗi cho hắn không thể phản bác, hơn nữa còn cười hi hi bồi thêm một câu: “Thiếu chủ anh minh! Hi hi.”

Phụng Cơ đứng lên về phòng, Evan bước lên dọn cái chén chè cô để lại. Cậu trực tiếp bỏ đẹp Đại Khâm đang ngồi đó nghiêng răng ken két.

Mấy người thuốc hạ sau lưng cũng biết điều, không ai bước lên an ủi Đại Khâm. Hắn khóc thầm trong lòng, thế giới này quá tàn nhẫn.

...

(1) Ý chỉ người nịnh bợ.

Trịnh Vỹ Thần: Tôi đâu rồi? Sao không có tôi chứ? Tác giả đâu, sao bà để cái tên Đại, Đại gì đó thân thiết với Phụng Cơ quá vậy hả? *Bộ đáng ăn dấm chua*

Evan *Ánh mắt hình viên đạn*: Tác giả, bà chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy. Có cần lấy tôi ra làm ví dụ không?

Tác giả:... chuồn nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Động Vào Thứ Không Nên Động

Đau đầu quá, Phụng Nhã chống người ngồi dậy. Ai đã đưa cô về phòng, cô vẫn còn phải đợi người. Phụng Nhã loạng choạng đứng lên thì đôi chân vô lực chống lại cô liền khụy xuống.

Phụng Nhã không nghĩ, cô tựa vào một lồng ngực lớn. Hương nước hoa nhàn nhạt quen thuộc đến thế, cô ngẩng đầu chạm phải gương mặt lạnh lùng của Đặng Thiên Phúc. Phụng Nhã ngây ngốc nhìn anh, sau đó như một đóa hoa lan chậm rãi nở nụ cười. “Thiên Phúc...”

Đặng Thiên Phúc để cô ngồi xuống giường rồi đứng bên cạnh, anh vẫn giữ thái độ xa cách như ban đầu: “Cô Nguyễn, lần sao đừng ngu ngốc đợi trước nhà tôi như vậy, tôi có thể bắt cô vì tội xâm phạm đời sống riêng tư của người khác.”

“Anh nhất định phải dùng thái độ này với em sao?”- Phụng Nhã đau lòng.

“Đây là thái độ tiêu chuẩn của cảnh sát khi đối mặt với tội phạm, cô Nguyễn nếu không có vấn đề gì thì mời rời đi.”- Đặng Thiên Phúc quay người về cửa định bước đi, Phụng Nhã nhanh chân hơn một chút liền nhào tới ôm anh từ phía sau.

“Thiên Phúc, nếu em quay đầu vậy anh sẽ không đối xử với em như bây giờ phải không?”

“Có thể!”- Đặng Thiên Phúc trả lời sau đó lại hỏi: “Cô muốn quay đầu?”

“Đúng.”

“Cô có can đảm đó sao? Kim Điều Môn nhất định sẽ đuổi cùng giết tận cô.”- Đặng Thiên Phúc chỉ cần vừa nghĩ đến Phụng Nhã sẽ bị chính những người luôn cùng một phe đã thương, tim hẳn lại có chút không nỡ.

Phụng Nhã trả lời câu hỏi của hắn, ngược lại hỏi: “Thiên Phúc, nếu em không phải là hữu thượng của Kim Điều Môn, anh sẽ lại đối xử với em như lúc ban đầu phải không?”

Đặng Thiên Phúc do dự hồi lâu cuối cùng lại gật đầu: “Nhưng cô vẫn phải chịu sự trừng phạt thỏa đáng của pháp luật. Phải nhận trách nhiệm cho những tội ác của mình.”

“Người em giết phỏng chừng hơn một trăm, người em bán lại hơn một ngàn. Tội của em nếu bị khởi tố, sẽ nhận hình phạt gì?”- Phụng Nhã cười thê lương.

“Tử hình.”

Phụng Nhã khóc, mặc dù cô đã biết trước đáp án nhưng sao anh lại có thể hồ hững nói ra như vậy?

Đặng Thiên Phúc cảm nhận được giọt nước mắt nóng hổi của cô thấm qua lớp áo sơ mi của anh. Trái tim anh thất lại, anh rất muốn quay lại ôm lấy cô. Anh biết cô rất đau lòng..

Rất nhanh Phụng Nhã buông Đặng Thiên Phúc ra, cô nói: “Thiên Phúc, sắp tới chủ thượng của em sẽ có một vụ giao dịch người trên chuyến xe lửa số bảy chạy thẳng ra ngoại ô Paris. Nếu anh phá được vụ này, chắc chắn sẽ để lại ấn tượng tốt với cấp trên.” Phụng Nhã mím môi, nói tiếp: “Chỉ là anh cần thận... có khả năng phi vụ này do Phụng Cơ đảm nhận. Cô ta không dễ đối phó.”

“Tôi làm sao có thể tin đây không phải một cái bẫy?”- Đặng Thiên Phúc quay lại, ngờ vực.

Phụng Nhã cười khan một tiếng: “Em sẽ không ngu ngốc mà khiêu chiến cảnh sát, với lại em sẽ không lừa anh... Thiên Phúc, từ đầu tới cuối ngoài việc thân phận của mình thì tình cảm của em đều là thật. Thật ra mấy năm nay em...”

“Cô Nguyễn, mời cô về đi.”- Đặng Thiên Phúc lạnh lùng ngắt ngang lời cô. Anh sợ nếu như mình mềm lòng, nhất định hẳn sẽ dè cô xuống mà hôn cô thật sâu. Đó là điều mà bao năm nay anh vẫn muốn làm với Phụng Nhã.

Phụng Nhã cười nhạt, hóa ra ngay cả tư cách nói tiếng yêu Thiên Phúc cũng không cho cô cơ hội. Cô đã bán đứng Phụng Cơ, bán đứng tổ chức rồi. Vậy mà... anh vẫn sắc đá như vậy, vẫn xa cách với cô như vậy.

“Anh có thể gọi em là Nhã Nhã không?- Lúc trước anh vẫn thường gọi cô như vậy...

“Không được.”

“Anh có thể ôm em một cái không?”- Cô rất hoài niệm hơi ấm của anh, bao năm nay vẫn luôn nhớ đến sự dịu dàng của anh.

“Không được.”

“Em hiểu rồi.”- Phụng Nhã như người vô hồn rời khỏi.

Đặng Thiên Phúc cứng đờ nhìn bóng lưng cô khuất sau cánh cửa. Anh không gọi cô, không ôm cô là vì không muốn chính mình cũng tiếp tục chôn chôn. Cô và anh là người của hai thế giới, để cô tiếp tục yêu anh là một sự sai lầm. Chỉ bằng anh sẽ khiến Phụng Nhã hận anh, đúng, chỉ có vậy mới tốt cho cô.

...

Buổi tối Trương Luyến Tâm ngồi uống trà sữa, đây là thói quen hình thành hai năm nay của cô ta, nếu không uống một ly trà sữa thì Trương Luyến Tâm sẽ không ngủ được. Cửa mở, cô ta biết Trịnh Vỹ Thần về vì từ xa đã nghe thấy mùi rượu nồng nặc phảng phất, quả nhiên sau đó tiếng chân loạng choạng vang lên.

Trịnh Vỹ Thần đi tới ghế sofa, anh vứt bữa bãi áo khoác lên ghế sau đó ngã tự do ngồi cạnh Trương Luyến Tâm.

Cô ta vẫn không nói gì, không hề ngạc nhiên cũng như quan tâm. Sau khi chậm rãi uống hết cốc trà sữa thì quay qua nhìn anh, ánh mắt Trịnh Vỹ Thần khép hờ, đầu mày có vẻ mệt mỏi mà nhăn lại.

Dường như mấy ngày nay Trịnh Vỹ Thần luôn trong tình trạng say mềm trở về nhà, Trương Luyến Tâm cũng dần dần quen với cảnh này. Bất quá cô ta rất ghét đàn ông say rượu, nhưng phải công nhận lúc Trịnh Vỹ Thần say rượu lại rất cuốn hút. Đặc biệt là gương mặt sẽ thêm vài phần tà mị, nụ cười như có như không trên bạc môi tựa như độc dược chí mạng đối với mọi phụ nữ.

Hừm, bất quá Trương Luyến Tâm đối với tiểu thịt tươi này, cũng không có hứng thú.

Trương Luyến Tâm đứng lên muốn đi về phòng để nhường ghế sofa lại cho Trịnh Vỹ Thần ngủ. Nhưng cuối cùng cô ta lại bị cánh tay anh túm lấy kéo ngược lại, sau đó Trịnh Vỹ Thần nghiêng người ngã đầu vào vai cô.

“Trịnh Vỹ Thần, anh biết tôi là ai không?”- Biết cô ta là ai không mà dám làm vậy hả? Cô ta không sợ mình thiệt thòi, chỉ sợ sáng mai tỉnh dậy Trịnh Vỹ Thần lại giờ cấp mắt như nhìn quý mà nhìn mình.

Trịnh Vỹ Thần không mở mắt, thì thảo bên tai Trương Luyến Tâm vài chữ cô ta nghe không rõ, cái gì mà “Anh nhớ em.” rồi lại “Cơ Cơ, anh nhớ em...”

Trương Luyến Tâm thở dài, người điên tình thật đáng sợ.

“Cơ Cơ... cô gái này, sao cứ phải tàn nhẫn như vậy... rốt cuộc em trốn ở đâu, anh nhất định phải tìm được em, sau đó, sau đó đóng cái lồng chim nhốt em lại.”

Trương Luyến Tâm rùng mình, lồng chim? Hừm, ý tưởng không tồi. Dù sao tên của Phụng Cơ cũng có vẻ giống một loài chim cao quý.

“Cơ Cơ, anh đau bụng...”

Uống nhiều rượu mạnh nên đau bao tử chứ gì? Cứ đà này anh sẽ bị loét dạ dày cho mà xem. Trương Luyến Tâm thở dài, hơi nhích người ra, nhẹ giọng nói: “Để tôi đi lấy thuốc cho uống.”

Trịnh Vỹ Thần đột nhiên ngẩng phắt đầu, suýt chút nữa khiến cằm của Trương Luyến Tâm bị méo một bên. Anh nhìn cô ta rất lâu sau đó lắc đầu thật mạnh rồi nhìn lại, ánh mắt từ mơ hồ của Trịnh Vỹ Thần lại chuyển qua thờ ơ kỳ lạ: “Luyến Tâm, là cô sao?”

Ha, ý chỉ tên này lúc say kiên định thật đấy. Cũng may Trương Luyến Tâm không phải như mấy phụ nữ khác, cô không có động cơ quyền rũ thừa nước đục thả câu với Trịnh Vỹ Thần. Bằng không chỉ tỏ rước lấy nhục vào người. Mặc dù vậy, Trương Luyến Tâm vẫn hỏi: “Anh say thế mà vẫn có thể phân biệt sao?”

Trịnh Vỹ Thần ngả người ra sau, tựa vào ghế, anh đưa tay chỉ ẩm trà trên bàn. Trương Luyến Tâm hiểu ý, không chần chừ rót ra một ly đưa anh, Trịnh Vỹ Thần uống xong rồi lên tiếng: “Mùi hương của cô không giống Cơ Cơ, thái độ không giống, ngữ khí cũng không giống. Nếu là Cơ Cơ chắc chắn cô ấy sẽ nói như này: 'Đau dạ dày cho anh chữa, tự đi lấy thuốc đi còn bằng không tôi bỏ mặc anh.' chẳng hạn như khi này tôi bảo cô rót nước, nếu là Cơ Cơ chắc chắn cô ấy sẽ ném cho tôi ánh mắt hình viên đạn sau đó mới giúp tôi rót nước.”

Trương Luyến Tâm trầm trồ nghi hoặc: “Có thật anh đang say rượu không đấy?”

Trịnh Vỹ Thần cười khê: “Tôi đã từng nói với Cơ Cơ rằng cô ấy chính là một sự tồn tại đặc biệt, là độc nhất vô nhị.”

Trương Luyến Tâm gạt đầu, chuyển đề tài: “Mấy ngày nay sao cứ say rượu vậy?”

“Gã giám đốc họ Lý kia cứ làm khó dễ, tôi không còn cách khác, một ngày chưa ký hợp đồng thì cái dạ dày nhỏ vé của tôi lại bị dày vò một ngày.”

“Tôi thật không hiểu, anh chỉ cần dùng vốn của HS, đâu cần khúm núm trước mấy người kia.”

Trịnh Vũ Thần cười cười không nói, anh muốn cùng Cơ Cơ nghiêm túc đạt thỏa thuận ban đầu. Anh sẽ dùng thực lực của mình gây dựng Mimala, anh sẽ chứng minh cho cô thấy dù không có HS, dù một ngày nào đó anh mất đi tất cả một lần nữa thì anh, Trịnh Vũ Thần này cũng sẽ có thể bảo vệ người phụ nữ của mình.

Hon hết, anh muốn nhìn thấy cô cười với anh, bằng sự chân thành và vui vẻ thật sự. Và nụ cười đó chỉ có anh mới được nhìn thấy, những kẻ khác đừng mơ!

Trương Luyến Tâm ngáp dài ngáp ngắn, Trịnh Vũ Thần bảo cô ta về phòng ngủ. Trương Luyến Tâm cũng không có ý quan tâm gì anh, vừa nghe vậy liền 'dứt áo vô phòng'. Trịnh Vũ Thần ngồi thần thờ ở sofa, anh đã tìm cô rất nhiều nơi, ngay cả Low Go Go Phụng Cơ cũng không đến, có lẽ cô gái nhỏ của anh đã bị mụ phù thủy Nguyễn Long Tuyết giam lỏng ở Kim Điều Môn mất rồi.

Trịnh Vũ Thần lấy điện thoại ra, lâu nay anh cứ chần chừ không nhắn tin cho cô, nhưng là cô tàn nhẫn trước nên anh không còn cách nào khác. Trịnh Vũ Thần bấm một dòng tin: Cơ Cơ, anh nhớ em.

Nghĩ đi nghĩ lại anh lại xóa đi, bấm lại: Cơ Cơ, chúng ta gặp nhau đi.

Trịnh Vũ Thần định gửi nhưng lại chần chừ rồi xóa, nếu như Cơ Cơ hỏi lý do thì anh biết nói sao? Phải, phải có lý do chứ.

Trịnh Vũ Thần cào tóc, đề toán học búa nào trên thương trường anh cũng trong vòng thời gian ngắn là có thể giải. Nhưng sao nhắn tin cho Cơ Cơ lại khiến anh đau đầu như vậy?

...

Cốc Tiếng những trái bóng lăn va chạm nhau trên bàn bi da vang lên, hơn chục quả bóng đủ màu lăn tứ phía nhưng lại không có trái nào lố. Phụng Cơ không vui nhú mi tâm, rốt cuộc hôm nay cô làm sao vậy? Cứ có linh cảm chẳng lành.

Rầm_ cuối cùng thì Phụng Cơ biết linh cảm xấu của cô báo hiệu cái gì rồi, Phụng Nhã đập cửa phần nộ bước vào đi đến cạnh Phụng Cơ. Cô nàng giờ mặt hình tin nhắn có hiển thị tin nhắn của Thiết Hạo ra cho cô xem, giọng nói lạnh lạnh: “Nguyễn Long Phụng Cơ, tại sao chủ thượng lại điều Thiết Hạo rời đi?”

Phụng Cơ bình tĩnh đi đến phía bên kia bàn, sau đó chậm rãi cúi người canh bóng, ngắn gọn nói: “Thiết Hạo đã động vào thứ không nên động.”

Trái bóng này suýt chút nữa đã lọt vào lỗ, Phụng Cơ bắt mắt vô cùng. Cô nâng tầm mắt nhìn Phụng Nhã: “Sao, cô không muốn biết anh ta đã động vào cái gì à?”

Dường như hiểu được ý của Phụng Cơ, Phụng Nhã lắc đầu ý bảo cô không cần nói ra. Thật ra Phụng Nhã biết thừa tình cảm của hấn đối với mình, nhưng trách sao được... trong lòng Phụng Nhã chỉ có một mình Đặng Thiên Phúc.

Để Thiết Hạo đi cũng tốt, có thể lần sau lúc hấn trở về sẽ có thể giới thiệu người con gái khác tốt hơn với mọi người.

Trái bóng của Phụng Cơ bắn lần nào cũng chệch hướng, không hề theo ý cô. Phụng Cơ cau mày, cô nhớ tài bắn bi da của cô tuyệt đối rất cừ mà.

Phụng Nhã suýt bật cười nhìn cô, cô nàng bước lên lấy cái cây gậy trong tay Phụng Cơ rồi khom người tào nhả đánh một đường bóng đẹp, đưa liên tục hai ba trái vào lỗ.

“Thật ra khi tâm bất định thì không nên chơi bi da, cô sẽ bị tức đến thổ huyết mất.”

Phụng Cơ không nói gì, mở nắp chai nước rồi đưa lên uống. Phụng Nhã bước lên, khoanh tay có vẻ ngờ vực: “Cô nói xem có phải cô cũng đã động vào thứ không nên động kia rồi không?”

“Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

“Phụng Cơ, tôi xin lỗi.”- Thái độ Phụng Nhã dần dịu xuống, không rõ ý mà nói một câu.

Phụng Cơ khó hiểu nhìn cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Một Nửa Của Nhau (1)

Vết thương của Phụng Cơ cũng đã hồi phục hẳn, mới sáng sớm Đại Khâm vừa tháo băng gạc cho cô xong là đám Evan chạy đến kéo cô đi. Phụng Cơ không biết chuyện gì bị bọn họ dẫn đến Low Go Go, vừa bước vào cô đã nghe thấy tiếng nhạc rền rang. Sau đó là chiếc bánh kem lớn ba tầng được Quang Sẹo đẩy tới. Chiếc bánh màu hồng có những bông hoa được tì mĩ nặn lên, trên đó có dòng chữ: Happy birthday, người tôi yêu nhất.

Phụng Cơ buồn cười nhìn Quang Sẹo: “Là cậu chuẩn bị sao?”

Đại Khâm đảo mắt nhìn một vòng rồi nở nụ cười bí hiểm nhìn Quang Sẹo. Một người phục vụ bê khay rượu lên, hắn tùy tiện lấy một ly uống.

Evan nghe vậy đương nhiên sẽ không để Quang Sẹo giành công một mình, cậu nhanh chóng lên tiếng: “Là tất cả mọi người ở đây chứ. Phụng tỷ, hôm nay là sinh nhật, là ngày chị ban bưng mẹ chào đời. Em xin thay mặt các anh em dưới trưởng chị, chúc chị sống lâu trăm tuổi, bách niên giai lão, thọ tỷ nam son... à, cái gì nhỉ, Quang Sẹo khi nãy cậu dạy tôi câu gì?”

Quang Sẹo nhép miệng ý muốn nói: Sinh nhật vui vẻ.

Evan nghe vậy liền gật đầu lia lịa: “À, em chúc chị, sinh nhật vất vả.”

Quang Sẹo: “...”

Phụng Cơ: “... “

Mấy người khác: “...”

Chỉ có...

Phụng Cơ Đại Khâm phun cả ngụm rượu ra, hắn ôm bụng cười sặc sụa: “Phụng Cơ cô thấy không, tôi đã bảo kiến thức rất quan trọng mà. Cái gì mà sống lâu trăm tuổi, bách niên giai lão, rồi lại còn... lại còn sinh nhật vất vả nữa. Ôi, tôi chết mất, khó thờ quá.”

Đại Khâm cười đến ngồi bệch xuống đất, hắn làm Quang Sẹo và mấy người khác cũng buồn cười theo, chỉ có Evan là trưng ra bộ mặt đen xì.

Họ kéo cô đi ăn uống vui chơi tới tận buổi chiều. Phụng Cơ hiếm khi cùng các thuộc hạ ngồi chung một chỗ nên đặc biệt cao hứng.

“Tiếp tục đi chứ, sao ai nấy gục hết rồi?”

“Phụng tỷ, chị say rồi.”- Quang Sẹo đỡ lấy Phụng Cơ đang loạng choạng đứng dậy.

“Say cái gì, kêu bọn họ dậy hết cho tôi. Bọn họ không dậy, thì đem bọn họ đi bán hết.”- Phụng Cơ hất tay Quang Sẹo ra rồi quay người đi vài bước thì suýt nữa vấp phải thân hình lớn của Đại Khâm. Cô bực bội đá hắn vài cái, Đại Khâm vẫn bất tỉnh nhân sự nằm dưới đất, tay ôm chai rượu hát nghêu ngao.

“Đại Khâm, tỉnh dậy đi. Vết thương của tôi đau này, mau tỉnh lại thoa thuốc cho tôi.”- Phụng Cơ dùng chân lay hắn, hắn vẫn không tỉnh. Cô khinh thường phát tay: “Một lũ vô dụng, các người không chơi nữa, tôi về à.”

“Phụng tỷ...”- Quang Sẹo là người dùng người duy nhất còn tỉnh táo, không an tâm để Phụng Cơ đang say khướt như vậy đi một mình.

Hắn ta vừa bước lên thì Phụng Cơ quay lại chỉ chỉ: “Ê, cậu... đứng yên ở đó, không được đi theo tôi.”

“Nhưng mà...”

“Im!”

“Phía sau...”

“Im liền!”- Phụng Cơ bực bội quát rồi quay người bước đi vài bước liền va phải một bức tường thịt khiến cô lao đảo ngã ra phía sau. Thoáng chốc cánh tay cô bị kéo mạnh, cả thân thể ngã vào một lồng ngực rắn chắc. Cô đỡ đầu ngăn đầu, chạm phải ánh mắt không vui của Trịnh Vũ Thần, Phụng Cơ chau mày cố gắng nhìn kỹ xem người này là ai.

“Anh... quen mặt lắm, anh là ai, con nợ hay chủ nợ?”

“Anh vừa nợ người ta, lại bị người ta quyết nợ, em nói anh là ai?”- Vốn dĩ tâm tình đang tức giận cũng vì cái bộ dáng đáng yêu này của Phụng Cơ làm cho bật cười. Trịnh Vũ Thần muốn tổ chức cho cô một buổi sinh nhật nên anh cất công đặt bánh kem rồi đưa tới dặn dò đám người Evan. Còn mình thì ở gian phòng bên cạnh quan sát qua màn hình, nhưng lại không ngờ được là tư lượng của cả đám đàn ông lại còn thấp hơn một cô gái là cô, đến cuối cùng chỉ còn có tên mặt sẹo kia là tỉnh táo. Trịnh Vũ Thần vừa nhìn đã biết tên đó đối với Phụng Cơ có ý đồ không chính đáng, nên mới mặt hầm hầm mà sang đây.

Phụng Cơ trầm tư một lúc, cô đưa tay đặt lên khóe môi nhìn Trịnh Vũ Thần, bộ dáng lúc say rượu của Phụng Cơ đặt biệt đáng yêu. Cô bây giờ có chút trẻ con, có chút vui vẻ lại có thừa sự tinh ranh, hoàn toàn khác với bình thường. Phụng Cơ nhìn Trịnh Vũ Thần một lúc rồi mặt kiên nhẫn phát tay: “Anh là

ai cũng được, tôi mặc kệ! Bất quá... “- Phụng Cơ cười hi hi hai tiếng cực gian tà nhìn anh: “Anh cũng rất đẹp trai, tôi thích.”

Trịnh Vũ Thần phì cười, chưa kịp phản ứng thì đã thấy Phụng Cơ nhón chân sau đó chủ động hôn anh. Lần này Trịnh Vũ Thần thật sự bị dọa đến suýt ngất, anh bất động nhìn cô gái đang nhắm mắt trước mặt mình. Phụng Cơ chủ động, hơn nữa còn nhiệt tình ôm lấy cổ anh, cô liếm liếm khóe môi của anh sau đó tự nhiên đưa đầu lưỡi vào bên trong dò tìm lưỡi anh.

Trịnh Vũ Thần bất quá cũng ngạc nhiên trong phút chốc rồi cũng đáp trả, hơn nữa còn biến bị động thành chủ động hôn cô. Lâu ngày không gặp được cô thật sự sắp khiến anh phát điên rồi, quả thực Trịnh Vũ Thần không ngờ tới sẽ có ngày có cô gái khiến cho mình nhớ nhung đến bất an như vậy.

Cái cảm giác nhớ một người rồi lại cố quên đi. Lúc buông công việc xuống lại nhớ đến cô ấy, sau đó vì muốn quên đi mà lại cắm đầu vào làm việc quả thật là khiến con người ta suýt chút nữa sẽ tâm thần phân liệt mất thôi.

Phụng Cơ có cảm giác như lưỡi cô cùng lưỡi anh đang đánh nhau vậy, lúc này cô yếu thế nên muốn chạy trốn liền bị anh vây hãm lại rồi quán lấy. Người đàn ông này giống như là giặc ngoại xâm mà công thành chiếm đất trong cái miệng nhỏ của cô.

Đáng tiếc, đang lúc cô muốn tiêu diệt giặc ngoại xâm để lấy lại thể thượng phong thì bị một người kéo ra. Quang Sẹo không vui nhìn Trịnh Vũ Thần: “Trịnh tổng, ngài đừng có phi lễ với Phụng tỷ, còn bằng không tôi sẽ không nể mặt đâu.”

Trịnh Vũ Thần cười khẩy gơ tay lau khóe môi vẫn còn dính son của cô. Anh không nói gì khiến Quang Sẹo nghĩ là anh sợ, hắn ta quay sang nhìn về mặt mơ màng của Phụng Cơ. Quang Sẹo không thấy được vào khoảnh khắc này, đôi đồng tử của Trịnh Vũ Thần mất khê lay động, chỉ sau một giây nét mặt tà mị liền lộ vẻ ủy khuất hướng Phụng Cơ mà nói: “Cơ Cơ, anh bị oan mà, rõ ràng là em phi lễ với anh thế mà anh lại bị cái người kia đổ oan. Ôi, số anh thật khổ mà, em mau lại an ủi anh coi.”

Quang Sẹo trợn mắt, cái người này...

Phụng Cơ chỉ nhìn thấy bộ dáng khổ sở của Trịnh Vũ Thần liền bất giác thương xót, vừa định bước lên thì bị Quang Sẹo kéo lại, hắn ta dường như quyết tâm “thanh tỉnh” Phụng Cơ.

“Phụng tỷ, không được.”

“Cậu buông tay ra đi, cậu đúng là người xấu, sao lại ức hiếp một mỹ nam tử như vậy?”

“Tôi?”- Quang Sẹo chỉ tay vào mũi mình há to miệng, ôi người đứng trước mặt mình bây giờ là ai thế?

Phụng Cơ hất tay Quang Sẹo ra rồi bước lên xoa xoa đầu Trịnh Vũ Thần, cất giọng an ủi: “Ngoan nào, chúng ta tiếp tục “đánh trận” mặc kệ cậu ta.”

Đánh trận? Cô gái này...

Trịnh Vũ Thần nín cười, làm bộ ủy khuất sà vào ngực Phụng Cơ dụi dụi đầu. Quả là đúng như tưởng tượng, thật mềm mại, dễ chịu đến muốn há miệng ngậm một bên.

“Nhưng mà Phụng tỷ, ngày mai chúng ta còn một phi vụ phải làm nữa, nếu chị không về tổ chức thì chủ thượng sẽ tức giận.”- Quang Sẹo ra sức thuyết phục, chỉ mong sao Phụng Cơ còn chút lý trí.

Ai ngờ...

Phụng Cơ đã bỏ mặt tất cả, tựa vào ngực Trịnh Vũ Thần ngủ say còn anh thì buồn cười đến nội thương.

Trịnh Vũ Thần đưa Phụng Cơ rời đi, Quang Sẹo cũng hết cách đành thở dài nhìn sang một đám đàn ông đang say rượu hát nghêu ngao phía xa rồi lắc đầu. Suy đi nghĩ lại một lúc, cậu bước đến đỡ lấy Evan đưa đi. Quang Sẹo có mạnh cỡ nào thì cũng không đủ sức đưa hết đám bọn nhậu kia về. Dù gì thì Evan cũng là anh em tốt, cậu vẫn nên đưa tên nhãi này về thì hơn.

Quang Sẹo đưa Evan rời đi, không hề để ý một góc phía xa gương mặt Đại Khâm đang như cười như không trông vô cùng kì dị.

...

“Đừng sợ, nắm lấy tay tôi.”

Đại Khâm mở mắt, thất thần một lúc lâu. Hắn lại bị giọng nói đó làm tỉnh giấc, đã bao nhiêu năm rồi hắn vẫn không quên được câu chuyện đó. Hắn không quên được một bé gái nhỏ hơn mình mấy tuổi, đứng từ trên tầng năm gơ tay về phía hắn vận đang bị treo lơ lửng trên không trung.

Đại Khâm từ nhỏ luôn bị người khác đùa giỡn, lần đó một đám bạn chơi xấu đã treo hắn lơ lửng trên tầng năm bằng sợ dây thừng mỏng. Hắn tuyệt vọng, hắn không muốn sống nữa, là giọng nói đó, đã kéo hắn vực dậy. Hắn vẫn nhớ, nhưng dường như Đại Khâm đã không thể nhớ được gương mặt của người đó...

Rốt cuộc cô ấy là ai?

...

Tuyết rơi phủ kín con đường lớn dẫn đến khu nhà cao tầng sang trọng.

“Cô gái à, trời lạnh lắm, cô còn ngồi đây làm gì?”

Chú bảo vệ cẩn thận bước ra khỏi căn phòng nhỏ của mình. Ông đã trực ở đây được một thời gian, chưa từng thấy cô gái nào lại kiên trì như vậy. Đáng người thì nhỏ bé yếu ớt nhưng vẫn ngày ngày phơi mình dưới cái lạnh khắc nghiệt như vậy, chính ông nhìn thấy cũng xót lý.

Phụng Nhã co ro ngồi dưới đất, cô lạnh quá, hai bắp vai gầy tõe teo phủ kín tuyết trắng, trông vô cùng đáng thương. Gương mặt xinh đẹp nhợt nhạt, đôi môi trắng bệch khẽ mím lại.

“Cô gái, cô đợi ai? Ngày nào cô cũng ngồi trước cửa chung cư như vậy thật là làm tôi khó xử quá. Hay là vậy đi, tôi đưa cô vào bên trong mái hiên kia ngồi cho đỡ lạnh.”- Chú bảo vệ thở dài.

Phụng Nhã nuốt một ngụm nước bọt rồi lắc đầu liên tục. Cô muốn đợi anh, đợi anh quay về nhìn thấy cô vì anh mà chịu đựng như vậy. Có khi anh sẽ cảm động mà yêu cô hơn một chút.

Chú bảo vệ chỉ biết thở dài hết cách quay người rồi đi.

Ngày thứ nhất, Phụng Nhã chờ mãi dưới cái lạnh đáng sợ của thời tiết. Cô thiếp đi vì mệt.

Mà ở phía xa, Đặng Thiên Phúc ngồi trong xe nhìn qua khung cửa kính. Ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm vào cô gái đang bị lạnh đó.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Bầu trời trở nên ôn hòa hẳn ra, tựa như là cơn tuyết đổ mạnh tới qua chỉ là một giấc mơ lạnh lẽo. Băng tuyết dù lạnh thế nào, thì cũng sẽ theo tự nhiên mà hòa tan dưới một thứ gì đó ấm áp. Có lẽ đây là một quy luật tự nhiên của vạn vật, bao gồm cả con người. Thương để tạo ra một người thiếu đi thứ gì thì tự nhiên ngài sẽ tạo ra một nửa khác phù hợp để bù trừ cho nhau.

Phụng Cơ tỉnh lại, và hình như cô cảm thấy cả người nặng trĩu. Nhanh chóng thanh tỉnh, cô mở mắt nhìn sang Trịnh Vũ Thần đang ngủ say bên cạnh, tay và chân anh đều tự nhiên mà gác lên người cô.

Phụng Cơ hoảng hốt thẳng chân định đá Trịnh Vũ Thần xuống giường.

Nào ngờ cái chân nhỏ lại bị một cánh tay rắn chắc túm lấy dễ dàng. Phụng Cơ hốt hoảng, Trịnh Vũ Thần chậm rãi mắt, một tay gác sau gáy một tay giữ cái chân định làm việc xấu của Phụng Cơ. Như cười như không, nói: “Bị lần thứ nhất xem như anh bất cẩn, nếu bị lần thứ hai thì hóa ra anh thật dãn. Cơ Cơ, em thật là hư.”

“Anh tỉnh lại lâu rồi? Sao anh lại gặp tôi, sao anh lại ngủ ở đây?” - Phụng Cơ nhìn xung quanh, đây là phòng cô, quần áo cô vẫn còn nguyên vẹn. Xem ra không xảy ra chuyện gì quá đáng.

Trịnh Vũ Thần nghiêng người, một tay kê đầu. Gương mặt điển trai có chút uể oải nhìn cô, sau đó ngáp một cái: “Anh cũng không biết, hôm qua anh vô tình nhìn thấy em ngồi bên lề đường lại còn say rượu đến quên trời đất. Anh thấy tội nên đưa em về, ai ngờ vừa nằm lên giường em đã đề lên người anh sau đó còn nói cái gì mà đánh trận gì đó.”

Sao cơ sao cơ... đánh trận? Lại còn ở trên giường sao? Bản thân mình uống say thì sẽ quái dị cỡ nào không phải Phụng Cơ không biết... nhưng nghĩ tới bị Trịnh Vũ Thần nhìn thấy hết thì cô lại cứ cảm thấy...

21 năm sống trên đời, cô chưa bao giờ nhục đến vậy.

“Dù là vậy đi nữa tôi cũng không tin là sức lực của anh lại thua sức tôi.”

“Anh không muốn làm em bị thương lại càng không muốn mất đi tấm thân trong trắng này, vì vậy đành chịu ủy khuất để em ôm ngủ...”

“Đủ rồi không cần nói nữa, chỉ là ngủ chung thôi tôi không truy cứu làm gì.”- Phụng Cơ định thần lại, gấp gấp leo xuống giường, vừa xỏ giày vào lại thấy dưới đất toàn là vỏ đậu phộng, rác thải, bao bì đồ ăn nhanh...

Cái gì đây? Cô mới đi không lâu thì Trịnh Vũ Thần lại xem nhà cô như nhà hoang rồi sao? Phụng Cơ cố giữ bình tĩnh nhìn Trịnh Vũ Thần: “Trịnh Vũ Thần, anh thật sự cho rằng mình là chủ nhân của ngôi nhà này sao? Anh ở cũng phải giữ vệ sinh chút chứ.”

Trịnh Vũ Thần ngồi dậy, vò vò đầu cô vài cái rồi nói: “Anh lại chịu oan ức rồi, Cơ Cơ em không nhớ gì sao, tối qua em say rượu, trên đường đi cứ nhặt rác bên lề đường rồi liên tục hô lên 'Tiền nhiều quá kia, mau lượm đi.' kết quả là em ôm cả đống rác về nhà.”

Phụng Cơ nghe xong liền bất động, đầu óc đang đau nhức như bị đao bổ. Xong rồi, xong rồi...

Không được, phải chuyển đề tài.

“Đêm qua tôi say rượu như vậy sao anh không tranh thủ thời gian giết tôi đi. Chẳng phải anh luôn muốn như vậy hay sao?”

Hàng mày kiếm trên mặt Trịnh Vũ Thần nheo lại, anh thu lại sự uể oải thay thế vào đó là vẻ mặt phức tạp nhìn Phụng Cơ. Cô khề thờ dài, có lẽ chuyển đề tài là phương án tốt nhưng... hình như đề tài này lại làm cho bầu không khí của cả hai nặng nề hơn.

Trịnh Vũ Thần thu lại nụ cười trên môi, anh nhìn cô: “Giết em rồi thì nữa còn lại của tôi biết tìm ở đâu?”

“Không hiểu anh đang nói gì...”- Phụng Cơ bối rối quay đi, Trịnh Vũ Thần đứng lên kéo lấy tay cô, lúc Phụng Cơ chưa kịp phản kháng thì đã bị anh ôm chặt vào lòng. Phụng Cơ kinh ngạc vùng vẫy: “Trịnh Vũ Thần, mau buông tôi ra...”

“Em thích anh có phải không? Lời em nói hôm đó, cái đêm em bị sốt là thật phải không?”- Trịnh Vũ Thần không buông tay, ngược lại còn dùng sức khiến Phụng Cơ không thể chống cự.

Phụng Cơ ngẩn người. Đúng vậy, em thích anh, nhưng em rất mâu thuẫn, em không dám bước vào thế giới của anh. Em không biết chữ thích này một khi đã bắt đầu thì chúng ta sẽ đi được bao xa.

Phụng Cơ không thể nói như vậy...

“Cơ Cơ, anh vẫn luôn nhớ em. Anh thích em, ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã thích em rồi, cho tới bây giờ vẫn chưa từng suy giảm. Anh chưa từng vì bất kì ai mà có suy nghĩ sẽ dùng cả đời này, cả sinh mạng của mình ra để đánh đổi. Cơ Cơ, em là duy nhất, đối với anh.”- Trịnh Vũ Thần chân thành, ngữ khí và ánh mắt tràn đầy kiên định nhìn cô. Phụng Cơ không thể trốn tránh, cô hiện giờ rất bối rối.

“Rất tiếc, tôi một chút cũng không hề thích anh. Trịnh Vũ Thần, tôi và anh chính là người của hai thế giới...”

“Chúng ta ở cùng một thế giới, chúng ta cùng một loại người.”

Phụng Cơ hất tay Trịnh Vũ Thần ra, lạnh lùng nhìn anh: “Tôi sẽ không để bất kì ai bước vào cuộc sống của mình thêm một lần nữa. Trịnh Vũ Thần, tránh xa tôi ra, tôi không thích anh, một chút cũng không. Tôi chán ghét anh.”

Phụng Cơ quay đi, Trịnh Vũ Thần không ngăn cản. Anh đứng đó, cũng không thèm nhìn tới bóng dáng rời xa của cô.

“Thật ra em đang trốn tránh điều gì?”

...

“Phu nhân, có điện thoại.”- Lôi bước vào, đẩy kính cận.

Trịnh Phần ngồi trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, cánh tay vì truyền dịch nên bôi đầy gân xanh. Bà mệt mỏi phát tay: “Chẳng phải đã nói cậu từ chối tất cả cuộc gọi rồi sao?”

Lôi ngập ngừng đôi chút: “Nhưng... là người đó.”- Lôi dè chừng nhìn sang Trịnh Vũ Khang phía xa rồi cúi thấp người nói nhỏ: “Là Kent tiên sinh.”

Trịnh Vũ Khang nhướn mày nghi hoặc nhìn thái độ mờ ám của Lôi. Trịnh Phần sau khi nghe thấy liền chau mày sau đó nhìn sang Trịnh Vũ Khang: “Khang, con đi lấy giúp mẹ một ít thức ăn khuya.”

Trịnh Vũ Khang bán tín bán nghi nhưng vẫn làm theo. Sau khi Trịnh Vũ Khang rời khỏi, Trịnh Phần nhận lấy điện thoại liền nói: “Có chuyện gì?”

Kent dùng giọng điệu vui mừng nói: “Trịnh phu nhân của tôi ời, bà đã biết chuyện gì chưa? Trịnh Vũ Thần con trai bà đã và đang mê đắm Nguyễn Long Phụng Cơ đấy.”

Trịnh Phần chau mày: “Nguyễn Long Phụng Cơ, sao lại là cô ta

“Cứ đà này thì không bao lâu nữa đứa con mà bà vất vả nuôi nấng sẽ về phe của mẹ ruột mình mà chống đối bà thôi.”- Kent cười xòa, ra vẻ tiếu nuôi nói thêm: “À, cái tập đoàn Trịnh Thị của bà đó, tôi muốn nhắc nhở thêm. Nhớ nhắc con trai Trịnh Vũ Khang của bà là chú ý hệ thống một chút, có thể không bao lâu nữa hệ thống toàn phần của Trịnh Thị sẽ bị một hacker nào đó xâm nhập, bởi vì...”

“Vì cái gì?”- Trịnh Phần vừa nghe tới đây liền sốt ruột hỏi vội.

Kent cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: “Bởi vì, Khóa Kim Cương hiện giờ đang ở chỗ tình cũ của bà, Nguyễn Long Tuyết. Người giao đồ lại là đứa con trai Trịnh Vũ Thần của bà, mà người có thể khiến Trịnh Vũ Thần giao ra thứ quan trọng đó lại chính là...”

Kent có tình mập mờ không nói hết câu. Trịnh Phần nắm chặt điện thoại. Thật không thể ngờ được, Vũ Thần lại có thể giao ra Khóa Kim Cương, nó sẵn sàng vứt bỏ quá hệ với bà cũng không sao, nhưng Trịnh Thị là tâm huyết và là niềm kiêu hãnh của bà. Vậy mà... nó lại nhắm tâm tới nỗi muốn mượn thế lực của người khác để lật đổ Trịnh Thị

Trịnh Phần nghiêng răng tức giận nói ra bốn chữ: “Nguyễn Long Phụng Cơ!”

Trịnh Phần đập máy, Trịnh Vũ Khang bước vào nhìn thấy sắc mặt bà không tốt thì lấy làm lạ. Vừa rồi hẳn hình như nghe thấy Trịnh Phần gọi tên của Nguyễn Long Phụng Cơ thì phải.

Đại Khâm hạ điện thoại xuống, khỏe môi hứng thú nâng lên, về mặt mười phần đắc chí.

“Tốt rồi, bây giờ thì Trịnh Phần sẽ ra tay với Phụng Cơ, sau đó thì vài thành phần khác sẽ vào góp vui. Mà đối tượng bị công kích lại là Phụng Cơ, giữa lúc nguy cấp đó mình không tin Trịnh Vũ Thần sẽ không để lộ chút sơ hở nào. Mình thật sự muốn biết rốt cuộc Trịnh Vũ Thần bề ngoài vô hại kia rốt cuộc có thân phận gì mà lại có thể một tay che trời như thế.”

...

“Nguy rồi Phụng tỷ, chỗ giấy tờ ghi rõ lô hàng sắp tới không biết để đâu rồi.”- Evan thiếu chút nữa là nhảy cẫng lên đâm thủng nóc xe. Cậu liên tục bới móc tìm đồ, Quang Sẹo đang lái xe liền quay sang: “Có phải vẫn còn ở tổ chức không? Gọi về nhờ Đại Khâm lấy giúp đi.”

“Được được.”- Evan cuống quýt lấy điện thoại ra, cậu biết rằng nếu mất đi bản hợp đồng đó thì có dùng mạng của năm tên Evan cộng lại cũng không đền đủ.

Quang Sẹo thở dài, sợ Phụng Cơ trách tội. Hắn len lén nhìn qua gương, chỉ thấy Phụng Cơ đang chăm chú nhìn ra cửa xe, về mặt thất thần. Cô hoàn toàn không hề tập trung vào việc đang diễn ra.

...

“Thật là, sao số tôi lại khổ như vậy, đang ngủ ngon cũng bị điện thoại làm phiền. Rồi rồi đừng có chửi, tôi sang phòng Phụng Cơ tìm bản hợp đồng ngay đây.”- Đại Khâm xỏ dép chạy sang phòng Phụng Cơ, vừa đi vừa than thảm. Nghe đồn là lúc ngủ Phụng Cơ sẽ không muốn ai đánh thức mình, nếu có người dám cả gan quấy rầy thì sẽ không yên ổn. Thế mà giữa đêm lúc hắn đang ngủ thì lại gọi điện quấy rầy hắn, đúng là...

Đại Khâm ngần lẩn vẩn lẩn rửa thảm. Giấc ngủ của nữ vương quan trọng vậy giấc ngủ của đại phu không quan trọng sao? Sau này nếu cô bị thương, lúc tôi tiêm thuốc tôi sẽ lấy lý do là thiếu ngủ nên không tỉnh táo để tiêm cho cô bấy như cánh tay luôn.

Hừ!

Đại Khâm mở cửa phòng, gian phòng của Phụng Cơ không tính là lớn, hắn bước tới kệ sách tìm kiếm bản hợp đồng đó. Tiếp theo là trên giường, trên bàn, trên tủ, trong chậu cây cảnh, dưới gối, trong toilet... tất cả đều tìm qua nhưng chẳng thấy bản hợp đồng quái ác kia ở đâu, lúc này Evan lại gọi đến, vừa nghe rằng hắn không tìm được bản hợp đồng thì bô lô bô la nói không ngừng.

Đại Khâm mất kiên nhẫn, không hiểu sao cái tên lẩm chuyên như Evan lại được bước chân vào Kim Điều Môn với vai trò là trợ thủ đắc lực của Phụng Cơ? Chỉ mới gặp chuyện còn con là đã làm như trời sắp sập không bằng. Evan than khóc không ngừng, Đại Khâm uể oải chống tay lên chiếc bàn lớn. Dưới sự nài nỉ của Evan, hắn quyết định lục ngăn tủ bàn làm việc xem có ăn may không.

Đại Khâm mở tủ, bên trong đồ không nhiều. Chỉ có một cái hộp gỗ lớn có vẻ đã cũ kỹ đi rất nhiều, Đại Khâm sững người nhìn cái hộp đó một lúc rồi giờ tay mở hộp ra. Bên trong chưa một vài tấm ảnh bị bám bụi và một cái chìa khóa.

Cầm bức ảnh lên xem, trái tim hắn liên tục rung lên. Trong ảnh là một cô bé có mái tóc đuôi gà dày mượt được cột cao lên, cô bé đứng dưới cây hoa anh đào tươi cười nhìn máy ảnh. Gương mặt đó, nụ cười đó chính xác là bé gái đã cứu hắn khỏi tay thần chết năm xưa.

Thì ra... sao hắn lại ngốc như vậy, năm đó bé gái nhỏ bé đó đứng cảm như vậy, mạnh mẽ như vậy, đang lý ra hắn phải nhận ra điểm tương đồng này. Thì ra, Phụng Cơ lại chính là người cứu hắn. Đại Khâm cầm chiếc chìa khóa đó lên nhìn thật lâu...

“Đại Khâm, Đại Khâm cậu có nghe tôi nói không?”

Đại Khâm trầm ngâm thật lâu rồi tỉnh lại, hắn nói lớn: “Evan, nói Phụng Cơ tuyệt đối đừng đến cuộc giao dịch này, alo... alo.”

Màn hình điện thoại tối đen. Đại Khâm bỗng trở nên gấp gáp, vừa nghĩ đến những việc sắp xảy ra, trái tim hắn như bị kéo căng. Hắn ném bừa điện thoại lên bàn rồi chạy ra khỏi Kim Điều Môn.

Chuyến xe lửa cuối cùng trong ngày xuất phát từ Paris đến , xuất phát vào lúc mười hai giờ đêm, lúc này trong sân ga đã lác đác vài bóng người. Sau khi xe chạy, đoàn bảo vệ tàu sẽ tiến hành đi xét từng khoang một để bảo đảm sự an toàn cho hành khách. Cứ mười phút thì sẽ có người đi tuần tra.

Một người lúc đi ngang qua chỗ Evan ngồi thì đột nhiên ngừng lại, nhìn cậu dò xét một lúc rồi bước lên mở miệng: “Chào anh, anh có thể xuất trình giấy tờ tùy thân không?”

Evan đang rối trí về vụ hợp đồng bị mất, vừa nghe vậy thì nổi bực tức liền vô cớ dăng lên, sắc mặt cậu cau có trả lời: “Vô duyên vô cớ lại kiểm tra giấy

từ người khác, anh có biết như vậy là xúc phạm hay không?”

Người bảo vệ vẫn bình tĩnh: “Xin lỗi, nhưng xem giọng nói của anh không giống người của vùng này cho lắm. Gần đây có một số người nhập cư trái phép, tôi chỉ làm theo lệnh của cấp trên. Lỡ như có thành phần tội phạm buôn lậu, tôi sẽ không gánh nổi, mong anh hợp tác.”

“Anh...”

“Evan!”- Phụng Cơ bỏ tờ báo đang cầm xuống sau đó nâng ly trà nóng lên thương thức, vờ như lơ đãng nói: “Hợp tác chút đi.”

Evan hậm hực móc ví lấy ra chứng minh thư của mình đưa cho người bảo vệ. Người bảo vệ đánh giá Phụng Cơ vài giây rồi nhận lấy giấy tờ xem xét, sau khi thấy không có điểm gì đáng nghi thì trả lại cho Evan, nói vài câu sau đó rời đi. Evan thở phào, cũng may là cậu đã là công dân hợp pháp chứ nếu không e là lại có thêm phiền phức rồi.

Xe lửa chạy, giữa đêm khuya vắng vẻ. Phụng Cơ ngồi một mình trong khoang, thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. khung cảnh hai bên đường vô cùng hoang sơ, có lẽ vì vậy mà tránh không khỏi cái não sáng giờ luôn trong tình trạng đình công của cô lại suy nghĩ lung tung. Những lời khi nãy cô nói với Trịnh Vỹ Thần liệu có nặng quá không? Trước giờ không phải là chưa có người nói thích cô nhưng những người đàn ông khác sao cô lại không kích động như vậy? Nếu Trịnh Vỹ Thần thích cô, thì chẳng phải cô chỉ cần từ chối là xong sao....

“Cơ Cơ, anh vẫn luôn nhớ em. Anh thích em, ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã thích em rồi, cho tới bây giờ vẫn chưa từng suy giảm. Anh chưa từng vì bất kì ai mà có suy nghĩ sẽ dùng cả đời này, cả sinh mạng của mình ra để đánh đổi. Cơ Cơ, em là duy nhất, đối với anh.”

Phục giờ tay xoa mi tâm, chính bản thân cũng vô cùng phiền toái. Cảm giác giống như cánh vật bên ngoài cửa, tuy hoang sơ nhưng lại tiềm ẩn vẻ đẹp của hoang sơ. Nhìn vào thì rất muốn khám phá vẻ đẹp đó, nhưng lại biết trước trong khung cảnh hoang sơ đó chứa đựng biết bao nhiêu nguy hiểm.

Cô đã từng thề, cả đời này chỉ sống vì Kim Điều Môn.

Cũng đã từng thề, ngoài Tư Đình ra sẽ không yêu thêm một ai nữa.

Dù là có yêu cũng sẽ không để người đó bước vào thế giới của mình.

Top of Form

Bottom of Form

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chúng Ta Không Thiếu Tình Yêu (2)

Đặng Thiên Phúc châm điều thuốc, đôi mắt tinh anh quan sát từng người trên tàu. Từ đầu hôm các đồng đội của hắn ta đã mai phục ở đây, nhưng lại chẳng phát hiện điều gì khác thường. Giờ phút này hắn ta thật sự nghĩ mình đã bị Nguyễn Long Phụng Cơ chúng ta cũng không thấy, có nên tiếp tục không?”- Một đồng chí bỏ ống nhòm quay sang hỏi hắn ta.

“Cảnh sát trưởng, đã mai phục hơn ba tiếng rồi, ngay cả cái bóng của Nguyễn Long Phụng Cơ chúng ta cũng không thấy, có nên tiếp tục không?”- Một đồng chí bỏ ống nhòm quay sang hỏi hắn ta.

Đặng Thiên Phúc nhìn đồng hồ rồi nói: “Thêm nửa tiếng nữa, nếu vẫn không xuất hiện thì chúng ta thu đội.”

...

“Phụng tỷ, đối phương tới rồi.”- Quang Sẹo mở cửa bước vào nói, đứng một lúc thấy Phụng Cơ cứ chăm chú nhìn ra bên ngoài thì khó hiểu bước lên nói lại: “Phụng tỷ, bên giao dịch tới rồi.”

Phụng Cơ như người vừa được hoàn trả hồn phách, cô đứng lên: “Cứ làm theo trình tự, tôi hơi mệt không thể đứng ra giao dịch.”

“Hả... À, dạ...”- Quang Sẹo giữ thái độ chần chừ đi ra ngoài. Phụng tỷ mệt sao? Bình thường cho dù có mệt thì phong cách làm việc của Phụng tỷ vẫn luôn rất chuyên nghiệp mà. Sao lần này lại bỏ ngang công việc như vậy, hay là... đêm qua Trịnh Vỹ Thần kia đã lợi dụng lúc Phụng tỷ say rượu mà làm điều bậy bạ?

Nếu là vậy...

Quang Sẹo lắc đầu, hắn không dám nghĩ tiếp nữa.

Việc giao dịch diễn ra khá thuận lợi ở phút đầu, nhưng về phút cuối thì không tốt cho lắm. Đối phương bắt đầu kì kèo mặc cả, còn cho rằng việc Phụng

Cơ từ chối ra mặt giao dịch với bọn họ là xem thương uy tín của bọn họ, đám người đó lại là một băng nhóm phạm tội có tiếng nên tự cao quá mức. nhất quyết đòi Phụng Cơ phải ra mặt, Quang Sẹo có nói thế nào cũng không lay động được họ, đến lúc hắn ta nổi nóng định động tay chân thì Evan bước lên cười lấy lòng rồi hòa giải.

“Vị đại ca này thông cảm, Phụng tử hiện không khỏe nên không thể đứng ra giao dịch được, dù gì thì hàng đã lấy rồi...”

Người thanh niên dẫn đầu phe đối diện nghe vậy thì liền khó chịu gắt gỏng: “Như vậy không được. Ban đầu là các người làm mất hợp đồng khiến việc nhập hàng của chúng tôi gặp trở ngại, bây giờ thì người phụ trách giao dịch lần này cũng từ chối ra mặt, cậu em cậu nói xem Kim Điều Môn các người có điểm nào thể hiện thành ý làm ăn với chúng tôi hay không? Với lại, tôi đây bỏ ra số tiền lớn để mua người, ngoài việc để kinh doanh một vài ô mại dâm ra thì cũng muốn nhân cơ hội được gặp Phụng tử, muốn xem xem thiếu chủ của Kim Điều Môn rốt cuộc trông như thế nào, bây giờ như vậy làm sao chúng tôi chấp nhận?”

“Nhưng chúng ta đang giao dịch đen, nếu cứ kéo dài thời gian tôi sẽ không biết cảnh sát sẽ ập tới lúc nào. Hay là vậy đi, các anh về trước, chúng tôi sẽ truyền đạt ý của anh lại với chị ấy. Biết đâu có thể hẹn gặp nhau vào một ngày khác, cùng uống trà nói chuyện.”- Evan cái gì cũng thiếu tự tin nhưng khoảng cậu cho là thể diện của mình đó chính là thuyết phục. Sau khi nghe cậu nhắc tới cảnh sát, người thanh niên kia cũng chần chừ ra mặt, đang lúc đưa ra quyết định thì cánh cửa bị đập sập, một đám người mặc cảnh phục cầm súng xông vào.

“Đứng yên!”

Evan và Quang Sẹo giờ tay lên, cậu nhận được vô số ánh mắt trừng trị của đồng minh. Trời ạ, cũng đâu phải cậu muốn nhưng sao lại linh như vậy chứ?

“Cảnh sát Đặng, thật không biết là chúng tôi đắc tội gì với ngài mà ngài lại năm lần bảy lượt dùng súng nhắm vào chúng tôi vậy?”- Quang Sẹo bình tĩnh nói.

Đặng Thiên Phúc nhìn quanh một lượt rồi lại quan sát nét mặt sợ hãi của hai cô gái kia, mím môi: “Tôi nghi ngờ các anh đang giao dịch người phi pháp.”

Quang Sẹo cười khẩy: “Nghi ngờ, bằng chứng đâu?”

Đặng Thiên Phúc lại đưa mắt nhìn về phía hai cô gái đang ngồi xổm trên đất kia, bọn họ run rẩy sợ hãi vô độ, bất gặp ánh mắt đe dọa của Quang Sẹo thì liên tục lắc đầu: “Không phải, chúng tôi... chúng tôi...”

“Họ cũng nói không phải rồi, ngài cảnh sát, ai quy định trên toa tàu không thể gọi gái chơi chứ? Hoa Hoa, Liễu Liễu các em qua đây.”

Đặng Thiên Phúc lập tức quát: “Tất cả đứng yên!”

Không gian xung quanh chứa đầy sự căng thẳng, Quang Sẹo nhìn vào vẻ mặt nghiêm túc và đắc thắng của Đặng Thiên Phúc thì cũng hiểu ra được phần nào là hắn ta đang muốn công khai đối đầu với Kim Điều Môn. Mà bọn hắn bây giờ lại đang rơi vào tình thế bị đối phương bắt thóp.

“Mọi người theo tôi về đồn!”- Đặng Thiên Phúc vừa dứt lời, vài người cảnh sát đã bước lên giữ chắc lấy từng đối tượng dẫn đi.

Ngồi đợi bên trong quá lâu vẫn chưa thấy hai người kia về, Phụng Cơ đứng lên bước ra cửa. Cô đi quá từng toa để tìm họ, thông thường lúc giao dịch không có cô cũng sẽ không lâu như vậy. Không lẽ Quang Sẹo và Evan gặp nguy hiểm?

“Xin hỏi, anh có thấy hai người đàn ông cùng hai cô gái đi qua đây không?”

“Không thấy.”

“Cảm ơn.”- Phụng Cơ chau mày tiếp tục đi tìm, vừa hay ở phía đối diện một người đàn ông cao lớn bận áo khoác đen che kín mặt cũng từ bàn ăn đứng lên bước về phía cô. Lúc cả hai chuẩn bị lướt qua, trong tay anh ta lóe lên tia sáng màu bạc sắc bén, Phụng Cơ lập tức phát hiện. Cô giữ chặt lấy cổ tay đang cầm con dao găm của anh ta, anh ta cũng không vừa ngay lập tức đã bẻ ngược lại sau đó muốn giơ chân đạp vào bụng cô. Phụng Cơ tung đòn đánh trả thoát khỏi chiêu thức tàn độc kia của người đàn ông, cô lui ra sau vài bước đánh giá anh ta.

Người đó che kín mặt chỉ lộ ra đôi mắt lạnh lùng, anh ta bước lên vùng con dao trên tay đâm về phía cô, Phụng Cơ né tránh điều rất chuẩn xác. Thế nhưng không biết từ đâu lại nhảy ra thêm ba người áo đen che mặt cũng tấn công cô.

Toa tàu chợt trở nên cực kỳ hỗn loạn, hành khách sợ hãi hét lên rồi bỏ chạy tán loạn. Phụng Cơ đối kháng với bốn tên đàn ông khá mất sức, cô có thể nhìn ra họ điều là đặc công số một, sử dụng chiêu thức cực kỳ ngoan độc. Phụng Cơ giữ lấy một con dao đang hướng tới phía mình, cô dùng sức bẻ cổ tay của tên đó khiến hắn ta buông lỏng con dao rồi kiêu thất thanh ngã xuống đất, Phụng Cơ liền nhanh chóng đoạn lấy con dao. Ngay sau đó cổ của bị một tên kẹp chặt lại, còn một tên khác liền đứng trước mặt liền giơ tay muốn đâm con dao xuống lồng ngực cô. Phụng Cơ nhắm mắt, trong lúc nguy cấp cô buông con dao trong tay xuống sau đó sử dụng ngón chân kẹp lấy dao rồi giơ cao chân về phía người đàn ông kia. Con dao xượt qua yết hầu của gã, vạch ra một đường máu đỏ tươi, gã đó lao đảo ôm cô lui ra sau. Phụng Cơ tung trò thúc vào lồng ngực tên phía sau đang kẹp cổ cô, vị trí vừa đúng ở giữa phổi khiến hắn khó thở ngã xuống đất. Phụng Cơ đứng vững lại, không khỏi ho sặc sụa vài tiếng, cô cảnh giác nhìn người đàn ông ban đầu tấn công cô, anh ta đang khoanh tay đứng nhìn cô. Phụng Cơ không còn nhiều thời gian, cô quay lưng bỏ chạy, anh ta phía sau cũng bước lớn đuổi theo.

Sắp đến ga tiếp theo, tàu sẽ dừng lại. Đặng Thiên Phúc ra lệnh cho các cấp dưới trông chừng thật kỹ các đối tượng tình nghi, suốt cả buổi Quang Sẹo và Evan bị giữ chặt khiến cho muốn động đậy cũng khó.

Cuối cùng cũng đến ga cuối, Đặng Thiên Phúc vừa chuẩn bị áp giải họ đi thì từ phía sau truyền đến tiếng bước chân hối hả. Vừa nhìn thấy Phụng Cơ đến,

tất cả cảnh sát đồng loạt nâng cao súng nhắm về phía cô. Phụng Cơ thờ gấp vì mệt, cô bước từng bước về phía Đặng Thiên Phúc, gơ hai tay lên làm ra dáng đầu hàng nhưng ánh mắt không quên ra hiệu cho Quang Sẹo và Evan.

Nhân lúc đối phương hoang mang khó hiểu, Quang Sẹo hất mạnh tay của cảnh sát đang giữ mình ra rồi liền kéo Evan rời khỏi vòng vây. Lúc này một vài cảnh sát bước lên hướng cô mà đánh, trong đó có cả Đặng Thiên Phúc.

“Không cho ai được chạy thoát!”- Đặng Thiên Phúc hô lên một tiếng tạo nên một cuộc hỗn loạn, thân thủ của Đặng Thiên Phúc không tệ, Phụng Cơ lại vì vừa mới đánh với bốn tên kia xong nên mất sức, nhất thời chống cự không nổi, lúc này tàu lại tiếp tục chạy. Phụng Cơ mượn bả vai một tên sau đó tung người đập mạnh vào ngực Đặng Thiên Phúc khiến hắn ta lảo đảo. Nhân cơ hội cô phóng qua cửa sổ, bám lấy nóc tàu sau đó biến mất. Đặng Thiên Phúc và đồng đội liền đuổi theo, trên nóc tàu một chạy bảy rượt.

Đột nhiên.

Pằng. Tiếng súng liên tục vang lên, mà đạn luôn bay về phía Phụng Cơ. Cô kinh ngạc, cảnh sát nơi này sẽ không nổ súng trừ khi trong tình huống nguy cấp nhất, thế nhưng những phát súng này cực kỳ ngoan độc, nếu cô không linh hoạt né tránh e rằng chỉ trúng một phát là mất mạng.

Súng không phải của cảnh sát bắn vậy...

Quả nhiên, người đàn ông áo đen vừa rời từ lúc nào đã đứng chắn trước mặt cô.

Nhóm người Đặng Thiên Phúc phía sau chạy tới cũng khó hiểu.

Cảnh sát bắt tội phạm, tội phạm lại đang bị người khác truy sát.

“Các người cùng một mặt trận?”- Phụng Cơ nói, biết là không phải nhưng cô phải kéo dài thời gian để đường sức.

“Nguyễn Long Phụng Cơ, cô đầu hàng đi. Nếu bây giờ cô buông tay chịu trói chúng tôi sẽ bảo vệ cô.”- Đặng Thiên Phúc vẫn ra sức thuyết phục.

Phụng Cơ cười nhẹ, từ bao giờ mà thiếu chủ của Kim Điều Môn là cô phải lâm vào bước đường phải đầu hàng cảnh sát để được bảo vệ như vậy?

“Được, tôi đầu hàng!”

Đặng Thiên Phúc ngạc nhiên nhìn cô, Phụng Cơ không làm gì khác ngoài bỏ con dao trong tay xuống. Nhìn thái độ như thật của cô, tức thì cảnh sát liền gơ súng về phía người áo đen phía sau Phụng Cơ trong khi anh ta vẫn đứng yên không hề động đậy.

Giữa lúc căng thẳng, một vài cảnh sát đứng phía sau Đặng Thiên Phúc kêu lên thất thanh sau đó ngã gục. Phụng Cơ quay lại quan sát xem xảy ra chuyện gì, cô chỉ thấy một người đàn ông đang đánh cảnh sát. Hơn nửa chiều thức ra tay của anh ta so với người áo đen còn lợi hại hơn bội phần, thủ đoạn nhanh gọn lẹ tuyệt đối đủ tàn nhẫn. Trong chớp mắt đã hạ gục đám cảnh sát, giẫm đi cho Phụng Cơ một mối lo ngại.

Trong đêm tối cô cố gắng quan sát người đó, nhưng gương mặt kia lại đeo chiếc mặt nạ đen, có điều khi nhìn vào khoe môi như cười như không của người đó Phụng Cơ liền nhận ra anh là ai. Người mà rơi vào hoàn cảnh này vẫn mang một bộ dáng thông dong mỉm cười như vậy chỉ có thể là...

Trịnh Vũ Thần! Là anh sao?

Phụng Cơ nở nụ cười yếu ớt, tàu chạy với tốc độ nhanh, từng cơn gió như đòn roi quất vào cơ thể nhỏ bé của cô khiến cô lạnh run người. Trịnh Vũ Thần từ bao giờ đã đứng trước mặt Phụng Cơ, cô nhìn anh...

“Cho dù anh có đeo mặt nạ, thì em vẫn nhận ra...”

Trịnh Vũ Thần mỉm môi không vui, gơ tay chạm vào gò má lạnh lẽo của Phụng Cơ xoa nhẹ, động tác dịu dàng y như sợ cô bị vỡ ra: “Cô gái ngoan, em không bao giờ làm cho người ta yên tâm được.”

“Vi em là Cơ Cơ, luôn không chịu an phận ngồi một chỗ...”- Phụng Cơ mơ hồ nhìn anh, cảm giác này có chút không chân thật...

Trịnh Vũ Thần mỉm cười véo má cô một cái, ngay sau đó liền quay sang nhìn người đàn ông nãy giờ vẫn luôn đứng từ xa kia, anh ta bắt gặp ánh mắt của Trịnh Vũ Thần liền dè chừng lui ra sau rồi quay người bỏ chạy.

Trịnh Vũ Thần nghi ngờ nhìn theo bóng hắn ta rồi quay sang: “Cơ Cơ, dám nhảy không?”

Phụng Cơ thắc mắc, nhảy sao? Tại sao phải nhảy, ở đây bây giờ chỉ còn hai tên cũng phải chạy sao?

“Tại sao...”

“Nhảy!”- Phụng Cơ chưa kịp lên tiếng hỏi liền nghe thấy tiếng hô của Trịnh Vũ Thần, sau đó cả người cô bị anh ôm lấy. Cả hai cùng nhảy khỏi đường ray, cú chạm đất cũng không mấy nhẹ nhàng, đất hai bên đường đa số là sỏi đá nên khiến chân của Phụng Cơ bị sưng lên. Cô nhìn người nằm bên dưới mình sau đó khấn trương ngồi dậy: “Trịnh Vũ Thần, anh không sao chứ?”

Trịnh Vũ Thần ngồi dậy nhăn mặt kêu: “Có sao đó, tiểu tử tông của tôi ời...”

“Sao lại phải...”- Vừa định lên tiếng, cô nghe thấy một tiếng vang cực lớn cách đây không xa, Phụng Cơ quay đầu lại nhìn, cô còn tưởng rằng mình đang hoa mắt. Đoàn tàu lớn như thế nhưng lại phát nổ, ánh lửa rực sáng, tiếng nổ khiến vạn vật dường như lay động.

Phụng Cơ trừng lớn mắt, đám cháy trước mặt đã lấy đi biết bao nhiêu sinh mạng con người? Tất cả điều bị thêu rui, rốt cuộc là ai lại tàn nhẫn như vậy?

Evan và Quang Sẹo...

“Cơ Cơ, em đi đâu vậy?”- Trịnh Vũ Thần thấy cô muốn chạy đi thì nhanh như chớp đã kéo tay cô lại, Phụng Cơ cố vùng vẫy đẩy anh ra.

“Buông em ra...buông ra...em phải đi cứu người.”

“Cơ Cơ, em bình tĩnh đi!”- Trịnh Vũ Thần bước lên ôm chặt lấy cô: “Anh đã thông báo cho bọn họ xuống tàu rồi!”Phụng Cơ thần thờ dửng dưng lại nhìn anh, đột nhiên Trịnh Vũ Thần kéo tay cô chạy vào một bụi cỏ ẩn nấp.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chúng Ta Không Thiếu Tình Yêu (3)

“Có khoảng mười người đang đi về phía này!”- thính giác của Phụng Cơ trước giờ luôn nhạy bén, cô có thể nhận ra được những tiếng động dù là nhỏ đến đâu. Nhưng có điều tại sao Trịnh Vũ Thần cũng biết đang có người đuổi theo cô và anh?

Trịnh Vũ Thần quay sang nhìn cô: “Chân có sao không?”

“Giờ không phải là lúc quan tâm chân tôi.”- Phụng Cơ càng lúc càng sốt ruột, nơi này rừng núi hoang vu như vậy, hai bên đều là vách núi, nếu bị mưu sát ở đây thì e rằng mùa đông năm sau cũng không thể xác ở đâu.

Trịnh Vũ Thần chau mày, sắc mặt nghiêm túc hỏi lại: “Chân?”

Phụng Cơ thở dài: “Trật rồi.”

“Mau lục soát, bắt sống tại nó!”- Âm thanh hỗn độn truyền tới, một tốp người hắc y liên tục bới móc các hang ngõ bên đường tìm kiếm. Phụng Cơ cắn răng, nếu cứ trốn ở đây thì ngược lại tình thế của cô sẽ rơi vào bị động, đang lúc định đứng lên đối phó thì bị Trịnh Vũ Thần kéo tay lại, cô chưa nói lời nào thì đã bị ấn chặt xuống đất.

“Anh làm gì vậy?”- Phụng Cơ bức bối vùng vẫy.

Trịnh Vũ Thần không trả lời, chú tâm quan sát tình hình bên ngoài.

“Anh không định nhờ vào cái bụi rậm này để thoát nạn à? Chúng ta không phải đang quay phim đâu, sẽ chết đó.”

Trịnh Vũ Thần quay lại, như cười như không, nói: “Em sợ chết hả?”

“Anh!”- Phụng Cơ thật sự muốn nói: Chết ai mà không sợ?

Trịnh Vũ Thần quay đi: “Ngồi ở đây, chân đang bị thương thì đừng chạy lung tung.”

“Không thể, anh có biết đám người đó khó đối phó như thế nào không, một mình anh đánh không lại đâu.”

Nét mặt Trịnh Vũ Thần trầm xuống: “Có tôi ở đây, làm gì có nhiều cái không thể như vậy, ngồi ở đây, tôi đối phó được.”

Nói rồi anh đứng lên đi ra bên ngoài, trước khi đi còn quay đầu lại nháy mắt với Phụng Cơ: “Vừa rồi em đang lo lắng cho tôi à?”

“Anh nghiêm túc chút được không?”- Phụng Cơ thật không hiểu, giờ phút này mà Trịnh Vũ Thần vẫn không đổi sắc mặt là sao?

Anh nhếch môi đùa: “Nghiêm túc, cho hợp không khí à?”

Trịnh Vũ Thần quay người thông dong bước ra ngoài, ở phía xa Phụng Cơ chăm chú theo dõi từng cử động một. Cô chỉ thấy người đàn ông áo đen khi nhìn thấy Trịnh Vũ Thần thì lui ra sau mấy bước. Cả hai nói với nhau mấy câu gì đó, lúc này một cơn gió thổi tới phát bay chiếc nón che đi mặt của người đàn ông kia xuống. Phụng Cơ, chau mày, hình như cô đã từng gặp người này ở đâu rồi...

Đây chẳng phải là Lôi, thuộc hạ của Trịnh Phần sao?

...

“Nhị thiếu gia, hy vọng ngài đừng làm khó tôi. Phu nhân đã hạ lệnh nhất định phải giết Nguyễn Long Phụng Cơ, tôi không thể làm trái.”- Lôi đối với Trịnh Vũ Thần vẫn còn biết gọi một tiếng nhị thiếu gia chứng tỏ ở Trịnh Gia, Trịnh Vũ Thần vẫn còn địa vị.

“Vậy làm cậu thất vọng rồi. Nguyễn Long Phụng Cơ, không ai được phép động vào.”- Trịnh Vũ Thần nói, vẻ mặt cũng bởi câu nói của Lôi mà lạnh lẽo đi vài phần.

Lôi vẫn can đảm đối mặt với anh: “Vậy mong ngài tha lỗi, người đâu, soát!”

“Ai dám bước lên?”- Trịnh Vũ Thần quát một tiếng khiến đám thuộc hạ phía sau Lôi liền chần chừ ra mặt. Đáng tiếc một điều là Phụng Cơ chỉ nhìn thấy được bóng lưng của Trịnh Vũ Thần, có lẽ không nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng ngàn năm hiện giờ của anh.

Lôi nhú mày ngẫm nghĩ một lúc rồi dứt khoát: “Lục soát cho tôi!”

“Đạ!” – Vài người người vừa bước lên một bước liền bị Trịnh Vũ Thần đá một phát vào ngực khiến ngã lăn ra xa kêu la đau đớn.

Ở phía xa chứng kiến Trịnh Vũ Thần động thủ khiến tim Phụng Cơ suy tụt chút nữa rơi ra ngoài, vừa định liều mạng chạy ra thì phía sau liền bị một người bị kín miệng, vài giây sau đó tất cả mọi cảnh vật bao gồm cả Trịnh Vũ Thần đều bị lu mờ.

“Lôi cậu phải biết, nếu tôi đã quyết định làm việc gì thì bất cứ ai cũng đừng hòng thay đổi. Nguyễn Long Phụng Cơ cũng vậy, từ nay về sau bất kể là ai, nếu dám động đến cô ấy, tôi nhất định sẽ khiến kẻ đó sống cũng không được, chết cũng không yên.”

...

Đầu óc như sắp nổ tung, bên tai vẫn còn nghe tiếng vang chói tai khi nãy. Đặng Thiên Phúc một mồi mồ mướt, sao hán lại ở nhà? Lúc này hán dẫn đồng đội đi bắt giữ đám người của Kim Điều Môn, sau đó bắt được Nguyễn Long Phụng Cơ, rồi tàu lửa đột nhiên nổ tung, sau đó...

Sau đó?

Đặng Thiên Phúc khẩn trương nhìn xung quanh, hán gấp gáp bước xuống giường, bước chân lao đảo suýt ngã khụy chạy nhanh ra khỏi phòng.

Hương thơm đồ ăn từ bếp truyền đến như sự dụ hoặc dẫn dắt Đặng Thiên Phúc. Trước mặt anh là dáng người nhỏ nhắn, đang đeo tạp dề chuyên chú canh lửa, thỉnh thoảng còn nếm thử mùi vị của canh trong nồi sau đó suy tư một chút rồi liền sáng mắt cầm một hũ gia vị lên nêm vào rồi thử lại sau đó hài lòng mỉm cười thích thú.

Nụ cười tựa như vì sao trong đêm đen thu hút ánh mắt lẫn nhịp đập trái tim hán vào trong đó. Thật sự tiểu Nhã của hán vẫn như vậy, cô có một vẻ gì đó rất đơn thuần nhưng về đơn thuần đó lại luôn đặt dưới cái danh phận sát thủ tàn nhẫn. Nghe qua có vẻ rất vô lý, nhưng hán nhận ra tiểu Nhã của hán tâm tính lương thiện, chẳng qua là vì hoàn cảnh sống nên mới phải đi sai hướng.

“Nếu không thử mình còn không biết hóa ra mình cũng có tay nghề nấu ăn đấy chứ, chỉ là xem sơ qua sách hướng dẫn là đã làm ra món ngon như vậy. Ôi ngon quá đi, ăn thêm vài muỗng chắc không sao đâu...”- Phụng Nhã vừa nói vừa húp canh rột rột, đầu bếp thì phải nếm thử món ăn mà, cô là đầu bếp tận tình thì phải... nếm nhiều nhiều vào.

Đặng Thiên Phúc chau mày bước lên, vừa định gọi thì Phụng Nhã lại...

“Ôi, mình quả là thiên tài, người con gái hoàn hảo mà, chà trách người ta thường nói hồng nhan luôn bạc phận, mình vừa là giai nhân lại vừa là tài nữ nữa mới khổ chứ.”

...

“Khụ Khụ...”

Hai tiếng ho nhẹ như là tiếng sét giáng bên tai khiến Phụng Nhã giật bắn người, quay phắt lại mở to mắt nhìn Đặng Thiên Phúc.

Hán cố nín cười nhìn vu vơ chỗ khác hỏi: “Nấu, nấu ăn hả?”

Phụng Nhã đơ ra vài giây rồi tỉnh bơ trả lời: “Phải, em nấu canh gà, anh ăn không?”

“Cô nấu cho tôi ăn hay cô ăn?”

“Đương nhiên là em nấu cho anh ăn rồi...”

“Nhưng này giờ hình như là cô ăn nhiều hơn.”

Phụng Nhã: “...”

Cô quay người giả vờ loay hoay mức canh: “Em, để em mức cho anh ăn.”

Đặng Thiên Phúc gật đầu quay người đi ra phòng khách sau đó quay lại nhìn bóng lưng mang về bối rối của cô, khoe môi cương nghị cong lên mang theo vài phần âm áp rồi rời đi.

Phụng Nhã chỉ hận không thể tự tay tát mình vài cái, sao cô không chui vào WC đóng kín cửa rồi hầy tự kỷ, sao lại phơi bày hết ra giữa thanh thiên bạch nhật chứ? Hơn nữa... lại còn bị người đàn ông mình thích nhìn thấy hết...

Nhục! Nhục thật mà... ____ "

Phụng Nhã đem chén canh gà đặt xuống trước mặt hắn sau đó đứng bên cạnh, Đặng Thiên Phúc húp một ngụm sau đó ngẩn đầu chạm phải ánh mắt mong chờ của cô.

“Thế nào?”

“Cũng ngon!”- Hắn tùy tiện trả lời.

Chỉ hai chữ đơn giản mà đã khiến Phụng Nhã cực kỳ vui mừng, cô cười tươi nhìn chăm chú hắn ăn hết chén canh. Đặng Thiên Phúc hỏi: “Là cô cứu tôi sao?”

Phụng Nhã gật đầu: “Thật ra ngay từ đầu em đã ở trên chuyến tàu đó âm thầm quan sát mọi chuyện, chỉ là lúc vô tình lại nghe thấy âm thanh tí tí của bom nên mới kịp thời giải cứu anh. Thật ra em đã cố gắng tháo bom rồi nhưng lại không được, chỉ có cách là canh thời gian rồi đẩy anh ra thôi.”

“Bom là do ai cài? Muốn nhắm vào ai?”- Đặng Thiên Phúc chau mày nhìn cô.

“Em làm sao biết được...khoan đã, Thiên Phúc, em không có làm mấy việc này đâu...”- Phụng Nhã khẩn trương nắm lấy cánh tay của Đặng Thiên Phúc. Hắn suy nghĩ một lúc rồi đứng lên gạt tay cô định trở về phòng, lúc vô tình lại nhìn thấy vết xước trên cánh tay cô. Bước chân hắn khựng lại, nắm lấy cánh tay của Phụng Nhã, trên làn da trắng nõn là chẳng chút vết thương do những mảnh vỡ của khung thù tình lúc cứu hắn để lại.

“Tay của cô...”- Đặng Thiên Phúc mở miệng, ánh mắt thoáng qua sự đau lòng nhưng ngay sau đó liền buông tay Phụng Nhã ra sau đó lạnh lùng nói: “Khử trùng cho tốt.”

Hắn bỏ đi về phòng, Phụng Nhã tuy có chút thất vọng nhưng vẫn mỉm cười, lần này Thiên Phúc đã không còn luôn miệng đuổi cô đi như lần trước rồi.

...

Chiếc xe màu rượu đậu bên lề đường, Đại Khâm nhìn qua cửa sổ, bất chợt nhận thấy hóa ra người một ngày đi trên đường có rất nhiều, nhưng người bấy lâu nay luôn khiến hắn nhớ nhưng lại là cô gái mà hắn đã rắp tâm bấy mưu hãm hại. Hắn tự hỏi, tại sao không phải là người khác?

Tại sao lại là Phụng Cơ? Cô bé nhỏ năm nào đưa tay về phía hắn, người đã đưa hắn từ vực sâu trở về... bây giờ đã là thiếu chủ của Kim Điều Môn, là một cô gái 21 tuổi xinh đẹp động lòng người đến vậy.

Khỏe miệng Đại Khâm khẽ nâng lên, đáng lý ra hắn phải nhìn ra cô ngay từ đầu.

‘Nếu tôi đã quyết định làm việc gì thì bất cứ ai cũng đừng hòng thay đổi. Nguyễn Long Phụng Cơ cũng vậy, từ nay về sau bất kể là ai, nếu dám động đến cô ấy, tôi nhất định sẽ khiến kẻ đó sống cũng không được, chết cũng không yên’

Rất nhanh sắc mặt Đại Khâm đã thoáng trầm xuống. Lời khẳng định đầy sự đe dọa đó của Trịnh Vũ Thần vừa hay hắn cũng nghe được. Đại Khâm lột một viên kẹo bỏ vào miệng rồi gác tay lên kính xe chậm rãi vo viên bao giấy trong tay lại.

“Phụng Cơ, bởi vì anh đã tìm ra em...thế nên anh sẽ không tổn thương em nữa. Cuộc chơi này, mục tiêu đầu tiên đầu tiên của anh là có được em.”

...

“Lão đại, ngoài một số thương tích nhỏ thì tình trạng của cô Nguyễn không có gì đáng ngại, vết thương do đạn bắn lần trước cũng đã hồi phục rất tốt. Chỉ là chân trái của cô ấy bị bông gân nặng, có lẽ phải bó thạch cao, trong vòng một tuần nên hạn chế đi lại.”- Vị bác sĩ mặt áo trắng nói rành mạch tình trạng của Phụng Cơ. Trịnh Vũ Thần ngồi cạnh giường nhìn chăm chú gương mặt của cô sau đó đưa tay xoa nhẹ lên gò má nhợt nhạt của cô rồi nói:

“Kê đơn thuốc đi.”

Vị bác sĩ kia có hơi nhọc nhằn, hỏi lại: “Hả...vết thương ngoài da cũng cần kê đơn sao?”

Trịnh Vũ Thần quay sang nhìn ông ta, ánh mắt lạnh nhạt hiếm thấy của anh khiến cậu nổi cả da gà, sợ đến mức không dám nói thêm.

“Bảo cậu kê đơn thì mau kê đơn đi, hỏi nhiều làm gì?”- Trịnh Vũ Thần đứng lên đi lướt qua vị bác sĩ kia đến bên quầy pha chế rót một ít rượu vào chiếc ly để cao.

“Thiếu máu, đau bao tử, suy dinh dưỡng, thường xuyên choáng váng, hay đau đầu, thân nhiệt nóng. Cậu kê đơn thuốc tất cả những bệnh này cho tôi,

chọn loại thuốc nào có thành phần chủ yếu là thảo dược, sau đó đưa cho Ngô Thành giúp tôi.”- Trịnh Vũ Thần cất giọng đều đều, giọng nói tuy lãnh đạm nhưng lại có âm vang hữu lực khiến người khác vô thức phải hoảng sợ.

Vị bác sĩ kia nghe vậy liền định há thêm một tiếng nữa, nhưng cuối cùng lại nuốt lời muốn nói vào. Một cô gái còn trẻ mà mắc nhiều bệnh như vậy rồi sao? Nhìn cô gái kia cũng xinh đẹp...haiz, thật đáng tiếc.

“Cậu nhìn cái gì?”- Trịnh Vũ Thần chau mày không vui nhìn cậu bác sĩ đang chăm chú ngắm Cơ Cơ của anh: “Còn không mau đi!”

“A,dạ, dạ...tôi đi ngay.”- Cậu bác sĩ kia bị dọa đến vội vã ôm lấy cặp tã nhanh chóng rời khỏi.

Vừa rời khỏi được lãnh địa của ma vương, vị bác sĩ liền thở phào nhẹ nhõm. Chả trách tiếng đồn không sai, nếu muốn tồn tại trong hắc đạo tối tăm này thì tuyệt đối phải tránh xa hai người đàn ông là Trịnh Vũ Thần và Quách Diệp Thiên Kỳ. Nếu như Quách Diệp Thiên Kỳ sống theo chủ trương người không đụng ta, ta không đụng người, người không có lợi ích để hấn lợi đụng thì hấn sẽ không ngó ngang tới. Thì đối với nhiều người, Trịnh Vũ Thần còn đáng sợ hơn, đây là người đàn ông có tính cách cuồng ngạo, cho dù người không đụng ta thì ta cũng sẽ đụng người, dù là người có giá trị gì hay không thì chỉ cần ta thích ta liền khiến người khổ sở.

Đối với Quách Diệp Thiên Kỳ phải kính nhi viễn chi, còn đối với Trịnh Vũ Thần là tốt nhất tránh càng xa càng tốt.

...

Trịnh Vũ Thần ngồi cạnh giường chăm chú nhìn gương mặt yên tĩnh của cô, mồ hôi trên trán của Phụng Cơ cứ tuôn ra không ngừng, trong khi cả người cô đều lạnh toát. Mi tâm khó chịu nhăn lại, thều thào mở miệng: “Lạnh...”

Trịnh Vũ Thần quay sang người đang đứng ở phía xa: “Tắt điều hòa.”

“Dạ!” – Một người bước lên tắt điều hòa trong phòng.

Sắc mặt Phụng Cơ vẫn không thay đổi, càng ngày càng nhợt nhạt hơn. Trịnh Vũ Thần đưa tay áp vào má cô, nhiệt độ lạnh từ da thịt mềm mại truyền đến khiến anh không thể không chau mày. Nha đầu này từ lúc nào thể trạng lại yếu như vậy?

“Chỉ bị trật chân nhẹ, các người dùng thuốc gây mê gì mà bây giờ sốt luôn rồi?”- Giọng nói vẫn nhàn nhạt, không khó để cảm nhận sự tức giận đến nguy hiểm của anh.

Đám người phía xa chỉ cuối đầu không dám hó hé nửa lời, một người đứng tuổi trong số đó mặc y phục của quản gia bước lên, chậm rãi nói: “Lão đại, có cần gọi bác sĩ thêm lần nữa không?”

“Tất cả rút ra ngoài.”- Trịnh Vũ Thần đặt bàn tay nhỏ bé của cô vào tay anh, sự lo lắng thể hiện rõ trên nét mặt. Người trong phòng kéo nhau rời khỏi, căn phòng trở nên yên tĩnh hẳn đi.

Trịnh Vũ Thần lắc nhẹ đầu, nội gián vừa báo cho anh biết thông tin về cuộc giao dịch này, anh liền âm thầm bám theo xe cô. Nhân lúc tàu dừng lại hồi hải chạy lên hy vọng kịp, nhưng đập vào mắt anh là dáng người nhỏ bé đang lơ lửng bên ngoài cửa sổ, lúc đó thật sự đã dọa tim anh suýt nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Qua Trận nguy hiểm này Trịnh Vũ Thần lại bắt đầu nhận định kỹ hơn, cái gì mà thiếu chủ Kim Điều Môn, cái gì mà sát thủ hàng đầu gì đó, cô gái này căn bản không biết cách bảo vệ bản thân.

“Nếu không cản kịp, có lẽ em đã lao vào đám cháy rồi.”- Trịnh Vũ Thần vuốt nhẹ trán cô, nhớ lại cảnh tượng Phụng Cơ muốn liều mạng chạy vào đoàn tàu cứu hai kẻ không liên quan kia, Trịnh Vũ Thần có chút không vui lại có chút đồng cảm.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Chúng Ta Không Thiếu Tình Yêu (4)

“Cái gì? Nó nói như vậy sao?”- Trịnh Phần ho kinh ngạc đứng lên, hơi thở như bị tắt nghẽn khiến bà ôm ngực ho sặc sụa. Lôi vội vàng bước lên đỡ bà.

“Phu nhân, cẩn thận.”

Trịnh Phần ngồi xuống ghế, cố gắng điều chỉnh hơi thở.

“Không lẽ cứ như vậy nhìn Trịnh Thị rơi vào ngõ cụt sao?”- Trịnh Phần nhắm mắt một hồi, nếu bây giờ bà đi cầu xin Nguyễn Long Tuyết, cam tâm tình nguyện hạ nhục bản thân thì có lẽ sẽ giữ được công ty. Dù gì thì thứ mà Nguyễn Long Tuyết muốn cũng không phải là Trịnh Thị..

Lôi nói: “Thật ra... phu nhân, sao bà không thử tin tưởng đại thiếu gia? Đợi sau khi đại thiếu gia và Trương tiểu thư kết hôn, sau khi yên bề gia thất có lẽ đại thiếu gia sẽ tập trung hơn.”

“Vỹ Khang...”- Phải, sao bà lại lãng quên đứa con trai này của bà, Trịnh Vỹ Khang là con trai ruột của bà, chắc chắn có thể tin tưởng.

“Gọi Vỹ Khang và Ánh Quyên vào đây.”

“Dạ.”- Lôi lui ra ngoài, một lúc sau cửa mở ra. Trịnh Vỹ Khang và Trương Ánh Quyên người trước người sau bước vào.

“Mẹ gọi con.”

“Ngồi đi.”- Trịnh Phần uống một ít trà nóng rồi nói.

Trịnh Vỹ Khang và Trương Ánh Quyên ngồi xuống, bà liền không vòng vo mà nói thẳng: “Mẹ vừa bàn bạc với Trương lão gia, hai đứa con qua lại cũng đã lâu rồi, cũng nên kết hôn cho tiểu Quyên có danh phận. Nếu không có ý kiến gì thì ngày tám tây tháng này là ngày tốt, hôn lễ có thể cử hành.”

“Nhanh, nhanh sao ạ?”- Trương Ánh Quyên lên tiếng, có chút ngạc nhiên.

“Tiểu Quyên, con không cần lo về hôn ước trước kia của con và Vỹ Thần, bác đã sớm cho người giải thích với công chúng và đã đưa ra một lý do hợp lý rồi, nên con yên tâm. Cứ chuẩn bị tinh thần làm thiếu phu nhân của Trịnh gia.”

Trương Ánh Quyên cúi đầu không nói gì thêm.

Trịnh Phần thấy cả hai ai cũng im lặng thì lấy làm lạ: “Sao vậy, các con có ý kiến gì sao?”

Trương Ánh Quyên: “Con...”

“Đương nhiên là không có ý kiến.”- Trịnh Vỹ Khang im lặng này giờ rốt cuộc cũng lên tiếng ngắt ngang lời nói của Trương Ánh Quyên. Hắn điều chỉnh lại tư thế ngồi sau đó nắm lấy bàn tay của Trương Ánh Quyên: “Mọi chuyện cứ nghe theo sắp xếp của mẹ mà làm.”

Trịnh Phần hài lòng gật đầu. Sau khi rời khỏi Trịnh Gia, Trương Ánh Quyên liền lên tiếng: “Vỹ Khang, anh thật sự muốn kết hôn sao? Anh không thấy dự định này quá đường đột sao?”

Trịnh Vỹ Khang đang đi phía trước liền dừng lại, quay lại nhìn cô: “Sao lại đường đột chứ, chẳng lẽ em không muốn kết hôn sao?”

“Không có, em đương nhiên là muốn.”- Trương Ánh Quyên nói. Đúng, ngay từ lúc rất lâu về trước cô đã muốn gả cho Trịnh Vỹ Khang, hắn là chủ tịch cô sẽ là người phụ nữ tiếp sức cho hắn, hắn là đại thiếu gia cô vẫn sẽ ở bên cạnh hắn, làm chỗ dựa vững chắc nhất cho hắn.

Giây phút này, sắp được cùng người đàn ông mình yêu bước vào lễ đài, đáng lý ra cô phải vui đến phát khóc mới phải. Nhưng tại sao, Trương Ánh Quyên càng nhìn lại càng thấy người mình yêu xa lạ đến vậy.

Bờ vai đột nhiên ấm lên, Trịnh Vỹ Khang nắm lấy đôi vai gầy của cô, nhìn cô nói: “Tiểu Quyên, gần đây Trịnh Thị bận quá nhiều việc, anh thường xuyên phải ra nước ngoài công tác, không thể ở cạnh quan tâm em. Chắc là, em cảm thấy rất ảm ức, nhưng em yên tâm, đợi sau khi kết hôn, anh sẽ cùng em đi du lịch thế giới, sẽ không để em cô đơn nữa.”

“Vỹ Khang, em yêu anh.”

Trịnh Vỹ Khang mỉm cười cúi đầu hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô. Trương Ánh Quyên hạnh phúc khép mi mắt lại, cô không để ý một tia lạnh lùng lướt qua đáy mắt Trịnh Vỹ Khang.

...

Rầm Chiếc điện thoại bị ném không thương tiếc, Nguyễn Long Tuyết tức giận chống tay lên tường.

“Một lũ vô dụng, bên cạnh tôi toàn là một lũ vô dụng.”

“Là ai vô dụng vậy thưa chủ thượng?”- Đại Khâm mở cửa bước vào, khoe môi mang theo ý cười nhạo nhìn Nguyễn Long Tuyết. Bà ta lạnh lùng nhìn hắn, Đại Khâm bước lên rót hai ly whisky, đem một ly đưa đến trước mặt Nguyễn Long Tuyết.

“Không ngờ Trịnh Vỹ Thần cũng thật có bản lĩnh, bày trí một cách tinh vi như vậy. Giữa nơi có người của chúng ta bao vây mà cậu ta vẫn có thể không một động tĩnh đưa Phụng Cơ rời đi.”

Nguyễn Long Tuyết cầm ly rượu, bức bối nói: “Chỉ là đáng tiếc bản lĩnh của nó là để chống đối mẹ ruột của mình. Kent, cậu từng nói với tôi điều cậu nghi vấn và bây giờ thì tôi cũng bắt đầu chú ý đến điều đó rồi.”

Nguyễn Long Tuyết đặt ly rượu trong tay lên bàn, bà ta bắt đầu nghi ngờ về thân phận của Trịnh Vỹ Thần. Với giác quan cực kỳ nhạy bén của mình, Nguyễn Long Tuyết có thể nhìn ra một điều mơ hồ về thế lực bí ẩn kia.

Đại Khâm nhún vai: “Dù sao thì Phụng Cơ bây giờ cũng đang ở chỗ cậu ta, tôi nghĩ bà tốt nhất là nên tìm đường đưa người về trước đi.”

Nguyễn Long Tuyết hừ lạnh: “Việc quan trọng bây giờ là tìm ra nội gián dám đem cơ mật tiết lộ cho cảnh sát. Và việc làm tôi thích thú nhất, chính là câu chuyện mẹ cho người mưu sát con gái ruột của mình.”

“Muốn tìm ra kẻ bán đứng chúng ta thì phải bắt nguồn từ người trong cuộc, Phụng Cơ là người thực hiện giao dịch lần này, chắc chắn cô ấy nhìn ra kẻ nào khả nghi nhất.”

“Kent, tôi thấy hình như cậu đang rất muốn tôi đưa Phụng Cơ về thì phải?”- Nguyễn Long Tuyết nhíu mày dò xét.

Bàn tay cầm ly rượu của Đại Khâm khựng lại, gương mặt rất nhanh lại nở nụ cười lớn: “Chủ thượng nghĩ nhiều rồi, bây giờ xung quanh bà chỉ có tôi là có thể tin cậy, tôi đương nhiên là muốn mau chóng tìm ra nội gián, trừ hại cho tổ chức rồi.”

“Hừ, mấy ngày nay cậu chú ý tình hình trong tổ chức một chút, kẻ nào đáng nghi cứ lôi đến gặp tôi.”- Nguyễn Long Tuyết đi đến bàn làm việc vài bước rồi quay lại nói: “Khoan đã, hình như tôi có người để nghi ngờ rồi.”

Đại Khâm cười: “Chúc mừng chủ thượng, cuối cùng bà cũng nghĩ ra cái tên này.”

Nếu có thể, hẳn thật sự muốn hỏi: Vậy rốt cuộc bà có đưa Phụng Cơ về không?

...

Phụng Cơ nâng mi mắt nặng trĩu nhìn xung quanh gian phòng xa lạ, cô giơ tay định xoa mi tâm thì phát hiện tay mình bị giữ chặt. Trịnh Vũ Thần dùng hai tay nắm chặt tay cô, còn bản thân thì gục mặt vào mép giường ngủ say. Phụng Cơ nhìn anh chăm chú, cô nhớ lúc cô bị cảnh sát và sát thủ vây hãm Trịnh Vũ Thần đã xuất hiện, anh ôm cô nhảy khỏi tàu nhờ vậy mà cô thoát chết.

Khoan đã... đây là đâu?

“Trịnh Vũ Thần, dậy đi. Nè, Trịnh Vũ Thần! Thật là, có ai nuôi bệnh mà ngủ say như chết như anh không? Dậy đi.”- Phụng Cơ lay cỡ nào cũng không dậy, hết cạnh cô đành rút mạnh tay mình ra khỏi tay anh, nào ngờ mới vừa rút tay về Trịnh Vũ Thần liền tỉnh dậy.

Anh nhìn đồng hồ nhìn tay một lúc rồi lại nhìn cô. Phụng Cơ vừa nhìn thấy bộ dáng ngu ngu này của anh là không hiểu sao cô vừa muốn tức giận lại muốn bật cười.

“Trịnh Vũ Thần anh...”

“Anh không có làm bậy, cả đêm qua anh thề là anh chỉ ngồi cạnh giường, lâu lâu không nhìn được cũng có sờ vài cái.... nhưng anh không có làm bậy.”- Trịnh Vũ Thần thu lại dáng vẻ uể oải của mình, vội lên tiếng thanh minh.

Phụng Cơ cố nín cười: “Đâu ai nói anh, anh có tật giật mình à?”

Cái gì mà 'lâu lâu không nhìn được cũng có sờ vài cái' ??? Thôi bỏ đi, cứ xem như vì anh cứu tôi một mạng nên tôi cho anh chiếm tiện nghi một chút vậy.

Trịnh Vũ Thần vờn vai, không nhìn được ngáp một cái rõ to. Phụng Cơ mở to mắt nhìn anh, cái người này được chiếm tiện nghi mà còn làm ra vẻ mệt mỏi như vậy.

“Anh mệt lắm hả?”- Phụng Cơ nói, trong giọng nói có sự quan tâm không khó nhận ra.

Trịnh Vũ Thần thờ dài ra tiếng.

“Mệt sao không, Cơ Cơ anh nói cho em biết, Trịnh Vũ Thần anh từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa từng nai lưng ra chăm sóc ai đâu. Vậy mà từ lúc quen biết em, anh phải làm bác sĩ dự phòng kiểm luôn thân hộ mệnh, cả đêm qua, ngủ ngồi, mệt chết đi được.”

Sắc mặt bơ phờ của anh làm cô có muốn không tin lời anh nói là sự thật cũng không được. Chính bởi vì tin lời anh, nên trái tim trong lồng ngực không tự chủ được mà lệch một nhịp đầy rộn ràng. Nếu là bất cứ người đàn ông nào trước đây cô gặp chắc chắn sẽ trả lời câu hỏi vừa rồi của cô như thế này:

“Anh không mệt, chỉ cần em bình an, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến.”

Nhưng Trịnh Vũ Thần lại thẳng như ruột ngựa thừa nhận: “Mệt sao không...”

Chính vì như vậy, cô mới nhận ra, nếu như vừa rồi anh cũng trả lời như bao người khác thì cô sẽ không vui như bây giờ. Giây phút này cô chợt nhớ đến, Tư Đình cũng vì cô mà thức bên giường bệnh cả đêm, và khi cô hỏi anh mệt không thì anh đã trả lời rằng anh không.

Trên trán truyền đến một hồi tê tê, Trịnh Vũ Thần giơ tay búng nhẹ vào trán cô khiến Phụng Cơ bừng tỉnh nhìn anh.

“Đang ở cạnh anh, lại dám vì chuyện khác mà ngăn người, đáng bị phạt.”

Phụng Cơ xoa nhẹ trán mình, cũng lười phải tranh cãi với anh, cô nhìn quanh rồi hỏi: “Đây là đâu?”

“Nhà của anh.”

“Anh mua được nhà rồi?”

Trịnh Vũ Thần đơ năm giây sau đó bật cười: “Tiền độ lên sàn của Mimala thành công tốt đẹp, vì vậy anh có tiền nên tìm một căn nhà nhỏ nằm ở vùng ngoại ô, cách xa với thế giới bên ngoài, tĩnh tâm tu hành.”

Phụng Cơ giờ chần lén, vừa leo xuống giường vừa nói: “Nói gì vậy?”

“Em đi đâu?”- Thấy cô định ra ngoài, Trịnh Vũ Thần đứng lên kéo lại.

“Tôi đi xem nhà mới của anh như thế nào.”- Phụng Cơ gạt tay Trịnh Vũ Thần nhưng không được, anh càng nắm chặt hơn.

Trịnh Vũ Thần như cười như không nhìn cô: “Em cứ như nữ chủ nhân đi nhận nhà vậy.”

“Nói gì vậy?”- Phụng Cơ đàn mặt nhìn nụ cười đáng ghét trên môi anh, tỉnh bơ hỏi.

Trịnh Vũ Thần chạt lưỡi một cái, bỏ tay vào túi quần, nhân cơ hội trêu cô: “Dù sao thì cũng rất tiếc, nhà thì có chủ nhận rồi, nhưng chủ nhà vẫn chưa có ai nhận. Chi bằng em dùng chiêu một tên trúng hai nhận đi, anh nguyện làm nhận cho em bán.”

“Trịnh Vũ Thần anh...”

“Được rồi anh không trêu em nữa.”- Trịnh Vũ Thần giờ tay làm ra dáng vẻ đầu hàng: “Em muốn ra khỏi phòng thì cũng phải vào WC vệ sinh cá nhân trước đi, dù sao thì hôm nay em phải cùng với anh đi đến một nơi.”

“Đi đâu?”- Phụng Cơ bị khơi lên trí tò mò, nhưng Trịnh Vũ Thần lại ra vẻ thần bí mỉm cười, cô biết không moi được thông tin gì thêm đành làm theo lời anh.

Phụng Cơ đi vào trong, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Trịnh Vũ Thần đi tới sofa ngồi xuống, nhàn nhạt nói: “Vào đi.”

Vương quân gia bước vào, hướng Trịnh Vũ Thần thông báo: “Lão đại, xe đã chuẩn bị xong.”

Trịnh Vũ Thần gật đầu một cái, sau đó thấy Vương quân gia vẫn đứng đó không ra ngoài thì lại hỏi: “Còn chuyện gì nữa không?”

“Chuyện đó...lão đại.”- Vương quân gia có vẻ ấp úng, nửa muốn nói nửa lại không dám nói.

“Chú Vương cứ nói ra ý kiến của mình, không cần phải sợ.”- Trịnh Vũ Thần chéo chân, ánh mắt nhìn Vương quân gia mang theo tia dò xét sắc bén.

Vương quân gia gật đầu: “Lần này lão đại mạo hiểm đi cứu vị tiểu thư kia, ngài biết là bản thân mình bị mắc chứng sợ độ cao mà lại leo lên nóc tàu như vậy, đã vậy còn suýt bị bom nổ chết. Chuyện này khiến lão đây không an tâm chút nào, dù gì thì lão đại cũng ra mặt, đám người ngoài kia ít nhiều cũng nghi ngờ thân thế của ngài rồi, chi bằng chúng ta thuận nước đẩy thuyền. Bao năm nay HS cứ luôn ẩn nấp trong bóng tối là vì muốn đảm bảo cho Trịnh Thị không bị rắc rối nào khác từ thế lực đen, nhưng bây giờ lão đại không còn là chủ tịch của Trịnh Thị nữa, lão nghĩ cũng đã đến lúc chúng ta ra mặt rồi.”

Trịnh Vũ Thần im lặng nghe ý kiến của Vương quân gia, sắc mặt không chút biến đổi nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng hướng về phía phòng tắm. Sau đó lên tiếng: “Bọn họ chỉ mới nghi ngờ, chúng ta không nhất thiết phải làm cho tất cả mọi thứ minh bạch trong trường hợp này. Chú Vương, cháu biết chú muốn tốt cho cháu nhưng mà HS bao năm nay chính là tổ chức tội phạm đẳng cấp, để tránh những rắc rối không nên có, cháu nghĩ chúng ta vẫn nên sống trong bóng tối một thời gian nữa. Cháu không muốn tổ chức phải đối mặt với khó khăn trong lúc Mimala vẫn chưa đi vào bước đầu tiên hoạt động.”

“Nhưng mà an toàn của lão đại...”

“An toàn của cháu, cháu sẽ đảm bảo thật tốt, chú không cần lo.”

Vương quân gia nhìn ra thái độ kiên quyết của anh, biết không thể lay chuyển nên cũng không dám nói gì thêm mà im lặng lui ra ngoài. Dù gì thì sau khi lão đại dời trước qua đời, Trịnh Vũ Thần lên kế nhiệm chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã tạo dựng được một vài năm ngắn ngủi đã khiến tổ chức hùng mạnh hơn muôn phần. Nhưng có điều...yêu cầu của anh ngay từ lúc đảm nhiệm vị trí đứng đầu của HS chính là. Tổ chức phải được hoạt động ngầm, càng ít người biết đến càng tốt.

Thay bộ y phục đơn giản mà Trịnh Vũ Thần đã chuẩn bị sẵn, Phụng Cơ bước ra. Dù chỉ là một chiếc váy màu xám tro dài qua đầu gối trông cực kỳ đơn giản, nhưng khi phối hợp cùng dáng người yêu kiều của Phụng Cơ lại đẹp đến lạ thường. Phụng Cơ đưa mắt quan sát một vòng quanh phòng rồi hỏi: “Có người vừa vào đây?”

Trịnh Vũ Thần cười như không cười, cứ lo ngắm nhìn cô đến đờ đẫn, đến lúc nghe cô hỏi cũng trả lời cho có lệ: “Trực giác của sát thủ luôn nhạy bén như vậy sao?”

Phụng Cơ không nói gì, bước đến bàn trang điểm định lấy lược chải tóc, nhưng khi tay vừa chạm đến mặt bàn thì liền khựng lại vài giây, sau đó cô quay sang Trịnh Vũ Thần đang ngồi phía xa: “Ga chải giường, bàn trang điểm, trang sức, phấn son, ngay cả trang phục nữ điều có sẵn sao?”

“Chạy đến siêu thị trần lột người khác mới có.”- Trịnh Vũ Thần bước tới không nói một lời giật lấy chiếc lược trong tay Phụng Cơ. Đi vòng sang phía sau, nhẹ nhàng tháo đồ kẹp tóc trên đầu Phụng Cơ ra. Mái tóc đen nhánh xõa dài đến tận eo, toát ra hương thơm đầu gội dịu nhẹ khiến người khác thoải mái. Trịnh Vũ Thần nhẹ nhàng cẩn thận chải mái tóc dài có chút rối của Phụng Cơ, vừa chải xong một lọn dài, anh mỉm cười, giọng nói ôn nhu từ phía sau vang lên: “Tóc em lại dài hơn rồi.”

Bàn tay Trịnh Vũ Thần mang theo hơi nóng như có như không vuốt dọc theo mái tóc, trượt theo sóng lưng mảnh khảnh một đường từ vai xuống chiếc eo thon thả. Trái tim của Phụng Cơ sớm đã vì hành động này của anh mà đánh trống trong lòng ngực, cô có chút không quen với hành vi thân mật này của anh, nhưng lại càng đáng sợ hơn là khi Phụng Cơ nhận ra rằng mình không hề bài xích hành động này mà lại cảm thích không muốn né tránh.

“Là con gái, tốt nhất là đừng để tóc quá dài.”- Giọng Trịnh Vũ Thần phía sau lại vang lên.

Phụng Cơ hơi quay đầu hỏi: “Sao vậy, không đẹp sao?”

Nếu anh chê, ngày mai nhất định cô sẽ đi cắt tóc.

“Không, chỉ là để tóc dài rất tốn dầu gội.”- Người nào đó tinh bơ đáp lại.

Phụng Cơ: “...” “Đi, chúng ta đi ăn sáng.”- Trịnh Vũ Thần nắm lấy bàn tay cô kéo ra ngoài, mặc kệ sắc mặt méo mó của Phụng Cơ.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Yêu Anh Đi

Phụng Cơ mơ mơ hồ hồ đi theo Trịnh Vũ Thần tới phòng ăn, nào cô như vừa bị đình công một trận, không ý thức được mà ngấm nhìn xung quanh.

“Mời ngài dùng bữa.”

Cho đến khi giọng nói của anh chàng đầu bếp điển trai đang đứng vang lên một cách nhẹ nhàng mới có thể ‘đánh thức’ Phụng Cơ, cô nhìn vô số thức ăn trên chiếc bàn lớn đến nỗi có thể chãi chân nằm ngủ rồi lại nhìn gương mặt thần nhiên như không của Trịnh Vũ Thần.

Cô biết là mình không nên nhà quê đến mức ngạc nhiên trước kiến trúc khổng lồ nơi này, nhưng...đây là nhà nhỏ mà Trịnh Vũ Thần nhắc tới sao? Khi thật, nhà cái gì, đây rõ ràng là dinh thự xa hoa bậc nhất.

Phụng Cơ vô thức dùng bữa sáng, đầu óc cô chỉ mãi quanh quẩn suy nghĩ...không lẽ anh chính là chủ nhân của ngôi nhà này? Nơi này không giống vừa mới xây dựng, hơn nữa lại lớn đến mức này, chẳng lẽ đây là tài sản của Trịnh gia? Không đúng, theo hiểu biết của cô về Trịnh gia và Trịnh Vũ Thần thì thứ nhất, Trịnh Gia căn bản không thể có đủ khả năng sở hữu nơi này, hơn nữa Trịnh Thị đang rơi vào tình trạng rút giá cổ phiếu, nếu nơi này thật sự thuộc sở hữu của Trịnh Thị, thì Trịnh Vũ Khang chịu để yên sao? Chẳng chắc đã bị ngân hàng kéo đi từ lâu rồi. Thứ hai, theo tính của Trịnh Vũ Thần, chắc chắn kể từ bây giờ anh sẽ không dính líu gì tới Trịnh Phần nữa.

Phụng Cơ chỉ mãi lo phân tích, cô không biết đối với thái độ không tập trung này của cô, người đối diện có bao nhiêu phần bất mãn. Anh nhìn cô ngày càng gấp thức ăn cũng không thêm gấp, chỉ cúi đầu ăn cơm trắng trong khi vừa khỏi bệnh, trong lòng khó chịu nhưng cũng không biết nên làm gì, đành thờ dãi giờ tay lấy một con tôm lột sạch vỏ sau đó bỏ vào chén cô. Phụng Cơ cũng không hề chú ý tới, có tôm thì ăn, cũng không quan tâm vì sao tôm tự nhảy vào chén mình.

Người làm đứng xung quanh cũng âm thầm trao nhau ánh mắt ra hiệu, họ đều biết thức thòi, hơn nữa lão đại đã dặn dò, không được để thân phận của ngài bại lộ, trước mặt cô gái này tuyệt đối phải đối danh xưng. Mà bây giờ thấy lão đại cao cao tại thượng, trước giờ chỉ biết làm khó dễ người khác kia của bọn họ đang tích cực bóc vỏ tôm bỏ vào chén cô gái kia, ánh mắt nhìn cô gái đó lại đầy tình cảm như vậy...

Bọn họ cũng đại khái biết cô gái này tương lai sẽ là ai ở nơi này rồi.

Đội hai người dùng xong bữa sáng, Vương quân gia ra hiệu cho một người làm đem khay thuốc lên đưa cho Phụng Cơ, tiện thể ông cũng lên tiếng: “Đây là thuốc giúp tiêu thư hồi phục sức khỏe mà lão...à, là cậu Trịnh đã chuẩn bị.”

Wương quân gia nói xong còn hắng giọng vài cái, vừa rồi thì hai chữ lão đại suýt bị ông nói ra rồi, thật may là sửa miệng kịp.

Phụng Cơ như người vừa được hoàn hồn, cô nhìn chén cơm của mình ngỡ ngàng như muốn nói, mình...ăn cơm xong khi nào thế? Rồi lại theo ánh mắt của Trịnh Vũ Thần nhìn vào khay thuốc khá ‘khủng’ trên bàn. Phụng Cơ thoáng rung mình: “Nhiều như vậy...chưa chết, uống xong cũng nghẹn thuốc mà chết.”

Trịnh Vũ Thần ngồi đối diện nghe vậy, thu lại nụ cười trên môi, vẻ mặt không vui nói: “Cái gì mà chết chết ở đây, về sau không được nói chữ này.”

Phụng Cơ trong lòng ám ức, nhưng cũng không muốn cãi lại. Dù sao thì nhập gia tùy tục, ở Kim Điều môn của cô cũng sẽ có những câu không nên nói, ở nhà người khác cũng vậy. Với lại xem như Trịnh Vũ Thần lần này cứu cô một mạng, đã vậy bản thiếu chủ cũng không chấp anh.

Thấy bộ dáng làm như ‘ta người lớn không chấp trẻ con’ của Phụng Cơ, Trịnh Vũ Thần cũng chỉ biết cười khổ lắc đầu vài cái, lên tiếng: “Uống đi, đều là thuốc bổ, làm từ thảo dược không có tác dụng phụ.”

“Không uống.”- Bản thiếu chủ giờ đang rất khỏe, không bệnh không đau, cần gì uống thuốc?

“Uống!”

“Không uống.”- Phụng Cơ trên đời này ghét nhất là bị người khác ra lệnh, đối phương càng cương cô sẽ càng bướng. Trước giờ không có ai là ngoại lệ, ngay cả chủ thượng Nguyên Long Tuyết mỗi khi muốn giao nhiệm vụ cho cô đều phải lựa lời mà nói sao cho không giống như ra lệnh, Trịnh Vũ Thần là gì chứ?

“Nhất định không uống?”- Phụng Cơ sẽ không thể nào để ý thấy cái nheo mắt đầy nguy hiểm của Trịnh Vũ Thần.

“Nhất định không uống.”- Phụng Cơ kiên quyết cùng anh đấu mắt với nhau, chỉ là cô không hề biết... từ nhỏ đến lớn cô ghét nhất là người khác ra lệnh với mình, bất quá... từ năm 20 tuổi trở đi thì... dù có ghét cũng phải chịu đựng một người.

Hạ nhân đứng trong phòng ăn bao gồm cả Vương quân gia đều đã bị dọa đến mồ hôi lạnh chạy dọc theo sống lưng, họ chỉ sợ lúc lão đại tức giận lại giống như lần trước, tuy là rất lâu về trước nhưng họ vẫn còn nhớ rõ như in, lần đó cô Mỹ Ngọc kia bị hại, lão đại đã suýt chút nữa là lật tung thể lực của HS lên, buộc phải tìm cho ra cái kẻ to gan dám động đến cô ta. Cũng may, năm đó cựu lão đại còn sống, đã khuyên ngăn và lay động được ý chí khát máu lúc đó của Trịnh Vũ Thần. Cũng tránh khỏi cho cả một tổ chức phải hứng chịu trận gió tanh mưa máu.

Cũng từ đó đến nay, các lão già nghị trọng bắt đầu kính nể chỉ với anh, không còn tùy ý muốn làm gì thì làm nữa. Và đã rất lâu rồi, Trịnh Vũ Thần rất ít, hầu như không có chuyện gì có thể khiến anh nổi giận như lần đó. Đối mặt với bất kỳ vấn đề hay lỗi lầm của bất kỳ ai, anh tựa như một hồ nước chỉ gợn lăn tăn sóng một chút rồi lại tiếp tục phẳng lặng chưa từng có gì xảy ra. Vì thế không ai dám ăn nói quá trớn với anh, vậy mà cô gái này...

Trịnh Vũ Thần không hề tức giận, bọn họ có hoa mắt không? Đã không tức giận lại còn mỉm cười, khoe môi câu lên một đường tuyệt đẹp... khoan đã... hình như có chút gian gian.

Quả nhiên...

Trịnh Vũ Thần đứng lên đi vòng qua bàn ăn đến trước mặt Phụng Cơ ngồi xồm xuống, Phụng Cơ trong lòng dắc ý. Hừ, phải biết nhượng bộ bản thiếu như vậy ngay từ đầu có phải tốt hơn không, à mà cho dù không nhượng bộ đi chăng nữa thì đồ anh dám làm gì tôi đây?

“Cơ Cơ, việc em không muốn uống thuốc, anh có thể hiểu là...”

Trịnh Vũ Thần nói nửa vờ khiến Phụng Cơ tò mò muốn nghe tiếp, nhưng anh cũng chỉ cười một cái rõ nguy hiểm, nhân lúc cô không đề phòng liền nhướn người hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Phụng Cơ đứng hình mở to mắt nhìn xung quanh, trong phòng an còn nhiều người như vậy, vậy mà tên này...

Mà rõ ràng mấy người đang đứng cũng kinh ngạc hết cỡ.

Nụ hôn không hề sâu, chỉ trong chớp nhoáng vài giây, thế nhưng vào lúc chuẩn bị rời khỏi, anh khẽ cắn nhẹ môi cô một cái như muốn nhắc nhở cô phải nghe lời.

Phụng Cơ như bị điểm huyệt nhìn anh, ngay cả khi muốn chửi cũng không biết chửi như thế nào để anh không tức giận...

“Nếu em không muốn tự mình uống, thì anh sẽ hôn em thêm lần nữa, nhân tiện mớm thuốc cho em. Thế nào?”- gương mặt như cười như không này của Trịnh Vũ Thần thực quý quyết, khiến Phụng Cơ nổi cả da gà.

Cô nghiêng răng ken két: “Trịnh Vũ Thần, anh vô sỉ.”

Trịnh Vũ Thần mặt không đổi sắc: “Xem ra Cơ Cơ muốn anh dùng miệng giúp em uống thuốc rồi.”- Vừa nói vừa cầm gói thuốc được chuẩn bị sẵn trên bàn lên.

Phụng Cơ vội vàng giành lấy gói thuốc trong tay anh: “Không cần, tôi tự uống.”- Ai cần anh giúp? Đừng hòng hạ bệ oai khí của bản thiếu chủ. Hừ!

[Trần: Ngươi còn có oai khí sao? Mà oai khí là gì, đó giờ ta chỉ nghe sát khí thôi. PC: Có muốn biết không, oai khí với sát khí nằm gần nhau lắm đấy *cười*...Trần: "..."]

Hài lòng nhìn Phụng Cơ uống hết thuốc, Trịnh Vũ Thần cuối cùng cũng đứng lên quay lưng đi ra ngoài. Phụng Cơ định đứng lên đi theo, chờ đã... dù sao anh cũng phải đưa bản thiếu chủ về Kim Điều Môn chứ, sao vô duyên vô cơ lại bỏ đi như vậy?

Vừa định đi theo, Vương quân gia và vài người khác liền bước lên, ông từ tốn nói: “Nguyên tiểu thư, để tôi dẫn cô đi tham quan xung quanh.”

“Nhưng Trịnh Vũ Thần...”

“Cậu Trịnh đi xử lý một vài công việc, sẽ trở lại ngay.”- Vương quân gia nói.

Phụng Cơ nghe vậy cũng không còn đường nào khác, đành đi theo Vương quân gia thăm quan xung quanh. Dù gì thì biết rõ hoàn cảnh nơi này cũng không hẳn là không tốt.

Kiến trúc nơi này theo lối hiện đại, với đa số tường nhà được thay thế bằng lớp kính đặc biệt. Phụng Cơ nhân lúc không ai để ý có chạm vào lớp kính ấy một cái, cô nhận ra đây là loại kính chống đạn cao cấp, có chất liệu giống như cái lần trước khiến cô hạ thủ thất bại ở Trương gia.

Trương quân gia cũng rất tích cực giới thiệu cho cô cách sinh hoạt và đi lại, còn đưa cho cô một cái điện thoại nhỏ dùng để liên lạc trong nội bộ, phòng hờ khi cô bị... lạc đường trong nhà.

Đối với điều này Vương quân gia từ tốn giải thích:

“Tòa dinh thự này rộng hơn 8.000 m2, có 26 phòng tắm và 20 phòng ngủ, 8 nhà bếp. Mỗi phòng đều đầy đủ các trang thiết bị, có một căn phòng dùng để quan sát các hiện tượng thiên văn, thỉnh thoảng cậu Trịnh sẽ đến đó. Ngoài ra thì người làm ở đây có tới hơn một trăm người, nếu cần việc gì cô có thể yêu cầu họ. À, sân golf, bể bơi và rạp chiếu phim nằm ở phía trước, để tôi dẫn cô đi xem”

Phụng Cơ rót cuộc nghe xong cũng không nhịn được sự hiếu kỳ mà hỏi: “Nơi này thuộc sở hữu của Trịnh Vũ Thần?”

Wương quân gia có chút ngạc nhiên nhìn cô vài giây rồi mỉm cười: “Đây là nhà của lão đại chúng tôi.”

“Lão đại?”- Còn có lão đại nữa sao? Quân hệ thật phức tạp, bọn họ đều gọi Trịnh Vũ Thần là cậu Trịnh, vậy người được gọi là lão đại này chắc chắn là người có địa vị cao hơn Trịnh Vũ Thần. Ừm... dạng như là ông chủ hay boss lớn chẳng hạn.

“Cơ Cơ.”- Vương quân gia định nói gì đó thì Trịnh Vũ Thần từ xa đi tới gọi cô một tiếng quay sang nói: “Ông đi làm việc đi.”

Wương quân gia khẽ cúi người rồi dẫn mấy người làm khác rời khỏi. Trịnh Vũ Thần kéo tay Phụng Cơ, cười nói: “Theo anh đến một nơi.”

Nơi mà Trịnh Vũ Thần đưa cô đến là một tòa nhà lớn, xe chậm rãi đậu vào gara, Trịnh Vũ Thần mở cửa, cô bước xuống xe. Toàn nhà sang trọng trước mặt, ở tít trên cao có một biển tên ghi rõ: Mimala.

Đây là Mimala sao?

Suốt cả đường đi anh không nói một lời, chỉ tùm tùm cười, vừa lái xe thỉnh thoảng lại quay sang nhìn cô. Loại cảm giác lạ này khiến Phụng Cơ có chút thấp thỏm. Anh dắt cô vào tòa nhà, đi thẳng lên tầng cao nhất, dẫn cô vào căn phòng làm việc của mình.

Căn phòng không bật đèn, Trịnh Vũ Thần buông tay cô, Phụng Cơ có chút hoảng hốt, cô không nhìn thấy cảnh vật xung quanh, anh đi đâu? Đột nhiên, đèn sáng, Trịnh Vũ Thần từ xa bước tới, đi đến trước mặt cô.

Phụng Cơ hơi lùi bước, loại cảm giác có gì đó nguy hiểm dần dà hiện rõ lên trong tâm trí cô.

“Cơ Cơ, anh nhớ lúc ở tháp Eiffel em đã hứa với anh, chỉ cần anh có thể tự tay tạo nên một cơ nghiệp, em nhất định sẽ đứng trước mặt anh, để anh có thể nhìn thấy bộ dáng lúc em cười thoải mái nhất. Anh đưa anh đến đây vì nơi này chính là nơi anh bỏ nhiều tâm sức ra nhất, Cơ Cơ, anh không phải là một Trịnh Vũ Thần không có tương lai. Dù cho anh bị ai bán đứng khiến mất hết tất cả, thì chỉ cần khoảnh khắc đó có em, anh tuyệt đối không cho bán thân bất kỳ lý do gì để buông bỏ. Bởi vì, em chính là lý do chủ chốt quyết định cuộc đời anh.”- Trịnh Vũ Thần nhìn cô, từng câu từng chữ đều là sự chân thành.

Phụng Cơ mấp máy môi: “Em...”

“Đề anh nói.”- Trịnh Vũ Thần ngắt lời cô: “Cơ Cơ, trước đây mỗi lần anh nói yêu em, em đều sẽ trốn tránh anh, không để anh gặp được em. Một hai ngày không được gặp em đối với anh là mất mát, nhưng nó chẳng có gì to tát cả, chúng ta còn cả đời để bên nhau.”

Phụng Cơ nhìn anh chăm chú, mãi một lúc lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Anh thật lòng sao? Dù cho... dù cho yêu em, bản thân anh sẽ có thể gặp nguy hiểm, anh vẫn cố chấp như vậy sao?”

Trịnh Vũ Thần bước lên ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô vào lòng, kiên định nói bên tai cô: “Anh yêu em, không cần quan tâm tới sau này, chỉ cần bây giờ, tại đây em cũng yêu anh, em nguyện ý để anh bước lên phía trước chia sẻ nỗi đau, bảo vệ em, không để em chịu thêm bất kỳ tổn thương nào.”

Phụng Cơ cảm động, cô hơi nhích người ra nhìn anh: “Tại sao anh phải như vậy?”

Trịnh Vũ Thần giơ tay, chạm nhẹ vào mặt cô, phát hiện có một hàng nước mắt gương mặt xinh đẹp đó hơi ướt: “Bởi vì em chính là người anh không muốn mất đi. Cơ Cơ, anh yêu em mất rồi. Trái tim anh, lý trí anh, mỗi ngày đều là hình ảnh của em, phải làm sao để không bị như vậy nữa? Cơ Cơ, anh yêu em như vậy, chỉ bằng...”

Phụng Cơ thấy anh làm ra vẻ mờ ám thì tròn mắt tò mò: “Chỉ bằng gì?”

Trịnh Vũ Thần cười: “Chỉ bằng em hy sinh bản thân mình, yêu anh đi.”

“Đã rất lâu rồi, em chưa từng thích bất kỳ ai...”

“Vậy xem như anh là người bắt đầu cho một chặng đường mới của em, thế nào?”

Phụng Cơ phì cười, nhìn anh cố làm cho giọng nói trở nên cường điệu: “Bản thân của bản thiếu chủ, không phải gặp ai cũng có thể hy sinh đâu. Nhưng...”- Cô hơi im lặng một lúc, Trịnh Vũ Thần vẫn kiên nhẫn đợi cô lên tiếng. Anh biết lời tiếp theo cô sẽ nói chắc chắn là nghiêm túc.

“Nhưng, thấy anh cũng thành tâm như vậy, bản thiếu chủ cho anh một cơ hội.”- Phụng Cơ mỉm cười tươi như đóa hoa mùa hạ, cô khẽ cúi đầu nhưng vẫn không thể che đi gương mặt vì mắc cỡ nên ửng hồng của mình.

Trịnh Vũ Thần vui mừng ôm chặt lấy cô, anh biết cô gái này không thích nói những lời biểu lộ tình cảm của mình, nhưng dù cô có tỏ ra vô tâm như thế nào thì vẫn có cách biểu lộ tình cảm rất đáng yêu.

...

“Chủ thượng, bên ngoài có người tìm”- Evan bước vào hướng Nguyễn Long Tuyết thông báo.

“Là ai?”

“Trịnh Phần.”

Nguyễn Long Tuyết rõ ràng có chút khản trương mà nâng mi mắt, bà nhìn qua Đại Khâm đang ngồi phía xa, hần hiểu ý đứng lên đi ra ngoài tiện thể kéo cô Evan ra ngoài luôn. Một lúc sau Trịnh Phần bước vào, chậm chậm đi đến trước mặt Nguyễn Long Tuyết đang ngồi phía xa.

“Cô đến đây làm gì?”- Nguyễn Long Tuyết vẫn một dáng không quan tâm ngồi phía xa, ngay cả nhìn cũng chưa nhìn Trịnh Phần một cái.

“Đề hóa giải thù hận của chị.”- Trịnh Phần lên tiếng.

Nguyễn Long Tuyết buông cây viết trong tay rồi phá lên cười lớn: “Cô nghĩ cô là quan âm chuyển thế à? Loại người như cô, đừng có mở miệng ra là nói đến đạo đức, cô làm tôi thấy kinh tởm.”

Trịnh Phần đau lòng: “Bao nhiêu năm rồi, chị vẫn hận tôi như vậy sao? Không thể buông bỏ sao?”

“Dù thừa, nếu như có thể buông bỏ tôi cần gì phải sống một bộ dạng như bây giờ. Nếu như tôi có thể buông bỏ thì cần gì phải hao tổn tâm sức dần vật cô.”- Nguyễn Long Tuyết tàn nhẫn nói, nhưng có một điều chính bà ta cũng không hiểu. Là không thể buông bỏ hận thù, hay không thể buông bỏ cô ấy?

“Tuyết, tôi không muốn nhìn thấy bộ dạng này của chị.”

“Chứ cô nghĩ tôi muốn nhìn thấy bộ dạng tuyệt tình năm đó của cô à?”- Nguyễn Long Tuyết lạnh lùng ngắt ngang: “Cô đi khỏi đây cho tôi.”

“Tuyết, tôi xin lỗi...”

Rầm_ Nguyễn Long Tuyết đập mạnh vào bàn, lạnh lùng quát: “Cô đừng có bày ra vẻ mặt này với tôi.”

Rõ ràng người sai là cô ta, nhưng tại sao trong cuộc trả thù này Nguyễn Long Tuyết lại cảm thấy người bị hại là mình có lỗi?

Nguyễn Long Tuyết đứng lên bước nhanh tới túm chặt cánh tay Trịnh Phần: “Cô nghĩ tôi không dám làm gì cô? Sắp đến ngày cưới của con trai lớn rồi, cô muốn chết nhanh vậy sao?”

Trịnh Phần có chút run rẩy hơi lui ra sau

.

Nguyễn Long Tuyết nhếch môi độc ác: “Sợ rồi sao? Sợ rồi, thì rút đi.”- Nói rồi bà hất tay khiến Trịnh Phần lao đảo vài bước lui ra sau, Nguyễn Long Tuyết không thèm nhìn đến bà, đi ra khỏi phòng. Một lúc sau có người vào dẫn Trịnh Phần rời đi.

...

Trịnh Vũ Thần ngồi đối diện chọn xong món ăn rồi đưa menu lại cho phục vụ nhà hàng, quay sang lại nhìn thấy Phụng Cơ đang chống tay nhìn mình cười. Anh hỏi: “Nhìn gì?”

“Nhìn anh.”- Phụng Cơ mỉm cười, đôi mắt đen híp lại càng thêm xinh đẹp.

“Nhìn anh? Anh đẹp trai lắm sao?”- Trịnh Vũ Thần khoanh tay đặt lên bàn, giờ tay véo nhẹ vào cái mũi nhỏ của Phụng Cơ.

Cô xoa xoa mũi rồi nói: “Em chỉ là nghĩ... một người tự cao tự đại như anh, sao trước nay lại khúm núm trước mặt em như vậy, hóa ra là có tình ý.”

Trịnh Vũ Thần suốt nửa thì sắc nước bọt của chính mình, anh như bị điểm nguyệt mà nhìn cô một lúc lâu mới khó khăn nói: “Em. . .lúc còn đi học môn ngữ văn của em kém lắm phải không?”

Anh nghĩ mãi cũng không hiểu, cái đầu cô sao lại nghĩ ra được chữ này để dùng trong hoàn cảnh này. Khúm núm?

“Không tệ, sao vậy?”- Phụng Cơ hơi giả vờ ngây thơ hỏi lại, đồ ăn dọn lên, cô cũng không chú ý đến sắc mặt khó coi của ai đó mà thoải mái dùng bữa, cũng không quan tâm ai đó vì sao lại suốt một buổi luôn im lặng, có cạy miệng cũng không thèm nói.

Một vài người làm bước ra kéo cánh cổng sắt lớn để chiếc xe của Trịnh Vũ Thần chạy vào. Anh bước xuống xe, Phụng Cơ nghĩ rằng theo lẽ thường bạn trai sẽ mở cửa xe cho bạn gái nên cô không vội xuống xe, ngồi đợi Trịnh Vũ Thần mở cửa. Thế nhưng lý nào anh lại đi một mạch vào trong nhà, từ đầu tới cuối chả thèm nhìn cô một cái?

Thật là, cái người này có giống như vừa tỏ tình xong không?

Phụng Cơ nghiêng răng ken két, ầm ừc mở cửa xe bước xuống. Bỏ đi, bản thiếu chủ không so đo với anh.

Vừa bước vào đại sảnh chưa biết mình phải làm gì tiếp theo, Phụng Cơ bất giác đưa mắt tìm kiếm Trịnh Vũ Thần, rồi lại nhìn thấy anh đang đứng ở phía xa dặn dò Vương quản gia gì đó, ông gật đầu vài cái sau đó lại nói gì đó. Phụng Cơ nghiêng đầu nhìn một cái rồi định bước tới thì một vô gái giúp việc bước lên, ôn hòa nhìn cô nói: “Tiểu thư, cậu Trịnh đã sắp xếp phòng ngủ phía đông cho cô, cô đi theo tôi.”

“Ngủ? Tôi ngủ ở đây sao? Không cần, tôi phải về nhà.”- Cô đột nhiên mất tích chắc chắn thuộc hạ rất hoang mang đi tìm, và lại qua phiền phức lần này nội bộ của Kim Điều Môn chắc chắn có lục đục, cô nhất định phải trở về dàn xếp.

“Chuyện này...”

“Vết thương vừa mới hồi phục, nghỉ ngơi vài ngày rồi tính.”- Trịnh Vũ Thần từ xa bước tới, cô gái giúp việc hiểu chuyện lui ra sau.

Phụng Cơ: “Em cũng có công việc cần giải quyết.”

Thật là, anh quên cô là ai rồi sao, cô cũng đâu phải như mấy cô gái nhàn rỗi bên cạnh hắn, đâu thể cứ suốt ngày bám lấy hắn.

“Anh cũng có công việc của anh, việc của anh là quản thúc em, trong mấy ngày này không được chạy lung tung. Là bạn gái của anh, anh phải cung chiều em thật tốt.”

Những người có mắt có tai xung quanh đều nghe ra ý tứ trong câu nói này, hơn nữa hai chữ 'cung chiều' phát ra từ miệng lão đại sao khiến họ có cảm giác... à tà. Nhưng quan trọng là ai ai cũng ghi nhận kỹ hai chữ 'bạn gái' kia rồi.

Phụng Cơ không có cách nào kháng cự lại bị Trịnh Vũ Thần nói đến á khẩu, cô đành vừa tức vừa cảm thấy vui mừng đi phía sau Trịnh Vũ Thần. Anh dẫn cô đến phòng ngủ phía đông, Phụng Cơ định bước vào thì để ý thấy anh không có ý định rời đi, cô quay lại nói: “Em vào trong ngủ.”

“Ừ.”

“Anh về phòng ngủ đi.”

“Ừ.”

“Anh!”- Cái người này rốt cuộc là da mặt dày đến cỡ nào, quen biết anh bao lâu rồi vẫn chưa thấy anh một lần nghiêm túc. Những lúc như thế này thật khiến người có mồm miệng sắc bén như Phụng Cơ cũng phải cảm lạnh không tìm ra cách đáp trả.

Ngược lại Trịnh Vũ Thần lại vô cùng nhàn nhã, hai tay anh tự nhiên bắt lấy cái eo nhỏ của cô, từng bước một dồn Phụng Cơ tựa vào cánh cửa phía sau. Lúc Phụng Cơ nghĩ rằng anh sẽ hôn cô thì bên tai lại nghe giọng nói của Trịnh Vũ Thần.

“Đã là bạn gái của anh, thì phải tuân theo quy củ của anh. Tuy rằng em hoàn toàn có khả năng tự vệ, nhưng bù lại em quá chủ quan, một chút ý thức cảnh giác cũng không có.”

Phụng Cơ cúi mặt, hiếm khi cô bấu môi, nhỏ giọng: “Ai nói em không có ý thức cảnh giác.”

Trịnh Vũ Thần khẽ cười, ánh mắt dần lộ ra vẻ mỉa mai: “Anh nói, và chính anh sẽ chứng minh.”

Nói rồi hắn nâng cằm cô lên nhanh chóng đặt lên đôi môi anh đào một nụ hôn bất ngờ, dùng đầu lưỡi của mình liếm nhẹ hai cánh môi mềm mại sau đó xâm nhập vào trong khám phá khoang miệng nhỏ của cô.

Phụng Cơ mở to hai mắt kinh ngạc nhưng sau đó cũng không hề phản kháng lại, cô khẽ nhắm mắt phối hợp với anh. Nụ hôn từ dịu dàng dần lại giống như cơn mưa xối xả trút xuống, anh hôn thực kịch liệt, thâm nhập mạnh mẽ miệng của cô, đầu lưỡi lại làm cản bừa bãi, như là muốn lấy đi toàn bộ hơi thở thuộc về cô, làm cho cô không tự chủ mà say mê. Cho đến khi cô phát hiện một thứ gì đó cường đại áp sát vào chân mình, tuy rằng cô vẫn còn là xử nữ nhưng với kinh nghiệm quan sát từ nhỏ đến lớn khi sống trong xã hội đen, Phụng Cơ biết rõ vào lúc này người đàn ông muốn gì và cần gì.

Nhưng... cô vẫn không tự chủ mà mặt đỏ đến tận mang tai, sống lưng cứng ngắt mang theo một chút căng thẳng.

Vào lúc này Trịnh Vũ Thần bỏ cô ra, anh nhìn xuống vật nam tính đang ngẩng cao đầu phía dưới rồi lại cười khổ một cái, từ lúc quen biết cô, một người vốn tùy tiện như Trịnh Vũ Thần lại ăn chay triệt để, biết bao nhiêu người đẹp vây quanh cũng chẳng khơi lên được một chút hứng thú từ anh. Thậm chí anh còn không nhận được có cảm giác bài xích đối với đám phụ nữ chủ động kia, giờ ngẫm lại Trịnh Vũ Thần mới phát hiện, chuyện này thực đáng sợ. ✕

Nhìn bộ dáng căng thẳng của Phụng Cơ, Trịnh Vũ Thần hơi giữ khoảng cách với cô, thời gian còn dài, anh không gấp 'con trai' anh lại gấp cái gì. Trịnh Vũ Thần không muốn cô hiểu lầm rằng chuyện anh thổ lộ tình cảm với mình chỉ là để giải quyết nhu cầu thể xác.

Trịnh Vũ Thần chỉnh trang lại y phục giúp Phụng Cơ: “Em thấy em có cảnh giác chút nào không?”

Phụng Cơ ngây ngốc nhìn Trịnh Vũ Thần bộ dáng này của cô, nếu để cho đám người ngoài kia nhìn thấy thì e rằng thanh danh của bản thiếu chủ chẳng còn nữa.

“Cơ Cơ, anh không yên tâm cũng không muốn nhìn thấy em đi liều mạng, rời khỏi Kim Điều Môn có được không? Thế giới của anh đủ che chở em, để em nương tựa và bảo vệ em.”- Giọng nói khàn khàn nam tính của Trịnh Vũ Thần đầy chân thành, anh vuốt nhẹ lên cánh môi bị hôn đến ửng đỏ của cô.

Từ tận đáy lòng Phụng Cơ vô cùng cảm động, cảm động đến suýt nữa là bật khóc. Nhưng yêu cầu này của Trịnh Vũ Thần, cô không thể đáp ứng.

“Vũ Thần, em không thể. Kim Điều Môn là nơi em sinh ra, là nơi nuôi dưỡng em, bảo bọc em hai mươi năm trời. Anh có biết, để trở thành một sát thủ đứng đầu tổ chức như ngày hôm nay, bọn em đều phải lập một lời thề là sẽ không bao giờ được phản bội tổ chức, trọn đời này phải tuyệt đối trung thành. Nếu như làm sai... kết cục sẽ còn thê thảm hơn cả cái chết.”- Phụng Cơ thành thật nói ra lời trong lòng, cô biết anh luôn muốn tốt cho cô, cho dù Phụng Cơ có làm gì sai trái đi nữa thì anh vẫn không bỏ mặt cô. Phụng Cơ mỉm cười nắm lấy tay của Trịnh Vũ Thần: “Vũ Thần, bây giờ anh là bạn trai em nếu em gặp nguy hiểm gì thì chỉ có hai lý do, một là em vô dụng, hai là anh bất lực.”

Trịnh Vũ Thần đột nhiên bật cười, Phụng Cơ khó hiểu nhìn anh: “Anh cười cái gì?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy hai chữ này mang tính công kích lẫn khiêu khích rất nặng, Cơ Cơ, không có bất lực.”- Trịnh Vũ Thần tiến lại gần gương mặt đỏ bừng của Phụng Cơ, khẽ nói vào tai cô: “Cần anh chứng minh thêm lần nữa không, huh?”

“Trịnh Vũ Thần, anh ngoài chuyên đi xuyên tạc ra thì có biết dùng cái não làm gì nữa không?”- Phụng Cơ lườm anh.

Trịnh Vũ Thần tự nhiên nói: “Ngoài đi xuyên tạc thì anh rất giỏi đọc suy nghĩ đen tối của một số người.”

Anh! Trịnh Vũ Thần anh được lắm, ý anh là bản thiếu chủ suy nghĩ đen tối mới để anh nhìn thấy à?

Trịnh Vũ Thần thấy cô bị chọc giận thì tâm tình tốt hẳn lên, anh giờ tay xoa nhẹ mặt cô: “Ngủ ngon, cô bé.”

Anh quay lưng đi, Phụng Cơ vẫn còn giận nên không thèm chúc anh ngủ ngon mà quay lại mở cửa vào phòng, lúc chuẩn bị đóng cửa thì bị một cánh tay từ bên ngoài chặn lại.

“Anh làm gì?”- Phụng Cơ nâng cao cảnh giác, cô nấp phía sau cửa, chỉ đưa cái mặt ra nhìn anh.

Trịnh Vũ Thần cười như không cười nhìn cô: “Chuyện anh có tình ý với em ngay cả tên gốc như Ngô Thành cũng nhìn ra được, chỉ có em là ngu ngốc không chịu suy nghĩ.”

Được rồi... lần sao cô sẽ rút kinh nghiệm, cái tên này thù dai quá, lần sau khi muốn nói gì phải cân nhắc trước. Trịnh Vũ Thần xoa đầu cô rồi quay người bước đi, thấy vậy Phụng Cơ hỏi lớn: “Anh không vào trong ngủ à?”

Âm thanh của cô đủ để mấy người làm đang dọn dẹp phía xa ngoái lại nhìn một cách đầy mờ ám, Phụng Cơ hài lòng khoanh tay tựa vào cửa nhìn anh, cả đêm hôm nay hẳn bá đạo đồn ép cô như vậy, cái gì mà bắt cô phải theo quy củ của hắn? lần này cô phải lấy lại chút phong độ, nếu không thì bốn chữ Nguyễn Long Phụng Cơ này sẽ viết ngược lại.

Cô thấy Trịnh Vũ Thần hơi dừng chân rồi quay đầu lại, khóe môi mang theo nụ cười sâu xa nhìn cô: “Cảm ơn ý tốt của em, nhưng anh không có nhu cầu tự hành hạ bản thân.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Vợ Sắp Cưới Của Tôi

“Haha.”- Hồ Hải Nam vừa về tới nhà thì tiếng cười sảng khoái đã truyền tới, Minh Nguyệt thấy tâm trạng ông ta tốt thì cũng chủ động lấy lòng, ả ta bước tới giúp ông cởi áo khoác ra, nở nụ cười dịu dàng hỏi.

“Lão gia, có chuyện gì mà lại khiến ông cao hứng như vậy?”

Hồ Hải Nam vuốt nhẹ cằm của ả ta, vẫn còn cười lớn bước đến sofa ngồi xuống nhìn Hồ Như Thủy: “Vân nhi, ở Trịnh Gia vừa cho người gửi thiệp tới, con nói xem xảy ra chuyện gì.”

Hồ Như Thủy một bộ dáng ủ rũ ngồi phía xa, giọng nói buồn bã: “Là chuyện gì?”

“Trịnh Vũ Khang và thiên kim của Trương gia kết hôn.”- Hồ Hải Nam nói rồi lại bật cười một cách khó hiểu, Minh Nguyệt ngồi xuống cạnh ông, không nhịn được liền hỏi: “Lão gia, chuyện vui nhà người ta, bất quá cũng đâu liên quan tới ông, ông vui như vậy làm gì?”

Hồ Như Thủy không có hứng thú xen vào: “Cũng chỉ là một lễ cưới thôi, có gì mà vui như vậy.”

Hồ Hải Nam chật lưỡi chỉ vào hai người: “Thế mới nói đàn bà con gái các người không hiểu, cả hai nhà liên hôn thì giá cổ phiếu sẽ tăng, chúng ta lại là một nhánh nhỏ của Trịnh Gia, chẳng phải Hồ thị của chúng ta được hưởng lợi sao?”

Cả đời Hồ Hải Nam cái gì cũng không khiến ông ta vui bằng việc ngư ông đắc lợi, như kiểu nhặt được món hời trong khi không phải dính bất kì phiền toái nào.

Trong khi Minh Nguyệt một bên tút tát phụ họa thì Hồ Như Thủy chẳng có tâm tư bàn tán gì, cô ta bỏ ly trà trong tay xuống, đứng lên âm thầm trở về phòng. Hồ Như Nam nhìn theo bóng dáng con gái, cũng không nói gì thêm.

...

“Lần này xem ra Trịnh Phần đã thật sự bị giá cổ phiếu liên tục xuống dốc tác động rồi. Nói cũng lấy làm lạ, Vũ Thần chuyện này có phải do cậu làm không? Nếu không thì lý nào giá cổ phiếu của Trịnh Thị liên tục rớt giá như vậy?”

Ngô Thành thông qua màn hình máy tính nói chuyện, tuy rằng là Ngô Thành vì chuyện của Trịnh Vũ Thần mà đâm ra không ưa gì Trịnh Thị, bây giờ thấy Trịnh Thị gặp nguy cũng vô cùng hả dạ, nhưng vẫn không dẫu được tò mò. Trịnh Vũ Thần tựa lưng vào phía sau ghế, ánh mắt Ngược lại vô cùng nhàn tản, không nhanh không chậm nói: “Tôi không có nhúng tay vào mấy chuyện nhảm chán này.”

Đối với anh, từ nhỏ tới lớn cuộc sống của anh vốn dĩ rất thuận lợi, bất cứ thứ gì tốt đều thuộc về anh, tuy là con thứ nhưng ở Trịnh gia tất cả mọi người đều sớm đã xem là anh là con trưởng mà đối đãi, số mệnh của Trịnh Vũ Thần cho tới bây giờ đều tốt hơn Trịnh Vũ Khang, mặc dù có phải ruột thịt hay không thì cũng không thể phủ nhận. Vậy nên đối với những việc Trịnh Vũ Khang gây ra cho mình, Trịnh Vũ Thần bấy lâu luôn bỏ qua trong lòng, cứ xem như mình đang trả nợ cũng được.

“Vậy là à?”- Ngô Thành không hiểu hỏi.

Trịnh Vũ Thần im lặng một chút rồi nâng khóe miệng cười nhạt: “Chỉ có người nắm giữ Khóa Kim Cương mới có thể điều động giá cổ phiếu của Trịnh Thị thôi.”

Ngô Thành nghe vậy thì kinh ngạc hít một hơi rõ to rồi không nhịn được đập bàn một cái: “Ý cậu là....do Nguyễn Long Tuyết làm?”

Trịnh Vũ Thần gật đầu: “Có điều bà ta làm như vậy là còn nhẹ tay, đã nắm giữ Khóa Kim Cương thì tại sao không một chiều làm Trịnh Thị phá sản luôn mà lại chọn cách chết dần chết mòn này.”

“Cậu còn không biết thì làm sao tôi biết được.”- Ngô Thành thờ dãi.

Trịnh Vũ Thần hơi nhìn ra phía cửa một lúc rồi mỉm cười nói: “Gần tới ngày vui của Trịnh Vũ Khang rồi, dù gì cũng từng là anh em với nhau, tôi cũng phải gửi một phần lễ vật tới chúc mừng. Ngô Thành, cậu giúp tôi chuẩn bị một vài thứ.”

Ngô Thành gật đầu rồi ngắt kết nối, Trịnh Vũ Thần đóng laptop lại đồng thời nói: “Quân tử không đứng ngoài nghe lén.”

Ai đó bên ngoài liền khần trương vài giây mới ló đầu ra, cố lấy lại phong độ mà hiên ngang bước vào: “Ai nghe lén, em chỉ là vô tình đi qua thôi.”

Trịnh Vũ Thần mỉm cười nhìn bóng dáng yêu kiều của Phụng Cơ một lúc rồi đưa tay ra: “Qua đây.”

Phụng Cơ nghe vậy bước qua liền bị anh kéo ngã vào lòng, Trịnh Vũ Thần cúi đầu hôn lên môi cô, Phụng Cơ vô lực bám hai tay vào cổ anh. Nụ hôn của Trịnh Vũ Thần trước giờ luôn như vậy, dịu dàng nhưng đầy sự chiếm hữu, ôn nhu nhưng có lúc lại đáng sợ cao như thủy triều khiến Phụng Cơ say mê, tựa như bị nhấn chìm trong đó.

Quyến luyến rồi khỏi đôi môi mềm mại của cô, ánh mắt anh chất chứa nhu tình không hề giấu diếm nhìn Phụng Cơ: “Cơ Cơ, em thật đẹp.”

Nói dứt lời, Trịnh Vũ Thần cúi đầu, từng nụ hôn nhỏ như mưa trút xuống trên môi, trên mắt, trán mũi và hai gò má của Phụng Cơ. Cô đẩy nhẹ vào lòng ngực anh, bối rối nói: “Đừng có làm càn.”

Trịnh Vũ Thần rời khỏi đôi môi nhỏ, anh im lặng nhìn cô một lúc, cũng thật sự không làm gì nữa. Phụng Cơ bị anh nhìn đến mắt tự nhiên muốn nhích người giữ khoảng cách an toàn thì bị anh giữ lại cái eo nhỏ.

“Ngồi yên!”

Lại ra lệnh! Phụng Cơ bướng bỉnh nhất quyết cự ngụy muốn ngồi dậy.

“Cơ Cơ anh không đùa đâu!”- Giọng nói Trịnh Vũ Thần mang theo chút tư vị xa lạ khiến Phụng Cơ vô thức hoảng sợ ngồi yên.

“Chuyện đó... Trịnh Vũ Khang và Trương Ánh Quyên sắp kết hôn, anh có nghe chưa?”- Cứ ngồi yên thì không khí quá mức kì dị nên Phụng Cơ nhanh trí tìm chủ đề nói.

Trịnh Vũ Thần cười nhạt: “Anh biết rồi. Trịnh Phần đã dùng đến nước cờ cuối cùng của bà ấy.”

“Sao lại nói vậy? Kết hôn không phải vì hai người yêu nhau sao, cái gì mà nước cờ cuối cùng?”

Trịnh Vũ Thần vòng tay qua ôm lấy cái eo nhỏ của Phụng Cơ, chậm rãi nói: “Giá cổ phiếu của Trịnh Thị gần đây liên tục rớt giá, lúc này bà ta lại nghĩ đến chuyện kết hôn của Trịnh Vũ Khang, em nói xem, mục đích của bà ta có phải đơn giản là tác thành uyên ương không?”

Phụng Cơ suy nghĩ một lúc rồi gật đầu hai cái: “Ý của anh là Trịnh Phần lợi dụng chuyện hôn sự để làm sợi dây liên kết lợi ích với Trương gia, chỉ cần Trịnh Vũ Khang và Trương Ánh Quyên kết hôn thì lợi ích của hai nhà Trịnh Trương sẽ không thể tách ra.”

Trịnh Vũ Thần vuốt nhẹ cái đùi thon thả của Phụng Cơ, ánh mắt toát lên vẻ mỉa mai, mở miệng khen thưởng: “Cơ Cơ, em thông minh thật đấy.”

Phụng Cơ hừ lạnh gạt cái tay đang làm cản của anh ra, cái người này thật khiến cô tức chết, lúc nào cũng lợi dụng ăn đậu hủ của cô. Phụng Cơ bỏ mặt anh đi về phòng, Trịnh Vũ Thần lắc đầu cười khổ. Xem ra tiểu tâm can này của anh còn phải tốn nhiều thời gian để thích nghi.

...

Phía đông cách bờ biển một con đường, tiếng sóng vỗ dào dạt, từng cơn gió thổi lạnh run người. Không gian xung quanh tối tăm vắng vẻ như vậy lại có một ánh sáng từ đèn pin phát ra le lói, sự im lặng kéo dài, từ trong bụi có một tiếng xột xoạt vang lên.

“Đi nhanh lên, còn lè mè tao đập chết mày.”- Một vài người đàn ông lực lưỡng thô lỗ dùng tay đẩy các cô gái bị còng tay đi phía trước. Các cô gái vô cùng thê thảm, bộ dáng sợ hãi run rẩy bước đi.

Đột nhiên phía sau lưng của mấy tên côn đồ đó như bị một người nào đánh vào, bọn chúng quay lại thì không thấy ai, nghĩ rằng mình bị côn trùng đốt nên cũng không nghĩ ngờ gì mà đi tiếp.

“Nè, nghe nói mấy con này là quà dùng để tặng cho chủ thượng của Kim Điều Môn, bọn nó đều là hàng cao cấp đó.”- Một tên da đen vừa nói vừa cười vô sỉ nói với một tên khác đứng cạnh hẳn.

“Đừng nói là mày muốn chơi.”- Người kia nói lại.

Tên da đen không hề che giấu gât đầu, sau đó lại tranh thủ rủ rê đồng bọn: “Dù gì thì chủ thượng của Kim Điều Môn kia cũng là đàn bà, không lẽ phải giữ đám gái này cho bà ta chơi? Ai mà chẳng biết lính của Kim Điều Môn toàn là đàn ông, tụi này chẳng qua chỉ là dùng để giải khuây cho một đám tiểu tốt thôi, giữ chúng nó sạch sẽ làm gì?”

Một tên khác phụ họa: “Đúng vậy, dù gì thì ông chủ của chúng ta chỉ bảo chúng ta đưa người qua tặng chứ đâu có nói là không được động vào. Với lại King của chúng ta là gia tộc lớn, đến Nguyễn Long Tuyết kia còn phải kính ba phần, không lẽ lại vì chuyện nhỏ này đắc tội với chúng ta?”

Bọn họ một người nói một người phụ họa cốt yếu là để cho tên dẫn đầu đang đi ở phía trước nghe thấy, tên đó quay lại trừng mắt cảnh cáo đàn em: “An phận một chút, đừng làm cho người ngoài nghĩ rằng thuộc hạ của King là phường đối khất.”

“Đại ca...”

“Câm miệng!”

“Được rồi, em câm!”- Vốn đi dĩ đường mệt nên muốn giải khuây một chút lại bị đại ca quát nạt thêm, một lũ phía sau ai nấy cũng ừ ừ mặt mày.

Đột nhiên phía sau lưng lại như có người đâm mạnh vào bả vai, bốn người đồng loạt quay lại phía sau nhìn nhưng chỉ kịp nghe thấy một tiếng hét thảm rồi sau đó là mùi máu tanh khó ngửi. Bọn họ quay lại, ai cũng tròn tròn mắt khi nhìn thấy đại ca vừa rồi còn quát bọn họ giờ đang ôm cổ giãy giụa trên đất, máu đỏ tuôn ra lênh láng, hẳn ta giãy giụa vài cái rồi tròn trắng đôi mắt nằm bất động.

Tiếng hét của các cô gái vang lên kinh hoàng, vừa rồi bọn họ nhìn thấy một bóng đen nhanh như chớp phóng ra dùng dao giết người.

Bốn người kia hoảng sợ nhìn xung quanh.

“Là ai? Dám hạ thủ với người của King, mày chán sống hả?”- Một trong số đó la lớn nhưng gã đã run rẩy sợ hãi.

Một người khác thấy xung quanh không có động tĩnh gì ngoài máu từ cổ đại ca vẫn đang túa ra thì cực kì kinh hãi đến mức đứng không vững ngã xuống đất: “Có khi nào là ma...”

“làm gì có chuyện a...”

Tiếng súng vang lên thật dứt khoát, từ phía sau viên đạn ghim vào đầu tên đang nói khiến trước trán hắn có một lỗ thủng đáng sợ, tên đó ngã khụy xuống bất động, ba tên còn lại chưa kịp định hình thì hai phát súng tiếp theo vang lên, lại thêm hai người chết.

Hiện giờ xung quanh im lặng, chỉ còn một đám con gái đang hoảng sợ khóc thét và một tên đàn ông còn sống sót ngồi dưới đất. Xuất hiện trước mặt tên đó là hai đôi giày da bóng lưỡng, tên đó nâng mắt nhìn lên hai người đàn ông cao lớn đang đứng trước mặt, bật khóc van xin: “Xin tha mạng, tha cho tôi...tha cho tôi...”

Một trong hai người đó hỏi: “Người của tổ chức King?”

Hắn ta liên tục gật đầu.

Người kia lại hỏi: “Vinh Ba?”

“Đúng...sao, sao ngài biết ông chủ...”

Cả hai người kia không trả lời mà đi tới đám phụ nữ vẫn đang khóc thét kia, chậm rãi nâng khẩu súng trong tay lên, nhưng âm thanh tàn nhẫn lại không chút nương tay vang lên. Một lúc sau, tất cả đều đã chết...

...

“Thuộc hạ đã xử lý đám người đó rồi, theo lời dặn của lão đại, chỉ chừa lại một tên. làm trung gian.”- Vũ Nam và bước vào phòng đi tới phía sau lưng Trịnh Vũ Thần.

Anh đặt ly rượu đỏ trong tay đến thành cửa sổ, ánh mắt đượm ý cười nhìn ra bên ngoài, cô vẻ như không hề để ý đến lời nói của Vũ Nam. Hắn bước lên vài bước, nương theo tầm mắt của Trịnh Vũ Thần mà nhìn ra bên ngoài khu vườn.

Ánh mắt mang theo vẻ tò mò dừng lại trên người Phụng Cơ đang ngồi trên xích đu phía ca liền biến đổi, ban đầu là kinh ngạc tiếp theo đó là một tia say mê lướt qua đáy mắt.

Phụng Cơ phía xa, tựa như một tiên sứ nhỏ đứng đưa cái chân. Mái tóc dài được xõa xuống một cách tự nhiên, tựa như một thác nước đen tuyền tô đậm cho làn da trắng tuyết mỹ. Đôi mắt phượng tựa như bầu trời ban đêm, không để lộ ra một chút vui buồn hờn giận nào càng làm trong vẻ kiều diễm có vài phần lạnh nhạt.

Giây phút này hắn tự hỏi, vì sao trên đời còn có một mỹ nhân xinh đẹp đến vậy?

Gương mặt đó, nhìn từ góc độ nào cũng không có góc chết. Một vẻ đẹp quá mức tiêu chuẩn.

“Chú Vương, ra đưa cô ấy lên phòng nghỉ.”- Trịnh Vũ Thần quay sang Vương quân gia phía xa ra lệnh, ông không nói một lời cúi người một cái rồi đi ra ngoài.

Vũ Nam bước lên hỏi: “Lão đại, cô gái kia là...”- Ở trong tòa dinh thự Mimosa này còn có một đóa hoa như vậy sao? Hắn trước giờ chưa từng thấy qua vị lão đại trước mắt dẫn người khác đến đây.

Trịnh Vũ Thần suy nghĩ một chút rồi trịnh trọng đáp: “Vợ sắp cưới của tôi, Phụng Cơ.”

“Vợ sắp cưới? Lão đại, chẳng phải cô lão đại từng nói bất kỳ ai ngồi vào vị trí của ngài thì đều phải đến năm 30 tuổi mới được kết hôn sao.”- Cô lão đại - Minh Phong thật sự từng ra một mệnh lệnh này, nguyên nhân là vì ông cũng đã từng phạm phải một sai lầm suýt chút khiến cả HS suy sụp đó là kết hôn quá sớm.

Minh Phong năm hai mươi tuổi vừa ngồi vào vị trí lão đại không lâu thì đã yêu tha thiết một cô gái, cả hai người kết hôn rồi sinh con. Cứ tưởng HS sẽ ngày càng phồn vinh, song hỷ lâm môn thì tai họa ập đến. Năm đó nội chiến giữa các nghị trượng diễn ra, các đồng minh ở Nhật bị lung lay muốn giành vị trí lão đại đã tạo ra một thế sự hỗn loạn, nghe đâu khi bị dồn vào đường cùng, cô gái đó và con trai của họ bị giết thảm, trước khi chết còn oán hận nhìn Minh Phong. Kể từ đó Minh Phong ra mệnh lệnh, bất kể là ai một khi đã dẫn đầu HS thì chưa đến năm 30 tuổi tuyệt đối không được kết hôn.

Minh Phong từ đó sống một mình cô độc, lúc hơn bốn mươi thì vì bệnh tật mà qua đời.

Trên đời này người mà Trịnh Vũ Thần kính trọng gọi một tiếng 'chú Phong' chân thành nhất chính là ông. Còn nhớ năm đó vì lịch trình huấn luyện thực tập né đạn trong quân đội, Trịnh Vũ Thần không may bị trúng đạn, nằm ở nơi rừng núi hoang sơ, cứ nghĩ bản thân sẽ bị dã thú ăn thịt thì đúng lúc Minh Phong đi qua đã cứu anh một mạng. Ông không có con trai nên liền xem Trịnh Vũ Thần là con mình, cứ mỗi lúc quân trại nghỉ ngơi là ông sẽ đem đến vài món ngon rồi cùng anh tìm một góc nào đó uống rượu. Dần dà năm này qua tháng nọ, chỉ quen biết được hai năm thì Minh Phong qua đời, lúc đó Trịnh Vũ Thần còn nhớ rõ. Anh vừa xuất ngũ thì một đoàn hơn chục chiếc xe BMW màu đen ập tới, mấy chục người đứng trước mặt anh hô hào anh là lão đại của bọn họ.

Sau khi tra hỏi anh mới biết thì ra trong di chúc của Minh Phong ghi rõ là giao vị trí lão đại này cho Trịnh Vũ Thần, anh có thể không cần phải làm cho tổ chức hưng thịnh, chỉ cần duy trì không để cho HS sụp đổ là được. Có lẽ Minh Phong muốn anh được sống một cuộc sống tươi sáng hơn, nhưng bất kỳ

khi nào gặp khó khăn thì vẫn không đến mức lâm vào bước đường cùng.

(Trần: Ta cũng không biết họ có phải là xem nhau như cha con không... chính ta cũng thấy có mùi đam mỹ.) T_T

“Bắt người chưa?”- Trịnh Vũ Thần ngẩng đầu nhìn trời một lúc rồi nói. Bước chân không nhanh không chậm tới ghế sofa ngồi xuống.

Vũ Nam cũng gạt qua tò mò của mình về Phụng Cơ, hần bước lên vài bước đáp: “Đã làm theo lời ngài, dùng danh nghĩa của Kim Điều Môn đối đãi với cô ta một trận. Vậy... khi nào mới thả Du Tiểu Bích ra?”

“Không vội, thời cơ thích hợp hãy nghĩ tới cô ta. Nói đám thuộc bên dưới chỉ cần khiến cho trên người cô ta có vài vết thương nặng chút là được.”

“Thuộc hạ biết rồi.”

...

Đèn trong quán bar mờ ảo chồng chéo vào nhau, tiếng hò hét hưng phấn từ bốn phía vọng tới một góc nhỏ của quán. Trịnh Vũ Khang gác hai chân lên bàn, hai tay đặt lên thành ghế phía sau lưng, bộ dáng hần vừa quyến rũ lại có chút phong lưu đã thu hút một vài cô gái đến bắt chuyện. Người đẹp trong lòng chủ động muôn phần, đôi tay nàng ta luồn vào bên trong vạt áo sơ mi khéo léo vuốt ve rồi lại dọc theo cơ bụng muốn chuyển xuống dưới phủ lên vạt nam tính kia thì liền bị Trịnh Vũ Khang ngăn lại. Hần đem đôi tay của mỹ nhân đang hoạt động bừa bãi đẩy ra xa, mỹ nhân đó không hài lòng nhìn hần trách: “Anh trai, chẳng lẽ em có thiếu sót?”

Trịnh Vũ Khang nheo đôi mắt đẹp nhìn nàng ta, một tay nâng cằm nàng ta lên: “Em rất đẹp.”

Mỹ nhân nghe vậy liền phấn khởi định nhào vào lòng hần lần nữa nhưng liền bị hần đẩy ra. Trịnh Vũ Khang lạnh nhạt chỉ tay về phía người đang đi tới: “Nhưng không đẹp bằng cậu ta.”

Cô gái nương theo bàn tay anh nhìn về phía bên kia xong thì sắc mặt khó coi đến cực điểm liền đứng dậy bỏ đi. Trịnh Vũ Khang đồng thời đứng lên bước tới ôm lấy nam thanh niên khoảng 18 tuổi vừa bước tới, không nói một lời liền hôn lên đôi môi cậu ta. Nam thanh niên kia cũng rất chủ động phối hợp ôm lấy cổ hần, cả hai hôn đến ngã nhào xuống ghế sofa. Trịnh Vũ Khang ngậm lấy vành tai của thiếu niên kia khẽ cắn khiến y ta không nhịn được rên rỉ một tiếng rồi đẩy nhẹ hần ra e thẹn: “Anh kì quá nha, ở đây là chỗ đông người.”

Trịnh Vũ Khang cười lớn một tiếng sau đó dứt khoát bế nam tử trong lòng lên đi lên phía phòng ngủ. Trong phòng hần gấp gấp nằm lên người nam tử vừa hôn vừa gặm cắn thân thể y ta, y ta nằm dưới thân hần nhu thuận phối hợp, khoái cảm đạt đến đỉnh cao, nơi nào đó của hần cuối cùng cũng không nhịn được mà đòi phóng thích. Trịnh Vũ Khang cuối cùng không nhịn được kịch liệt ra vào bên trong người nam tử, một màn kích tình diễn ra khiến cả căn phòng tràn đầy mùi tình dục.

Thật lâu sau đó, nam tử kia vô lực dán vào lồng ngực rắn chắc của Trịnh Vũ Khang, mặc do bàn tay của hần đang tận lực xoa nắn dương vật của mình.

“Khang, anh thật xấu.”- Nam tử e thẹn đánh nhẹ vào ngực hần, vờ như giận dỗi: “Anh sắp kết hôn với con bánh bèo kia rồi còn đến đây tìm em làm gì?”

Trịnh Vũ Khang nhếch môi, hôn nhẹ lên trán y ta: “Cô ta làm sao bằng em? Cô ta không nhiệt tình như em, lúc trên giường cũng không dâm dăng bằng em?”

Vừa nói lực đạo trong tay còn cố tình tăng lên nắm chặt dương vật của y ta, y ta xấu hổ đỏ mặt vui đầu trong chăn, lí nhí nói: “Khang, nếu đã như vậy thì anh đừng kết hôn có được không?”

Trịnh Vũ Khang không trả lời, chỉ đắm chiêu nhìn y ta, y ta liền hốt hoảng nói: “Em xin lỗi, em không có tư cách xen vào việc của anh...”

Trịnh Vũ Khang động mí mắt, nghiêng đầu tựa vào trán y ta, chậm rãi nói: “Em biết thì tốt, tiểu Khiết, em có năng lực kinh doanh không? Có thể giúp gia cố phiếu của nhà anh tăng lên được không? Em chỉ có thể... giúp anh giải tỏa một cách tốt nhất.”

Vừa dứt lời hần lại áp nam tử xuống dưới thân, không nói một lời liền dâm mạnh vào hạ bộ của y ta. Y ta nước mắt rơi là chả không ngừng cầu xin nhưng cũng đồng thời kêu rên thật sản khoái.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Kiều Mị Trí Mạng

“Tiểu thư, cô không thể rời khỏi.”

Phụng Cơ chán nản đi vào bên trong, đã ba ngày nay ngay cả ra khỏi cổng lớn cũng không ra được, Trịnh Vũ Thần lấy cớ là giữ an toàn gì đó liền không cho cô ra khỏi tòa dinh thự này. Đạo gần đây Trịnh Vũ Thần đi Anh dự buổi họp lớn, vốn muốn dẫn cô đi theo nhưng Phụng Cơ nói dối là mình không

được khỏe để ở lại, Trịnh Vũ Thần cũng không ép buộc cô, chỉ là dùng giọng điệu chém đinh chặt sắt nói rõ là Phụng Cơ không được rời khỏi Mimosa này nửa bước.

Với khả năng của mấy tên tép riêu canh cửa này thì còn lâu mới cản nổi cô, nhưng Phụng Cơ chỉ lo nếu cô động thủ sẽ khiến anh không vui vì vậy đành an phận ngồi ở trong phòng khách. Mấy ngày sống ở đây cô để ý rất kỹ, tòa dinh thự này tên là Mimosa, người làm ở đây đều rất có quy củ, ai làm việc của người nấy nên khá là yên ắng. Cả một tòa nhà lớn như vậy thế mà yên ắng đến đáng sợ, ngay cả tinh thần được mài dũa như Phụng Cơ cũng có đôi lúc bị dọa ớn lạnh.

Bất quá ngày hôm nay không hẳn là nhàn chán, đến giữa trưa Evan gọi điện cho Phụng Cơ, vừa nghe giọng cô thì tên nhãi đó liền nói một tràng cảm tạ trời phật, nói mấy ngày nay muốn gọi cho cô đều là Trịnh Vũ Thần bắt máy khiến cả đám ai cũng lo lắng không thôi.

Kỳ thật điện thoại mấy ngày nay đều bị Trịnh Vũ Thần tịch thu, cô thật sự không biết mình giống tù nhân hay là tình nhân của anh.

Evan nhanh chóng báo cáo tóm gọn tình hình hiện giờ của Kim Điều Môn, cậu bảo cô tạm thời vẫn là nên lánh đi bởi vì tổ chức gần đây rất phức tạp.

“Người của tổ chức King trên đường đem vài người tới tặng cho chủ thượng thì bị giết thảm, Du Ba vì chuyện này mà nổi cơn tá hỏa cho rằng chủ thượng không muốn nhận phần lễ vật làm hòa này nên đã ra tay.”

Chuyện này thì Phụng Cơ biết, Du Ba chính là người đứng đầu tổ chức King, một thế lực khá lớn ở Ý. Tổ chức King này đối với Kim Điều Môn bao lâu nay luôn đối đầu, cho đến dạo thời gian gần đây tình thế xoay chuyển, King ngó ý làm hòa nên có nói trước là đem một vài mỹ nhân sang để làm quà tặng thể hiện thành ý.

Lần này thuộc hạ của King giữa đường bị giết, mà khốn khiếp nhất lại là theo lời tên duy nhất được sống sót thì kẻ đã giết mấy người đó tự xưng là người của Kim Điều Môn, không muốn nhận phần lễ vật này và tuyên bố sẽ không đội trời chung với King. Du Ba nghe được liền càng tức giận, vào thời điểm này con gái vàng bạc của ông ta đột nhiên mất tích, ông ta lại càng khẳng định là Kim Điều Môn muốn gây hấn.

Phụng Cơ xoay xoay ly nước ấm trong tay, không khỏi cảm thán: “Chiều này thật lợi hại, con gái ông ta mất tích ở đâu?”

“Ai mà biết, nhưng Phụng tỷ tạm thời cứ dưỡng thương đi, Kim Điều Môn bây giờ loạn lắm, đến giờ vẫn chưa tóm được kẻ đã làm nội gián báo tin cho cảnh sát biết khiến chị gặp nguy hiểm nữa. Vì vậy bên ngoài thì bị ly gián bên trong lại có nội gián, cực kỳ hỗn loạn.”

Phụng Cơ cũng âm ừ cho cô, cùng Evan tán gẫu một lúc đã bốn giờ chiều. Cô bắt đầu suy nghĩ về vụ việc lần này, kẻ nào đã ly gián sự hòa hợp của cả hai tổ chức? Kẻ đó được lợi gì trong chuyện này? Con gái Du Ba bị bắt có phải cùng một kẻ làm không?

Aiz, không được, không nghĩ nữa vậy. Cái đầu cô cứ đau âm ỉ thật khó chịu, vừa leo lên giường bắt quả chưa thấy buồn ngủ đã nghe điện thoại inh ỏi, thấy dây số lạ trên bàn hình Phụng Cơ lạnh giọng trả lời: “Tôi là Phụng Cơ đây.”

“Cô Phụng Cơ phải không ạ, tôi gọi đến từ quán bar Night. Cậu Trịnh hiện giờ đang say rượu chỗ này, cô có thể đến đưa cậu ấy về không?”

Say rượu? Chẳng phải đang đi công tác sao, sao lại say rượu trong quán bar được. Nhưng đối với cái bản tính tùy tiện của Trịnh Vũ Thần thì cũng rất khó nói...

“Tôi muốn nghe giọng anh ấy.”- Phụng Cơ đề cao cảnh giác yêu cầu, có điều truyền đến chỉ là âm thanh say rượu nhura nhura, cô cũng không thể phân biệt được là thật hay giả. Nhưng vì mấy ngày nay không được ra ngoài nên nhất thời cũng không xem trọng mấy chuyện con con này, cô đập điện thoại thay một bộ đồ rồi định đi ra khỏi cửa. Một vài người nghe Phụng Cơ kể xong thì họ cũng lấy làm nghi ngờ đòi đi theo. Phụng Cơ cũng không cản, muốn theo thì theo vậy.

Đến quán bar Night, Phụng Cơ nhờ một nhân viên phục vụ dẫn đường, đi theo sau cô là hai tên vệ sĩ, đến căn phòng số 301 thì bất ngờ ở phía sau một đám mây người xông lên đánh ngất hai tên vệ sĩ kia, Phụng Cơ lúc kịp phản ứng thì bị đẩy mạnh một cái khiến cô ngã nhào vào bên trong phòng, cánh cửa phòng cũng theo đó mà đóng mạnh lại.

Phụng Cơ vội vàng đập cửa nhưng đã bị khóa bên ngoài, cô nhìn xung quanh căn phòng ngoài trừ giường ngủ ra thì không còn gì khác, ngay cả cái cửa sổ cũng không có. Phụng Cơ nghiêng răng thăm mắng bản thân sao lại cả tin như vậy, cô lui ra sau vài bước định lấy chón để đập cửa nhưng cuối cùng bước chân lại loạng choạng không có sức lực. Phụng Cơ ngã xuống đất, đầu óc quay mòng mòng, cô mới để ý hương thơm từ đèn tinh dầu phát ra phía xa có điểm bất thường.

Sau đó cửa mở, cô nhìn thấy hai tên đàn ông bấm trọn bước vào, một trong số đó nhanh chóng cởi quần áo trên người bước về phía cô. Đối với hai kẻ khỏa thân kia, Phụng Cơ lại cảm thấy rất kỳ lạ...

Khi bàn tay dơ bẩn của họ vừa chạm đến tay cô thì liền bị Phụng Cơ nhanh tay hơn mà bẻ quặt ngón tay của họ khiến hai gã đó kêu la inh ỏi rồi liền hất tay cô ra, một người còn lại tát mạnh vào mặt Phụng Cơ.

Một cái tát mạnh khiến Phụng Cơ cơ hồ đã tỉnh táo lại được đôi chút, cô lau máu vừa chảy ra nơi khoe miệng sau đó lao đảo đứng lên, nhìn hai người kia cười khinh bỉ: “Lên một lượt đi.”

“Ái chà, mày còn mạnh miệng được như vậy sao, ông đây phải hành hạ mày một trận thì mày mới phục tùng à?”- Một tên quát lớn sau đó bước lên vùng đôi tay mập mạp muốn đánh cô, Phụng Cơ giờ tay kịp thời giữ chặt bàn tay của gã ta, một tay khác túm lấy cổ gã, đồng thời vùng chân lên hướng hạ bộ của gã đá thật mạnh.

Chỉ thấy đũng quần của gã chảy ra một màu đỏ tươi, Phụng Cơ ngày càng không nhìn rõ, đôi chân lão đảo lủi ra sau nhìn gã ta ôm hạ bộ của mình khụy xuống đau đớn gào thét.

Cả người cô càng lúc càng nóng bừng, một cảm giác khao khát xa lạ truyền tới, đầu óc cứ kêu lên ong ong, một lúc lại nhìn thấy tận hai ba tên đàn ông xông vào. Cô muốn đánh bọn họ một trận nhưng vô dụng, hương thơm đó hít càng nhiều thì càng khiến bản thân nóng lên.

Phụng Cơ nằm trên mặt đất, cô đã sớm không thể nhìn rõ được cảnh vật xung quanh, bên tai vang lên tiếng cười dâm loạn của một đám rě mạc xung quanh. Bọn chúng tới gần, ngày càng gần...

Phụng Cơ cố gắng húc chân thật mạnh vào bụng một tên khiến hắn ngã lăn ra đất sau đó tức giận nắm lấy tóc Phụng Cơ cho cô một bạt tai, sau đó đá mạnh khiến cô lăn vài vòng nằm sấp trên đất. Chưa chịu dừng lại, gã ta ngồi lên người cô khiến Phụng Cơ không thể cử động, một tay khác thô bạo xé rách chiếc áo sơ mi cô đang mặc.

“Mẹ mày, ông dùng lưỡi lam rách nát lưng mày xem mày còn hung hăng được nữa không, chờ khi bọn anh em của tao chơi mày xong rồi tao sẽ rách luôn cái bản mặt của mày.”

Gã đó cầm lưỡi lam bén nhọn lên, chậm rãi vẽ một đường thật sâu từ bả vai trái của Phụng Cơ đi xuống, lực đạo cố gắng tăng lên khiến Phụng Cơ đau đớn, sắc mặt cô méo mó, máu chảy ra thấm đẫm tấm lưng mịn màng.

Thấy con mồi khổ sở, đám đàn ông kia lại thoải mái cười đùa.

Cánh cửa phía xa chậm rãi mở ra, một nam tử có dáng người nhỏ nhắn, làn da trắng xinh đẹp còn hơn cả nữ nhân bước vào, ánh mắt đau lòng đặt lên người cô gái đang bị tra tấn phía xa: “Các người dừng tay đi.”

Đám người đó bây giờ tựa như đã mất hết tính người, chỉ biết làm theo bản năng để có thể đạt được khoái cảm khi hành hạ người khác, hoàn toàn không nghe lời của nam tử kia vừa nói.

Thấy vậy y ta sốt ruột hét lớn: “Tôi bảo các người dừng tay.”

Cuối cùng tên kia hài lòng nhìn một đường thẳng khoảng một gang tay chạy xéo từ vai xuống lưng, đường gạch màu đỏ, máu sớm đã chảy ra rất nhiều, nghe nam tử kia hét lớn mới bực bội ném lưỡi lam xuống đất sảng giọng: “A Khiết, mày đừng có đứng đây cản trở bọn tao chơi gái, đi tìm đàn ông của mày đi.”

“Các người...”

“Tiểu Khiết, qua đây.”- Trịnh Vũ Khang từ bao giờ đã đứng sau lưng Mộc Khiết, hắn không vui ra lệnh, Mộc Khiết không còn cách nào khác liền làm theo, trước khi đi còn thương xót quay lại nhìn cô gái đang bị dày vò kia.

“Khang, anh không nhất thiết phải độc ác như vậy.”- Mộc Khiết kéo cánh tay của Trịnh Vũ Khang hạ giọng năn nỉ, dù gì thì đối với một cô gái làn da và vẻ bề ngoài chắc chắn rất quan trọng hơn hết vẫn là sự trong trắng của bản thân. Vừa nãy một đám đàn ông lực lưỡng xúm lại hành hạ một cô gái yếu đuối, thật không ra thể thống gì.

Thật quá đáng sợ, người của Trịnh gia đều đáng sợ như vậy sao?

Trịnh Vũ Khang dừng bước, lên tiếng không vui: “Tiểu Khiết, nếu về sau em còn tự ý hành động gây cản trở việc tốt của anh, thì anh nhất định sẽ trừng trị em giống như cô ta.”

Mộc Khiết thấy Trịnh Vũ Khang đang tức giận, lập tức thức thời không dám phản bác mà theo chân anh rời khỏi.

“Thế nào em gái, em có thích anh chạm vào em như vậy không?”- Bàn tay dơ bẩn của gã đàn ông cổ tình bốn cọt chạy khắp cơ thể Phụng Cơ, cô trúng xuân dược chỉ cảm thấy một cảm giác rất xa lạ, tuy rằng bản thân lại vô thức mong chờ thứ gì đó nhưng vẫn cứng miệng, thêu thào: “Mày đụng tới một nơi tao liền cảm thấy nơi đó giống như bị phân bôi vào. Kinh tởm!”

Gã đó nghe vậy liền tức giận chửi cái gì đó cô nghe không rõ, chỉ là sau đó cả người cô bị lật mạnh lại, gã đó toan xé luôn vật áo phía trước của cô.

Cánh cửa bị một lực mạnh mang theo sự lo lắng trực tiếp đập sập, khoảng hơn chục người bước vào nhanh chóng áp chế bọn đàn ông với loại thân thủ mèo cào kia một cách dễ dàng. Trịnh Vũ Thần đứng ngay giữa đưa mắt nhìn xung quanh rồi lại dừng trên người sống dờ chết dờ nằm phía xa, chỉ trong nháy mắt vẻ ngông cuồng nhàn nhã cổ hữu biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lẽo đến cực điểm. Hắn gấp gấp bước tới đỡ Phụng Cơ ngồi dậy, để cô vô lực tựa vào ngực hắn, lúc này lại phát hiện ra phía sau tấm lưng trần chằng chịt các vết thương, Trịnh Vũ Thần nghiêng răng dút khoát cời áo khoác của mình phủ lên người cô.

Mà đám người vừa rồi còn hung hăng muốn khi dễ Phụng Cơ giờ đã bị khẩu súng đang chĩa vào nguyệt thái dương của mình dọa sợ chết khiếp liền quỳ xuống đất van xin tha mạng.

“Ai ra lệnh cho mấy người?”- Đôi đồng tử lạnh băng nhìn chằm chằm vào đôi mắt hoảng sợ của từng người một, gần từng tiếng.

Bọn chúng cứ ấp úng, tôi tôi nài chẳng dám nói. Trịnh Vũ Thần đã vì máu trên người cô đổ ra không ngừng mà căn bản không còn kiên nhẫn chờ bọn

họ áp úng, anh đứng lên đỡ lấy Phụng Cơ đi ra phía cửa chuẩn bị rời khỏi, tàn nhẫn ra lệnh: “Một người cũng không được giết, đem bọn họ chặt thành từng khúc cho mấy con Bạch Hồ dưới hầm ăn.”

“Đừng mà, đừng mà... tôi nói, là... là Trịnh Phần, Trịnh phu nhân và Trịnh Vỹ Khang bảo chúng tôi làm... họ nói tốt nhất là thủ tiêu luôn cô gái kia... chúng tôi chỉ làm theo lệnh, xin tha mạng... làm ơn tha cho chúng tôi.”- Tên đó vừa nghe vậy sắc mặt khiếp sợ tái mét, liên tục dập đầu xuống đất kêu la.

Bộ âu phục sang trọng càng tôn lên một loại tàn nhẫn ngày càng lan tỏa nơi hắn, bên môi cũng đượm ý cười lạnh, không để lại một lời nào, thuộc hạ phía sau hiểu ý không nói nhiều lời trực tiếp rút dao ra.

Từ trong quán bar, một mùi máu tanh nồng cùng với tiếng hét kinh dị vang ra...

Sau đó...trừ hương vị tanh tanh của máu thì tất cả lại trở về yên tĩnh.

Trịnh Vỹ Thần bế Phụng Cơ trở về Mimosa để cô lên chiếc giường lớn. Vương quân gia thấy Phụng Cơ thành ra bộ dáng này cũng tá hỏa tâm tình vội vàng chạy đi lấy hộp thuốc đem đến.

Phụng Cơ vô thức dùng hai tay bám chặt lấy cổ Trịnh Vỹ Thần, cọ cọ má vào ngực anh.

“Vỹ Thần, em nóng quá, khó chịu quá.”

Toàn thân Phụng Cơ rung rẩy, luôn nhiệt khó chịu trừ chân xông lên đỉnh đầu, vô thức áp sát vào người anh như muốn tìm một chút cảm giác gì đó. Vương quân gia một bên thấy vậy liền nói.

“Tiểu thư cô ấy...”

“Tất cả cứ ra ngoài.”- Trịnh Vỹ Thần một bên giữ lấy thân hình như nam châm cứ dính sát vào mình kia, sắc mặt khổ sở là thế nhưng lúc quay lại phía thủ hạ của mình thì lại lạnh như băng.

Mọi người đi ra ngoài, thú thật luôn là lâu rồi họ chưa thấy Trịnh tổng nóng giận như vậy nha. Vừa trở về không nhìn thấy Phụng Cơ anh liền truy hỏi gắt gao, ngay cả Vương quân gia cũng không biết cô đã đi đâu còn bị Trịnh Vỹ Thần trách phạt khi. Cũng may mắn là thuộc hạ quan sát camera kịp thời phát hiện Phụng Cơ đi lúc đi ra ngoài thì đã có gặp qua người gác cổng nói vài câu, nhờ vậy mà mới biết cô đã đi đến Night.

Trịnh Vỹ Thần một bụng đầy tức giận, không thèm quan tâm tới cô gái đang kêu than khó chịu trong lòng, hắn đứng lên xoay ngược người cô lại, không chút nương tay mà sát trùng vết thương trên lưng cô.

“Đau...a”- Phụng Cơ chịu con tê rất bất giác hít một hơi lạnh.

Trịnh Vỹ Thần thờ dài, lực đạo chữa trị vết thương cũng giảm nhẹ đi. Vừa nghĩ tới nếu hắn tới trễ thêm một chút nữa thì cô đã bị lãng nhục trong tay đám súc vật kia, đáy mắt anh chuyển sang lạnh lẽo kinh người.

“Ừm...Vỹ Thần...a...”- Động tác nhẹ nhàng của Trịnh Vỹ Thần kết hợp với xuân được ở trong cơ thể khiến Phụng Cơ vô thức lí nhí kêu, cảm giác cứ như trong người có ngàn vạn con rết bò qua bò lại, khó chịu vô cùng. Chỉ một chút động chạm này căn bản không đủ.

Trịnh Vỹ Thần nở nụ cười tà tứ, ánh mắt, nụ cười cả giọng nói đều mang một vẻ mê hoặc: “Bảo bối em còn kêu nữa anh sẽ không nhẫn nhịn nữa đâu.”

Lời của Trịnh Vỹ Thần vẫn khiến một chút lý trí còn lại của Phụng Cơ nghe thấy, cô cắn môi quyết không dám kêu nữa. Lúc này Trịnh Vỹ Thần cúi mặt xuống hôn lên làn da trên lưng cô.

“A!”- Cuối cùng Phụng Cơ cũng không nhịn được kêu lên.

Trịnh Vỹ Thần đạt được mục đích, ngán đầu nở nụ cười: “Em lại kêu rồi, câu dẫn anh sao?”

Trịnh Vỹ Thần lật người cô lại, không để Phụng Cơ thích nghi liền áp môi mình xuống môi cô mà hôn. Nụ hôn từ ôn nhu dần chuyển thành nụ hôn vừa dài vừa nóng bỏng, ngón tay của Trịnh Vỹ Thần trên cằm cô thoáng dùng sức, làm cô hé miệng ra, đầu lưỡi anh lại nhanh chóng tiến vào truy đuổi cái lưỡi dính hương nhỏ nhắn sau đó là gât gao mút lấy. Một cảm giác quen thuộc rất nhanh ập tới hạ bộ của anh, Trịnh Vỹ Thần ngán đầu nhìn gương mặt mơ hồ hồ thực đáng yêu dưới thân.

Anh khẽ liếm đôi môi của mình: “Mùi vị thật tuyệt, đúng không?”

Đôi môi đỏ mọng của Phụng Cơ khẽ thờ dốc, cô lắc đầu: “Không, không biết...”

Cô cảm thấy thật khó chịu, có rất nhiều chỗ trong cần phải lấp đầy. Trịnh Vỹ Thần lại cúi đầu xuống hôn cô một lần nữa, lần này so với lần trước còn kịch liệt hơn vài phần, Phụng Cơ nhắm nghiền hai mắt, dần phối hợp với anh cho tới khi cô cảm thấy không khí trong phổi mình cơ hồ sắp bị hút cạn anh mới buông tha cho đôi môi nhỏ bé sau đó liền hướng xuống trước ngực cô, một tay anh du ngoạn khắp người cô, lướt qua nơi nào liền đem quần áo nơi đó trút xuống, tựa như trêu chọc mà xoa nắn, một tay khác vuốt ve hai núm hồng sớm đã thức tỉnh kia, không nhịn được liền ngậm một bên.

“Không cần...a...không cần...”- Cả người Phụng Cơ run rẩy, ý thức đã sớm phiêu diêu theo từng động tác của Trịnh Vỹ Thần, cô chỉ cảm thấy cả người mình nóng bừng, không ngừng gào thét muốn lấp đầy. Cho đến khi bàn tay của anh phủ lên vuốt ve nơi tư mật đã sớm ẩm ướt kia, Phụng Cơ mới

kinh hãi nhận ra hoàn cảnh xung quanh, cô vô lực chỉ có thể tựa như cự tuyệt mà cũng tựa như rên rỉ thì thào.

Hài lòng nhìn thân thể cô run rẩy, hai đỉnh màu hồng trước ngực tựa như vừa được tưới nước mà toát lên vẻ mê người. Trịnh Vỹ Thần giờ tay vuốt nhẹ từ gương mặt xuống cổ của cô, bàn tay anh đi tới đâu Phụng Cơ cứ co cảm giác nơi có vừa nhóm lên một ngọn lửa kì dị khiến cô không khỏi ngâm nga.

“Cơ Cơ, em đúng là bảo vật.”- Giọng nói của anh mang theo một tia khao khát dục vọng không hề che dấu, Trịnh Vỹ Thần cúi người hôn một đường xuống chiếc eo thon của Phụng Cơ sau đó là hai bên đùi trắng nõn, Phụng Cơ vô thức theo bản năng khép hai chân lại, Trịnh Vỹ Thần bật cười ngắc đầu nhìn cô: “Cơ Cơ, đừng sợ, mở chân ra.”

Trịnh Vỹ Thần dùng tay tách chân cô ra, ánh mắt sâu thẳm nhìn ngắm nơi tư mật thần bí kia.

Phụng Cơ bị nhìn đến mất tự nhiên, muốn giờ tay che lại thì bị anh gạt tay ra, Trịnh Vỹ Thần nâng khóe môi: “Không cần xấu hổ, để anh nếm thử hương vị của em”

Nói rồi hắn cúi đầu xuống hôn nhẹ hoa tâm đã ẩm ướt kia.

“A...Vỹ Thần...anh...anh dám trêu chọc em...”- Phụng Cơ chỉ cảm thấy máu toàn thân dường như đổ dồn về một nơi nào đó. Cô khó chịu vùng gãi, Trịnh Vỹ Thần lại mặc kệ cô phản kháng, đầu lưỡi anh lượn vào bên trong không ngừng liếm mát tạo ra những âm thanh xấu hổ.

“A...Vỹ Thần...em...khó chịu quá...”

“Khó chịu thế nào?”- Trịnh Vỹ Thần hôn nhẹ lên đôi môi của cô, giọng nói tựa như một loại rượu ngon, du dương quyến rũ.

“Ừm...em...không biết...”- Phụng Cơ lắc đầu. Trịnh Vỹ Thần không nhanh không chậm dùng ngón tay đâm vào hoa nguyệt của cô, Phụng Cơ kêu lên một tiếng, vô thức cong người, cảm giác này cực kì khó chịu, anh muốn gãi và cô tới khi nào đấy...

“Là như vậy phải không?”- Trịnh Vỹ Thần nằm nghiêng một bên nhìn gương mặt vì kích thích đã nhuộm một màu hồng đáng yêu của Phụng Cơ, chỉ vừa nghĩ đến đám súc vật kia cũng muốn nhìn thấy bộ dáng mê người này của cô, Trịnh Vỹ Thần liền xuất hiện một cơn giận vô cớ, ngón tay ở bên dưới ra vào càng kịch liệt hơn.

“Cơ Cơ, suýt chút nữa em làm gãy ngón tay anh rồi.”- Cảm giác bên trong thật kích thích như vậy khiến anh càng thích thú, nhìn bộ dáng bị tác dụng của thuốc trở nên thật khổ sở của cô anh cũng không đành lòng. Trịnh Vỹ Thần rút ngón tay ra, anh đứng lên trực tiếp đem quần áo trên người mình trút xuống. Nhìn nhìn lâu như vậy, cự long trong người cũng khổ sở không ít rồi, vốn chỉ là muốn cô mau chóng thích nghi nào ngờ lại tự làm khổ mình. Trịnh Vỹ Thần lần nữa tách hai chân Phụng Cơ ra, dùng sức đem dục vọng đã sớm sung to của mình đẩy vào bên trong thân thể cô.

“A...Cơ Cơ...thật chặt.”- Cái cảm giác chặt chẽ bên trong không khỏi khiến anh hít một hơi thật sâu: “Anh phát điên mất.”

“A...đừng nói...đau...”- Phụng Cơ xấu hổ đến mức chỉ muốn dùng tay che mặt lại.

Trịnh Vỹ Thần bên trong người cô ra vào thật mạnh, không khó cảm nhận được dị vật ngăn cản bên trong, anh thúc mạnh eo lưng trực tiếp đem bức tường ngăn cánh phá vỡ. Phụng Cơ hét lên chói tai, vô thức vùng vẫy, nước mắt liền giống như những chuỗi hạt trân châu mà rơi xuống.

“Đau, đau quá...Vỹ Thần...mau...dừng lại...”

“Ngoan, thả lỏng, sẽ hết đau.”- Trịnh Vỹ Thần cố gắng điều chỉnh nhịp độ chậm hơn, anh cúi người thương tiếc hôn lên những giọt nước mắt của cô, sau đó lại tiến đến đôi môi nhỏ cùng môi lưỡi cô dây dưa. Một lúc sau nhận ra cô đã thích nghi đủ rồi, Trịnh Vỹ Thần cũng không muốn nhẫn nhịn tiếp tục, động tác ngày càng mạnh mẽ, bàn tay phủ lên hai quả đồi mềm mại xoa nắn.

Sau một lúc hắn rút khỏi thân thể cô mà không hề báo trước, Phụng Cơ mở mắt, không hiểu sao lại có chút mất mát. Ngay sau đó, cả người cô bị lật ngược lại, Trịnh Vỹ Thần từ phía sau đâm vào ngày càng sâu hơn, Phụng Cơ kêu lên một tiếng nức nở. Từ phía sau lại nghe giọng nói khàn khàn đầy quyến rũ của anh: “Cơ Cơ, gọi tên anh.”

Cả người Phụng Cơ lắc lư theo chuyển động của anh, giọng nói đứt quãng: “Vỹ...Thần...Vỹ Thần...”

“Nói yêu anh.”- Trịnh Vỹ Thần phía sau lại tiếp tục ra lệnh.

“Em...yêu...anh.”

“Cơ Cơ, tiểu yêu tinh này.”- Động tác ngày càng mạnh mẽ, cho đến rất lâu sau đó cô chỉ kịp nghe tiếng gầm nhẹ của anh sau đó cả cơ thể như bị một luồng nước ấm xâm chiếm, cô ngất đi, thân thể vô lực tùy ý cho Trịnh Vỹ Thần sắp đặt. Anh lấy khăn giấy chậm rãi lau xung quanh hoa tâm giúp cô, sau đó lại cúi người hôn lên môi cô thật sâu cuối cùng mới thỏa mãn ôm tiểu mỹ nhân trong lòng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Trịnh Vũ Thần Động Thủ

Lúc cô tỉnh lại từ trong giấc mộng xuân vô cùng nóng bỏng kia cũng đã là giữa trưa ngày hôm sau, Phụng Cơ xoa xoa bả vai của mình vài cái. Kì lạ, nằm mơ sao lại chân thật như vậy? Ánh mắt cô vô tình di chuyển xuống vết đỏ đỏ mờ ám trên tấm ga trải giường, việc đầu tiên Phụng Cơ nghĩ tới là...không lẽ mình tới tháng? (T: Em lạy chị...chị không có chút cảm giác gì sao?)

Những hình ảnh cô bị đẩy vào căn phòng có chứa hương thơm kì lạ kia chồng chéo lên nhau, trong lúc cô cực kì quẫn bách thì một bóng hình mờ ảo xuất hiện đến đưa cô đi. Người có là Trịnh Vũ Thần sao? Vậy...vậy...đêm qua là cô và anh đã làm ra cái chuyện kia? Phụng Cơ vô thức bật ra một tiếng kêu, cô ập mặt vào gối chỉ mong có thể nghẹt thở chết quách đi cho rồi. Sao cô lại có thể làm ra cái chuyện xấu hổ như vậy, trời ạ, mẹ ơi...

Phụng Cơ vội lấy điện thoại muốn gọi hỏi rõ sự tình nhưng giữa chừng thì chợt khựng lại, nếu bây giờ cô hỏi tội anh thì liệu anh có quay sang trả đòn lại không? Không đúng không đúng, rõ ràng là hôm qua cô trúng xuân được nên mới làm vậy. Nhưng dựa theo bản tính của Trịnh Vũ Thần kia có khi nào đã được ăn no còn la làng không? Không khéo anh lại quay sang tỏ vẻ ủy khuất đến sắp khóc mà nói với cô rằng chính cô đã khi dễ anh thì sao, không khéo lại bắt cô chịu trách nhiệm thì nguy...

Nghĩ ngợi một lúc không ngờ điện thoại trong tay thật sự reo lên, Phụng Cơ nhìn tên anh hiển thị trên màn hình không khỏi reo một tiếng bất giác ném điện thoại ra phía xa. Chuông reo một lúc rồi tắt, đương lúc thờ phào nhẹ nhõm thì lại reo thêm lần nữa, lần nữa lại lần nữa. Phụng Cơ thờ dài, với cái tính cứng đầu của anh ẽ là có thể kiên nhẫn gọi tới sáng ngày mai nếu cô tiếp tục không nghe máy. Phụng Cơ gơ tay cầm lấy điện thoại, thôi kệ, bản thiếu chủ mưa tanh gió máu nào chưa trải qua, chỉ là một trận xuân tình thôi, không lẽ lại trốn tránh.

Đối diện thì đối diện!

Phụng Cơ dồn hết dũng khí xuống bàn tay nhấn mạnh một cái rồi đưa lên tai nghe, cô làm giọng nói như mới vừa ngủ vậy vờ hỏi: “Ai đó...”

Quả nhiên Trịnh Vũ Thần bên kia liền cười nhẹ y như là đoán được cô sẽ có biểu hiện này, khiến Phụng Cơ cảm thấy chột dạ. Giọng anh truyền đến tựa như làn gió xuân mát rượi mang theo hương rượu được ủ lâu năm, thông qua điện thoại lại càng quyến rũ hơn: “Còn ngủ sao?”

Phụng Cơ có chút thần thò, sao bấy lâu nay cô lại không nhận ra rằng giọng nói của đàn ông lại có lúc quyến rũ chết người như vậy? Không lẽ sự nhận thức này của cô cũng nhờ tác dụng của trận phong tình đêm qua? Phụng Cơ tùy tiện ừ một tiếng, suy nghĩ trong đầu khiến mặt cô đỏ ửng lên, trời ạ từ bao giờ cô lại suy nghĩ xấu xa như vậy?

“Vẫn mệt à?”- Giọng nói anh mang theo vài phần mờ ám, cô có thể nhìn thấy nụ cười gian tà của Trịnh Vũ Thần.

Phụng Cơ không dễ bị trêu chọc như vậy: “Nếu không có gì tôi cúp máy.”

Tuy miệng nói cúp máy nhưng Phụng Cơ vẫn kiên nhẫn chờ câu trả lời của anh, chỉ nghe Trịnh Vũ Thần thờ dài một tiếng, thật lâu sau đó mới nói: “Cơ Cơ, em rất quan trọng đối với anh.”

Phụng Cơ im lặng, không khỏi cảm động đợi anh nói tiếp.

“Vì vậy...”- Trịnh Vũ Thần thật sự tiếp tục nói, giọng nói khi này vẫn rất nghiêm túc giờ lại pha vào chút đùa giỡn: “Nhớ thoa thuốc, anh không muốn em bị đau rồi sinh ra ám ảnh tâm lý.”

“Anh vô sỉ vừa thôi.”- Da mặt anh dày thật đấy, nhưng mặt cô sắp thành cái chảo dầu rồi.

Trịnh Vũ Thần nghe được âm thanh tức giận của cô liền bật cười thật thoải mái: “Được, được không trêu em nữa.”

Phụng Cơ hừ một tiếng: “Anh ở đâu?”

Trịnh Vũ Thần nói: “Hôm nay là đám cưới của Trịnh Vũ Khang em không biết sao?”

Phụng Cơ chau mày, nghe giọng điệu này cô đoán Trịnh Vũ Thần muốn làm gì đó: “Anh định làm gì à?”

Trịnh Vũ Thần im lặng dường như không muốn trả lời cô, nhưng một lúc sau giọng nói lại trở nên tàn nhẫn vang lên: “Khiến đám người đó trả giá.”

...

Tại một khách sạn có tiếng sang trọng nhất thành phố. Ở lối vào liên tục xuất hiện bóng dáng của nam thanh nữ tú, mỉm cười rạng rỡ. Bên cạnh đáng siêu xe là cả chục vệ sĩ nghiêm nghị đứng một bên, trong không khí liên tục vang lên âm thanh chúc mừng.

Trương Sa và Trịnh Phần cũng bận tiếp những quan khách đến chào hỏi.

“Trịnh phu nhân, chúc mừng, chúc mừng, cuối cùng thì con trai cũng chịu lấy vợ rồi.”- Một quý bà ăn mặc lịch sự bước tới hồ hởi cười nói.

Trịnh Phần cũng mỉm cười nói vài lời khách sáo.

Lần này chuyện kết hôn của Trịnh Vũ Khang vốn dĩ được dàn xếp khá yên ắng, số phóng viên định sẵn cũng chỉ có một hai người mà thôi. Thế nhưng

thật kì lạ, hiện giờ ở bên ngoài khách sạn đã có tận mấy chục phóng viên đứng đợi, Trịnh Phần chần chừ một lúc rồi quay sang Lôi bảo hấn ra giải tán đám phóng viên đó, Lôi gật đầu làm theo.

“Các vị, hôm nay là hôn lễ của Trịnh đại thiếu gia và Trương tiểu thư. Họ đúng là trai tài gái sắc, xứng lứa vừa đôi có đúng không?”- Vị MC mặt mày có chút hài hước đứng trên bục nói.

Bên dưới mọi người đều gật đầu tán đồng phụ họa: “Đúng.”

Trịnh Vũ Khang đứng ở hàng đầu khiêm tốn nở nụ cười, tỏ vẻ rất hạnh phúc.

“Vậy chúng ta trong lúc chờ đợi nàng công chúa xinh đẹp nhất hôm nay xuất hiện, chúng ta cùng xem một đoạn clip ngọt ngào của họ được không?”

Quan khách lại gật đầu dùng thái độ tốt nhất để phối hợp với MC. Trịnh Phần và Trương Sa đứng một bên cũng vui vẻ mỉm cười vỗ tay. Ánh đèn lung linh trong đại điện tắt đi, màn hình máy chiếu được hạ xuống, đại khái là trình chiếu những cột mốc tình cảm của cô dâu chú rể.

“Họ thật hạnh phúc, ngọt ngào quá đi.”- Một số thiếu nữ không nhịn được còn cảm thán, hai tròng mắt đầy sự ngưỡng mộ.

Nhưng tại giây sau đó màn hình đột nhiên tối đen, truyền đến tín hiệu ngắt kết nối khiến tất cả mọi người đều khó hiểu. Chưa đầy năm giây trên màn hình đã chuyển sang một đoạn xuân tình của hai người đàn ông, hơn nữa còn là bốn góc độ khác nhau.

“Khang, a... sâu vào... a...”

“Tiểu Khiết... em thật dâm dăng...”

“Anh sắp kết hôn với con bánh bèo kia rồi còn đến đây tìm em làm gì?”

“Cô ta làm sao bằng em? Cô ta không nhiệt tình như em, lúc trên giường cũng không dâm dăng bằng em?”

Âm thanh thật sự khiến ai cũng thấy xấu hổ thay cho cặp đoạn tụ trong clip kia, bọn họ lại hiểu kì. Người trong clip chẳng phải là chú rể hôm nay sao? Nghĩ ra chuyện này mọi ánh mắt đều đổ dồn về Trịnh Vũ Khang đang bất động phía xa.

Trịnh Vũ Khang hét lớn về phía người phụ trách điều chỉnh bảo hộ mau tắt cái màn kích tình trên màn hình đi, nhưng đám nhân viên kia lại cho biết máy tính họ bị xâm nhập, rõ ràng là bị hack.

Ở bên ngoài khách sạn, một chiếc Audi màu đen lạng lẹ dừng ven đường, Trịnh Vũ Thần nhếch môi quan sát tình hình bên trong rồi rút USB trong ổ cắm ra sau đó đóng laptop lại rồi bước xuống xe.

“Cái trò gì vậy? Tên Trịnh Vũ Khang này về ngoài cũng không tệ, thế mà là là loại người như vậy. Yêu đàn ông thì thôi đi, đã vậy còn nói xấu vợ của mình như vậy.”

“Thật là cận bã.”

“Không, so với cận bã cũng không bằng.”

“Im hết cho tôi.”- Trịnh Vũ Khang tức giận hét lớn về phía đám đông phía xa.

Đèn trong hội trường được bật sáng, màn hình trình chiếu chính về chế độ pause hình ảnh của Trịnh Vũ Khang và Mộc Khiết đang trần truồng quần quít nhau. Tiếng xì xào bàn luận chỉ trích đều có đủ, đột nhiên bên ngoài cổng có một âm thanh đàn ông truyền vào: “Anh trai của em, anh có thích món quà của em tặng không?”

Trịnh Vũ Thần bước vào, phóng viên bên ngoài đã bị Lôi đuổi đi khi nãy cũng ủa vào đứng phía sau Trịnh Vũ Thần. Trịnh Vũ Khang vốn đang quần bách không biết cách giải quyết ra sao, thấy Trịnh Vũ Thần bước vào liền hỏa khí dồn lên não, tức đến mức run người chỉ tay về phía anh: “Là mày... thằng khốn... không được chụp... các người ai dám chụp tôi liền kiện kẻ đó...”

Trịnh Vũ Thần quay qua hô lớn với phóng viên phía sau: “Cứ chụp cho tôi.”- Rồi quay qua Trịnh Vũ Khang, nở một nụ cười lạnh lẽo: “Anh trai, vốn dĩ em định là chỉ đơn thuần tặng anh một món lễ vật nho nhỏ, nào ngờ được sắp đến ngày cưới anh lại đắc tội lớn với em. Vậy nên mong anh thứ lỗi, lễ vật lần này của em thật sự anh nhận không nổi.”

“Mày bớt giả nhân giả nghĩa đi thằng khốn, ai anh em với mày.”- Trịnh Vũ Khang bị những ánh mắt kì thị xung quanh chọc giận, giờ phút này hấn thật sự muốn giết người.

Trịnh Vũ Thần như cười như không: “Anh trai nói đúng, bắt quá...”- Ngay tại giây sau đó, sắc mặt anh liền biến đổi, ánh mắt trở nên lạnh lẽo thấu da thịt, tựa như anh cùng với cái người vừa lễ phép mỉm cười khi nãy là hai người khác nhau: “Mày cũng không đủ phúc đức để nghe tiếng anh này nữa đâu.”

Trịnh Vũ Thần vừa nói vừa bước lên vài bước, anh vận bộ vest trắng lịch lãm, chiếc quần dài tinh tế bao phủ đôi chân thẳng tắp khiến dáng người cao gầy của Trịnh Vũ Thần càng thêm phần mạnh mẽ cùng phong độ. Trịnh Vũ Khang đứng bên cạnh thật phù hợp làm một thái giám của bạch mã hoàng tử.

“Mày muốn làm gì?”- Trịnh Vũ Khang cảnh giác nhìn Trịnh Vũ Thần. Từ nhỏ tới lớn đây là lần đầu tiên hấn thấy sắc mặt anh trở nên đáng sợ như vậy,

hoàn toàn không còn vẻ trào phúng khiến hấn tức điên lên mà thay vào đó lại là một loại lạnh lẽo đến mức có thể đóng băng mọi thứ.

Trịnh Vũ Thần lấy từ trong áo vest ra một tập giấy, đang lúc chuẩn bị giờ lên thì Trịnh Vũ Thần nãy giờ bất động phía xa cũng bước lên vội ngăn lại: “Vũ Thần, con muốn làm gì?”

Trịnh Vũ Thần mặc kệ ý ngăn cản của bà, anh quay lại đối mặt với phóng viên phía sau, nói lớn: “Các vị, đây là bằng chứng ghi rõ thời gian Trịnh Vũ Khang đảm nhiệm vị trí điều hành Trịnh Thị đã làm ra nhiều chuyện thương thiên hại lý. Vị chủ tịch này đây ngang nhiên dùng nguồn vốn lưu động do các nguyên lão cổ đông cung cấp ăn chơi tiêu xài, đã vậy gần đây còn cưỡng chế chiếm đoạt đất đai của một số hộ dân sinh sống ở vùng ngoại ô, khiến cho người dân vô cùng phẫn nộ muốn khởi kiện nhưng lại bị một thế lực anh chị đến đánh đập đe dọa, kết quả là họ phải chịu tù nhục mất đất mà không dám hó hé nửa lời.”- Trịnh Vũ Thần dứt lời, bên ngoài liền tiến vào năm người đàn ông vận vest đen, họ phát cho phóng viên mà mỗi người có một người một tập tài liệu giống hệt với cái Trịnh Vũ Thần đang cầm.

Mọi người nhanh chóng lật ra xem sau đó không khỏi kinh ngạc cùng bức xúc. Sắc mặt Trịnh Phần kinh ngạc đến khó tin nhìn Trịnh Vũ Khang, còn hấn đã sớm mặt không còn một chút máu. Phóng viên liền nháo nhào đặt câu hỏi, Trịnh Vũ Khang muốn bảo họ im nhưng lại không thể nói ra lời, cuối cùng chỉ có uất hận bước lên nắm lấy cổ áo Trịnh Vũ Thần giờ nắm đầm lên định giáng xuống.

“Trịnh Vũ Khang, anh dừng tay cho tôi.”- Trong lúc ồn ào liền vang lên một âm thanh nức nở, vừa lúc ngăn chặn một đám của Trịnh Vũ Khang. Hàng phóng viên tản ra hai bên chừa đường cho Trương Ánh Quyên, cô mặc chiếc váy cưới màu trắng, bó hoa vẫn còn cầm trên tay, nước mắt đã sớm ướt đầm cả gương mặt khiến phấn son lem luốc, trông cũng không dễ coi.

Trịnh Vũ Khang nói lỏng tay, Trịnh Vũ Thần liền hất mạnh cánh tay của hấn ra, anh phui xơ một cái lên áo của mình rồi lui sang một bên ngồi xuống bàn tiệc, rót một chút rượu thông thả uống rồi ngồi xem kịch vui. (T: Lão đại bá khí vừa thôi.)

Trịnh Vũ Khang dờ dãn nhìn Trương Ánh Quyên: “Tiểu Quyên anh...”

“Đừng gọi tên tôi, chỉ làm tôi thấy kinh tởm.”- Trương Ánh Quyên khóc đến thương tâm, đôi mắt bị ai nhìn hấn, giọng cô run lên: “Bao nhiêu năm nay, tôi chấp nhận hi sinh tất cả vì anh. Chịu sự sỉ nhục của mọi người, chấp nhận hôn ước với người mình không yêu, từ một cô chủ của Trương gia vô cùng cao quý lại hạ mình xuống chỉ muốn làm người phụ nữ đảm đang đứng phía sau lưng anh. Trịnh Vũ Khang anh nhìn đi, mười ngón tay này của tôi có ngón nào là không từng bị dao thái thịt cắt qua... tôi yêu anh như vậy, chung thủy với anh như vậy... rốt cuộc... rốt cuộc anh đã làm gì?”

Trịnh Vũ Khang im lặng không thể nói gì, chỉ sợ mình càng nói lại càng sai. Trương Ánh Quyên vẫn không ngừng khóc, Trương Sa vốn dĩ thương con gái, thấy nữ nhi khóc ông lại đau lòng bước lên đứng bên cạnh Trương Ánh Quyên nhìn Trịnh Phần và Trịnh Vũ Khang: “Tôi thấy... cái hôn lễ này cũng chẳng cần tiếp tục nữa đi.”

Ban đầu Trương gia và Trịnh gia có hôn ước cũng chỉ là muốn lợi dụng lẫn nhau, xem tình hình này thì người thông minh và già dặn sự đời như Trương Sa cũng hiểu được, Trịnh Thị lần này đã chính thức sụp đổ, không còn giá trị để lợi dụng nữa. Vậy hôn lễ này còn tiếp tục làm gì? Đó là một chuyện, chuyện khác quan trọng hơn, con gái ông cũng như trứng húng như hoa lại bị một tên nhãi sĩ nhục, đã phản bội thì thôi đi đằng này lại gian díu với một tên đàn ông khác, vậy chẳng khác gì đã đập một gậy vào đầu con gái ông?

Về vấn đề này Trương Sa cực kỳ tức giận.

Đây là vấn đề bên phía của Trương gia, nhưng đối với tình thế của Trịnh Thị bây giờ thì mối quan hệ với Trương gia sẽ là cái cọc cứu mạng duy nhất, Trịnh Phần và Trịnh Vũ Khang đâu thể để vụt mất cái cơ hội cuối cùng này?

Trịnh Vũ Khang nói:

“Sao có thể, cho dù... cho dù... bây giờ có không tiến hành hôn lễ đi nữa... thì... thì... con và tiểu Quyên cũng đã là vợ chồng trên danh nghĩa, sao có thể nói hủy hôn là hủy hôn.”

Trương Ánh Quyên đứng một bên nước mắt giàn dụa, sự kì vọng vào lời giải thích cuối cùng của Trịnh Vũ Khang trong cô cũng biến mất, tuyệt vọng nói: “Quả nhiên cho đến giờ anh vẫn là vì lợi ích mới lấy em.”

“Tiểu Quyên... em nghe anh nói.”

Bốp - Trịnh Vũ Khang vẫn còn đang muốn nói thêm thì Trịnh Phần đã bước lên kéo mạnh tay hấn lại rồi tức giận tát mạnh vào mặt hấn một bạt tai.

Trịnh Vũ Thần ngồi một bên lạnh lùng xem kịch, thấy một màn này cũng chỉ liếc nhẹ một cái sau đó nâng ly rượu lên uống thêm một chút.

“Mẹ dạy con như thế nào, ban đầu là ai nói yêu tiểu Quyên muốn cùng nó kết hôn, là ai bắt chấp tất cả ở bên nó? Con xem con khiến sự việc ngày hôm nay thành ra như vậy, con thật khiến mẹ thất vọng.”- Trịnh Vũ Khang cúi đầu không lên tiếng, Trịnh Phần lại càng thêm tức giận tiếp tục tát cho bên mặt còn lại của hấn thêm một bạt tai.

Trịnh Vũ Thần nhếch môi, trong ánh mắt đầy vẻ xem thường.

“Con và cái tên đàn ông kia bắt đầu từ khi nào?”- Trịnh Phần cố kiềm chế cơn thịnh nộ trong lòng.

Trịnh Vũ Khang lên tiếng: “Được một thời gian ngắn...”- Sau đó hấn quay sang Trương Ánh Quyên, bước lên nắm lấy tay cô van xin: “Tiểu Quyên, tiểu Quyên... anh xin lỗi, là do anh nhất thời hồ đồ mới sa vào cám dỗ, anh xin lỗi... thật ra trong lòng anh cũng chỉ có em mà thôi... tiểu Quyên, chúng ta bên

nhau lâu như vậy chẳng lẽ một chút lỗi lầm này của anh em lại không thể bỏ qua sao?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, cắt ngang vờ kịch người giả tạo, anh vang xin, cô đau lòng này: “Mặt của mày cũng dày thật đấy, đến lúc này còn cầu xin tha thứ.”- Trịnh Vũ Thần cười khẩy một tiếng: “Cái hôn nhân trên danh nghĩa bắt quá cũng chỉ là một tờ giấy, Ánh Quyên nếu cô muốn ly hôn cũng không phải là chuyện khó, đối với tôi chỉ cần một tiếng nói là xong”

Trịnh Vũ Khang quay sang sừng sốt nhìn anh: “Mày không có cái quyền hạn đó... mày lừa con nít à.”

“Mày không biết sao? Tội phạm giết người thì làm gì có quyền hạn nữa? À, phải nói là trong trường hợp này thì Ánh Quyên hoàn toàn có quyền đơn phương ly hôn, còn mày, mày không có quyền ngăn cản.”- Trịnh Vũ Thần chéo chân, một tay xoay ly rượu trong tay, dùng ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thẳng vào tâm can người khác nhìn Trịnh Vũ Khang, giọng nói nhẹ nhàng lại có lực sát thương cực cao.

“Mày nói cái gì? Ai là tội phạm giết người?”- Trịnh Vũ Khang khó hiểu nói to, lúc này bên ngoài Đặng Thiên Phúc dẫn theo cả chục người cảnh sát bước vào bao vây xung quanh Trịnh Vũ Khang, tất cả đều giờ súng hướng về phía hắn. Đặng Thiên Phúc bước lên, nghiêm nghị nói: “Anh Trịnh Vũ Khang, hiện chúng tôi có đủ bằng chứng nghi ngờ anh có liên quan tới vụ giải bom trên chuyến xe lửa số bảy ở vùng ngoại ô khiến hơn ba trăm người thiệt mạng, chúng tôi yêu cầu anh theo chúng tôi về sở cảnh sát tiếp nhận thẩm vấn.”

Tiếng ồn ào huyên náo ngày càng lớn.

Tiếng còi xe cảnh sát vang rền cả một khu.

Ngày hôm đó lúc nhớ lại cảnh tượng cả trăm cảnh sát bao vây khách sạn mọi người không khỏi hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Phải Nhớ Kỹ

Buổi tối lúc đang ngồi trong phòng khách, vừa nghe thấy tiếng xe bên ngoài Phụng Cơ đã căng thẳng đứng lên chạy ra đón anh. Trịnh Vũ Thần vừa vào liền tìm kiếm xung quanh một lượt, thấy bóng dáng cô chạy ra mới yên tâm mỉm cười đến sofa ngồi xuống.

“Tôi có xem ti vi...hôm nay anh thật sự trở mặt với Trịnh thị rồi sao?”

Theo cô được biết thì tính cách Trịnh Vũ Thần rất ít khi tức giận, cũng không mấy khi dồn người khác vào đường cùng như vậy, lần này thủ đoạn anh ngoan tuyệt như vậy quả là lần đầu tiên cô nhìn thấy. Lúc xem trên ti vi, cô nhận ra được tất cả mọi việc bao gồm cả cảnh sát đến thật đúng lúc như vậy đều do Trịnh Vũ Thần sắp đặt mà ra, số tài liệu phi pháp của Trịnh Thị cùng với đoạn clip rò rỉ của Trịnh Vũ Khang đều do người mà Trịnh Vũ Thần gài vào Trịnh Thị lấy được.

Vương quân gia đem tách trà để lên bàn rồi lui ra sau vài bước, Trịnh Vũ Thần ngoắt tay về phía cô một cái:

“Qua đây.”

Phụng Cơ hơi chần chừ rồi cũng chậm rãi bước qua ngồi xuống cạnh anh, Trịnh Vũ Thần dang tay ôm lấy cô, một môi tựa đầu vào vai cô, hít sâu hương thơm trên người cô, giọng nói uể oải vang lên bên tai: “Hôm nay ở nhà em làm gì?”

Phụng Cơ nghe câu hỏi của anh, không hiểu sao cảm thấy hai chữ “ở nhà” này thật sự rất dễ nghe.

“Không làm gì cả, đi ra đi vào, cũng không dám lén ra ngoài.”

Trịnh Vũ Thần chật chịt lưỡi hai cái rồi nói: “Sao anh cảm thấy trong giọng nói của em có mùi thuốc súng nhỉ? Dối à?”

“Đúng vậy, tôi cảm thấy tôi không giống bạn gái anh mà là giống tù nhân của anh hơn.”- Phụng Cơ cũng không thêm hỏi những câu giả vờ ngây thơ như ‘tại sao tôi phải dối’ đó không phải tính cách của cô. Cả ngày hôm nay muốn ra ngoài cũng không được, lại gọi điện dặn dò Evan làm một chút việc ai ngờ cậu ta luôn miệng hỏi thúc cô mau nói nhanh cậu ta đang bận việc, Phụng Cơ thật cảm thấy rất tủi thân, bây giờ cậu ta xem cô không ra gì nữa rồi.

Trịnh Vũ Thần phì cười, anh thở ra một hơi, mở mắt nhìn gương mặt hơi nghiêng của cô một lúc rồi nói: “Em muốn giống bạn gái hay giống tù nhân?”

“Tôi đương nhiên là muốn giống bạn gái rồi.”- Phụng Cơ nhanh chóng đáp, có ai lại muốn làm tù nhân của người khác bao giờ chứ? Nhưng...lâu lâu cô lại ngây thơ hết chỗ mà không nhận ra được cái bẫy chà bá đang được Trịnh Vũ Thần bày ra. Chính vì không nhận ra nên mới dễ dàng nhảy vào bẫy...

Trịnh Vũ Thần nghe vậy liền nở nụ cười gian tà vì đạt được mục đích, không nói một lời đứng lên bế cô đi về phòng trong con mắt kinh ngạc của biết bao nhiêu người xung quanh.

“Anh làm cái gì vậy Vy Thần, em không đùa đâu.”- Phụng Cơ nghe thấy tiếng đóng cửa mới hậu tri hậu giác mà nhận ra cái ý định cảm thú của Trịnh Vy Thần, lúc cô có thể vùng vẫy thì đã bị anh đặt lên giường mà đè dưới thân.

“Anh cũng đâu có đùa.”- Trịnh Vy Thần nói rồi nhếch mép, nâng cằm cô lên hôn cuồng nhiệt.

Ừm... kỹ thuật hôn của anh rất khá, rất nhanh đã có thể cạy mở răng của cô, vờn đầu lưỡi vào tàn sát bờ môi thơm tho. Ban đầu vốn chỉ định trêu cô một chút, nhưng khi chạm vào đôi môi mềm mại của Phụng Cơ anh lại càng muốn một chút lại thêm một chút nữa, cuối cùng đem mấy cái một chút đó quăng qua một bên, khát vọng trong lòng dâng lên, nụ hôn càng lúc càng mạnh mẽ.

Môi anh từ từ di chuyển xuống vành tai mẫn cảm của cô liếm mát, Phụng Cơ không chịu được liền run lên một cái, hai tay toan đẩy anh ra nhưng cuối cùng lại thành chống lên vòm ngực rắn chắc của anh. Trịnh Vy Thần mát nhẹ vùng da mềm mại ở cô, in lên đó một ấn kí màu đỏ, anh lại lần nữa cúi xuống, kịch liệt mà chiếm giữ môi cô.

Vy Thần anh làm cái...- Phụng Cơ cảm thấy như đôi môi trên mặt bây giờ không phải của mình nữa, bị anh dày xéo đến tê rần lên.

Trịnh Vy Thần cười, biểu hiện trên mặt lại vô cùng thoải mái: “Làm bạn gái của anh sẽ được anh ưu đãi, còn làm tù nhân thì sẽ bị bạc đãi, em muốn thế nào?”

Một mặt hỏi, mặt khác bàn tay to đã thuần thục cởi chiếc áo sơ mi của cô ném qua một bên, Trịnh Vy Thần càng không kiên nhẫn trực tiếp gỡ khoen áo lót ra, để lộ hai bầu ngực căng tròn mê người. Một tay khác của anh như rắn mà len lỏi vào quần đặt giữa hai đùi cô, đồng thời phủ lên nơi tư mật nhạy cảm mà trêu ghẹo.

“A... Vy Thần...”- Phụng Cơ kêu lên lại phát hiện cái âm thanh này quá mức xấu hổ thế là cô lại cắn môi ngăn bản thân không nhận được lại bật ra âm thanh đó.

Dường như nhận ra suy nghĩ của cô, bàn tay bên dưới của anh đột ngột mạnh mẽ xấp nhập vào bên trong cô, Phụng Cơ lại quên mất phòng bị mà kêu lên.

Hơi thở của anh ngày càng trở nên nặng nề, bàn tay to dùng sức sờ soạng khiến trái tim trong lồng ngực Phụng Cơ ngày càng đập nhanh. Trịnh Vy Thần hôn một đường từ cổ xuống ngực cô, há miệng ngậm lấy một đỉnh hồng tùy tiện liếm mát, tay còn lại cũng thuần thục vuốt ve đỉnh hồng còn lại.

Giờ phút này Phụng Cơ vừa muốn đẩy anh ra lại vừa muốn tiếp tục đắm chìm, cô không phải bài xích anh mà chỉ là cảm giác đau đớn hôm qua cô vẫn còn ghi nhớ, cảm giác đó... cô sợ hôm nay cũng sẽ đau như vậy. Dưới sự trêu ghẹo thuần thục của anh, cô dần đánh mất lý trí, cam nguyện trầm luân.

Trịnh Vy Thần tựa như đã thỏa mãn khát tham lam hôn qua từng tấc da mềm mại trên người cô, cơ thể của cô, mùi vị của cô đúng là mê người hơn anh tưởng. Lúc đôi môi nóng bỏng di chuyển xuống cái đùi thon thả của Phụng Cơ, Trịnh Vy Thần lại dừng lại một chút, cô nhìn thấy anh đang chăm chú quan sát vết sẹo trên chân cô.

Vết sẹo này Phụng Cơ vẫn còn nhớ, đây chính là lúc cô giết Trương Ánh Quyên không thành còn bị người của Trịnh Vy Thần bắn cho một phát trúng chân đến bây giờ vẫn còn để lại vết sẹo không lành. Thật ra cũng không sao cả, cô thật không hiểu tại sao nét mặt của anh lại sa sầm xuống như vậy, đang định nói anh không cần cảm thấy có lỗi thì Trịnh Vy Thần lên tiếng, âm thanh khàn khàn quấy nhiễu mang theo sự đau lòng.

“Anh xin lỗi.”

Vừa dứt lời anh lại cúi đầu hôn lên vết sẹo ấy...

Vốn dĩ vết sẹo đó đã không còn đau nữa nhưng lúc anh hôn vào cô lại cảm thấy nhói nhói trong lòng là tại sao? Chẳng lẽ... chẳng lẽ sự đau lòng của anh cô cũng cảm nhận được chăng?

Trịnh Vy Thần hôn từ đùi xuống mắt cá chân rồi lại từ dưới di chuyển lên trên giống như muốn khất ghi mỗi một mảnh da thịt trên người cô vào tâm trí. Đồng thời bàn tay anh linh hoạt cởi bỏ chiếc quần thể thao màu xám dài cùng chiếc quần lót cô đang mặc khiến cho nơi tư mật không chút thiếu sót lộ ra trước mắt anh. Trịnh Vy Thần liền trực tiếp hôn lên nơi đó, mát lấy da thịt nhạy cảm kia

“A... Vy Thần... anh... xấu xa.”- Nụ hôn này khiến cô chấn động, cả người như có một luồng điện tê rần. Sao... sao anh có thể hôn nơi đó của cô? Phụng Cơ vừa cảm thấy sáng khoái lại vừa muôn phần xấu hổ, làn da cả cơ thể ửng đỏ vì xấu hổ. Mà Trịnh Vy Thần lại không hề kiêng kị, tiếng kêu này của cô dường như là một ngòi lửa châm vào quả bom khiến anh càng điên cuồng đưa lưỡi vào bên trong mát lấy dòng nước ngọt ngào chảy ra từ cô. (T: Mất máu cấp độ XX)

Ánh mắt Trịnh Vy Thần đen thẫm nhuộm màu dục vọng, cất giọng đầy nuông chiều: “Anh xấu như vậy, em không muốn yêu, cũng không được.”

Cảm nhận được hơi thở ngày càng gấp gáp của Phụng Cơ, Trịnh Vy Thần tuy đã sắp chịu không nổi nhưng vẫn không nhận được sinh ra suy nghĩ xấu xa, muốn trêu ghẹo tiểu yêu tinh này một chút. Bàn tay anh tựa như trêu đùa lại mang theo chút xấu xa trêu ghẹo hoa tâm của cô, anh nằm nghiêng một bên chống tay quan sát vẻ mặt mê người của cô.

“Sao nào, em muốn sao?”- Gương mặt điển trai đầy vẻ phong tình nhìn cô.

Phụng Cơ cắn răng không nói, nếu nói muốn thì quá xấu hổ rồi. Nhưng thật sự là cô đang muốn... Trịnh Vy Thần làm như vậy rõ ràng là muốn trêu chọc cô.

“Không muốn?”- Trịnh Vũ Thần lại hỏi, âm thanh ngày càng trở nên mê hồn: “Hôm nay em không thừa nhận muốn anh, anh sẽ cứ như vậy không tiếp tục.”

Phụng Cơ nghiêng răng, cái cảm giác như có người đem đồ ăn ra trước mặt kích thích mình sau đó lại bắt mình thừa nhận là mình muốn ăn cái món đó mới được ăn, cảm giác thật sự rất không tốt. Cô hiểu tính của anh, Trịnh Vũ Thần nói cứng đầu có cứng đầu, nói cố chấp cũng có cố chấp, cô tin rằng nếu bây giờ cô còn cứng miệng e là anh thật sự sẽ trêu ghẹo cơ thể cô cho đến khi cô điên lên thì thôi.

Trịnh Vũ Thần căn bản không đủ kiên nhẫn, thấy vẻ chán chường của Phụng Cơ thì ngón tay lại gia tăng lực đâm mạnh vào nơi tư mật khiến một dòng nước âm bị kích thích chảy ra.

“A...đừng...a...”- Phụng Cơ vốn đã giống như người đang đứng cạnh bờ vực thẳm, chỉ chịu một chút kích thích đã không thể chịu nổi, mắt mặt thì sao, chỉ cần không khó chịu như bây giờ là được: “Em muốn...a...”

“Muốn cái gì, hử?”- Trịnh Vũ Thần ra vào ngón tay càng mạnh hơn, xấu xa hỏi lại.

Cả gương mặt cô đỏ như trái cà chua, xấu hổ đáp: “Muốn anh...a...”

Vừa nghe được câu thừa nhận của Phụng Cơ anh liền rút ngón tay đang làm vậy kia ra khỏi cơ thể cô, Trịnh Vũ Thần nhanh chóng rút quần áo trên người xuống, Vật nam tính kia thoát ly khỏi chiếc quần lót liền ngẩng cao đầu trưởng lên khiến anh thật khó chịu.

Phụng Cơ nhìn thấy không khỏi hét lên một tiếng, của anh lớn như vậy hèn gì tới qua khiến cô đau đến sống dở chết dở. Trịnh Vũ Thần thấy cô sợ hãi liền bật cười gian tà lần nữa áp cơ thể cường tráng xuống, môi bạc phủ lên môi cô điên cuồng hôn, kịch liệt liếm mát. Anh không cho cô thêm thời gian thích ứng, cứ như vậy đâm thẳng vào, eo lưng mang thật mạnh mẽ thương thức sự ấm áp của cô.

Phụng Cơ không khỏi kêu lên một tiếng, cứ tưởng sẽ rất đau nhưng lần này lại khoái cảm nhiều hơn là đau đớn. Cả cơ thể của cô không ngừng run rẩy, Trịnh Vũ Thần lại như đã thú bị bỏ đói mỗi một lần đi vào đều chạm vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, bàn tay thô ráp vươn tới xoa nắn bầu ngực đầy đặn của cô.

“Cơ Cơ, anh yêu em, rất yêu em, điều này em phải nhớ kỹ.”- Về mặt Trịnh Vũ Thần mang theo tình ý dạt dào nhìn cô

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Kết Thúc Tuổi Thơ

Ngày mai sẽ thế nào, tương lai sẽ ra sao tất cả có lẽ cũng không quan trọng nữa. Chỉ cần khoảnh khắc này thật sự yêu nhau, thì cả đời có lẽ cũng sẽ không quên được nhau.

Trịnh Vũ Thần ôm cô vào lòng, Phụng Cơ mệt mỏi để tùy ý anh sắp xếp, cô tựa đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của anh, giờ phút này cô cảm thấy thực ấm áp.

Trịnh Vũ Thần xoa nhẹ lưng cô một lúc rồi cúi đầu nhìn cô: Sao không ngủ?

Phụng Cơ mím môi đáp: Rõ ràng rất buồn ngủ nhưng lại không ngủ được.

Cô nghe tiếng cười của anh vang lên, Phụng Cơ ngẩng đầu nhìn anh lại bắt gặp vẻ mặt tà mị của Trịnh Vũ Thần đang áp sát: Muốn nữa à?

Lời nói mờ ám khiến hai tai cô đỏ lên, bối rối cúi mặt rồi nhắm mắt giả vờ ngủ. Trịnh Vũ Thần thu hết bộ dáng thẹn thùng này của cô vào mắt, anh cười thực sáng khoái một tràng. Rồi sau đó im lặng một lúc rồi hơi nhìn cô, gọi nhỏ.

Phụng Cơ đáp một tiếng, vẫn nhắm mắt.

Trịnh Vũ Thần lại im lặng một lúc rất lâu, đến khi cô nghĩ rằng anh ngủ rồi thì giọng anh lại vang lên bên tai: Từ nhỏ tới lớn, Nguyễn Long Tuyết đối xử với em như thế nào?

Phụng Cơ mở mắt ra nhìn anh, từ lúc quen biết tới giờ cô vẫn chưa từng nghe anh hỏi về vấn đề tổ chức hay chủ thượng. Cô còn nghĩ anh biết được có những chuyện cô không thể nói nên tránh làm cô khó xử, hoặc giả là anh vốn không quan tâm đến. Nhưng hôm nay Trịnh Vũ Thần lại hỏi Nguyễn Long Tuyết đối xử với cô thế nào, thái độ này cũng thật là lạ.

Phụng Cơ suy nghĩ một lúc rồi trả lời: Cũng không có gì...

Kì thật từ nhỏ tới lớn Nguyễn Long Tuyết chưa bao giờ dùng thái độ của một người mẹ để đối đãi với cô. Bà luôn như vậy, một người mẹ khác biệt so

với mọi người. Nếu nói bà đối với cô không tốt Phụng Cơ lại cảm thấy cũng không đến nỗi không tốt, nếu nói bà đối với cô tốt Phụng Cơ lại thấy không hẳn là tốt.

Trịnh Vũ Thần lại không hài lòng với câu trả lời này của cô, anh hỏi lại: Thế nào là 'cũng không có gì'?

Phụng Cơ thở dài một tiếng, điều chỉnh tư thế lại cho thoải mái, cô nằm lên cánh tay Trịnh Vũ Thần, anh dịu dàng vuốt tóc cô, cảnh tượng này quá đổi ngọt ngào.

Năm đầu tiên em tham gia đặc huấn là lúc em mười tuổi, chủ thượng liền đuổi hết đám vú nuôi chăm sóc em đi. Bà ấy nói em phải tập chăm sóc bản thân mình trước, em vâng lời, xem như là bà ấy muốn tốt cho em. Đặc huấn rất cực khổ, có nhiều lúc không thể hoàn thành mục tiêu của bài học em liền bị đám giáo quan lôi ra đánh, em nhớ có lần họ đánh em tới mức em nằm tại giường không thể cử động, lúc đó Nguyễn Long Tuyết tới, anh có biết bà ấy đã làm gì không?

Bàn tay đang vuốt lọn tóc dài của Phụng Cơ khựng lại, một tia đau lòng không hề che dấu xuất hiện nơi đáy mắt. Cô gái trong lòng kể về những cực khổ mà mình phải chịu đựng khi chỉ là đứa con nít mười tuổi bằng một thái độ cực kì bình thản, cứ như là đang tán gẫu về một câu chuyện của người khác. Sự thản nhiên này của cô không hề khiến Trịnh Vũ Thần an tâm chút nào, ngược lại càng thêm đau lòng. Anh ôm chặt cô, giam cô lại trong vòm ngực rắn chắc của anh, trả lời: Với tính cách của Nguyễn Long Tuyết, chắc chắn bà ấy vừa đến đã xách em ngồi dậy rồi giảng một mớ đạo lý bắt em phải tự đứng trên đôi chân của mình, đại loại là vậy.

Trịnh Vũ Thần vốn chỉ nói theo cảm giác vậy dự tính của mình vậy mà vừa nghe xong Phụng Cơ kinh ngạc giương mắt nhìn anh hỏi: Sao anh biết được? Bà ấy thật sự đã làm như vậy.

Anh đoán thôi, sao đó thế nào?- Trịnh Vũ Thần qua loa trả lời.

Phụng Cơ mỉm cười, như là hồi tưởng lại khoảng thời gian đó: Sau đó... sau đó em đã học được cách đi trên đôi chân của mình, hiểu được câu nói trên thế giới này chỉ có mình mới giúp chính mình được. Học được cách sinh tồn, cách thấu hiểu người khác. Kì thật Nguyễn Long Tuyết đối xử với em cũng không đến nỗi nào, ít ra nếu không có sự lạnh nhạt của bà ta em cũng không sống được tới bây giờ, không còn nguyên vẹn mà đợi anh tới rước em đi đâu.

Trịnh Vũ Thần nheo mày giờ tay nâng cằm cô lên: Em... học được cách nói đùa rồi.

Phụng Cơ bật cười cợt mặt vào cơ ngực rắn chắc của anh, lại nghe Trịnh Vũ Thần nói: Tuổi thơ của em chắc hẳn rất cực khổ.- Dừng một chút anh lại hỏi: Cơ Cơ, nếu được làm lại một lần nữa em có chọn con đường này không? Ý anh là, em có chọn làm một sát thủ nữa không?

Phụng Cơ cẩn thận suy nghĩ câu hỏi này một lúc sau đó chắc nịch nói: Em thà là hiểu rõ quy tắc của trò chơi còn hơn là ngồi yên để bị trò chơi chơi ngược lại.

Vậy nên?

Em hài lòng với thân phận hiện tại này của mình.- Cô cảm thấy mình của bây giờ mới thật sự là mình đúng như bản thân mong muốn, trước đây chủ thượng từng nói với cô rằng một người phụ nữ không cần quá mạnh mẽ nhưng phải đủ can đảm và sự vô tình, nếu có một ngày cô bị tổn thương sâu đậm thì hai yếu tố này chính là điều kiện tiên quyết để bảo vệ bản thân. Lúc đó Phụng Cơ không hiểu được ý nghĩa của câu này là gì, cho tới khi Tư Đình rời khỏi cô lại còn cầu xin cô bảo vệ tốt người hấn yêu, lúc này Phụng Cơ mới ngộ ra câu nói của Nguyễn Long Tuyết. Một phen biến hóa cả nung nấu khiến cô nhận ra được, quá khứ có đau đớn cấp nấy không quan trọng, quan trọng là mình có vì cái quá khứ đau đớn đó mà thay đổi tích cực hơn được không.

Cô không thể nhìn thấy giờ phút này về mặt của Trịnh Vũ Thần cực kì phức tạp, anh thở dài một tiếng rồi bảo: “Ngủ đi.”

Cả hai yên lặng nằm cạnh nhau một chút, Phụng Cơ lắng nghe nhịp tim của anh, mãi vẫn không ngủ được cô lại không nịn được ngẩng đầu định ngắm lúc anh ngủ sẽ như thế nào, nào ngờ anh vẫn còn thức hơn nữa còn chăm chú ngắm nhìn cô.

Vào khoảnh khắc này chỉ yên lặng nhìn nhau là đủ, một ánh mắt thâm tình kia còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ. Nếu trong một giây mà bạn đã vì hành động của người đó cảm thấy rung động tận đáy lòng thì đó chính là yêu, cuối cùng thì cũng có người có thể khiến cô rung động rồi.

Trịnh Vũ Thần gõ nhẹ vào trán cô: “Sao còn chưa ngủ?”

Phụng Cơ mỉm cười lại vui mặt vào ngực anh, Trịnh Vũ Thần ôm chặt lấy cô nói: “Thật ra nếu Trịnh Vũ Khang không động đến em, hẳn cũng không phải trả giá như vậy.”

Phụng Cơ ngẩng người vài giây, anh đang giải thích với cô sao?

Trịnh Vũ Thần nói tiếp: “Bất quá Trịnh Phần cũng sẽ tìm Lôi ra để gánh tội thay cho Trịnh Vũ Khang, anh đoán chắc là ngày mai hẳn ta sẽ được thả ra. Anh cũng không quan tâm lắm, không có Trịnh Thị trong tay thì hẳn ta cũng chẳng làm được gì.”

“Không có Trịnh Thị?”- Phụng Cơ thắc mắc hỏi lại.

“Ngày mai anh sẽ triệu tập hội đồng nguyên lão của liên Mimala và Trịnh Thị đề xuất việc sáp nhập Trịnh Thị vào Mimala. Mấy lão già kia không khó đối phó, cho họ một ít lợi lộc thì mọi việc sẽ lại đâu vào đấy thôi.”

Phụng Cơ gật đầu vài cái, nói về mấy chuyện kinh doanh này cô lại không rõ ràng lắm, nhưng nghe cũng không đến nỗi không hiểu. Nhưng tài liệu mà Trịnh Vũ Thần có được để tố cáo Trịnh Vũ Khang đều là tư mật, cho dù là cô chắc cũng không thể lấy được, sao anh lại có được.

Trịnh Vũ Thần nhìn cô một cái rồi nói: “Có phải em vẫn đang thắc mắc vì sao người ngoài luồng như anh lại có thể có những tư liệu chứng minh Trịnh Vũ Khang làm chuyện phi pháp không? Tài mật của anh ở khắp nơi trong Trịnh Thị, em cho là thời gian anh đảm nhiệm vị trí chủ tịch rất nhàn rồi sao. Trịnh Vũ Khang thời gian qua luôn tìm khách ngăn cản sự phát triển của Mimala, nhưng lại quên mất không chặt đi gốc rễ của anh trong nội bộ Trịnh Thị. Tài liệu này là do Hồ Hải Nam chủ động đem đến cửa nộp cho anh.”

“Hồ Hải Nam? Cha của Hồ Như Thủy sao?”

“Em cũng biết à?”

Phụng Cơ gật đầu, sao lại có thể không biết. Cô nhớ cách đây rất lâu Nguyễn Long Tuyết có giao cho cô nhiệm vụ xâm nhập vào hệ thống của Hồ Thị rồi bôi đen đi một vài tư liệu tài chính quan trọng, kết quả là khiến Hồ Thị suýt nữa phá sản, nếu không thì làm sao Hồ Hải Nam cam nguyện lui về tuyến hai mà phục tùng Trịnh Thị chứ? Phụng Cơ thở dài, xem ra... cô đúng là gây nên nghiệp chướng quá nặng, hại Hồ Hải Nam đại lão gia kia giờ sa cơ đến nỗi phải hạ mình làm nội gián cho Trịnh Vũ Thần, cô đúng là tội lỗi đầy mình mà.

Trịnh Vũ Thần lại tò vò nghi ngại nhìn cô, rất lâu cũng không nói gì, Phụng Thấy lạ liền nhìn anh dò hỏi, một lúc sau Trịnh Vũ Thần mới lên tiếng: “Chỉ là... Cơ Cơ, vẫn cần em giúp anh đi lấy một vật từ chỗ chủ thượng của em về đây.”

Ánh mắt Phụng Cơ lướt qua một tia chần chừ, giọng cô đầy nghi hoặc hỏi lại: “Anh muốn nói... Khóa Kim Cương?”

Phụng Cơ luôn thông minh hơn anh tưởng, không cần anh nói thẳng ra cô cũng biết được suy nghĩ hiện giờ của anh là gì. Đối với điều này Trịnh Vũ Thần cũng không lấy làm ngạc nhiên. Anh chậm rãi nói: “Muốn đơn phương sáp nhập theo quy định của luật pháp thì phải có cổ phần cao nhất trong tập đoàn, tất cả nguồn tài liệu về vấn đề này đều nằm trong Khóa Kim Cương, không có nó thật sự không thể thực hiện hành động tiếp theo, ngược lại còn có thể bị Trịnh Thị quay lại cắn một phát thật mạnh.”

Phụng Cơ do dự, làm sao cô có thể lấy đồ của chủ thượng, nếu như bị phát hiện e là so với chết còn đau khổ hơn gấp trăm lần. Nhưng nếu không giúp Trịnh Vũ Thần thì sẽ khiến anh gặp thêm phiền phức, cô lại càng không thể đứng nhìn Mimala cứ như vậy mà sụp đổ.

Phụng Cơ cứ suy nghĩ trong đầu, Trịnh Vũ Thần lại vô cùng kiên nhẫn quan sát cô, anh không hề nói một câu đại loại như nếu cô không thể làm được việc này thì anh không ép, chỉ để yên cho Phụng Cơ tự mình suy nghĩ rồi quyết định.

Cứ như thể việc cô có đồng ý hay không vốn không hề liên quan đến Trịnh Vũ Thần, mà chỉ là sự lựa chọn của Phụng Cơ vậy.

Một lúc sau Phụng Cơ gật đầu: “Em đồng ý với anh.”

Đây chính là một cảm giác khó hiểu của tình yêu, cho dù biết mình sẽ gặp nguy hiểm nhưng lại không thể trơ mắt đứng nhìn người đó gặp nguy hiểm. Hy sinh được bao nhiêu, cô nhất định sẽ hy sinh bấy nhiêu.

Trịnh Vũ Thần nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô, hai mi mắt Phụng Cơ một môi khép lại, anh hôn nhẹ lên trán cô rồi lại ngắm nhìn cô thật lâu.

Cơ Cơ, em nhớ kỹ... dù cho sau này quyết định của anh là gì đi nữa, thì em cũng phải nhớ kỹ. Trịnh Vũ Thần rất yêu em!

Phụng Cơ một môi vui mặt vào ngực Trịnh Vũ Thần, yên tâm thiếp đi lúc nào không hay, lúc cô mơ màng có nghe loáng thoáng anh nói gì đó.

Sáng hôm sau lúc Phụng Cơ tỉnh dậy anh đã không còn nằm bên cạnh, cô thay một bộ đồ rồi chạy xuống nhà ăn dạo dặt tìm kiếm, quả nhiên đã nhìn thấy Trịnh Vũ Thần đang ngồi trong phòng ăn đọc báo. Phụng Cơ chạy tới ngồi xuống cạnh anh, chào một tiếng rồi cúi đầu ăn cháo trắng của mình.

“Ăn chậm thôi.”- Trịnh Vũ Thần mỉm cười nhắc nhở cô, anh cũng không quên gỡ xương cá rồi bỏ vào bát cô.

Phụng Cơ cảm thấy thật ấm áp cuối đầu tiếp tục ăn, còn Trịnh Vũ Thần một bên chăm chú nhìn cô, anh không hề động đũa chắc là đã ăn xong rồi. Phụng Cơ thấy kì lạ, cho dù ăn xong rồi cũng không nên chăm chăm nhìn người ta ăn vậy đi, bị nhìn đến mất tự nhiên, Phụng Cơ ngẩng đầu lại thấy ánh mắt Trịnh Vũ Thần mang theo vài phần xảo quyệt, như cười như không nhìn vào cổ cô.

Phụng Cơ không biết rằng chiếc áo cô đang mặc lại phơi bày mấy dấu vết đỏ đỏ trên cổ cực kì mờ ám, thảo nào mà này giờ cô cứ thấy mấy người giúp việc kia nhìn cô bằng ánh mắt lạ thường, có một vài cô bé khoảng mười bảy mười tám tuổi thậm chí còn đỏ mặt quay đi chỗ khác.

“Anh đừng có nhìn nữa.”- Thật quý dị, bị anh nhìn đến trong người cảm thấy vùng da chỗ cổ kia y như bị lửa đốt.

Trịnh Vũ Thần ngược lại cực kì thản nhiên khoanh hai tay trước ngực, nói y như đúng rồi: “Của anh tạo ra sao anh lại không được nhìn?”

Phụng Cơ tức giận định mắng anh vô si: “Trịnh Vũ Thần, anh...”

“Vô si chứ gì?”

Phụng Cơ lại tức giận muốn mắng anh không biết xấu hổ: “Anh...”

“Không biết xấu hổ chứ gì?”

Cô thấy càng ngày càng không nghiêm túc trước mặt cô, Phụng Cơ lại tức giận: “Anh càng...”

“Càng ngày càng không nghiêm túc chứ gì? Cơ Cơ, em dùng mấy từ này mắng anh rất nhiều lần rồi, em không chán anh cũng chán rồi. Nếu nói anh vô si, không nghiêm túc hay không biết xấu hổ anh điều có thể chứng minh, bất quá bây giờ xách em lên phòng... giống như tối qua.”- Trịnh Vũ Thần không chút cố kỵ nhích lại gần cô, phả hơi thở mờ ám vào tai cô khiến Phụng Cơ cứng cả người. Cô nghiêng răng đập một phát vào ngực anh, Trịnh Vũ Thần không nói gì chỉ nở nụ cười thật tươi rồi.

Phụng Cơ biết nếu đấu võ với anh ít ra còn có cơ hội bất phân thắng bại, nhưng nếu đấu trí và đấu võ miệng với anh thì còn khuya cô mới chiếm thế thượng phong. Đành trở về tâm thái kiêu như bán thiếu chủ cô không chấp người như anh mà ăn tiếp tô cháo để này giờ gần nửa tiếng mà vẫn khiến cô có cảm giác bóng cả lười kia.

Lúc Phụng Cơ ăn xong, người làm cũng tự động bước lên dọn dẹp, lúc này nâng tầm mắt lên bất ngờ nhìn thấy vẻ đầm chiêu của Trịnh Vũ Thần, hoàn toàn không còn đáng vẻ đùa giỡn khi nãy. Nói mới để ý, nếu như anh mỉm cười sẽ cực kì rạng rỡ, nụ cười đẹp đến mức có thể mê hồn đoạt phách người khác, nhưng những lúc anh trầm mặc như vậy thật sự lại khiến cho người ta sợ hãi.

Hơn nữa Trịnh Vũ Thần đầm chiêu nhìn ở đâu không nhìn lại đang nhìn cô, vẻ mặt anh cực kì khó dò cũng cực kì xa lạ khiến Phụng Cơ không khỏi cứng nhắc hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Đôi đồng tử đen láy của Trịnh Vũ Thần xẹt qua một tia khác lạ khó nhìn thấy anh nói: “Nếu như... anh nói là nếu như, nếu như Nguyễn Long Tuyết không phải là mẹ ruột của em, giữa hai người không có chút quan hệ huyết thống nào, nhưng bao năm nay bà ta lại đối xử với em như vậy, em có hận bà ta không?”

Phụng Cơ không khỏi cảm thấy kì lạ, trong câu hỏi của anh luôn dùng từ nếu như để giả thiết nhưng tại sao lại những hai lần khẳng định một là không phải mẹ ruột, hai là không có quan hệ huyết thống với cô?

“Nếu như không phải ruột thịt, vậy thì khâu trừ đi công lao sinh thành, mang nặng đẻ đau, chỉ tính tới việc nuôi lớn đến từng này và dạy dỗ cũng đã đủ bù đắp cái ơn nghĩa đó rồi.”- Nói rồi Phụng Cơ mới nhận ra, không lẽ Trịnh Vũ Thần đang đặt tình huống để nghe ý kiến của cô, bởi vì bản thân anh cũng gặp phải trường hợp này mà. Nghĩ vậy cô thêm vào một câu: “Dù gì thì công lao nuôi dưỡng cũng không thể bác bỏ, vì vậy quá đáng lắm cũng chỉ có thể xem như đã trả hết ân tình chứ không có lí do để quay lại thù hận.”

Phụng Cơ cho rằng xem như cô đã nói được một đạo lý ra hồn rồi, cô chăm chú xem anh sẽ trả lời lại gì, đồng tình hưởng ứng hay là phản bác đây. Nhưng Trịnh Vũ Thần lại tỏ ra vẻ khá không quan tâm nói một vấn đề chẳng liên quan: “Lát nữa anh bận họp, sẽ cho người đưa em về Kim Điều Môn.”

Phụng Cơ lắc đầu: “Garage để xe của em cũng ở gần đây, em lấy xe rồi tự đi cũng được.”- Đi càng nhiều người thì càng bất tiện, bởi căn cứ của Kim Điều Môn vạn lần cũng không thể để người ngoài tìm thấy.

Trịnh Vũ Thần cũng không nói gì thêm, gật đầu rồi đi ra ngoài.

Phụng Cơ có cảm giác hình như anh không vui, tại sao lại không vui? Chẳng lẽ câu trả lời hợp tình hợp lý kia không vừa lòng anh?

...

Kim Điều Môn mấy ngày nay quả thật canh gác rất nghiêm ngặt, số nhân lực dùng để gác cửa và bảo vệ an ninh cũng nhiều hơn bình thường, bất quá cũng gây trở ngại cho Phụng Cơ. Cô tùy tiện chặn một người lại hỏi han tình hình mới biết Nguyễn Long Tuyết đã đi ra ngoài từ sớm, thật là ông trời cũng giúp cô.

Phụng Cơ đi một mạch thẳng đến phòng của Nguyễn Long Tuyết, cô còn nhớ lúc nhỏ có lần đã nghịch ngợm chạy vào đây, bị Nguyễn Long Tuyết phát hiện đã mắng cho một trận từ đó về sau căn phòng này đã trở thành cấm địa của Kim Điều Môn, không ai dám tự tiện xông vào. Cách bày trí ở đây cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một phòng làm việc bình thường. Phụng Cơ bắt đầu từ kệ sách, bàn làm việc, ngăn kéo bàn, bình hoa, tìm khắp nơi vẫn không thấy Khóa Kim Cương. Phụng Cơ lại nghĩ ra, một món đồ quan trọng như vậy theo tính cách của Nguyễn Long Tuyết chắc chắn đã giấu ở một nơi kín đáo nhất có thể. Phụng Cơ chậm rãi đi dọc theo bức tường, bàn tay cẩn thận chạm nhẹ vào lớp sơn màu vàng dò xét, quả nhiên là có một khe hở lộ ra.

Trên bức tường là một ngăn kéo được ngụy trang kĩ lưỡng. Tầm mắt vô thức dừng lại trên mặt một chiếc hộp cũ kĩ được khóa cẩn thận, chiếc hộp màu đỏ của gỗ, bên trên có khắc hai trái tim chấp cánh vào nhau. Phụng Cơ tò mò chạm nhẹ vào chiếc hộp, cô chưa từng biết người như Nguyễn Long Tuyết lại còn thích khắc trái tim lên đồ vật. Phụng Cơ tò mò muốn biết bên trong chiếc hộp là gì, cô tùy tiện lấy ra một cây viết từ ông đựng bút rồi thuận thực mở khóa.

Chiếc hộp cũ kĩ mở ra, không hiểu sao Phụng Cơ ngày càng cảm giác được một nỗi bất an đang rình rập. Bên trong chính là thứ mà cô cần tìm Khóa Kim Cương. Phụng Cơ vội vàng cất lấy Khóa Kim Cương nhưng ánh mắt lại dừng trên xấp ảnh bên cạnh.

Cô không dám chớp mắt dù chỉ một cái, sợ những hình ảnh mình nhìn thấy chính là sự thật...

Đó là một xấp ảnh nude được chụp lại, hai người trong hình đều bày ra tư thế nhạy cảm trên chiếc giường trắng, một số bức khác lại là hình ảnh hôn nhau đầy tình cảm...

Bàn tay Phụng Cơ run rẩy, người trong hình không ai khác là mẹ cô và... một người phụ nữ khác... Trịnh Phần...

Không... không thể...

Xấp ảnh trên tay rơi xuống đất, hai chân Phụng Cơ loạng choạng lui ra sau, tức thì va phải một người. Ở sau lưng cô bắt đầu từ bao giờ đã xuất hiện một Nguyễn Long Tuyết...

Bà ta dùng ánh mắt tức giận ghim chặt vào thứ cô đang cầm trên tay sau đó lạnh nhạt nói: Sát thủ như con ngay cả ta vào đứng sau lưng được một lúc lâu con cũng không biết, Phụng Cơ...con phản hả?

Phụng Cơ thật sự sợ hãi, cô hơi lui về phía sau vài bước, cúi đầu không dám nhìn Nguyễn Long Tuyết: Con...con chỉ là...con...

Cô không nói được điều gì bởi vì hành vi hiện giờ của cô thật sự là đang phản bội mẹ mình, phản bội cả tổ chức. Cô không quen cái thói vừa phạm tội rồi ràng vừa bao biện như bản thân mình trong sạch lắm, nên chỉ biết ấp úng đứng đó.

Nguyễn Long Tuyết liếc nhìn xấp hình bị rơi dưới chân một cái, sau đó ánh mắt bà ta ngày càng phần nộ nhìn cô: Con đã thấy gì?

Con... không thấy...- Trong giây phút này cô thật sự mong rằng mình không hề thấy gì, tất cả đều không phải sự thật.

Người đầu!- Nguyễn Long Tuyết càng tức giận hô lên.

Một đám người bên ngoài chạy vào: Chủ thượng có gì cần dặn?

“Đi chuẩn bị một vài món dùng để tra tấn rồi lôi Phụng Cơ ra đại diện cho ta.”

“Chuyện này...”- Người kia chần chừ nhìn qua Phụng Cơ.

Nguyễn Long Tuyết quát: “Đi làm ngay!”

... Dạ.

...

Chát_- Một cái tát giáng cuống mắt cô khiến Phụng Cơ ngã xuống đất, khoe miệng rướm rướm máu, cô không dám đứng lên mà quỳ ở đó nhìn Nguyễn Long Tuyết.

Nguyễn Long Tuyết tức giận giật lấy cây roi mây trong tay Evan rồi quay qua quát mạnh vào người cô, Phụng Cơ cắn răng chịu đựng không dám kêu đau, từng trận đòn roi lại rơi xuống như mưa, Nguyễn Long Tuyết nhìn thấy bộ dáng cam chịu của Phụng Cơ thì càng tức giận mà xuống tay vô cùng mạnh.

Phụng Cơ chịu đau đón mím môi lại, bên tai mơ hồ vang lên tiếng của chủ thượng, hình như bà nói cái gì mà đúng là mẹ nào thì con nấy, cam chịu y như mình mới là người bị hại, khôn khiếp, khôn khiếp!

Evan phía sau bước lên can ngăn không được còn bị Nguyễn Long Tuyết xô ngã, nhện không được đánh quỵ xuống khóc lóc cầu xin bà dừng tay. Lúc này Quang Sẹo vừa hay cũng dẫn Phụng Nhã chạy tới.

“Mẹ...mẹ làm gì vậy?”- Phụng Nhã chạy tới níu lấy tay bà nhưng bị roi mây trong tay Nguyễn Long Tuyết quát nhẹ qua cánh tay. Cô hơi lui ra sau vài bước nói: “Còn đánh nữa cô ta sẽ chết đó, mẹ, chiếc roi đó ngay cả là quất lên người đàn ông cũng sẽ rách da nát xương, Phụng Cơ cô ta không chịu nổi đâu.”

“Không chịu nổi thì chết quách đi cho rồi, ta đúng là nuôi ong tay áo, thật đáng giận.”- Nguyễn Long Tuyết không hề nguôi giận ngược lại còn đánh mạnh hơn, âm thanh chiếc roi mây xé gió quất mạnh vào da thịt khiến chính người nghe thấy còn rùng rợn chứ đừng nói là người bị đánh. Nguyễn Long Phụng Nhã cố gắng nói vài câu gì đó can ngăn nhưng Phụng Cơ nghe không rõ, cô chỉ biết hiện giờ mình thật sự không cảm cực được nữa.

Quang Sẹo lúc này cũng không thể trơ mắt đứng nhìn, hắn ta bước lên đứng chắn trước Phụng Cơ trực tiếp đỡ cho cô những đường roi đau đớn, Phụng Cơ ngồi sụp xuống dưới đất, bộ quần áo trên người có nhiều chỗ bị roi quất rách lộ cả da thịt đang rớm máu bên trong. Nguyễn Long Tuyết không hề ngừng tay ngược lại càng thêm tức giận, bà bước lên đá Quang Sẹo lăn ra một bên rồi tiếp tục vung roi đánh Phụng Cơ, lúc này lại tới Evan bước lên thay Phụng Cơ chắn đòn roi.

Chủ thượng, cầu xin người. Từ nhỏ Phụng tỷ đã là thuộc hạ trung thành bên cạnh người, người nói một chữ ấy không dám nói hai, cầu xin người niệm chút tình cảm mà nương tay.

Lần này Nguyễn Long Tuyết dừng tay lại nhìn Phụng Cơ đang đau đớn ngồi dưới đất.

Cái gì mà trung thành? Ta nói một nó không dám nói hai? Ta cần nó và Tư Đình quen nhau, kết quả là nó cãi lời ta hại ta mất đi một thuộc hạ thực lực

như Tư Đình. Ta bảo nó ma túy là thứ tuyệt đối không được đụng vào, kết quả là nó dùng sự bất lực của mình mà chìm trong nghiện ngập. Nó có còn nhớ nửa năm nó bị dẫn vật trong trại cai nghiện đau khổ thế nào hay không? Nó có còn nhớ mối thù Trương gia hại chết Tư Đình hay không? Ta cứ tưởng nó sẽ tỉnh ngộ lại, ai ngờ ta dạy nó tình yêu cũng giống như ma túy, đều là độc dược, tuyệt đối không thể vay vào, nó thế nào... đầu tiên là vì Hà Tư Đình bây giờ là vì Trịnh Vỹ Thần. Evan, cậu nói nó thật sự đã nghe lời ta sao, thật sự đã trung thành hay sao?

Evan quỳ dưới đất, vẫn chần chừ trước Phụng Cơ nhưng lại không biết nói gì. Phụng Nhã rút cuộc không nhịn được bước lên.

Mẹ... Phụng Cơ trước giờ luôn là băng đá khó tan, sao có thể động lòng dễ dàng như vậy. Có thể... có thể là do bên trong còn có ẩn tình gì đó.- Phụng Nhã dốc hết sức lực tìm lý do nói ra, sau đó quay lại phía Phụng Cơ: Phụng Cơ, cô mau nhận tội rồi giải thích đi!

Phụng Cơ ngồi dưới đất, miệng vết thương rất buốt bị gió lạnh từ đầu tới thổi qua khiến cô run rẩy, khoe môi rướm máu khẽ động đậy, thều thào: Có gì để giải thích chứ, tôi thật sự... đã dễ dàng động lòng rồi.

Con nói cái gì?- Nguyễn Long Tuyết càng thêm nóng giận hỏi lại.

Phụng Nhã bên cạnh nghiêng răng, thật là lòng tốt của cô ta đặt sai chỗ rồi, Nguyễn Long Phụng Cơ thật sự muốn chết.

Nguyễn Long Tuyết suy đi nghĩ lại rồi dùng giọng thỏa hiệp nói.

“Nể tình con đi theo ta từ nhỏ tới lớn, lần này ta cho con cơ hội, Phụng Cơ, con bỏ Khóa Kim Cương xuống, đi đến Kim Điều chịu cực hình ba ngày, từ nay về sau lui về tuyến hai không được bước chân ra khỏi cửa Kim Điều Môn nửa bước, con đồng ý không?”

“Muốn đơn phương sáp nhập theo quy định của luật pháp thì phải có cổ phần cao nhất trong tập đoàn, tất cả nguồn tài liệu về vấn đề này đều nằm trong Khóa Kim Cương, không có nó thật sự không thể thực hiện hành động tiếp theo, ngược lại còn có thể bị Trịnh Thị quay lại cắn một phát thật mạnh.” Bên tai cô bây giờ chỉ nghe thấy câu nói đêm qua của Trịnh Vỹ Thần, cô ngồi dưới đất, ánh mắt càng lúc càng mông lung mờ ảo, thì thảo phun ra ba chữ: “Con, không... cần...”

Cô có thể nhận ra Phụng Nhã, Quang Sẹo, Evan đều quay lại kinh ngạc nhìn mình.

“Con nói cái gì, nói lại lần nữa.”- Nguyễn Long Tuyết không thể tin vào tai mình liền hỏi lại.

“Con nói... con không cần...”- Cô không cần, không cần người khác thương hại cho cô cơ hội, đến giờ phút này Phụng Cơ mới nhận ra thật ra đã rất lâu rồi cô không cần gì cả, bây giờ... chỉ cần một mình Trịnh Vỹ Thần thôi là đủ.

“Con!”- Nguyễn Long Tuyết cơ hồ bị cô chọc đến suýt thổ huyết, tức giận vùng roi mây trên tay muốn đánh tiếp, roi mềm lực mạnh, một roi này hoàn toàn đem lớp da mịn màng trên cánh tay cô cắt ra một đường.

Roi thứ hai vừa định vùng xuống, một bàn tay chắn ngang nắm chặt lấy ngọn roi. Nguyễn Long Tuyết cố dùng sức giật roi lại.

“Buông tay! Đại Khâm, ngay cả cậu cũng muốn làm phản?”

Đại Khâm không buông tay mà còn ngật lấy chiếc roi trong tay Nguyễn Long Tuyết một cách dễ dàng rồi ném sang một bên: “Tôi không phải là thuộc hạ của bà, một roi này quất xuống tay tôi, coi như bà nợ tôi một cái tát, bất quá tôi cũng không có hứng thú đánh người lớn tuổi, vì vậy hôm nay... thả cô ấy đi.”

Tất cả mọi người, trừ Phụng Cơ đang kiệt sức ngồi dưới đất thì ai cũng kinh ngạc không dám tin một bác sĩ nhỏ nhoi như Đại Khâm lại dám dùng khẩu khí này nói chuyện với Nguyễn Long Tuyết.

Nguyễn Long Tuyết hừ lạnh một tiếng: Nếu tôi không đồng ý thì sao?

Đại Khâm cũng không hề dè chừng hỏi lại: Vậy nếu tôi cứ nhất quyết đưa cô ấy đi, thì sao?

Nguyễn Long Tuyết chau mày khó hiểu: Đại Khâm, tôi nhớ không lầm thì cậu và nó chỉ mới quen biết không lâu, không lẽ... cậu đã bị nó mê hoặc?

Một người như Kent, lúc nào cũng bày mưu tính kế, gây ra các thế cục mà hắn muốn, Nguyễn Long Tuyết biết rõ hắn sẽ không bao giờ can thiệp vào chuyện mà mình không liên quan. Kent chính là như vậy, chuyện của người khác hắn có khi sẽ xen vào, nhưng tuyệt đối không phải với mục đích tích cực.

Đại Khâm đỡ lấy Phụng Cơ đứng lên, để cô tựa vào ngực mình, hắn nhìn Nguyễn Long Tuyết không chút cảm xúc nói: Vậy thì chủ thượng sai rồi, tôi và Phụng Cơ đã quen biết rất lâu về trước.

Nguyễn Long Tuyết càng không vui: Nó biết được bí mật của tôi, cậu nghĩ tôi sẽ để nó ra khỏi đây sao?

Bí mật? Là cái chuyện cũ rích giữa bà và người đó sao? Xin chủ thượng đừng quên rằng tôi cũng biết chuyện này, nếu bà giết cô ấy vậy thì phải tiện tay giết luôn tôi rồi. Nhưng mà... chỉ sợ bản lĩnh bà không đủ.

Cậu!- Nguyễn Long Tuyết cơ hồ tức đến mức cũng biến dạng.

Đại Khâm chậm rãi đi Phụng Cơ quay lưng rồi đi trong ánh mắt kì lạ khó hiểu của biết bao nhiêu người ở lại. Tức giận nhất là Nguyễn Long Tuyết, mờ mịt khó hiểu nhất chính là Phụng Nhã, Evan và Quang Sẹo.

Đi được vài bước, Đại Khâm dừng lại dứt khoát bế Phụng Cơ lên rồi bước đi thật nhanh. Hắn đưa cô rời khỏi Kim Điều Môn, nhìn Phụng Cơ thương tích đầy mình hắn thực rất đau lòng. Vừa rồi lúc đi cô đi, Phụng Cơ đã yếu ớt thì thảo với hắn, cô bảo cô không đi nổi nữa, hắn liền tức tốc bế cô lên.

Phụng Cơ ở trong lòng Đại Khâm, mặc kệ hắn đưa cô đi đâu, cô cũng không đủ sức tìm hiểu nữa. Đôi mắt nặng nề mở ra nhìn tòa lâu đài Kim Điều Môn phía sau, nó vẫn âm u như mọi khi, chỉ có điều lần này một khi đã rời khỏi đây thì có lẽ cả đời này cũng không thể quay lại nữa...

Tuổi thơ với Kim Điều Môn, thuộc hạ và anh em cùng sinh tử với cô bao lâu nay... cứ như vậy mà kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Khắc Tinh

Trên phòng họp ở tầng cao nhất, Trịnh Vũ Thần đứng trước mặt mười nguyên lão cổ đông chủ chốt của Trịnh Thị và Mimala để thuyết trình về dự án sáp nhập của mình. Quá trình này tuy nói khó khăn nhưng vấn đề chỉ là sự đồng tình của các nguyên lão cổ đông mà thôi.

Bởi vì trụ sở của Mimala ở San Francisco, còn Trịnh Thị thì ở Paris nên vấn đề thu mua sẽ gặp khó khăn. Sáp nhập hơn sáu mươi công ty con của Trịnh Thị vào một nhánh của Mimala, bao gồm cả những tài sản như bất động sản, nhãn hiệu thời trang và nhà hàng khách sạn, về điều này các vị, xin hỏi có ý kiến gì hay không? - Trịnh Vũ Thần phong thái đĩnh đạc đứng trước đám đông, bộ âu phục màu đen khéo léo phô bày dáng người cao gầy cuốn hút. Ngửi khí bên ngoài tuy là mang về dò hỏi nhưng lại không hề che dấu một sự toan tính sâu xa.

Một vài người trong đám đông gật đầu tán thành: Tôi nghĩ không vấn đề, bởi vì tập thể Trịnh Thị trước giờ đều do Trịnh nhị thiếu gia dẫn dắt, kết quả hơn hẳn Trịnh Vũ Khang kia, bây giờ đề nghị dẫn dắt thêm làm nữa, chúng tôi thật sự rất an tâm.

Trịnh Vũ Khang bây giờ đã có đầy đủ tội chứng về việc vi phạm luật kinh tế, nếu không nương vào Mimala thì Trịnh Thị cũng sụp đổ nhanh thôi.

Một người khác ngồi ở cuối dãy lại nói: Vậy nếu sáp nhập thì Mimala và Trịnh Thị ai sẽ lệ thuộc vào ai?

Trịnh Vũ Thần nhếch môi, cuối cùng cũng vào vấn đề rồi.

Công ty thu mua có tiềm năng kinh tế hơn, đương nhiên Mimala sẽ là chỗ để Trịnh Thị lệ thuộc. - Sắc mặt Trịnh Vũ Thần không chút biến sắc nói. Đám đông nghe vậy liền ồn ào bàn tán, Trịnh Thị lệ thuộc Mimala vậy có nghĩa là trên thị trường sẽ biến mất một Trịnh Thị mà thay vào đó là Mimala.

Người cuối dãy lại bất bình lên tiếng: Vậy không được, Trịnh Thị là doanh nghiệp tồn tại lâu đời nhất trong lĩnh vực bất động sản, lần này chỉ vì lấn sân sang lĩnh vực thời trang mà sáp nhập với Mimala rồi lại phải hủy bỏ thương hiệu mang tên Trịnh Thị, điều này không ổn...

Một số người khác gật đầu bình luận. Trịnh Vũ Thần đứng lên, hai tay chống lên bàn kính, thân hình cao lớn hơi hướng về phía trước tựa như cánh chim đại bàng đầy mạnh mẽ. Bên môi anh đượm ý cười lạnh nhìn chăm chăm vị nguyên lão già kia: Louer, ông nói vậy không đúng, không thể nói là vì Trịnh Thị muốn lấn sân sang lĩnh vực mới mà từ bỏ thương hiệu lâu đời trong ngành bất động sản. Xin ông và mọi người ở đây làm rõ một điều là cái thương hiệu lâu đời kia hiện giờ đang đứng trước nguy cơ phá sản, bị người dân khỏi kiện, vậy chúng ta ở đây còn khư khư giữ lấy Trịnh Thị làm gì? Trịnh Vũ Thần tôi hai năm nay điều hành Trịnh Thị, đã gây dựng biết bao nhiêu là thành tựu cho tập đoàn, điều này các vị cũng nhìn thấy rõ, tôi cũng hiểu mọi người đều là nguyên lão lâu năm với Trịnh Thị, có tình cảm với tập đoàn là điều đương nhiên, tôi cũng vậy. Ông ngoại và mẹ tôn biết bao tâm tư vào tập đoàn vậy mà bây giờ lại bị Trịnh Vũ Khang một tay phá hoại, tôi đứng ở ngoài không thể nhìn Trịnh Thị sụp đổ, tôi phải đưa cả Trịnh Thị và Mimala cùng bước vào lại thời hoàng kim.

Ngô Thành ngồi cạnh này giờ cũng không nhịn được lên tiếng: Trước mặt các vị là hợp đồng chuyển nhượng cổ phần từ Trịnh Thị sang Mimala, chỉ cần các vị ký vào, thủ tục sáp nhập sẽ được diễn ra thuận lợi, kể từ sau này lợi ích mà Mimala đạt được cũng chính là lợi ích mà các vị đạt được.

Trịnh Vũ Thần vừa đảm bảo sẽ đưa Mimala và Trịnh Thị phát lên, Ngô Thành ở một bên lại khẳng định lợi ích mà họ đạt được nếu sáp nhập. Cả hai một tung một hứng cực kì nhuần nhuyễn đã thành công khiến đám người kia động tâm, suy nghĩ một lúc số đông liền không chần chừ cầm bút ký tên lên giấy.

Dĩ nhiên, dùng từ 'số đông' là để chỉ còn một người vẫn chưa động bút.

Trương Luyến Tâm này giờ ngồi một bên im lặng không có ý kiến cũng nhìn ra điểm khác biệt này, nàng nhìn Louer hỏi: Xin hỏi Louer tiên sinh còn thắc mắc gì?

Louer chần chừ một lúc cũng lên tiếng: Đối với tài năng của Trịnh tổng lão đây thật sự không dám bàn cãi thêm, nhưng chắc ngài cũng biết việc sáp nhập cần có nhiều thông tin liên quan khác, mà dữ liệu toàn phần lại ở trong Khóa Kim Cương, gần đây lại có một số thông tin lan truyền rằng Khóa Kim Cương đã bị thất lạc, vậy...

Dữ liệu toàn phần và cổ phần chi tiết của toàn thể cổ đông tôi đều sao lưu lại vào một bộ nhớ khác, cho dù không có Khóa Kim Cương cũng không sao, việc sáp nhập vẫn có thể diễn ra thuận lợi, về điều này Louer tiên sinh không cần lo lắng.- Trịnh Vũ Thần ngồi xuống ghế, đan hai tay vào nhau, chậm rãi gõ nhẹ.

Louer nghe vậy cũng không nói gì thêm, cũng không còn điều gì để nói, ông gật đầu rồi cầm bút kia lên giấy, sau khi hoàn thành giấy tờ mọi người đồng loạt vỗ tay chúc mừng Trịnh Vũ Thần lần nữa dẫn dắt Trịnh Thị, mở ra một kỉ nguyên mới của cả Trịnh Thị và Mimala.

Vào lúc này cửa phòng họp mở ra, Vũ Nam bước vào đi thẳng tới phía Trịnh Vũ Thần hạ giọng nói nhỏ: Lão đại, nguy rồi.

Trịnh Vũ Thần liền lập tức thay đổi sắc mặt, đầu mày nhíu chặt lại, đôi đồng tử toát lên vẻ hốt hoảng lẫn gấp gáp. Chỉ cần nghe nửa câu của thuộc hạ Trịnh Vũ Thần đã không thêm quan tâm đến ánh nhìn của các cổ đông có mặt ở đây, anh đứng phắt dậy bước lớn bước nhỏ ra khỏi phòng họp.

Ngô Thành cũng định đứng lên chạy theo nhưng lại bị Gary cùng Trương Luyến Tâm kéo lại xử lý mớ hỗn độn còn sót lại.

Thang máy của bệnh viện cứ mười lăm phút sẽ di chuyển một lần, điều này làm số người chen lấn và đứng chờ bên ngoài nhiều đến không đếm xuể. Trịnh Vũ Thần không đủ kiên nhẫn để chờ đợi nữa, anh muốn nhìn thấy cô gái anh yêu ngay bây giờ. Mặc kệ chứng sợ độ cao của mình, anh cầm đầu chạy lên cầu thang bộ. Một số thuộc hạ đi theo sau thấy vậy cũng đi theo.

Lúc chạy đến nơi đã mồ hôi đầm đìa, ướt đẫm chiếc áo sơ mi trắng, nhưng điều kì lạ là những giọt mồ hôi ấy lại chẳng hề mấy may làm thay đổi phong tư chói lóa của anh. Trịnh Vũ Thần chạy đến phòng cấp cứu, không nói lời nào liền định xông vào bên trong nhưng cuối cùng lại bị Quang Sẹo bước lên đẩy mạnh khiến lui ra vài bước.

Trịnh Vũ Thần mày còn đến đây làm gì? Có phải mày bảo Phụng ty trở về lấy Khóa Kim Cương không? Tất cả đều tại mày, mày có biết chị ấy đã bị thương như thế nào không?- Quang Sẹo tức giận xả một tràng, chỉ thẳng vào mặt Trịnh Vũ Thần không hề khách khí nói.

Evan cũng tức giận nghiêng rằng: Bắt đầu từ lúc Phụng ty gặp cậu thì đều gặp xui xẻo, đầu tiên là vô duyên bị bắn một phát trúng chân, sau đó là bị một phát vào vai, bây giờ lại còn bị roi da quất vào người, Trịnh Vũ Thần tôi bắt đầu tin cậu là khắc tinh của Phụng ty rồi.

Trái tim Trịnh Vũ Thần dường như bị ai hung hăng đâm đập, câu nói cuối cùng của Evan khiến anh xót xa vô cùng. Trịnh Vũ Thần không hề tức giận, chỉ hạ giọng hỏi nhỏ: Cô ấy sao rồi?

Quang Sẹo lại tức giận quát: Ở đây không có chuyện của mày, cút đi cho tao.

Trịnh Vũ Thần lại hỏi: Cô ấy sao rồi?

Mày nghe không hiểu tiếng người à?- Quang Sẹo hét lên, bộ dáng như muốn đánh nhau.

Cơ Cơ, cô ấy sao rồi?- Anh cảm thấy nếu bây giờ anh không nắm được tình hình của cô thì anh sẽ phát điên mà xông vào phòng cấp cứu, chạy đến bên cạnh cô hỏi lỗi.

Lần này Quang Sẹo chưa kịp lên tiếng trả lời thì cánh cửa phòng cấp cứu vốn đang đóng chặt bây giờ cũng mở ra, người bên trong bước ra truyền theo một giọng nói không mang chút thiện cảm: Cậu quan tâm sao?- Đại Khâm đi đến trước mặt Trịnh Vũ Thần, tháo đôi găng tay y tế đầy máu trong tay ta để sang khay đựng của y tá phía sau.

Trịnh Vũ Thần cả kinh. Đó là... máu của Cơ Cơ?

Đại Khâm ngẩng đầu nhìn anh, tuy rằng đứng cạnh Trịnh Vũ Thần, dáng người đẹp của Đại Khâm cũng bị lu mờ đi phần nào, nhưng cũng chính là một chính một mười. Hắn quan sát Trịnh Vũ Thần một lúc rồi nói: Nếu cậu thật sự quan tâm cô ấy như thế thì ngay từ đầu đã không nên bảo cô ấy quay về phân bộ Kim Điều Môn, không đúng, phải nói là ngay từ đầu cậu và cô ấy đừng nên dính dứ gì với nhau.

Chết tiệt, tôi đang hỏi mấy người Cơ Cơ ra sao rồi?- Trịnh Vũ Thần nổi điên bước lên túm lấy cổ áo Đại Khâm, Quang Sẹo và Evan thấy vậy cũng tính động thủ nhưng Vũ Nam và thuộc hạ của Trịnh Vũ Thần lại nhanh hơn vài phần, tất cả rút súng ra kiểm hãm cả ba người kia lại.

Tiếng hét thất thanh của y tá xung quanh vang lên chói tai, tất cả đều ôm đầu ngồi xuống đất.

Đại Khâm cẩn thận cân nhắc một lúc rồi lên tiếng: Mười sáu mũi may, một vài chỗ khác bị thương nhẹ.

Thế nào là bị thương nhẹ?- Mười sáu mũi may mà còn gọi là nhẹ?

Chính là, không đến nỗi mất mạng.

Trịnh Vũ Thần buông Đại Khâm ra, không để lại lời nào liền xông vào trong phòng cấp cứu. Quang Sẹo và Evan muốn bước lên cản nhưng lại bị Đại Khâm ngăn lại khiến bọn họ khó hiểu nhìn nhau.

Đại Khâm chau mày chăm chú nhìn theo... hắn cảm nhận được sự nóng ruột cùng lo lắng vô cùng chân thành của Trịnh Vũ Thần.

...

Lúc Phụng Cơ tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau, cả cơ thể đau nhứt đến mức muốn động đậy cũng khó khăn, cô mệt mỏi nhìn xung quanh mới biết mình đang ở bệnh viện.

Phụng Cơ biết rõ chiếc roi da mà Nguyễn Long Tuyết dùng để đánh cô chính là hình phạt nặng nhất của Kim Điều Môn, người bình thường bị quất phải e là không tàn cũng phế. Nhưng tất cả không quan trọng, Phụng Cơ vội vàng nhìn xuống bộ đồ bệnh nhân trên người mình. Y phục của cô đâu, Phụng Cơ lục lọi tìm khắp nơi đều không thấy, lúc này một nữ y tá bước vào thấy cô đã tỉnh thì vui vẻ nói: Cô tỉnh rồi à, để tôi gọi bác sĩ.

Phụng Cơ thần thờ vài giây rồi túm lấy tay của cô ấy: Y phục của tôi đâu rồi?

Y phục của cô được một người đem đi rồi.- Nữ y tá đỡ lấy Phụng Cơ ngồi xuống giường rồi loay hoay chỉnh lại ống truyền nước: Lúc cô hôn mê có một người đàn ông đã yêu cầu nhận lấy đồ vật của cô, à lúc này người đó có đến đây thăm cô đấy, hình như là đang ở ngoài vườn hoa nói điện thoại, tiểu thư cô đợi một chút tôi sẽ đi báo bác sĩ..

Nữ y tá nói giữa chừng thì bị tiếng đóng cửa làm giật mình, quay sang lại nhìn thấy chỗ ngồi trên giường đã trống không.

...

Thuộc hạ biết rồi, thuộc hạ sẽ xử lý thật tốt.- Vũ Nam hơi cúi đầu cung kính nói với Trịnh Vỹ Thần.

Anh ngồi trên chiếc ghế đá nhỏ, dáng người cao lớn tỏa ra phong thái vương giả cao quý, ánh nắng vàng nhạt rọi lên gương mặt điển trai như được điêu khắc tỉ mỉ. Ánh mắt anh chứa sự từ tốn nhưng lại khiến người khác luôn cảm thấy nguy hiểm mà kính sợ, Trịnh Vỹ Thần lạnh nhạt nói: Cái tôi muốn cũng không phải là thật tốt.

Vũ Nam cẩn thận đánh giá sắc mặt Trịnh Vỹ Thần rồi lại nói: Thuộc hạ sẽ xử lý tốt nhất nhiệm vụ được giao. Kim Điều Môn, lần này nhất định sẽ thuận lợi quy hàng chúng ta.

Trịnh Vỹ Thần đứng lên, âm thanh trầm thấp tựa như muốn đòi mạng người đầy uy hiếp vang lên: Thiết thời mà Cơ Cơ phải chịu, tôi nhất định thay cô ấy đòi lại gấp đôi.

Vỹ Thần!

Vũ Nam đang định nói gì thì một âm thanh từ xa truyền tới khiến hắn ta im lặng. Trịnh Vỹ Thần theo âm thanh đó quay lại phía sau, chưa kịp nhìn thấy gì đã bị một người ôm chặt. Anh xoa nhẹ lưng cô như muốn an ủi ai ngờ lại chạm phải vết thương của cô khiến Phụng Cơ run lên một cái.

Ánh mắt Trịnh Vỹ Thần thoáng qua một tia đau lòng cùng lạnh giá.

Vũ Nam im lặng không tiếng động rồi khỏi.

Cơ Cơ, anh xin lỗi, là anh khiến em bị tổn thương từ mặt.- Trịnh Vỹ Thần xoa nhẹ vào mái tóc cô.

Phụng Cơ lắc đầu, cô không trách anh, giờ phút này cô lại nhận ra cho dù cả thế giới quay lưng lại với cô cũng không sao, chỉ cần một ánh mắt quan tâm của anh thì tất cả chuyện khác đều là thứ bỏ đi.

Vỹ Thần... Khóa Kim Cương..

Anh lấy rồi, em không cần lo lắng.- Trịnh Vỹ Thần im lặng một lúc lâu rồi lại hỏi: Cơ Cơ, em làm mọi chuyện này là do anh yêu cầu hay sao?

Phụng Cơ hơi buông anh ra, cô nhìn anh lắc đầu.

Trịnh Vỹ Thần có chút gấp gáp cùng mong chờ nhìn cô: Vậy là vì cái gì?

Phụng Cơ lưỡng lự mãi rồi nói: Vì em cảm thấy anh quan trọng với em.

Phụng Cơ cảm thấy câu trả lời này của mình không hợp lý lắm, bởi vì cô đã không nói thật lòng mình ra. Là vì cô yêu anh, vì vậy mới cảm thấy trên tất cả anh vẫn quan trọng nhất, thà là đánh mất tất cả cũng sẽ không đánh mất anh.

Rõ ràng ý nghĩ chính là như vậy, nhưng tại sao cô không thể nói ra.

Trịnh Vỹ Thần hơi cụp mi mắt, che giấu đi vẻ thất vọng trong ánh mắt. Anh vuốt nhẹ đôi gò má nhợt nhạt của Phụng Cơ, sau đó lại chạm ngón tay lên đôi môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve tựa như trân quý một món bảo bối, cuối cùng là cuối đầu hôn lên cánh môi nhỏ của Phụng Cơ. Hôn lần này của Trịnh Vỹ Thần vẫn dịu dàng như mọi lần, nhưng lại không hề có một chút sự bá đạo cố hữu mà thay vào đó là sự ôn nhu từ tốn khiến Phụng Cơ như lạc vào trong hơi thở nam tính của anh.

Đại Khâm đứng phía xa nhìn thấy một màn này, tâm tư dường như bị chết lặng, giỏ trái cây trong tay cũng vô thức buông lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Nhịn Vợ Một Bước Sống Lâu Trăm Tuổi

Quả như dự liệu của Trịnh Vũ Thần, sau khi Trịnh Vũ Khang ngồi trong khám một đêm. Hắn vẫn giữ thái độ vô tội không hợp tác cho dù bị cảnh sát dùng biện pháp đánh đập lẫn tra hỏi, hắn vẫn không hé răng nửa câu. Bên ngoài Trịnh Phần lại chạy tìm cách cứu hắn ra, Trịnh Thị bị thu mua, bà bị tước quyền làm cô đồng lớn nhất của Trịnh Thị. Mất đi chỗ dựa khiến bao nhiêu người quay lưng lại với Trịnh Phần, không ai chịu đứng ra giúp đỡ, duy chỉ lúc này cũng chỉ có thuộc hạ thân cận lâu năm là Lôi chịu làm con chốt thế mạng thay cho Trịnh Vũ Khang.

Trịnh Vũ Khang được thả ra, đã vậy còn được cảnh sát công khai xin lỗi, Lôi bị bắt giữ, sau một ngày hắn ta đã khai ra tường tận đầu đuôi ngọn ngành, thừa nhận mọi lỗi lầm về phía hắn. Trong hộp camera còn sót lại của đoàn tàu cũng có ghi lại hình ảnh chứng minh bóng lưng thoáng qua kia là Lôi chứ không phải Trịnh Vũ Khang.

Báo chí đã đăng tin chụp được hình Trịnh Vũ Khang quỳ ba ngày ba đêm trước cổng lớn của Trương gia để xin Trương Ánh Quyên cùng Trương Sa tha thứ, nhưng Trương Ánh Quyên vẫn không lộ diện.

Việc Trịnh Vũ Khang có liên quan đến vụ thảm sát đoàn tàu là hoàn toàn có thật, thế nhưng chứng cứ không đủ để buộc tội hắn, lúc này hắn lại có kẻ thế mạng hoàn hảo khiến cho dù một số người cực kì muốn buộc tội hắn nhưng lại không làm được gì.

Đặng Thiên Phúc cũng vậy...

Hắn đóng máy tính laptop lại, mệt mỏi ngả đầu ra sau ghế sofa. Phụng Nhã bước tới để tách nước lên bàn, ngồi xuống cạnh hắn, bàn tay nhỏ chạm rai giờ ra xoa lên mi tâm đang nhũn nhặn kia.

Cảm giác mềm mại khiến Đặng Thiên Phúc cảm thấy thật dễ chịu, nhẹ nhàng thở ra, anh mở mắt nhìn thấy Phụng Nhã cũng không như mọi lần mà vội vàng đẩy cô ra, ngược lại còn rất tự nhiên hỏi: Cô đến lúc nào?

Từ lúc anh còn xem tin tức trên mạng - Phụng Nhã gần đây luôn thường xuyên đến nhà Đặng Thiên Phúc giúp hắn nấu một bữa cơm hoặc chỉ đơn giản là ngồi trong phòng khách đợi hắn về tới nhà, nhìn hắn vào giường ngủ say rồi mới ra về. Có lần hắn bận điều tra vụ của Trịnh Vũ Khang đến sáng đêm không về, Phụng Nhã cũng không ngủ mà đứng đợi nguyên đêm bên ngoài, trong một phút nào đó bộ não chợt hoạt động mạnh nên cô đã thừa lúc này liên hệ với thợ sửa khóa để làm một chiếc chìa khóa khác có thể vào nhà hắn.

Đối với chuyện này Đặng Thiên Phúc cũng không cảm thấy khó chịu, mặc dù mỗi lần hắn về nhà thấy cô đang đợi trên sofa cũng đều tỏ ra hồ hững không quan tâm. Mỗi lần như vậy cô và hắn đều không nói với nhau lời nào nhưng Đặng Thiên Phúc vẫn luôn để ý đến khi nào thì cô mở cửa ra về, khi nào thì cô tò tò đi theo hắn làm ra bộ dáng muốn nói lại thôi, và hôm nay cô đã làm món gì đợi hắn.

Đặng Thiên Phúc ngồi thẳng người nhìn cô: Cô cứ đến đây, không sợ Nguyễn Long Tuyết phát hiện à?

Phụng Nhã nhoen miệng cười: Không sợ.

Thiên Phúc, anh xem em đem gì tới. - Nói rồi Phụng Nhã liến nhèo mắt tỏ ra thần bí.

Đặng Thiên Phúc uống một ít nước rồi lên tiếng, chỉ là không phải nói với cô: Petty, ra đây.

Phía sau tấm rèm cửa màu xanh nhạt, có thứ gì đó run run.

Đặng Thiên Phúc lại làm bộ nghiêm khắc: Petty!

Phía sau tấm rèm kia lộ ra cái đuôi nhỏ màu trắng lộ ra, được khoảng hai giây, chú chó nhỏ cũng chịu lộ diện, nó phóng ra rồi chạy nhào vào lòng Đặng Thiên Phúc. Hắn vui vẻ xoa đầu nó, còn Phụng Nhã lại bắt mắt...

Petty dám phản bội cô, cô đã dặn ngay từ đầu là không được chui ra mà.

Dường như Petty cũng cảm nhận được Phụng Nhã không vui nên dùng đôi mắt đáng thương nhìn cô kêu ư ử...

...

Phụng Cơ ngồi bên cạnh cửa sổ, nhớ về những bức ảnh kia, một hồi chưa xót lại dâng trào. Cô có nên nói chuyện đó cho Trịnh Vũ Thần biết hay không, Trịnh Phần và Nguyễn Long Tuyết... quả thật khó làm người khác tin được. Cô sợ anh sẽ không chấp nhận được.

Trong lúc cô miên man suy nghĩ thì một cánh tay mạnh mẽ đã từ phía sau ôm chặt lấy cô, tấm lưng mảnh khảnh của Phụng Cơ dán chặt vào lồng ngực của Trịnh Vũ Thần, tựa như muốn khéo léo mô tả lại những cơ bắp rắn rỏi của anh.

Nghĩ gì đó? - Giọng anh trầm thấp vang lên bên tai cô.

Phụng Cơ cuối đầu: Vỹ Thần, anh từng nói em nên rời khỏi Kim Điều Môn, em nói đó là nhà của em làm sao em có thể rời khỏi. Nhưng bây giờ em lại chính là người phản bội lại mọi người ở đó, anh nói em có phải rất đáng giận không?

Trịnh Vỹ Thần phía sau im lặng một lúc lâu, Phụng Cơ không rõ anh đang suy nghĩ cái gì, chỉ thấy vòng tay đang đặt lên eo mình hơi siết chặt lại.

Hiện giờ người của tổ chức King đang có hiềm khích với Kim Điều Môn, tình thế nếu mà King dốc toàn sức lực thì có lẽ Kim Điều Môn cũng chỉ là con tép trên mép con mèo mà thôi. Hiện giờ em ở lại Kim Điều Môn sẽ càng nguy hiểm, rời khỏi biết đâu cũng là lựa chọn tốt. - Trịnh Vỹ Thần chậm rãi phân tích, từng câu từng chữ đều được lựa chọn thật tỉ mỉ.

Phụng Cơ nghe vậy thì bắt đầu lo lắng: Như vậy chẳng phải em càng hèn hạ hơn sao, giữa lúc tổ chức gặp chuyện em lại phản bội lại tổ chức của mình, em..

Cơ Cơ.- Trịnh Vỹ Thần phía sau thở dài một cái, anh áp sát lưng cô, tỉ mỉ nắm lấy bờ vai của cô thở nhẹ: Việc này không liên quan gì tới việc em hèn hạ hay không, vào ngày Nguyễn Long Tuyết dùng cực hình lên người em thì sinh mạng của em đã bắt đầu không còn đặt vào Kim Điều Môn nữa.

Trịnh Vỹ Thần hơi nghiêng đầu, hít sâu hương thơm ngọt ngào từ mái tóc cô: Mà là vào anh.

Cuối cùng thì Phụng Cơ cũng hiểu cái gì gọi là thật sự rung động..

...

Trong tầng hầm tối tăm chỉ le lói chút ánh sáng vàng nhạt vừa đủ để nhìn thấy hết mọi cảnh vật xung quanh. Một cô gái bị trói hai tay vào cột điện, bộ váy trắng thuần khiết đã bị vấy bẩn bởi máu của chính mình. Sắc mặt cô gái nhợt nhạt đáng sợ, nhưng ánh mắt và cái miệng lại vô cùng buông bình mà cứ liên tục gào thét.

Thả tôi ra, đám man rợ các người, nói cho các người biết tôi là Vinh Tiểu Y, là con gái của Vinh Ba, là đại tiểu thư của King, các người mù rồi nên mới dám bắt cóc bản tiểu thư đây... đợi, đợi đến khi về tôi nhất định sẽ nói cha tôi san bằng Kim Điều Môn này của mấy người.

Vinh Tiểu Y hùng hổ kể về gia thế của bản thân, vừa dứt lời liền bị tê liệt bởi có người đang bấm nút khởi động trụ điện.

Vinh Tiểu Y hét lên chói tai..

Sau đó cô ta ngất đi..

Chào lão đại!

Mơ màng nghe được một vài giọng nói vang lên, sau đó có vài tiếng bước chân vội vã chạy đến bên cạnh một người đàn ông. Người đàn ông đó thân hình cao lớn, đôi mắt mờ mịt của Vinh Tiểu Y chỉ nhìn thấy mờ bóng dáng của anh.

Sáng sớm ngày mai đem cô ta tới bến tàu, thả cô ta về.- Trịnh Vỹ Thần nhận lệnh ra lệnh.

Những thuộc hạ xung quanh dạ một tiếng.

Lúc anh định rời đi thì Vinh Tiểu Y cũng kịp thời lên tiếng: Anh là ai, sao lại cứu tôi?

Trịnh Vỹ Thần dừng chân, hơi nghiêng đầu cũng không hề quay lại: King sớm muộn gì cũng phải đầu hàng Kim Điều Môn, cô không còn đất lợi dụng nữa, giữ cô lại cũng chỉ tốn nhiên liệu vận hành trụ điện mà thôi.

Nè... giọng nói anh rất hay nhưng sao ý nghĩa lời nói lại không hay chút nào vậy? Rốt cuộc anh là ai?- Vinh Tiểu Y bắt đầu lên tiếng.

Khóe môi Trịnh Vỹ Thần khẽ nâng lên, không nói lời nào liền nhanh chóng rời khỏi. Vinh Tiểu Y gọi vội theo vài tiếng, cô ta cứng đầu cứ hét lên: Anh kia, này anh kia.

Tiếng hét làm phiền đến người xung quanh, một người lỡ tay ấn nút khởi động trụ điện khiến Vinh Tiểu Y hôn mê.

...

Bữa tối, Phụng Cơ đang tắm bên trong, bên ngoài điện thoại reo lên tiếng chuông theo thuộc khiến cô chú ý, cô vội nói vọng ra bên ngoài: Vỹ Thần, xem giúp em là ai gọi tới.

Trịnh Vỹ Thần đang ngồi ở đầu giường xem hồ sơ về dự án sáp nhập giữa Trịnh Thị và Mimala, đầu mày anh suy tư chau lại, tiếng nói của Phụng Cơ khiến Trịnh Vỹ Thần chú ý tới tiếng chuông điện thoại kia. Anh cầm điện thoại lên rồi lại tiếp tục chau mày nhìn cái tên trên màn hình.

Chuông điện thoại lại từng hồi vang lên, mãi cũng không dứt.

Phụng Cơ lại hỏi: Ai gọi vậy?

Trịnh Vỹ Thần vẫn nhìn màn hình chăm chăm: Là Đại Khâm, người này là ai vậy?

Phụng Cơ hơi vặn nhỏ tiếng nước lại rồi nói: À, là một bác sĩ vô dụng của Kim Điều Môn, lúc em bị chủ thượng trừng phạt chính cậu ta đã giúp em thoát thân, cũng xem như đã nợ cậu ta một ân tình.

Ồ...- Trịnh Vũ Thần kêu lên một tiếng rồi khước môi lại nâng lên một đường khó hiểu, đầu mày anh vẫn chau lại trông vô cùng nguy hiểm. Anh nhớ rồi, tên bác sĩ hôm đó... thảo nào, anh cứ cảm thấy là lạ, hóa ra...

Anh nói gì cơ?- Phụng Cơ hỏi.

Không có gì, em nhận điện thoại không?

Chính chế độ im lặng đi, tí nữa em gọi lại cho cậu ta cũng được.

Trịnh Vũ Thần hừ một tiếng, như là cười lại như là bất mãn: Vậy sao được, nợ ân nhân một ân tình lớn như vậy, sao có thể để người khác đợi lâu. Để anh nghe giúp em

Câu nói không cần đầu chưa kịp vắng khỏi miệng Phụng Cơ thì bên ngoài Trịnh Vũ Thần đã nhận cuộc gọi.

Phụng Cơ, em làm gì mà lâu nghe máy thế? Vết thương sao rồi, có biến chứng không, bên này anh có một số thuốc dùng đề đặc trị vết thương bị roi da đánh, em ở đâu anh đem qua.- Giọng nói Đại Khâm tràn đầy sự lo lắng vang lên trong điện thoại.

Điều đó càng làm Trịnh Vũ Thần không vui.

Anh hơi hắng giọng trả lời: Em không sao, vết thương cũng lành rất nhanh, anh không cần phải lo lắng. Về vấn đề thuốc, Vũ Thần đã cử bác sĩ riêng đến để mỗi ngày giúp em thay thuốc nên không cần đâu, mớ thuốc đó của anh cứ giữ lại để sau này anh có bị ai đánh thì có mà dùng- Trịnh Vũ Thần vừa nói vừa đặc biệt nhấn mạnh câu cuối.

Quả nhiên đầu dây bên kia im lặng năm giây sau đó Đại Khâm từ quan tâm giọng nói đã trở nên lạnh tanh: Trịnh Vũ Thần? Phụng Cơ đâu, sao cậu nghe điện thoại của cô ấy? Đưa điện thoại cho Phụng Cơ.

Trong lúc Đại Khâm còn đang truy hỏi thì Trịnh Vũ Thần đã sớm đi đến cửa phòng tắm, dùng tay gõ lên cánh cửa nói lớn: Cơ Cơ, anh đã bảo là em đang tắm nhưng hình như người trong điện thoại không tin, cứ muốn gặp em. Hay là anh đem vào cho em được không?

Vừa nói Trịnh Vũ Thần vừa giơ tay muốn mở cửa phòng tắm.

Không biết là trùng hợp hay ngẫu nhiên mà Đại Khâm trong điện thoại cùng với Phụng Cơ trong nhà tắm đồng thanh hét lên: Không được anh!

Trái tim Trịnh Vũ Thần như muốn tan vỡ, anh không biết nên khóc hay cười.

Lát nữa tôi sẽ gọi lại, Trịnh Vũ Thần tôi cảnh cáo cậu, tôi không cần biết cậu có phải là con của Nguyễn Long Tuyết hay không, nếu cậu dám làm gì Phụng Cơ tôi nhất định sẽ khiến cậu trả giá đắt.- Đại Khâm tức giận không biết trút vào đâu đành lớn tiếng cảnh cáo xem như lấy uy.

Trịnh Vũ Thần đột nhiên liên tưởng tới hình ảnh người cha già nói với con rể...

Đại Khâm tắt máy, Phụng Cơ cũng vừa tắm xong. Cô mặc chiếc áo choàng bông màu trắng bước ra, mái tóc ướt đầm dính bết lên bờ vai mảnh khảnh, gương mặt mộc không chút son phấn lại tựa như đóa hoa sen không nhuốm chút bụi trần, thật đẹp tựa như tiên nữ giáng trần.

Nhưng tiên nữ đang không vui, Phụng Cơ chống nạnh ngẩng đầu nhìn Trịnh Vũ Thần, cô nói: Anh đùa kiểu đó vui lắm à?

Cứ nghĩ tới tình huống vừa rồi đã bị Đại Khâm nghe thấy, cô không biết phải giấu mặt mũi đi đâu cho thỏa đáng.

Trịnh Vũ Thần đắc đầu: Không vui.

Tiên nữ xinh đẹp lại thêm phần tức giận chống nạnh nhìn anh: Anh có biết vừa rồi anh làm em xấu hổ cỡ nào không, sau này bảo em làm sao đối mặt với Đại Khâm đây?

Trịnh Vũ Thần im lặng, như một đứa bé cuối đầu tỏ vẻ hối lỗi, nhưng ánh mắt rất linh hoạt chú ý thoáng cào vạt áo choàng của cô. Phụng Cơ không biết vạt áo choàng khá rộng, cô lại đứng trước mặt anh chống nạnh khiến cho cánh xuân bên trong chiếc áo thấp thoáng lộ ra trông cực kì mê người.

Trịnh Vũ Thần không khỏi có suy nghĩ muốn giơ tay nắm lấy một bên ngực đầy đặn kia của Phụng Cơ xoa nắn. Ánh mắt anh nhiên cô xuất hiện sự biến hóa không che giấu.

Dường như cảm nhận được loại ánh mắt trần trụi kia, Phụng Cơ để ý mới phát hiện ra ý đồ xấu xa của Trịnh Vũ Thần, cô khấn trương túm vạt áo lại hét lên với anh: Nghĩ bậy bạ!

Trịnh Vũ Thần cười khò một tiếng, Phụng Cơ quay người muốn chạy trốn loại cảm giác kì dị trong lòng. Đang lúc này điện thoại vang lên tiếng chuông inh ỏi, cô định quay lại kêu anh trả lại điện thoại nhưng không ngờ vừa quay lại thì tiếng chuông đã tắt.

Chuông điện thoại tắt hẳn, tay Trịnh Vũ Thần không còn cầm điện thoại.

Phụng Cơ mở to mắt không thể tin được mà đứng hình nhìn anh...

Trịnh Vũ Thần đứng cạnh bồn tắm, mà điện thoại cô vừa bị anh ném vào bồn nước nóng.

... Anh... anh chỉ là nghĩ, nếu như không biết đối mặt như thế nào, thì chi bằng ừm... đừng đối mặt vậy.- Trịnh Vũ Thần cười hì hì giải thích.

Đêm hôm đó, cả tòa dinh thự Mimosa truyền tới một tiếng hét xuyên qua ba lớp kính cách âm, mà tiếng hét đó chỉ có ba chữ: Trịnh Vũ Thần!

...

Cậu Trịnh... cậu có làm sao không?- Vương quán gia bên ngoài lo lắng gõ cửa vài cái, mấy cô giúp việc phía sau cũng tò mò túm lại bàn tán. Lúc này bọn họ đều nhìn thấy vị lão đại cao cao tại thượng của bọn họ lờ đờ đi theo Phụng Cơ từ phòng tắm lớn trở về phòng ngủ. Bộ dáng của của Phụng Cơ rất tức giận, còn lão đại của bọn họ lại y như đứa con nít phạm sai lầm tò tò theo sau.

Sau một hồi buồn chuyện bọn họ mới biết lý do khiến lão đại của bọn họ trở nên đáng thương như vậy cũng chỉ là vì... ngài đã 'lỡ tay' ném điện thoại của Phụng Cơ vào nước nóng.

Bên ngoài xì xào bàn tán, bên trong phòng thì lại vô cùng yên tĩnh...

Phụng Cơ ngồi chéo chân trên giường, cô đưa mắt liếc nhìn anh: Đồ ấu trĩ!

Trịnh Vũ Thần co ro ngồi một góc ở ghế sofa phía xa: Anh yêu em.

Đồ trẻ con!- Phụng Cơ lại mắng.

Anh yêu em.

Đồ mặt dày!

Anh yêu em.- Lần này Trịnh Vũ Thần đã hét lên với vẻ ủy khuất vô cùng. Chỉ vì cái điện thoại mà cô lại mắng anh như vậy, chỉ là cái điện thoại rẻ tiền, anh có thể mua cái khác cho cô. Chỉ cần... chỉ cần không có số của đàn ông khác, anh mua cả cái tiệm điện thoại cho cô cũng được.

Thôi bỏ đi vậy, nhìn vợ một câu sống lâu trăm tuổi.

Trịnh Vũ Thần đứng lên lấy máy sấy tóc đem đến bên cạnh Phụng Cơ, không nói lời nào giúp cô làm khô mái tóc ướt đầm. Phụng Cơ còn đang bực bội liền hất tay anh ra.

Ngồi yên nào.- Trịnh Vũ Thần ấn vai cô cố định trên giường. Ngón tay anh nhẹ nhàng luồn vào mái tóc dày của cô, nhẹ nhàng như trân quý một món bảo vật.

Mái tóc của phụ nữ luôn khiến đàn ông yêu thích, những lọn tóc như sợi tơ lướt qua lòng bàn tay anh cũng đồng thời lướt qua trái tim anh.

Cơ Cơ, khuya rồi, nghỉ ngơi thôi.- Trịnh Vũ Thần tắt máy sấy trong tay, anh hơi cúi thấp người từ phía sau nói bên tai cô.

Hai vành tai Phụng Cơ một đường màu đỏ ửng. Câu nói mập mờ, hơi thờ nam tính của anh khiến cô bối rối.

Vết thương... em vẫn còn rất đau...

Trịnh Vũ Thần phì cười, lúc cô không hiểu gì thì bị anh xoa đầu một cái.

Anh bảo em đi ngủ sớm, nghĩ trong sáng chút đi.- Nói rồi anh bỏ đi để lại Phụng Cơ xấu hổ ngồi bấu ga trải giường, nghiêng răng gọi tên anh như muốn giết người.

Rõ ràng là cô đang giận anh vì dám ném điện thoại của cô vào nước, nhưng sao bây giờ anh vẫn ung dung rồi khỏi trong khi khiến cô xấu hổ đến mức này?

Phụng Cơ hậm hực kéo chăn, vừa nằm xuống liền nghe tiếng nước chảy xối xả trong nhà tắm.

Đêm nay, có người phải xối nước lạnh...

Xem ra người nào đó cũng đang chật vật không kém.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chúng Ta Không Thiếu Tình Yêu (5)

Trong một nhà hàng sang trọng, từ trong ra ngoài đều là bóng dáng đứng nghiêm chỉnh của một đám vệ sĩ. Họ phân chia nhau mỗi người quan sát một phía chỉ để đảm bảo an toàn cho người đang ngồi bên trong phòng.

Trịnh Vũ Thần đặt ly rượu trong tay xuống bàn, trầm tư một lúc như đang suy nghĩ điều gì đó rồi nhìn Hồ Hải Nam ngồi đối diện nói: Lần này lật đổ được Trịnh Thị, công lao của Hồ lão gia nhiều nhất, nếu ông có yêu cầu gì thì cứ việc nói, Vũ Thần nhất định sẽ dốc lòng giúp đỡ.

Hồ Hải Nam hơi cười nhẹ rồi lại cẩn thận dò xét: Thật sự là cái gì cũng có thể?

Trịnh Vũ Thần im lặng không trả lời lại càng khiến lão ta thêm thận trọng.

Hồ Hải Nam ăn một ít thức ăn trên bàn rồi nói: Điều lão đây muốn không nhiều, cả đời tôi tham vọng đủ rồi, ở tuổi xế chiều cũng không còn nguyện vọng gì khác ngoài thấy con gái được vui vẻ.

Lão ta chỉ nói một nửa rồi ngưng lại tỏ ý quan sát thái độ của Trịnh Vũ Thần. Đáng tiếc, trên gương mặt anh tuấn ngoài sự lạnh nhạt ra thì không hề lộ một chút tâm tư nào. Anh điềm tĩnh gõ ngón tay lên mặt bàn, nâng mắt nhìn Hồ Hải Nam.

Cho nên?

Con gái tôi, xét về dung mạo cũng không hề thua kém bất kì ai, xét về phẩm chất đạo đức lại càng đạt yêu cầu. Hơn nữa từ nhỏ nó đã ngưỡng mộ Trịnh tổng, lần này tôi hy vọng ngài sẽ cho nó một cơ hội.

...

Tòa nhà Mimosa này khiến cuộc sống của Phụng Cơ trở nên thật an nhàn thành thoi. Cả ngày cô ngủ rồi thức dậy dạo vườn hoa, lúc buồn thì Vương quản gia đưa cô đến phòng chiếu phim xem mấy bộ phim hài. Mấy ngày gần đây cả Mimosa dường như có điều gì khác thường, bình thường khắp nơi đều toàn là vệ sĩ canh gác nghiêm ngặt, nhưng dạo gần đây lại trở nên vắng vẻ lạ thường. Có hôm Phụng Cơ không nhìn được liền hỏi Trịnh Vũ Thần, anh chỉ đơn giản giải thích là vì anh sợ họ làm ảnh hưởng đến cô nghỉ ngơi.

Phụng Cơ cũng cảm thấy khó hiểu, họ là họ cô là cô, vì sao họ lại khiến cô không nghỉ ngơi được?

Có vẻ như Trịnh Vũ Thần cũng nhìn ra sự buồn chán của cô, hôm nay anh đưa cô ra ngoài dạo phố. Đây là lần đầu tiên cô và anh thật sự giống một cặp tình nhân bình thường, chỉ cần đi bộ khắp chợ, thưởng thức món ăn đường phố hấp dẫn, cười đùa vui vẻ với nhau là đủ cảm thấy thỏa mãn, cảm thấy hạnh phúc.

Trung tâm mua sắm sầm uất bậc nhất thành phố là M&I, tầng một và tầng hai chính là thiên đường mua sắm của phụ nữ, tầng ba là nơi dành cho đàn ông, tầng bốn nằm lại là vũ trường cùng quán bar, tầng cao nhất là tầng 17 chính là khách sạn cao cấp. Ngoài ra còn có hẳn khu công viên giải trí và một tòa nuôi nhân tạo được xây dựng cạnh ngay phía sau, hàng ngày nơi này chào đón không dưới ba ngàn người khách, có câu nói nếu đến đất nước này du lịch thì nhất định phải treo đeo lợi suôi đến M&I một lần trong đời để biết cái gì gọi là hưởng thụ, cái gì gọi là xa xỉ.

Bởi nơi này, tất cả vật dụng trang trí từ lớn đến viên gạch dùng để lót nền cho bãi xe cũng đáng giá ngang với chi phí sinh hoạt cả ngày của một gia đình khá giả. Bước vào đại sảnh chính là đài phun nước lớn với hình chú chuột Mickey ngộ nghĩnh đứng ở giữa, hơn 6000 ánh đèn pha lê màu vàng sáng long lanh làm cho mọi thứ cứ như được dát vàng lên. Tồn tại trên thị trường đã hơn chục năm, nhưng gần đây mọi người chỉ mới được biết chủ sở hữu của M&I là một tập đoàn tài chính thế giới có thể lực lớn mạnh, ngoài ra thì mọi thông tin về ông chủ thật sự của trung tâm mua sắm này đều được phong kín.

Ngày hôm nay, vừa sáng sớm các nhân viên của hơn 1.200 gian hàng bán lẻ trong M&I đã nhận được được một chỉ thị quan trọng từ phía ban quản lý rằng hôm nay sẽ có một đại nhân vật có tầm cỡ lớn xuất hiện, bảo bọn họ phải chú ý an ninh xung quanh và tuyệt đối không được để bất kì một sự cố nào dù là nhỏ nhất xảy ra. Vì vậy, từ sáng sớm, không khí nơi này đã căng thẳng và náo nhiệt hơn bao giờ hết, hàng trăm bảo an được điều tới, lao công quét dọn thật sạch mọi góc ngách trong trung tâm đảm bảo không còn một hạt bụi.

“Trịnh đại tổng tài của tôi, tôi đã thu xếp đâu vào đó rồi, đảm bảo cậu sẽ có một cuộc hẹn hò thật thuận buồm xuôi gió luôn.”- Ngô Thành cười ha hả nói qua điện thoại.

Trịnh Vũ Thần quay mặt ra cửa sổ, một tay để vào túi quần thong thả nói: “Chỉ cần không làm giống như chào đón tổng thống là được, bảo bọn họ cứ như bình thường, đừng có cứ hề gặp tôi là cuối chào, không khéo lại khiến Cơ Cơ cảm thấy không tự nhiên.”

Sau khi nghe Trịnh Vũ Thần nói hết câu, khôi phải nói cũng có thể hình dung ra âm thanh khoa trương của Ngô Thành bên kia điện thoại: “Tôi có nghe lầm không, cậu đang để tâm đến cảm thụ của người khác đó à? Sao cậu không bao giờ để tâm đến cảm thụ của tôi vậy, chúng ta yêu nhau cũng hơn chục năm rồi mà, sao vậy, sao vậy?”

Trịnh Vũ Thần mặt không đổi, giọng không run thản nhiên nói: “Còn nữa, điều bớt mấy nhân viên bảo an đó đi đi, thân thủ Cơ Cơ giỏi như vậy, cũng không có gì đáng lo ngại.”

“Ôi, tôi đau lòng quá... tôi tắt máy đây, tôi phải đi chữa trị vết thương lòng ngay đây.”

“Còn nữa.”- Trịnh Vũ Thần lại nói.

Ngô Thành khổ sở: “Lại gì nữa? Thăng nhai này cậu lắm chuyện thật đấy.”

“Thông báo xuống bên dưới, hôm nay M&I giới hạn số lượng khách hàng, đừng để đông quá khiến tôi phải chen chúc.”

“Hờ hờ, muốn sao cũng được, cậu là ông chủ cậu muốn đuổi cổ khách hàng cũng không thành vấn đề.”

Nói rồi Ngô Thành tắt máy, vừa định quay lại để đi căn dặn một số việc lại nhìn thấy Trương Luyến Tâm từ khi nào đã đứng sau lưng mình, nàng yên lặng đứng đó khiến Ngô Thành không khỏi giật cả mình. Cậu ôm ngực mình vỗ vỗ: Bà cô của tôi ơi, tôi mà yếu tim thì chắc đã phải nhập viện cấp cứu lâu rồi, khi không lại đứng một đồng ở đây làm gì?

Trương Luyến Tâm hơi cười: Trịnh Vũ Thần có vẻ rất quan tâm tới Nguyễn Long Phụng Cơ.

Cũng phải, trước giờ tôi chưa từng thấy cậu ta quan tâm ai như vậy.- Ngô Thành ném điện thoại lên bàn, tìm một cái ghế ngồi xuống.

Trương Luyến Tâm nheo mày: Chưa từng sao? Anh ta chưa từng quan tâm tới cô bạn gái cũ kia sao?

Ngô Thành cẩn thận phân tích một lúc rồi nói: Cách quan tâm khác nhau mà, đối với Mỹ Ngọc cậu ta chỉ một phía thể hiện sự quan tâm, nhưng đối với Phụng Cơ thì khác, Vũ Thần có vẻ quan tâm tới suy nghĩ của cô ấy hơn.

....

Vũ Thần, qua đây xem cái này.- Phụng Cơ thích thú chạy đến một tủ trưng bày nước hoa sang trọng. Người nhân viên vừa nhìn thấy Trịnh Vũ Thần bước về phía này thì liền hít một hơi thật sâu, cố gắng ngăn cho mình không được có sơ sót. Nhân viên nữ bước lên, nở nụ cười nhiệt tình chào hỏi Phụng Cơ.

Chào anh chị, đây đều là những mẫu nước hoa mới nhất trên thị trường đấy ạ.

Vậy sao, mẫu XK này có mùi như thế nào?- Phụng Cơ chỉ vào một chai nước hoa được đặt trên kệ cao nhất, dáng lọ hình viên kim cương lấp lánh chất nước hoa màu hổ phách sang trọng khiến người khác vừa nhìn đã bị lôi cuốn.

Đây là mẫu nước hoa nổi tiếng, chủ yếu lấy sự nhẹ nhàng làm nền, hương thơm chiết xuất từ hoa Mimosa mang đến hơi thở tươi mới, mẫu XK này sản xuất số lượng có hạn, toàn thế giới chỉ có bảy chai.- Nữ nhân viên chuyên nghiệp giới thiệu.

Mimosa?

Trịnh Vũ Thần bước đến cạnh Phụng Cơ, ánh mắt anh lại quan sát lọ nước hoa. Cô nhân viên kia thấy vậy liền run tay, suýt chút nữa là làm rơi lọ XK trong tay.

Phụng Cơ nhìn anh: Sao vậy?

Không có gì.- Trịnh Vũ Thần hơi cười nhìn cô, ánh nhìn của anh ôn nhu ấm áp đến lạ thường, nụ cười của anh dường như đủ để cuốn hút cô vào đó. Thế mà trong vài giây sau, Trịnh Vũ Thần quay qua nhân viên nữ đang trộm liếc mắt đưa tình với mình với một bộ dáng lạnh tanh: Gói lại đi, hai chai.

Phụng Cơ khó hiểu mở to mắt nhìn anh, mua gì mà lắm thế? Toàn thế giới chỉ có bảy chai chắc chắn giá rất đắt, người khác có tiền chưa chắc đã mua được vậy mà anh đòi mua tới hai chai?

Dường như đoán ra sự tò mò của Phụng Cơ, Trịnh Vũ Thần quay sang: Em một chai anh một chai, khi nào em ham chơi đi lạc thì anh có thể tìm thấy em. Nhưng mà anh vẫn thích hương thơm tự nhiên trên người em hơn, rất kích thích.

Phụt! Cô nhân viên nước hoa đứng đối diện phụt cười suýt chút nữa là văng từa lura ra. Giây trước nhìn cười không được giây sau thấy Trịnh Vũ Thần nhìn sang mình thì bị dọa tới mức muốn khóc cũng không nổi.

Phụng Cơ bên ngoài vẫn giữ nguyên chế độ mặt lạnh, nhưng thật chất quả tim trong lồng ngực cô cũng suýt chút nữa vọt lên tới cổ.

Cười hay lắm! Nhân viên ở đây rất thông minh.

Phụng Cơ bước lên kéo tay áo Trịnh Vũ Thần ý bảo anh đừng có nói nữa, bởi cô cũng không hiểu vì sao mà anh chỉ nói một câu 'rất thông minh' đã khiến cô nhân viên kia sợ tái mặt.

Phụng Cơ mua đồ không nhiều, cơ bản chỉ có lọ XK vừa rồi. Cô hứng thú với các trò chơi ở khu giải trí hơn, ở khu leo núi nhân tạo đang có một hoạt động khá thú vị đó là thi xem người nào trong thời gian ngắn nhất có thể leo đến đỉnh núi. Phần thưởng chính là sợi dây chuyền vàng có mặt trắng làm điểm nhấn. Hình mặt trắng được làm từ thạch anh màu đỏ huyết, hai đỉnh sắc nhọn được đeo gọt tinh xảo được đặt trong khung kính phía xa.

Những cô gái xung quanh đều bị hấp dẫn bởi vẻ thời thượng và sang trọng của nó.

Nhưng chỉ có Phụng Cơ là bị hấp dẫn bởi độ sát thương của nó. Từ nhỏ Phụng Cơ đã được huấn luyện thói quen khi nhìn vào vật gì thì đầu tiên sẽ đánh giá độ sát thương của vật đó.

Hình mặt trăng hai đỉnh nhọn có thể sử dụng làm vũ khí, hơn nữa mức độ sát thương khá cao, vừa có thể làm trang sức trong trường hợp cần thiết có thể dùng để tự vệ, tiện dụng như vậy sao Phụng Cơ có thể bỏ qua.

Cô bước lên vài bước định tới chỗ ghi danh thì bị Trịnh Vũ Thần kéo lại, Phụng Cơ khó hiểu nhìn anh, sắc mặt Trịnh Vũ Thần có chút không vui chau mày nhìn cô.

“Nguy hiểm.”

“Hả?”- Cái gì nguy hiểm mới được chứ.

Trịnh Vũ Thần đưa mắt nhìn ngọn núi đá nhân tạo cao chót vót có thể sánh ngang với năm tầng nhà kia: “Ngọn núi cao quá.”

Phụng Cơ phì cười gạt tay anh ra: “Em là ai chứ, em đã từng đột nhập vào nơi còn cao hơn như vậy để làm nhiệm vụ anh biết không? Hơn nữa nơi này còn có dây an toàn, Nguyễn Long Phụng Cơ em chỉ cần ba mươi giây là có thể leo lên đến nơi.”

Trịnh Vũ Thần nhìn cô một lúc cũng không nói gì xong rồi lại nhìn sang sợi dây chằng phía xa: “Em thích nó? Anh có thể mua cho em, em tuyệt đối không thể tham gia.”

Bản tính Phụng Cơ dù có cố gắng che giấu thế nào đi nữa thì căn bản cô chỉ mới hai mươi tuổi, theo cách nhìn thông thường cũng chỉ là một cô bé, cô ghét nhất là người khác cảm đoán mình. Hơn nữa đối với Trịnh Vũ Thần Phụng Cơ lại càng thêm phân buống bình, nghe anh nói như vậy thì có chút không nguyện ý.

“Nếu dùng tiền để mua thì dễ dàng quá rồi.”- Phụng Cơ nói rồi nhanh như chớp đã biến mất hòa vào dòng người để chạy đi ghi danh, Trịnh Vũ Thần có muốn cản cũng không kịp. Anh chỉ biết đứng đó lắc đầu, thì ra Nguyễn Long Phụng Cơ cũng có lúc háo thắng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Không Đi Cũng Phải Đi

Tổng số lượng người tham gia trò chơi lần này là năm người, Phụng Cơ là người ghi danh cuối cùng, cô vào vị trí rồi sơ xài gài dây an toàn vào người, chẳng qua chỉ là một sợi dây thừng, cô căn bản không xem ra gì. Bất ngờ có linh cảm chẳng lành, Phụng Cơ cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn chăm chăm về phía mình. Cô quay qua nhìn một góc phía xa thì bất gặp về mặt không vui dường như đang muốn cảnh cáo cái dây an toàn trên người của Phụng Cơ của Trịnh Vũ Thần.

Cô than thầm một tiếng rồi cẩn thận gài hết chốt của dây an toàn vào người.

Tiếng còi báo hiệu lệnh bắt đầu, năm thí sinh tức tốc bám vào vách núi đá, không ngừng cố gắng hết sức. Phía bên dưới là tiếng hò hét cổ vũ thật nhiệt tình.

“Nè, cô gái kia leo nhanh quá.”

“Giỏi thật đấy, xem cô ta kìa, không chừng là tuyển thủ leo núi.”

“Theo kinh nghiệm của tôi thì một người bình thường không thể có khả năng điều luyện như vậy, chắc chắn là dân trong nghề.”

Phía bên này, Phụng Cơ thoáng chốc đã dẫn đầu vị trí cao nhất trong số năm người, cô nhanh chóng thuận thực bắt lấy những điểm tựa chắc chắn nhất. Khóc cười còn phảng phất nụ cười cao ngạo như muốn giễu cợt đám người dám thi đấu với mình, đám người leo cùng cô có hết ba người là đàn ông vạm vỡ nhưng chỉ đáng xách dép đi phía sau. Leo núi không chỉ có thể lực là đủ, phải biết tính toán xem vị trí nào là nhanh chóng về đích và an toàn thuận lợi nhất mà bám vào, con đường đi quan trọng hơn vận tốc đi rất nhiều các bạn trẻ ạ.

Nhìn bóng dáng nhanh nhẹn của cô phía xa, Trịnh Vũ Thần bỗng chốc trở nên yên tâm hơn, vừa rồi anh còn định lao vào kéo Phụng Cơ ra nhưng giữa chừng lại nghĩ lại. Phụng Cơ là sát thủ, bản tính có chút hiếu thắng cùng cao ngạo là chuyện bình thường, hơn nữa anh tin chuyện gì cô chắc chắn mình làm được thì mới làm.

Cô gái nhỏ của anh tài giỏi hơn anh tưởng, còn biết cả leo núi.

Điện thoại để trong túi áo reo lên, Trịnh Vũ Thần nhìn tên người gọi tới, sắc mặt lại lạnh xuống mấy độ nhận cuộc gọi tới.

“Tao nghe.”

Đầu dây bên kia truyền vào mấy tạp âm tựa như tiếng rên rĩ của phụ nữ cộng thêm tiếng cười phóng đảng khiến Trịnh Vũ Thần chau mày khó chịu. Vừa định tắt máy thì giọng nói khàn khàn của Trịnh Vũ Khang truyền tới.

“Trịnh Vũ Thần, từ nhỏ mày luôn có thứ tốt hơn tao...”

Trịnh Vũ Thần im lặng, khóe miệng hơi nhếch lên.

Trịnh Vũ Khang lại nói tiếp: “Mày dựa vào cái gì mà được lợi ở nhà tao mấy chục năm như vậy? Rõ ràng mày chỉ là người ngoài, sao cái gì cũng tốt hơn tao?”

Giọng nói Trịnh Vũ Thần không nhanh không chậm nói: “Dựa vào tao trả giá nhiều hơn mày, lúc tao phải học mấy thứ nhảm chán như kinh tế học mày ở đâu, lúc tao phải học tận ba thứ ngôn ngữ cùng một lúc thì mày đang làm gì? Trịnh Vũ Khang tao nói cho mày biết, trong đời Trịnh Vũ Thần tao, điều tao hận nhất là mang cùng họ với mày.”

Trịnh Vũ Khang cười một tràng lớn: “Được lắm, lật đổ được tao thì mày mạnh miệng như vậy, hài lòng rồi chứ? Bây giờ trong mắt người ngoài tao là kẻ phá gia chi tử, còn người mày gọi là mẹ bấy nhiêu năm này trở nên tiều tụy như bà cụ bảy mươi, cả Trịnh gia đều bỏ đi hết chỉ còn tao và mẹ, đây là điều mày muốn sao, mày hài lòng rồi chứ?”

“Rất hài lòng.”- Trịnh Vũ Thần chậm rãi nhấn mạnh từng chữ.

“Được lắm Trịnh Vũ Thần, đến giờ tao mới biết thì ra máu mày lạnh như vậy. Được thôi, cũng bởi vì tao cho người suýt chút nữa là chơi con đàn bà của mày nên mày mới mạnh tay như vậy chứ gì?”- Trịnh Vũ Khang cười lớn: “Dù sao tao cũng chẳng còn gì để mất nữa...”

“Mày muốn làm gì?”- Sắc mặt Trịnh Vũ Thần lạnh lẽo đến mức dường như có thể đóng băng mọi thứ, đôi mắt quang co lại có chút khản trương.

“Sợ rồi sao?”- Trịnh Vũ Khang chật lưỡi vai cái: “Nhìn đi... nhìn đi... một vật thể rơi từ độ cao như thế xuống và rồi... bùm... kết thúc.”

Xat!!! Một âm thanh xé gió mang theo vị chết chóc bay tới, Phụng Cơ chỉ mới vừa đặt tay lên đỉnh núi thì nhạy cảm phát hiện có ám khí đang bay về phía mình cô đập chân vào đỉnh núi thật mạnh né con dao sắc lẹm kia.

Ở phía bên dưới náo loạn, người tìm chỗ nấp người lấy điện thoại ra quay lại khung cảnh như phim hành động này.

Ở phía bên này Trịnh Vũ Thần ném điện thoại đi rồi tức tốc chạy tới chỗ cô, vừa đứng lúc một con dao khác bay tới đồng thời cắt đứt sợi dây thừng của Phụng Cơ. Cô chưa kịp phản ứng thì đã rơi xuống, hai tay quơ loạn xạ trong không khí muốn tìm một chỗ bám vào thế như vô dụng. Đương lúc Phụng Cơ nghĩ rằng mình sẽ phải đo đất tan xác thì rơi vào một vòng tay quen thuộc, hương bạc hà nam tính có tác dụng trấn an giúp cô khôi phục lại ý thức, Phụng Cơ mở mắt ra là có thể nhìn thấy gương mặt điển trai góc cạnh của Trịnh Vũ Thần.

Anh đặt cô xuống đất, chưa nói gì liền rút súng ra nhắm về phía lưỡi dao vừa bay tới mà bắn.

Tiếng súng vang lên, tiếng la hét xung quanh cũng bật ra, bọn họ chạy tán loạn vì sợ hãi. Bảo an ẩn nấp trong góc lúc này cũng ủa ra chạy về phía kẻ vừa định ám sát người kia, đáng tiếc từ đầu tới cuối ngoài phi đao ra thì Phụng Cơ lại không nhìn thấy kẻ nào muốn hại mình.

Trong vài giây sau, Trịnh Vũ Thần bắt ngờ dùng cán súng trong tay đánh vào sau gáy cô một cái, Phụng Cơ chỉ kịp nhìn anh rồi mọi thứ hoàn toàn mờ ảo, Trịnh Vũ Thần kéo cô vào ngực ôm lấy.

“Bằng mọi giá phải tìm được Trịnh Vũ Khang, đánh cũng được, phé cũng cũng được, chỉ cần chữa lại cái mạng của y, đưa về gặp tôi.”

“Dạ, lão đại.”

....

Rầm_ tiếng đổ vỡ lớn liên tiếp vang lên dữ dội, những mảnh vỡ thủy tinh văng tứ tung khắp mặt đất.

Nguyễn Long Tuyết, cô dám động đến Y nhi, tôi nhất định sẽ không đội trời chung với cô. Hôm nay cô không ra mặt, Vinh Ba tôi sẽ san bằng cả khu này của Kim Điều Môn.

Không gian bên ngoài hùng hừng lửa nóng, bên trong Kim Điều Môn lại tựa như một mảng băng giá lạnh. Vinh Ba dẫn hơn chục người hùng hồ lao vào căn cứ của Kim Điều Môn, nghe nói Vinh Tiểu Y trong tình trạng cả người không mảnh vải che thân đã bị quăng trước cửa tổ chức Kìng, điều này khiến Vinh Ba vô cùng tức giận, không hề nể mặt trực tiếp xông đến đây.

Phụng Nhã chân trước chân sau chạy vào, cánh tay bên phải bị chém một đường dài chảy đầy máu do khi nãy bị đám người của Kìng làm phân tán lực chú ý. Cô một tay ấn vào vết thương, cân nhắc một chút rồi nói: Mẹ, khu A khu C đều bị đám người của Kìng tàn phá, các anh em và cư dân không thể tiến hành các hoạt động kinh doanh nữa.

Nguyễn Long Tuyết từ từ quay lại, sắc mặt bà ta khó coi tới cực điểm: Nói với đám thuộc hạ bên dưới bảo vệ tốt đám người trong Kim Điều, tuyệt đối không để cho Kìng gây rối tới bọn họ.

Phụng Nhã cúi đầu, cắn môi nói: Nhưng...

Nhưng cái gì?- Nguyễn Long Tuyết hỏi.

Nhưng... nhưng đám thuộc hạ...- Phụng Nhã nói được một nửa, bên ngoài vang lên tiếng la hét khiến Nguyễn Long Tuyết chú ý, bà ta đi đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Muốn chúng tôi bảo vệ Kim Điều trừ khi cho chúng tôi nghe mệnh lệnh từ chính miệng Phụng tử, còn bằng không chúng tôi tuyệt đối không tuân theo.- Trong số đám người đó nói.

Sắc mặt Nguyễn Long Tuyết càng tệ hơn khi nghe nhắc đến tên Phụng Cơ, bà ta quay qua Phụng Nhã: Chuyện khai trừ Phụng Cơ ra khỏi tổ chức có cho lọt ra ngoài không?

Không, con chỉ tung tin rằng Phụng Cơ đi sang Châu Âu để trợ giúp Thiết Hạo.

Vậy sao bọn họ có vẻ nghi ngờ rồi?

Con... con không biết.- Phụng Nhã càng nói càng run.

Nguyễn Long Tuyết quay lại: Không biết?- Hai chữ vừa thốt ra, cái tát mạnh tay giáng xuống gương mặt xinh đẹp của Phụng Nhã khiến cô ngã xuống đất: Không bảo quản tốt cơ mật còn nói là không biết, con đi ngay, truyền lệnh xuống cho ta, ai dám tạo phản giết không tha.

Dạ.- Phụng Nhã cúi đầu rời khỏi.

...

Phụng Cơ tỉnh lại, cô sờ cái gáy đau đau của mình rồi lại nhìn xung quanh, đã trở về Mimosa từ lúc nào cô cũng không biết. Tự nhiên sao lại ngất đi? Đang yên đang lành sao cứ hễ cô đi ra ngoài đường là bị ám sát như vậy?

Chưa kịp làm gì đã nghe ở gian bên ngoài có tiếng người nói chuyện, Phụng Cơ cảnh giác bởi đây không phải tiếng của Trịnh Vũ Thần.

“Ông thần ơi, sao cậu lại xả súng? Cậu có biết hình tượng của cậu ảnh hưởng thế nào tới Mimala không? Thông tin chủ tịch của Mimala xả súng ở trung tâm mua sắm đã làm cho bộ phận giao tiếp truyền thông trả lời muốn điên lên rồi, cảnh sát cũng tìm đến điều tra, cậu bảo tôi phải làm sao đây ôi trời ơi...”

Phụng Cơ bước xuống giường đi tới cửa, cô hơi hé mở cửa ra để nhìn xem bên ngoài có chuyện gì. Trịnh Vũ Thần ngồi ở ghế sofa, anh chéo chân, một tay cầm tờ giấy gì đó xem một lúc, mắt cũng không nâng lên, thản nhiên nói: “Cứ nói tôi tự vệ.”

Ngô Thành ngược lại nóng như lửa đốt vô đầu: “Tự vệ cái gì? Cảnh sát phát hiện ở hiện trường có nhóm máu OH, họ nói nếu người bị bắn trúng không phải là người muốn ám sát cậu mà là người vô can thì họ sẽ khởi tố cậu đấy. Cứ cho là tự vệ đi thì cũng không thể giải thích chuyện một người dân thường có súng trong người được.”

“Cứ nói với họ về một số ngân hàng ngầm của chúng ta, họ tự khắc sẽ hiểu thôi.”

Ngô Thành thờ dãi ngã xuống ghế, Trịnh Vũ Thần lại hỏi: “Tìm được Trịnh Vũ Khang chưa?”

“Chưa, mà cho dù có tìm được thì sao, tên đó chắc chắn là bị sốc đến thần kinh rồi.”

Trịnh Vũ Thần không nói gì chỉ chăm chú xem tài liệu trong tay, Phụng Cơ cẩn thận khép cửa phòng lại. Cô trở về giường ngồi xuống, hoàn toàn khó hiểu trước cuộc nói chuyện vừa rồi. Cái gì mà ngân hàng ngầm? rồi chuyện cô bị ám sát có liên quan tới Trịnh Vũ Khang sao? Cuộc đối thoại của hai người vừa rồi rốt cuộc có ý gì?

Phụng Cơ suy nghĩ rồi lại nghĩ, đột nhiên cổ họng nghẹn lại, cô ho vài tiếng, bất giác đưa tay vuốt ngực thì sờ phải một thứ gì đó trên cổ mình, cô tháo ra xem. Là sợi dây chuyền hình mặt trăng lúc trung tâm mua sắm, Trịnh Vũ Thần đã đem nó đeo lên giúp cô sao? Phụng Cơ mỉm cười vui vẻ nhưng con ho lại đến dữ dội hơn, chắc chắn là do cô ăn cay nhiều quá nên cổ họng có vấn đề rồi. Phụng Cơ đứng lên tới bàn rót một ít nước uống thì điện thoại reo lên, cô nhìn qua màn hình rồi nghe máy.

“Đại Khâm, có chuyện gì?”

“Phụng Cơ, mấy ngày nay em đi đâu vậy? Anh tìm em suốt, gọi điện cũng không trả lời.”- Đại Khâm sốt ruột trong điện thoại, Phụng Cơ lại ho vài tiếng khiến hần ngừng nói rồi lại hỏi: “Em sao vậy?”

“Không có gì, ho vài cái thôi, gọi cho tôi có chuyện gì?”- Phụng Cơ uống nước thấm giọng rồi hỏi.

“Đương nhiên là có chuyện, hơn nữa còn là chuyện lớn nữa. Kim Điều Môn giải tán gần hết rồi.”

Phụng Cơ sực chút nữa là phun cả ngụm nước trong miệng ra, cô gấp gấp hỏi lại: “Thế nào là giải tán.”

“Lần này Kim Điều Môn gặp đại hạn rồi, King cho một đám người xông vào đập phá địa bàn của tổ chức nhưng đám thuộc hạ của Kim Điều Môn lại chẳng ai chạy ra can ngăn, anh đoán chắc bọn họ muốn tạo phản hết rồi.”- Địa Khâm cười vài tiếng: “À mà nghe nói Vinh Tiểu Y đã về rồi, còn được cái mạng nhưng xem ra cũng sống không bằng chết, bị cưỡng hiếp tập thể đấy, Vinh Ba vì vậy mà tức giận muốn bắt sống Nguyễn Long Tuyết đấy.”

“Tại sao anh biết?”- Phụng Cơ đầu tiên là hoài nghi mức độ chân thật của câu chuyện.

Đại Khâm cười: “Có chuyện gì mà anh không biết, anh còn biết và dám khẳng định với em Nguyễn Long Tuyết hoàn toàn không liên quan tới vụ Vinh Tiểu Y bị bắt, đừng lại hỏi anh vì sao anh dám chắc chắn như vậy, là vì anh từng là người bên cạnh bà ta, mọi động thái của bà ta anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.”

Phụng Cơ gật đầu: “Tôi vẫn luôn khẳng định Kim Điều Môn sẽ không làm việc này, nhất định là có người gây sự chia rẽ, có điều là ai mới được?”

“Em có từng nghe tới HS không?”

“HS? Chưa từng nghe, sao vậy?”- Phụng Cơ hỏi.

“Em không biết cũng dễ hiểu, HS trước giờ chỉ hoạt động ngầm, không còn bành trướng thế lực, nghe nói lão đại đương nhiệm của bọn họ còn khá trẻ tuổi, lại vô cùng thần bí, chưa một lần lộ diện, người ngoài cũng không biết là ai. HS chính hệ thống ngân hàng tài chính ngầm chủ lực của hơn mười quốc gia trên thế giới, phụ trách luân chuyển nguồn tài chính cũng như quyết định giá cổ phiếu và trái phiếu trên thị trường chứng khoán. Gần đây anh quan sát thấy HS có nhiều biểu hiện lạ, thường xuyên có một đám lính kéo đến khu vực phía tây bắc để luyện súng, luyện võ.”- Đại Khâm trình tự kể rõ, thật ra hẳn chẳng hứng thú mấy về việc của Kim Điều Môn, nhưng chủ nhân thật sự của HS lại khiến hắn tò mò muốn biết xem là ai. Bao nhiêu năm nay hắn vẫn luôn đề mắt đến HS bởi vì trong cái thế giới ngầm này cũng chỉ có HS mới có đủ sức để uy hiếp hắn mà thôi.

“Luyện tập? Không lẽ HS muốn quay trở lại một lần nữa nên mới nâng cao thực lực? Nhưng theo lời anh kể thì so với HS Kim Điều Môn cũng chỉ là một hạt cát nhỏ bé, không lẽ điều mà vị lão đại bí ẩn kia nhắm tới đầu tiên khi quay lại hắc đạo lại là một hạt cát nhỏ bé?”- Phụng Cơ hơi cau mày suy nghĩ, trước giờ cô vốn chưa từng nghe tới HS, nhưng có nghe loáng thoáng rằng trong hắc đạo này có tổng cộng bốn tổ chức dẫn đầu, Kim Điều Môn, HS, King và một tổ chức nữa cũng bí ẩn không kém gọi là Vialla.

Điện thoại trong tay Phụng Cơ đột nhiên bị giật lấy từ phía sau, cô hốt hoảng quay lại thì thấy Trịnh Vũ Thần từ lúc nào đã đứng phía sau mình. Trong phút chốc ngẩn ngừ, Phụng Cơ không hiểu tại sao mà mình lại hoảng sợ.

Trịnh Vũ Thần cúi đầu tắt điện thoại rồi lại đưa mắt nhìn cô, nét mặt anh không vui, giọng nói lại lạnh nhạt: “Em vừa tỉnh lại, nghỉ ngơi một chút đi. Hành lý của em anh đã cho người chuẩn bị rồi, hai tiếng nữa chúng ta cất cánh tới Dubai nghỉ dưỡng.”

Phụng Cơ nhíu mày khó hiểu: “Dubai? Sao lại đi Dubai?”

Trịnh Vũ Thần nhàn nhạt trả lời: “Anh nói rồi, là đi nghỉ dưỡng.”

“Em không đi.”- Không hiểu sao cô lại cảm thấy thái độ này của Trịnh Vũ Thần kì lạ, khác xa với gương mặt ấm áp vui vẻ hằng ngày của anh, cô chỉ đơn giản là nghe một cuộc điện thoại thôi mà, không lẽ khiến anh không vui tới mức sa sầm mặt thế kia?

“Cơ Cơ...”

“Em nói rồi, em không đi nghỉ gì cả.”- Tự dưng lại thay cô thu xếp hành lý rồi bắt cô đi mà không hỏi qua ý kiến của cô, đây hoàn toàn không giống đũa cô đi nghỉ mà có vẻ là bắt cô đi nghỉ thì đúng hơn.

Phụng Cơ đi lướt qua người anh tới ghế sofa ngồi xuống, cảm ly nước nóng trong tay xoa xoa. Trịnh Vũ Thần vẫn đứng yên tại chỗ đưa mắt nhìn cô một lúc, đương lúc cô nghĩ anh sẽ như mọi lần mà thỏa hiệp thì giọng Trịnh Vũ Thần đánh lại: “Em không đi cũng phải đi.”

Trịnh Vũ Thần quay lưng rời khỏi phòng để lại Phụng Cơ thẫn thờ ngồi một chỗ, vừa rồi... hình như anh ấy đang quát mình phải không?

Cửa phòng đóng lại, Trịnh Vũ Thần vừa bước ra thì đụng mặt Ngô Thành đang đứng tựa vào tường bấm điện thoại, vừa nhìn thấy anh cậu đã khoa trương nói lớn: “Wao wao wao, lão đại của tôi cậu tức giận sao?”

Trịnh Vũ Thần bước lớn rời đi, Ngô Thành cũng hí hửng đi theo, cả quá trình không ngừng liếc nhìn gương mặt tức giận của Trịnh Vũ Thần. Cứ như thể chỉ hận không thể lấy điện thoại ra chụp lại cảnh tượng ngàn năm có một này vậy.

Đúng vậy, thằng bạn này của cậu lâu rồi không tức giận vậy nha...

Vũ Nam đứng canh gác ở góc hành lang thấy Trịnh Vũ Thần đi ra thì chủ động bước lên đi phía sau.

“Nói với bộ phận giám sát lập tức chặn số điện thoại gọi từ Kim Điều Môn đến.”

“Dạ!”- Vũ Nam cung kính nói một tiếng.

Ngô Thành đi cạnh thông thả bỏ tay vào túi quần miệng nở nụ cười tươi rói:

“Cậu bạn, cậu làm vậy là vì sợ Phụng Cơ biết được hóa ra người đang muốn thôn tính Kim Điều Môn thần thần bí bí kia là cậu sao? Nói cậu nghe, vô dụng thôi, muốn người khác không biết từ khi mình dừng làm...”

Rầm! Trịnh Vỹ Thần mở cửa phòng mình bước vào trong rồi đóng sầm lại một tiếng thật mạnh khiến suýt chút nữa là Ngô Thành phải tốn tiền sửa mũi, cậu tức tối nhìn thái độ như phốt lò lại như dân mâm xán chén của thằng bạn. Ngô Thành chỉ tay vào cánh cửa nói với Vũ Nam bên cạnh: “Tôi nói gì sai sao? Cậu xem đi, thằng này tính tình xấu không chịu được, người ta nói lời thật lòng thôi mà, tôi nói gì sai sao?”

“Sai.”- Vũ Nam mặt lạnh nghiêm túc đáp một chữ khiến Ngô Thành suýt nữa là sặc nước bọt của chính mình mà chết.

Ngô Thành không phục: “Sai chỗ nào?”

Vũ Nam vẫn lạnh nhạt không đổi sắc: “Trong tòa Mimosa này việc mà lão đại không muốn nghe điều là sai.”

“...”

Vũ Nam nói thêm: “Vừa rồi suýt chút nữa là lão đại rút gân cậu Ngô rồi đấy.”

Ngô Thành ngậm miệng, nín bật không nói được lời nào. Đúng là cậu sai...

Trước giờ Ngô Thành luôn đưa ra thắc mắc trong lòng rằng tại sao Trịnh Vỹ Thần lại có thể dễ dàng đưa Mimala vào thị trường như vậy, cho đến vài tháng trước đột nhiên Trịnh Vỹ Thần lại nói muốn nhờ cậu quản lý nhân lực của cả Mimala và M&I. Lúc đó Ngô Thành mới được biết thì ra phía sau Trịnh Vỹ Thần và Mimala còn có một trung tâm mua sắm sầm uất như M&I và một tổ chức tài chính thế giới là HS. Ngô Thành mới nhận ra thì ra bấy lâu nay thằng bạn mình cái gì cũng không để tâm tới không hẳn là vì vết thương lòng quá lớn hay con mẹ gì đó mà là phía sau còn có khối tài sản kết xù như HS, cả đời này cũng không bị chết đói.

Còn cậu, số cậu quá khổ, cứ luôn bị ăn hiếp, đã vậy khi này suýt chút nữa là bị rút gân, sợ quá...cậu nói gì sai cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Em Nghe Theo Anh

Trịnh Vỹ Thần tức giận, thật sự tức giận. Có trời mới biết lúc chứng kiến Phụng Cơ rơi từ độ cao như thế, trái tim anh không ngừng gào thét, tựa như muốn thế giới này đứng yên để anh cứu cô. Hình ảnh kinh hoàng năm xưa lại ùa về, cảm giác mất mát một lần nữa trở lại khiến anh kinh hãi.

Cứ nghĩ tới Cơ Cơ sẽ rời xa anh như năm đó Mỹ Ngọc đã từng, Trịnh Vỹ Thần lúc đó chỉ có một suy nghĩ là giết Trịnh Vỹ Khang. Đánh ngất cô là vì không muốn để cô chứng kiến cảnh anh tức giận đến mức muốn giết người, không muốn cô suy nghĩ quá nhiều về những lùm xùm sau đó. Trong thời gian cô ngủ hãy để anh dàn xếp đám cảnh sát và phóng viên bên ngoài kia.

Công việc khiến Trịnh Vỹ Thần bù đầu bù cổ đến khi rảnh rồi liền trở vào phòng xem cô đã tỉnh hay chưa, ai ngờ lại nghe được cuộc điện thoại kia của Phụng Cơ. Cô gái của anh muốn tìm hiểu người đứng sau HS là ai, cô muốn đứng về phía Kim Điều Môn để đối đầu với HS. Nhưng anh lại chính là Người đã luôn đứng sau HS an bày mọi chuyện, vậy nên cái cô muốn là đối đầu với anh.

Thật ra câu nói của Ngô Thành đã đánh trúng tâm tư của anh, anh lo sợ, đây là từ mà rất lâu rồi không xuất hiện ở Trịnh Vỹ Thần. Anh sợ cô gái của anh sẽ hận anh muốn tiêu diệt Kim Điều Môn, hận anh che giấu cô bấy lâu nay...

Giấy không gói được lửa, câu này quả thật không sai. Vì vậy trong thời điểm mấu chốt này, chỉ còn vài bước nữa là King đã chiếm được Kim Điều Môn, tất cả mọi việc đều theo kế hoạch của Trịnh Vỹ Thần. Cho nên vào lúc này Phụng Cơ vẫn nên rời đi một thời gian, anh cùng cô sẽ đi nghỉ ngơi thật tốt, đến khi quay lại mảnh đất này thì mọi chuyện sẽ thay đổi.

Số phận của Phụng Cơ không còn lệ thuộc vào Kim Điều Môn nữa, cô không còn là sát thủ, cả đời này có thể công khai ở bên cạnh anh.

Tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài, Trịnh Vỹ Thần điều chỉnh lại tâm trạng của mình, lạnh lùng nói: Vào đi.

Vũ Nam mở cửa bước vào, sắc mặt có chút khó coi: Lão đại...không tìm thấy cô Phụng Cơ.

Trong nháy mắt, con người của Trịnh Vỹ Thần càng thêm u tối, anh xông ra ngoài đi thẳng về phía phòng của Phụng Cơ. Bên trong phòng vẫn y như cũ, không hề có một chút dấu vết lộn xộn nào, ngay cả quần áo cũng còn nguyên trong tủ, chỉ có cửa sổ là mở toang ra. Trịnh Vỹ Thần đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, con giận lại nhen nhóm trong lòng.

Cô ấy không sợ chết sao?- Khắp cả căn phòng không ai dám nói một lời, bọn họ cũng không hề phát hiện ra tiếng động gì bất thường, khi quan sát qua camera an ninh mới thấy trong phòng không có người, thật sự quả là như một con gió, thân thủ của sát thủ bậc nhất thế giới đúng là danh bất hư truyền.

Trịnh Vũ Thần quay qua, giọng nói không chút cảm tình ra lệnh: Tìm, tìm cô ấy về cho tôi, cho dù lục tung cả thành phố cũng phải tìm cô ấy về đây.

Dạ lão đại.

...

Phụng Nhã từ hiệu thuốc đi ra, cánh tay cô được băng bó kỹ lưỡng bằng một lớp vải trắng, Đặng Thiên Phúc đi bên cạnh sắc mặt có chút khó coi nhìn cô: Sau này đừng để bị thương nữa.

Phụng Nhã cười: Em quen rồi.

Nhưng tôi không quen.- Đặng Thiên Phúc chau mày không vui: Tôi không quen nhìn em bị thương.

Phụng Nhã im lặng nhìn anh, sự vui mừng đã sớm lan tỏa trong lòng. Đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm nay hắn thể hiện sự quan tâm đến cô, được như vậy cho dù bị chém thêm mấy nhát cũng không thành vấn đề.

thì ra câu nói 'chấp nhận tổn hại bản thân để nhận được một ánh mắt quan tâm của người mình thích' không hẳn là câu nói ngu ngốc theo cách nghĩ trước kia của Phụng Nhã.

Đặng Thiên Phúc cẩn thận nắm lấy cánh tay bị thương của cô, im lặng lúc lâu mới bất ngờ nói: Thật ra...chỉ cần tôi có đủ bằng chứng tôi sẽ dẹp tan Kim Diệu Môn, đó là lý tưởng cả đời của tôi. Nhưng bây giờ tôi lại muốn lý tưởng đó không trọn vẹn một chút.

Phụng Nhã tròn mắt ngược nhìn anh: Không trọn vẹn?

Đặng Thiên Phúc gật đầu: Tôi đưa hết tất cả vào tù, riêng em,tôi muốn tự tay cải tạo. Thời gian bao lâu cũng được, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm hoặc là cả đời.

Phụng Nhã rơi nước mắt: Là cả đời sao?

Đặng Thiên Phúc chắc chắn trả lời: Là cả đời.

Chỉ cần em quay đầu, liệu có nhìn thấy anh không?

Chỉ cần em quay đầu, bao giờ cũng sẽ nhìn thấy tôi.

Phụng Nhã bước lên chủ động ôm lấy hắn, Đặng Thiên Phúc không đẩy cô ra như mọi khi, lại còn ôm cô thật chặt.

Cảnh tượng này thật hoàn mỹ, có lẽ đây chính là cái kết mỹ mãn như phim Hàn Quốc, nhưng lại cực kì khó coi trong mắt một số người khác.

Thiết Hạo đứng ở khu phố đối diện, hắn ta cúi đầu ném hộp bông băng trong tay đi rồi quay người đi khỏi. Nghe tin người của King gây rối liên tục, một mình Phụng Nhã chống không nổi đã vậy còn bị thương nên hắn ta liền từ bỏ nhiệm vụ mà chủ thượng giao tức tốc bay về, nào ngờ thứ hắn ta nhìn thấy chính là cảnh một đôi tình nhân đang hạnh phúc ân ái.

Đúng là nực cười, hắn ta lo cái gì chứ?

Thiết Hạo như hồn ma vất vưởng trở về nhà riêng, cho đến lúc bước vào nhà thì đầu óc vẫn trong trạng thái vô thức, hắn giờ tay bật đèn sáng lên, nhìn thấy người ngồi phía xa, có chút ngạc nhiên rồi lại trở về trạng thái cũ, hắn ta bật cười.

Lâu quá không gặp rồi nhỉ?

Ừ, lâu quá không gặp.- Phụng Cơ ngồi trên thành cửa sổ, cô duỗi thẳng một chân, chân còn lại co lại, dáng vẻ có chút tùy tiện. Tay cầm lon bia giữa đầu uống một ngụm rồi nói: Cậu rời khỏi vị trí bên New York tự ý quay về đây có báo với chủ thượng chưa.

Thiết Hạo tới sô pha ngồi xuống: Chưa.

Phụng Cơ nhìn hắn ta một chút, mãi cũng không nói gì. Thiết Hạo bị ánh mắt của cô làm cho có chút khẩn trương, đành tìm đề tài hỏi: Cô sao rồi, gan dạ hơn tôi tưởng, lại còn dám trộm đồ của chủ thượng để bị khai trừ khỏi tổ chức, xem ra cô đã một lòng với Trịnh Vũ Thần rồi có phải không.

Phụng Cơ vẫn im lặng đưa mắt nhìn hắn ta.

Thiết Hạo cười ha ha một cách gượng gạo rồi nói tiếp: Cũng phải, Trịnh Vũ Thần tốt với cô đến thế, cô cảm động cũng đúng thôi, lại còn dám ngang nhiên xả súng cứu cô mà.

Lần này Phụng Cơ không im lặng nữa, cô mở miệng như cười như không nói: Tin tức của cậu nhanh thật đấy.

Thiết Hạo cười xoa quơ tay: Báo đài đăng đấy.

Bộ phận truyền thông của Mimosa đã chặn thông tin này lại rồi, xin hỏi là báo nào đài nào lại có gan mà đưa tin này vậy?

Thiết Hạo sững người một chút rồi: Bà cô của tôi ời, cô có không vui thì cũng đừng kiếm cớ gây sự với tôi chứ.

Phụng Cơ phóng xuống đất, thông thả đi đến cạnh sô pha đặt lon bia lên bàn: Bà cô đây đúng là đang không vui.- Nói rồi lại nâng lon bia vừa để xuống bàn lên đưa cho Thiết Hạo: Vừa nãy tôi thấy cậu cũng đang không vui, uống chút đi.

Tôi không vui khi nào chứ.- Vừa nói Thiết Hạo vừa đẩy tay Phụng Cơ ra, lon bia trong tay cô lại trượt ra đổ ướt bả vai của hắn ta. Sắc mặt Thiết Hạo đen lại, Phụng Cơ vẫn thản nhiên như không có việc gì quan sát hắn ta.

Thiết Hạo chán chừ mấy giây rồi ra về khô sở: Xem kia, cô đến tìm tôi đúng là không có ý tốt, biết cái áo này tôi mua mất bao nhiêu tiền không hả?

Để tôi giúp cậu lau.- Nói rồi cô nhanh tay chạm vào vai hắn ta.

Không cần, a!- Thiết Hạo hét lên một tiếng thê thảm.

Tay Phụng Cơ vẫn để trên vai của Thiết Hạo, một lúc sau buông ra cô nhìn lòng bàn tay mình đã nhuộm đỏ màu máu, giọng nói cô càng lạnh lùng hơn: Nhóm máu OH, phóng phi đao giỏi, không phải cậu thì là ai?

Thiết Hạo vẫn ngồi đó trầm mặt không nói gì, một lúc sau dứt khoát cởi bỏ chiếc áo thun ra để lộ vết thương đang loét máu trên bả vai, Phụng Cơ hít một hơi thật sâu, tuyệt vọng khi nhìn thấy đúng là vết thương do đạn bắn phải Thiết Hạo thản nhiên đi đến tủ đầu giường lấy hộp thuốc rồi trở lại sofa tự tay bôi thuốc rồi băng bó vết thương, miệng nở nụ cười tự giễu: Không có câu gì muốn hỏi sao?

Phụng Cơ hít thật sâu, đem không khí ép vào trái tim để bản thân bình tĩnh lại: Lý do?

Tiền. Trịnh Vũ Khang hẳn đem tiền đến ném vào mặt tôi và ra lệnh phải giết cô.- Thật khó có thể tin chính miệng người mà mình luôn xem là anh em tốt lại có thể nói ra một câu lạnh lùng đến mức đáng sợ như vậy.

Cậu làm tất cả chỉ vì tiền sao? Cậu cần tiền đến vậy sao?- Giọng nói Phụng Cơ hơi cao cho thấy cô đang tức giận.

Thiết Hạo bật cười, cẩn thận băng bó vết thương: Phụng Cơ, cô cũng là sát thủ, tất nhiên cũng hiểu đạo lý này. Ai có tiền thì mình làm việc cho họ, họ cần mạng người mình thì cần tiền, giả bộ thanh cao làm gì, có ý nghĩa sao?

Phụng Cơ thừa biết, lúc ở trung tâm mua sắm, nhát dao do Thiết Hạo phóng không hề có chút nào gọi là nương tay, từng chút từng chút một đều là một nhát trí mạng, không hề lưu tình.

Hôm đó, tại buổi đấu giá mảnh đất vàng, Trịnh Vũ Khang dùng mật ngữ Morse liên lạc với một người nào đó ra lệnh giết không tha, người đó là cậu phải không?

Trịnh Vũ Khang không hề trả lời.

Phụng Cơ mở nắp bình trà trên bàn dứt khoát tạt vào mặt Thiết Hạo.

Cậu điên rồi có phải không? Vì tiền cậu có thể bán đứng tất cả sao? Vì tiền cậu trở thành một kẻ hèn hạ không hơn không kém sao?

Thiết Hạo ném bông băng trên tay xuống đất đứng lên nhìn thẳng vào mặt cô: Không sai, có tiền tôi sẽ không phải lệ thuộc vào Kim Điều Môn, có tiền tôi có thể đưa tiểu Nhã đi nơi khác sống, có tiền tôi có thể công khai chống đối Nguyên Long Tuyết, những thứ đó nghĩa khí anh em có giúp được không?- Thiết Hạo nói tiếp: Phụng Cơ, từ nhỏ tới lớn trong ba người cô là kẻ nổi trội nhất, từ thân thủ đến kỹ năng, nhưng cô có biết có một điểm tôi giỏi hơn cô rất nhiều đó chính là trong náo tôi ngoại trừ tiểu Nhã ra thì không có bất kì loại tình cảm nào khác.

Một lúc sau, rất lâu, Phụng Cơ mới trở về bộ dáng lạnh lùng của mình. Cô tỏ ra thờ ơ và vô tình đối mặt với sự thật, có lẽ đây chính là liệu pháp tốt nhất lúc này đây.

“Thiết Hạo, cậu hiểu con người tôi nhất, tôi ghét nhất chính là bị người khác lừa dối cùng phản bội.”

“Cô có thể giết tôi.”

“Tôi sẽ không giết cậu, tôi không muốn làm bẩn tay mình. Tôi chỉ muốn cho cậu biết, cậu nợ tôi một cái mạng.”- Phụng Cơ đi lướt qua Thiết Hạo mở cửa nhà, cửa vừa mở cô đã nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang tựa vào tường có vẻ như đang đứng đợi ai đó.

Đèn ở hành lang hơi tối, cô không thể nhìn rõ biểu cảm của anh lúc này. Trịnh Vũ Thần bước tới cạnh cô, anh nhẹ nhàng giơ tay xoa đầu cô rồi hỏi: “Một lát không?”

“Rất mệt.”

Anh cười nhẹ, nắm lấy tay cô: “Xử lý xong chuyện riêng tư rồi, nên về thôi.”

Phụng Cơ gật đầu, Trịnh Vũ Thần ôm lấy vai cô, trước khi rời đi còn nhìn lướt qua Thiết Hạo đang đứng trong nhà.

Trong khoảnh khắc đó, Thiết Hạo bất chợt nhìn mình một cái. Ánh mắt lạnh như băng tràn đầy sát ý của Trịnh Vỹ Thần khác hẳn với vẻ mặt vài giây trước mỉm cười với Phụng Cơ nhìn chăm chăm vào hắn ta...

....

Chiếc ghế đá ngang tháp Eiffel vẫn đặt nguyên chỗ cũ, đã một năm rồi kể từ ngày hôm đó cô và Trịnh Vỹ Thần ngồi ở đây, anh nói anh muốn xây dựng một công ty khác, nói về hoài bão của anh, đã một năm, chiếc ghế này vẫn như vậy, không cũ kỹ chút nào.

Phụng Cơ tựa đầu vào vai Trịnh Vỹ Thần, cả buổi trời cũng không nói một lời, chỉ mở to mắt thần thờ nhìn ra phía xa. Trịnh Vỹ Thần cũng không hề phản nản, chỉ ngồi yên để cô tựa vào, thỉnh thoảng còn đưa tay vỗ lưng cô an ủi.

Đột nhiên anh cảm thấy ngực trái, ngay vị trí trái tim của mình nóng hổi. Hóa ra là nước mắt của Phụng Cơ rơi xuống áo anh, cô cứ yên lặng không biết từ khi nào lại khóc.

Trịnh Vỹ Thần chau mày hơi dịch người ra nâng mặt cô lên, dùng tay lau đi giọt nước mắt trên má cô: “Cơ Cơ đừng khóc anh không vui.”

Phụng Cơ nhìn anh rồi lại càng khóc nhiều hơn, to hơn. Con người chính là như vậy, chịu đủ mọi uất ức cũng không nói một lời kiên cường bước qua, vậy mà một lúc bất chợt nào đó có người bên cạnh vỗ về một câu là lại òa lên khóc, mọi cảm xúc bộc phát như một đứa trẻ.

“Cơ Cơ không được khóc, những người đó không đáng để em rơi nước mắt.”

“Em luôn thắc mắc, tại sao lúc bị phản bội anh lại có thể bình tĩnh như vậy?”- Cô nhìn anh, hỏi.

“Đơn giản là vì trong lòng anh ngoài em ra không còn ai khác, cho nên trừ khi người phản bội anh là em, cả thế giới có quay lưng với anh thì mặc kệ họ.”- Trịnh Vỹ Thần giờ tay lau giọt lệ trên má cô, động tác đều nhẹ nhàng tựa như chỉ sợ kinh động đến món vật mà anh trân quý. Thật ra em có thể lấy mạng cậu ta.

Phụng Cơ lắc đầu: Hết rồi, mọi chuyện dù là ai bán đứng ai đi nữa thì bên cạnh em bây giờ cũng chẳng còn ai có thể nương tựa. Giết cậu ta, không phải không thể mà là không cần thiết.

Trịnh Vỹ Thần ôm lấy cô, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Phụng Cơ: Còn có anh.

Phụng Cơ ngẩng đầu nhất thời không hiểu ý tứ của anh.

Trịnh Vỹ Thần cười: Em thấy đấy, anh cũng chẳng còn ai có thể nương tựa, vậy chỉ bằng chúng ta nương tựa vào nhau đi.

Phụng Cơ ngã đầu vào vai anh, im lặng. Trịnh Vỹ Thần vỗ nhẹ bờ vai nhỏ của cô, giọng nói có chút ý cười: “Cơ Cơ, Ngày mai chúng ta đến Dubai nghỉ ngơi một thời gian, đám người kia muốn tranh cái gì giành cái gì cứ mặc xác bọn họ. Thời gian này chúng ta chỉ cần dành tâm trí của mình cho đối phương, Không có Mimala, không có Kim Điều Môn, chỉ có anh và em.”- Ngờ khi vừa như ra lệnh lại vừa như trung cầu ý kiến khiến trái tim Phụng Cơ xao động, Trịnh Vỹ Thần hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên đôi gò má còn ướt nước mắt của cô: “Được không?”

Phụng Cơ gật đầu: “Được, em nghe theo anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Dùng Cách Nào Để Giết Nguyễn Long Phụng Nhã

Nguyễn Long Tuyết đề bức ảnh những cô gái lên bàn, Phụng Nhã nhận lấy xem kỹ mặt từng người, bà ta lên tiếng: 16 người này tuần sau đưa lên tàu chuyển sang Macau, làm cho kín đáo một chút, ai chống cự thì đem gia đình họ chôn chung.

Phụng Nhã im lặng nhìn bức hình, thấy cô không trả lời, Nguyễn Long Tuyết lại hỏi: Con nghe rõ rồi chứ?

Rõ rồi ạ.- Phụng Nhã trả lời.

Nguyễn Long Tuyết lại nhìn cánh tay cô: Nói bác sĩ băng bó kỹ một chút, tranh thủ nghỉ ngơi, vẫn còn vài ngày nữa.

Dạ!

Một lúc sau Nguyễn Long Tuyết lại nói: Phụng Nhã, chuyến hàng lần này rất quan trọng với Kim Điều Môn, cho nên nếu thất bại hay xảy ra bất kì sơ sót gì thì con cũng không cần quay về nữa.

...

Buổi tối, màn đêm ở Paris vẫn hào nhoáng như thế, thành phố rực rỡ với muôn vàng ánh đèn lấp lánh. Thủ đô này dường như chẳng bao giờ phải chịu bóng tối khắt nghiệt, dường như luôn ngạo nghễ tồn tại đầu cho thời gian có trôi qua bao lâu đi nữa.

Một mình Phụng Nhã ngồi trong nhà nhìn ra ngoài cửa sổ, thi thoảng lại nhìn lên đồng hồ. Đã hơn 9 giờ, bình thường Đặng Thiên Phúc không về trễ như vậy. Đi tới lui một lúc sau đồng hồ đã báo 10 giờ hơn.

Hắn vẫn chưa về...

Phụng Nhã đợi mãi, cuối cùng ngủ thiếp trên sofa...

Trong phòng họp của sở cảnh sát, Đặng Thiên Phúc chăm chú xem một bản báo cáo quan trọng, một người khác đứng cạnh nói vào: Đây là thông tin chi tiết về 16 cô gái mất tích được cho là bị Kim Điều Môn bắt giữ, sau vài ngày nữa sẽ bị bán qua Macau.

Gia cảnh bọn họ thế nào?- Đặng Thiên Phúc nhàn nhạt hỏi.

Khá vất vả, người thân của họ nói rằng trước khi mất tích, biểu hiện của các cô gái này khá lạ, không biết họ tìm đâu ra một số tiền lớn rồi đưa cho gia đình, còn khóc rất nhiều.- Người đang đứng trả lời.

Đặng Thiên Phúc buông tập hồ sơ kia xuống: Nói vậy là Kim Điều Môn không hề bắt giữ bọn họ, không lẽ là do các cô gái trẻ kia tự mình tìm đến?

Có thể lắm.

Đặng Thiên Phúc trầm ngâm một lúc: Có biết rõ thời điểm giao dịch của bọn họ không?

Tuần sau. Đội trưởng, chúng ta đã nhiều lần tập kích Kim Điều Môn nhưng không hề thành công, lần này cấp trên đặt biệt xem trọng vụ này, chúng ta không thể lại thất bại.

Những lần trước là do chúng ta không nắm rõ được cách thức giao dịch của bọn họ, nhưng lần này thì không như vậy.- Đặng Thiên Phúc đứng lên, giọng nói nghiêm túc.

Người kia nghe vậy liền thắc mắc: Đội trưởng, anh biết sao?

Đặng Thiên Phúc bí ẩn nói: Tôi không biết, nhưng có người biết, chỉ cần cô ta chịu hợp tác.

Lúc hắn trở về nhà đã hơn bốn giờ sáng. Hôm nay lãnh đạo cấp cao của thành phố đột ngột hạ chỉ thị yêu cầu phải phá vụ án mà hơn mười năm đã khiến cả trăm ngàn cô gái vô tội sa vào đường phi pháp - Kim Điều Môn. Điều này đã làm cả cục cảnh sát nhiệt huyết sôi sục, ai cũng chủ động xin ở lại để cùng nhau bàn cách phá án.

Đặng Thiên Phúc mệt mỏi bước vào nhà, đập vào mắt anh là gương mặt yên tĩnh đang say ngủ của cô gái nhỏ. Phụng Nhã nằm trên sofa, hơi nghiêng người, bàn tay còn cầm điện thoại.

Đặng Thiên Phúc cởi bỏ áo khoác ngoài, đi vào bên trong phòng ngủ một lúc sau đó trở ra với một cái chăn dày, hắn nhẹ nhàng đắp lên người Phụng Nhã. Ngồi xuống bên cạnh, lặng yên nhìn cô thật lâu rồi không nhìn được giờ tay xoa nhẹ gương mặt xinh đẹp kia. Trong phút chốc Đặng Thiên Phúc trở nên suy tư...

“Nhã Nhã, em có thể ở cạnh anh không?”

Trong đêm, giọng hắn vang lên mang theo đôi chút cô đơn cùng lo lắng. Đáp lại câu hỏi đó cũng chỉ là tiếng thở đều đặn đang say ngủ của Phụng Nhã.

Cô sẽ không biết đêm đó có người đã xót xa biết bao nhiêu vì những vết thương trên người cô, có người đã nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn thật ấm áp, có người ngồi bên cạnh nhìn cô rồi trầm ngâm thật lâu.

Và có lẽ, cả đời này cô cũng sẽ không biết được rằng có người còn yêu cô hơn cả sinh mạng của mình.

...

Phụng Cơ và Trịnh Vũ Thần cùng nhau đi vào sân bay, chuyến bay sớm nhất trong ngày khởi hành đến tiểu vương quốc xa xỉ nhất thế giới – Dubai sẽ được khởi hành trong ít phút nữa. Vũ Nam và một vài thuộc hạ khác cũng đi theo phía sau phụ trách hành lý và thủ tục nhập cảnh.

Ngồi đợi được một lúc, Trịnh Vũ Thần đứng lên gọi điện thoại cho ai đó, Phụng Cơ nhìn anh từ xa, bất giác mỉm cười nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt anh không mấy tốt thì lại lo lắng. Trịnh Vũ Thần không biết nói chuyện với ai mà hàng mày cau lại đầy sự lạnh lùng...

Cô đứng lên muốn đi qua hỏi xem là có chuyện gì thì Vũ Nam từ phía sau bước lên, nghiêm nghị nói: “Cô Phụng Cơ cứ ngồi ở đây, cậu Trịnh nghe điện thoại xong sẽ quay lại.”

Có lẽ đây là lần đầu tiên cô nghe Vũ Nam mở miệng nói chuyện, thường xuyên thấy cậu ta xuất hiện bên cạnh Trịnh Vũ Thần nhưng lại chưa từng tiếp xúc với cậu ta, ấn tượng của Phụng Cơ về Vũ Nam là cậu ta cực kì ít nói.

Cô quay đầu nhìn Vũ Nam: “Xây ra chuyện gì? Nhìn sắc mặt anh ấy có vẻ không tốt.”

Vũ Nam hơi quay đầu nhìn sang phía Trịnh Vỹ Thần phía xa rồi cứng nhắc nói: “Không có gì, cậu Trịnh sẽ giải quyết tốt mọi chuyện. Thật ra lâu lắm rồi ngài ấy không được nghỉ ngơi, chuyến đi lần này có lẽ sẽ khiến mọi việc tốt hơn một chút.”

Phụng Cơ không hiểu cái gọi là ‘tốt hơn một chút’ là có ý gì? Cô vừa định hỏi thì không biết ở đâu một đám người mặc cảnh phục ập tới chỗ cô. Họ có hơn hai mươi người cầm súng giơ về phía cô, cảnh tượng này quá mức kinh hãi khiến không khí yên tĩnh ở sân bay nhất thời náo loạn. . .

Những ánh mắt tò mò hướng về phía cô như thể Phụng Cơ chính là tội phạm bị truy nã. . .

Đặng Thiên Phúc từ phía sau mấy vị mặc cảnh phục bước ra đi về phía cô: “Cô Nguyễn Long Phụng Cơ, chúng tôi. . .”

“Đặng Thiên Phúc!”

Đặng Thiên Phúc vẫn chưa nói hết câu thì bị một âm thanh không mấy vui vẻ lớn tiếng cắt ngang, Trịnh Vỹ Thần từ phía xa bước tới đứng cạnh Phụng Cơ, sắc mặt lãnh đạm nhìn Đặng Thiên Phúc: “Tôi đã nói rõ trong điện thoại với cậu rồi, cô ấy sẽ không tiếp nhận bất kì yêu cầu nào của cậu.”

Đặng Thiên Phúc sắc mặt khó coi: “Vỹ Thần chúng ta đều là bạn bè, không lẽ ngay cả giúp tôi lần này cậu cũng không làm được?”

“Tôi và cậu là bạn bè nhưng Cơ Cơ không phải.”

“Cậu. . .”- Đặng Thiên Phúc tức giận nghiến răng, hần hiểu tính tình của Trịnh Vỹ Thần, lúc anh cương quyết như vậy chính là lúc mọi chuyện luôn không thể thay đổi. Nghĩ vậy đành chuyển mắt sang Phụng Cơ đứng bên cạnh: “Cô Phụng Cơ, chúng tôi thật sự cần sự hợp tác của cô.”

Phụng Cơ chưa kịp trả lời thì Trịnh Vỹ Thần lên tiếng: “Sẽ không có sự hợp tác nào ở đây cả, Cơ Cơ chuyển bay sắp bắt đầu rồi, đi thôi”

Trịnh Vỹ Thần kéo tay Phụng Cơ muốn rời đi nhưng cô lại đứng yên tại chỗ khiến anh khó hiểu quay sang nhìn cô. Phụng Cơ cũng không hiểu vì sao Trịnh Vỹ Thần lại có vẻ như rất muốn rời khỏi đây ngay lúc này, cô chưa từng thấy anh khẩn trương như vậy.

“Hợp tác về vấn đề gì?”- Phụng Cơ hỏi Đặng Thiên Phúc.

Đặng Thiên Phúc trầm thờ phào nhẹ nhõm: “Vụ án của Kim Điều Môn, tôi biết cô đã rút khỏi Kim Điều Môn vì vậy hôm nay tôi đến đây để xin cô giúp đỡ.”

Phụng Cơ không biết rõ mình nên vui hay nên buồn đây, cô cười. Nếu nhớ không lầm thì lần giao dịch định kì của Kim Điều Môn và căn cứ tại Macau sắp diễn ra, không cần nghĩ cũng biết hôm nay Đặng Thiên Phúc đến đây là để mong cô tiết lộ cách thức giao dịch ngầm của Kim Điều Môn.

Bởi vì lúc trước cô luôn là người chỉ huy những cuộc giao dịch như thế này, vì thế cũng chỉ có cô là hiểu rõ được những cái bẫy để đánh lạc hướng cảnh sát.

“Đây chính là cách mà các anh dùng để trung cầu sự đồng ý của tôi sao?”- Phụng Cơ thản nhiên nói rồi lại nhìn sang đám cảnh sát phía sau Đặng Thiên Phúc, bọn họ vẫn giữ nguyên tư thế cầm chặt súng trên tay nhắm về phía cô.

“Mong cô thông cảm bởi vì đối tượng chúng tôi đối mặt lần này là cô nên chúng tôi phải nâng cao sự phòng bị đến mức cao nhất.”- Đặng Thiên Phúc biết làm như vậy có chút thất thổ nhưng ai biết được con người khó hiểu của Phụng Cơ sau khi nghe xong yêu cầu của hắn sẽ như thế nào? Hơn nữa hắn biết Phụng Cơ này không dễ đối phó vì vậy bắt buộc phải nâng cao cảnh giác lên mức cao nhất.

“Cho dù đã rời khỏi Kim Điều Môn tôi cũng sẽ không bán đứng mọi người ở đó.”

Phụng Cơ bước lên nắm lấy tay Trịnh Vỹ Thần quay lưng đi, thản nhiên bỏ lại một câu khiến Đặng Thiên Phúc đanh mặt.

Trịnh Vỹ Thần nhìn cô mỉm cười.

“Nếu cô không hợp tác thì tôi đành phải tìm sự giúp đỡ của người khác, chẳng hạn như là. . .Nguyễn Long Phụng Nhã.”- Đặng Thiên Phúc vội vàng bước lên.

Phụng Cơ dừng bước, hay, hay cho câu tìm sự giúp đỡ của người khác. Cô bây giờ bị khai trừ khỏi tổ chức, có bán đứng tổ chức cũng không lo bị giết hại nhưng Phụng Nhã vẫn còn là người của Kim Điều Môn, nếu cô ta khai ra cơ mật thì chắc chắn sẽ chết rất thảm dưới tay Nguyễn Long Tuyệt.

Đặng Thiên Phúc và Phụng Nhã từng là người yêu của nhau, mối quan hệ của bọn họ sâu sắc thế nào Phụng Cơ không cần biết nhưng cô nhìn ra được bản chất lỵ tình của Phụng Nhã, chỉ cần Đặng Thiên Phúc nói một câu là khẳng định cô ta sẽ đem sơ đồ giao dịch nói ra hết.

Phụng Cơ hít sâu một hơi quay lại: “Cảnh sát các anh người nào cũng. . .thông minh như vậy sao?”

Cô đặt biệt nhấn mạnh hai chữ ‘thông minh’ như là châm chọc.

Cô và Phụng Nhã cũng không thể xem là thân thiết, cô ta chết hay sống Phụng Cơ cũng chẳng rảnh quan tâm gì. Đây chính là cách suy nghĩ bên ngoài

của Phụng Cơ, nhưng không hiểu sao cô vẫn không muốn Phụng Nhã xảy ra bất trắc gì.

...

Trong phòng thẩm vấn cao cấp của cục cảnh sát, Đặng Thiên Phúc cùng một nữ cảnh sát khác ngồi đối diện Phụng Cơ, không khí căng thẳng vô cùng.

Đặng Thiên Phúc bắt đầu đặt câu hỏi: “Cách thức để giao dịch của Kim Điều Môn và căn cứ ở Macau là gì?”

“...”

Đặng Thiên Phúc lại hỏi: “Những cô gái đó được vận chuyển bằng cách nào để tránh mặt cảnh sát?”

“...”

Nữ cảnh sát ngồi bên cạnh hần cau mày nhìn Phụng Cơ: “Cô gái, cô nói gì đi chứ.”

Phụng Cơ tựa lưng vào ghế, khoanh hai tay lại trông vô cùng nhàn nhã, cô cũng chẳng thèm mở miệng nói chuyện, đối với mấy câu hỏi của Đặng Thiên Phúc cũng xem như không nghe thấy.

Đặng Thiên Phúc cũng khó hiểu trước thái độ của Phụng Cơ, rõ ràng là cô đã đồng ý theo hần từ sân bay trở về cục cảnh sát vậy mà lại tỏ thái độ bất hợp tác khi hần hỏi như vậy.

“Cô Nguyễn Long Phụng Cơ, rốt cuộc cô có hợp tác với cảnh sát không?”

Phụng Cơ hơi cười: “Từ đầu tới cuối tôi có nói mình sẽ hợp tác với các anh sao? Nguyễn Long Phụng Cơ tôi từ khi nào thì phải hợp tác với cảnh sát?”

“Vậy sao cô lại đồng ý theo tôi về đây?”- Đặng Thiên Phúc khó hiểu, rõ ràng lúc ở sân bay Phụng Cơ đã gật đầu cùng hần đến sở cảnh sát vậy mà đến đây lại trở mặt?

Phụng Cơ lạnh lùng nhìn hần rồi nói: “Tôi chỉ muốn xem anh sẽ dùng cách nào để giết Nguyễn Long Phụng Nhã.”

Đặng Thiên Phúc cau mày hờ hững, cảnh sát nữ bên cạnh cũng bị câu nói không đầu không đuôi của Phụng Cơ dọa.

Vốn dĩ là định khai ra toàn bộ nhưng trên đường về đây Phụng Cơ đột nhiên nghĩ ra một chuyện. Tại sao Đặng Thiên Phúc không trực tiếp tìm Phụng Nhã hỏi cô ta rồi sẵn tiện nhờ cô ta làm nội gián, như vậy chẳng phải dễ dàng hơn so với tìm cô để xin xỏ sao? Đơn giản là vì hần không muốn tổn hại Phụng Nhã, nếu đã là vậy thì cần gì Phụng Cơ phải lo lắng uống công.

Phụng Cơ rời khỏi cục cảnh sát là lúc trời đã tối, cô bước xuống làn đường mới phát hiện mặt đường ướt mem, thời tiết này chắc chắn vừa mới trải qua một cơn mưa lớn. Cô quay người định từ từ bước đi thì nhìn thấy chiếc xe Lamborghini màu đen đậu phía bên kia làn đường, vừa nhìn bản số xe quen thuộc, Phụng Cơ đã nhận ra ngay là xe của ai.

Cô cười tươi đi về phía chiếc xe đo, từ bên ngoài gõ ba cái vào cửa xe.

Trịnh Vũ Thần bước xuống xe, không nói lời nào liền ôm lấy cô vào lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Sao rồi?”

Phụng Cơ mỉm cười tựa vào ngực anh: “Có vẻ như bạn tốt của anh rất tức giận, vì anh ta chả moi được chút tin tức gì từ phía em cả.”

Trịnh Vũ Thần chật lười một phen, làm ra vẻ ngạc nhiên nhìn cô: “Cô gái của anh lợi hại thật đấy, kỹ năng tra hỏi của Đặng Thiên Phúc trước giờ không tôi đâu.”

Phụng Cơ bị dáng vẻ ngạc nhiên của anh chọc cười, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Xin lỗi, lại không thể cùng anh đi nghỉ ngơi.”

“Không sao, nhưng có lẽ chúng ta phải đợi dịp khác, anh vừa nhận được tin Mimala biến động cổ phiếu, có lẽ phải chấn chỉnh một chút.”

Phụng Cơ gật đầu, lại nhớ tới câu nói của Vũ Nam ban sáng. ‘Thật ra lâu lắm rồi ngài ấy không được nghỉ ngơi.’

...

Đèn trong phòng được bật sáng, Phụng Nhã bước vào bên trong nhà của Đặng Thiên Phúc. Hần vẫn như cũ, vẫn chưa về nhà.

Petty từ trong một xô nhỏ phóng ra nguẩy đuôi, mấy ngày nay Đặng Thiên Phúc về trễ, Phụng Nhã lại phải bận thu xếp đường dây buôn người sang Macau sắp tới nên chẳng có thời gian chăm sóc chú chó nhỏ này, khiến nó nhìn be bét thấy mà thương.

Phụng Nhã bế Petty lên: “Xem ra vẫn phải tắm cho mày thì tốt hơn.”

Petty ơi Petty mày có biết mấy ngày nay tao khổ sở thế nào hay không. Mấy năm trước mọi chuyện giao dịch phức tạp này đều do Phụng Cơ thu xếp, tao chỉ phối hợp sao cho ăn ý với cô ta thôi, lần này chủ thượng giao cho một mình tao đảm đương, tao thật mệt mỏi. Haaazzz

Phụng Nhã để Petty lên sofa, lấy máy sấy lông khô ráo giúp nó, Petty được chăm sóc thích thú vô cùng, nằm ngoan ngoãn trên đùi Phụng Nhã.

Trong lúc vô tình ánh mắt cô lướt qua bộ hồ sơ trên bàn, sẽ không có việc gì nếu như dòng chữ ‘vụ án Kim Điều Môn’ không nằm trên trang thứ nhất của hồ sơ đó. Phụng Nhã tắt máy sấy trong tay để qua một bên rồi cầm lấy hồ sơ mở ra xem. Trong đó ghi chép toàn bộ lịch trình giao dịch của Kim Điều Môn, trong đó đều highlight ngày giờ giao dịch với căn cứ bên Macau của tổ chức.

Bàn tay cầm hồ sơ của Phụng Nhã run lên, đánh rơi cả xấp hồ sơ xuống đất.

Thiên Phúc định xen vào chuyện này sao?

Cô phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Anh Sai Rồi...Thật Sự Sai rồi

“Hữu thượng, đã khuya rồi hay là cô về phòng nghỉ ngơi đi.”- Evan bước lên nhẹ giọng nói, cậu cũng không hiểu vì sao đêm nay hữu thượng nhất quyết ở lại gác đêm.

“Không sao, tôi còn phải nghiên cứu kỹ lưỡng kế hoạch sắp tới, đường dây giao dịch với bên căn cứ bên kia đối với tổ chức quan trọng lắm đấy. À mà cậu mệt thì về nghỉ trước đi, tôi thay cậu gác.”- Phụng Nhã cầm sơ đồ phát thảo kế hoạch cùng các bước giao dịch sắp tới trên tay xem đi xem lại, giọng nói chuyên tâm.

Hiếm khi thấy hữu thượng tập trung như vậy, Evan cũng chỉ biết vâng dạ vài tiếng rồi rời đi.

Cậu không hề biết ngay sau khi mình vừa rời khỏi, Phụng Nhã cũng quay người đi, chỉ là cô còn cầm theo tập tài liệu vừa rồi.

Nguyễn Long Tuyết ngồi tựa lưng vào sofa, một tay chống cằm, nhắm mắt dưỡng thần. Chợt bên ngoài có tiếng động, Đại Khâm bước vào.

“Con gái của bà đem hồ sơ giao dịch đi tìm Đặng Thiên Phúc rồi đấy, bà còn ngồi đây nghỉ ngơi được?”

Nguyễn Long Tuyết không mở mắt, chỉ thờ dài một tiếng: “Bên cạnh tôi thật sự chẳng còn ai có thể tin tưởng sao?”

Đại Khâm bật cười: “Nào có, bà còn tôi cơ mà.”

Nguyễn Long Tuyết nhếch môi: “Cậu? Hừ, chẳng phải cậu cũng đứng về phía Phụng Cơ chống đối tôi rồi sao?”

“Tôi có thể vì bà chống đối bất kì ai, nhưng đồng thời tôi cũng có thể vì Phụng Cơ mà giết bất kì ai dám chống đối cô ấy.”- Đại Khâm lạnh nhạt nói rồi tự mình cười lớn: “Đừng khẩn trương như vậy, giải quyết vấn đề của con gái bà trước đi.”

Nguyễn Long Tuyết chớp mắt vài cái: “Không dùng được nữa, thôi thì bỏ đi.”

Nói rồi bà ta đứng lên rời khỏi, trước khi đi bỏ lại một câu: “Khẩu súng tôi để trong ngăn kéo thứ hai bên phải, giải quyết cho gọn gàng một chút.”

....

Ngày giao dịch quan trọng nhất của Kim Điều Môn cuối cùng cũng đến, bốn giờ sáng tới bên cảng lớn đã tràn ngập sự căng thẳng. Trong từng lùm cây bụi có đều có mai phục phòng hờ trong tình huống xung đột, mặt biển đục ngầu, bầu trời xám xịt, từng cơn gió rét lạnh đánh vào mặt nước tạo nên tiếng rào rào tựa sóng lớn.

Thời tiết càng lúc càng trở nên xấu đi, mười sáu con người được trùm mặt kỹ lưỡng bị một đám đàn ông xô đẩy dồn ép lên tàu, họ không ngừng gào khóc những câu như “Tha mạng cho tôi...” “Tôi không muốn bị bán đi, tôi muốn về nhà...”

“Đi nhanh lên, nếu không coi chừng tao thả mìn xuống biển cho cá mập ăn.”- Một tên lính của Kim Điều Môn hung hăng đẩy một cô gái đang kêu khóc lên tàu.

Phụng Nhã đứng trên mũi tàu, hờ hững nhìn bọn họ: “Trước lúc mặt trời mọc phải đưa chúng đi, nhanh tay lên một chút.”

“Dạ!”

Một cô gái đi không nổi liền ngã khụy xuống, mặt bị trùm kính khiến cô ta khó khăn hít thở, cô tay dựa theo âm thanh của Phụng Nhã, hướng về phía cô mà quỳ, liên tục khóc nói: “Tôi cầu xin cô, tha cho tôi, nhà tôi còn con nhỏ, tiền cô cho tôi tôi sẽ trả lại, cầu xin cô đừng bắt tôi làm gái mại dâm...”

Ánh mặt Phụng Nhã vẫn hờ hững như thể đã quen với chuyện người khác khóc lóc van xin mình, cô lạnh nhạt nói: “Đưa cô ta đi.”

“Dạ.”- Evan bước lên định kéo cô gái kia lên, nhưng cô ta càng chống trả dữ dội hơn.

“Không...tôi không muốn, tôi van các người...”

Sự chống trả của cô gái kia dường như tạo hiệu ứng cánh bướm, những cô gái khác sắp được dẫn lên tàu cũng thút thít khóc lóc.

Cô gái kia bò đến bên chân Phụng Nhã, bắt chập sự ngăn cản của người xung quanh: “Cô cũng là phụ nữ, cô cũng hiểu sự tôn nghiêm của người phụ nữ quan trọng như thế nào mà...tôi không thể làm nghề đó được...”

Phụng Nhã thờ ơ: “Nếu như các người có tôn nghiêm thì ban đầu sẽ chẳng vì tiền mà tự bán cuộc đời mình cho Kim Điều Môn, nếu như các người có tôn nghiêm thì sẽ chẳng lâm vào bước đường này.”

“Đó là vì...trong lúc không cùng nhất, gia đình tôi có mẹ già đang bệnh, tôi lại không còn tiền...”- Cô gái đó càng khóc dữ dội hơn, khóc tới mức khó thở.

Phụng Nhã nhìn sang Evan, cậu hiểu ý bước lên lột bao che mặt trên đầu cô ta ra. Phụng Nhã bước xuống đất, đi đến trước mặt cô ta ngồi xuống: “Cô phải hiểu, kẻ khốn cùng nhất trên thế giới này không phải là người không có một đồng xu dính túi, mà là kẻ không có nổi một ước mơ.”

Cô gái kia im thinh thút nhìn cô không biết nói gì, Phụng Nhã đứng lên: “Đưa cô ta đi, mặt trời gần mọc rồi.”

Cô gái kia bất lực khóc, trước lúc bị đẩy vào khoang tàu còn quay lại nói lớn: “Cô nói tôi không có ước mơ vậy cô thì sao? Chẳng phải cô cũng là kẻ khốn cùng như tôi sao?”

Khi đoàn tàu chuẩn bị xuất cảng, chỉ còn một bước nữa là cuộc giao dịch thành công trọn vẹn thì từ bốn phía tiếng súng vang lên. Trong đêm tối, chỉ thấy vài người của Kim Điều Môn trúng đạn ngã khụy xuống kêu lên thảm thiết...

Lúc Phụng Nhã chưa kịp phản ứng thì đã thấy cảnh sát từ bốn phía ập tới. Người của Kim Điều Môn vội vàng rút súng chống trả, một trận xả súng làm kinh động cả một góc biển.

Những cảnh sát kia dường như chỉ chú ý đàn áp đám thuộc hạ của Phụng Nhã mà không ai xả súng về phía cô, vì thế Phụng Nhã luôn chỉ đứng một bên bất động.

Bởi vì bọn họ đã được cảnh sát trưởng dặn kỹ, “không ai được đã thương cô ấy”

Bởi vậy bọn họ chẳng ai dám động vào Phụng Nhã, trước tiên cứ dẹp loạn ở đám lâu la kia trước. Phụng Nhã đứng một bên chần chừ không biết có nên rút súng ra bảo vệ người của mình hay không, cô đứng giữa tình thế giữa tổ chức và người mình yêu. Nếu bây giờ cô chống trả lại thì trong mắt Thiên Phúc cô cũng chẳng khác gì một tên tội phạm...

Đột nhiên một âm thanh nào đó rất lớn tựa hồ xé gió lướt qua bay đến ghim thẳng vào ngực trái cô... Phụng Nhã đau đớn ôm ngực, tưởng chừng như sẽ gục ngã thì một vòng tay mạnh mẽ kéo cô lại. Tựa đầu vào ngực hắn, máu trên ngực cô tuôn ra không ngừng... giây phút này khiến Phụng Nhã hiểu ra mình vừa bị bắn trúng, hơn nữa là trúng vào tim...

“Hữu thượng!”- Bên tai cô vang lên tiếng gọi của thuộc hạ, bọn họ đều kinh hãi nhìn cảnh tượng này.

Một số cảnh sát khác vừa rồi chỉ thấy Đặng Thiên Phúc gào lên như điên rồi chạy đến ôm lấy cô gái tội phạm kia, không hiểu chuyện liền bước lên: “Cảnh sát trưởng, coi chừng có mai phục.”

Thời tiết càng lúc càng lạnh, đám mây nặng hạt rồi cuối cùng cũng mưa lác rác, mưa không lớn như đũ làm ướt một ai đó...

Phụng Nhã nằm trong lòng hắn, sắc mặt cô xanh mét dường như cơn gió lạnh kia đã hút hết máu trong cơ thể cô.

“Thiên Phúc...em...đau quá...”- Phụng Nhã ôm trái tim mình, nơi vừa mới bị bắn trúng...

Đặng Thiên Phúc sắc vuốt ve gương mặt nhỏ của cô: “Không sao, có anh ở đây.”

“Kẻ nào lại to gan như vậy...đám, bắn lên em...”- Giọng Phụng Nhã run lên.

Đặng Thiên Phúc mím môi, sắc mặt khó coi tới cực điểm quay qua đám người phía sau: “Còn đứng đó làm gì, mau gọi cấp cứu đi.”

Họ nghe vậy liền tá hỏa bấm điện thoại gọi đi. Phụng Nhã ho vài cái rồi lại cười: “Hy, vọng rằng, người đó không phải anh...”- Cô lại đưa mắt nhìn anh, mang theo tia hy vọng: “Phải không?”

Đặng Thiên Phúc lắc đầu: “Không phải anh...”

Phụng Nhã thần thờ tựa đầu vào ngực hắn, nhìn ra chỗ khoang tàu, giọng cô yếu ớt cơ hồ nói không ra hơi: “Cô gái vừa rồi nói, em là kẻ khốn cùng,

nhưng, nhưng em không phải, em có ước mơ... em muốn quay đầu... em muốn nhìn thấy anh...”

Chỉ cần em quay đầu, liệu có nhìn thấy anh không?

Chỉ cần em quay đầu, bao giờ cũng sẽ nhìn thấy tôi.

Hơi thở cô ngày càng yếu ớt, Đặng Thiên Phúc ôm chặt lấy cô, từ hốc mắt hấn tuôn ra một dòng nước ấm, hấn ôm chặt cô tựa như sợ mất đi một món bảo vật, một món đồ quý giá mà khó khăn lắm hấn mới tìm được: “Nhã Nhã... em vẫn chưa quay đầu, vì vậy không được bỏ cuộc.”

“Em, em không, bỏ cuộc... chỉ là... chỉ là không thể, theo tiếp mà thôi.”- Phụng Nhã nắm lấy cánh tay của hấn thật chặt: “Cuối cùng anh cũng gọi em là Nhã Nhã... đã lâu lắm rồi, anh không gọi em như vậy...”

Đặng Thiên Phúc ôm cô chặt, hơi thở rung rung, trái tim như bị dày xéo.

“Nhã Nhã, đừng ngủ...”

“Em, em lạnh... Thiên Phúc, em lạnh quá... đau quá...”- Giọng cô nức nở, máu từ ngực tràn ra ngày một nhiều, cảnh vật phía trước dần trở nên mờ ảo, kể cả gương mặt mà cô khảm sâu trong tim cũng thế: “Thiên Phúc, em như vậy... có được tính là quay đầu không?”

“Tính, tất cả đều tính.”

Phụng Nhã hơi cười, ánh mắt dần trở nên mờ lung: “Không... em vốn không có cơ hội quay đầu... cũng không có cơ hội yêu anh...”

“Đừng nói nữa... anh đưa em đi bệnh viện, sẽ không sao đâu.”- Đặng Thiên Phúc bế cô lên, bước chân hấn dần trở nên mất đi sức lực, loạng choạng một lúc rồi lại kiên định bế cô đi về phía đại lộ, mặc cho đám người phía sau có gọi thế nào đi nữa.

Một bước, hai bước rồi lại ba bước, cơn mưa làm cả hai người ướt sũng, Phụng Nhã tựa đầu vào ngực hấn nở nụ cười yếu ớt khó hiểu, cô nhìn thấy hình ảnh chàng học sinh năm đó dẫn chó đi dạo trong công viên mỗi ngày... nhìn thấy người nào đó dần dần từng chút một bước vào trái tim cô. Nhìn thấy ánh sáng le lói từ phía bên kia bờ biển...

“Mặt trời... cuối cùng cũng mọc rồi.”

“Không gọi em như vậy là vì anh sợ anh sẽ không ngăn được mình mà yêu em một lần nữa, không ôm chặt em là vì anh sợ bản thân mình sẽ không thể buông tay. Nhã Nhã, năm xưa rồi khỏi em là lựa chọn sai lầm nhất của cả cuộc đời anh...”- Đặng Thiên Phúc vừa đi vừa nói, bế cô trên tay hấn rõ ràng cảm nhận được cô gái nhỏ trong lòng mình đã bất động từ lâu, vậy mà anh vẫn thì thào như đang nói nhỏ cho cô nghe: “Nhã Nhã, em đừng ngủ, xin em... đừng ngủ...”

Vô dụng, tất cả đã kết thúc.

Quá muộn, đã không thể quay lại.

Bước chân hấn dừng lại, mất hết sức lực khụy xuống nền cát trắng. Ôm chặt lấy thân thể đã lạnh toát của Phụng Nhã gào khóc thảm thiết. Cô đi rồi, thật sự đi rồi...

Sao lại tàn nhẫn như vậy, em bỏ anh lại một mình cứ thế mà rời đi. em nói em không có cơ hội quay đầu, và chính anh cũng sẽ chẳng thể quay đầu được nữa. Em nói kẻ khốn cùng nhất thế gian chính là kẻ ngay cả ước mơ cũng không có, vậy chắc hẳn anh là kẻ thất bại nhất thế gian vì giấc mơ duy nhất của anh là em, anh lại chẳng thể giữ được.

Nhã Nhã, anh sai rồi... thật sự sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Người Của Vialla

Bầu trời buổi sáng u ám xám xịt một màu mây, cơn mưa đã dứt hấn để lại trong không khí vị se lạnh như muốn cắt đứt lòng người. Lúc Phụng Cơ và Trịnh Vỹ Thần đến, chỉ nhìn thấy một cục diện hỗn loạn...

Thiết Hạo đứng một bên lạnh lùng nhìn đám cảnh sát vừa bị hấn đánh ngã, hấn bước đến đẩy mạnh Đặng Thiên Phúc ra khỏi người Phụng Nhã rồi ngồi xuống ôm lấy cơ thể đã lạnh của cô vào ngực.

Đặng Thiên Phúc mảy cút đi cho tao, mảy dựa vào gì mà lúc nào cũng tôn thương cô ấy?- Thiết Hạo tràn đầy sát khí, chỉ hận không thể một phát bắn chết Đặng Thiên Phúc: Dựa vào cái gì mảy bỏ qua tình cảm của cô ấy rồi biến mất mấy năm, dựa vào cái gì mảy tôn thương cô ấy hết lần này đến lần

khác? Lần này cô ấy vì mây mà mất mạng, mây vui rồi chứ? Tên tội phạm hàng đầu trong danh sách mây chết rồi đấy, sao mây không mau về sở cảnh sát lãnh thưởng với cấp trên đi, ngồi ở đây già bộ thương tiếc làm gì?

Đặng Thiên Phúc không nói gì, từ từ ngồi dậy muốn đi đến bên cạnh Phụng Nhã.

Thiết Hạo giờ sững về phía hắn ta quát lớn: Mây đứng đó cho tao, bước thêm một bước tao bắn nát sọ.

Thiết Hạo giữ chặt thi thể của Phụng Nhã, mặc dù biết rằng cho đến lúc nhắm mắt thì cô vẫn sẽ hướng về Đặng Thiên Phúc, nhưng hắn ta vẫn tham lam cố chấp muốn giữ lấy hình ảnh cuối cùng này của cô.

Lúc nhận được tin tức, cả thế giới như đổ rạp dưới chân hắn ta, chuyển giao dịch thất bại và càn kinh khủng hơn nữa là cô gái của hắn, người mà hắn ta yêu chết rồi.

Chết rồi...

Hay lắm, cuối cùng cũng là do tên khốn Đặng Thiên Phúc hại cô. Được, đã vậy hắn ta giết chết thằng đàn ông kia, hắn ta muốn băm vằm kẻ đó ra làm trăm mảnh.

Suy nghĩ ác độc từ từ như một con ma cứ thốt lên bên tai Thiết Hạo ngón trỏ khẽ cử động, cò súng chỉ còn một chút nữa là khởi động.

Nhưng giữa chừng, khi sắc mặt Đặng Thiên Phúc trở nên căng thẳng thì Thiết Hạo bỏ súng xuống, như một người hoàn toàn khác mà cười, cười đến nước mắt chảy ra.

Phụng Cơ đứng một bên cũng bị bộ dáng này của Thiết Hạo làm kinh hãi.

Tao nói rồi, tiểu Nhã là của tao, tao phải bảo vệ cô ấy thật tốt. Bây giờ tao giết mây chẳng phải là khiến tiểu Nhã đau lòng sao? Không, không nên như vậy, tao khác mây ở chỗ là tao không bao giờ làm cô ấy đau lòng.- Thiết Hạo cúi người ngồi xuống bế lấy thân thể nhỏ nhắn của Phụng Nhã: Đi thôi, anh đưa em về nhà.

Thiết Hạo quay lưng đi, Đặng Thiên Phúc từ nãy giờ dù bị mắng chửi thế nào cũng im lặng, ánh mắt chỉ tràn đầy vẻ bi thương. Nhưng giờ đây, hắn bước lên chắn trước mặt Thiết Hạo, vẻ mặt cương nghị giọng nói có chút yếu ớt nhưng vẫn đầy sự dứt khoát, hắn nói: Đưa thi thể của cô ấy đây.

Tránh ra!- Thiết Hạo nhìn lên bầu trời: Thời tiết hôm nay không tốt, tiểu Nhã lại rất sợ lạnh, tôi đưa cô ấy về.

Đề tôi mai táng cô ấy.- Đặng Thiên Phúc vừa như là thỉnh cầu lại vừa như đang ra lệnh.

Đôi mắt Thiết Hạo xám xịt, chứa một sự phẫn nộ đáng sợ: Mai táng, sao phải mai táng, cô ấy không chết, cô ấy đang ngủ, mai táng cái gì?

Giao cô ấy cho tôi.

Không!

Hai người đàn ông đều tỏ rõ thái độ dứt khoát của mình khiến bầu không khí xung đột ngày càng lên cao. Tưởng chừng bọn họ sẽ có một trận mưa tanh gió máu thì Phụng Cơ nãy giờ đứng phía xa cũng bước tới, sắc mặt cô có chút khó coi, giọng nói trong trẻo vang lên: Thiết Hạo, nó đi rồi.

Đôi chân tựa như rất vững vàng của Thiết Hạo vừa nghe thấy năm chữ từ miệng Phụng Cơ phát ra liền trong nháy mắt gục ngã. Hắn quỳ phịch xuống đất khóc lóc thảm thiết, càn ôm chặt lấy Phụng Nhã hơn.

...

Thời tiết ngày một lạnh, từng cơn gió quét qua ngôi mộ màu trắng nằm giữa cánh đồng rộng. Xung quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức đau lòng. Từng người một xếp thành hàng dài, thay phiên nhau đặt đóa hoa màu trắng lên ngôi mộ...

Phụng Cơ và Trịnh Vũ Thần đứng phía xa, thấy cô chỉ lẳng lặng nhìn mà không nói gì, Trịnh Vũ Thần có chút lo lắng nắm lấy tay cô: Em cũng qua đó đi.

Phụng Cơ chớp mắt, giọng nói cô như nước thần nhiên vang lên: Lúc còn sống cô ta ghét em như thế, giờ em qua đó không khéo lại khiến cô ta tức đến mức ngồi dậy.

Im lặng một lúc cô nói: Vậy cũng tốt.

Phụng Cơ đi qua phía ngôi mộ kia, từng bước chân đều là sự chậm rãi nhìn có vẻ thần nhiên nhưng khẳng định sẽ rất ít người nhìn thấy nỗi buồn trong ánh mắt cô. Đối với chuyện sinh tử này, Phụng Cơ sớm đã học cách chấp nhận, cô cũng từng nghĩ tới một ngày từng người một bên cạnh mình ra đi, cứ như vậy chỉ còn một mình cô tồn tại. Thế nhưng khi ngày đó thật sự đến, dù đã học cách chấp nhận thì vẫn không khỏi cảm thấy xót xa.

Phụng Cơ đặt lên phần mộ đóa hoa màu trắng: “Nếu có kiếp sau, tiếp tục làm chị em, có điều... cô phải giỏi hơn tôi.”

Đặng Thiên Phúc từ xa bước tới đứng cạnh Phụng Cơ, chỉ mới qua vài ngày về mặt hắn đã tiêu tụy thấy rõ, giọng nói cũng nhuộm màu u buồn: “Nếu như cô hợp tác ngay từ đầu, cô ấy đã không chết.”

Phụng Cơ im lặng một lúc lâu rồi cũng lên tiếng, nhưng là không hề phản bác câu hỏi của Đặng Thiên Phúc mà chỉ hỏi lại: “Mọi chuyện là như thế nào?”

Đặng Thiên Phúc hít một hơi thật sâu: “Tối ngày hôm qua có một người giấu tên đã gửi một bộ hồ sơ đến cục cảnh sát, trong đó ghi lại toàn bộ quá trình diễn ra giao dịch của Kim Điều Môn, tôi lại sinh ra thắc mắc người gửi đến tài liệu quan trọng vào đúng lúc này là ai. Không thể là cô, vậy chỉ có thể là cô ấy...”

Hắn còn nhớ rõ lúc đó bản thân hoảng sợ đến mức nào, hắn biết làm như vậy đối với tính mạng của Phụng Nhã là rất nguy hiểm. Nhưng thời điểm đó tài liệu đó không phải là gửi đến nhà riêng của hắn, nếu là vậy hắn có thể xem như không nhìn thấy gì, cũng lắm thì bị giáng chức mấy bậc. Lần này tài liệu lại được Phụng Nhã gửi thẳng đến cục cảnh sát, lúc hắn biết tin tức thì cả cục cảnh sát cũng đều biết và đang sôi sục nhiệt huyết vì sắp phá được án. Đặng Thiên Phúc không thể làm ngơ càng không thể để cô gặp nguy hiểm nên chỉ còn biết hạ lệnh phải đảm bảo an toàn cho Phụng Nhã...

Phụng Cơ nghe xong, không biết là giận hay hết cách nói mà lại bật cười: “Tôi đã từng nói rằng, tôi muốn xem anh sẽ dùng cách nào để giết Phụng Nhã. Và bây giờ tôi đã thấy rồi, anh dùng chính tình yêu của cô ta để giết cô ta.”

Đặng Thiên Phúc run lên một cái, rõ ràng có thể nhìn thấy sự sụp đổ ở trong ánh mắt hắn. Phụng Cơ đưa mắt nhìn ra xa hướng về phía Thiết Hạo vẫn đang khốc lóc thảm thiết bên di ảnh của Phụng Nhã, không nói một lời nào liền trực tiếp lướt qua hắn ta.

Trịnh Vũ Thần đứng tựa vào cây đại thụ phía sau, từ đầu tới cuối cũng không hề có ý định di chuyển. Thân hình ưng nhả cùng ánh mắt chăm chú quan sát mọi biểu cảm của Phụng Cơ phía xa, lúc thấy cô bước về phía mình thì khóe môi hơi câu lên một đường khó thấy. Chỉ là lúc Phụng Cơ đi gần tới thì điện thoại của anh lại rung lên, Trịnh Vũ Thần mở máy ra xem tin nhắn có dòng chữ ngắn gọn từ một số điện thoại rất lạ: Người thứ nhất, Nguyễn Long Phụng Nhã. Người thứ hai, bên cạnh này.

Hàng mây Trịnh Vũ Thần chau lại, lúc này Phụng Cơ vừa đi tới: “Sao vậy?”

Trịnh Vũ Thần tắt màn hình điện thoại bỏ lại vào túi quần, mỉm cười: “không có gì, trời chuyển lạnh rồi chúng ta về thôi.”

...

“Thả tao ra, lũ khốn bọn mày, thả tao ra...” - Giọng nói điên cuồng của Trịnh Vũ Khang vang lên khiến cả căn phòng lớn như muốn nổ tung, hai tay hắn bị trói vào trụ điện phía sau lưng nhưng vẫn ra sức vùng vẫy, miệng không ngừng kêu hét: “Thả tao ra, có biết tao là ai không hả? Tao là chủ tịch của Trịnh Thị, là người kế thừa duy nhất của Trịnh gia...”

Một người đứng cạnh, trong tay cầm cái gậy sắc lớn vùng lên đánh mạnh vào bụng của Trịnh Vũ Khang khiến hắn ho ra một ngụm máu rồi kêu lên thảm thiết.

“Lão tử mặc kệ mày là ai, tiền mày chơi bài thiếu lão tử tốt nhất nên trả lại cả vốn lẫn lời, còn bằng không tao sẽ đập cho tới khi mày chết thì thôi.”

“Tiền, tiền sao...tao có rất nhiều tiền, có biết đất đai của tao trên thế giới nhiều thế nào không? Tiền thôi mà, mẹ tao sẽ trả cho mày...” - Trịnh Vũ Khang thở hổn hển nói.

Đám người có mặt trong phòng phá lên cười lớn như thể vừa nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian: “Cả gia đình phá sản sắp đối tới nơi mà còn vênh vao thật đấy, yên tâm đi, tao không giết mày đâu, bởi vì ông chủ tao có nói rằng mạng của mày còn có tác dụng, giết thì uổng quá.”

Trịnh Vũ Khang chưa kịp lên tiếng thì cánh cửa phòng mở ra, một âm thanh mang theo ý giễu cợt lại lạnh như băng truyền vào: “Ây dô, cứ tưởng con nọ là ai, hóa ra là người anh trai đáng kính của tôi.”

Nghe giọng nói quen thuộc, Trịnh Vũ Khang mở to mắt, ngay lập tức con diên trong người bộc phát, liên tục dùng dần muốn thoát khỏi trụ điện: “Trịnh Vũ Thần, thằng khốn nạn, có gan thì thả tao ra...”

Xoẹt một tiếng, trụ điện phía sau được khởi động khiến cả người Trịnh Vũ Khang tê dại, cơ mặt giật giật không ngừng, âm thanh la hét đau đớn phát ra ngày càng dữ dội. Càng lúc điện càng mạnh, mạnh tới mức suýt chút nữa là giết được người.

Nhưng lúc này Trịnh Vũ Thần giơ tay lên ra hiệu Vũ Nam đang điều khiển dòng điện phía xa ngừng lại. Anh bước từng bước đến trước mặt Trịnh Vũ Khang, giọng nói lạnh lẽo không chút tình cảm nào vang lên: “Nói đi, về cái chết của Nguyễn Long Phụng Nhã.”

“Tao, tao không biết mày đang nói gì.”

“Người tiếp theo là ai?”

“...” - Trịnh Vũ Khang nói không ra tiếng, cả cơ thể vẫn còn run lên.

Lúc này Vũ Nam lại khởi động trụ điện, thêm một hồi tra tấn lên người hắn, Trịnh Vũ Khang gào thét thảm thiết.

“Trịnh Vũ Thần, mày có giỏi thì giết tao đi.”

Trịnh Vũ Thần hơi nhướng mày, giọng nói vẫn trào phúng như vậy: “Giết người sao? Tao không có gan đó, nhưng tao lại có gan nhìn thấy người ta sống không bằng chết. Có biết trụ điện này từ đâu mà ra không? Chính là vào năm mười tuổi, tao vì trốn học đi chơi mà bị Trịnh Phấn trói vào nó, bị tra tấn

hơn hai tiếng đồng hồ. Lúc đó tao đã nghĩ dựa vào cái gì mà tao phải cực khổ như vậy trong khi mày lại an nhàn như vậy? Trịnh Vỹ Khang tao muốn mày biết được, không có ai sinh ra đã có vận khí tốt sẵn cả, mày luôn ghanh tị với những gì tao có nhưng lại chẳng bao giờ suy xét xem bản thân mình có đủ khả năng để đứng ở vị trí của tao hay không?”

Trịnh Vỹ Thần vừa nói hết câu, Vũ Nam lại khởi động trụ điện, liên tục nhiều lần như vậy, lần sau nguồn điện cao hơn lần trước khiến Trịnh Vỹ Khang đau đến không bằng chết, đầu óc hần tê dại, cuối cùng cũng tỏ thái độ thỏa hiệp.

“Tao...tao thật sự không biết... Nguyễn Long Phụng Nhã là ai tao còn không biết làm sao tao biết cô ta chết như thế nào...”

Trịnh Vỹ Thần im lặng, đưa mắt nhìn sang Vũ Nam, cậu hiểu ý liền đi thẳng ra cửa một lúc sau đó trở vào với cái bật lửa trên tay. Một vài người khác bước lên tháo móc xích trên người Trịnh Vỹ Khang ra khiến hần ngã bệt xuống đất.

Trịnh Vỹ Khang nhìn thấy Vũ Nam bước tới, trên tay cầm bật lửa thì vẻ mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ, bất giác lắc đầu rồi trườn ra sau.

“Mày...mày muốn làm gì?”

Một vài người khác bước lên mạnh tay giữ lấy Trịnh Vỹ Khang khiến hần nằm sấp xuống đất sau đó rưới xăng lên lưng hần, Vũ Nam cầm bật lửa hơ nhẹ qua lưng hần. Trịnh Vỹ Khang đau đớn gào thét chửi rủa nhưng đổi lại chỉ là thái độ dường như hờ hững của Trịnh Vỹ Thần.

Cho đến khi Vũ Nam buông bỏ bật lửa xuống đứng lên, nét mặt có chút kinh hãi: “Lão đại, hần ta là người của Vialla.”

Trịnh Vỹ Thần cau mày bước lên, trên lưng Trịnh Vỹ Khang dường như là mất đi một lớp da, sau lớp máu đỏ là hàng chữ Vialla cũng kí hiệu đầu lâu đặt trung.

Trước giờ Vialla cũng giống như HS, chỉ hoạt động ngầm nhưng lại giữ vị trí chủ đạo vô cùng quan trọng. Người của Vialla không phô trương, để nhận biết người của tổ chức này cần phải dùng xăng tưới lên vùng lưng sau đó hơ nhẹ ngọn lửa qua, lúc này trên lưng sẽ hiện ra kí hiệu của Vialla.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Không Yêu.

Phụng Cơ cùng Trịnh Vỹ Thần trở về Mimosa đã là lúc trời tối, anh vào phòng tắm để cô ngồi trên giường nghỉ ngơi. Lúc trở ra đã thấy Phụng Cơ tựa lưng vào giường, ôm trước ngực cái gối nhỏ, ánh mắt tĩnh lặng cứ nhìn về phía trước rất lâu cũng không di chuyển.

Trịnh Vỹ Thần thờ dãi đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, để cô tựa vào ngực mình: “Ồn chứ?”

Phụng Cơ lắc đầu, giọng nói pha chút yếu ớt: “Không ồn chút nào.”

Trịnh Vỹ Thần hôn nhẹ lên trán cô: “Cuộc đời căn bản là như vậy, người mới hôm qua còn chung đường hôm sau lại rẽ hướng khác. Người mà hôm qua còn vui cười với mình sang hôm sau lại yên lặng nằm dưới nấm mồ. Người mà hôm qua vừa đối xử tốt với mình, sang hôm sau lại tựa như không quen biết. Cơ Cơ, thế gian này rất tàn khốc, muốn sống thì phải mạnh mẽ lên.”

Ngoài trời mưa lớn như vậy, không khí lạnh bao trùm toàn thành phố. Phụng Cơ nằm ngủ say trong vòng tay của Trịnh Vỹ Thần, có lẽ ngày hôm nay quá mệt mỏi, cô ngủ thật sâu, trong mơ còn nhìn thấy những lần cùng với Phụng Nhã thi thố tranh tài, cùng với Thiết Hạo phối hợp làm nhiệm vụ một cách thật ăn ý... Những cảnh đó khiến khóe môi cô không nhịn được khẽ mỉm cười.

Trịnh Vỹ Thần cúi đầu, lặng lẽ quan sát cô.

“Cơ Cơ, đừng tin ai cả, kể cả anh.”

...

“Trịnh tổng, Hồ Như Thủy thường xuyên đến Mimala tìm ngài, tiếp tân có nói thế nào cũng không nói được cô ta, vậy...”- Gary ngập ngừng nói trong điện thoại. Cô chỉ sợ mình phải hứng chịu cơn mưa lời mắng của Trịnh tổng, gần đây anh tính khí thất thường, có chút chuyện cũng cáu lên e rằng sẽ bị mắng một trận.

Nhưng tiếp tân bên dưới đã cầu cứu cô rằng năng ta không thể chịu được trình độ mặt dày của cô gái tự xưng là Hồ đại tiểu thư kia nữa.

“Đưa cô ta lên đây.”

Điện thoại truyền vào phòng chủ tịch liền mất tín hiệu. Gary há to miệng bất động một lúc lâu mới nhận ra mình vừa nghe thấy cái gì, cô lật đật đứng lên bấm thang máy chạy vào sau đó lại nhận ra rằng mình cần gì phải chạy xuống dưới, gọi điện nói với tiếp tân chẳng phải là xong rồi sao. Nghĩ vậy Gary

liền nhân lúc thang máy chưa kịp đóng mà phóng ra lại vô tình đâm phải một tượng người to đứng phía trước...

“Đi đứng không có mắt hả?...”- Lời chưa kịp mắng đã bị người kia che miệng lại.

“Muốn chết hay sao, không biết điều thứ 15 trong nội quy là không được to tiếng ở khu vực phòng chủ tịch sao?”

Gary bình tĩnh lại rồi mở to mắt nhìn người quen trước mặt, cô đẩy Ngô Thành ra: “Cái quy định này là ai nghĩ ra vậy không biết, lúc trước đâu có mấy cái tiêu tiết này. Trịnh tổng anh ấy là người thoải mái, xem nhẹ tiêu tiết, sống thoáng biết bao nhiêu, mấy cái quy định nhảm chán này chắc chắn là của Ngô tổng đặt ra rồi.”

“Anh? Nào có bà xã, cái quy định thứ 15 này là do chính Trịnh đại tổng tài nhà chúng ta thêm đó chứ. Không biết gần đây cậu ta ăn phải cái quỷ gì mà đặt biệt khó tính, cứ thường xuyên đòi kiểm duyệt tổng quát tình hình của công ty, làm anh phải thức trắng cả đêm để soạn thảo đây này.”- Ngô Thành chỉ chỉ vào hai cái mắt gấu trúc của mình rồi chia tập tài liệu trong tay ra, về mặt đáng thương vô cùng.

Gary ném cho anh ánh mắt hình viên đạn: “Chứ không lẽ anh hy vọng ngài ấy bỏ bê công việc, một tuần đi bar hết bảy ngày, mỗi ngày một cô tình nhân quan đêm như lúc trước sao?”

“Đương nhiên là không...”

“Còn nữa, ai là bà xã của anh, gọi bừa coi chừng em tán xéo mồm”

“A... có chuyện gì mà em chạy như bị ai ám sát vậy?”- Ngô Thành đành chuyển sang đề tài khác.

Gary đi đến bàn làm việc của mình: “Hồ Như Thủy kia gần đây cứ tìm đến Mimala.”

Ngô Thành gật đầu: “Anh có nghe qua, thì sao?”

“Khi nãy trong điện thoại Trịnh tổng có nói với em, để cô ta lên đây.”

“Hà?”- Ngô Thành hét lên một tiếng suýt chút nữa là thổi bay được Gary đứng đối diện. Cậu có nghe lầm không? Hồ Như Thủy hôm nay được lên phòng chủ tịch rồi?

...

Cánh cửa màu nâu nhẹ nhàng mở ra, Hồ Như Thủy một thân mang bộ váy màu hồng, trang điểm nhẹ nhàng bước vào. Dung mạo nàng ta phải nói là như loại hoa nở vào mùa hè, vừa kiều diễm vừa đáng yêu.

Bên trong phòng chủ tịch được bày trí khá đơn giản, không mấy cầu kì. Lấy màu chủ đạo là màu trắng và nội thất chủ yếu là gỗ cao cấp, Phía sau chiếc ghế chủ tịch là kệ sách lớn được bày trí men theo bốn vách tường, trên đó để đủ loại sách hiếm có. Trịnh Vũ Thần ngồi phía sau bàn kính, cuối đầu ghi chép gì đó, mái tóc đen nhánh được vuốt keo tỉ mỉ, gương mặt góc cạnh đầy vẻ cương nghị, đôi môi hơi mím lại dường như đang suy xét một vấn đề nào đó, thì thoảng hàng mày sẽ cau lại đầy sức hút.

Tình huống này, cô gái nào thiếu đi một phần tự chủ nhất định sẽ sa ngã. Mà Hồ Như Thủy từ lâu đã không có tự chủ...

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy một Trịnh Vũ Thần chăm chú làm việc như vậy, anh bây giờ không mang theo dáng vẻ phóng túng bất cần mà là bộ dáng của một tổng tài biết suy xét trước sau.

Hồ Như Thủy không tự chủ được liền bước lên từng bước, mỗi bước chân đều nhẹ nhàng như sợ sẽ đánh thức giấc mộng đẹp này. Nàng đi đến bên cạnh anh từ lúc nào rồi lại lui lại vài bước, từ phía sau ôm lấy cổ anh. Nụ cười cùng lời nói đều vô cùng ngọt ngào: “Lúc nhỏ em đã từng nói rằng, nếu anh là người thừa kế của gia tộc, em sẽ là Trịnh đại phu nhân. Nếu anh là một kẻ nghèo nàn, em sẽ cùng anh chịu cực khổ, lúc đó... em nhớ anh đã nói rằng anh sẽ để em làm Trịnh đại phu nhân chứ không để em chịu cực khổ... Vũ Thần, anh có còn nhớ không?”

Đây là câu nói hân nói với nàng vào lúc sinh nhật 12 tuổi của nàng, đó cũng là câu nói khiến Hồ Như Thủy kiên trì với tình cảm này tới tận bây giờ.

Nàng rất sợ anh sẽ nói rằng anh không nhớ câu nói đó, rằng đó chỉ là câu nói trẻ con...

Trịnh Vũ Thần cầm bút vẽ lên một đồ thị, tỉ mỉ từng chút một. Nghe câu hỏi của Hồ Như Thủy cũng không hề ngưng bút: “Vẫn còn nhớ.”

Ánh mắt Hồ Như Thủy đầy sự kích động, vòng tay càng xiết chặt hơn, vùi mặt vào cổ anh, chân tình nói: “Vũ Thần, em yêu anh... vậy anh có yêu em không?”

Lần này bàn tay đang vẽ của Trịnh Vũ Thần ngưng lại trong giây lát, sắc mặt anh không chút thay đổi, vẫn phẳng lặng như mặt hồ không sóng, lạnh nhạt nói: “Không yêu.”

“Anh nói dối! Rõ ràng lúc trước anh có yêu em... vì sao từ khi em du học trở về, thái độ của anh lại khác hoàn toàn như vậy? Lúc trước là ai đã vì em mà tự tay gấp một trăm con hạt giấy tặng em, là ai mỗi ngày chạy qua cả dãy hành lang đến lớp em chỉ để đưa điểm tâm? Anh đang nói dối!”

Trịnh Vũ Thần đặt bút xuống bàn rồi đứng dậy thoát khỏi vòng tay cổ chấp ôm mình của Hồ Như Thủy ở phía sau. Hồ Như Thủy nhìn anh, Trịnh Vũ

Thần cũng quay lại nhìn nàng, đột nhiên cả người nàng bị một sức lực kéo về phía trước, chưa kịp phản ứng bờ môi nhỏ đã bị khóa lấy.

Nàng cứ nghĩ rằng tiếp theo với tính cách của anh thì sẽ nói ra một loạt lời nói lạnh lùng không chút tình cảm khiến nàng đau lòng. Nàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đau lòng rồi, nhưng không ngờ...

Trịnh Vũ Thần lại hôn nàng...

Là một nụ hôn cuồng nhiệt. Sự đau lòng dần dần biến thành mật ngọt, trước nụ hôn thành thạo của anh, Hồ Như Thủy không thể tự chủ mà nhiệt tình đáp trả, nàng vòng tay qua cổ anh, cả cơ thể dính sát vào lồng ngực rắn chắc.

...

“Chị Gary, tôi đến đưa tài liệu của phòng tài chính cho chủ tịch...”- Jackson từ thang máy bước ra đã vội nói, có điều thì nhìn quanh thì không thấy Gary cùng mấy thư kí khác đâu. Trên thực tế họ đã được ra lệnh đi thị sát các bộ phận từ sớm rồi, Jackson lấy làm lạ nhưng vẫn đi tới trước cửa phòng chủ tịch, vừa định gõ cửa thì phát hiện cửa vẫn chưa đóng kín.

Cậu đẩy nhẹ cửa ra thì nhìn thấy những cảnh hạn chế trẻ em xảy ra bên trong, chủ tịch đang ôm hôn một cô gái, hơn nữa còn rất cuồng nhiệt. Cô gái đó quay lưng về phía cậu nhưng cậu vẫn nhận ra đó là ai. Jackson cẩn thận đem cửa đóng lại rồi rời đi, cậu không hề biết rằng lúc cậu rời đi thì Trịnh Vũ Thần cũng đẩy Hồ Như Thủy đang say đắm trong lòng mình ra.

“Về nhà đợi điện thoại của tôi.”- Trịnh Vũ Thần quay lưng rời khỏi, tiện tay rút cái khăn trong túi quần ra lau sạch khóe môi.

Hồ Như Thủy đứng ngẩn người một lúc lâu...

...

Xe của Trịnh Vũ Thần chậm rãi chạy vào cổng lớn của Mimosa, người làm ở ạt kéo ra chào đón. Anh đi thẳng lên phòng ngủ, chỉ mong có thể gặp ngay gương mặt mà cả ngày nay khiến anh luôn nghĩ tới.

Phụng Cơ ngồi quay lưng về phía cửa, trên tay cô cầm một vài tờ giấy ghi chép thông tin về HS, cô đã làm mọi cách, lên mạng tra cứu và phái Evan cùng Quang Sẹo đi điều tra về tổ chức này nhưng thứ nhận được cũng chỉ là đôi chút thông tin ít ỏi giống hệt với những gì Đại Khâm nói cô nghe.

Ánh mắt vốn dĩ đang rất vui vẻ của Trịnh Vũ Thần tối sầm lại, anh đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, giả vờ không có việc gì hỏi: “Em đang nghiên cứu về HS à? Tìm hiểu mấy thế lực lớn như vậy làm gì?”

Phụng Cơ vốn dĩ đang tập trung, nghe thấy tiếng anh thì quay qua: “Anh về rồi à? À, không có gì, em chỉ là hứng thú nên tìm hiểu thôi.”

Trịnh Vũ Thần chau mày. Phụng Cơ bất giác giật mình, không hiểu sao cô luôn cảm thấy gần đây ánh mắt của anh đặc biệt sắc bén, như thể có thể nhìn thấu vào suy nghĩ trong đầu cô vậy. Quả nhiên, Trịnh Vũ Thần không nhanh không chậm nói: “Cơ Cơ, anh biết em sẽ không tìm hiểu về những thứ không liên quan tới mình. Nói anh nghe, tại sao em lại tìm hiểu về HS?”

Phụng Cơ biết mình không qua nổi mắt Trịnh Vũ Thần, cô thờ dãi ngã đầu vào vai anh, Trịnh Vũ Thần dịu dàng vuốt ve mái tóc cô, Phụng Cơ lại có chút uể oải nói: “Em nghi ngờ HS có liên quan tới cái chết của Phụng Nhã.”

Bàn tay đang vuốt tóc cô ngừng lại, Phụng Cơ cảm thấy có điều gì đó lạ lạ liền nâng mắt nhìn anh: “Sao vậy anh?”

Trịnh Vũ Thần nhếch môi, đẩy nhẹ cái đầu cô để cô tựa vào vai mình, làm vậy là để cô không nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng hiện giờ của anh: “Không có gì, em nói tiếp đi.”

Phụng Cơ hít sâu một hơi: “Em luôn cảm thấy kì lạ, về phía cảnh sát họ sẽ không giết người, vậy là ai đã nấp ở cánh rừng phía xa để ám sát Phụng Nhã?”

“Làm sao em khẳng định kẻ đó nấp ở cánh rừng đối diện?”- Nhờ cô nhắc tới, anh mới để ý rằng phía xa còn có một cánh rừng nhỏ.

“Sát thủ bọn em luôn có khả năng quan sát nhạy bén hơn người thường, lúc đó một bên là đại lộ, một bên là bãi cát cùng bãi biển, ba phía đều không phải là nơi thuận lợi để ẩn nấp, nói vậy hung thủ chỉ có thể nấp ở cánh rừng kia. tên này chắc chắn là một tay bắn tỉa chuyên nghiệp, cao thủ như vậy rất ít nơi có thể đào tạo ra được.”- Phụng Cơ chậm rãi phân tích.

Trịnh Vũ Thần hơi nhướng mày: “Vậy nên em nghi ngờ rằng do HS làm?”

Phụng Cơ gật đầu: “Gần đây Đại Khâm có nói với em rằng chuyện Vinh Tiểu Y bị bắt chính là mồi lửa do HS châm nhằm mục đích mượn tay của King để tiêu diệt Kim Điều Môn, có thể đây chính là kế hoạch trừ khử của bọn họ.”

“Nghe cũng có căn cứ lắm.”- Trịnh Vũ Thần hờ hững lên tiếng, không để lộ chút cảm xúc nào.

Phụng Cơ ngẩng đầu: “Vũ Thần, anh có biết thông tin gì về HS không, anh là người ở thương trường nhiều năm, chắc chắn biết được chút đỉnh về tổ chức này.”

Trịnh Vũ Thần bật cười: “Xin em đi, anh là thương nhân chân chính làm sao có thể có quan hệ gì với tổ chức ngân hàng đen đó chứ.”

Phụng Cơ nghe thấy vậy liền thất vọng nhìn vào màn hình laptop định tìm thêm xem có manh mối gì không thì bị Trịnh Vũ Thần nhanh tay hơn một bước úp màn hình xuống.

“Đã tối rồi, còn tìm hiểu mấy thứ này làm gì?”- Giọng nói anh mờ ám vang lên bên tai, hơi thở nóng hổi dường như có thể xuyên qua vành tai mà luồn vào bộ não của cô. Phụng Cơ không dám quay đầu lại, sợ sẽ chạm phải loại ánh mắt trần trụi đang đánh giá cơ thể mình...

“Em... em chợt nhớ ra... mình chưa tắm.”- Nói rồi thân thủ cô nhanh nhẹn từ trên sofa nhào xuống đất, cú chạm đất của Phụng Cơ an toàn là vậy nhưng lại khiến tim Trịnh Vũ Thần suy tí nữa rơi ra ngoài, thật là, cô gái này không đi đứng đàng hoàng được sao?

Phụng Cơ chạy vào phòng tắm xả nước xong xuôi vừa cởi quần áo rồi leo vào bồn tắm thì cửa phòng tắm bị mở ra. Cô mắt chữ a nôm thì có thể nhét vừa một quả trứng gà to đừng nhìn Trịnh Vũ Thần toàn thân không một mảnh vải che thân thông dong bước vào, mà cái vật nam tính kia đã sớm đứng lên từ lúc nào.

“Trịnh Vũ Thần... anh vô si...”- Phụng Cơ vội vàng quay người lại, hai má đỏ ửng đỏ nóng bừng.

Cô nghe Trịnh Vũ Thần nói: “Chịu thôi... có si cũng được, vô si cũng được, dù sao có si cũng không làm anh cảm thấy dễ chịu hơn.”

Cô lại hét lên: “Trịnh Vũ Thần... anh, anh đứng yên đó.”

Cô lại nghe Trịnh Vũ Thần nói: “Cho anh tắm chung với.”

Cô chưa kịp trả lời đã bị ôm lấy từ phía sau, kèm theo đó là âm thanh khàn khàn khiến cô run người.

“Cơ Cơ, anh muốn em”

Câu nói thẳng thắn, trần trụi không hề che giấu khát vọng của một người đàn ông khiến động tác giãy giụa của cô bỗng chốc ngưng lại, không biết là vì sợ hay vì bất ngờ.

Trịnh Vũ Thần lại nói bên tai cô: “Cơ Cơ, cho anh, được không?”- Vừa nói, bàn tay xấu xa căn bản đã không nhịn được luồn xuống phía dưới trêu ghẹo nơi nào đó rất nhạy cảm của cô.

Phụng Cơ then thừng gật đầu đáp ứng yêu cầu kia...

Đêm hôm đó một trận phong hoa trần ngập tình ái diễn ra trong phòng tắm, hơi nước bốc lên không làm cho không khí lạnh đi mà ngược lại càng nóng bỏng.

Đầu đó phía bên ngoài cửa sổ, âm nhạc từ một nơi nào đó trong thành phố này vọng vào...

Ngàn thương nhớ hòa thành khúc ca u buồn

Chỉ cần một ngày vắng bóng em

Là tim anh xót xa

Một khúc hát trao về ai là bao nhớ thương đọng đây.

Tình này về em nếu xa lìa

Ngày tháng này anh phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Em Không Dám Tin Anh Nữa

“Cậu nói sao, sự thật?”- Hồ Hải Nam nghe xong tin tức mà kinh ngạc không thôi, cũng không giấu nổi sự vui mừng.

Jackson gật đầu, nghiêm túc đáp: “Hoàn toàn là sự thật thừa lão gia, quả thật là Trịnh Vũ Thần đã hôn cô chủ, hơn nữa hai người họ còn rất tình cảm.”

Hồ Hải Nam suy nghĩ một lúc rồi hài lòng cười lớn: “hay, hay lắm, thằng nhãi Vũ Thần cũng biết thời thế lắm, được như vậy thì tốt, con gái ta sẽ rất vui.”

...

Hơn tám giờ tối, Trịnh Vũ Thần vẫn phải dự cuộc họp cổ đông ở Mimosa, chỉ có Phụng Cơ nhàn rỗi ngồi ở nhà lướt web. Đột nhiên đèn trong phòng tắt, cả căn biệt thự lớn thoáng chốc tối đen như mực. Phụng Cơ chưa kịp thích nghi thì phía sau lưng đã bị ai đánh nhẹ một cái, cho đến khi cô quay lại thì không có ai phía sau cả.

“Là ai?”- Không có tiếng trả lời, bốn phía xung quanh đều im lặng đến đáng sợ, nhưng hương thơm trong phòng này thực rất kì lạ, rất quen thuộc nhưng cô không thể nhớ đã người được ở đâu rồi.

Đèn trong phòng sáng lên, cô hơi lui ra sau một chút tỉ mỉ quan sát xung quanh, mọi thứ vẫn thế, ngay cả cửa phòng cũng không mở ra, không lẽ là do cô cảm nhận sai? Không, cô chưa từng sai, khi này quả thật có hơi thở của một người đàn ông trong phòng này.

Phụng Cơ đi tới mở cửa quan sát bên ngoài, quả thật không một bóng người, có điều cô nhìn thấy dấu chân trên sàn nhà, điều này làm cô chắc chắn trực giác vừa nảy của mình là đúng. Tên đột nhập này chắc chắn có thứ muốn cô xem, Phụng Cơ đóng cửa phòng, ánh mắt nhìn lên một cái bàn cách cô không xa.

Là một phong bì lớn, không ghi gửi cho ai, cô mở ra xem, bên trong là một loạt ảnh cùng một cái đĩa.

Là một cái đĩa mới tinh. Phụng Cơ để vào máy tính, trên màn hình liền xuất hiện một file video, cô chọn mở lên xem. Màn hình lúc đầu tối đen một lúc lâu, cô còn tưởng rằng ai muốn chơi mình nên cố tình để lại một cái đĩa không có thông tin, nào ngờ sao khoảng ba phút trên màn hình hiện lên một khung cảnh chói mắt.

Trong đoạn phim đó, Trịnh Vũ Thần cùng Hồ Như Thủy rất ấn ý tạo nên một khung cảnh tuyệt khiến Phụng Cơ ngệt thở.

Ngày hôm sau, vào buổi tối, điện thoại Phụng Cơ reo lên, trên màn hình hiển thị hai chữ Thiết --- Hạo. Lúc cô nhận máy, đầu dây bên kia như có tiếng gì đó vừa đổ vỡ, sau đó Thiết Hạo gấp gấp nói: “Phụng Cơ, mau đến biệt thự số 55 đường Mã Ngân.”

Sau câu nói đó điện thoại cũng ngắt kết nối, Phụng Cơ vội vàng thay đồ rồi chạy xuống gara nhờ Vũ Nam đưa cho mình một cái chìa khóa, chọn bữa một chiếc xe rồi vội chạy đi. Biệt thự số 55 đường Mã Ngân, đó chẳng phải là dành cho người của Kim Điều Môn lúc đi dã ngoại sẽ ghé qua nghỉ ngơi sao? Giọng nói vừa rồi của Thiết Hạo có vẻ rất hoảng sợ, đã xảy ra chuyện gì?

Lúc xe của pc chạy khỏi Mimosa không bao lâu thì xe của Trịnh Vũ Thần cũng vừa lúc về tới. anh chạy lên phòng nhưng lại không thấy bóng dáng Phụng Cơ đâu, trên màn hình laptop thì vẫn còn sáng, anh nhìn thấy trên đó phát một đoạn phim, chính là cảnh anh hôn Hồ Như Thủy hôm đó. Tâm tư Trịnh Vũ Thần liền hoảng sợ tột độ, anh quát lớn: “Vũ Nam.”

Vũ Nam cuống quýt chạy vào: “Lão đại có gì cần dặn?”

“Cơ Cơ đâu?”

“Khi này cô Phụng Cơ có nói có việc gấp phải đi rồi.”

Trịnh Vũ Thần im lặng một lúc, gân xanh trên trán nổi hết cả lên, chẳng lẽ... là tới đó? Anh vội vàng quay lưng rời khỏi Mimosa, chiếc xe chạy nhanh theo hướng Phụng Cơ vừa rời khỏi. Vũ Nam thông qua bộ đàm ra lệnh: “Phái một số anh em đi theo lão đại.”

Bầu trời ngày mưa càng thêm âm u, ngọn gió lạnh lẽo phớt qua kính chắn gió của xe. Tòa biệt thự năm tầng không tính là quá lớn, xung quanh bốn phía đều là rừng cây âm u hiu quạnh. Xe của Trịnh Vũ Thần vội vàng dừng lại, anh nhìn thấy chiếc xe màu đỏ của Phụng Cơ thì bắt đầu cảm thấy bất an, quay qua ra lệnh cho thuộc hạ: “Bao vây toàn bộ nơi này, hần ta tuyệt đối vẫn còn nấp lại đâu đó.”

“Dạ”

Trịnh Vũ Thần chạy thật nhanh vào biệt thự, lên tầng ba, vừa vào tới nơi đã nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của Phụng Cơ ngồi bệt dưới sàn. từng đợt sóng truyền đến khiến cả căn phòng sáng lên ánh sáng nhợt nhạt, phản chiếu gương mặt thất thần của Phụng Cơ. Trong căn phòng đều là thi thể, tất cả đều là thi thể...

Phụng Cơ ngồi bệt bên thi thể của Thiết Hạo, cô thất thần nhìn tấm hình Thiết Hạo cầm chặt trong tay. Đó là hình của Phụng Nhã, còn hần đã chết rồi. Phụng Cơ lại nhớ tới những câu mà Thiết Hạo nói khi này...

“Là...Trịnh Vũ Thần... giết chúng tôi.”

Trịnh Vũ Thần đi tới từ phía sau, nhẹ nhàng nắm lấy bả vai đang run rẩy của cô. Anh thở phào nhẹ nhõm, thật may, cô vẫn còn sống.

Nhưng Phụng Cơ lại cảm thấy khiếp sợ bởi sự đụng chạm của anh, cô đứng dậy quay người lại vừa né tránh vừa đối mặt trực diện với anh. Sắc mặt cô đã tái đi, lúc này Quang Sẹo và Evan chạy vào, vừa nhìn thấy Trịnh Vũ Thần thì kinh hãi tột độ nhìn Phụng Cơ: “Phụng tỷ, chính hần ta. Vừa rồi hần ta đem người xông vào đây, chỉ có một số ít người là bọn em đã may mắn chạy thoát, Phụng tỷ...Kim Điều Môn bị diệt rồi, là hần ta, là Trịnh Vũ Thần.”

Phụng Cơ rung rung nước mắt, bước chân loạn choạng lui về sau, khó tin vịn lần nhìn anh, giọng nói cô run rẩy: “Có thật không?”

Trịnh Vũ Thần vẫn vô cùng bình tĩnh, vẻ mặt khó đoán định được cảm xúc, giọng nói cũng không hề hoảng hốt, ngắn gọn nói: “Không phải.”

Lúc này Evan bước lên, chỉ tay vào mặt anh, giọng nói khẳng định: “Chính mắt tôi đã nhìn thấy, rõ ràng là anh...”

“Hôm nay trời tối không trăng, không chút ánh sáng nào vậy sao cậu khẳng định người đó là tôi?”

Quang Sẹo bước lên, lạnh lùng nhìn Trịnh Vũ Thần: “Cậu đừng hòng biện bạch, rõ ràng vừa nãy ai cũng thấy cậu đã dùng súng bắn chủ thượng.”

Cạch cạch cạch... Một âm thanh phát ra khiến mọi người đều dồn sự chú ý của mình vào chiếc tủ gỗ để phía xa. Evan nhìn Phụng Cơ rồi thận trọng bước lên mở cánh cửa tủ ra, người ở bên trong dường như có được lại không khí liền ngã nhào ra ngoài.

Không phải một, mà là hai người. Đại Khâm và Nguyễn Long Tuyết, Đại Khâm vẫn còn tỉnh táo có điều trên người đã bị máu làm nhuộm đỏ, Nguyễn Long Tuyết thì đã bất tỉnh nhưng bà ta vẫn còn sống. Phụng Cơ chạy đến ngồi xuống đỡ Đại Khâm dậy, hẩn ho sặc sụa rồi thều thào nói: “Cũng may... rằng tôi vẫn còn sống. Nhưng mạng người của Kim Điều Môn cùng với vết đạn trên người chủ thượng đều là do Trịnh Vũ Thần gây ra...”

Nói rồi Đại Khâm lại ho sặc sụa, dường như chấn thương của anh ta rất nặng, trên người có dấu vết dao chém. Phụng Cơ ngồi thẩn thờ, cô bây giờ rất rối loạn, cũng rất khủng hoảng. Cô đã từng nhìn biết bao nhiêu thi thể ngã xuống trước mặt nhưng khi nhìn thấy người thân của mình tất cả bọn họ đều ngưng thở nằm trước mặt cô, Phụng Cơ rất khủng hoảng.

Cô cũng là người, cô không phải tu la máu lạnh. Cô cũng biết đau.

Trịnh Vũ Thần đứng phía xa, những gì đang diễn ra quả thật quá đột ngột. Cách đây một tiếng anh đã nhận được một tin nhắn báo rằng hãy đến căn biệt thự này, Phụng Cơ đang gặp nguy hiểm. Trịnh Vũ Thần vội vàng chạy tới thì chỉ thấy vô số thi thể xa lạ nằm dưới đất, anh không quan tâm, anh chỉ muốn biết cô bây giờ có an toàn hay không. Trịnh Vũ Thần chạy về Mimosas thì lại nhận được tin Phụng Cơ đã thực sự tới ngôi biệt thự này. Anh quá bàng hoàng, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Cho tới tận bây giờ Trịnh Vũ Thần mới biết mình đã thật sự bị gạt bẫy. Nhưng sự thật đã chứng minh anh đã từng đặt chân vào nơi này một tiếng trước, vì vậy nếu Evan và Quang Sẹo nhìn thấy anh thì cũng là chuyện thường, điều này Trịnh Vũ Thần không hề chối cãi. Anh chỉ mong rằng Phụng Cơ tin anh, đặt niềm tin vào anh.

Nhưng mà Phụng Cơ đứng lên, cô quay lưng về phía Trịnh Vũ Thần nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được giọt nước mắt nóng hổi của cô đang rơi xuống. Phụng Cơ hít sâu một hơi, cố gắng giữ lại chút bình tĩnh còn sót lại, cô nói với Evan và Quang Sẹo: “Hai người cùng tôi đưa chủ thượng và Đại Khâm tới bệnh viện, bảo vệ cho tốt.”

Quang Sẹo và Evan bước lên mỗi người dìu một người đi ra khỏi ngôi biệt thự, Phụng Cơ cũng định theo bọn họ.

“Em không tin anh.”- Đây không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định, Trịnh Vũ Thần hiểu Phụng Cơ, nếu cô thật sự tin anh thì đã không im lặng như vậy.

Phụng Cơ hơi dừng chân, cô bị câu nói đó của anh làm cho bản thân cũng vô cùng khổ sở: “Em không dám tin anh nữa.”

Anh luôn miệng nói yêu em, trong khi lại cùng một cô gái khác hôn nhau ở văn phòng. Trịnh Vũ Thần anh nghĩ em phải tin anh bằng cách nào nữa đây?

“Em định đi đâu?”- Giọng nói Trịnh Vũ Thần lạnh lùng, trầm xuống.

Phụng Cơ không quay đầu, nói một câu rồi rời đi: “Đừng đi theo em.”

Ngoài kia sấm rền gió lớn, Trịnh Vũ Thần quả thật là không đi theo cô. Bóng dáng của anh dần nhuộm màu tịch liêu cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: chúng ta không còn liên quan gì tới nhau

Tiếng máy đo điện tim vẫn không ngừng kêu trong căn phòng bệnh yên ắng, Phụng Cơ thẩn thờ ngồi một bên giường của Nguyễn Long Tuyết, tay chân bà đều đã lạnh cóng. Phụng Cơ nắm lấy bàn tay đầy xương của bà, giúp Nguyễn Long Tuyết sưởi ấm.

Tuy rằng bà đối xử tệ bạc với cô, nhưng bà ta vẫn là người ban phát cho cô sinh mệnh này. Kim Điều Môn suy yếu, đám người của Kinh hoàng hành ngang dọc như chốn không người. Đối xử tệ bạc với cô thì sao chứ, đã đi đến bước đường này, mọi chuyện đều là hồi ức rồi.

Phụng Nhã đi rồi, Thiết Hạo cũng đi rồi... bên cạnh bà ta chỉ còn lại một mình cô mà thôi.

Trong cơn mê u tối, Nguyễn Long Tuyết cảm nhận bàn tay mình thật ấm áp. Bà mơ thấy rất nhiều việc, mơ thấy Trịnh Phần, mơ thấy Phụng Nhã lại mơ thấy Trịnh Vũ Thần... cuối cùng, giấc mơ của bà chính là dáng vẻ lo lắng của Phụng Cơ... bà mở mắt ra, người đầu tiên bên cạnh bà là đứa con gái bà đã ruồng bỏ kia.

“Chủ thượng...tĩnh rồi sao?”- Phụng Cơ thấy bà ta mở mắt thì vui mừng mỉm cười, cô đỡ Nguyễn Long Tuyết ngồi dậy, cẩn thận chiêm gối cho bà khỏi đau lưng.

“Con vẫn luôn ở đây sao?”- Nguyễn Long Tuyết nói, giọng thều thào cùng sắc mặt nhợt nhạt làm bà ta trông không còn vẻ lạnh lùng tàn nhẫn thường ngày, giờ phút này cô cảm thấy bà thật sự mới giống một người mẹ.

Phụng Cơ gật đầu, rồi lại quan tâm hỏi: “Chủ thượng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Nguyễn Long Tuyết nhìn cô chằm chằm một lúc, gương mặt cũng không mấy thay đổi thờ dãi: “Những lời bọn họ nói, đều là sự thật, nếu không có Đại Khâm e là cái mạng này của ta cũng không giữ nổi... ta biết Võ Thần hận ta, nhưng nó không nên làm như vậy...”

“Hận? Sao anh ấy lại hận người chứ?”- Trịnh Võ Thần với Nguyễn Long Tuyết thì có liên quan gì đến nhau? Phụng Cơ càng ngày càng khó hiểu, cô có cảm giác như có một bức màn bí mật cách mình ngày càng gần...

Nguyễn Long Tuyết lại quan sát cô rất lâu, cũng dường như đang tranh đấu với bản thân mình. Bà chán chừ định nói rồi lại thôi, cuối cùng cũng không biết vì sao lại muốn nói ra cho cô biết sự thật.

“Phụng Cơ, con có biết vì sao trước giờ ta luôn bắt con gọi ta là chủ thượng chứ không được gọi là mẹ hay không?”- Nguyễn Long Tuyết đột nhiên hỏi.

Câu hỏi này Phụng Cơ nhanh chóng trả lời: “Là vì muốn con không đặt bất kì tình cảm nào trong đầu.”

“Đúng vậy, tình cảm là thứ khó nắm bắt nhất, trên đời này thứ ta coi thường nhất chính là tình cảm”- Nguyễn Long Tuyết nói, rồi lại dường như nhớ tới điều gì đó, bà dừng lại một lúc, gương mặt nhợt nhạt không chút sức sống nhưng giọng nói lại trở nên thanh lạnh hơn nhiều: “Nhưng ta biết, là con người thì phải có tình cảm. Ta luôn dạy con cách tuyệt tình nhưng bản thân ta hết lần này tới lần khác lại vi phạm nguyên tắc này.”

Con gió lạnh ủa vào cửa sổ khiến căn phòng trở nên lạnh lẽo hơn, Phụng Cơ đứng lên đi khép cánh cửa lại, tiện thể đưa mắt quan sát con đường vắng vẻ phía dưới chân mình.

“Người biết yêu, hơn nữa còn yêu một người phụ nữ...”

Phụng Cơ không quay lại nhìn bà, nhưng cô nhận ra câu nói vừa rồi của mình đã làm cho Nguyễn Long Tuyết phía sau chững lại ít phút. Phụng Cơ biết, câu nói vừa rồi đã đánh vào trúng điểm yếu duy nhất của bà ta. Cô đang chuẩn bị đón chờ một con thịnh nộ của Nguyễn Long Tuyết, thế nhưng một lúc thật lâu sau bà ta cũng không hề nổi giận. Phụng Cơ nhận thấy có một chút kì lạ, cô quay lại thì phát hiện Nguyễn Long Tuyết vẫn đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt bà có rất nhiều sự suy tư khó hiểu.

Một lúc thật lâu sau đó Nguyễn Long Tuyết mới lên tiếng, bà không trả lời câu nói vừa rồi của cô mà hỏi lại cô một câu khiến đến lượt Phụng Cơ thất thần.

“Con yêu Võ Thần có phải không?”

Về vấn đề này, thời gian qua bà ta cũng nhận ra được. Thế nhưng lần này hỏi cô là vì muốn xác định lại một lần nữa, nhìn thấy thái độ của Phụng Cơ hiện giờ, bà cũng hiểu rõ vấn đề.

“Phụng Cơ, con còn nhớ lúc trước ta từng nói, con tuyệt đối không được yêu nó.”

Phụng Cơ gật đầu, cô vẫn nhớ. Thế nhưng cô đã không làm được như vậy, cô yêu anh đến mức đánh mất bản thân của mình.

“Nếu con đem lòng yêu một người khác, ta có thể bỏ qua, cho con một cuộc sống không ràng buộc với người đó. Thế nhưng... con lại yêu một người ngàn vạn lần không nên yêu là Võ Thần.”- Nguyễn Long Tuyết khẽ thở dài một hơi, rốt cuộc thì đến nước này, chuyện không muốn nói cũng phải nói ra: “Phụng Cơ, con không phải con gái ruột của ta.”

“Cái gì cơ?”- Phải qua rất lâu sau đó, Phụng Cơ mới tìm được lại ngôn ngữ của mình, có mở to mắt khó tin nhìn Nguyễn Long Tuyết.

Nguyễn Long Tuyết thờ dãi: “Năm đó...”

Năm đó bà và Trịnh Phần yêu nhau, năm đó cả thế giới như quay lưng lại với hai người, mọi người ai cũng kì thị họ. Năm đó Trịnh Phần đuổi cùng giết tận, thám sát cả nhà bà. Năm đó tại một góc phố bà đã lấy đi đứa con gái của Trịnh Phần, thay thế vào đó là con trai của bà. Bà làm vậy là muốn trả thù, cũng là muốn con trai mình được lớn lên bình an, đó là sự ích kỷ của bản thân bà. Bao nhiêu sự việc diễn ra năm đó đã được Nguyễn Long Tuyết rành mạch kể lại, chuyện xảy ra năm đó chính là ác mộng trong tâm trí bà. Mọi chuyện đối với Phụng Cơ thật khó tin làm sao, sao có thể có chuyện này? Cô hoàn toàn không thể chấp nhận được nữa...

Ban đầu sai cô đi lấy Khóa Kim Cương là bà muốn nhìn thấy viễn cảnh mẹ con Phụng Cơ đối đầu với nhau, mọi chuyện luôn diễn ra theo đúng kế hoạch, chỉ có đoạn tình cảm của hai đứa nhỏ là không nằm trong kế hoạch của bà.

Phụng Cơ rời khỏi bệnh viện, cô như người vô hồn đi trên đường, cơn mưa lớn trút xuống làm ướt cả người cô. Phụng Cơ vẫn như người tách biệt với thời tiết, sắc mặt cô trắng bệch, mái tóc rũ xuống dính vào hai gò má nhợt nhạt, bộ y phục trên người bị nước mưa làm ướt dính vào người càng khiến cô trông thật gầy gò yếu ớt.

...

“Nếu như...anh nói là nếu như, nếu như Nguyễn Long Tuyết không phải là mẹ ruột của em, giữa hai người không có chút quan hệ huyết thống nào, nhưng bao năm nay bà ta lại đối xử với em như vậy, em có hận bà ta không?”

.

.

“Chỉ là...CƠ CƠ, vẫn cần em giúp anh đi lấy một vật từ chỗ chủ thượng của em về đây.”

“Anh muốn nói...Khóa Kim Cương?”

.

.

“CƠ CƠ, anh yêu em, rất yêu em, điều này em phải nhớ kỹ.”

.

.

..

Trong đầu hiện ra những mảnh vụn trong ký ức, hóa ra những câu hỏi đó của Trịnh Vũ Thần đều là có dụng ý. Anh thực chất đã biết sự thật từ lâu rồi, vậy thì tại sao, tại sao lại giấu cô? Là vì muốn lợi dụng hay trả thù?

Bỗng nhiên bên cạnh có một chiếc xe màu đen chạy sát vào người cô, cô đi tới nó đi tới, cô đi nhanh nó đi nhanh. Phụng Cơ không cần nhìn cũng biết trong xe là ai, cô cắn răng cố gắng kiềm chế phần nộ trong lòng, cất bước chạy thật nhanh. Phụng Cơ cầm đầu chạy, cô không muốn gặp người đó...

Nhưng chiếc xe kia lại dứt khoát thắng lại trước mặt cô, người trong xe nhào ra, không nói một lời ôm lấy cơ thể ướt mem của Phụng Cơ. Vòng ôm rất chặt, rất ấm áp, rất bá đạo tuyệt đối không thể nhầm lẫn vào đâu được. Mùi hương nam tính quen thuộc bao quanh khiến sóng mũi cô cay xè, cô đứng bất động, ngay cả cái nhấc tay đẩy anh ra cũng khó khăn.

“CƠ CƠ, về với anh.”

Phụng Cơ cười, một nụ cười vô cùng cay đắng. Giọng nói anh vẫn thản nhiên như vậy, nhưng lần này lại khiến cô cực kì khiếp sợ. Về với anh sao? Là về đâu? Về cái nơi anh đã từng nói yêu cô để rồi thực tế từ đầu tới cuối cũng chỉ có lợi dụng sao? Phụng Cơ đẩy Trịnh Vũ Thần ra, bước chân cô hơi loạng choạng lui ra sau, đưa mắt tuyệt vọng nhìn anh giọng nói run run: “Bí mật về thân thể của chúng ta, anh đã biết từ sớm rồi, tại sao anh không hề nói cho em biết?”

“CƠ CƠ anh...”

“Anh không cần giải thích!”- Phụng Cơ ngắt lời Trịnh Vũ Thần cô lui ra sau từng bước nói: “Chỉ cần trả lời câu hỏi của em, Trịnh Vũ Thần em hỏi anh, hôm đó anh nói anh cần Khóa Kim Cương là thật hay giả?”

Trịnh Vũ Thần trầm mặc một lúc rất lâu, chỉ im lặng quan sát Phụng Cơ, cuối cùng đến lúc cô nghĩ rằng anh sẽ phủ nhận nhưng lại bị làm ngạc nhiên bởi câu trả lời của anh.

Trịnh Vũ Thần chỉ ngắn gọn nói hai chữ: “Là giả.”

Cả người Phụng Cơ truyền đến con lạnh lẽo truyền từ chân tóc đến đầu ngón chân: “Lừa em đi lấy đồ là vì muốn nội bộ Kim Điều Môn xung đột, anh muốn trả thù năm đó Nguyễn Long Tuyết đã bỏ rơi anh nên muốn dùng cách của bà ta đối phó với bà ta. Mà em, chính là con cò tốt nhất...có phải không?”

Giọng Trịnh Vũ Thần có run: “Quả thật là anh có ý định trả thù Kim Điều Môn, nhưng CƠ CƠ em phải tin anh, anh gạt em lấy Khóa Kim cương là vì muốn em rời khỏi Kim Điều Môn, anh không muốn em dính vào kế hoạch này của anh, không muốn làm tổn thương em.”

Phụng Cơ cười cay đắng đến mức nước mắt trào ra, cả trái tim lẫn nhiệt độ trong cơ thể đều lạnh đi. Anh không muốn làm tổn thương cô, nhưng lại lựa chọn phương pháp khiến cô tổn thương nhất này. Trong ánh mắt đầy thâm tình của Trịnh Vũ Thần, cô có thể nhìn thấy hình ảnh tuyệt vọng của mình...

“Rõ ràng rồi, quả thật tất cả mọi thứ xung quanh em đều là giả...tình thân, tình yêu, niềm tin tất cả đều là giả...chỉ có việc em ngu ngốc để người khác lợi dụng là thật mà thôi.”

“CƠ CƠ...”- Trịnh Vũ Thần thấy cô như vậy không khỏi trái tim cũng nhói lên một hồi đau lòng, anh rất muốn nói cho cô biết anh làm tất cả mọi việc đều có lý do, nhưng không thể, Phụng Cơ bây giờ sẽ không tin anh nữa... cô đang tuyệt vọng, đây không phải là kết quả anh mong muốn sao?

“Em như vậy là sao, quả thật là anh lừa dối em nhưng anh làm tất cả mọi chuyện đều là vì em.”

“Buông em ra!”- Phụng Cơ lạnh lùng nói.

Trịnh Vỹ Thần lại càng nắm chặt cánh tay của cô hơn, cứ như thể chỉ cần buông ra là cô sẽ biến mất vậy. Anh nhìn cô, giọng nói dần trở nên nhạt đi: “Em chỉ quan tâm tới việc anh lừa dối em, nhưng từ đầu tới cuối chưa hề hỏi tới lý do anh làm như vậy.”

Phụng Cơ đưa mắt nhìn anh: “Lừa dối đến cuối cùng cũng là lừa dối, có bao nhiêu lý do đi chăng nữa thì cũng không khác gì nhau. Trịnh Vỹ Thần, Nguyễn Long Phụng Cơ em cả đời này ghét nhất chính là bị người khác lừa dối.”

Trịnh Vỹ Thần im lặng, cả buổi trời cũng không nói thêm lời nào. Đúng vậy, anh đã lừa dối cô nhưng tại sao cô không hề tin rằng anh thật sự yêu cô như thế? Thời gian qua chưa đủ để Phụng Cơ tin tưởng anh sao, hay là cô đang dùng phương pháp này để trừng phạt anh. . .

Anh từng nói rằng, cô đừng tin ai cả, kể cả anh. Và bây giờ cô thật sự đã mất niềm tin vào anh rồi. . .

Phụng Cơ thu hồi bộ dáng đau thương, lạnh lùng nhìn Trịnh Vỹ Thần: “Từ hôm nay, chúng ta không còn liên quan gì tới nhau. Mạng người của Kim Điều Môn, lần sau gặp lại sẽ tính sổ một lượt.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Không được ồn lắm

Nhiệt độ trong không khí ngày càng trở nên khô lạnh, trời đã tối nhưng vẫn còn nhìn thấy lớp sương mù trắng xóa dày đặc như muốn che đi đôi mắt của con người kia. Cái lạnh của thời tiết dường như đang muốn phác họa cảm của con người, bầu trời xám xịt không một chút nắng như thể ngày tận thế đang cận kề này thật dễ khiến những tâm hồn cô đơn trú ngụ trong thành phố này muốn bật khóc.

Thành phố này bây giờ trong mắt Phụng Cơ quá lạc lõng, quá cô đơn. Rốt cuộc thì cuộc đời cần phải trải qua bao nhiêu lần lạc lõng và cô đơn như vậy. Giống như một màu xám âm trầm, không chút sức sống. Tình yêu đối với thế giới của cô quả thật quá xa xỉ, là thứ khiến cô bất lực nhất, cho dù bản thân không muốn nhưng vết thương lần này quá lớn, không thể ngăn trái tim phải từ bỏ.

Cô còn có thể tin vào ai nữa đây? Ngoại trừ bản thân mình.

Cuộc đời rồi vẫn sẽ phải tiếp diễn, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua, chỉ cần cô còn sống, tất cả đều có thể thay đổi. Chẳng qua chỉ là vết thương do người đàn ông đó mang lại vẫn nằm đâu đó trong trái tim, vĩnh viễn cũng không thể xóa nhòa. Qua đêm nay, say nốt một đêm nay, sáng ra cô vẫn chính là Nguyễn Long Phụng Cơ. . .

Trên dãy hành lang dài của bệnh viện, Trịnh Phần dừng lại trước phòng bệnh, vẻ mặt hiện lên rõ vẻ chán chường một lúc sau mới hạ quyết tâm, mở cửa bước vào. Bà nhìn thấy đầu tiên chính là gương mặt trung niên đang nhắm mắt nghỉ ngơi phía xa, Trịnh Phần cẩn thận bước tới cạnh Nguyễn Long Tuyết, ngắm thật kỹ gương mặt kia. Dù cho có thay đổi bao nhiêu đi nữa, thì ở Nguyễn Long Tuyết vẫn luôn là cái nét thanh cao khó ai so nổi kia, chỉ ấy quý phái, chỉ ấy tài giỏi, chỉ ấy am hiểu kinh doanh, đó đều là những yếu tố khiến Trịnh Phần luôn mến mộ Nguyễn Long Tuyết. Lúc đầu đơn thuần là mến mộ, lâu dần, bà lại bị quyến rũ bởi nụ cười của người đó, bởi cái cách quan tâm âm áp của người đó. Giữa hai người lúc nào cũng như có một dòng điện kích ứng mà chắc có lẽ cả hai cũng đều cảm nhận được.

Lúc phát hiện bản thân mình đang yêu một người phụ nữ, là một loại tình cảm mà mọi người khinh khi. Trịnh Phần đã rơi vào cùng cực của tuyệt vọng, bà lo sợ tất cả mọi thứ bà có sẽ sụp đổ dưới chân bà, cha bà, mẹ bà cả gia tộc của bà họ đều sẽ quay lưng lại với bà. Nhưng cuối cùng thì sao, chỉ một câu nói thô lỗ tình cảm của Nguyễn Long Tuyết đã khiến bà rũ bỏ tất cả. Là quyết tâm rũ bỏ tất cả, cho dù cả thế giới đều quay lưng lại với mình thì sao, mình chỉ cần chị ấy, trong cả vạn con người mình chỉ cần có chị ấy.

Trịnh Phần nắm lấy tay của Nguyễn Long Tuyết, dường như cảm nhận được hơi ấm quen thuộc kia, Nguyễn Long Tuyết tỉnh lại. Chỉ trong phút chốc, hai người nhìn nhau, không nói lời nào, cả căn phòng như bị đóng băng.

Một phút lại một phút nữa trôi qua, cuối cùng Trịnh Phần là người mở lời trước, xóa đi không khí lúng túng hiện giờ.

“Chị khỏe không?”

“... ”

“Em biết hiện giờ chị vẫn còn hận em, em chỉ nghe tin chị bị thương nên lo lắng. . .nếu chị không muốn gặp em sẽ rời đi ngay.”- Nói rồi Trịnh Phần đứng lên liền bị Nguyễn Long Tuyết giữ tay kéo lại, theo thể bà ta ngồi dậy, tựa lưng vào đầu giường.

Nguyễn Long Tuyết nói với một ngữ khí khó hiểu, có chút hoài niệm nhìn bàn tay mình: “Vẫn ấm áp như lúc trước.”

Trịnh Phần bị câu nói của tựa như rất chân thành, rất hoài niệm kia của Nguyễn Long Tuyết làm cho trái tim đập mạnh đến mức loạn nhịp, bà như sụt khóc nói: “Tuyết, có phải chị...chị đã không còn hận em nữa?”

“Trịnh Phần, cô giết cả nhà tôi, đẩy tôi vào bước đường cùng, tôi sống một kiếp sống người không ra người ma không ra ma này tất cả đều là do cô mà ra. Cô cho rằng tôi muốn trở nên như vậy lắm sao, cô cho rằng tôi muốn bỏ rơi con trai mình hai mươi năm trời lắm sao? Nếu không phải vì cô thì mọi chuyện kinh khủng đó sẽ không xảy ra với tôi, Trịnh Phần tôi có quyền hận cô, có tư cách hận cô.”- Từng câu từng chữ mà Nguyễn Long Tuyết nói dường như đã phải dùng hết khí lực của bản thân để trút ra, vết thương bà ta rất đau, hơn nữa cơ thể cũng rất lạnh.

Trịnh Phần càng thêm đau khổ, cuối cùng thì cũng bật khóc quỳ xuống bên cạnh giường, cố gắng vờn người ôm lấy Nguyễn Long Tuyết vào lòng.

Nguyễn Long Tuyết không đẩy Trịnh Phần ra, bà ta ngồi đó bất động, nói tiếp: “Thế nhưng...bấy lâu nay nhưng thủ đoạn tôi dùng để đối phó với cô đều chỉ muốn cô biết được rằng năm đó chính cô đã làm tổn thương tôi. Tôi chưa từng hận cô...”

Năm chữ cuối cùng phát ra, mang theo cả một sự kích động từ phía Trịnh Phần. Bà ngẩng đầu nhìn Nguyễn Long Tuyết, bà vừa nghe thấy gì, chị ấy nói rằng chưa từng hận bà?

“Trịnh Phần, năm đó cô thật sự đã rung động với tôi. Có phải không?”

“Tuyết, cả đời này em vẫn luôn rung động, vì chị mà rung động.”

Nguyễn Long Tuyết gắt gao nắm lấy cái tay gầy gò của Trịnh Phần, dường như có một sự vô cùng kích động lan tràn trong mạch máu. Cũng giống như đây chính là đáp án quan trọng nhất mà cả đời này bà ta tìm kiếm. Mất đi Kim Điều Môn, cũng chính là mất đi sự kiêu hãnh mà bà ta luôn lấy đó làm vỏ bọc cho bản thân. Đến giây phút nhìn lại bên mình cũng chẳng còn một ai này con người ta mới nhận ra hóa ra từ lúc bản thân mình sinh ra trên đời đã là đến cô đơn rồi ra đi trong sự cô độc rồi.

Giữa lúc chông chênh thế này, quay lại phát hiện thì ra vẫn còn một người một lòng một dạ với mình, đó là điều hạnh phúc biết bao.

Đó là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban cho Nguyễn Long Tuyết.

“Tuyết, em biết bao năm nay chị luôn sống rất cực khổ. Tuy rằng chị là chủ thượng Kim Điều Môn, nhưng thật ra chị luôn phải chịu sự dày vò về chuyện năm đó. Em chưa từng dám oán trách chị, mọi chuyện xảy ra đến nước này... bên cạnh em đã mất đi một đứa con gái, nhưng Vỹ Khang vô tội, Tuyết, chị có thể tha cho Vỹ Khang không?”- Trịnh Phần khàn nói, mỗi một chữ nói ra là nước mắt bà lại rơi một giọt.

Lúc này bên ngoài cửa phòng, Phụng Cơ cũng vừa đem thức ăn tới, nghe thấy bên trong có tiếng Trịnh Phần thì dừng chân lại, chần chừ không muốn vào. Dù sao thì giờ cô đã biết mẹ ruột của mình chính là Trịnh Phần, biết được chuyện năm đó, cô nhất thời không thể đối mặt được.

Nếu hai người đang nói chuyện vậy cô cũng không nên xen vào, hay là cứ sang phòng Đại Khâm thăm hân trước.

Vừa định rời đi thì Đại Khâm chống nạng đi tới, hân ta mặc trên người bộ quần áo bệnh nhân, cánh tay trái bị bó bột trông vô cùng nghiêm trọng.

“Em định đi sang chỗ anh có đúng không?”- Đại Khâm vừa nhìn thấy Phụng Cơ thì mỉm cười, cô bước lên đỡ lấy anh.

“Anh còn chưa khỏe, sao lại tự tiện ra khỏi phòng? Mau, về giường nằm nghỉ đi.”- Phụng Cơ có chút lo lắng nói rồi định dìu Đại Khâm về phòng bệnh.

Đại Khâm ngược lại vô cùng thoải mái, cố tỏ ra khỏe mạnh trên: “Thật không ngờ số của anh lại tốt đến vậy, có thể được thiếu chủ quan tâm, quả thật phúc phần không biết đề ở đâu cho hết.”

“Anh đừng nói vậy, kể từ đêm hôm đó anh trong mắt tôi chính thức trở thành thành viên của Kim Điều Môn, anh xả thân cứu chủ thượng và các anh em đây là một chuyện vô cùng đáng quý. Kim Điều Môn vĩnh viễn sẽ không bạc đãi anh.”- Phụng Cơ lạnh nhạt nói.

Đại Khâm hơi cúi đầu quan sát mặt cô, hân có chút đau lòng khi phát hiện ra hai mắt Phụng Cơ đã đỏ lên, hơn nữa sắc mặt cô lại còn vô cùng tiêu tuỵ, cứ như thể người sắp chết hoàn toàn không có chút sinh khí nào. Hân sốt ruột bước lên đỡ lấy bà vai cô thì lại phát hiện y phục của Phụng Cơ vẫn còn ẩm ướt, kinh hoàng cao giọng nói: “Em không phải đem qua tắm rửa cho tới giờ vẫn không thay y phục chứ?”

Phụng Cơ im lặng, giống như là không có gì để nói.

Đại Khâm càng sốt ruột: “Em khóc cả đêm ư?”

Cô vẫn im lặng, hơi cúi đầu.

Đại Khâm lại ngửi thấy mùi rượu trên người cô: “Hơn nữa lại còn uống rượu?”- Phụng Cơ vẫn như cũ, giữ thái độ im lặng. Đại Khâm có chút nóng nảy nắm lấy hai bà vai cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt hân, giọng nói có phần tức giận: “Là vì Trịnh Vỹ Thần sao? Sao em lại hành hạ bản thân mình vì một người đã lừa dối em, tên đó căn bản không xứng đáng để em đau lòng. Trước đây em không phải như vậy, Phụng Cơ em không phải như vậy.”

Phụng Cơ ngược nhìn Đại Khâm, cô hiểu cái gọi là ‘không phải như vậy’ trong lời nói của hân. Cô của trước đây thì làm gì có chuyện đau thương vì bị lừa dối, những kẻ lừa dối cô đều sẽ không có kết cục tốt đẹp, bởi vì cô rất nhanh sẽ cho bọn họ thấy cái cảnh khi dám phản bội cô ngay thôi. Nhưng còn lần này, tâm của cô dường như chết lặng trước sự thật này, đây không đơn thuần là bị lừa dối mà là bị lừa cả niềm hy vọng và tình cảm.

Từ hôm qua tới giờ cô vẫn không dám mở điện thoại, cô chỉ sợ phải nhìn thấy ba chữ đó, nhìn thấy rồi lại đau lòng muốn nghe thấy giọng nói của anh. Muốn chạy đến cạnh anh cầu xin anh cứ nói dối mình rằng thời gian qua tình cảm của anh là thật, anh không phải vì muốn trả thù mới ở bên cô, không phải vì lợi dụng mà yêu chiều cô.

Lúc này không khí bên ngoài lại vì sự im lặng của Phụng Cơ mà yên tĩnh hết mức, cả dãy hành lang dài của bệnh viện cũng chỉ có hai người là cô và Đại Khâm đang đứng. Thế như bên trong lại đột ngột vang lên giọng nói kinh ngạc của Trịnh Phần.

“Chị nói cái gì? Phụng Cơ là con gái em? Là đứa bé năm đó chị đưa đi sao?”

Phụng Cơ vừa nghe thấy tên mình thì quay đầu lại lắng nghe.

Nguyễn Long Tuyết gật đầu, cái gì cần phải đối mặt thì nên đối mặt, bà cũng đã biết bản thân không còn hy vọng gì nữa rồi: “Năm đó tôi không hề giết Phụng Cơ, tôi đem con bé về tổ chức đặc biệt nghiêm khắc huấn luyện nó trở thành một sát thủ. Chỉ mong có một ngày nó có thể thay tôi trả thù người mẹ ruột đã khiến tôi mất đi tất cả của nó, vốn dĩ kế hoạch của tôi rất chu toàn, từ đầu tới cuối nước cờ đều đi đúng. Chỉ là... cuối cùng tôi cũng đi sai một nước cờ, đó là để Phụng Cơ tiếp cận Võ Thần. Một sát thủ giỏi như Phụng Cơ trước giờ chưa từng nói tri hoãn nhiệm vụ, vậy mà hết lần này đến lần khác nó đều mở miệng cầu xin tôi cho thêm thời gian, đợi thời cơ thích hợp nhất rồi mới ra tay. Kể từ lúc đó tôi đã nhận ra con bé hoàn toàn không bình thường, tôi không ngừng bày kế chia rẽ hai đứa nó nhưng càng chia rẽ chúng nó lại càng khăng khít...”- Trịnh Phần thở dài, u sầu nói: “Tôi đã từng không dưới mười lần muốn chính tay mình giết chết nó, nhưng Trịnh Phần cô không biết đâu, con bé càng lớn nhìn càng giống cô. Từ ánh mắt, cái mũi, đến khí chất tất cả đều vô cùng giống cô, càng giống cô như vậy càng khiến tôi không nỡ ra tay.”

Trịnh Phần nghe tới đây thì khóc tới mức tim cũng đau, bà khó thở ôm lấy ngực mình, tiếng khóc vô cùng bi thương liên tục vang lên truyền vào tai Phụng Cơ lại khiến cô khó hiểu, bà rốt cuộc vì sao lại khóc dữ dội như thế?

Tiếng khóc của Trịnh Phần dần trở thành tiếng nấc nghẹn: “Tại sao chị có thể làm như vậy, sao có thể đối xử như vậy với em? Chị đem con gái em đi 20 năm trời rồi nói với em là nó đã chết rồi, sau đó chị liên tục đứng ngoài vòng vây để bày mưu tính kế... chị khiến em chính tay hết lần này tới lần khác suýt chút nữa cho thuộc hạ làm nhục con gái của mình, sao chị có thể như vậy?”

“Cô có thể đánh, cũng có thể mắng, tôi biết hành vi của tôi trước giờ đều vô cùng ích kỷ. Mọi việc ngày hôm nay cũng do tôi mà ra...”

Trịnh Phần xấn lên nắm lấy hai tay Nguyễn Long Tuyết thật mạnh: “Vậy còn Võ Khang, Võ Khang hiện giờ ở đâu?”

“Chuyện này tôi thực sự không biết, Trịnh Võ Khang đột nhiên mất tích khỏi kế hoạch của tôi cũng thật sự khiến tôi cảm thấy kì lạ, tôi đã cho người đi điều tra rồi.”- Nguyễn Long Tuyết nói.

Trịnh Phần lo lắng hỏi: “Kết quả thế nào?”

Nguyễn Long Tuyết lo lắng nhìn Trịnh Phần, sau đó thở dài: “Xem ra tính mạng của Trịnh Võ Khang khó mà bảo toàn được.”

“Chị nói cái gì, sao lại khó bảo toàn chứ?”- Trịnh Phần bị câu nói của Nguyễn Long Tuyết dọa chết khiếp, sợ tới mức đứng bật dậy trợn mắt hỏi.

Phụng Cơ đứng ngoài cửa cũng tò mò, nhất thời không chú ý tới bên cạnh Đại Khâm vẫn còn ở đó. Đại Khâm cũng không phiền hà gì cô, chỉ là tiện thể có hân ở đây, hân muốn xem Nguyễn Long Tuyết rốt cuộc là muốn chơi bài giữa hay là còn có quỷ kế gì.

Lúc này hai bác sĩ đẩy xe thuốc vào bên trong, Phụng Cơ tránh đường cho họ vào. Hai vị bác sĩ kia vừa vào phòng đã lịch sự lên tiếng: “Tới giờ tiêm thuốc rồi.”

Sau đó thì đẩy xe thuốc tới bên cạnh, Trịnh Phần tránh sang một bên, tạm thời gác lại chuyện riêng tư. Dù sao thì Nguyễn Long Tuyết cũng vừa mới hỏi phục, này giờ nói chuyện cũng nhiều nên chắc chắn là đang rất mệt.

Nguyễn Long Tuyết ngồi dậy giờ tay ra để y tá truyền nước biển cho mình. Cả quá trình cũng mất khoảng 10 phút mới xong, sau khi y tá rời đi, căn phòng lại trở về yên tĩnh.

Phụng Cơ đứng bên ngoài cũng lẳng lặng, người bên trong không ai biết cô vẫn luôn đứng bên ngoài nghe cuộc nói chuyện của họ.

Lúc tên y tá kia đẩy xe thuốc ra có đi ngang cô, ngay khoảnh khắc đó Phụng Cơ liền phát hiện có một điểm bất thường.

Trên người hân ta không có mùi thuốc khử trùng, xe thuốc mà hân đẩy cũng vô cùng lộn xộn.

“Đứng lại.”

Tên y tá kia đứng yên tại chỗ không động đậy gì, Đại Khâm đứng bên cạnh cũng ngạc nhiên nhìn Phụng Cơ.

Cô bước lên vài bước tiếp cận tên y tá từ phía sau, quan sát hân từ trên xuống dưới thật kĩ lưỡng: “Thẻ ngành đâu?”

Tên y tá đó rõ ràng khăn trương, các khớp tay đặt trên cáng xe thuốc cũng nổi lên. Sau một lúc hân ta mới chậm rãi thả lỏng, lấy từ trong túi ra một cái thẻ ngành.

Phụng Cơ không cầm lấy, chỉ đưa mắt nhìn sau đó không nói gì cho hân rời khỏi.

Chắc là tại cô đa nghi quá, nơi này là bệnh viện lớn, làm sao có chuyện bất thường kia xảy ra được? Khi này cô cũng quan sát rồi, Nguyễn Long Tuyết sau khi tiêm thuốc vẫn không có vấn đề gì.

Trịnh Phần bên trong giọng nói tràn đầy lo lắng cùng khẩn trương: “Chị mau nói rõ đi, rốt cuộc Vy Khang đang ở đâu?”

Nguyễn Long Tuyết tay vẫn còn giữ mảnh bông thấm máu từ kim tiêm, sắc mặt không được tốt lắm, giọng nói trở nên yếu ớt:

“Tôi không rõ thế lực đang ẩn nấp phía sau là ai, có thể là Vialla cũng có thể là HS. Nếu là Vialla vậy thì chắc chắn Trịnh Vy Khang đã chết từ lâu rồi, còn nếu là HS thì có thể tính mạng vẫn còn chỉ là đang sống không bằng chết mà thôi.”

“Vy Khang...sao nó lại có thể dính líu tới bọn người kia chứ?”- Trịnh Phần không tin nói, sau đó bà quay qua Nguyễn Long Tuyết thì phát hiện sắc mặt Nguyễn Long Tuyết hoàn toàn không ổn, trắng bệch xanh xao vô cùng. Hai bàn tay bà ta cũng run run, sau một phút Nguyễn Long Tuyết nằm vật ra giường, miệng không ngừng run rẩy.

Trịnh Phần hốt hoảng chạy đến đỡ lấy Nguyễn Long Tuyết: “Tuyết, chị sao vậy?”

Nguyễn Long Tuyết nắm lấy bàn tay Trịnh Phần, giọng nói tiếng có tiếng không: “Vi lão đại kia của HS, tôi...tôi đã từng gặp qua rồi, lần đó cậu ta bị thương rất nặng... là, là một vết chém ở vùng đầu phía sau gáy, lúc đó máu chảy rất nhiều... chắc chắn sẽ để lại sẹo...”

“Chị làm sao vậy? Để em gọi bác sĩ.”- Trịnh Phần đứng lên định đi thì bị Nguyễn Long Tuyết kéo tay lại, sức lực Nguyễn Long Tuyết rất yếu, nhưng cũng đủ để giữ lại tâm tình hốt hoảng của Trịnh Phần lúc này.

Nguyễn Long Tuyết yếu ớt nằm ra giường, khóe môi run run: “Trịnh Phần, đây là chuyện cuối cùng...chị có thể giúp em.”

“Nguyễn Long Tuyết, Nguyễn Long Tuyết...mau tỉnh lại đi.”- Trịnh Phần cao giọng gọi lớn.

Phụng Cơ lúc này đứng ở ngoài cũng bị tiếng gọi kia làm kinh hãi, cô xông cửa chạy vào, nhìn thấy Trịnh Phần đang ôm lấy Nguyễn Long Tuyết ra sức gọi bà ta tỉnh lại. Thế nhưng Nguyễn Long Tuyết lại hôn mê, hai mắt nhắm nghiền.

Phụng Cơ chạy tới bên cạnh không nói một lời rút lấy dây chuyền nước biển ra, sau đó quay qua Đại Khâm: “Mau đi gọi bác sĩ.”

Đại Khâm gật đầu nhanh chóng chạy đi, một lúc sau lại cùng bác sĩ quay lại.

“Mọi người mau ra ngoài, bệnh nhân cần phải cấp cứu.”

Trịnh Phần khóc lóc đứng lên, trước khi ra ngoài còn đưa mắt nhìn về phía Phụng Cơ. Còn cô lại cố tình xem như mình không hay biết gì về sự xuất hiện của bà, cô quay người rồi đi.

Trịnh Phần phía sau, muốn gọi lại không dám.

Cô quá sơ xuất, sao lại có thể chủ quan như vậy. Rõ ràng là tên y tá khi này có vấn đề, hẳn giờ trò hạ độc trong nước biển, cách làm này có thể qua mặt được người xung quanh bởi tốc độ phát độc chậm hơn, đủ thời gian cho hắc tẩu thoát.

Phụng Cơ đi nhanh về phía phòng điều dưỡng, cửa bị khóa trái, cô dứt khoát lấy trôn đập thật mạnh khiến cánh cửa bung ra. Bên trong hoàn toàn hỗn loạn, cô hai y tá bị đánh ngất nằm dưới đất thuốc men và đồ đạc như bị lực tung lên, y phục điều dưỡng khi này tên y tá giả mạo kia mặc nằm bên thành cửa sổ.

Phụng Cơ đi tới bên cửa sổ nhìn xuống, nơi này là tầng bảy, nếu có thể từ đây nhảy xuống dưới thì quả thật tên sát thủ này có chút bản lĩnh. Hơn nữa xung quanh lại không có điểm bám, hẳn thoát bằng cách nào chứ?

Trừ khi hẳn biết rõ đường đi ở đây, hẳn là người ở bệnh viện này.

Đang suy nghĩ phân tích thì ở phía sau cô cảm nhận được một vật vô cùng nguy hiểm đang lao về phía mình, Phụng Cơ không kịp suy tính quay người né tránh. Con dao sắc nhọn đâm lệch về phía khác nhưng rất nhanh lại lần nữa vung về phía cô.

Là hắc ta, tên y tá giả mạo khi này.

Phụng Cơ đánh mạnh vào khuỷu tay hắc ta khiến hắc ta đau đớn kêu lên một tiếng, thừa lúc hắc ta đau đớn cô giật lấy con dao của hắc ta rồi thuận một đường chém từ dưới lên lướt qua bả vai hắc ta.

Hắc ta la lên một tiếng, đột nhiên dùng sức hất mạnh khiến Phụng Cơ lui ra sau vài bước, thừa dịp này hắc ta phóng qua cửa sổ, bám vào các ống nước để thoát thân. Phụng Cơ cũng không chần chừ lao qua cửa sổ đuổi theo hắc ta.

Trên tầng bảy của bệnh viện, hai thân hình một nhỏ bé một cao to cứ liên tục di chuyển. Gã sát thủ kia rõ ràng là một người được qua đào tạo chuyên nghiệp, hoàn toàn không dễ đối phó.

Phụng Cơ không có sức để rượt đuổi cùng hắc ta, nhân lúc hắc ta đang ở ngay bên dưới, cô buông tay ra để bản thân rơi tự do đập mạnh vào mặt hắc ta

khiến hắn ta mất đi điểm tựa ngã nhào xuống bãi cỏ dưới sân khiến bao nhiêu người hoảng hốt bỏ chạy.

Gã sát thủ kia loạng choạng đứng dậy, lúc này Phụng Cơ đã vừa hay đuổi tới.

Cả hai lại lao vào đánh nhau, gã sát thủ kia liên tục dùng nắm đấm còn Phụng Cơ liên tục lùi bước né tránh đồng thời nhân lúc hắn kiệt sức phản công lại bằng một cú đá mạnh vào bụng. Hắn ta ngã lăn vài vòng trên đất rồi lại rất nhanh đứng lên tiếp tục đánh, mỗi lần xuất chiêu đều là chí mạng.

Ánh mắt Phụng Cơ lúc này ẩn hiện một tia tàn nhẫn rất dễ dàng nhìn thấy, cô giơ tay chụp lấy vết hầu của gã sát thủ kia bóp mạnh khiến hắn ta kêu gào thảm thiết, sức lực này của Phụng Cơ đủ để bóp nát yết hầu của hắn ta. Móng tay cô ghim sâu vào da thịt hắn ta, máu ứa ra, lúc nhìn thấy hắn không chống cự nổi nữa mới cười lạnh ném hắn ta ngã nhào trên đất.

Ngay sau đó không nói một lời rút dao ra kề vào cổ hắn.

Lúc này Evan và Quang Sợ cũng chạy tới, nhìn một màn trước mắt không khỏi kinh hãi nhưng cũng chỉ biết đứng một bên.

“Ai sai người tới ám sát chủ thượng?”

Tên sát thủ nhếch môi cười lạnh.

Phụng Cơ ngay lập tức đưa tay bóp chặt quai hàm của hắn ta khiến hắn ta đau đớn há miệng, máu tươi cũng từ trong tuôn ra.

“Muốn cắn lưỡi sao, người không sợ chết vậy có sợ nửa sống nửa chết không?”- Phụng Cơ lạnh lùng không chút nương tay, càng bóp mạnh hơn khiến xương quai hàm của tên sát thủ như bị gãy đi.

Tên sát thủ lúc này đau đớn nhưng vẫn quật cường vô cùng: “Trước khi đến đây ta đã thề trước mặt chủ nhân, trong người ta, cũng đã có độc được sẵn, nếu trong vòng một giờ đồng hồ mà không quay về thì cũng chết mà thôi.”

Phụng Cơ mở to mắt, rõ ràng là vô cùng tức giận, cô gật đầu vài cái: “Được, nếu đã trung thành như vậy, ta thành toàn cho người.”

Không một động tác dư thừa, con dao trong tay ghim xuống, máu tươi tuôn ra như nước sông.

Gã sát thủ kêu la một tiếng, chết không nhắm mắt.

Quang Sợ và Evan phía xa nhìn nhau, đều ngạc nhiên vì việc làm này của cô. Ánh mắt lạnh lẽo này, loại khí thế đầy giết chóc này, cách ra tay ngoan tuyệt này... phải chăng...Phụng tỷ của bọn họ đã trở về rồi?

Phụng Cơ đứng lên, ném con dao dính máu trong tay đi, cô quay lưng lại lạnh lùng ra lệnh: “Quang, cậu kiểm tra xem trên người hắn ta có hình xăm của Vialla không?”

“Dạ.”- Quang Sợ bước lên ngồi xuống bên cạnh thi thể, cởi áo hắn ta ra để kiểm tra kỹ lưỡng sau đó đứng lên báo cáo: “Phụng tỷ, hoàn toàn không có.”

Phụng Cơ nhíu hàng mày lại, rõ ràng là ngày càng khó hiểu, ngày càng phải suy tư.

Đại Khâm đứng phía xa cũng âm thầm nhìn một màn trước mắt, cô cho người kiểm tra hình xăm, cô nghi ngờ Vialla làm?

Lúc này Đại Khâm bước tới, giả vờ mình vừa nhìn thấy xác chết, sợ tới mức nuốt nước bọt vài ngụm. Hắn đi đến bên Phụng Cơ, cười hi hi: “Chuyện này, Phụng Cơ cô yên tâm, không cần kiểm tra hình xăm làm gì.”

Phụng Cơ nhìn anh: “Anh lại biết được chuyện gì?”

Đại Khâm cười: “Lần trước tôi có nhìn thấy gã sát thủ này đi theo Vinh Ba, chắc chắn là thuộc hạ của King. Bây giờ King đối với chúng ta luôn tràn đầy thù hận, muốn nhân cơ hội ám hại chủ thượng, giết được tướng rồi thì có thể thành công hạ bệ Kim Điều Môn rồi.”

Phụng Cơ im lặng không nói gì, chẳng trách này giờ cô vẫn luôn cảm thấy tên sát thủ này rất quen mắt, hóa ra là thuộc hạ thân cận của Vinh Ba, Phúc Giang.

Vinh Ba, món quà lần này ông tặng cho Kim Điều Môn, tôi nhất định sẽ đòi lại.

“Chủ thượng sao rồi?”- Phụng Cơ hỏi.

Đại Khâm chau chừ một lúc sau đó thở dài: “Không được ổn lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: em thừa biết là anh không thể sống thiếu em.

Phụng Cơ vẫn luôn đứng bên ngoài phòng cấp cứu, lặng lẽ tựa lưng vào tường hai mắt khẽ nhắm lại nghỉ ngơi. Từ hôm qua tới giờ cô vẫn chưa ngủ, hôm nay lại còn gặp chuyện của Nguyễn Long Tuyết khiến cô vô cùng mệt mỏi.

Trịnh Phần bước tới, quan sát kỹ gương mặt cô. Càng quan sát bà lại càng thấy cô rất giống mình, tại sao lúc trước bà không thể nhận ra điều này. Con gái bà đây sao? Đứa con gái từng bị bà hãm hại đây sao? Nó đã biết sự thật là bà chính là mẹ của nó chưa? Nếu như biết rồi, tại sao nó đối với bà bấy giờ ngay cả ánh mắt cũng không chịu nhìn, nếu chưa biết vậy bà có nên nói cho nó biết không? Nó có hận bà thấu xương tủy không?

Trịnh Phần không hiểu rõ được suy nghĩ của Phụng Cơ.

Thật ra chính cô cũng không hiểu rõ bản thân, trong lòng cô rất mâu thuẫn, hiện tại đối với người mẹ này cô khó có thể chấp nhận được.

“Con là Phụng Cơ sao? Cái tên thật đẹp...”- Trịnh Phần rơi nước mắt, cuối cùng cũng nói ra một câu. Bàn tay bà có chút chần chừ giờ ra định chạm vào gương mặt của cô.

Phụng Cơ khéo léo né tránh, hờ hững quay đi.

Lúc này cửa phòng cấp cứu mở ra, Phụng Cơ ngay lập tức chạy tới chỗ bác sĩ hỏi thăm. Chỉ thấy vị bác sĩ thờ dài tháo khẩu trang ra, Nguyễn Long Tuyết dù đã cố thể qua khỏi nguy kịch nhưng độc tố vẫn còn quá mạnh, có khả năng sẽ không thể tỉnh lại.

Không thể tỉnh lại? Vậy là làm người thực vật sao?

Trịnh Phần nghe được tin này liền kích động tới ngất đi.

...

Tháng hai ngàn bông hoa nở rộ, nhưng mùi hương đọng lại trong không khí se lạnh càng khiến tâm tình người khác dễ chịu hơn.

Nhưng ở Kim Điều Môn vĩnh viễn cũng chỉ là loại tiêu điều khiến người khác khiếp sợ, Phụng Cơ đi qua đại điện dọc theo hành lang ra khuôn viên rộng lớn phía sau. Mọi thứ vẫn như thế, cảnh vật không hề thay đổi, đã rất lâu rồi cô không quay lại. Bên tai Phụng Cơ vẫn còn vang lên tiếng cười như chim hót của Phụng Cơ và tiếng cãi nhau giữa ba người bọn cô.

“Phụng Cơ, tôi thách cô vượt được chướng ngại vật này đây.”

“Tôi không rảnh.”

“Nếu cô qua được, tôi sẽ đồng ý gọi cô tiếng chị gái.”

“Tôi không cần.”

“Cô...cô làm tôi tức chết, Thiết Hạo anh mau vượt chướng ngại vật đi, mặc kệ cô ta.”

“Chủ thượng giao cho anh số vũ khí này bắt kiểm duyệt, anh còn chưa làm xong, không rảnh chơi với em đâu, tiểu Nhã đi chỗ khác chơi, ngoan ha.”

“Được, hai người các người ngồi ở đây làm tượng đá để người khác cúng viếng luôn đi.”

Phụng Cơ khẽ mỉm cười, đưa tay chạm lên những món đồ quen thuộc. Khoảng thời gian cả ba người còn kề vai nhau, tuy không phải là đẹp nhất nhưng là đáng nhớ nhất.

Vậy mà bây giờ, Phụng Nhã vì Đặng Thiên Phúc mà đi, Thiết Hạo vì Kim Điều Môn mà đi còn cô... là vì Trịnh Vỹ Thần mà chết tâm thật sự.

Kim Điều Môn này từng khi thế biết bao nhiêu, bây giờ lại trở nên tan hoang không chút sinh khí. Khắp nơi vắng tanh không một bóng người, điều tàn bao nhiêu, cô đơn bao nhiêu.

Phụng Cơ khẽ thờ dài.

Chợt cô nghe có tiếng động.

“Ai?”- Phụng Cơ rút con dao ba lưỡi trong tay ra định ném đi thì Đại Khâm lộ mặt ra, anh giờ tay ngăn cản cô.

“Là tôi, Phụng Cơ...cô đừng manh động, chết người đó.”

Phụng Cơ thu con dao lại, dường như dạo gần đây cô đã trở nên cảnh giác hơn rồi. Kể từ sau vụ của Nguyễn Long Tuyết, khiến cô ngày đêm không an lòng.

Đại Khâm đi đến bên cạnh Phụng Cơ, quan sát cô thật kỹ rồi lên tiếng: “Cô gầy đi nhiều quá.”

Phụng Cơ im lặng.

Đại Khâm phát hiện ra càng ngày cô càng ít nói, ngày càng khép kín khiến hắn càng khó có thể thấu hiểu cô được. Đại Khâm cắn răng gờ tay quay mạnh người Phụng Cơ lại, bắt cô đối mặt với hắn: “Cô bây giờ là bộ dạng gì chứ, lại nhớ tới Trịnh Vỹ Thần sao?”

“Không liên quan tới anh.”

Đại Khâm càng siết mạnh tay hơn: “Sao lại không liên quan, bên cạnh cô bây giờ chỉ còn tôi mà thôi.”

Phụng Cơ muốn thoát khỏi bàn tay hắn nhưng không thể, quai lẹ, sao Đại Khâm lại có sức mạnh thế này. Hắn cũng đâu phải người học võ công, loại sức mạnh này rõ ràng là đã từng qua đặc huấn.

“Tôi không cần ai bên cạnh cả.”- Phụng Cơ lạnh lùng nói sau đó dứt khoát hất mạnh tay Đại Khâm ra, cô quay lưng định rời đi.

“Tôi chính là đứa trẻ năm đó...”

Bước chân Phụng Cơ dừng lại, quay đầu khó hiểu nhìn hắn.

Đại Khâm bước lên vài bước, bình tĩnh đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Phụng Cơ: “Cô còn nhớ năm đó cô vẫn còn rất nhỏ, đã đi ngang qua một tòa nhà lớn nhìn thấy một bé trai bị bọn xấu treo trên tầng cao nhất không?”- Đại Khâm lại nói, sắc mặt lộ rõ vẻ chờ mong: “Năm đó tôi bị bọn xấu hãm hại, chính cô đã đưa bàn tay ra kéo tôi từ vực sâu lên, tôi vẫn luôn tìm kiếm cô, bao nhiêu năm nay, may là ông trời không phụ lòng người, tôi tìm được cô rồi.”

Phụng Cơ hơi nhíu mày, quả thật cô thật sự đã từng cứu một đứa bé bằng tuổi mình, nhưng đó là Đại Khâm thì cô không thể ngờ tới.

“Vậy nên anh tiếp cận tôi là vì muốn nói cho tôi biết chuyện này?”- Phụng Cơ nghi hoặc nhìn Đại Khâm.

Hắn lắc đầu: “Không phải, ban đầu tôi cũng không biết việc này, cho đến khi nhìn thấy bức ảnh lúc bé của cô, tôi mới biết cô chính là bé gái năm đó. Phụng Cơ, tôi sẽ giúp cô.”

“Anh giúp tôi?”

Đại Khâm gật đầu: “Tôi giúp cô phục hưng lại Kim Điều Môn.”

...

Phụng Cơ mấy ngày này luôn tránh mặt Trịnh Vỹ Thần, cô không quay lại Mimosa cũng không mở máy điện thoại, bây giờ nơi cô có thể đi chỉ có căn hộ trước kia mà cô sống. Phụng Cơ từng bước đi ven lề đường, trong đầu cô nghĩ tới rất nhiều chuyện, cũng mâu thuẫn rất nhiều chuyện, càng nghĩ càng đau lòng, càng buồn hơn.

Nỗi buồn này của cô có lẽ bắt đầu từ lúc quen biết Trịnh Vỹ Thần.

Nhưng bây giờ ngoài việc mỉm cười cho qua thì cô còn có thể làm gì. Cuộc đời mà, ai chẳng phải có vài nỗi buồn.

Chợt bước chân cô dừng lại khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đang đậu trước lối lên nhà cô, Phụng Cơ vội vàng nấp vào một thân cây lớn ven đường. Người trong xe kia là ai cô biết rõ, nhưng sao lúc này cô lại chỉ muốn trốn chạy mà thôi.

Trịnh Vỹ Thần ngồi trong xe, anh có thể thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé của cô đang vội vàng ẩn nấp không muốn anh nhìn thấy. Đầu mày hơi nhíu lại, ánh mắt lướt qua một tia phức tạp sau một phút anh bước xuống xe, đi bước lớn về phía cái cây bên đường.

Lúc Phụng Cơ vẫn chưa kịp phòng bị thì bị một bàn tay lớn đầy sức mạnh túm lấy rồi tiếp theo là gần như kéo cô đi.

“Trịnh Vỹ Thần buông tôi ra, buông ra mau...”- Phụng Cơ hét lớn, cố gắng vùng vẫy.

Trịnh Vỹ Thần kéo cô đến chiếc xe, không nói một lời chắn trước mặt cô khiến lưng Phụng Cơ tựa hẳn vào thân xe, trước mặt thì là thân hình cao lớn của anh. Trịnh Vỹ Thần chống hai tay lên kính xe phía sau, hoàn toàn giam hãm cô trong phạm vi hơi thở của anh.

“Em trốn cái gì? Anh rất đáng sợ sao?”

Phụng Cơ nhìn anh, quật cường nói: “Phải, anh rất đáng sợ, anh có khả năng lừa gạt người khác rất cao siêu.”

“Phụng Cơ!”- Trịnh Vỹ Thần gầm giọng.

Điều khiến Phụng Cơ ngạc nhiên tới mức không thích ứng kịp đó là đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, là Phụng Cơ chứ không còn là Cơ Cơ nữa.

Ánh mắt anh hẳn lên những tia máu đầy mệt mỏi, thần sắc cũng tiêu tụy đi rất nhiều, thế nhưng giọng nói lại vô cùng lạnh lùng và tỉnh táo: “Em đừng khiêu khích tính nhẫn nại của anh, đi!”

Trịnh Vũ Thần không để cho Phụng Cơ thêm thời gian, nói xong liền định nhét cô vào ghế lái phụ. Phụng Cơ chống cự may mắn thoát khỏi được anh, cô chạy ra phía xa: “Tôi sẽ không cùng anh đi đâu cả, anh nghĩ tôi sẽ quay lại Mimosa để anh tùy ý giam cầm sao? Trịnh Vũ Thần tôi nói cho anh biết, Phụng Cơ lúc trước ngu ngốc bị anh lừa gạt đã chết rồi.”

“Em đừng làm loạn nữa, đi cùng anh.”- Trịnh Vũ Thần nhú chặt hàng mày sắc bén lại, thái độ vẫn thỏa hiệp.

Phụng Cơ cười lạnh, ngữ khí này của anh nếu là lúc trước chắc chắn sẽ khiến cô ngay lập tức thuận phục ngay. Nhưng bây giờ thì khác, tâm cô đã chết rồi, không còn nơi anh nữa: “Trịnh Vũ Thần, anh thành công rồi, anh khiến tôi rất đau lòng, rất thất vọng. Nếu anh còn tiếp tục bám theo tôi không tha, tôi sẽ tìm một nơi nào đó trên thế giới này để biến mất, vĩnh viễn anh cũng không thể tìm thấy tôi nữa.”

“Em...”- Trịnh Vũ Thần chỉ biết nhìn bóng lưng cô khuất sau cầu thang máy, anh không thể đuổi theo cũng không dám đuổi theo, bởi vì anh biết những lời vừa rồi mà cô nói thì cô chắc chắn có thể làm được.

Phụng Cơ có thừa cách để biến mất hoàn toàn khỏi thành phố này, biến mất khỏi cuộc đời anh.

“Cơ Cơ, em thừa biết là anh không thể sống thiếu em”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Nguyễn Long Phụng Cơ, cô chết đi.

“Phụng tỷ, không tìm thấy Quang Sẹo và Đại Khâm”- Thuộc hạ chạy vào báo cáo.

Phụng Cơ từ ghế tựa đứng lên, hỏi: “Mất tích từ khi nào?”

“Ngày hôm qua, bọn họ nói dẫn người đi sang dẹp loạn bên khu A vậy mà tới giờ vẫn chưa về. Phụng tỷ, hôm qua một số người đi đường nhìn thấy người của Kinh lẫn văng bên khu A, có khi nào...”- Người thuộc hạ kia chần chừ một lúc, không dám nói tiếp.

Phụng Cơ quay lưng đi về phía cửa sổ, không giấu nổi suy tư trong đáy mắt, một lúc sau giọng nói cô lạnh lùng ra lệnh: “Tôi chưa tìm bọn họ bọn họ lại tìm tôi, họ thật muốn đối đầu với tôi thì tôi đánh chơi với họ một ván. Chuẩn bị người cùng tôi tới Kinh một chuyến.”

“Dạ. Phụng tỷ, lần này chúng ta phải trả thù cho chủ thượng, trả thù cho Kim Điều Môn.”- Thuộc hạ nghe thế, nhất thời tinh thần hiếu chiến hùng hực như ngọn lửa. Bọn họ là tinh anh của Kim Điều Môn, xưa nay người ngoài nhìn thấy là phải cúi đầu chào anh chào chị một tiếng. Vậy mà thời gian này lại bị Kinh chèn ép tới mức không còn mặt mũi, chủ thượng lại không hiểu sao mà không hề phản công, để đám thuộc hạ có lòng tự trọng cao ngất trời như bọn họ phải chịu đủ thứ nhục nhã bị xem thường.

Bọn họ đối với Kinh chỉ hận là không thể tiêu diệt. Chỉ cần có mệnh lệnh của chủ nhân, chắc chắn bọn họ sẽ huyết tẩy Kinh một lần cho hả dạ.

Hiện nay mệnh lệnh được ban xuống, một lời này của Phụng tỷ khiến thù hận trong lòng bọn họ lại sục sôi.

Phụng Cơ tùy hứng chạm tay vào cành hồng được trưng bày trong cửa sổ, nghĩ tới những chuyện mà Kinh đã làm với Kim Điều Môn, ánh mắt lướt qua một tia sắc lạnh, bàn tay khẽ dùng sức, cành hoa nát như tương rơi xuống bàn.

“Đúng vậy.”

...

Trong căn nhà kho cũ kỹ, Evan và Quang Sẹo bị trói chặt hai tay ngồi dưới đất, miệng bị nhét giẻ lau vào không thể nói chuyện được. Phía xa, Du Tiểu Bích và Du Ba bước vào, nâng dùng ánh mắt sợ hãi nhìn hai người, lui về sau Du Ba một chút.

“Bích nhi, con nói trong hai đứa này ai là người bắt con?”- Du Ba nhìn Du Tiểu Bích, hắng giọng nói.

Evan và Quang Sẹo không hiểu gì nhìn nhau.

Du Tiểu Bích chần chừ giây lát rồi bước lên, Du Ba ra lệnh cho thuộc hạ lấy giẻ lau trong miệng Evan và Quang Sẹo ra, tức thời Quang Sẹo tức tối lên tiếng: “Du Ba, lão già chết tiệt không biết trời cao đất dày kia, hôm nay lại công khai bắt thuộc hạ của Kim Điều Môn, lão không sợ sẽ chết không nơi dung thân à?”

Du Ba bước lên đạp vào ngực Evan khiến cậu ngã nhào ra đất, giọng điệu khinh bỉ: “Bớt hống hách lại đi, hiện giờ Kim Điều Môn chả là cái thá gì trong mắt ta hết.”- Sau đó lại quay sang Du Tiểu Bích: “Con có nhận ra không?”

Du Tiểu Bích quan sát kỹ lưỡng cả hai rồi lắc đầu: “Người bắt con là ai thì con không biết, nhưng mà người thả con đi thì con có ấn tượng rất sâu sắc. Anh ấy là một người rất đặc biệt, rất cao, tuy không thấy rõ mặt nhưng cái loại khí thể nhân tàn lại rất uy phong kia khó mà nhầm lẫn với người khác được. Hai người này hoàn toàn không có cái loại khí thể đó, hơn nữa giọng nói cũng không hề giống.”

Giọng nói của nam nhân đó rất hay, say đắm lòng người.

Du Ba nghe thế thì chau mày không nói gì.

Quang Sẹo nói: “Bây giờ thì xác minh không phải bọn tôi hãm hại Du tiểu thư rồi chứ, có thể thả bọn tôi ra chưa?”

“Thả ra? Nực cười, lão tử chỉ hận không thể bấm vằm trong người trong Kim Điều Môn ra làm trăm mảnh.”- Du Ba như là nghe được chuyện nực cười nhất thế gian, cười ha hả nói.

Evan tức tối hét lớn: “Lão già không biết trời đất kia, lão ngu xuẩn vừa thôi. Lão dùng thủ đoạn bắt chúng ta, chắc chắn rất nhanh Phụng tỷ của chúng ta sẽ tìm đến đây, lúc đó thì các người đừng mong sống sót.”

Du Ba bị đe dọa, ánh mắt bắt đầu trở nên tức tối, càng cao ngạo hơn: “Đừng cứ mở miệng ra là Kim Điều Môn nữa, hiện giờ nó chỉ còn là cái vỏ thôi, còn Nguyễn Long Phụng Cơ, con ranh đó mạng lớn, hai đứa kia chết hết mà nó chưa chết, một mình nó thì làm gì được ta? Hôm nay Du Ba này giết trước hai tên tiểu tốt các người, sau đó thâu tóm Kim Điều Môn giết luôn con Phụng Cơ kia.”

Du Ba không chần chừ, rút trong áo một khẩu súng nhắm về phía Evan và Quang Sẹo.

Du Tiểu Bích biết sắp tới sẽ có cảnh máu đổ, hoảng sợ che mắt lại.

Họng súng lạnh lùng trong tay Du Ba chuẩn bị nổ.

Lòng này một vật xé gió bay tới, ‘keng’ một tiếng chạm vào khẩu súng kia trong tay lão. Khẩu súng rơi xuống đất, còn con phi đao sắc nhọn ghim vào tay lão khiến lão đau đến xanh mặt ngã nhào xuống đất.

Evan và Quang Sẹo vui mừng nhìn người đang đứng trước cửa, Phụng tỷ và anh em của Kim Điều Môn bọn họ đều tới rồi.

Người của Du Ba nhìn thấy lão đại thất thế, nhất thời cũng kinh hãi không ai dám bước lên. Bọn họ biết người đứng trước mặt bọn họ là chính là đệ nhất sát thủ thân thân bí bí trong lời đồn, là một nữ nhân máu lạnh tuyệt tình tới mức nào.

Phụng Cơ lạnh lùng nhìn Du Ba đang chặt vật ôm cánh tay đầy máu kia, giọng nói băng lãnh không chút cảm xúc: “Là ai cho ông cái gan dám coi thường Kim Điều Môn hả?”

Nói rồi Phụng Cơ ném về phía Evan và Quang Sẹo một con dao, Quang Sẹo cố gắng cầm lấy cắt đứt sợi dây thừng sau đó đi ra sau đứng sau lưng Phụng Cơ.

“Các anh em, hôm nay chúng ta, dùng máu của bọn họ để tẩy rửa chỗ này.”- Một câu mệnh lệnh vô cùng tàn khốc khiến bất kì ai nghe thấy đều run lẩy bẩy của Phụng Cơ phát ra, đám thuộc hạ của cô lại sôi sục lửa hận lao về phía thuộc hạ của King đánh nhau dữ dội.

Du Tiểu Bích lúc này chạy lên đỡ lấy Du Ba định đưa ông bỏ chạy, nhưng chung quy vẫn không thoát được đôi mắt tinh anh của Phụng Cơ. Bọn họ vừa chạy ra tới cửa, Phụng Cơ đã nhanh chóng lao tới kéo mạnh vai của Du Tiểu Bích, ném nằng ta ngã sòng soài qua một bên, kế tiếp không hề chần chừ bàn tay đầy sức mạnh của Phụng Cơ túm lấy yết hầu của Du Ba.

Du Ba tuy là lão đại của King, nhưng tuổi đã già sức đã yếu, căn bản không phải là đối thủ của Phụng Cơ. Hơn nữa lúc này ông ta còn bị thương, con phi đao khi nãy cô phóng có tâm độc, vết thương cứ như thế chảy máu, không hề dừng lại.

Du Ba lúc này vẫn thông minh hơn khi hạ giọng nói với Phụng Cơ: “Phụng tỷ tha mạng, tôi có mắt không thấy thái son...”

Lão đã bỏ qua cho con ranh này, trước giờ lão luôn tập trung toàn lực đối phó Nguyễn Long Tuyết, bây giờ khiến bà ta thành người thực vật, lão nghĩ rằng Kim Điều Môn đã như rắn mất đầu, là thời cơ tốt để lão thôn tính. Cuối cùng lão lại bỏ qua một nhân vật chủ chốt khác trong Kim Điều Môn là Nguyễn Long Phụng Cơ.

Xung quanh đánh nhau loạn xạ, Phụng Cơ buông tay ra khiến Du Ba ngã xuống đất. Cô quay người đi từng bước về phía Du Tiểu Bích đang kinh hãi phía xa. Du Ba Thấy thế thì kinh hoảng nhào tới kéo cô lại nhưng bị Phụng Cơ một cước đá bay ra xa.

“Xin cô, Phụng tỷ, cầu xin cô đừng làm hại con bé...”

Du Tiểu Bích lui từng chút về phía sau, cuối cùng lưng chạm vào bức tường, Phụng Cơ đã đi tới trước mặt nằng ta. Đứng từ trên nhìn xuống, lạnh lùng đối mặt với ánh mắt kinh hãi như con thú nhỏ bị dồn vào đường cùng của Du Tiểu Bích. Cô lấy trong người ra một khẩu súng, càng khiến cho Du Ba cầu xin lớn hơn.

“Nói, là ai bắt cô đi?”- Phụng Cơ nhìn nằng ta hỏi một câu.

Du Tiểu Bích run cả người, lắp bắp nói: “Tôi, tôi không biết, đám người đó nói... là Kim điều Môn.”

Phụng Cơ lại hỏi: “Đám người đó đã làm gì cô?”

“Bọn họ... bọn họ...”- Du Tiểu Bích liên tục lặp lại hai chữ này, nàng ta căn bản không thể nói rằng đã bị một lũ đàn ông không khác gì súc vật kia cưỡng hiếp. Đó là ô uế, là nhục nhã lớn nhất trong đời nàng ta.

“Nói.”- Một chữ khê phát ra, mang theo chút uy hiếp cùng với sự thiếu kiên nhẫn.

Du Ba biết tâm tư của con gái, ở phía xa lão hét lớn: “Nguyễn Long Phụng Cơ, cô muốn gì thì nhắm vào lão già này, tha cho Tiểu Bích đi.”

“Đoàng!”- Phụng Cơ không chút nương tay nâng cầu súng trong tay bắn vào cánh vai của Du Ba.

Ông ta đau đớn kêu gào rồi lăn ra nền nhà, máu cũng chảy ra.

Du Tiểu Bích hét thất thanh, nhanh chóng bò tới bên cạnh Du Ba, khóc lớn: “Cha...cha không sao chứ cha ơi...”

Lúc này Phụng Cơ chậm rãi từ phía sau đi tới: “Ông cho rằng cái mạng của ông có thể giữ sau ngày hôm nay hay sao? Nếu như Nguyễn Long Phụng Cơ tôi đã đích thân ra mặt, vậy thì kết cục này ông cũng phải biết rõ.”

Du Ba bị đau đến mức nói không được.

Du Tiểu Bích quay lại, quỳ dưới chân Phụng Cơ, khóc lóc cầu xin: “Tôi cầu xin cô, cầu xin cô, Phụng tỷ... xin cô hãy tha cho cha tôi. Những gì ông làm với Kim Điều Môn chỉ là vì quá thương tôi, quá sốt ruột vì tôi mà thôi, cô giết tôi đi, xin cô tha cho cha tôi...tôi dập đầu xin cô, cầu xin cô...”

Phụng Cơ hờ hững nhìn Du Tiểu Bích: “Ông ta vì tư lợi nhiều hơn là quan tâm cho con gái mình, suy cho cùng ông ta cũng là vì tham vọng của mình mà thôi.”

Du Tiểu Bích lắc đầu, nắm lấy chân cô: “Không...cô không có cha, căn bản là không hiểu được một người cha sẽ thương yêu con gái mình như thế nào. Cô cũng không hiểu được một đứa con phải nhìn cha mình bị bắn là chuyện đau lòng đến thế nào...”

Một câu ‘cô không có cha’ của Du Tiểu Bích hoàn toàn khiến Phụng Cơ hít sâu một hơi. Cha cô nghe nói đã bị bệnh mà qua đời, rốt cuộc cảm giác có cha sẽ như thế nào?

“Du Tiểu Bích, nói mau, tôi không có kiên nhẫn xem cảnh cha còn biệt ly của cô.”- Phụng Cơ hạ khẩu súng trong tay xuống, thần sắc vẫn lạnh lùng.

Du Tiểu Bích nhìn Du Ba một cái, rồi cắn môi, dường như đã phải đấu tranh tư tưởng rất lâu mới nói, giọng nói lí nhí đến mức khó nghe thấy: “Bọn họ... bọn họ...cho một đám đàn ông, một đám đàn ông...tôi, tôi...”

“Được rồi, không cần nói nữa.”- Phụng Cơ nghe tới đây đại khái cũng hiểu được vấn đề, rốt cuộc là ai lại có thể tàn độc như vậy? Đối với một cô gái vô can lại có thể nhẫn tâm phá hủy cuộc đời của cô ấy. Du Tiểu Bích gặp phải loại chuyện động trời này, chẳng trách Du Ba nộ khí ngất trời, nhất thời mù quáng mới chống đối Kim Điều Môn.

Bỏ đi bỏ đi, xem như Phụng Cơ hôm nay thấu hiểu thêm một loại tình phụ tử.

Phụng Cơ khê thờ dài, lúc này cô nghe thấy tiếng chú một cái, cùng với đó là tiếng hét kinh hãi của Du Tiểu Bích.

Nàng ta bỏ tới ôm lấy Du Ba, mà lão ta từ lúc nào trước mi tâm đã có một lỗ thủng cực lớn.

“Phụng tỷ, có kẻ mai phục.”- Quang Sẹo chạy tới kéo tay cô.

Phụng Cơ tròn to mắt nhìn một cảnh này, cô chạy ra bên ngoài quan sát xung quanh, nơi này rừng cây bao phủ, tay bắn tia đó rất dễ dàng ẩn nấp.

Lại là hấn, ba lần bốn lượt bám theo sau cô, rốt cuộc người đó là ai?

Tại sao hấn phải giết Du Ba? Chẳng lẽ... hấn chính là người đứng phía sau an bài vụ việc, hấn là kẻ bắt cóc Du Tiểu Bích?

“Đuổi theo, phong tỏa ngọn núi này, bằng mọi giá bắt sống tên đó cho tôi”

“Dạ.”- Ngay tức thì, mọi người tản ra, rất nhanh đã chạy về phía ngọn núi kia tìm kiếm.

Phụng Cơ cũng định đi theo thì lúc này bên tai vang lên một giọng nói đầy sự oán hận.

“Nguyễn Long Phụng Cơ, cô chết đi.”

Ngay sau đó eo trái của cô truyền tới một cơn đau dữ dội, con dao ghim sâu vào da thịt, mà người cầm dao lại chính là Du Tiểu Bích.

“Phụng tỷ.”- Quang Sẹo cũng hét hoảng chạy tới, một cước đá văng Du Tiểu Bích ra rồi đỡ lấy Phụng Cơ. Vừa rồi đột nhiên Du Tiểu Bích xuất hiện, cậu cũng không kịp phòng bị thì đã kinh hoàng nhìn thấy Phụng Cơ bị thương.

Hơi thở Phụng Cơ hỗn loạn, nếu không nhờ Quang Sẹo đỡ lấy thì cô đã ngã xuống đất từ lâu.

“Các người là ác quỷ, ác quỷ không máu không nước mắt. Tại sao lại giết cha tôi, ông ấy là người thân duy nhất của tôi... tôi hận các người, hận các người...”

“Cô muốn chết sao?”- Evan tức giận định giơ súng cho nàng ta một phát kẹo đồng.

“Dừng tay.”

“Phụng tỷ?”- Evan khó tin nhìn người vừa can cậu, nhưng cuối cùng cũng đầu hàng.

“Phụng tỷ, chúng ta rút trước, về trị thương trước đi. Chị sắp chóng không nổi nữa rồi.”- Quang Sẹo nhìn thấy sắc mặt không còn một giọt máu của cô thì lo lắng không thôi.

Phụng Cơ giọng nói thều thào, cả người vô sức, trước khi ngã đi đã hạ lệnh đưa Du Tiểu Bích tới Nam Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Tôi muốn anh rút dao ra.

Khấp trên dưới Kim Điều Môn đều tập nập bác sĩ chạy ra chạy vào, chính vì Phụng tỷ không muốn tới bệnh viện nên bọn họ đành triệu tập bác sĩ tới đây.

Thuộc hạ của cô đứng bên ngoài, trong lòng nóng như lửa đốt, nhất là Evan và Quang Sẹo. Bây giờ tổ chức chỉ còn lại một mình cô, chủ thượng chưa rõ sống chết ra sao, cô lại bị trọng thương như vậy làm sao bọn họ có thể không nóng ruột được chứ?

Bên ngoài đột nhiên có rất nhiều tiếng bước chân, nhân lúc mọi người chưa ai kịp phòng bị thì một đám người thân thủ phi phàm ập tới, chỉ vài chiêu là có thể không chế người của Kim Điều Môn. Evan và Quang Sẹo cũng không biết là kẻ nào có thể thuận lợi vào cửa.

Ngay tiếp giây sau đó, thân hình cao lớn của Trịnh Vũ Thần xuất hiện, đi theo sau hắn là Vũ Nam.

“Ai cho cậu vào đây, cút đi.”- Quang Sẹo nóng nảy nói.

Trịnh Vũ Thần mặc kệ hắn, bước tới nắm lấy cổ áo của Quang Sẹo, chỉ một tay có thể thuận lợi nhất bồng hắn lên: “Cô ấy sao rồi?”

“Không liên quan tới cậu.”- Quang Sẹo đối với Trịnh Vũ Thần vẫn luôn có ác cảm, đang lúc dầu sôi lửa bỏng lại thấy anh xuất hiện thì liền không thoải mái.

Nào ngờ Trịnh Vũ Thần từ mắt đến môi là lãnh khí, sức lực ở tay càng ngày gia tăng hơn, cổ của Quang Sẹo cứ như còn chút xíu nữa là bị bóp nát tới nơi. Evan đứng kế bên thấy vậy thì sợ hãi bước lên: “Các bác sĩ vẫn còn đang cùng nhau chữa trị trong đó.”

“Một lũ ăn hại.”- Giọng nói Trịnh Vũ Thần cao lên, không khó để nhận ra sự tức giận trong đó. Không sai, hắn là hoàn toàn tức giận chứ không phải mỉa mai như mọi khi.

Trịnh Vũ Thần buông tay ra, Quang Sẹo ngã xuống đất sau đó từ từ đứng lên.

“Charlie.”- Trịnh Vũ Thần trầm giọng gọi.

Một người đàn ông đi cùng hắn tới đây bước lên, dường như đã hiểu ý hắn, cuối đầu một tiếng: “Dạ.” – Rồi quay người đi vào bên trong.

Mọi người không ai dám ngăn cản, loại bá khí của Trịnh Vũ Thần quá lớn, đặc biệt là bây giờ nếu như ai cản hắn nhất định sẽ một phát giết người ngay.

Một lúc lâu sau, cánh cửa mở ra.

Không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng, một vị bác sĩ từ trong phòng chạy ra nói: “Ai là Evan và Quang Sẹo mau vào bên trong, cô Phụng Cơ gọi.”

Evan và Quang Sẹo nhìn nhau, rất nhanh đi theo bác sĩ vào bên trong. Mà Trịnh Vũ Thần cũng đi theo sau, hắn vào trong phòng nhưng lại cẩn thận đứng phía xa nhìn bóng dáng nhỏ bé trên giường, hắn không dám lại gần, hắn sợ cô sẽ tức giận.

Phụng Cơ tựa lưng vào giường, con dao ghim ở eo trái của cô vẫn chưa được rút ra, Phụng Cơ một tay cầm con dao, máu đã sớm ướt cả tay cô.

Nhìn thấy một màn này hấn vô cùng kinh hãi.

Evan cao giọng nhìn các bác sĩ xung quanh: “Sao còn chưa rút dao? Các người để như vậy thế nào cũng mất máu chết mà thôi.”

Vị bác sĩ sắc mặt khó coi trả lời: “Con dao này đâm quá sâu, nếu rút ra sẽ rất nguy hiểm, thể trạng của Phụng tỷ gần đây không tốt, thương cũ chất chồng thương mới, nếu rút ra sẽ là lành ít dữ nhiều.”

“Cái gì là lành ít dữ nhiều, các người không phải bác sĩ sao, sao có thể mở miệng nói câu này. Bằng mọi giá cứu Phụng tỷ cho tôi, nếu không tôi giết tất cả các người.”- Quang Sẹo túm lấy cổ áo của bác sĩ, lớn tiếng đe dọa.

“Cái này...”- Vị bác sĩ bị dọa cũng vô cùng hoảng sợ, ấp úng mãi không nói được câu nào. Vì quá hoảng sợ nên giải thích: “Ngay cả bác sĩ tài giỏi như Charlie cũng lắc đầu rồi, chúng tôi chỉ có thể trông vào vận may thôi.”

Trịnh Vũ Thần nhìn sang Charlie, anh ta cũng nặng nề gật đầu một cái.

“Quang, qua đây.”- Phụng Cơ trên giường, sắc mặt nhợt nhạt thều thào lên tiếng. Âm thanh của cô rất nhỏ nhưng đủ để Quang Sẹo phía xa nghe thấy, hấn áp tức chạy tới.

“Phụng tỷ, chị sẽ không sao, bọn họ sẽ phải cứu được chị.”

Phụng Cơ cười nhạt, con dao lại làm eo cô đau thêm một chập, Phụng Cơ cắn răng nhứ chặt mày, giọng nói cũng run run: “Tôi giao Kim Điều Môn cho cậu, sau này... cậu chính là chủ thượng của Kim Điều Môn.”

“Phụng tỷ, không được, chị sẽ không có mệnh hệ gì, sao có thể tùy tiện giao vị trí chủ thượng cho tôi?”- Quang Sẹo khó tin, nắm lấy tay Phụng Cơ, kiên định nói: “Tôi không đồng ý.”

“Không đồng ý cũng phải đồng ý.”- Phụng Cơ đột nhiên gắng giọng, là một loại mệnh lệnh không cho phép có sự từ chối: “Khắp Kim Điều Môn bây giờ chỉ có cậu đủ năng lực đảm nhận vị trí này, cậu muốn tôi chết không nhắm mắt hay sao?”

“Nói bậy bạ cái gì.”- Trịnh Vũ Thần lên tiếng, anh đau lòng bước lên ngồi cạnh giường, nhân lúc Phụng Cơ vẫn chưa kịp phòng bị nắm lấy tay cô: “Em không chết, sẽ không chết.”

Phụng Cơ đột nhiên muốn khóc, anh tới rồi sao?

“Tôi chết vừa hay anh cũng có thể trả được thù rồi, không phải tốt hơn sao?”

“Tôi đối em không có thù hận.”- Trịnh Vũ Thần ngắt lời cô, giọng nói đầy nội lực như muốn cô ghi nhớ kỷ điều này: “Ngoan, sau khi rút dao, hứa với tôi vẫn sống.”

Phụng Cơ im lặng, vết thương vẫn còn nhức nhối, không biết là do vết thương bị dao đâm hay là từ đáy lòng cô phát ra. Sau một lúc, cô thều thào nói: “Tôi muốn anh rút dao ra.”

Làm như vậy, cho dù là cô có chết sau khi rút dao ra thì người duy nhất vẫn là hấn,

Phụng Cơ, em chọn cách này để dày vò tôi sao?

Được, nếu đã vậy, tính mạng của em nằm trong tay tôi. Trịnh Vũ Thần tôi chưa cho em chết, em nhất định phải sống.

“Được.”- Trịnh Vũ Thần một tiếng chấp nhận yêu cầu của cô.

Trịnh Vũ Thần đặt tay lên con dao kia, trong lúc Phụng Cơ chuẩn bị đón nhận con dao có thể giết người thì bên tai vang lên tiếng nói trầm ấm mà kiên định của anh: “Phụng Cơ, nếu em chết trong tay tôi tôi sẽ chết cùng em, nếu em chết trong tay người khác tôi sẽ thay em trả thù sau đó vẫn sẽ chết cùng em. Tôi sẽ dùng sinh mạng của mình chứng minh cho em thấy em quan trọng với tôi như thế nào.”

Ngay sau đó Trịnh Vũ Thần nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phụng Cơ đặt lên ngực trái của anh: “Trong trái tim này, em chính là bá chủ. Phụng Cơ em thắng rồi, tôi thua rồi.”

Sau đó, lúc Phụng Cơ vẫn chưa chuẩn bị Trịnh Vũ Thần khẽ động bàn tay dứt khoát rút con dao trên eo cô ra. Phụng Cơ chỉ kịp kêu một tiếng đầy đau đớn rồi ngất lịm đi, máu tươi theo con dao bắn ra ướt đầm gương mặt và y phục của Trịnh Vũ Thần.

“Mau, mau cứu cô ấy, cứu không được các người đều tự tử hết cho tôi.”

Trịnh Vũ Thần đặt cô nằm xuống giường, các bác sĩ sợ hãi nhanh chóng chạy tới vây quanh cô.

Quá trình cầm máu và chữa trị trải qua rất lâu, không biết là qua bao lâu cho đến khi trời sáng hấn vẫn chưa xong. Tất cả đều vô cùng căng thẳng, Trịnh Vũ Thần đứng một bên, cả người anh đều là máu, đó không phải máu của anh mà là máu của cô gái anh yêu. Trịnh Vũ Thần chỉ ước máu trên người chính là của anh, con dao đó cũng là đâm vào anh.

Và người đang vật lộn với thần chết kia cũng là anh.

Charlie tháo găng tay ra, sắc mặt vẫn còn vô cùng nặng nề đi tới: “Vẫn chưa thể qua con nguy kịch, mất quá nhiều máu, quả thật là lạnh ít dữ nhiều. Có thể... không qua được đêm nay.”

Một bác sĩ khác lên tiếng: “Cậu gì đó oi, chúng tôi đã cố gắng lắm rồi, nhưng thể trạng của cô gái này quá yếu, có cầm cự được không cũng là ý trời.”

“Tất cả cút hết ra ngoài.”

Mọi người nhìn nhau, sau vài giây cũng dần đi ra hết. Trong phòng chỉ còn lại Charlie, Quang Sẹo và Evan. Trịnh Vũ Thần không bắt buộc họ phải ra ngoài, anh đi tới cạnh giường, dùng bàn tay đầy máu nắm lấy tay cô.

Quang Sẹo và Evan nhìn nhau, không hiểu anh đang nghĩ gì.

Một tiếng trôi qua, mọi người vẫn không ai rời đi. Không gian vô cùng yên tĩnh.

Hai tiếng trôi qua, Trịnh Vũ Thần lại càng nắm chặt tay cô hơn.

Ba tiếng trôi qua, bàn tay Phụng Cơ lạnh đi rất nhiều, sắc mặt ngày càng trắng bệch.

Trịnh Vũ Thần ngày càng gắt gao, ánh mắt nóng như lửa khóa chặt gương mặt nhợt nhạt của Phụng Cơ, gần như là nghiền răng mà nói từng chữ: “Không được lạnh, tay không được lạnh.”

Thật lâu sau đó, gương mặt của Phụng Cơ vô cùng yên tĩnh, đầu mày cũng giãn ra. Trịnh Vũ Thần sùng sốt, không dám tin đưa tay lên chóp mũi cô.

Lúc này cái miệng nhỏ đột nhiên cử động, phát ra âm thanh lí nhí: “Nước...”

Lúc đó anh như rót xuống vực thăm tối tăm, âm thanh này của Phụng Cơ chính là một tí ánh sáng yếu ớt rơi xuống từ trên vực.

“Đem nước qua đây, mau.”- Trịnh Vũ Thần không rõ là vui mừng hay nóng ruột ra lệnh, Evan vội đem nước tới, Trịnh Vũ Thần đỡ cô ngồi dậy, chậm rãi đưa nước vào miệng cô.

Nhưng Phụng Cơ cắn bản không thể nuốt ngụm nước kia xuống được. Lúc này Charlie bước tới dùng ống nghe đặt lên tim cô, sau đó nhíu mày căng thẳng: “Nhịp tim rất yếu, e là cậu nghe nhầm rồi, cô ấy bây giờ đã chết lâm sàn rồi.”

“Không thể nào, chính cô ấy vừa nói muốn uống nước, tôi không thể nghe nhầm được.”- Trịnh Vũ Thần cố chấp đưa nước vào miệng cô, nhưng đều bị trào ngược ra.

“Cơ Cơ, em uống cho anh, anh ra lệnh em uống cho anh.”- Trịnh Vũ Thần cao giọng như là ra lệnh lại như là khẩn cầu, có điều gương mặt Phụng Cơ vẫn trước sau nhắm nghiền, yên tĩnh đến đáng sợ.

Cô không khác gì một thi thể...

Lòng ngực Trịnh Vũ Thần như có thứ gì đó muốn bùng nổ, nhất là anh cảm nhận được làn da cô càng ngày càng lạnh đi. Trịnh Vũ Thần đem ly nước uống vào, giây sau đó áp môi anh xuống môi cô. Dòng nước cứ như thể tuôn vào miệng Phụng Cơ, cô không thể nuốt xuống, ban đầu vẫn cứ dây dưa không dứt thế rồi cuối cùng cổ họng Phụng Cơ chuyển động.

“Uống rồi, cô ấy uống rồi.”- Charlie vui mừng reo lên: “Lão đại chậm thôi, coi chừng cô ấy sặc.”

Quang Sẹo và Evan cũng chạy tới nhìn một màn trước mắt.

Trịnh Vũ Thần buông Phụng Cơ ra, vui mừng nhìn cô, Phụng Cơ hơi nhíu mày nhưng vẫn nhắm nghiền mắt.

“Charlie, mau xem cho cô ấy.”- Trịnh Vũ Thần đứng lên né qua một bên để Charlie bước tới khám một lần nữa.

Charlie như là nhìn thấy được chuyện kì lạ nhất trên đời, vui mừng cùng kinh ngạc nói: “Thật khó tin, cô ấy sống rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Tại sao đến cuối cùng vẫn không nhìn thấu được cô

ấy?

Trịnh Phần vẫn luôn túc trực ở bệnh viện, ngồi bên cạnh Nguyễn Long Tuyết quan sát chăm sóc bà ta. Khi mà ân oán đã được hóa giải, con người ta lại dùng hành động biểu lộ sự áy náy của mình, tất cả suy cho cùng là do tham vọng của mỗi người mà ra. Khi đủ chín chắn nhìn ra mới có thể hiểu rõ hành động trong quá khứ của mình đã sai lầm như thế nào.

Sau đó vài ngày, Trịnh Phần đưa Nguyễn Long Tuyết về Trịnh gia. Còn bà, chỉ đợi bà ta tỉnh lại.

Đặng Thiên Phúc được điều đến vùng trung đông dẹp một cuộc buôn bán người bên đó, chuyến đi này có lẽ sẽ không bao giờ quay trở lại. Hắn lấy can đảm đi đến trước mộ Phụng Nhã, đặt lên đó một đóa hoa. Rốt cuộc thì hắn đã có thể đối mặt, nhưng cô gái nhỏ kia đã vĩnh viễn rời khỏi hắn.

Chỉ còn nụ cười rất đôi ngọt ngào trên tấm di ảnh, nụ cười đó đẹp tới mức khiến tim hắn nhói đau.

...

Mấy ngày nay Trịnh Vũ Thần luôn ở bên cạnh Phụng Cơ, cô đã qua cơn nguy hiểm nhưng mà lại không hề tỉnh lại, nằm ở đó chẳng khác gì một người đã chết.

Mà mấy ngày nay người của Kim Điều Môn cũng quen với sự xuất hiện điều đặn của Trịnh Vũ Thần, dần dần cũng không còn cảm thấy kì lạ nữa.

Cho đến khi nhận được điện thoại của Ngô Thành, cậu ta la làng báo anh phải quay trở lại ngay để xử lý mớ hồ sơ tồn đọng cả tuần nay. Trịnh Vũ Thần cũng không cách nào đành rời khỏi Kim Điều Môn.

“Vũ Thần, cậu điên rồi có phải không, cậu dám giết cả Du Ba, nếu bị lộ có thể chúng ta cũng chống không nổi trong Hắc Đạo này đâu.”- Ngô Thành cao giọng, nói với Trịnh Vũ Thần.

Trịnh Vũ Thần thần sắc lộ rõ vẻ mệt mỏi, giờ tay xoa xoa mi tâm.

Vũ Nam nhanh chóng lên tiếng: “Chuyện của Du Ba lần này lão đại không hề nhúng tay vào.”

“Cậu ấy không nhúng tay vào thì ai là người có cái gan lớn như vậy?”

“Vialla.”- Trịnh Vũ Thần đột nhiên lên tiếng: “Vialla chính là thế lực đứng sau thâu tóm toàn bộ việc này, nếu tôi chỉ cần đi sai một nước cờ thì HS sẽ bị Vialla tính kế ngay.”

Ngô Thành ngồi xuống ghế, sắc mặt nghi ngờ: “Vậy thứ mà Vialla muốn là gì? Kim Điều Môn?”

Trịnh Vũ Thần lắc đầu: “Tôi thấy thủ lĩnh của Vialla không đơn giản, hắn không để lộ những thứ hắn muốn cho người khác biết.”

Trịnh Vũ Thần chật lưỡi, đập tay xuống bàn: “Vậy thì nhân lúc Kim Điều Môn suy yếu, chúng ta thâu tóm bọn họ đi, có thể gia tăng thêm lực lượng như vậy sẽ không phải sợ Vialla nữa.”

Trịnh Vũ Thần im lặng.

Ngô Thành vừa nhìn là đã hiểu ra suy nghĩ trong đầu thẳng bạn của mình, cậu thờ dài lắc đầu: “Lại là vì Phụng Cơ có phải không? Vũ Thần, tớ hỏi thật cậu một câu, ngay cả khi mọi người nói cậu và cô ấy sẽ không có kết quả, cậu vẫn cố chấp tới cùng sao?”

Con người đen láy của Trịnh Vũ Thần khẽ động, vừa nghĩ tới gương mặt nhợt nhạt vẫn còn chống chọi với thương tích kia của cô gái đó, trái tim như bị một thứ gì đó hung hăng đánh vào.

“Không phải cố chấp, mà là kiên trì.”

Ngô Thành và Vũ Nam đưa mắt nhìn nhau, nhất thời trong phòng yên ắng lạ thường.

Trịnh Vũ Thần lần nữa trở lại Kim Điều Môn, từ lúc bước vào đã cảm nhận được bầu không khí quỷ dị không chút nào bình thường. Ngay cả Evan và Quang Sẹo cũng không nói gì, sắc mặt ai cũng có phần khó xử.

Đột nhiên một dự cảm chẳng lành ập vào suy nghĩ của anh, Trịnh Vũ Thần nhanh chân chạy tới mở tung cửa phòng ra.

Căn phòng vẫn như cũ, nhưng người đã biến mất.

“Cô ấy tỉnh rồi, cô ấy đâu?”- Trịnh Vũ Thần quay qua đám Evan, trong giọng nói không khỏi lộ ra vui mừng.

Quang Sẹo nhìn sang Evan, Evan hiểu ý, rất thẳng thắn trả lời: “Đi rồi.”

“Đi đâu?”- Sắc mặt Trịnh Vũ Thần lại mang theo vài phần lo lắng, cô vừa tỉnh lại sức khỏe còn yếu, sao lại tự tiện rời khỏi đây?

“Phụng tỷ nói, chị ấy đi đến một nơi mà anh không thể tìm thấy.”

Sắc mặt Trịnh Vũ Thần từ vui mừng sau đó chuyển sang âm lãnh.

Cô lừa hắn, cô đã tỉnh từ lâu rồi nhưng lại giả vờ chưa tỉnh, chỉ đợi cơ hội hắn rời đi thì liền ngồi dậy biến mất.

Phụng Cơ hay lắm, em lại còn có cả chiêu thức trốn tránh này.

Trịnh Vũ Thần không nói lời nào, phóng xe như điên, gần như đã lùng sục khắp cả thành phố.

Mọi góc ngách lớn nhỏ trong thành phố bỗng chốc xuất hiện đầy vệ sĩ không ngừng tìm kiếm Phụng Cơ, ngay cả sân bay cũng bị phong tỏa nghiêm ngặt.

Trời đổ mưa lớn, một trận mưa như muốn cuốn trôi tất cả.

Trời vừa tối lại vừa mưa lớn, anh chỉ mới rời khỏi hai tiếng, cô có thể đi đâu chứ? Có thể đi được bao xa?

Trịnh Vũ Thần xuống xe đóng mạnh cửa lại, nước mưa nhanh chóng ướt đẫm áo sơ mi, anh chạy liên tục hai ba ngã đường tìm kiếm cô. Sét đánh mạnh vào cây đại thụ bên đường, cái cây lớn chuẩn bị ngã xuống, Trịnh Vũ Thần lại nhìn thấy có một cô gái đang quay lưng lại với anh, trông rất giống Phụng Cơ.

Trịnh Vũ Thần kinh hoàng nhào tới, kéo lấy thân hình nhỏ bé ra một bên, đồng thời lúc đó một tiếng rầm thật lớn, cây đại thụ kia ngã xuống trước mặt.

“Cơ Cơ...Cơ Cơ...em...”

Cô gái đó quá xa lạ, nhìn anh đầy khó hiểu.

Trịnh Vũ Thần buông cô ấy ra, cô ấy không phải Cơ Cơ...

Trịnh Vũ Thần lui từng bước một, ngồi sụp xuống làn đường đầy nước...

Lúc này một chiếc xe phóng tới dừng trước mặt anh, Ngô Thành cầm ô bước xuống: “Vũ Thần, mau quay về đi.”

“Cút đi...”

“Cậu nhìn xem cậu bây giờ có giống ai không, chỉ là một người phụ nữ, cậu là lão đại của cả một tổ chức lớn, bây giờ như vậy thật là mất mặt.”- Ngô Thành bị bộ dáng của Trịnh Vũ Thần làm cho vô cùng bất mãn, cao giọng giáo huấn.

“Cút...”

“Cậu...”

Lúc này đám thuộc hạ cũng vừa hay chạy tới, Vũ Nam mặt mũi không ra hơi báo cáo: “Lão đại, không tìm thấy.”

Một tốp khác cũng chạy tới: “Lão đại, bên em cũng không có.”

“Bên em cũng không thấy...”

Ánh mắt Trịnh Vũ Thần lạnh như băng đá, không còn giữ được sự bình tĩnh, giọng nói như sấm sét ra lệnh: “Tìm tiếp, cho dù phải lật tung cả thế giới cũng phải đem cô ấy về đây.”

Đám thuộc hạ nhìn nhau chần chừ.

Ngô Thành nhìn hết nỗi bước lên túm lấy cổ áo của Trịnh Vũ Thần kéo anh đứng lên, không nói lời nào giáng xuống một cú đấm vào mặt anh.

Đám thuộc hạ kinh hãi.

Trịnh Vũ Thần loạn choạng ngã xuống đất, máu từ khóe môi chảy ra.

“Đứng lên cho tôi, tôi phải đánh cho cậu tỉnh ra, vì một con đàn bà hết lần này đến lần khác cậu chặt vật như vậy, đồ ngu muội.”- Bộ dáng căm phẫn của Ngô Thành cũng biến mất, anh ta thật sự phẫn nộ, vô cùng phẫn nộ trước dáng vẻ này của Trịnh Vũ Thần.

Trịnh Vũ Thần vẻ mặt lộ rõ vẻ hung ác, chưa đầy hai giây đã đứng lên không hề chần chừ lao thẳng vào Ngô Thành đánh trả lại anh ta một cú đấm. Ngô Thành ngã xuống đất, lại bị Trịnh Vũ Thần kéo cổ áo bắt đứng lên đánh thêm mấy cái.

Mà Ngô Thành cũng đánh trả, cả hai người đột nhiên đánh nhau khiến đám thuộc hạ muốn vào can nhưng lại không dám.

Chưa có một ai nhìn thấy bộ dáng điên cuồng này của lão đại... dường như lão đại đang muốn đập đổ cả thế giới xuống trước mặt mình.

Tiếng sấm đùng đùng vang lên, cơn mưa dữ dội trút xuống đầu hai con người đang điên loạn.

“Lão đại, cậu Ngô hai người đừng đánh nhau nữa.”- Vũ Nam lao vào can nhưng lại bị hất ra, hết cách đành mở miệng cầu xin.

Qua một lúc sau, khi cơn mưa dần ngớt đi, trên con đường lớn chỉ còn một đám người lo lắng đứng xung quanh và hai con người đã mệt là ngồi ở dưới đường.

Mặt mũi cả hai người đều rướm máu.

Ngô Thành nhìn anh, giọng nói chân thành khuyên nhủ: “Vỹ Thần, bỏ đi.”

Gương mặt anh tuần bị nước mưa làm ướt, con ngươi đen cũng hiện rõ về bất lực, thờ thẩn nhìn chăm chăm về phía xa, nghe Ngô Thành nói thế thì bật cười: “Bỏ đi? Phải, tại sao cô ấy có thể dễ dàng bỏ đi như thế?”

“Cô ấy không yêu cậu.”

“Không, cô ấy yêu tôi, tôi có thể nhìn ra được. Chỉ là cô ấy không dám đối mặt...”- Giọng nói của anh không còn chút sức lực, hoàn toàn không còn dáng vẻ bình tĩnh cùng thần nhiên thường ngày.

Ngô Thành co một chân lại, tay cũng chạm thử vào vết thương trên mặt, thằng này sao lại có thể ra tay mạnh như vậy? Xem anh ta là bao gạo hay sao, anh chưa từng chứng kiến một Trịnh Vỹ Thần mất đi lý trí như vậy.

“Thế mới nói cô ấy không yêu cậu, cho dù là có cũng không nhiều như cậu yêu cô ấy. Vỹ Thần, tính mạng của cậu không phải chỉ là của riêng cậu, còn của biết bao nhiêu người trong HS. Mỗi quyết sách của cậu đều quyết định tính mạng của rất nhiều con người, cậu tuyệt đối phải dùng thần trí mình cẩn nhất để đối mặt tất cả, không thể vì một người phụ nữ mà đánh đổi lớn như vậy.”

Trịnh Vỹ Thần đứng lên, bước chân có chút lảo đảo, giọng nói khàn khàn lộ rõ vẻ mệt mỏi: “Tìm tiếp cho tôi, tìm không được các người đem đầu đến gặp tôi.”

Ngô Thành khuyên không được con người cổ chấp kia, lửa giận lại bùng phát, đứng dậy nói to: “Phụng Cơ là sát thủ, cho dù đám thuộc hạ có tìm được cô ấy, chỉ cần cô ấy không muốn về cậu nghĩ thuộc hạ của cậu là đối thủ của cô ấy sao? Cho dù cậu có bắt cô ấy về để ngay sát bên cạnh cậu đi chẳng nữa thì cậu được cái gì? Cậu làm nhiều chuyện vì cô ấy như vậy, hy sinh vì cô ấy như vậy, cô ấy đều không cảm nhận được. Trịnh Vỹ Thần, Phụng Cơ không yêu cậu, cậu làm tất cả những chuyện này là vì cái gì, cô ấy không yêu cậu.”

“Câm miệng đi.”- Trịnh Vỹ Thần đột nhiên quát lớn.

Ngô Thành im lặng, mà đám thuộc hạ phía sau cũng run lên.

Tất cả đều cúi đầu không dám thờ mặt.

Trịnh Vỹ Thần rời khỏi, không ai có thể ngăn cản được anh.

...

Cả ngày trôi qua, Phụng Cơ như bốc hơi khỏi cuộc sống của anh, biến mất vĩnh viễn trên cõi đời này. Thuộc hạ của anh đều không tìm được cô, như cô nói, cô sẽ không để anh tìm thấy.

Trịnh Vỹ Thần không hiểu cô là đang trốn tránh cái gì? Sợ hãi cái gì?

Tại sao cô không thể như hắn, trực tiếp đối mặt với tình cảm của mình. Tại sao cô lại dùng phương thức tàn nhẫn này để hành hạ hắn?

Trịnh Vỹ Thần ngẩng đầu uống cạn ly rượu trong tay, thần trí cũng dần trở nên mơ hồ.

Anh chống tay xuống bàn, mệt mỏi xoa mi tâm đang đau nhức.

Đột nhiên bên hông truyền đến một cảm giác mềm mại, cô gái nhỏ bé dịu dàng như nước không chút cố kỵ ôm lấy hắn từ phía sau, giọng nói tho thê dễ nghe khiến người khác mê luyến: “Vỹ Thần, anh đừng suy sụp như vậy có được không?”

Trịnh Vỹ Thần lại ngẩng uống cạn ly rượu trong tay, sau đó rót tiếp rồi uống tiếp.

“Mất đi cô ta, vẫn còn có em mà.”

Trịnh Vỹ Thần nhếch môi, ánh mắt vì say cũng trở nên mông lung: “Cô ấy không giống cô.”

Hồ Như Thủy càng ôm chặt lấy anh: “Nếu có khác là khác ở chỗ em rất yêu anh còn cô ta thì không.”

Trịnh Vỹ Thần chau mày, giọng nói rất nhỏ như là đang tâm sự: “Tôi đánh đổi nhiều như vậy, yêu cô ấy nhiều như vậy, tại sao đến cuối cùng vẫn không

nhìn thấu được cô ấy?”

Hồ Như Thủy chuyển động tròn mắt, trong lòng tuy sinh ra ghen ghét đố kỵ nhưng cô ta phải công nhận bản thân đã bị cảm động. Ngay cả người luôn muốn chen ngang hai người họ nhất là Hồ Như Thủy mà còn cảm động bởi tình cảm của Trịnh Vũ Thần dành cho Phụng Cơ vậy tại sao cô gái kia lại không chút động lòng?

“Vũ Thần...”- Hồ Như Thủy đi tới trước mặt anh, nhón chân chạm nhẹ lên đôi môi lạnh lẽo của anh: “Vũ Thần, quên cô ta đi, cô ta đi rồi, bên cạnh anh vẫn còn có em...”

Ánh mắt Trịnh Vũ Thần thoáng qua một tia kích động.

Người phụ nữ vô lương tâm, hoàn toàn đem tình cảm của anh giẫm đạp dưới chân, đối với cô ấy chẳng lẽ loại tình cảm này của anh không đáng một xu sao?

Trịnh Vũ Thần gờ tay mạnh bạo giữ chặt lấy cổ Hồ Như Thủy, không báo trước hung hăng hôn lên môi cô ta. Hồ Như Thủy nhu thuận ngả đầu đón nhận nụ hôn như thủy triều dữ dội từ người đàn ông, dần dần phát ra những thanh âm mờ ám.

Nụ hôn diễn ra rất lâu, chỉ có Hồ Như Thủy là chuyên tâm cảm nhận, cho tới khi cả hai người đều ngã nhào xuống giường, cô ta chủ động cưỡi từng cú áo sơ mi của anh ra.

“Vũ Thần, muốn em...”

Không khí bỗng chốc trở nên nóng bỏng, hơi thở hỗn hển của người con gái ngày càng lớn.

...

“Không cần xấu hổ, để anh nếm thử hương vị của em.”

“A... Vũ Thần... anh... anh dám trêu chọc em...”

“Cơ Cơ, gọi tên anh.”

“Vũ... Thần... Vũ Thần...”

“Nói yêu anh.”

“Em... yêu... anh.”

...

Hai mắt Trịnh Vũ Thần mở ra, mang theo một tia giá lạnh. Anh nhanh chóng đứng thẳng người, hành động này khiến Hồ Như Thủy đang trong cơn khát tình cũng cảm thấy kì lạ.

Trịnh Vũ Thần khẽ nhắm mắt như muốn bản thân mình tỉnh táo lại, nhưng tại sao bên tai anh đều là hình ảnh đều là giọng nói của cô gái đó? Mỗi một ký ức về cô đều là sự dày vò đối với anh...

Trịnh Vũ Thần đi đến bên bàn ăn, anh tự hỏi liệu bản thân có thể quên đi không?

...

“Tôi hình như thích anh rồi đấy.”

Rất tiếc, tôi một chút cũng không hề thích anh. Trịnh Vũ Thần, tôi và anh chính là người của hai thế giới...

Tôi sẽ không để bất kì ai bước vào cuộc sống của mình thêm một lần nữa. Trịnh Vũ Thần, tránh xa tôi ra, tôi không thích anh, một chút cũng không. Tôi chán ghét anh.

Hy vọng chúng ta, không gặp nhau nữa.

...

“Vũ Thần...”- Hồ Như Thủy từ trên giường ngồi dậy định đi tới.

-Rầm- Trịnh Vũ Thần vung tay, toàn bộ bàn ăn bị hất tung rơi đầy xuống đất cùng theo đó là tiếng hét đáng sợ của anh.

Hồ Như Thủy bị kinh hãi, không dám bước lên.

“Cút.”

“Vỹ Thần...”- Hồ Như Thủy kinh hãi, cô ta chưa từng nhìn thấy Trịnh Vỹ Thần trong bộ dáng như vậy.

“Cút.”- gương mặt Trịnh Vỹ Thần vừa lạnh lẽo lại vừa hung dữ, Hồ Như Thủy nhủ may sau đó quay lưng vừa khóc vừa chạy khỏi.

Trịnh Vỹ Thần ngồi xuống nền nhà giờ tay lấy điều khiển tắt hết đèn trong phòng đi. Anh như một bóng ma ngồi yên lặng ở đó, cứ như thế, cả đêm.

Tại sao đến cuối cùng anh vẫn không thể giành lấy từ chỗ cô một chút sự lý thú nào?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chỉ là say rồi, nhớ cô ấy quá.

Không khí cả nước gần đây thực sự náo nhiệt vô cùng, bởi vì Mimala lại lần nữa lên sàn thành công, đem nhãn hiệu thời trang ra tầm thế giới. Đây là một bước đột phá mang tính quan trọng đối với bất kì ai, đặc biệt là hơn một ngàn nhân viên trong Mimala cũng vì thế mà vô cùng phấn khởi.

Trụ sở Mimala dời về đại lộ số bảy, cao ngất ngưỡng những ba mươi tầng, lối kiến trúc vô cùng hoành tráng làm bất kì ai đi qua cũng phải trầm trồ lấy điện thoại chụp một bức ảnh sau đó sẽ có người đăng lên mạng xã hội với dòng chữ: Check in Mimala in Paris.

Nhãn hiệu thời trang may mặc của Mimala đã dần dần trở thành biểu tượng của một số quốc gia trên thế giới, tầm vóc cũng ngày càng mở rộng ra, thế lực thì khỏi phải nói, vô cùng mạnh. Mimala hướng tới khách hàng nam giới, chú ý vào sự lịch lãm trong từng bộ y phục, bất kì người đàn ông nào khoát lên bộ vest do Mimala may ra thì đều thành hoàng tử, không kể thân phận và địa vị.

Lấy một ví dụ điển hình nhé. Ví như đương kim chủ tịch vô cùng cao quý của họ - Trịnh Vỹ Thần. Năm nay chỉ mới 23 tuổi, là người đàn ông độc thân sáng giá trong giới kinh doanh, anh ta cao ngạo lạnh lùng không để bất kì người phụ nữ nào vào mắt, nhưng chỉ cần anh ta xuất hiện ở đám đông, chỉ cần đứng đó và hít thở thôi cũng đủ khiến đám phụ nữ điên cuồng gào thét.

Chẳng hạn như bây giờ, giữa không khí náo nhiệt trong hội trường, Trịnh Vỹ Thần bị một số thương nhân nhỏ vây quanh chào hỏi. Anh rất kiên nhẫn dùng nụ cười hờ hững tiếp chuyện với bọn họ. Mà đứng cạnh anh là một cô gái xinh đẹp, bộ váy màu xanh lá lấp lánh hình đuôi cá vô cùng bắt mắt, mái tóc xoắn quyến rũ, bờ vai trần gợi cảm, chỗ nào nên to thì to nên nhỏ thì nhỏ vô cùng mê người. Hôm nay Trịnh Vỹ Thần đột nhiên khiến phóng viên và mọi người sững sờ khi đem một cô gái đi cùng đến dạ tiệc.

Thật là kinh ngạc, Trịnh Vỹ Thần ba năm qua chưa từng gần nữ sắc không phải sao?

Mà hôm nay nhờ có sự xuất hiện của cô gái xinh đẹp kia mà Trịnh Vỹ Thần cũng không bị đám phụ nữ không tự lượng sức mình vây quanh nữa, xem như giảm bớt cho anh một phiền toái.

“Tránh ra, tránh ra...”- Một phục vụ nam đẩy theo xe thức ăn về phía bọn họ, sau đó lại thế nào mà bất cẩn trượt chân, thế là bánh xe thức ăn chuyển động tự do, nhanh chóng mất tự chủ lao về phía cô gái xinh đẹp đứng cạnh Trịnh Vỹ Thần.

Trịnh Vỹ Thần nhíu mày, rất nhanh tay túm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô gái ấy kéo qua một bên, giúp cô ấy tránh đi một cú va chạm mạnh.

Cô gái nằm gọn trong lòng ngực của Trịnh Vỹ Thần, lúc lâu mỉm cười nói: “Cảm ơn anh.”

Trịnh Vỹ Thần buông cô ấy ra: “Không có gì.”

Sao? Ai cũng ngạc nhiên, họ còn giữ lịch sự như vậy sao?

Cha cha cha, ai cũng phải kinh ngạc. Phải biết là Hồ Như Thủy đại tiểu thư kia theo đuổi Trịnh Vỹ Thần đã mười năm, mười năm đó, y như cái đuôi chạy theo anh vậy mà ngay cả liếc anh cũng không nhìn tới. Cô gái váy xanh xinh đẹp kia rốt cuộc là ai mà dám tranh giành với Hồ đại tiểu thư cao ngạo chanh chua?

Aiz, nhắc tào tháo, tào tháo tới rồi kia.

“Con hồ ly tinh kia, còn bày đặt giờ trò sà vào lòng anh ấy hả?”- Hồ Như Thủy vừa nhìn thấy Trịnh Vỹ Thần ôm lấy cô gái kia, tức thời khói bốc lên đỉnh đầu không kiềm được xông tới, điệu bộ y hệt như gà mẹ bảo vệ con.

Trịnh Vỹ Thần đại boss hơi chau mày.

Còn cô gái xinh đẹp bên cạnh anh rất bình tĩnh mỉm cười nhẹ, phong thái thực chuẩn mực: “Chào cô Hồ.”

“Cô đừng có giả tạo, hôm trước con hồ ly tinh nhà cô chẳng phải hung hăng lắm sao, còn tát tôi một cái, sao nào? Hôm nay làm thực nữ à?”

Cha cha cha, tình nhân đầu đá sao? Vờ kịch này thực hay nha.

“Hồ tiểu thư nói gì thế? Tôi nghe không hiểu lắm. Vỹ Thần, em không có...”- Cô gái xinh đẹp quay sang ùy khuất với người đàn ông bên cạnh, kéo lấy cánh tay anh lay lay.

Hồ Như Thủy thấy thế thì càng ghen tức: “Cô là cái thá gì mà chạm vào anh ấy, con hồ ly tinh đáng chết này.”- Một tay cô ta vung lên, hướng gương mặt xinh đẹp của vị mỹ nữ kia giáng xuống.

Mọi người tròn to mắt khó hiểu: Ồ...sao không đánh đi?

Bởi vì Trịnh Vỹ Thần đã anh hùng cứu mỹ nhân, đột ngột túm lấy bàn tay hung hăng của Hồ Như Thủy ném qua một bên khiến cô ta lao đảo vài bước, nước mắt rơi xuống ẩm ướt nhìn anh: “Vỹ Thần...”

Mọi người đều hít một hơi lạnh, tiêu rồi, lần này quả thật là Trịnh tổng ra tay giải cứu tình nhân rồi.

“Đừng náo loạn nữa.”- Trịnh Vỹ Thần rút cuộc cũng lên tiếng, chỉ có điều là không kiên nhẫn chút nào.

“Em náo loạn? Em chỉ là không muốn anh bị cô ta chạm vào Hồ Như Thủy khóc lớn, thực tình là khiến bất kì ai cũng nhưc đầu.

Trịnh Vỹ Thần nhú mày: “Hồ Như Thủy, cô nín ngay cho tôi.”

Hồ Như Thủy càng khóc lớn hơn...

Xoảng... tiếng vỡ thanh thủy vang lên khiến cả sảnh im phăng phất. Ly rượu trong tay Trịnh Vỹ Thần đã rơi xuống nền nhà vỡ tan tành.

“Tôi bảo cô nín ngay cho tôi.”

“...”- Hồ Như Thủy lần này im lặng...

“Hồ Như Thủy, tôi nhắc nhở cô cho tới ngày hôm nay là vì nể mặt Hồ Hải Nam, nhưng cô đừng có lúc nào cũng đi theo gây phiền phức cho tôi, nếu còn lần nữa tôi tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu.”- Trịnh Vỹ Thần lạnh lùng nói ra từng chữ, trực tiếp đem con tim mong manh của Hồ Như Thủy đập tan tành...

Anh kéo tay cô gái xinh đẹp bên cạnh vẫn còn đang đắc ý, quay sang đám phóng viên phía xa: “Chuyện ngày hôm nay nếu để tôi thấy trên tạp chí ngày mai thì tòa soạn của người đó chuẩn bị đóng cửa đi.”

“Dạ...”

Đám phóng viên vội vàng run lấy bấy cú đầu xóa ảnh và video vừa chụp được. Bọn họ đều biết, Trịnh tổng đại nhân nói được làm được, bởi vì chỉ cách đây hai tháng đã có bốn tòa soạn bị đóng cửa chỉ vì cố chấp đăng tin về anh.

Trịnh Vỹ Thần lại lần nữa nhận lấy ly rượu của người phục vụ phía xa, nhìn về các quan khách xung quanh: “Các vị ở đây có nhìn thấy gì không?”

Mọi người như bị điểm huyệt, bốn phía đều liên tục vang lên tiếng nói.

“Không, chúng tôi nào có nhìn thấy gì.”

“Đúng, mắt tôi cận thị...”

“Chẳng nhìn không nhìn thấy, ngay cả nghe cũng không.”

Trịnh Vỹ Thần hài lòng mỉm cười: “Vậy rất tốt, hôm nay tôi có việc bận phải rời đi trước. Các vị cứ tiếp tục ở lại vui vẻ, cảm ơn.”- Nói rồi đem ly rượu trong tay uống cạn, sau đó trước mặt mọi người kéo tay mỹ nhân xinh đẹp rồi khỏi.

Đây chính là Trịnh Vỹ Thần đấy, trước năm hai mươi tuổi vô cùng dễ nói chuyện, là một người hòa nhã dễ gần. Sau năm hai mươi tuổi không hiểu vì sao thay đổi, trở nên như thế này đây. Không khác gì ác ma, bản thân nói bừa lại có thể khiến người khác cùng nói bừa với anh. Chỉ cần chống lại lệnh của anh thì đều không có kết cuộc tốt đẹp nào khác.

“Tức chết đi được, con à Hồ Như Thủy kia quá đáng lắm rồi, suýt chút nữa là tôi bị ăn tát oan mạng rồi.”- Mỹ nữ váy xanh vừa lên xe thì trở nên bức bối, nhăn tới nhăn lui.

Ngô Thành ngồi ở vị trí ghế lái, ngáp một cái rồi to: “Thì chẳng phải hôm bữa cô đã tát cô ta một cái rồi sao, hôm đó nếu tôi không can thì xảy ra thảm sát giữa hai người phụ nữ rồi.”

“Còn nói, ai bảo anh can, là anh lo chuyện bao đồng.”

Gary ngồi ở vị trí lái phụ cười nói: “Luyến Tâm, cô đừng có ăn hiếp bạn trai tôi đấy.”

Trương Luyến Tâm bĩu môi: “Tôi thêm vào.”- Nàng ta quay sang Trịnh Vũ Thần ngồi bên cạnh: “Giữ bộ mặt này là có ý gì, tôi chẳng phải là vì anh cả sao, nếu không phải vì mặt mũi của anh khi này tôi đã bẻ gãy cánh tay của cô ta rồi. Nghĩ tới thật là tức chết, cái gì mà tình nhân dự tiệc, đúng là tự rước họa vào người.”

“Này này này Trương Luyến Tâm, cô nói lại đi nhé. Ngoài kia có biết bao nhiêu người muốn đứng ở vị trí tình nhân dự tiệc của cô mà không được đấy.”- Ngô Thành cười nói.

Trương Luyến Tâm lườm anh ta: “Thì bởi, chính vì thế ngày hôm nay tôi đã trở thành mục tiêu công kích của toàn bộ phụ nữ rồi.”

Không sai không sai, chính vì phụ nữ dòm ngó tới người đàn ông sáng giá này quá nhiều, mỗi lần dự tiệc đều tìm cơ bảu riết lấy anh vì vậy khiến Trịnh tổng vô cùng bức bối. Đối với anh bọn họ còn khó trị hơn đĩa muối, vì thế Trương Luyến Tâm đã được ‘vinh dự’ lựa chọn làm tình nhân dự tiệc hay nói thẳng ra là bia đỡ đạn cùng anh đi dự tiệc.

Gary cười: “Trịnh tổng, bây giờ về nhà hay là đến công ty ạ?”

“Đến công ty.”

Trương Luyến Tâm nói: “Đã mười giờ rồi, còn không nghỉ ngơi đến công ty làm gì?”

“Xử lý cho xong mớ hồ sơ còn lại, sắp tới có lẽ tôi sẽ đến Dubai nghỉ ngơi một thời gian.”- Trịnh Vũ Thần hơi ngả đầu ra sau, khẽ nói.

“What say?”- Gary, Ngô Thành, và Trương Luyến Tâm đồng thanh, cả ba đều tròn mắt không tin nổi lời vừa nghe thấy.

Ngô Thành cười lớn vui mừng: “Az, thằng nhãi này cuối cùng cũng bỏ được cái tính cuồng công việc rồi. Tôi còn tưởng cậu ôm công việc đến chết, khi không lại đi nghỉ dưỡng thật là làm người khác hết hồn.”

Trịnh Vũ Thần hơi cười, đầu mày giãn ra, nhìn ra khung cảnh màn đêm bên ngoài cửa sổ xe.

...

Ngày hôm nay bắt đầu từ sáng sớm Trương Luyến Tâm đã chuẩn bị đầy đủ đồ cần thiết, chỉ mới sáu giờ đã tới khu rừng đó. Đã rất nhiều năm rồi nàng mới lấy can đảm đến đây, đứng trước mộ của Tư Đình nhìn hình anh mà mỉm cười...

Là nàng đã hại anh đúng không? Vì vậy tâm tư nàng luôn áy náy, vô cùng áy náy đối với anh...

Tư Đình, em xin lỗi.

Năm chữ này Trương Luyến Tâm thật muốn nói ra, nhưng lại ngại ở cổ họng. Trên bức ảnh cũ kỹ vẫn còn nụ cười ấm áp của anh ấy, nụ cười đó quá dịu dàng quá bao dung, anh ấy quá tốt đẹp, bất giác lại khiến cho chữ xin lỗi của nàng trở nên nhỏ bé vô cùng.

Trời dần chuyển mưa, Gary cầm ô bước lên: “Luyến Tâm về thôi, mưa rồi đấy.”

Trương Luyến Tâm gật đầu, chậm rãi đặt trước mộ Tư Đình một đóa hoa trắng...

Trở lại xe hơi, tâm trạng Luyến Tâm vẫn còn vô cùng nặng nề, lúc này mới phát hiện không tìm thấy chìa khóa xe.

“Sao thế?”- Gary nhìn nàng

Trương Luyến Tâm hơi chau mày: “Roi chìa khóa xe rồi, để tôi trở lại lấy.”

“Tôi đi cùng cô nhé.”- Gary cũng xuống xe cùng Trương Luyến Tâm quay trở lại khu mộ. Đột nhiên Trương Luyến Tâm đi trước ngừng lại, Gary khó hiểu bước lên: “Có chuyện gì vậy?”

Trương Luyến Tâm không trả lời, ánh mắt nhìn chằm chằm người đang đứng phía xa...

Gary cũng nhìn về phía đó, trong nháy mắt liền kinh ngạc...

“Tư Đình, em về rồi!”

Cả Gary và Trương Luyến Tâm đều đứng không vững, giọng nói này nghe quen tai vô cùng, bóng dáng này nhìn quen mắt vô cùng.

Gary không khỏi thốt lên: “Là cô ấy...”

Trương Luyến Tâm vội vàng che miệng Gary lại, sau đó kéo cô ấy đi về phía ngược lại...

Đi được một quãng khá xa, Gary mới dừng lại thở hổn hển: “Trương Luyến Tâm, cô làm gì vậy, có cần phải đi nhanh như thế không?”

Trương Luyến Tâm im lặng.

Gary lại nói: “Người vừa nãy chẳng phải là Phụng Cơ sao? Chắc chắn là cô ấy, tôi không thể nhìn sai được, tôi phải gọi điện nói cho Trịnh tổng biết, chắc anh ấy sẽ vui lắm”

“Không được gọi.”- Đột nhiên Trương Luyến Tâm quay lại, giọng hơi cao lên.

Gary nhướn mày khó hiểu: “But ...why?”

“Cô ta tôn trọng Trịnh Vũ Thần nhiều đó chưa đủ sao, bây giờ trở về thì liên quan gì đến anh ấy? Gary, chẳng lẽ cô muốn mọi chuyện lại lặp lại lần nữa à? Vũ Thần đã tốt hơn rồi, ba năm qua rồi, mọi chuyện đã là quá khứ, anh ấy buông bỏ được rồi cô không thấy vui mừng cho anh ấy sao? Cô muốn lần nữa đẩy anh ấy vào vực thẳm à?”- Trương Luyến Tâm không hiểu sao lại kích động, nhìn Gary nói một hơi dài.

“Tôi...”

“Cô không được gọi, cũng không được nói chuyện này ra. Hôm nay chúng ta xem như chưa nhìn thấy gì hết, được không?”

Gary thở dài, lời Trương Luyến Tâm nói cũng không phải không có lý. Đã ba năm rồi, thời gian dài như vậy, cái gì nên quên cũng nên quên rồi.

Gary gật đầu.

...

Mưa lát phát rơi xuống, nhẹ nhàng làm ướt mái tóc màu đen ngắn của cô cô. Nhìn bức ảnh vẫn như cũ, gương mặt vẫn như xưa, vẫn là nụ cười ôn nhu đó khiến cho đáy lòng cô thất lại...

“Tur Đình, em về rồi.”- Phụng Cơ hơi mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng vang lên...

“Tur Đình, có lâu không, ba năm rồi.”- Đã ba năm, chớp mắt một cái trôi qua như vậy...

“Hôm nay là 19 tháng 12, là ngày giỗ của anh... em vượt cả đại dương về đây chỉ để đến đây gặp anh thôi...”- Ánh mắt Phụng Cơ rơi xuống đóa hoa màu trắng cùng với những nén hương trên mộ, sau đó nhìn xung quanh một vòng: “Là ai đến thăm anh vậy? Xem ra anh cũng không cô đơn...”

Ngồi xuống bên cạnh, tựa lưng vào mộ Tur Đình, Phụng Cơ khẽ cười: “Anh biết không, mười năm trôi qua, thành phố như vậy chẳng có gì thay đổi. Bất cứ nơi nào trên thế giới đối với em đều không đẹp bằng Paris, nhưng em không ở lại lâu đâu, em phải đi rồi.”

Cô hơi nghiêng đầu, nhìn anh: “Anh đừng có mắng em, em thật sự không ở lại được. Được rồi, hôm nay bản thiếu chủ nể mặt uống với anh ít rượu, xem như bồi thường, thế nào?”

Phụng Cơ cầm lấy chai rượu đặt trước mộ mở ra, va vào thành mộ một cái rồi ngẩng đầu uống một ngụm lớn. Vị đắng của rượu khiến cô hơi chau mày, cũng đã một thời gian rồi không uống rượu nên có chút không quen miệng.

“Tur Đình, anh có biết hay không. Thời gian đối với em quả thật rất hữu ích, mười năm trôi qua, mọi chuyện trước kia em không thể nhìn thấu cũng đã nhìn thấu, tình cảm của anh, sự bảo vệ của anh, suy nghĩ của anh thuộc về ai đối với em đã không quan trọng nữa. Chợt nghĩ tới, trước kia mình thật là ngu muội, tại sao lại cố chấp báo thù như vậy, việc đó không có ý nghĩa gì cả có đúng không?” – Phụng Cơ thở dài: “Em không muốn trở nên như mẹ, hận thù rồi trả thù, có ý nghĩa sao? Chỉ khiến bản thân thêm dần vật, đau khổ mà thôi. Thứ quý giá nhất trên đời gọi là hạnh phúc, mà hạnh phúc chẳng phải chỉ cần đi đứng nằm ngồi đều không muộn phiền, không toan tính sao? Nhắc đến mẹ em mới nhớ, bà ấy cuối cùng tỉnh rồi, nhưng lại hình như không có phản ứng gì, chỉ là mờ to mắt nhìn xung quanh... câu chuyện của bà và Trịnh Phần quá mức ly kỳ, em nghĩ vậy cũng tốt, có thể để Trịnh Phần ở bên cạnh chuộc lỗi, không ai phải áy náy với ai...”

Thì ra cuộc đời chính là như vậy, khi thời gian qua đi, mọi chuyện dần phai nhạt, lúc nhìn lại những chuyện mình từng cho rằng bản thân sẽ không chịu nổi kia lại vô cùng nhẹ nhàng. Trên đời làm gì có nỗi đau nào không thể vượt qua? Chỉ cần nhắm mắt lại, ngủ một giấc, ngày mai lại là một bình minh sáng chói. Chỉ cần bạn tĩnh lặng một chút trong tâm hồn, thời gian sẽ thay bạn buông bỏ mọi chuyện.

Ánh mắt Phụng Cơ như dòng nước không chút gợn sóng, mà trên dòng nước ấy lại in hằn gương mặt của người đàn ông kia...

Tuy nhiên, có một số chuyện, dù cho thời gian có triệt để cô buông bỏ, bản thân cô cũng muốn buông bỏ, chỉ là tại sao lại khó như vậy?

Giờ đây nhớ tới người đó, lòng không còn đau như trước, chỉ có điều... hơn cả nỗi đau chính là xót xa.

Một lần nữa đặt chân lên đường phố Paris, mỗi một bước đi đều khiến cảm giác xót xa đó tăng lên... Cô nhớ lần đó cùng nhau đi dạo phố giữa trưa nắng, người nào đó đã bỏ cả hình tượng ngồi bên lề đường...

Cơ Cơ, bỏ tôi hả?

Anh làm sao vậy?

Vừa đói vừa mệt.

chẳng phải anh nói sẽ dồn toàn bộ sức lực người trai mà đi dạo vòng quanh nước Pháp sao?

Nhưng cũng đâu phải thỉnh kinh, cần gì phải đội nắng như vậy mà đi bộ.

Hôm nay là chủ nhật, trên đường sẽ kẹt xe, hơn nữa anh hai à, chính anh lôi tôi ra ngoài đi dạo đó, ở đây than thở cái gì?

Mặc kệ, tôi mệt, ngồi nghỉ một lúc.

Thôi được rồi, khổ nhục kế của anh thắng rồi đó, đi thôi.

Gi chứ, rõ ràng tôi dùng mỹ nam kế mà.

.....

Trịnh Vũ Thần bỏ tôi xuống.

Đường đá, đi chân không sẽ đau lắm.

Liên quan gì đến anh, chân cũng là của tôi, đau tôi chịu.

Liên quan gì tới em, lưng cũng là của tôi, mỏi tôi chịu.

.....

Mặc kệ, đi nhanh lên, tôi không muốn người ta nhìn tôi như thú lạ.

Người đẹp nằm trên tôi không thích bị người khác nhìn như thú lạ, vì vậy cảm phiền mọi người di dời ánh mắt khỏi cơ thể thanh xuân của cô ấy. Please!

.....

Đường phố ngày càng tắc nghẽn, những chuyến xe buýt cứ thế đến rồi đi, người đứng cùng một trạm lúc ban đầu cuối cùng cũng sẽ rẽ ngược chiều với nhau...

Phụng Cơ bước lên một chuyến xe, chọn vị trí cạnh cửa sổ mà cô ưa thích ngồi xuống...

Hồi ức kia không phải là bức tranh, thời gian cũng không phải là cục tẩy nói xoá là có thể xoá!

...

“Vũ Thần à, hôm nay sao lại uống nhiều như vậy, có thể để trợ lý đỡ rượu dùm cậu mà, cậu là lão đại đấy, biết bao nhiêu người muốn mạng của cậu cậu có biết không? Nếu lúc này có sát thủ nhảy ra thì tôi cam đoan tôi là người chạy đầu tiên đấy.”- Ngô Thành vừa lái xe vừa câu nhậu, hơi rượu của người bên cạnh khiến anh ta khó chịu hạ cửa kính xe xuống cho thoáng khí.

Kỳ thực đã rất lâu rồi thằng bạn này của anh ta không uống say như vậy.

Nghĩ cũng lạ, bắt đầu từ mười năm trước, Trịnh Vũ Thần từ điên cuồng bất cần rồi lại như không còn sức lực sau đó chuyển qua trạng thái lao vào công việc. Giống như một người điên đem toàn bộ tâm trí dồn hết vào Mimala và HS.

Kể từ ngày đó thằng bạn cà lơ phớt phơ ngày trước của anh ta biến mất hoàn toàn.

Trịnh Vũ Thần không còn như trước, anh không để lộ ra suy nghĩ của mình, không cười nhiều, không nói nhiều, dường như đã chín chắn hơn rất nhiều. Trầm tĩnh, lạnh lùng, đỉnh đặc là thứ mà mọi người có thể nhìn thấy...

Ngô Thành không biết rốt cuộc là thay đổi theo chiều hướng tốt hay xấu đi đây?

Trịnh Vũ Thần ngồi bên cạnh, hơi ngả đầu ra sau, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi. Đúng là anh uống hơi quá chén, nhưng biết làm sao, hôm nay anh không được vui, chỉ có rượu mới có thể giải sầu không phải sao?

Tầm mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài đường phố tắc nghẽn, lúc đi qua một trạm xe buýt lại nhìn thấy hình dáng quen thuộc của một cô gái. Trịnh Vũ Thần chau mày, ngay lập tức nhìn rõ lại...

Hình bóng quen thuộc kia đã biến mất, xe buýt cũng rời trạm...

Ngô Thành hơi quay đầu: “Sao thế, thấy gì à?”

Trịnh Vũ Thần lắc đầu, lần nữa tựa ra sau ghế, trầm giọng: “Không có gì, chỉ là say rồi, nhớ cô ấy quá.”

Ngô Thành im lặng...

Ba năm vẫn chưa đủ để quên đi sao? Một chữ buông rớt cuộc là khó đến chừng nào?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.